

VỊ 味  
TÀI 財

Trách em  
thật quá tình



Còn đâu một chút  
hương của đời sống  
còn đâu một chút hương

[tiêu  
chuyện]



# Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28: Ngoại Truyện](#)

# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

www.dtv-ebook.com

## Chương 1

Mạc Hương Văn có tật đêm ngủ hay nằm mơ, trong giấc mơ cô thường thấy hình ảnh một con đường dài vô tận, trên đó có vô số hố to, hố nhỏ. Cô cứ lao đầu chạy, vấp ngã liên tục, rồi lại đứng dậy, người nhem nhuốc đầy bùn đất, cảm giác mệt mỏi, rệu rã vô cùng. Cúi xuống nhìn, cô thấy toàn thân máu thịt bầy nhầy, nhoe nhoét. Hoảng loạn, sợ hãi, cô lại tiếp tục chạy, vừa chạy vừa cố gột bỏ hết số bùn đất trên người, lau sạch sẽ tất cả vết máu bê bết kia đi.

Thế nhưng, tất cả như bị dính chặt, dính đến mức gần như đã biến thành một phần thân thể cô, chẳng thể nào vứt bỏ.

T-T

Mạc Hương Văn chợt bừng tỉnh, sờ tay lên trán thấy ướt đầm mồ hôi. Còn chưa kịp lau khô thì tiếng chuông điện thoại đã reo inh ỏi, là trợ lý của cô. Trâu Nam hét lên với giọng vô cùng gấp gáp, căng thẳng: “Lâm Tương lại nhảy lầu, nhưng may bị mắc lại trên ban công, đầu gối bị chảy máu, trên đầu cũng vậy”.

Mạc Hương Văn day day huyết thái dương.

“Chị đến ngay bây giờ đây, đang ở bệnh viện nào thế?”

Trâu Nam liền thông báo tên của bệnh viện nọ.

“Trước khi chị đến, em hãy chăm sóc chu đáo cho cô ấy nhé!”

Dập điện thoại xuống, cô đứng dậy, nhanh chóng thay quần áo rồi bước ra khỏi phòng. Đứa con trai của cô, Mạc Phi, tập tễnh từ phòng ngủ ra với chiếc chân đang bó bột, mơ mơ màng màng hỏi: “Mẹ ơi, mẹ lại phải đi làm sao?”. Thằng bé có vẻ không bằng lòng, thế nhưng nó vẫn cứ cẩn thận dặn dò: “Vậy thì mẹ nhờ mẹ bạn Vu Lôi sáng sớm ngày mai mua đồ ăn sáng cho con nhé!”

Mạc Hương Văn hôn nhẹ lên trán con rồi nói: “Mẹ sẽ khóa cửa lại, nhớ là không được mở gas đấy, sáng mai mẹ sẽ mua bánh bao nhân thịt cho con ăn, không cần phải làm phiền mẹ bạn Vu Lôi đâu”.

Mạc Phi rúc đầu vào lòng mẹ chẳng khác nào chú mèo con đang làm nũng. Thấy thế, cô cũng chẳng nở rời xa, có điều chuyện này vô cùng gấp gáp, nên đành phải hạ quyết tâm, sau khi cho con trai đi vệ sinh, cô vội vã đóng cửa đi ngay.

T-T

Lâm Tương, ca sỹ nổi tiếng xuất thân từ một cuộc thi tuyển chọn sắc đẹp, nhờ có vẻ ngoài xinh xắn, lại được nhiều người yêu mến, nên cô đã đoạt được ngôi vị Á hậu hai theo đúng dự đoán ban đầu. Sau đó, cô đã nổi tiếng hơn một năm liền. Tuy chưa đến mức lừng lẫy bậc nhất trong nước nhưng cuộc sống minh tinh của cô cũng chẳng tệ chút nào. Có điều, một tháng trở lại đây, cô liên tục tự sát nhưng không thành và đã phải vào viện đến ba lần.

Mạc Hương Văn vừa tới bệnh viện thì thấy bác sỹ Châu đang nói chuyện với Trâu Nam: “Cắt mạch máu, mở khí gas, nhảy lầu mọi cách cô ấy đều đã thử. Khi nào quay về, cô nhớ giấu tất cả dây rợ trong phòng đi nhé!”

Trâu Nam khóc đỏ cả mắt. Trước kia, cô từng làm đại diện tuyên truyền, phát ngôn cho Lâm Tương. Lâm Tương đối với cô không tệ, chuyện

này xảy ra, cô cảm thấy thật sự rất đau lòng, nên vừa nghe xong câu nói của bác sỹ Châu, cô lại càng ảo não, khổ tâm hơn.

Mạc Hương Văn bước tới gần lên tiếng: “Bác sỹ Châu rất giỏi ngoại khoa nên chắc cũng vô cùng tự tin về những vấn đề như thế này nhỉ?”

Bác sỹ Châu nhìn cô cười, không hề tức giận mà nhẹ nhàng nhắc nhở: “Tiểu Mạc, tôi rất bận rộn, sau này phiền cô nói với những nghệ sỹ mà cô quản lý đừng có làm chuyện gì nguy hiểm vào lúc canh ba nữa đấy, bây giờ tôi đủ bận rộn lắm rồi”.

Mạc Hương Văn gật gật đầu: “Dạ, dạ, dạ, tôi sẽ khuyên bảo lại cô ấy”.

Rồi cô quay sang hỏi Trâu Nam: “Tình hình hiện nay của Lâm Tương sao rồi?”

Trâu Nam mắt đỏ hoe vì khóc, chỉ tay vào phòng: “Cô ấy vẫn đang ngồi khóc trong đó.”

“Tôi đã gọi y tá tiêm một liều thuốc an thần cho cô ấy rồi. Điều quan trọng nhất bây giờ là hai cô nên suy nghĩ xem làm thế nào đối phó với đám phóng viên ở ngoài kia đi”. Nói xong, bác sỹ Châu quay người bước đi.

Mạc Hương Văn cau chặt đôi mày.

“Hôm nay, trong thành phố có vụ tai nạn ô tô, bác sỹ Châu vẫn còn đang bận tối mắt tối mũi. Tương Tương vừa xảy ra chuyện, Vu tổng cứ nhất định đòi bác sỹ Châu phải lo liệu phòng bệnh, đồng thời làm bác sỹ điều trị luôn”. Trâu Nam giải thích.

“Thảo nào mà người ta lại cau mặt với mình như thế”. Mạc Hương Văn trầm nghĩ.

Cô sầm mặt lại, đẩy cửa phòng bệnh đi vào, liền thấy ngay một người đẹp ốm yếu đang ngồi trên giường, nước mắt lã lã rơi, cảnh tượng đó không khỏi làm cho người ta cảm thấy đau lòng, nhưng Mạc Hương Văn thì không.

Cô khoanh tay trước ngực hỏi: “Lâm Tương, nói xem rốt cuộc em muốn làm gì đây?”

T-T

Việc Lâm Tương tự sát bắt nguồn từ vụ scandal âm ỉ do một người giấu mặt trong giới showbiz công khai với báo đài. Đó là một loạt các bức ảnh phòng the giữa một nam diễn viên điện ảnh nổi tiếng và rất nhiều các nữ minh tinh, trong đó có cả Lâm Tương.

Ngay lập tức, các phóng viên không ngừng gọi điện, nhắn tin, liên hệ phỏng vấn khiến cho tinh thần của Lâm Tương càng thêm hoảng loạn và suy sụp. Những bức ảnh này được chụp trước khi cô gia nhập làng giải trí, cô không ngờ sự việc ấy lại dẫn tới hậu quả nghiêm trọng như ngày hôm nay. Mạc Hương Văn cũng không thể lường được rằng vì vụ việc này mà Lâm Tương đã tự sát đến ba lần.

T-T

Lâm Tương ngẩng đầu lên, trên mặt vẫn còn vương lệ, cô ngậm ngùi nói: “Trước khi gia nhập làng giải trí, đã có khoảng thời gian em qua lại cùng anh ấy.”

“Những việc này bọn chị đều biết cả rồi.”

“Anh ta không thể đối xử với em như vậy được. Anh ta nói là có lỗi với Lâm tiểu thư nào đó. Chúng em đã từng yêu nhau, tại sao chuyện hai người chụp ảnh thân mật lại phải xin lỗi cô ta chứ?”

“Bởi vì, bây giờ cô ta mới là bạn gái của La Phong chứ không phải là em.”

Lâm Tương nghiêng rặng nói: “Hương Văn, chị đừng tàn nhẫn như vậy được không?”

Mạc Hương Văn mỉm cười rồi ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh giường bệnh.

“Lâm Tương, lát nữa chị sẽ gọi điện cho Vu tổng, vụ việc lần này em chỉ là nạn nhân thôi. Vốn dĩ, cuối năm nay định phát hành album của em, nhưng xem ra với tình hình này, chị thấy có lẽ phải lên kế hoạch tung ra thị trường trước. Cuối năm nay có hai đêm nhạc hội mừng năm mới của đài truyền hình, chị sẽ sắp xếp cho em tham gia, em thấy sao?”

Lâm Tương ngây thần nhìn Mạc Hương Văn không nói lời nào.

“Vết thương tình cảm có thể được chữa lành bằng công việc, mọi người sẽ nỗ lực hết mình động viên để em có thể dũng cảm đứng lên bước tiếp. Trong cuộc thi tuyển chọn sắc đẹp năm trước, em nhận được nhiều tin nhắn bình chọn của khán giả nhất, chị tin là các fan hâm mộ vẫn luôn luôn ở bên cổ vũ em vượt qua nỗi đau này.”

Lâm Tương thở dài: “Chị đúng là có bản lĩnh.”

Mạc Hương Văn vỗ vỗ lên tay Lâm Tương: “Đáng lẽ, em nên thoát khỏi bóng đen của cuộc tình năm xưa từ lâu rồi mới phải. Em thấy có đúng không?”

Cô thường thích dùng các cụm từ kiểu như “có đúng không?” hoặc “phải không nào?” khi nói chuyện với các nghệ sỹ và nhân viên dưới quyền, nghe vừa thân thiết, tình cảm lại vừa nhẹ nhàng, nhã nhặn.

Lâm Tương đã bình tĩnh hơn đôi chút: “Bao giờ thì chị gọi điện cho Vu tổng?”

“Vu tổng đến núi Alpes trượt tuyết suốt nửa tháng nay, chị nghĩ đã đến lúc anh ấy phải quay về rồi.”

“VẬY TÙY CHỊ.”

Mạc Hương Văn đứng dậy, an ủi: “Em cố nghỉ ngơi cho khỏe lại, sao phải giãy vò bản thân đến ba lần liền, thật sự không cần thiết phải như thế.”

Lâm Tương rơm rớm nước mắt, giọng nói có chút đau đớn, uất ức: “Chuyện này không thể trách em được.”

T-T

Khi rời bệnh viện, Mạc Hương Văn cảm thấy hơi mệt. Nhìn đồng hồ, lúc này đã ba giờ sáng, nếu như quay về nhà thì còn có thể ngủ được khoảng hai tiếng nữa, sau đó đi mua bánh bao nhân thịt cho Mạc Phi. Nghĩ vậy, cô liền đi thật nhanh.

Nhưng cô vẫn cứ chậm một bước, vừa mới ra khỏi cổng bệnh viện đã bị ba phóng viên vây quanh để hỏi tin.

“Tình hình của Lâm Tương lúc này sao rồi?”

“Lâm Tương và La Phong vì sao lại chia tay nhau? Tại sao đến tận lúc này trong di động của La Phong vẫn còn giữ ảnh của Lâm Tương?”

“Tương Tương có còn yêu La Phong nữa không? Cô ấy tự sát vì cảm thấy xấu hổ hay vì La Phong phát ngôn rõ ràng cảm thấy có lỗi với bạn gái hiện tại?”

...



Việc Lâm Tương tự sát khiến cho đám phóng viên báo đài có dịp chìa thẳng ống kính máy quay vào Mạc Hương Văn. Đối với cô, chuyện này chẳng phải có gì hay ho cả.

Cô điều chỉnh lại biểu cảm trên khuôn mặt, cố gắng tỏ ra khó tính và lạnh lùng, ánh mắt đầy kiên nghị quay sang trả lời với cô phóng viên vừa đặt ra hai giả thuyết kia: “Các cô có số di động của La Phong không? Tôi cũng đang muốn gọi điện cho anh ta hỏi xem rốt cuộc giữa anh ta với Tương Tương đã có chuyện gì?”

Cô đưa ra một câu nói lấp lửng, thái độ thì không được hòa nhã lắm, ngay đến bản thân cô cũng cảm nhận được sự lãnh đạm cứng rắn trong đó. Nhưng điều này chẳng thể nào trách cô được, những lúc lâm vào tình cảnh khó khăn, khốn cùng như thế này, cô thật sự chẳng muốn người khác thừa nước đục thả câu chút nào cả. Tất cả những con người sinh tồn nhờ làng giải trí thường xuyên phải làm những chuyện thêm dầu vào lửa, vui mừng trước nỗi đau của người khác kiểu như thế này, thật khiến người khác chẳng biết phải làm sao nữa.

Vị phóng viên đứng trước mặt cô lúc này đích thực là cao thủ, hai người đã biết nhau vài năm nay rồi. Mạc Hương Văn vẫn nhớ cô này là Kim Thanh, cũng là nhân vật hàng đầu trong giới phóng viên giải trí, vô cùng khó chơi.

Quả nhiên, Kim Thanh không chịu buông tha, trợn mắt lên rồi đuổi theo hỏi tiếp: “Mạc tiểu thư, cô là Giám đốc quản lý nghệ sỹ của Tập đoàn Kỳ Lệ, chẳng lẽ trong tay cô không có thông tin gì sao?”

Mạc Hương Văn nhếch miệng cười: “Công ty chúng tôi không giống như các công ty quản lý Hàn Quốc, bắt nghệ sỹ phải báo cáo chuyện tình cảm riêng tư của mình. Cũng giống như ông chủ của các vị sẽ chẳng bao giờ hỏi tối qua các vị đã dùng bữa với những người đàn ông may mắn ở nhà hàng nào, có phải vậy không?”

Đây là đáp án của Mạc Hướng Văn ở thời điểm hiện tại. Nếu như là bốn năm trước, e rằng câu trả lời của cô sẽ là: “Dựa vào cái gì mà các người cho rằng trong tay tôi có thông tin? Lẽ nào tôi sống qua ngày bằng cách theo đuôi các nghệ sỹ sao?”

Bốn năm qua, cả tính tình lẫn cách cư xử của cô đều điềm đạm hơn nhiều, cô đã đủ thông minh để hiểu rằng, không thể đắc tội trực diện với những người đang nói chuyện được.

Lời vừa buông, cô liền đưa tay vẫy một chiếc taxi rồi “ấn” Trâu Nam gốc nghệch, thần thờ nãy giờ theo mình ngồi vào trong, sau đó hai người cùng lên xe trở về nhà.

T-T

Sau khi đưa Trâu Nam về tận cửa, cô mới yên tâm về nhà mình. Trước tiên, Hướng Văn vào phòng của con trai, khẽ khàng bật đèn lên, nhìn đứa trẻ đang nằm trên giường.

Mạc Phi ngủ không được ngon giấc, quay bên này, lật bên kia, khi phát hiện mẹ đã về liền mỉm cười tươi rói rồi reo lên: “A, mẹ đã về!”

Giọng nói ngô nghê của con trẻ hoàn toàn làm ngắt quãng luồng suy nghĩ của Mạc Hướng Văn, khiến cô nhanh chóng lấy lại sinh lực. Cô kiểm tra chiếc chân bó bột của con, trong lòng cảm thấy vô cùng hối hận, đáng lẽ cô không nên đồng ý cho Mạc Phi tham gia đội bóng đá. Bởi vì, vừa mới tập buổi đầu tiên, Mạc Phi đã bị trẹo chân rồi.

Mạc Phi nũng nịu trong lòng mẹ, nheo nheo đôi mắt, giống hệt như chú mèo con cuộn tròn trong vòng tay ấm áp, âu yếm của mẹ. Mạc Phi nói: “Mẹ ơi, sáng mai mẹ còn phải đưa con đến trường nữa, vậy nên mẹ con mình ngủ thôi.”

Mạc Hương Văn vỗ nhẹ lên trán của con: “Tiểu quý, đúng là nhiều trò, nhiều chuyện.”

Mạc Phi mỉm cười ngây ngô, mở to đôi mắt, hai đồng tử sáng long lanh. Ở lứa trẻ này có sự tinh ranh hiểm thấy so với các bạn cùng trang lứa, luôn biết cách tỏ ra dễ thương, nũng nịu khiến cho cô chẳng thể nào từ chối nổi yêu cầu của con.

Mạc Phi cứ lật người qua, lật người lại, ôm chặt eo cô nũng nịu đòi mẹ ngủ cùng. Mạc Hương Văn không biết làm gì khác, đành ôm chặt lấy con vào lòng rồi vỗ nhẹ lên lưng.

Bác sỹ bảo trẻ con không ngủ ngon giấc thường ảnh hưởng đến thời gian làm lành vết thương, vì vậy Mạc Hương Văn cố gắng dỗ dành cho con ngủ, nhưng cậu bé vẫn không chịu nhắm mắt. Lập tức, cô không nịnh con nữa mà nói một cách nghiêm nghị: “Có khi mẹ phải nói với giáo viên chủ nhiệm lớp rằng con không thích hợp tham gia đội tuyển bóng đá của trường thôi.”

Quả nhiên, Mạc Phi nghe xong liền cảm thấy sợ hãi, lập tức nhắm mắt ngủ ngay.

Mạc Hương Văn không vội tắt đèn mà ngây người đứng bên giường ngắm khuôn mặt khôi ngô, xinh trai của con mình.

Được di truyền từ cô, Mạc Phi chẳng những có đôi mắt to tròn, hoạt bát mà còn có cả hàng lông mi vừa dài vừa dày như con gái vậy. Mạc Hương Văn cảm thấy vô cùng may mắn khi các nét trên khuôn mặt đứa trẻ đa phần đều giống cô.

Nhưng tính tình đứa trẻ này lại rất cứng đầu, hiếu động, thích đấu đá, học đòi làm người lớn, tác phong chẳng khác nào một thiếu niên trưởng thành, càng lớn cô càng khó quản lý.

T-T

Mạc Hương Văn không phải chưa từng nuôi dạy con. Cô từng nói với Mạc Phi khi mới vào lớp một rằng: “Thứ nhất không được cãi nhau, gây sự với các bạn cùng lớp, phải biết khiêm nhường. Thứ hai, không được cùng bạn chơi mấy trò nguy hiểm, bởi vì nếu con bị thương, mẹ sẽ phải xin nghỉ ở nhà để đưa con đi khám bệnh. Như vậy, mẹ sẽ bị trừ lương, đến Tết không có tiền mua ô tô mô hình cho con đâu.”

Mạc Phi liền cau đôi mày bé xinh rồi nói với mẹ: “Con không cãi nhau với các bạn nhưng nếu các bạn cố tình gây sự với con thì sao? Sau khi tan học, nếu các bạn rủ chơi trò chơi thì chẳng lẽ con lại không đi cùng?”

Câu hỏi này khiến cô đau đầu, cô nghĩ bản thân mình vẫn còn quá trẻ, vậy nên đành phải nghiêm mặt nói: “Nếu các bạn cố tình gây sự thì con đi tìm cô giáo. Lúc các bạn rủ con đi chơi phải hỏi ý kiến của mẹ trước rồi mới được đi cùng với các bạn.”

“Nếu như lúc đó mẹ đang đi làm thì con cũng có thể hỏi được sao?”

“Con đã biết số điện thoại công ty của mẹ rồi thì có thể gọi đến hỏi.”

“Nếu như mẹ đang họp thì sao ạ?”

“Con có thể gọi vào di động cho mẹ.”

Mạc Phi nắm ngay được chỗ sơ hở trong câu nói của mẹ: “Mẹ à, từ trước đến giờ, mẹ chẳng bao giờ nghe điện thoại trong lúc họp cả.”

Trước mặt con trai, từ trước đến nay cô giống một người chị hơn là người mẹ. Mạc Phi chẳng hề sợ cô chút nào, hơn nữa lại còn biết cách nói lý lẽ với cô.

Giống hết khi này, may mà đứa trẻ này còn biết nhìn sắc mặt của người lớn, ngoan ngoãn nhắm mắt vào ngủ. Mạc Hương Văn kéo chăn lên đắp cho con trai, liếc qua chiếc chân đang bó bột, khi cảm thấy mọi thứ đều ổn thỏa thì mới yên lòng, rón rén nhắc chân quay về phòng khách.

Lúc này ở nước ngoài, chắc sắp đang dùng cơm tối. Cô liếc qua đồng hồ rồi gọi điện thoại đường dài quốc tế cho Vu tổng.

Lúc nhận điện thoại của cô, quả nhiên Vu Chính đang dùng bữa tối. Không biết có phải vì thức ăn hôm nay hợp khẩu vị hay không mà khi nói chuyện điện thoại cùng cô tâm trạng của anh rất vui vẻ. Sau khi nghe Mạc Hương Văn báo cáo tình hình, anh liền nói: “Vậy thì cứ làm theo kế hoạch của em đi, vài ngày nữa hãy mở cuộc họp báo cho cô ấy.”

“Dạ vâng, còn phía bên công ty đĩa hát thì cần phải có Judy lo liệu.”

“Mary[1], em cứ thế mà làm nhé!”

[1] Tên tiếng Anh của Mạc Hương Văn.

Nghe xong, Mạc Hương Văn hoàn toàn hiểu ý anh. Từ trước đến nay, Vu Chính không bao giờ quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt của các nghệ sỹ dưới trướng, tất cả đều giao cho cấp dưới đặc lực tự sắp xếp, xử lý. Vị Tổng giám đốc này đã chinh chiến nhiều năm trong làng giải trí, ít khi có dịp đi nghỉ dài ngày, năm nay khó khăn lắm mới dồn được mấy ngày rảnh rỗi để nghỉ ngơi, thư giãn, vậy nên hoàn toàn có thể thông cảm với thái độ không muốn tham gia vào bất cứ công việc gì của anh lúc này.

“Em sẽ nói chuyện với Judy.”

“Anh biết là em có thể xử lý tốt vụ này, anh sẽ ở lại đây thêm hai tuần nữa, hãy vỗ về, an ủi Tương Tương nhé!”

Mạc Hương Văn không biết nói gì nữa, đành kết thúc cuộc gọi: “Have a good time!”

T-T

Ngày hôm sau, tất cả mọi chuyện đều trở nên vô cùng hỗn loạn.

Buổi sáng, Mạc Phi thức dậy rất nhõng nhẽo, luôn miệng kêu “đau chân”, quyết không chịu ra khỏi giường. Trẻ con, nói cho cùng vẫn thường bướng bỉnh. Mạc Hương Văn đã gọi mấy lần nhưng cu cậu vẫn chẳng chịu thức dậy, cô không khỏi tức giận, ngồi bên cạnh cậu bé rồi nghiêm nghị nói: “Mạc Phi, con đừng nghĩ bị ngã đau chân nên đi muện học là chuyện có thể chấp nhận được, con sẽ hại mẹ đi làm muện theo con đấy, có biết không?”

Mạc Phi liền thò đầu ra khỏi chăn, cảm giác mình đã nhõng nhẽo quá đáng, liền nhanh chóng mặc quần áo, miệng vẫn không ngừng nói: “Cô giáo bảo rằng, con trai khó thức dậy là chuyện có thể chấp nhận được, cho nên mẹ cần phải thông cảm cho con. Mẹ đến muện vì phải chăm sóc con nhỏ cũng hoàn toàn đáng được thông cảm. Mẹ à, sếp của mẹ sẽ thông cảm cho mẹ thôi, mẹ đừng lo!”. Nói xong, thằng bé nhe răng làm mặt xấu.

Trước vẻ mặt này, Mạc Hương Văn không thể không bật cười. Mạc Phi có khiếu hài hước bẩm sinh, lại còn có thể tạo ra một số biểu cảm và hành động tinh nghịch, đáng yêu vô cùng mà những đứa trẻ cùng trang lứa khác không làm được, cho nên các thầy cô giáo đều yêu quý thằng bé.

Điểm này không phải do cô di truyền lại.

Cô không phải là người có khiếu hài hước bẩm sinh.

Ngay từ khi còn nhỏ, mỗi lần ra ngoài ăn uống, tiếp đãi khách hàng, bố thường đưa cô theo. Lúc nào cô cũng chỉ biết tỏ ra ngoan ngoãn, lễ phép chào hỏi người lớn chứ tuyệt nhiên không biết nói thêm gì, lại càng chẳng

thể làm ra những điệu bộ đáng yêu dễ thương nào cả. Hoàn toàn không giống với tiểu Mạc Phi.

Vừa mới bước vào cổng trường, cậu bé đã biết tâng bốc, khen ngợi giáo viên chủ nhiệm để ém nhẹm việc đi học muộn: “Cô giáo Cát, hôm nay trông cô xinh quá! Cô lấp lánh, y như ánh trăng tối hôm qua vậy.”

Cô giáo Cát vừa mới tốt nghiệp đại học, gần đây lại đang hẹn hò, vừa nghe thấy lời tâng bốc của cậu học trò nhỏ liền cảm thấy vô cùng vui vẻ. Cô quay sang nói với Mạc Hương Văn: “Trường quyết định cử Mạc Phi làm đại diện tham gia cuộc thi hùng biện của thiếu nhi trong tiểu khu đây ạ.”

Mạc Phi liền nhìn mẹ chớp chớp mắt, ý như muốn nói: Mẹ thấy chưa? Cô giáo không hề bảo con là đi học muộn rồi nhé!

Mạc Hương Văn cảm thấy vừa bực bội lại vừa buồn cười vì cậu con láu cá, nhưng quyết không thỏa hiệp, vỗ vỗ lên đầu thằng bé: “Lên lớp học hành cho tử tế vào đây!”

Cô giáo Cát cho học sinh khác đỡ Mạc Phi vào học. Thằng bé quay đầu lại cười tí mắt, một tay vẫy vẫy chào mẹ, một tay khoác lên vai bạn vào lớp.

Cô giáo Cát đứng ngoài cổng trường hàn huyên với Mạc Hương Văn vài câu rồi tiện miệng: “Gần đây, chị có bận lắm không? Cuộc họp phụ huynh lần trước không thấy chị tham dự.”

Mạc Hương Văn liền cúi đầu tỏ vẻ xấu hổ: “Gần đây, công ty tôi cũng khá bận rộn. Rất xin lỗi cô giáo!”

Cô giáo Cát tỏ ra thông cảm nói: “Thành tích học tập của Mạc Phi rất tốt, ở lớp rất ngoan, rất nghe lời thầy cô, chị có thể an tâm mà làm việc.”

Mạc Hương Văn mở túi xách lấy ra một chiếc phong bì rồi đưa cho cô giáo Cát: “Tháng sau, công ty chúng tôi sẽ tổ chức một show ca nhạc dành cho những nghệ sỹ mới ra mắt, không biết cô có thời gian rảnh đến chung vui không?”

Cô giáo Cát cầm lấy đôi vé, vô cùng vui vẻ nhận lời: “Mẹ Mạc Phi, cảm ơn chị nhiều nhé!”

Mạc Hương Văn chỉ mỉm cười không nói gì thêm.

Vào hôm Mạc Phi bị ngã, chính cô giáo Cát đã đưa thằng bé đến bệnh viện và ở lại bên cạnh nó cho tới tận bảy giờ tối. Mạc Hương Văn vô cùng cảm động, đương nhiên cũng phải cảm ơn theo cách mà cô giáo Cát thích nhất.

Phương thức này đừng nói là trẻ con không hiểu. Năm ngoái, Mạc Phi vừa mới học lớp một mà đã nghiêm nghị bàn bạc với mẹ rằng: “Mẹ ơi, sắp đến lễ Giáng sinh, bố của bạn Vu Lôi đã tặng hoa và chúc mừng cho cô giáo rồi đấy, mẹ xem mình có nên mua một tấm thiệp phát nhạc tặng cô không?”

Thấy vậy, Mạc Hương Văn liền mua một tấm thiệp mừng giáng sinh kèm theo đôi vé đi dự show ca nhạc mừng năm mới tặng cho cô giáo Cát. Từ đó, cô giáo Cát luôn quan tâm chăm sóc đến Mạc Phi. Hơn nữa cô cũng hoàn toàn thông cảm với việc Mạc Hương Văn quá bận rộn, ít khi để tâm đến việc học hành của Mạc Phi ở trường.

Sau này, khi biết được Mạc Hương Văn là bà mẹ đơn thân, cô giáo liền chia sẻ: “Chị một thân một mình nuôi con đúng là vô cùng vất vả”. Có lẽ vì thông cảm hoặc do yếu tố nào đó nữa, nên cô giáo cũng quan tâm đến Mạc Phi hơn.

Chẳng mấy ai nghi hoặc trước việc cô mới từng này tuổi mà đã có đứa con lớn như vậy cả.



Sau khi được thăng chức làm Giám đốc quản lý nghệ sỹ, Mạc Hường Văn luôn ăn mặc nghiêm chỉnh, màu son quanh năm suốt tháng chỉ duy nhất một màu nâu giản dị, cộng thêm cặp kính cận già dặn, lúc nói chuyện bao giờ vẻ mặt cũng nghiêm nghị, tốc độ nói vừa phải, khoan thai.

Thực tế, năm nay cô mới hai mươi bảy tuổi.

Một người phụ nữ hai mươi bảy tuổi có một cậu con trai tám tuổi. Đây thật sự là chuyện hiếm thấy ở một thành phố tân tiến, mở cửa như nơi đây.

Biết giải thích câu chuyện có vẻ lạ lùng này bắt đầu từ đâu chứ? Ba năm trước, đối với Mạc Hường Văn thì đây là một chuyện vô cùng đau đầu, nhức óc. Sau đó, tuổi đời lớn dần, cách ăn mặc, trang điểm già dặn hơn, mọi người không còn ai hỏi han gì nữa. Lúc đó, cô mới có thể an tâm thờ phào nhẹ nhõm.

T-T

Tối qua, quá nửa đêm rồi mà cô vẫn chưa được ngủ nên trạng thái tinh thần không được tốt lắm. Cô giáo Cát hàn huyên tâm sự vài câu, cô cũng chỉ biết mỉm cười cho qua chuyện.

Cô giáo Cát nhìn thấy quầng thâm trên mắt của cô liền hỏi thăm đây về quan tâm: “Mẹ bé Mạc Phi, mấy người bạn của tôi đi Hồng Kông về có mang theo mấy hộp kem xóa quầng thâm mắt của Estée Lauder đấy, chị có cần không ạ?”

Đương nhiên, câu nói này là lời quan tâm tận tình, chỉ có điều là không đúng chỗ mà thôi. Mạc Hường Văn bất giác đưa tay lên sờ vào đôi mắt của mình. Nhãn hiệu Estée Lauder chuyên sử dụng cho những phụ nữ đã ngoài ba mươi tuổi, trong lòng cô cảm thấy xót xa, đành phải gượng cười trước lòng nhiệt thành của cô giáo: “Ở nhà tôi vẫn còn khá nhiều, tạm thời chưa cần dùng đến, cảm ơn cô.”

Cô giáo Cát thích hàn huyên với cô nhiều cũng bởi vì công việc cô đang làm. Ở trường, Mạc Phi chưa bao giờ nói về chuyện trong gia đình, nhưng do mấy món quà Mạc Hương Văn tặng nên cô giáo Cát đoán được công việc của mẹ cậu bé, từ đó thường hỏi thăm để thỏa mãn trí tò mò muốn biết một số chuyện trong làng giải trí.

Phụ nữ bầm sinh đã thích hóng chuyện, có điều đối với Mạc Hương Văn, việc tò mò chuyện trong làng giải trí vẫn tốt hơn nhiều so với việc hiếu kỳ về hoàn cảnh gia đình của mình. Chí ít là ở ngôi trường này, không có bất cứ thầy cô hay bạn học nào cho rằng Mạc Phi là đứa trẻ không có bố.

Như vậy cũng hay, Mạc Hương Văn tự nhận thấy đã che đậy hết sức thành công, mặc dù Quán Huyền vẫn hay nói cô đang cố tình tự lừa dối mình. Có điều sau đó, Quán Huyền cũng bổ sung thêm: “Cái xã hội này cười nghèo không cười giàu, chỉ cần em đứng cho vững chân, chẳng ai dám nói em đang tự lừa dối mình cả.”

“Đúng thế, trong xã hội bây giờ nhiều gia đình đơn thân là thế, ai có hơi sức đâu mà quan tâm đến mẹ con em chứ?”. Cô mỉm cười đáp.

Quán Huyền cười nhạt rồi thẳng thắn: “Có điều, làm mẹ đơn thân khi mới mười tám tuổi thì quá sớm.”

Mạc Hương Văn chẳng mấy để tâm: “Dù gì em cũng không phải minh tinh, không phải hứng chịu búa rìu dư luận, nếu không chỉ cần có tí xiu chuyện đã bị đem ra bàn tán, đánh giá rồi.”

Quán Huyền nhẹ nhàng than thở: “Vậy thì tại sao em lại phải ăn vận trang điểm cho mình già nua đến thế? Trông cứ như chuẩn bị đón mùa xuân thứ hai[2] đến nơi rồi ấy.”

[2] Hồi xuân.

“Mùa xuân của em đã đến rồi sao?”

“Vậy thì Mạc Phi từ đâu ra chứ?”

“Lúc đó, đầu óc hồ đồ cho nên em mới quyết định sinh Mạc Phi. May mà mang thai con trai cũng nhẹ nhàng, bụng to ra cũng chỉ là chuyện béo gầy của phụ nữ mà thôi”. Mạc Hương Văn còn bổ sung thêm: “Nếu như lúc đó là con gái, có lẽ em đã không sinh rồi.”

Quản Huyền vỗ vỗ vào đầu cô rồi nói: “Trời ơi! Em đúng là hết thuốc chữa!”

T-T

Quản Huyền mở một quán bar ở khu vực phía Tây thành phố lấy tên là More Beautiful, những người trong giới giải trí thường tới đây tụ tập.

Khi đó, thai phụ mười tám tuổi Mạc Hương Văn không có tiền nên đành trốn về quê sinh con. Lúc cái bụng còn chưa to lên rõ rệt, cô đã từng làm thêm ở More Beautiful. Tay nghề pha chế rượu của cô rất thuần thục, kỹ thuật khéo léo, nói chuyện với khách hàng lại có duyên.

Có lần, một vị khách đã say mềm, nằm rạp trên quầy bar, tay cầm viên thuốc nhỏ màu trắng bỏ vào trong ly rượu Martini, Mạc Hương Văn ngay lập tức cầm ly đó đi. Quản Huyền nói sẽ trừ vào tiền bo buổi tối hôm đó của Mạc Hương Văn, cô lập tức phản đối: “Không được, em còn phải sinh con nữa.”

Câu nói vô cùng thẳng thắn.

Lúc này, Quản Huyền mới nhận thấy phần bụng của Mạc Hương Văn hơi nhô ra, sắp sửa không giấu được nữa, liền kinh ngạc thốt lên: “Nhóc con vất mũi còn chưa sạch, ai cho phép đùa cợt ở đây hả?”

Mạc Hương Văn lặng im buộc lại tóc. Tóc cô xoăn tự nhiên, lúc đó đã dài đến phần eo, đuôi tóc màu nâu vàng, thời điểm đó màu tóc này chói mắt

và sắc sỡ biết mấy.

Quản Huyền đưa ánh mắt đầy tin tưởng sang nhìn cô: “Chị sẽ giới thiệu cho em một bác sỹ giỏi, cũng ở gần đây thôi, chỗ làm bí mật, kín đáo, tay nghề rất khá, không đau đớn chút nào đâu.”

“Những nơi cần đến em đều đã qua rồi, em không muốn làm việc đó.”  
Mạc Hương Văn nói đầy kiên quyết.

Quản Huyền liền đưa tay đặt lên trán cô, vẻ mặt lộ rõ sự ngạc nhiên: “Em không bị sốt đấy chứ, tiểu cô nương, nghĩ kỹ chưa thế?”

Mạc Hương Văn mỉm cười nhìn Quản Huyền, đôi lông mày của cô đen rậm, giống y lông mày của nữ diễn viên Vương Tố Hiền[3]. Cặp mắt sáng ngời, thông minh, hàng lông mi vừa dài vừa cong vút. Thường ngày, Mạc Hương Văn không bao giờ trang điểm và chắc cũng vì mới mang thai mấy tháng đầu nên da mặt hơi khô, khuôn mặt hơi phù nề, vì thế mà ngay lúc đầu Quản Huyền không hề nhận ra khuôn mặt của Mạc Hương Văn lại cân đối, xinh đẹp và kiều diễm đến thế.

[3] Nữ diễn viên xinh đẹp nổi tiếng Hồng Kông một thời.

Mạc Hương Văn nói: “Em chỉ còn thiếu một nghìn đồng nữa thôi, chỉ cần tiết kiệm được một nghìn đồng nữa là em có thể đi Nam Vị hoặc Phụng Hiền rồi.”

Quản Huyền nhìn bộ dạng kiên cường của cô, đôi mắt ngày càng trừng to, đôi lông mày rậm nhếch lên, hai tay đưa lên đặt trước bụng như thể gà mẹ đang bảo vệ gà con vậy.

Quản Huyền quyết định phải lo chuyện bao đồng này.

Mạc Hương Văn liền nói đùa: “Quản Huyền, vốn dĩ ban đầu em tưởng chị là nghệ sỹ, ai ngờ lại là nhà từ thiện cơ đấy.”

“Đúng vậy, chị không phải tên là Quán Huyền mà phải gọi là “Quán việc bao đồng” mới đúng.”

Tiểu Mạc Phi được sinh ra ở bệnh viện. Có cảm giác như các mối quan hệ của Quán Huyền khá rộng, không ngờ cô ấy có thể lo được cả vấn đề hộ khẩu cho thằng bé.

Sau này, Mạc Hương Văn thắc mắc: “Quán Huyền, tại sao chị lại giúp đỡ em?”

Quán Huyền trả lời một câu vô cùng trầm ấm mà cũng rất văn vẻ như sau: “Nhìn thấy em của ngày hôm nay thật chẳng khác nào chị của ngày hôm qua.”

Mạc Hương Văn liền phản bác: “Em với chị chẳng giống nhau chút nào cả.”

Quán Huyền nhẹ gảy điều thuốc dài mỏng trong tay, vẻ mặt chẳng mấy để tâm rồi nói: “Điều đó thì đương nhiên rồi, em là em, là “Mạc Vô Địch””.

# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

www.dtv-ebook.com

## Chương 2

Kể từ khi ngồi vào vị trí hiện nay, Mạc Hương Văn có ngay một biệt danh “Mạc Vô Địch”. Biệt danh này thật hài hước, buồn cười biết bao!

Lúc quyết định thăng chức cho Mạc Hương Văn làm Giám đốc quản lý nghệ sỹ trong Tập đoàn Kỳ Lệ, Vu Chính có nói rằng: “Ngoài việc ứng phó với các phóng viên, báo đài, em còn phải đối mặt với những người quản lý nghệ sỹ khó nhằn nhất trong làng giải trí, bởi vì công ty cần phải thông qua những “kênh” đó để chinh đốn chế độ quản lý hiện tại.”

Mạc Hương Văn tự tin đáp: “Em hiểu mà, tất cả những điều khoản, nội dung hợp đồng Tập đoàn Kỳ Lệ ký với các nghệ sỹ đương nhiên em phải nắm chắc trong lòng bàn tay rồi.”

Cô có thể lĩnh hội được ý của Vu Chính, giống như những gì Quản Huyền nói với anh: “Mạc Hương Văn chính là một mãnh tướng trung thành.”

Dự án đầu tiên cô nhận khi nhậm chức chính là phối hợp cùng với Bộ phận Tổ chức sự kiện nắm quyền điều động các nghệ sỹ trong chương trình vũ đạo quy mô lớn của đài truyền hình. Cô cần phải mời cho được “tiểu tiên nữ màn ảnh nhỏ” Tề Tư Điềm mới nổi lúc đó đến tham dự chương trình. Thế nhưng, trở trêu thay, Chu Địch Thần[1], người quản lý của Tề Tư Điềm, đã thay mặt cô ấy nhận cuộc phỏng vấn của một đài truyền hình địa phương khác rồi. Thời gian diễn ra hai hoạt động này lại trùng khớp, Tề Tư Điềm tiến thoái lưỡng nan không biết phải làm thế nào.

[1] Tên tiếng Anh là Judy.

Chu Địch Thần nói với Mạc Hương Văn rằng: “Có nhiều người không thấu hiểu được nỗi khổ của những kẻ thức khuya dậy sớm, còn chúng ta quản lý rất nhiều nghệ sỹ, lâu dần tích tiểu thành đại, góp gió thành bão, cho nên những điều này chúng tôi rõ hơn ai hết.”

Mạc Hương Văn không chịu nhượng bộ: “Có rất nhiều hãng xin hợp tác quảng cáo cùng đài truyền hình của chúng tôi. Việc này hoàn toàn có lợi cho mật độ phủ sóng của Tề Tư Điềm. Xưa nay chưa từng tồn tại đạo lý bỏ gần chọn xa chứ?”

Chu Địch Thần liền trợn tròn mắt: “Ai mà chẳng biết cách chương trình giải trí của đài truyền hình ở đây chỉ thường thường bậc trung, chương trình ở bên đó còn được phát lên cả vệ tinh, tỷ lệ bạn xem vô cùng cao đấy.”

“Hay thế này, Tề Tư Điềm sẽ tham gia cả hai chương trình vậy.”

Chu Địch Thần chỉ nhìn cô cười nhạt.

Lúc này, Tề Tư Điềm mới lên tiếng: “Giám đốc Mạc, nếu có ngòi máy bay thì cũng không kịp, vì hai chương trình cùng khung giờ mà.”

Thế là ngay buổi tối hôm đó, Mạc Hương Văn lập tức ngòi máy bay tới đài truyền hình kia, sáu tiếng sau quay về, cô thông báo với Chu Địch Thần rằng: “Tôi đã điều chỉnh hợp lý rồi, Tề Tư Điềm hoàn toàn có thể tham gia cả hai chương trình.”

Nghe xong, đương nhiên Tề Tư Điềm vô cùng vui sướng, ngược lại Chu Địch Thần tức giận đến mức trợn trừng mắt lên.

Lúc biết chuyện, Vu Chính mỉm cười mãn nguyện: “Bên bỏ bên nhận đương nhiên là tiến thoái lưỡng nan, đẹp cả đôi đường cũng phải có cái giá của nó.”

Sau này, mỗi lần gặp người trong ngành, Chu Địch Thần lại nói, không biết Mạc Hương Văn đã bỏ bùa mê thuốc lú gì mà khiến cho ông đạo diễn nổi tiếng khó tính ở đài truyền hình kia lại đồng ý chấp nhận đổi giờ phát sóng. Ngoài mấy câu nói mang tính giả định cao này, Chu Địch Thần còn bổ sung thêm một câu: “Ai bảo người ta là Vô Địch mà!”

Mạc Hương Văn nghe thấy vô cùng tức tối, mỗi lần như thế đều đến More Beautiful than thử với Quán Huyền: “Trong ngành này đúng là không có gió thì sóng cũng nổi âm ỉm. Em chẳng qua chỉ mời ông đạo diễn nọ dùng cơm, rồi đưa bản công việc dự kiến của “ảnh đế” giải Bách Hoa[2] mà công ty mới ký cho ông ta tham khảo, đâu có xấu xa như mọi người vẫn nói chứ?”

[2] Nam diễn viên xuất sắc nhất đạt giải Bách Hoa.

Quán Huyền vừa rửa mấy chiếc cốc thủy tinh vừa nói: “Người mà ông chủ thích thì đồng nghiệp không thích, người mà đồng nghiệp thích thì ông chủ không thích. Đừng có mong tất cả mọi người sau lưng đều nói tốt về mình.”

Lời nói này quả thật không sai chút nào! Mạc Hương Văn chỉ cần đeo chiếc mặt nạ lên thì có thể phòng ngừa “bách độc”.

Tuy nhiên, lúc này mọi chuyện lại vô cùng cấp bách.

Bởi vì, người quản lý trực tiếp của Lâm Tương lại chính là Chu Địch Thần.

Khi Mạc Hương Văn đến công ty thì Trâu Nam đã tới nơi, trên tay cầm ly trà mạn như thường lệ, tiện thể báo cáo: “Bây giờ, Tương Tương không còn chuyện gì nghiêm trọng nữa, cô ấy nói sẽ tuân theo mọi sắp xếp của công ty.”



Tiếp theo, Trâu Nam đưa một tờ báo cho Mạc Hương Văn, khiến cô không khỏi lạnh cả sống lưng.

Chính là bài báo của cô phóng viên Kim Thanh ghê gớm nọ, đưa tít vô cùng giật gân “Làng giải trí phải biết tuân theo luật pháp để phục vụ công chúng”, góc độ người viết quan tâm hoàn toàn không giống với các phóng viên khác, cô ta lấy góc nhìn là một người có trách nhiệm với xã hội. Những chỉ trích trong bài viết này có thể khiến cho phần đông bạn đọc cảm thấy hài lòng, hả hê.

Đây quả là một phóng viên tương đối thông minh, Mạc Hương Văn thầm nghĩ, phóng viên vốn đã khó đối phó, những phóng viên trẻ tuổi nhiệt huyết với nghề lại càng khó gặp bội, tất cả đều là những cao thủ với những chiêu trò khó lường. Bản thân cô phải thận trọng, quyết đoán với chuyện này.

Cô nhấp ngụm trà, cố nén nỗi ức chế trong lòng xuống rồi quay sang hỏi: “Judy đã đến đây chưa?”

Trâu Nam là một trợ lý vừa tỉ mỉ vừa cẩn thận lại vừa chu đáo, cô đã chuẩn bị đầy đủ các tư liệu cần thiết, nhanh chóng báo cáo với cấp trên: “Gần đây, chị ấy ký hợp đồng quảng cáo cho nhóm “The Color”, hôm nay đi gặp người bên phía 4A”. Cô liếc nhìn cấp trên rồi nói tiếp: “Bắt đầu từ năm ngoái, chị ấy đã không mấy quan tâm, không sắp xếp chuyện tham gia diễn xuất của Tương Tương nữa rồi. Tương Tương nói may nhờ có chị đã sắp xếp cho cô ấy tham gia các chương trình, nhận phỏng vấn ở các đài truyền hình để duy trì độ phủ sóng cho cô ấy. Thế nhưng album vẫn chưa ra mắt, lại chưa ký thêm được bộ phim truyền hình nào, cứ tiếp tục thế này thì chẳng mấy chốc mà tiêu mất.”

Trâu Nam là một cô gái sống rất tình cảm, chỉ có điều nói hơi nhiều. Mạc Hương Văn xua xua tay ngăn cô tiếp tục “ca”: “Chị sẽ gọi điện cho Judy.”

Vừa dứt lời, Mạc Hương Văn đã nhận được điện thoại của giám chế quay ngoại cảnh ở Kênh giải trí của Đài truyền hình, người này đang nổi giận đùng đùng: “Tôi đã nói với cô từ trước rồi, tôi muốn Từ Lăng đến chỗ quay ngoại cảnh của tôi ngay trong hôm nay. Thế mà đến tận bây giờ vẫn chưa thấy mặt mũi cậu ta đâu hết.”

“Được! Được! Được! Em biết rồi, anh đừng tức giận nữa. Anh mà như vậy là cuối tuần người dân toàn thành phố chẳng thể nhìn thấy chương trình Lão Bà thân thiện lên sóng đâu, đúng không nào? Cậu diễn viên này tuổi đời còn quá trẻ, không có ý thức về thời gian, em nhất định sẽ trừ lương cậu ấy. Hôm nay, nhất định em sẽ giải cậu ta đến nhận lỗi trước anh.”

Vừa kết thúc cuộc điện thoại này, cô liền gọi ngay cho Chu Địch Thần, cố gắng để giọng nói mềm mỏng, khiêm nhường đôi chút.

Cô mở lời: “Hôm qua, Tương Tương lại tự sát rồi.”

Chu Địch Thần ở đầu dây kia quát thẳng luôn: “Tôi chẳng cần biết cô ta sống chết thế nào, một tháng tự tử đến mấy lần liền. Chuyển lời giùm lão nương, cô ta muốn chết thì chết quách luôn đi cho rồi.”

“Chị cũng phải thông cảm với tấm tình si của cô ấy chứ! Nói không chừng, cô ấy lại có thể trợ giúp cho mấy chương trình sắp tới của chị đấy.”

Chu Địch Thần lạnh lùng mỉm cười: “Thì ra là vì chuyện này, tôi còn đang thắc mắc tại sao Mạc Vô Địch lại gọi điện cho mình đây?”

Mạc Hương Văn cố nén giận, nói tiếp: “Nếu như chị Judy có hứng thú với kế hoạch này thì trưa nay em mời chị dùng bữa, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ lưỡng sau. Đương nhiên, hai chị em mình đều mong muốn điều tốt đẹp cho Tương Tương rồi. Album của cô ấy tiêu thụ mạnh đối với chúng ta là một nhiệm vụ phải hoàn thành, nhưng đối với cô ấy thì đó là điều vô cùng tuyệt vời và quan trọng vào lúc suy sụp này.”

Chu Địch Thần đâu có gốc, đương nhiên là đồng ý ngay.

Trâu Nam vô cùng khinh bỉ lên tiếng: “Chị ấy vừa nghe thấy có thể kiếm tiền từ Tương Tương là đổi ngay giọng điệu. Đúng là quá đổi ghê tởm.”

Mạc Hương Vân bật cười, cốc nhẹ vào trán của Trâu Nam: “Mau đặt chỗ tại Tiểu Nam Quốc cho chị”, rồi bổ sung thêm: “Em phải khuyên bảo Tương Tương đi, nếu tự mình bỏ cuộc, không chịu tiến về phía trước như thế thì chẳng thể tồn tại được ở bất cứ nơi nào đâu.”

“Các nghệ sỹ trong công ty rất nhiều, không phải người nào cũng nhận được cơ hội tốt cả.”

Trâu Nam vừa thốt ra, nhìn thấy Mạc Hương Vân đang lườm mình, liền lập tức ngậm ngay miệng lại.

Có điều, Mạc Hương Vân hoàn toàn đồng ý với suy nghĩ này của cô ấy. Trong làng giải trí, nghệ sỹ rất nhiều, làm gì có chuyện người nào cũng nhận được sự ưu ái, quan tâm của các công ty mà ra sức tạo điều kiện phát triển sự nghiệp chứ? Nếu như đã không có duyên với công chúng lại còn không có chỗ dựa vững chắc thì việc bị đào thải là một quy luật tất yếu.

Trước đây, Lâm Tương cũng được rất nhiều người hâm mộ, sau đó độ “hot” dần bị giảm nhiệt. Đầu tiên, thái độ của cô ấy với các fan không tốt, quá đổi kênh kiệu, nên mất lòng khán giả rất nhiều. Đây chính là vấn đề đào tạo nghệ sỹ không tốt trước khi debut[3], làm tổn hại đến sự nghiệp sau này. Sau đó là biểu hiện trong các chương trình giải trí không tốt, khiến cho người dẫn chương trình không hài lòng. Trước kia, từng có ông chủ lớn đưa thiệp mời Lâm Tương đi dự tiệc cùng, vì trước khi gia nhập làng giải trí toàn hẹn hò yêu đương với những người tuấn tú, đẹp trai nên Lâm Tương chẳng thể nào chấp nhận được những người vừa già vừa thấp, vừa lùn vừa xấu, nên ngoảnh mặt làm ngơ, bỏ qua một cơ hội vô cùng đáng quý đó.

[3] Buổi đầu ra mắt công chúng.

Chính vì Mạc Hường Văn hoàn toàn tán thành với nguyên nhân sau cùng nên mới quyết định giúp đỡ Lâm Tương. Hơn nữa, lúc này Lâm Tương cũng đã tỉnh ngộ, nên càng dễ xử lý hơn.

Cả buổi sáng hôm đó, Mạc Hường Văn ngồi thẩm định Bản kế hoạch làm việc của các nghệ sỹ dưới quyền trong tháng, sau đó đến chỗ hẹn gặp Chu Địch Thần với tâm trạng vui vẻ, thoải mái.

Điều khiến Mạc Hường Văn hoàn toàn không ngờ là Chu Địch Thần lại rất hợp tác cùng cô.

Trước tiên là không đến muộn.

Ai cũng biết tính cách của Chu Địch Thần vô cùng khó chịu bởi cô ta là người đã từng làm quản lý cho ba, bốn đại minh tinh đẳng cấp thế giới. Từ trước đến nay, cô ta không chính thức lệ thuộc vào bất cứ tổ chức, cơ quan nào. Xưa nay, những chương trình nhỏ cô ta không bao giờ thèm để ý đến. Lần này, cô ta chịu xuất hiện đúng giờ cũng khiến cho Mạc Hường Văn yên tâm hơn nhiều.

Chu Địch Thần trang điểm theo phong cách Hàn Quốc, rất tinh tế, nhìn trẻ hơn so với tuổi thật khá nhiều, còn Mạc Hường Văn lại ăn vận trang điểm già hơn tuổi của mình, cho nên khi gặp mặt, hai từ “chị Judy” chẳng thể nào thốt ra khỏi miệng được nữa.

Có điều, việc Chu Địch Thần không nể mặt cũng hoàn toàn nằm trong dự liệu của cô. Trước nay, Mạc Hường Văn đều công tư phân minh, thẳng thắn nói ra kế hoạch của mình. Lúc đầu, Chu Địch Thần cau có mặt mày, sau đó đôi mày cũng dần dần giãn ra.

Chu Địch Thần mở lời trước: “Xem ra cuộc tình trước khi vào nghề của cô nàng ngọc ngà, non nớt Lâm Tương cũng không phải là vô ích.

Chúng ta cần phải cảm ơn La tiên sinh đã tạo ra cơ hội tốt như thế này.”

“Nếu có một bài hát thích hợp thì không còn gì tốt hơn nữa. Mức độ hở hang của Lâm Tương trong những bức ảnh phòng the kia cũng không quá lộ, thậm chí còn khá đẹp, công chúng đều cho rằng cô ấy chỉ là nạn nhân trong vụ việc này.”

Chu Địch Thần cũng cho rằng đây là một ý hay, hai người hiếm khi lại đồng tâm nhất trí như vậy.

T-T

Giữa buổi hẹn, Mạc Hường Văn vào nhà vệ sinh. Cô đứng trước gương, thở phào nhẹ nhõm vì đã giải quyết công việc ổn thỏa, nhưng hình ảnh của cô trong gương cho thấy quầng thâm ở hai bên mắt ngày càng đậm hơn, dù đã dùng kính mà vẫn chẳng thể nào che được. Cô hốt hoảng ghé sát vào tấm gương, may mà đuôi mắt, khóe miệng vẫn chưa xuất hiện nếp nhăn. Chẳng giống Chu Địch Thần, dù đã trang điểm theo phong cách Hàn, nhưng vẫn rất khó che hết những nếp nhăn trên khuôn mặt.

Nghĩ thế, Mạc Hường Văn ưỡn ngực thẳng lưng, tự tin bước ra khỏi nhà vệ sinh. Cô tự hứa với mình rằng sau này sẽ không thức quá khuya nữa.

Phía đối diện có người đang tiến lại gần.

Người bước tới mặc bộ vest màu ghi, mái tóc gọn gàng, đeo cặp kính sang trọng, bộ dạng nho nhã, đôi môi nhếch lên khẽ cười, hẳn đây là một người có tính khí dễ chịu. Anh đang bước về phía phòng vệ sinh nam, hoàn toàn không để ý đến Mạc Hường Văn.

May mắn là anh không quay sang nhìn, chỉ mình cô nhìn anh thôi cũng đã đủ cảm thấy vô cùng kinh ngạc rồi.

Thành phố này nhỏ bé đến thế sao? Đã bao năm không gặp lại nhau, cô cứ tưởng rằng sẽ chẳng bao giờ gặp lại con người này nữa, thật không ngờ đến bây giờ lại chạm mặt anh.

Lúc quay về chỗ ngồi, sắc mặt Mạc Hương Vãn trắng nhợt, Chu Địch Thần nhanh chóng nhận ra, liền liếc sang nói: “Không phải ai cũng có thể làm nữ cường nhân đâu, có thời gian rảnh thì chịu khó đến thăm mỹ viện đi, đến độ tuổi này cứ thức đêm thức hôm suốt, già đi nhanh lắm đó.”

Cô tạm coi đây là những lời quan tâm, thăm hỏi của vị Chu tiểu thư kênh kiệu này.

Người kia cũng đang quay lại, thì ra chỗ anh ngồi lại chếch ngay phía sau lưng cô. Mạc Hương Vãn hiểu kỳ quay lại nhìn.

Anh đang làm cái gì ở đây chứ?

Anh của hiện tại nho nhã, đĩnh đạc, lễ độ và lịch lãm vô cùng. Anh đang gấp thức ăn cho cô gái ngồi đối diện, cô gái đó trông thật đáng yêu, hai người vừa cười vừa nói rất vui vẻ. Cô nghe thấy tiếng anh hỏi: “Thường ngày, Dương tiểu thư có sở thích gì?”, suýt chút nữa cô bật cười thành tiếng.

Lẽ nào anh đang đi xem mặt? Anh mà cũng cần phải đi xem mặt sao?

Câu trả lời của cô gái nọ có phần giả dối, anh cũng không phản ứng gì, thái độ vẫn lịch lãm như trước.

Lúc này, nhân viên phục vụ đã bê lên món thịt bò bít tết, làn khói cay nóng xộc vào khóe mắt Mạc Hương Vãn.

Cô quyết định sau này sẽ không bao giờ chọn Tiểu Nam Quốc làm nơi hẹn gặp để bàn chuyện làm ăn nữa.

T-T

Mạc Hương Vân hiếm khi tan làm đúng giờ. Buổi chiều hôm đó lại không như thường lệ, cô được về sớm, đến trường đón Mạc Phi, lo liệu việc ăn uống tắm giặt cho thằng bé. Mạc Phi không ngừng nói đến những chuyện thú vị ở trường học.

“Bạn Vu Lôi và Thôi Hạo Hạo được chọn đi hát bè, con trai mà cũng đi hát bè đúng thật là kỳ lạ.”

“Cô giáo nói chương trình đó sẽ lên sóng vào tháng Mười một, đây là hoạt động giao lưu văn hóa với các nước Châu Âu thì phải. Vu Lôi bốc phét ngút trời, bảo là bạn ấy sẽ trở thành Liêu Xương Vĩnh[4].”

[4] Ca sỹ người Trung Hoa nổi tiếng trên thế giới.

“Mẹ ơi, mẹ có biết ca sỹ Liêu Xương Vĩnh không? Chú ấy đã tham gia hát bài “Bắc Kinh chào mừng bạn”[5], Vu Lôi nói, trước kia chú Liêu Xương Vĩnh ở bên cạnh nhà cậu ấy.”

[5] Bài hát chủ đạo của thể vận hội tổ chức tại Bắc Kinh năm 2008.

Thấy cậu bé cứ thao thao bất tuyệt, Mạc Hương Vân liền lên tiếng chặn lại: “Con trai mà nhiều lời như vậy, cẩn thận không lại trở thành “bà tám” đấy.”

Mạc Phi lém lỉnh mỉm cười như một chú cáo tinh ranh. Cậu bé liền chỉnh lại lời của mẹ: “Mẹ ơi, mẹ nên nói là con trai mà nhiều lời như vậy, coi chừng sau này không lấy được vợ đâu.”

Lần này thì Mạc Hương Vân chẳng biết nói gì nữa.

T-T

Lúc đến More Beautiful, Mạc Hương Văn tâm sự với Quán Huyền: “Con em bây giờ tinh ranh quá, suy nghĩ cũng già trước tuổi nhiều.”

Quán Huyền đang trang điểm cho nhân viên quán bar dưới quyền mới tới làm. Cô gái dùng màu bạc làm tông màu mắt, tông môi, trên đầu còn đội một mái tóc cùng màu, nhìn từ xa chẳng khác nào một ma nữ tóc trắng. Quán Huyền liền giải thích: “Nếu em tìm cho nó một người bố, tự nhiên nó sẽ trở lại đúng độ tuổi của mình ngay. Nếu muốn tính cách mấy cậu bé bình thường trở lại thì tốt nhất không nên để nó dính với mẹ suốt ngày.”

Mạc Hương Văn trợn mắt lườm chị một cái.

“Thế thì coi như em vẫn dạy dỗ nó khá tốt.”

Cô “ma nữ tóc trắng” lần đầu tiên đi hát ở quán bar nên chân tay hơi run run, luống cuống. Quán Huyền thấy vậy mắng át đi: “Run cái gì? Ngồi cũng chẳng nên thân, chẳng qua lên hát có vài bài, cứ làm như sắp phải nhảy xuống biển vậy.”

Mạc Hương Văn mỉm cười trêu chọc: “Từ trước đến nay, chỗ chị đâu làm mấy vụ phi pháp đâu?”

Quán Huyền lập tức bĩu môi: “Ở trong địa bàn của chị đương nhiên là không cho phép rồi, nhưng ra khỏi quán bar, ai mà ngăn chặn được họ chứ?”

T-T

Quán Huyền có khuôn mặt tròn như đĩa bạc, mắt to mày rậm, trên khuôn mặt có đôi nét tương đồng với Mạc Hương Văn. Có lẽ chính vì điều này nên hai người họ mới hợp duyên, hợp cạ đến vậy.

Trước kia, lúc sinh Mạc Phi, Mạc Hương Văn lâm vào tình cảnh sinh khó, chính Quán Huyền là người trả lời câu hỏi “muốn giữ mẹ hay giữ em



bé” mà bác sỹ đặt ra. Khi Mạc Hường Văn tỉnh lại sau cơn thập tử nhất sinh, câu đầu tiên mà Quán Huyền hỏi chính là: “Con nha đầu ngốc nghếch này, có phải bị tên đàn ông nào lừa gạt đúng không?”

Sau khi vượt cạn, tư duy của Mạc Hường Văn trì trệ đôi lát mới một mỗi phản ứng lại được: “Cũng không hẳn như vậy.”

Vì vậy, Quán Huyền luôn cảm thấy hiếu kỳ, thỉnh thoảng lại hỏi: “Rốt cuộc làm sao mà em lại có thai thế?”

Mạc Hường Văn thường trốn tránh, chỉ trả lời một cách mơ hồ: “Tại sao chị lại “bà tám” giống hết những người trong làng giải trí vậy?”

“Chị là ân nhân cứu mạng của em, vậy mà em chẳng thành thật chút nào.”

T-T

Ngồi nhìn Quán Huyền trang điểm cho “ma nữ tóc trắng”, Mạc Hường Văn trầm ngâm một lúc rồi nói: “Mấy ngày trước, em đã nhìn thấy bố của Mạc Phi.”

Nghe xong câu nói này, bàn tay đang kẻ viền mi cho cô bé mới đến của Quán Huyền run lên. Cô nhanh chóng lau vết nguệch đi, rồi quay sang: “Chị đã đợi để nghe câu chuyện của em từ lâu lắm rồi.”

“Mọi chuyện đều rất đơn giản, đại khái là sau khi nghe xong, chắc chắn chị sẽ bảo em là một đứa đại ngốc cho mà xem.”

“Chị đây sống đến tuổi này rồi, chưa gặp được mấy cô ngốc thuần khiết như em đâu.”

Mạc Hường Văn không muốn nhớ lại chuyện xưa. Cô nghĩ rằng, quá khứ là một đường viền càng ngày càng mờ nhạt, cuối cùng sẽ biến mất

không để lại dấu tích, hiện tại mới là thứ quan trọng nhất với cô.

Thế nhưng sau khi gặp lại người đó, giấc mơ hàng đêm của cô lại càng chân thực hơn vài phần. Sự thật khiến cô sợ hãi, cô tự cười bản thân tại sao lại chẳng thể làm nổi chuyện xấu dù cô vốn cho rằng đó là con đường có thể cứu rỗi bản thân. Tuy rằng tới lúc này quá khứ vẫn còn di chứng đáng sợ, có điều, nhìn tổng thể thì cuộc sống hiện tại của cô vẫn tốt đẹp. Thương đau đi qua đương nhiên sẽ để lại vết sẹo, cô cũng lực bất tòng tâm.

Mạc Hương Văn thở dài bộc bạch: “Em thật sự không có mưu cầu gì lớn lao trong cuộc sống cả.”

Quản Huyền ra hiệu cho cô bé mới đến đi ra ngoài.

Mạc Hương Văn nói tiếp: “Bố em có hai sở thích lớn nhất, một là kiếm ngân phiếu, hai là nuôi vợ bé.”

Quản Huyền liền bật cười: “Nói vậy là em đã bị tư tưởng ấy ám ảnh từ bé phải không?”

Đúng là như vậy.

Mạc Hương Văn muốn cười sáng khoái thật vui vẻ, thật thỏa chí một lần, nhưng cuối cùng vẫn chỉ mỉm cười một cách đầy khổ sở.

Những chuyện dĩ vãng nhạt nhòa như khói sương, cô không biết nên bắt đầu từ đâu nữa.

T-T

Ngay từ khi Mạc Hương Văn còn nhỏ, Mạc Tôn - người cha đáng kính của cô, nói chặc như đinh đóng cột rằng: “Con gái của tôi được nuôi nấng trong giàu sang phú quý, lại xinh đẹp, diễm lệ, cho nên sau này nhất định phải gả cho một người đàn ông tốt, thì cái gì cũng sẽ có.”

Mạc Hương Văn không biết tiêu chuẩn của người đàn ông tốt là gì, nhưng chắc chắn không thể coi bố cô là một người đàn ông tốt được. Ông luôn mồm nói “con gái tôi lớn lên trong giàu sang phú quý”, mà ông lại đem phần lớn số tiền kiếm được để nuôi bà hai và cậu con trai riêng.

Đứa em cùng cha khác mẹ đó kém Mạc Hương Văn đúng mười sáu tuổi. Ai thèm nhận cậu ta chứ? Đương nhiên, Mạc Hương Văn sẽ không bằng lòng rồi.

Hôm đó, cô không nhịn được nên đã nói thẳng với bố: “Bố cái gì cũng có rồi, tại sao còn ra ngoài làm những chuyện vô đạo đức như vậy chứ?”

Mạc Tôn quay mặt sang, lực bất tòng tâm nói với con gái mình: “Chẳng phải bố vẫn còn thiếu một đứa con trai sao?”

Lúc đó, Mạc Hương Văn thầm nghĩ: “Mình đã sống hơn mười sáu năm nay, thì ra người đàn ông vô liêm sỉ nhất từng gặp lại chính là bố mình.”

Nỗi đau này thật sự quá lớn, cô hét lên: “Tại sao bao năm rồi mà cho đến tận gần đây bố mới cảm thấy thiếu một đứa con trai?”

Mạc Tôn khẽ vỗ lên bàn tay con gái nhẹ nhàng an ủi: “Con có thêm một đứa em trai, không tốt sao?”

Mạc Hương Văn tức giận đẩy tay bố ra: “Con phải kiện bố vì tội sống với hai người phụ nữ cùng một lúc.”

T-T

Mạc Tôn làm việc trong ngân hàng, đã ngồi lên chức vị Phó Tổng giám đốc chi nhánh ngân hàng bao năm nay, hiện tại vẫn còn khả năng thăng quan tiến chức, đương nhiên không hy vọng tiền đồ của mình sẽ bị hủy hoại bởi chính bàn tay cô con gái bé bỏng.

Thấy con gái có vẻ cứng rắn, ông liền ngọt ngào khuyên giải: “Văn Văn, bố và mẹ con ly hôn thì đâu đồng nghĩa với việc bố không cần con nữa, hàng tháng bố vẫn cho con tiền tiêu vặt mà. Không phải con rất thích kiểu váy mới của hãng Itokin[6] sao? Hôm nay, bố sẽ đến đường Nam Kinh mua cho con.”

[6] Nhãn hiệu thời trang chuyên sản xuất đồng phục học sinh nổi tiếng của Nhật Bản.

Mạc Hương Văn lắc lắc đầu từ chối: “Con không cần.”

Mẹ của Mạc Hương Văn là Mạnh Tiểu Đông liền chạy ra ngoài, ôm chặt lấy chân của chồng khóc lóc ì ôi: “Ông hãy đem con trai của ông về đây đi, tôi sẽ đón nhận đứa con đó mà. Tôi không muốn ly hôn. Hu hu, hu hu, tôi xin ông đấy, đừng có ly hôn mà.”

Mạc Tôn vẫn quyết giằng chân ra.

Mạc Hương Văn kéo lấy mẹ can ngăn: “Mẹ đừng có làm chuyện mất mặt đó nữa.”

Cả cuộc đời Mạnh Tiểu Đông chỉ có mỗi một người đàn ông là Mạc Tôn, hơn nữa ông ta lại còn rất giàu có. Bà không nghe lời con gái, cứ ôm chặt lấy chân ông không chịu buông: “Vậy thì mỗi tháng ông cho tôi năm nghìn cũng được, tôi sẽ không quản lý ông nữa, ông ở chỗ nào cũng được, tôi không muốn ly hôn.”

Bộ não của Mạc Hương Văn như sắp nổ tung, thế giới trước mắt cô bỗng nhiên trở nên hỗn loạn, cô chẳng thể nào tìm được vị trí của mình trong cái gia đình này. Cô túm lấy vạt áo của bố vừa đánh vừa đá, Mạc Tôn không kiềm chế được đã tát cô hai cái bạt tai. Mạnh Tiểu Đông cũng kéo lấy tóc cô rồi mắng: “Tại sao mày không phải là một đứa con trai chứ?”

Ngay tối đó, Mạc Hương Vân bỏ nhà ra đi với bộ mặt và cặp mắt sưng húp, trên đường đi cô gặp người bạn thời cấp hai là Phạm Mỹ. Cô ấy đưa cho cô một điếu thuốc của hãng Bạch Vạn, thon thon dài dài, trông rất quyến rũ. Mạc Hương Vân kẹp vào giữa hai ngón tay, cảm giác rất phấn khích.

Phạm Mỹ an ủi bạn: “Đừng đau lòng nữa, có thời gian thì ra ngoài chơi nhiều một chút, Vân Vân, thế giới bên ngoài vô cùng tươi đẹp đấy.”

T-T

Phạm Mỹ là bạn ngồi cùng bàn với Mạc Hương Vân thời cấp hai. Thành tích của cô ấy luôn không tốt, sau khi tốt nghiệp cấp hai liền xin học ở một trường trung cấp phía Bắc thành phố.

Vốn dĩ, Phạm Mỹ là một tiểu mỹ nữ không kém cạnh gì Mạc Hương Vân về nhan sắc. Sau khi vào trung cấp, còn học thêm cách trang điểm, đánh mắt, kẻ mi nên bây giờ trông xinh đẹp hơn Hương Vân rất nhiều.

Mạc Hương Vân vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy vẻ đẹp lộng lẫy của Phạm Mỹ sau khi trang điểm, thốt lên: “Nếu như mẹ mình biết làm những thứ này thì có lẽ bố đã không đi với bà hai rồi.”

Phạm Mỹ bật cười vui vẻ, cặp đùi nõn nà ẩn hiện sau đôi tất mắt cáo màu đen trông chẳng khác nào mấy chiếc váy trên người nàng tiên cá.

Chỉ khi đi chơi cùng với Phạm Mỹ, Mạc Hương Vân mới có thể quên được chuyện bố cô đã đem bà hai và đứa con riêng cùng toàn bộ gia tài di dân sang Canada.

Phạm Mỹ khuyên cô: “Với tướng mạo và độ tuổi của chúng ta, vui vẻ, sung sướng đến mức nào cũng không đủ, cậu cứ suốt ngày vác bộ mặt ủ rũ thế này, lãng phí tuổi thanh xuân lắm.”

Phạm Mỹ thường hay đưa cô đi chơi, còn dựa theo tính cách của cô để nói chuyện, tâm sự hay giải sầu. Dù thế nào, việc đi với Phạm Mỹ cũng tốt hơn nhiều so với việc cả ngày ở nhà cùng với người mẹ không ra gì, chỉ biết đánh mạt chược và mắng chửi chồng cũ liên mồm.

Mạc Hương Văn của thời mười sáu rất hay ra ngoài đi chơi cùng Phạm Mỹ. Hơn nữa, kể từ sau khi chơi cùng Phạm Mỹ, cô mới biết rằng bản thân mình sau khi trang điểm xong xinh đẹp hơn Phạm Mỹ gấp nhiều lần, thậm chí còn xinh đẹp hơn cả hoa hậu Hồng Kông trên ti vi thời bấy giờ.

Một lần, cô với Phạm Mỹ đi chơi, trên đường qua tiệm bán game, mấy thằng thanh niên đứng bên đường không ngừng đưa lời trêu chọc làm cô mặt đỏ tía tai, xấu hổ thẹn thùng.

“Mấy tên tiểu quý, vừa mới nứt mắt ranh đã háo sắc, đừng để cho chúng lợi dụng”. Phạm Mỹ tức giận mắng mỏ.

Phạm Mỹ chỉ chịu cho các nam sinh ở trường cấp ba trọng điểm hoặc các nam sinh ở trường đại học danh tiếng “lợi dụng” mà thôi. Cô nói bọn họ vừa thông minh, sạch sẽ lại vừa đẹp trai sáng ngời. Với những anh chàng đó, cô luôn ngọt xót một điều anh, hai điều anh.

Mạc Hương Văn chỉ lạnh lùng đứng nhìn và cô nhận thấy có vẻ như mấy học sinh nhà giàu thường thích để tay lên ngực của các cô gái nhỏ tuổi.

Phạm Mỹ không phải một mình “giỡn chơi” cùng các thanh niên này, bọn nó có người cầm đầu. Đó là một phụ nữ tầm ba mươi, thích đeo vòng ngọc nạm vàng 24k, ở tại tòa nhà đỏ rực giữa khu mua sắm sầm uất, vừa ra khỏi đó là nhìn thấy ngay Trung tâm Thương mại đẳng cấp nhất thành phố. Ở đó, bộ quần áo rẻ nhất cũng mất trên nghìn đồng.

Mọi người vẫn gọi người đó là chị Phi Phi, tuy rằng thân người béo y như tên gọi nhưng lại biết nhún nhảy, lắc theo nhịp của điệu Cha Cha. Mẹ của chị Phi Phi là một tiểu thư phòng trà trứ danh ở đại trà lâu thời cũ. Bố của chị có thể là quan chức cao cấp Quốc Dân đảng, cũng có thể là vô danh tiểu tốt tầm thường, điều này chẳng ai biết tường tận cả. Vậy nên, thân phận của chị Phi Phi cao sang hay thấp hèn vô cùng khó phân. Hàng ngày, chị đều ở nhà tiếp đón không ít những anh chàng đẹp trai nhiều tiền mà thân phận không rõ ràng.

Những anh chàng đẹp trai, trẻ tuổi, giàu có thì cần phải mỹ nữ bên cạnh. Phạm Mỹ chính là một trong những mỹ nữ trẻ tuổi đó, cho nên cô thường thích tiêu tốn cả nghìn đồng vào những chiếc bra tại các công ty bách hóa ngoài Thạch Quân Môn.

T-T

Chị Phi Phi vừa nhìn thấy Mạc Hường Văn liền đưa tay sờ vào chiếc cằm xinh xinh, nõn nà, mịn màng của cô rồi hỏi: “Em có phải thật sự muốn ra ngoài chơi đùa hay không?”

Mạc Hường Văn hoàn toàn không biết phải phân biệt “thật sự” và “không thật sự” như thế nào, có điều vẫn cứ gật đầu một cách kiên cường.

Chị Phi Phi nhắc chiếc cốc sứ được nhập khẩu từ nước Anh đang bốc khói nghi ngút. Mạc Hường Văn nhìn thấy chị Phi Phi cầm thìa múc lên, thì ra thứ đựng trong đó là chè vừng đặc quánh, lúc đó đầu óc cô cũng đặc quánh lại, mơ mơ hồ hồ, chẳng hiểu gì hết.

Mạc Hường Văn đã cùng Phạm Mỹ đi bắn game, hát karaoke, nhảy disco, lúc quay về nhà giữa đêm khuya thì người không ra người, quý không ra quý nữa. Cô mở cửa, chợt nghe thấy tiếng nam nữ đang vui vẻ với nhau tự nhiên đến mức nực cười.

Cô đập cửa thật mạnh, chẳng thềm để ý giờ đang lúc nửa đêm, hét lớn tiếng: “Mẹ, mẹ mau ra đây!”

Mạnh Tiểu Đông xông ra, quần áo xộc xệch, đẩy con gái mình ra rồi hét: “Canh ba, mày hét gì mà khiếp thế?”

Mạc Hương Văn liền lao ra khỏi nhà, đến quán bar uống rượu. Trong lúc mơ màng, cô vẫn nhận thấy người thanh niên nhuộm tóc màu hạt dẻ đi cùng với Phạm Mỹ dám cả gan đưa tay sờ soạng vào phần ngực và hông cô. Lúc đó, cô vừa nóng vừa khát, nắm chặt lấy tay của người thanh niên đó, cắn mạnh một miếng.

Phạm Mỹ tức giận mắng cô: “Không chơi được thì đừng có ra ngoài giỡn.”

Cô quay phắt đầu bỏ về, thế nhưng trong nhà không khí lại yên tĩnh và lạnh lẽo đến đáng sợ. Mạc Hương Văn ôm chặt đầu gối lặng lẽ ngồi ngoài ban công hóng gió, những cơn gió lạnh buốt ủa tới đến mức cô như sắp biến thành khối băng. Cô quay đầu, nhìn thấy mẹ đang ngại ngùng bước lại gần mình: “Văn Văn, mẹ gặp phải người đàn ông vô lương tâm như bố con là đã thâm lắm rồi. Bây giờ, mẹ đã gặp được người đàn ông đối xử tốt với mình, mẹ muốn kết hôn cùng chú ấy.”

Cô ngậy người nhìn người mẹ vừa mới ly hôn hơn một năm đã nhanh chóng tìm được mùa xuân thứ hai của cuộc đời. Vẻ đẹp của cô được hưởng gen di truyền từ mẹ, thế nhưng dù cho bà có đẹp thế nào thì cũng vẫn bị chồng ruồng rẫy vào lúc bắt đầu chớm già.

Vậy nên, xinh đẹp thì được cái quái gì chứ?

Mạc Hương Văn hoàn toàn đồng tình trước quyết định của mẹ.

Thế nhưng Mạnh Tiểu Đông lại tiếp tục nói: “Văn Văn, mẹ và chú ấy thiếu tiền để làm ăn, bố con chẳng để lại một đồng một cắc nào, chứ đừng



nói đến khoản tiền năm nghìn mỗi tháng, cho nên mẹ đành phải bán căn nhà này đi vậy.”

Mạc Hương Văn bật dậy, lúc này mới phát hiện đôi chân của mình đã tê cứng.

“Văn Văn, con đến ở nhà bà nội được không? Nói cho cùng thì con vẫn là con cháu của nhà đó, ông bà nội không thể không nhận con được. Con giờ cũng lớn rồi, đi theo mẹ không tiện chút nào.”

Mạc Hương Văn chẳng nói câu nào, lập tức bỏ chạy ra ngoài, đứng bên cạnh cột điện thoại gọi điện liên tục, sau cùng để lại tin nhắn cho Phạm Mỹ.

T-T

Lúc đó đang thịnh hành trào lưu dùng điện thoại di động, đặc biệt là các cô, chú chơi cổ phiếu. Tiểu cô nương Phạm Mỹ dứt chiếc máy nhắn tin đang sau mông, dáng vẻ vô cùng đắc ý, hớn hờ, còn nói với Mạc Hương Văn rằng: “Đợi vài tháng nữa, mình sẽ mua một chiếc điện thoại cục gạch về chơi.”

Mạc Hương Văn ước lượng kích thước của chiếc điện thoại cục gạch đó rồi nói: “Mông của cậu không giữ nổi đâu.”

“Vậy thì mình sẽ đặt ở trước ngực”. Cô ưỡn thẳng bộ ngực của mình ra, đưa tay bóp bóp vào hai bên ngực rồi nói: “Hừm, mấy tên ranh con dám chê ngực của mình quá nhỏ, đợi mình đi nâng ngực, nhét thêm túi nước muối vào đấy cho bọn chúng chết khiếp luôn.”

Mạc Hương Văn mới là người đầu tiên bị dọa chết khiếp: “Cậu đâu phải là bò sữa.”

Phạm Mỹ bật cười.

Phạm Mỹ và Mạc Hướng Văn không phải là những người bạn nói chuyện hợp gu, nhưng từ trước đến nay, Phạm Mỹ vẫn luôn là một người bạn xuất hiện bất cứ lúc nào Hướng Văn gọi. Dần dần, cô trở nên ỷ lại, dựa dẫm vào Phạm Mỹ.

“Chúng ta làm việc không giống mọi người, đang tận hưởng triết để thời khắc thanh xuân tươi đẹp”. Phạm Mỹ mãn nguyện thốt lên.

Đây là lần đầu tiên Phạm Mỹ nói thật cho Mạc Hướng Văn biết rốt cuộc cô đang làm những gì.

“Những vị thiếu gia nhà giàu kia đều có cơ thể đẹp, vạm vỡ, mạnh mẽ, người lại sạch sẽ, tiêu tiền thì phóng khoáng, rộng rãi”. Cô sáp lại gần khuôn mặt đang ửng đỏ vì xấu hổ của Hướng Văn. “Việc làm khiến phụ nữ sáng khoái nhất không phải là tiêu tiền mua quần áo, mà chính là sau khi sáng khoái còn có tiền để đi mua quần áo.”

Ban đầu, khi mới biết Mạc Hướng Văn, chị Phi Phi không có bất cứ thái độ lạ thường nào hết.

Mạc Hướng Văn chỉ là theo đuôi Phạm Mỹ đi chơi. Ngoài cô ra, Phạm Mỹ vẫn còn những người chị em khác, người nào người nấy sau khi tẩy lớp phấn dày cộm trên mặt đều mang những nét ngây thơ, ngô nghê của lứa tuổi học sinh.

Phạm Mỹ lần lượt giới thiệu những người đó với Mạc Hướng Văn: “Đây là sinh viên Đại học Sư phạm, còn đây là sinh viên Đại học Ngoại ngữ”.

Mạc Hướng Văn lặng lẽ nhìn qua.

Phạm Mỹ nói thêm: “Trong số mọi người ở đây, học vấn của mình là thấp nhất, ngay cả cậu cũng học đến cấp ba rồi.”

Ban ngày, Mạc Hường Văn đến trường học, ban đêm thì theo Phạm Mỹ đi chơi khắp nơi, cô sống luôn tại nhà của Phạm Mỹ. Mạnh Tiểu Đông sau khi bán nhà đã đưa con gái về nhà ông bà nội, coi như hoàn thành nhiệm vụ. Ông bà nội quản lý cô không quá chặt, mà Mạc Hường Văn cũng không chịu để ai giám sát nên cô cứ tự do đi theo Phạm Mỹ.

Lúc giới thiệu Mạc Hường Văn với những cô gái này, Phạm Mỹ rất thích nói đùa: “Trong tất cả các vị thiếu gia đến đây mua vui, kiểu gì cũng có người tìm mình. Có người thích con gái tài hoa, có người lại thích con gái lẳng lơ, mình không làm được người tài hoa nên đành phải lẳng lơ vậy.”

Đến giờ, Mạc Hường Văn đã quá quen với cách ăn nói của Phạm Mỹ nên không dễ dàng đỏ mặt tía tai như trước nữa.

Cô nghĩ chẳng qua mình chỉ đi theo mấy người họ hát hò nhảy múa, đến cuối tuần thì tới nhà chị Phi Phi tổ chức một bữa tiệc theo phong cách xưa mà thôi.

Lúc đang dùng chè vừng đặc, chị Phi Phi liền hỏi Mạc Hường Văn: “Em có thực lòng đến đây để chơi không vậy?”

Phạm Mỹ đột nhiên xé mắt lên, nhanh chóng cướp lời: “Chị Phi Phi, Mạc Hường Văn đến đây chỉ để chơi thôi mà.”

Chị Phi Phi liền bật cười, đôi mắt híp tịt thành một đường cong, trông cũng khá phúc hậu: “Chỉ đến đây để chơi, tại sao còn đi ra đi vào cùng em chứ?”

Mạc Hường Văn liền hỏi: “Chị Phi Phi, có gì thì chị cứ nói thẳng ra đi ạ.”

Chị Phi Phi liền đáp: “Đi chơi cũng có đi chơi thật và đi chơi giả, phải xem Tiểu Mạc em có hứng thú đó hay không thôi.”

Chị Phi Phi liền cho cô vài ngày về để suy nghĩ kỹ càng.

T-T

Mạc Hương Vãn vừa về đến nhà Phạm Mỹ liền đi tắm. Trong đám hơi nước nhạt nhòa, cô nhìn thấy làn da trắng trẻo, mịn màng của mình. Cơ thể này, con người này là do bố mẹ ban cho, thế nhưng, hình ảnh của bố mẹ trong tâm trí cô lại dần dần mờ nhạt.

Cô nhắm mắt lại, dùng nước nóng gột rửa toàn bộ cơ thể mình, để bản thân tinh tươm sạch sẽ hơn bất cứ lúc nào.

Phạm Mỹ khẽ cắn lên vành tai Mạc Hương Vãn thì thầm: “Nhập cuộc chơi thật sự, cậu có muốn hay không? Nếu muốn thì mình có thể hưởng chút tiền dẫn dắt, nếu không muốn, mình không lấy được số tiền đó cũng chẳng sao hết.”

Mạc Hương Vãn hỏi lại: “Có thể được bao nhiêu tiền?”

Phạm Mỹ giơ năm ngón tay lên.

“Năm trăm á?”

Phạm Mỹ lắc lắc đầu.

Mạc Hương Vãn trợn mắt lên kinh ngạc: “Năm vạn?”

Phạm Mỹ gật gật đầu: “Chị Phi Phi sẽ lấy 40 % trong số đó.”

Mạc Hương Vãn kêu lên: “Khiếp!”

Phạm Mỹ lại nói: “Có điều người kia là một anh chàng đẹp trai, gia đình giàu có, các huynh đệ thân thiết muốn tặng anh ấy một món quà sinh nhật tuổi hai mươi đáng nhớ, cho nên cần lần đầu tiên trong cuộc đời của

một cô gái mười bảy tuổi còn trinh để tăng lên sự tươi mới và kích thích của tuổi trẻ.”

“Bọn mặt dày, vô liêm sỉ”. Mạc Hương Văn mắng một câu.

Phạm Mỹ đang hút thuốc, tàn thuốc rơi nhẹ lên đôi giày của Mạc Hương Văn. Đó là một đôi giày cũ nát, phía trên còn phủ một lớp bùn khô, cho thấy đã rất lâu rồi không được giặt giũ.

Phạm Mỹ ái ngại thay cho bạn: “Tại sao cậu phải làm khổ bản thân mình như thế? Sao không đổi đôi nào sạch sẽ hơn đi?”

Mạc Hương Văn trả lời thản nhiên: “Mình thích thế”. Cô thầm nghĩ: “Ngay cả bố mẹ cũng chẳng quan tâm đến mình rồi thì chẳng ai có quyền quản lý cô sạch hay không cả?”

Cứ để bản thân sa đọa thế này thì sao chứ?

Nghĩ vậy làm cô cũng trở nên gan lì hơn, ngược lại Phạm Mỹ cảm thấy sợ hãi, cô van vi: “Văn Văn, cậu cứ nghĩ kỹ đi, sau này đừng có hối hận. Cậu có hối hận cũng đừng có khóc lóc với mình, mình không ép gái nhà lành đi bán trinh đâu?”

Mạc Hương Văn liền đứng dậy làm một động tác thư giãn thân thể rồi nói: “Cậu không ép gái nhà lành đi bán trinh mà mình cũng không phải đang bán thân. Đừng có nghiêm trọng đến mức ấy.”

T-T

Chị Phi Phi đặt một cái tên mới cho Mạc Hương Văn, gọi là “Thảo Thảo”, bởi vì làn da của cô vừa mịn màng vừa nõn nà.

Phạm Mỹ bình luận: “Thảo Thảo, cái tên này nghe rất hay, rất tạo cảm giác.”

Mấy cô gái bên cạnh liền cười lớn: “Cảm giác gì chứ? Liệu có phải cảm giác đó hay không vậy?”

Mạc Hường Văn dùng phấn viết bảng tô trắng cả đôi giày, che đi những vết bẩn thiu, cũ nát rồi nói: “Chính là cảm giác đấm cỏ dại bên đường đó.”

Chị Phi Phi cầm mấy cuộn băng vứt cho Phạm Mỹ: “Mau đi lên lớp bổ sung kiến thức cho Thảo Thảo đi.”

Mấy cuộn băng đó đều là của Hồng Kông với những cái tên nghe rất giật gân như Nhục Bồ Đoàn, Mười đại nhục hình Mãn Thanh, Phạm Mỹ mới xem quá nửa liền thốt lên: “Thật chẳng có tính thực tế gì cả.”

Phạm Mỹ cho rằng, thảo luận mấy vấn đề này chẳng có chút ý nghĩa nào hết, cho nên lại tìm mấy bộ phim cùng thể loại của Nhật Bản, dạy Mạc Hường Văn nắm rõ từng tư thế một.

Mạc Hường Văn lạnh lùng quay sang hỏi Phạm Mỹ: “Có phải tất cả đàn ông đều thích mấy thứ này?”

Phạm Mỹ nhanh nhẩu trả lời: “Đối với đàn ông, đây chính là một trong những lạc thú lớn nhất trong đời.”

“Vậy thì lạc thú của loài người đúng thật là quá thấp hèn.”

Phạm Mỹ không quan tâm đến lời Hường Văn, nói thêm: “Khách hàng của cậu tên là Mace, cái tên này nghe ngẫu không?”

Mạc Hường Văn không để tâm, kéo tay Phạm Mỹ rồi hỏi: “Tối nay chúng ta đi đâu?”

Tối hôm ấy, hai người đến nhà chị Phi Phi, có mấy người bạn thân thường mang một vài thứ đồ kỳ lạ đến, đó là những viên thuốc nhỏ màu

trắng, màu ghi, phía trên còn khắc những hình trông rất đẹp mắt.

Phạm Mỹ lấy một viên đưa cho Hương Văn rồi nói: “Hôm nay chị Phi Phi vui vẻ, rộng rãi nên thưởng cho cậu một viên “A Đam” làm quà đó.”

Mạc Hương Văn ngơ ngác chẳng hiểu gì cả.

Phạm Mỹ liền giải thích: “Cái này giống như là vitamin C ấy.”

Mạc Hương Văn thật sự coi đó là vitamin C nên không do dự gì mà uống luôn. Ngay sau đó, cơ thể cô bỗng nhẹ nhàng như đang bay trên mây, những làn mây vây quanh đều lấp lánh bảy sắc cầu vồng. Trong đầu cô là một khoảng không vô tận, lúc này chẳng còn vương vấn chút tạp niệm nào trong đó hết.

Bàn chân cô lâng lâng, loạng choạng, còn trái tim thì ngược lại, vô cùng thực tại.

Khoảng vài ngày là Mạc Hương Văn lại hỏi Phạm Mỹ viên “vitamin C” đó, Phạm Mỹ liền cảnh cáo: “Cậu đã lấy mấy viên rồi, chị Phi Phi sẽ trừ vào trong tiền lương của cậu đấy”. Mạc Hương Văn nghe mà chẳng thèm quan tâm lắm.

Phạm Mỹ lại nhắc nhở: “Cậu đừng có dùng thuốc này khi đến chỗ đó, các vị thiếu gia thường không thích con gái dùng thuốc đâu.”

T-T

Lần đầu tiên, Mạc Hương Văn đến một khách sạn cổ được xây dựng từ thế kỉ XIX ở vùng ngoại ô này. Cuối cùng, cô không kiềm chế được nên ngậm một viên “A Đam”.

Đến tận bây giờ, dựa vào ký ức mơ hồ của mình, Mạc Hương Văn vẫn nhớ được gạch lát sàn ở đó đan xen giữa hai màu đen trắng, trên có hoa văn

gì thì cô không nhớ nữa, chỉ có điều những hình vẽ đó đã khiến cô hoa mày chóng mặt. Trong hành lang nhỏ hẹp dài hun hút đó, ánh đèn trở nên mờ ảo, thoang thoang mùi hương của cỏ và cà phê.

Cô đẩy cửa bước vào. Căn phòng hiện lên với dáng vẻ quý phái, sang trọng với tấm thảm cao cấp và những bộ đồ gỗ màu đỏ tuyệt đẹp. Cô thấy bồn tắm được lát bằng gạch trắng xanh, có thể ngâm người trong nước nóng. Phạm Mỹ có nói rằng mấy vòi nước ở đây rất đáng tiền vì đều được làm từ bạc thật. Cô đưa tay lên sờ vào, nhưng chỉ cảm thấy lạnh lẽo mà thôi.

Mạc Hương Văn tắm rửa sạch sẽ, thế nhưng đầu óc không tỉnh táo lắm. Cô loẹt quẹt dép lê đi ra ngoài, đến ngồi bên chiếc sofa bên cạnh cửa sổ.

Từ đây nhìn ra, cô có thể thấy hai con sông Hoàng Phố và Tô Châu hợp thành một dòng chảy. Trong mắt cô lúc này, nó chẳng khác nào một đường dài muôn màu muôn sắc. Cô lắc lắc đầu, những giọt nước đọng trên tóc không ngừng bắn ra.

Mái tóc cô giờ đây nhuộm màu hạt dẻ, cũng vì nó mà cô bị Giáo viên chủ nhiệm phạt đứng bên ngoài rất nhiều lần, ngay cả Giáo viên thực tập cũng ra mặt, bắt cô phải nhuộm tóc đen trở lại.

Nhưng cô quyết không chịu.

Giáo viên chủ nhiệm liền nói: “Năm sau phải thi đại học rồi, em không thể có lỗi với chính bản thân mình được.”

Câu nói của thầy tràn đầy ý nghĩa sâu xa, bởi thầy đã được nghe về gia cảnh nhà Mạc Hương Văn nên cũng vô cùng quan tâm, lo lắng cho cô. Có điều lúc đó, Mạc Hương Văn cứ vài ngày đầu óc lại bay bay, lâng lâng nên chẳng thể nào cảm nhận được tình cảm đó của thầy.



T-T

Hôm ấy là một ngày tháng Mười hai. Sở dĩ cô nhớ vậy là vì trên cửa sổ ở đây còn phun lên dòng chữ tiếng Anh “Merry Christmas”. Đây là một thành phố sính ngoại, ủng hộ văn hóa phương Tây, cho nên giữ gìn, bảo lưu rất tốt những kiến trúc thời thực dân để lại.

Vậy mà bố cô lại bỏ vị trí Tổng giám đốc ngân hàng trong nước để di dân ra nước ngoài.

Mạc Hương Văn tựa đầu bên khung cửa sổ.

Phía sau có người tiến lại gần, gọi cô một tiếng: “Này!”

Cô quay đầu lại, đó là một khuôn mặt trẻ trung, nho nhã, có đôi nét quen thuộc, nhưng cô chẳng thể nào nhớ ra đã gặp ở đâu. Cô học theo cách của Phạm Mỹ gọi người ta:

“Anh trai, xin chào.”

Người đó bật cười rồi nói: “Anh đâu phải anh trai của em chứ?”

Cô liền đổi giọng: “Hi, Mac, How do you do?”

Anh chỉnh lại: “Anh là Mace.”

“Em là Thảo Thảo.”

“Chào em, Thảo Thảo.”

Mạc Hương Văn đầu óc u mê, quay người lại nhìn anh, sau đó cởi chiếc áo bông tắm ra, cười tí mắt rồi nói: “Happy birthday!”

Điều này cũng là do Phạm Mỹ đã chỉ cho cô, Phạm Mỹ nói: “Dù gì đi chăng nữa cậu cũng đã cầm của người ta ba vạn đồng, cho nên phải giữ

đúng đạo đức nghề nghiệp đấy.”

Cô còn nhớ cảm giác bàn tay lạnh giá của người đó chậm chậm sờ lên người, vậy mà cô lại chẳng hề run rẩy.

Hình như anh gặng hỏi: “Em dùng thuốc sao?”

Mạc Hương Văn lắc lắc đầu nói: “Là vitamin C.”

“Không được phép uống vitamin C bữa bãi.”

“Được thôi”. Có điều cô lại ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người anh nên hỏi lại: “Anh đã uống rượu sao?”

Anh không trả lời, bắt đầu hôn lên cổ cô, Mạc Hương Văn chỉ cảm thấy ngứa ngứa trên người.

Người thanh niên trước mặt lúc này vẫn cứ tiếp tục mở “món quà sinh nhật” của mình ra chứ không hề có ý buông tha. Vào thời khắc này, cô cảm thấy hơi sợ hãi, nhưng trước mắt là một lỗ đen hỗn loạn, mê man, đáng sợ, bản thân cô gần như đã bị cuốn vào trong đó.

Mạc Hương Văn bỗng giãy giụa kịch liệt. Lúc này, người ở trên liền thả ra, lặng nhìn cô đang hỗn hển hít từng hơi thở sâu.

Anh nói: “Hi, mỹ nữ, em đã nghĩ kỹ hay chưa?”

Giọng nói có phần trêu ghẹo này thật sự khiến cô hơi phẫn nộ. Cô mở to mắt ra để nhìn cho kỹ khuôn mặt Mace. Đó là một người đàn ông, à không, nói chính xác là một chàng thanh niên với thân hình mảnh khảnh, khuôn mặt trắng trẻo, nhìn rất quen mắt. Mái tóc được để dài rồi buộc gọn ra phía sau, xõa một lọn, trông giống như dân Hippy[7]. Có điều, lúc này anh đã cởi áo nên trông chẳng khác gì con gà đông lạnh.

[7] Là lối sống của một số người theo xu hướng tự do, hoang dã, quay trở về với tự nhiên nhưng không ảnh hưởng gì đến xã hội.

Cô bật cười ha ha rồi hỏi: “Năm nay anh bao nhiêu tuổi?”

Anh hỏi ngược lại: “Còn em thì sao?”

Cô nghĩ một hồi rồi mới đáp: “Mười tám.”

“Được rồi, như thế anh cũng không bị coi là quan hệ không chính đáng với trẻ vị thành niên.”

Mace lùi ra sau một chút, anh vẫn chưa cởi chiếc quần sịp bên trong, ý là để cho cô rời đi, nhưng hành động cũng không dứt khoát lắm.

Mạc Hương Văn cảm thấy sây sẩm mặt mày. Cô đưa tay day day huyết thái dương, rồi mới nhận ra chiếc áo choàng tắm khi này đã rơi xuống đất từ lâu rồi. Nói tóm lại, cô đã bị anh chàng Mace này nhìn thấy hết từ đầu đến chân. Đành phải liêu mình xông tới thôi. Đột nhiên, trong người Hương Văn dâng trào dũng khí, cô cầm cánh tay Mace rồi kéo anh cùng nằm lên giường.

Lúc ngã xuống, Mace vừa hay gối đầu ngay lên ngực cô. Con gái mới lớn, hai bầu ngực chắc nịch, mơn mớn. Lần này, Mace chẳng lảng tránh nữa. Anh sờ lên bầu ngực căng tròn của cô, điều này khiến Mạc Hương Văn nghĩ tới một điều, hẳn là cô sẽ chẳng phải giống như Phạm Mỹ nhét thêm túi nước muối sinh lý vào trong nữa.

Sau đó, Mace không dừng lại thêm một giây nào. Trí óc của Mạc Hương Văn vẫn luôn mơ hồ, lâng lâng mãi cho tới khi nỗi đau kịch liệt lan tỏa khắp toàn thân.

Phạm Mỹ nói đây là một cảm giác tuyệt vời. Thật đúng là đối trá! Ngay lúc đó Mạc Hương Văn đẩy mạnh Mace ra và hét lên: “Anh là đồ lưu

manh!”

# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

www.dtv-ebook.com

## Chương 3

Mace vẫn ôm chặt lấy cô quyết không chịu buông, dường như đang nén giận nói: “Anh lưu manh chỗ nào chứ?”

Mạc Hương Văn đập mấy cái lên vai anh mới nhận thấy bờ vai đó vừa cứng lại vừa lạnh. Thì ra cửa sổ vẫn chưa đóng, vậy là cô thốt lên một câu: “Em lạnh!”

Sau cùng, Mace cũng nhắc người dậy, ra đóng cửa sổ.

Ánh đèn chiếu sáng cả căn phòng, Mạc Hương Văn ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt trẻ trung, trắng đến mức như không còn giọt máu nào của Mace. Lúc này lạnh như vậy, hai người họ lại nằm gần chỗ cửa sổ, trên người không một tấm vải che, vậy mà cô chẳng hề cảm nhận được. Đến tận lúc này cô mới cảm thấy lạnh giá. Chính vì lạnh nên Mạc Hương Văn lại ôm Mace chặt hơn trước.

Thân thể không quần áo vốn dĩ giống như hai thanh củi khô, vậy mà sau khi quấn lấy nhau, nhiệt độ người này nhanh chóng truyền sang cơ thể người kia, cả hai lập tức bùng cháy.

Mace nhìn cô gian tà: “Mỹ nữ, bây giờ dù em có mắng anh là lưu manh thì anh cũng phải lưu manh cho tới cùng. Bây giờ mà dừng lại thì chẳng có chút đạo đức nào cả.”

Không hiểu sao Mạc Hương Văn cũng bật cười theo anh, mơ mơ màng màng lên tiếng hỏi: “Anh là ai? Còn em là ai?”

Mace liền nói: “Anh là Mace, còn em là Thảo Thảo.”

Mạc Hương Văn phản bác: “Không. Anh là khách làng chơi, còn em là “gà”[1].”

[1]“Gà”: Tiếng lóng ở Trung Hoa, chỉ gái gọi.

Mace liền cắn một miếng ngay trên vùng ngực của cô: “Thảo Thảo, làm người không nên thành thật quá.”

Mạc Hương Văn cúi đầu xuống, miễn cưỡng nhìn phần da trước ngực mình, vẫn còn nguyên vết răng hằn trên đó.

“Em đã kiếm được ba vạn đồng đấy”. Nói xong cô liền mím chặt đôi môi, rồi mỉm cười buồn bã.

“Được rồi, được rồi, anh biết rồi”. Đôi môi anh bắt đầu miên man ngay bên cạnh vết răng để lại trên bờ ngực cô lúc nãy.

Cô hỏi Mace: “Theo anh, cái cảm giác bị gọi là “gà” có hay ho không?”.

“Bình thường thôi.”

“Vậy thì lúc này anh đang làm gì?”

“Thảo Thảo, em rất đẹp”. Mace không trả lời câu hỏi của cô.

Đột nhiên, Mạc Hương Văn nhớ ra khuôn mặt anh rất quen thuộc, cô nói: “Chúng ta giống như đang diễn phim cấp ba vậy, anh rất giống một chàng trong phim.”

Vào lúc này, Mace liền tăng thêm sức lực, Mạc Hương Văn cảm thấy đau nhói. Kỹ thuật của anh không tốt, mà lúc đó thật sự cô cũng chẳng biết anh có kỹ thuật tốt hay không nữa. Mãi cho tới sau này, khi nói chuyện

cùng với Phạm Mỹ, cô ấy mới kinh ngạc thốt lên: “Lẽ nào, cậu đã gặp được một anh chàng “còn zin” ư?”

Vào giây phút đó, tuy rằng cơ thể họ đang hợp nhất nhưng mỗi người lại có một suy nghĩ riêng.

Cô nhẹ nhàng nói với Mace rằng: “Anh nên xem thêm nhiều đĩa.”

Mace dường như hơi bực, cau chặt mày nói: “Nên xem của Ai Iijima hay là của Maria Takagi?”[2]

[2] Hai ngôi sao khiêu dâm nổi tiếng Nhật Bản.

“Maria Takagi làm gì có đĩa dạy chứ?” Mạc Hường Văn đáp ngay.

Mace liền hôn lên đôi môi của cô, chiếc lưỡi của anh còn linh hoạt hơn cả bộ phận kia, khiến cho cô say mê, hứng khởi vô cùng. Cô lại cảm thấy lâng lâng bay bổng giữa những đám mây bảy sắc cầu vồng, đôi khi lại có cảm giác mình như đang trôi giữa dòng Hoàng Phố.

T-T

Buổi sáng hôm sau, khi thức dậy, cô nhận ra toàn thân mình đã được tắm rửa sạch sẽ. Mace không còn ở trong phòng nữa, còn bản thân cô thì đang nằm ngủ ngon lành, yên ổn trên chiếc giường King Size. Mạc Hường Văn ngược đầu lên, qua cánh cửa kính có dòng chữ “Merry Christmas” màu trắng, cô thấy bầu trời xanh trong, sáng sủa. Sau một đêm dài đó, cuối cùng cô đã có thể nhìn thấy bầu trời trong trẻo.

Mạc Hường Văn khẽ thở dài một tiếng.

Sau lần trải nghiệm này, cô hoàn toàn không thấy được cảm giác tuyệt vời mà Phạm Mỹ vẫn thường nói.

Phạm Mỹ tỏ ra đồng cảm với cô: “Ba vạn đồng, bán cho một anh chàng “còn zin”, coi như bán một cách sạch sẽ.”

Nhưng chính điều này cũng đã trở thành gánh nặng tâm lý trong Mạc Hương Vân. Thông qua Phạm Mỹ, chị Phi Phi gửi lời đến cô rằng: “Có muốn tìm một người lão luyện thử xem sao không?”

Mạc Hương Vân liền lắc đầu quầy quậy.

T-T

Lần tiếp theo, Mạc Hương Vân gặp lại Mace khoảng ba tháng sau đó.

Mạc Hương Vân học lớp 12, cô đang miễn cưỡng duy trì việc học tập hàng ngày của mình, cứ đến tầm chiều là tinh thần cô lại chẳng thể nào tập trung nổi. Đêm nào, cô cũng ra ngoài rong chơi cùng Phạm Mỹ. Nếu có người đàn ông nào tiến lại sàm sỡ, cô liền trợn mắt trừng trừng lườm nguýt, cái cảm giác hốt hoảng, sợ sệt như trước đã không còn nữa.

Phạm Mỹ bảo: “Nếu cậu cứ mãi không làm gì thế này, chị Phi Phi sẽ không vui đâu.”

Mạc Hương Vân trêu bạn: “Vậy lúc đó liệu cậu có đuổi mình ra khỏi nhà không?”

Phạm Mỹ liền chớp chớp mắt, tỏ vẻ đáng yêu: “Gần đây, có một anh chàng đẹp trai đang theo đuổi mình, muốn được về sống cùng với mình đấy.”

Mạc Hương Vân hiểu ra vấn đề, lập tức chuẩn bị dọn nhà đi chỗ khác.

T-T

Hiển nhiên, ông bà nội hoàn toàn không bằng lòng trước cách ăn mặc, trang điểm lẳng lơ, hư hỏng của Mạc Hương Vân. Ông nội nói: “Năm sau,



cháu nhất định phải học hành tử tế để vào đại học, như vậy sẽ tốt cho cháu, tương lai còn có chút tiền đồ.”

Nếu như thi đỗ đại học, cô có thể được ở ký túc xá. Điều này cô cũng biết rõ.

Gần đây, ông bà nội thường cầm tấm ảnh đứa em trai cùng cha khác mẹ với cô đem khoe khắp hàng xóm láng giềng. Bố cô đứng bên cạnh nó dường như đã trẻ ra đến hơn mười tuổi.

Đến lúc này, Mạc Hướng Văn mới nhận ra rằng, vẻ đẹp của mình được di truyền của cả bố lẫn mẹ. Thế nhưng, bà nội thường hay mắng: “Con nhóc con, cái tốt không học lại đi học theo cái cách trang điểm, ăn vận y như Bạch Cốt Tinh. Không biết mấy kiếp trước gia đình chúng ta đã tạo nên nghiệp chướng gì mà kiếp này lại sinh ra một đứa hư hỏng mất nết thế này!”

Thầy giáo chủ nhiệm cũng tìm Mạc Hướng Văn tâm sự: “Nếu em cứ tiếp tục sống thế này thì chẳng thể nào thi đỗ đại học được đâu. Bây giờ, em phải suy nghĩ cho thật kỹ, rốt cuộc mình đang muốn cái gì?”

Mạc Hướng Văn liền nói một cách chân tình với thầy: “Thầy giáo Ngô, em rất cảm ơn thầy. Nhưng thật sự em cũng không biết bản thân đang muốn gì nữa?”

“Trước hết, em nên chú ý sức khỏe, đừng có ăn uống linh tinh ở bên ngoài.”

Cô kinh ngạc ngược đầu lên, bắt gặp ngay nụ cười hiền từ của thầy.

T-T

Tối hôm đó, Mạc Hướng Văn ra ngoài cùng Phạm Mỹ, cô bỗng nói: “Cậu giới thiệu khách hàng cho mình đi.”

Phạm Mỹ vui vẻ: “Cuối cùng thì cậu cũng đã nghĩ thông rồi sao?”

Mạc Hương Vân đã suy nghĩ khá kỹ: Trong tay cô có khoảng ba vạn đồng, thế nhưng, mấy tháng nay đi theo mọi người chơi bởi khắp nơi, mua quần áo, đồ trang điểm nên cũng chỉ còn lại gần một vạn. Nếu cứ tiếp tục thế này, cô sẽ không đủ tiền thuê nhà ở mất.

Phạm Mỹ vỗ vỗ lên hai má Hương Vân: “Cậu phải kiếm một khoản tiền để còn thuê được căn nhà tử tế nữa chứ? Một mình một nhà, cảm giác ấy sáng khoái biết bao?”

Căn phòng nhỏ của Phạm Mỹ ở khu phía Bắc, xung quanh toàn công trường xây dựng, công nhân nhem nhuốc, bẩn thỉu, không khí toàn bụi. Điều này khiến cho Mạc Hương Vân cảm thấy thiếu an toàn.

Phạm Mỹ liền hỏi thêm: “Đã hơn ba tháng nay cậu không đến chỗ chị Phi Phi lấy thuốc rồi phải không?”

Mạc Hương Vân coi như mình không nghe thấy gì cả.

Tối đó, họ tới Bách Lạc Môn[3]. Đây là lần đầu tiên Mạc Hương Vân tới chỗ này. Cô trang điểm rất đậm đứng trước cổng vào, nhìn sang ngôi chùa Tĩnh An ở phía đối diện.

[3] Địa điểm giải trí nổi tiếng ở Thượng Hải.

Lúc này vừa qua tiết Thanh Minh, chùa Tĩnh An vọng ra tiếng chuông yên bình, hòa nhã, trong vắt như nước hồ thu, làm rung động trái tim cô. Lúc đó, tiếng chuông này vẫn chưa thể kéo cô ra khỏi cuộc sống hỗn loạn, rối ren. Mạc Hương Vân chỉ ngây ngây đứng trước cửa vào, lắng nghe và thốt lên: “Tiếng chuông nghe hay quá!”

Một người đi lướt qua và nhận ra cô. Người ấy gọi cô một tiếng: “Thảo Thảo.”

Mạc Hương Văn quay đầu lại với nụ cười tươi rói, quyến rũ trên môi. Gần một năm nay, cô đã quá quen thuộc với điệu cười này.

Buổi hoàng hôn tháng Tư, mặt trời rực lửa, đứng trước Bách Lạc Môn đối diện chùa Tĩnh An, nụ cười thiếu nữ ngất ngây, quyến rũ khiến Mace ngây người thờ thẩn trong giây lát.

Lúc này, Mạc Hương Văn đã níu lấy cánh tay của anh rồi cất tiếng hỏi: “Tối nay, anh có rảnh không?”

Mace mỉm cười dịu dàng, mà cũng rất nho nhã. Hôm nay, anh mặc trên người một chiếc áo len mỏng, quần jeans nằm trong bộ sưu tập đông xuân của hãng JPG. Trên quần có hoa văn rất đẹp, chắc chắn giá tiền của chiếc quần này không phải vừa. Anh đã cắt tóc ngắn, đeo cặp kính rất sang trọng, trong tay cầm một chiếc ví da to như chiếc phong bì, dày dặn, không biết trong đó để những gì. Trông anh vừa quý phái, sang trọng lại vừa rất chinh tề.

Anh không còn là người khách làng chơi của lần trước nữa, Mạc Hương Văn thầm nghĩ, vậy thì cứ chọn anh cho xong.

Mace đưa tay khoác lên vai cô, hai người họ trông giống như một đôi tình nhân ngọt ngào trong tiết trời cuối xuân ấm áp.

T-T

Buổi tối hôm đó, Mạc Hương Văn quây tung bùng trong vũ trường. Bọn họ không vào Bách Lạc Môn, bởi vì vào đó phải thay trang phục nên hai người liền đến một bar khác ở khu phía Tây.

Mace nhảy cùng cô, anh nhảy đẹp vô cùng, thậm chí còn nhảy được cả những điệu đường phố rất điệu nghệ.

Mace hỏi: “Em đến Bách Lạc Môn làm gì?”

Mạc Hương Vân không trả lời mà hỏi lại: “Anh đã bao giờ đọc cuốn Mãi mãi là Doãn[4] chưa?”

[4] Nhân vật chính Doãn Tuyết Diễm là gái làng chơi.

“Cái mãi mãi đó không nên thì vẫn hơn.”

“Mace, tối nay anh sẽ cho em bao nhiêu tiền?”

“Thảo Thảo, em thiếu bao nhiêu tiền?”

“Em muốn dọn nhà và muốn thuê một căn phòng.”

“Được rồi, anh biết rồi.”

Phạm Mỹ đã từng nói rằng, một người khách làng chơi có phong độ thì sẽ biết được mong muốn của gái bao, chứ không bao giờ thỏa thuận giá cả ngay trước mặt như hàng tôm hàng cá hết.

Hiển nhiên, Mace chính là một khách làng chơi phong độ.

Hai người họ đến khách sạn Thạch Quân Môn ở phía sau quán bar đó, địa điểm này là do Mace chọn. Tất cả các căn phòng trong này đều được bài trí tràn đầy cảm xúc, nội thất bên trong đều có màu đỏ khiến cho không khí trở nên rất ấm áp.

Mạc Hương Vân có thể ngửi thấy mùi thơm của gỗ, cảm giác cơ thể tràn đầy sinh lực. Cô ngồi trên đùi Mace, ôm hôn anh thăm thiết. Mace nhanh chóng và dễ dàng kéo áo của cô xuống, tiếp đó là áo ngực. Lúc Mace dùng miệng kéo dây áo ngực xuống, toàn thân cô bắt đầu run rẩy.

“Tiểu cô nương, em lại dùng thuốc rồi sao?”

“Đã rất lâu rồi em không dùng thuốc đó nữa.”

“Em phải cai thứ thuốc đó đi.”

“Vậy anh cần phải cai cái gì hả?”

Mace vẫn tiến vào mạnh mẽ, nhưng đã nhẹ nhàng hơn lần trước khá nhiều, cô thở hỗn hển, điều chỉnh lại vị trí của mình, ngồi lên người anh.

Mace không hề trả lời câu hỏi của cô. Thái độ của anh vừa nghiêm túc lại vừa chân thành, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi vì niềm dục vọng trào dâng.

Mạc Hương Văn níu lấy cổ anh và nói: “Mace, anh thật hạnh phúc!”

Mace nhìn cô một cách khó hiểu.

“Anh có thể dùng tiền mua được bất cứ thứ gì mình muốn.”

Mace hôn lên đôi má cô, khẽ nói: “Em nhầm rồi, Thảo Thảo ạ.”

Mạc Hương Văn định nhồm dậy: “Em không nhầm đâu.” Nhưng Mace đã nhanh chóng dựa tay ôm vào phần eo của cô.

“Thảo Thảo, đáng lẽ em phải làm một học sinh ngoan hiền ở trường học mới đúng.”

Mạc Hương Văn bật cười thành tiếng: “Anh dùng tư thế này để nói với em những lời răn dạy, khuyên bảo đó sao?”

Cô nhanh chóng bị anh kéo xuống giường.

“Đúng vậy, hình như anh chẳng đủ tư cách để nói những lời đó.”

Mạc Hương Văn hỏi Mace: “Anh đã lên giường cùng bao nhiêu cô gái rồi?”

Mace không trả lời.

“Lần trước kỹ thuật của anh rất tệ.”

Mace đang thâm nhập vào cơ thể cô, đột nhiên dừng lại rồi nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm.

“Câu nói của em khiến anh bị tổn thương ư?” Mạc Hường Văn mở to mắt hỏi.

Mace nhếch miệng cười, nhưng vẫn có đôi nét buồn buồn. Anh nói: “Lần trước, lúc đến em có trang điểm, sau khi tắm vẫn trang điểm, không sợ làm hại làn da sao?”

Mạc Hường Văn chỉ vào khuôn mặt mình: “Lần này em cũng trang điểm mà.”

Mace định đưa tay vuốt má cô, cô liền đưa tay lên che.

“Lẽ nào không trang điểm thì sẽ rất xấu sao?”

“Tuổi mười chín, chơi chút thôi”. Cô mở to mắt nói bằng tiếng Quảng Đông.

T-T

Hồi ức về đêm hôm đó khá là vui vẻ, Mace và cô đã thử rất nhiều tư thế khác nhau, khi đã thỏa mãn, Mace nhắc người ra khỏi cơ thể cô rồi hỏi: “Em có muốn tắm không?”

“Không cần đâu.”

“Thảo Thảo, em thay đổi quá nhanh.”

“Em phục vụ có tốt không?”

Mace quay người, bước xuống giường, mặc quần áo vào và lập tức anh lại mang bộ dạng quân tử điềm đạm, đĩnh đạc như lúc gặp nhau tối qua. Thực lòng trông anh rất đẹp trai, tuấn tú, phong độ ngời ngời. Mạc Hương Văn đang trong lúc thất thần thì bỗng nghe thấy tiếng vật gì đó đập bộp lên đầu giường.

Cô tò mò quay người lại liền thấy thứ mà anh đặt xuống chính là chiếc ví da. Lúc đặt xuống trông đôi vai anh có hơi nhô nhô, cô cảm nhận được hình như lúc này anh đang tức giận.

Thế nhưng, cô vẫn đặt sự chú ý vào chiếc ví da trên đầu giường kia, trong đó có lẽ có rất nhiều tiền. Cô nhìn qua, chẳng thể nào ước lượng được có bao nhiêu tiền, sau đó lại quay người vào trong ngủ tiếp.

Nếu như đã vậy thì quan hệ giữa hai người họ thật quá đơn giản, anh là khách làng chơi, còn cô là gái gọi. Đơn giản đến mức chẳng thể nào đơn giản hơn được nữa!

Mace nói: “Những đồng tiền này đến rất nhanh, nhưng chẳng thể nào khiến cho em tiếp tục vui vẻ những năm sau này đâu.”

Mạc Hương Văn thều thào: “Anh là một khách làng chơi có lương tâm, phải chẳng với cô gái gọi nào anh cũng nói những lời này?”

Mace đã mặc xong quần áo, thái độ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, bình thản nói: “Thảo Thảo, em cứ coi như anh giả nhân giả nghĩa đi, anh cũng chẳng phải là loại người tốt đẹp gì đâu.”

Mạc Hương Văn quay đầu lại nhìn Mace. Mấy tháng nay, hình như anh đã trưởng thành hơn. Anh như một người đứng ở trên cao khiến cô cảm thấy có chút sợ hãi.

Cảm giác này chẳng hay chút nào cả. Trực giác mách bảo cô nên chống trả, cô phát hiện ra mình vô cùng căm ghét cảm giác bị phân biệt rõ

rệt đến vậy.

Tại sao sau một đêm cuồng nhiệt, anh vẫn có thể trông đĩnh đạc, điển trai đến thế? Cô nhìn lại mình, toàn thân không quần áo, chỉ có chiếc chăn mỏng phủ lên trên, phấn son trên mặt chắc cũng đã nhòe nhoẹt hết rồi.

Quả là thiếu công bằng.

Mạc Hương Vân nói với Mace: “Được rồi, anh đi đi, hãy giúp em giữ phòng đến buổi chiều, em muốn ngủ một lúc.”

Mace không nói câu gì, chỉnh đốn lại quần áo rồi cất bước ra đi. Sau này, Mạc Hương Vân nghĩ, ngày hôm đó quả thật là một giấc mộng quái ác, tràn đầy khổ sở.

T-T

Kể xong, Mạc Hương Vân liền cầm lấy tay Quán Huyền rồi nói: “Những chuyện sau này thế nào thì chị cũng biết hết rồi đấy.”

“Con nha đầu ngốc, chị không biết em ngốc nghếch hay là đầu thiếu vải dây thần kinh nữa”. Quán Huyền mắng yêu.

Mạc Hương Vân đưa tay chống lên trán: “Nếu như không phải hôm đó bất ngờ gặp lại Mace, có lẽ em đã quên mất con người ấy.”

Quán Huyền rót cho cô một ly Vodka: “Tại sao em lại sinh Mạc Phi ra? Nói cho cùng em cũng không hề yêu cậu ta mà.”

Mạc Hương Vân nhấp một ngụm rượu rồi nói: “Lúc em phát hiện mình có thai thì đã được hơn hai tháng rồi. Em tìm đến một phòng khám đa khoa ở tỉnh, chỗ đó cũng khá sạch sẽ. Khi nằm trên giường, em nhìn thấy một con nhện ở góc tường, nó đã giăng lưới bắt được con côn trùng. Em cũng chẳng biết đó là con gì, nhưng con đó không ngừng quấy đập, cuối



cùng bất ngờ thoát ra được khỏi chiếc lưới. Em chợt nghĩ, trên thế gian này chẳng có bất cứ thứ gì thuộc về mình, nhưng ít nhất thì đứa con này cũng thuộc về em. Nếu có một người thân ở bên cạnh thì chắc em có thể thoát khỏi nghịch cảnh lúc bấy giờ.”

Quản Huyền cụng ly cùng cô. “Nâng ly vì người thân của em”. Thế nhưng chị vẫn nói thêm: “Nói cho cùng, phụ nữ vẫn cần có chỗ dựa. Có lẽ vì kỹ thuật của Mace tệ nên đã khiến em cảm thấy sợ hãi.”

Mạc Hương Văn mỉm cười khổ sở: “Có lẽ là vậy.”

Cô nhớ lại mấy hôm trước, khi bất ngờ gặp lại con người đó, anh đã cao hơn, thân hình cũng vạm vỡ, săn chắc hơn, mặc vest vô cùng đẹp, dáng đi phong độ, đỉnh đạc, trông thấy vậy ai mà chẳng nghĩ anh là chính nhân quân tử chứ!

Chín năm trước, khi cô và anh trần trụi đối diện với nhau, anh để lại ấn tượng trong cô chỉ là một người khách ngô nghê, ngờ nghệch.

Lần thứ hai gặp lại, anh đã trở thành một khách làng chơi chính hiệu, trên mặt còn hiện lên nụ cười đầy chọc ghẹo. Những gì diễn ra giữa hai người khiến cô nhớ đến người khách làng chơi và cô gái gọi trong bộ phim Nhục Bồ Đoàn. Khi người khách làng chơi phát hiện ra cô gái gọi chính là bà xã của mình, cảm giác thật chẳng vui vẻ gì.

Mạc Hương Văn trầm nghĩ: “Đúng là chẳng vui vẻ gì!”

T-T

Cô rời khỏi khách sạn nhỏ sau Thạch Quân Môn, cầm tiền đứng bên lề đường đếm một lượt. Tất cả là một vạn ba nghìn đồng. Thật không ngờ, anh lại mang nhiều tiền theo người đến vậy. Cô vô cùng kinh ngạc.

Đầu tiên, cô về nhà ông bà nội thu dọn hành lý rồi sau đó mới đến nhà Phạm Mỹ thu dọn số đồ còn lại.

Ông nội cầm chiếc roi da chỉ thẳng vào mặt cô mắng: “Mày cứ làm bừa đi. Nếu hôm nay mày bước ra khỏi cánh cửa này thì mày không còn là người nhà họ Mạc nữa”. Bà nội thì ngồi một chỗ không nói năng gì, sắc mặt tối sầm lại.

Mạc Hương Văn lẳng lặng cầm chiếc túi lớn bước ra ngoài.

Anh chàng đẹp trai của Phạm Mỹ đã dọn đến căn phòng bé nhỏ của cô ấy. Hai người họ vui vẻ, hân hoan thu dọn đồ cho cô. Mạc Hương Văn để lại mấy đồ mỹ phẩm, dưỡng da và toàn bộ số quần áo hở hang, gợi cảm ở nhà Phạm Mỹ.

Phạm Mỹ vừa xách túi vừa bước ra cửa hỏi cô: “Văn Văn, lúc nào bọn mình đi xỏ lỗ mũi đây?”

Cô nói: “Vài tháng nữa, mình sắp phải thi rồi.”

Mạc Hương Văn thuê một căn phòng nhỏ gần trường học, bắt đầu tập trung mài kinh sử, nhưng vốn đang quen chơi bời, nhảy nhót, nhất thời phải học hành lại, nên đầu óc cô không còn linh hoạt lắm.

Thầy giáo Ngô vô cùng ủng hộ quyết định quay lại lớp học của cô nên tận dụng khoảng thời gian sau khi tan trường, thầy đã dạy thêm cho cô và mấy học sinh yếu kém trong lớp.

Mạc Hương Văn luôn luôn cảm thấy trăn trở, nếu trong cuộc đời này cô thật sự đã có lỗi với ai thì người đó chắc chắn là thầy giáo Ngô.

Giữa tháng Sáu, nhà trường tổ chức khám sức khỏe cho học sinh và Mạc Hương Văn được chẩn đoán là đã có thai hai tháng rưỡi. Việc này vô

cùng nghiêm trọng và hy hữu đối với một ngôi trường tích cực, đặc biệt lại sắp trở thành trường điểm của tiểu khu.

Ngay lập tức, ông bà nội được gọi đến trường. Ông nội nổi giận đùng đùng, cầm roi định đánh Mạc Hương Vân ngay trong phòng làm việc của giáo viên.

Thầy giáo Ngô liền ngăn ông nội lại rồi quay đầu khuyên răn cô: “Thành tích học tập hiện nay của em đã ổn định, hoàn toàn có khả năng thi đỗ vào cao đẳng hoặc trung cấp đào tạo nghề. Học vượt cấp nói không chừng còn có thể lấy được bằng đại học.”

Mạc Hương Vân ôm lấy bụng mình, đột nhiên có một quyết định vô cùng kinh ngạc.

Sinh Mạc Phi ra đời không phải là quyết định bộc phát nhất thời của cô.

Khi nói chuyện với cấp dưới của mình, Mạc Hương Vân thường nói: “Đôi khi các bước ngoặt trong đời sẽ vô tình nhắc nhở chúng ta phải xử lý sự việc ra sao. Con người cần phải linh hoạt trong cuộc sống.”

Cô vẫn luôn cho rằng, sinh Mạc Phi là một hành động linh hoạt trong cuộc sống của mình, bởi vì trái tim cô đã sống lại từ đó. Mấy tháng Mạc Phi lớn lên trong bụng mình, Mạc Hương Vân đã để tóc dài, không trang điểm nữa, vẫn tiếp tục học hành chăm chỉ, cần cù.

Không còn cơ hội thi đại học nữa, nhưng sau này cô vẫn có thể đi học ở lớp ban đêm.

Số tiền Mace để lại cùng với khoản tiền cô tiết kiệm được càng ngày càng ít đi, cô sắp sửa không còn bất cứ thứ gì ngoài đứa trẻ trong bụng.

Cô đã làm hai việc ngốc nghếch, đó là viết hai bức thư và thành thật kể về hoàn cảnh của mình lúc này cho bố mẹ biết. Bố đã gửi về cho cô một nghìn đô la Mỹ, còn mẹ thì thư lại: “Con làm mẹ quá thất vọng, con hãy tự lo cho mình đi.”

Mạc Hương Văn chẳng buồn hiểu sâu ý của bố mẹ, cô chỉ muốn hiểu rõ tâm trạng mình mà thôi.

T-T

Lúc Mạc Hương Văn quay về, Mạc Phi đã ngủ từ lâu.

Kể từ khi có thể tự mình tư duy, Mạc Phi rất ít khi hỏi bố. Đứa trẻ này có trí thông minh bẩm sinh, khiến nó ý thức được điều gì nên hỏi, điều gì không nên.

Mạc Hương Văn khẽ vuốt mấy sợi tóc bên tai Mạc Phi, rồi nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng con.

Mạc Hương Văn ra ngoài ban công. Thời khắc giao mùa hạ thu về đêm vô cùng đẹp. Gió hiu hiu thổi, ánh trăng sáng trong, bầu trời xanh biếc qua ô cửa sổ hình vuông nhiều năm trước cũng chẳng sáng bằng ánh trăng đêm nay.

Mạc Hương Văn hít một hơi thật sâu. Bỗng nhiên chiếc di động vang lên, là Chu Địch Thần gọi đến. Thì ra, cô ấy muốn đối chiếu danh sách khách mời phóng viên báo đài đến dự buổi họp báo ra mắt album của Lâm Tương vào ngày mai.

Tất cả mọi thứ đều vô cùng thuận lợi.

Chu Địch Thần nói: “Người lập kế hoạch bên công ty các cô đúng là rất chuyên nghiệp, linh hoạt chuyển đổi hoàn toàn luận điệu. Trong buổi họp báo này, tất cả mọi người đều coi Lâm Tương là cô gái si tình.”

“Lại còn không à? Có nhiều lúc công chúng rất mù quáng, chúng ta truyền đạt điều gì thì bọn họ sẽ tiếp nhận điều đó, đồng thời còn biến thành thứ của bản thân, cuối cùng phát dương quang đại.”

“Câu nói này thật sâu xa quá.”

“Đây là câu nói của thầy giáo môn Tâm lý lớp ban đêm của tôi.”

Chu Địch Thần bật cười: “Mary, cô đúng là một con người thú vị, có hứng thú đứng trên sân khấu không?”

“Cô nói đùa sao?” Mạc Hương Văn giả đò hét lên thất thanh, cô biết rằng người kia đang khéo léo biểu thị thông điệp muốn quan hệ hòa bình với mình. Đến độ tuổi này rồi, cô hoàn toàn không thích hợp để đứng trước sân khấu nữa, cho dù dung mạo của mình có ra sao.

“Ngoại hình của cô tuyệt vời thế, cô coi người khác là kẻ ngốc sao?”

Mạc Hương Văn cười cười: “Vậy thì cô cứ coi như tôi là kẻ ngốc đi vậy.”

Sau cùng, Chu Địch Thần lại trở về với công việc: “Tôi đang để mắt đến một cô bé, trông rất xinh đẹp, gần đây quan hệ rất tốt với đạo diễn Vương ở phía Bắc. Người ta đã chuẩn bị cho cô bé rất chu đáo, bộ phim điện ảnh tiếp theo, ông ấy sẽ chọn cô bé làm nữ chính.”

“Cô nói tiếp đi.”

“Vu tổng nói sẽ ký kết hợp đồng đảm nhiệm tất cả các bộ phim và hoạt động của cô bé.”

“Cô bé diễn phim điện ảnh hay phim truyền hình?”

“Mới bắt đầu, nên cũng cần một vài bộ phim truyền hình để đảm bảo mật độ xuất hiện. Cô bé đâu phải là Chương Tử Di, vừa ra mắt đã được

người ta nâng đỡ!”

“Tôi hiểu rõ rồi.”

Dập máy xuống, Mạc Hường Vân vươn vai làm một động tác thư giãn cơ thể rồi mới bước vào nhà vệ sinh. Cô lấy một miếng đắp mắt và nghĩ: “Những lời Chu Địch Thần nói rất có lý, phụ nữ đến độ tuổi này rồi thì cần phải chăm sóc da dẻ tử tế.”

Buổi họp báo giới thiệu album mới của Lâm Tương còn thuận lợi hơn cả mong đợi của Mạc Hường Vân. Điều này có được cũng nhờ vào sự phối hợp tuyệt vời của Tống Khiêm – Giám đốc bộ phận Kế hoạch. Trước buổi họp báo, anh ấy đã tìm Trưởng nhóm hâm mộ (fan) của Lâm Tương trên mạng. Người này vừa tới đã khiến cho tất cả vô cùng kinh ngạc, Mạc Hường Vân cũng không ngoại lệ.

Thật không ngờ, Trưởng nhóm luôn đứng sau ủng hộ, cổ vũ cho nhiều hoạt động của Lâm Tương bấy lâu nay lại là một bà thím ngoài năm mươi tuổi. Bà thím họ Lý vừa gặp Mạc Hường Vân đã nói: “Mọi người phải cố gắng bảo vệ Tương Tương, cô ấy là người vô tội.”

Vừa nói dứt lời, nước mắt bà đã lăn chã chảy xuống.

Mạc Hường Vân an ủi thím Lý: “Chúng cháu sẽ luôn bảo vệ, chăm sóc Tương Tương tận tình, xin bác cứ yên tâm.”

Thím Lý lấy từ trong vali hành lý mang theo một đồng quà tặng. Khi tham gia cuộc thi chọn người đẹp, Lâm Tương đã từng nói rất thích Hello Kitty nên những fan hâm mộ cô đã mua đủ các kiểu dạng, kích cỡ Hello Kitty để tặng cô, hơn nữa còn được đặt làm tận bên Nhật. Trong đó có một con Hello Kitty cao tầm nửa mét, trong tay ôm một trái tim màu hồng, trên đó còn viết dòng chữ: “Tương Tương, cố lên.”

Trâu Nam thốt lên kinh ngạc: “Nếu như có người đối xử với em tốt thế này, dù chết em cũng cam lòng.”

Mạc Hương Văn liền bóp yêu chiếc mũi của cô bé rồi nói: “Ngày mai, chị sẽ đưa em đi thi hoa hậu.”

Trâu Nam xua xua tay: “Không, không, không, em làm sao mà nổi tiếng được chứ. Bây giờ đang thịnh hành kiểu minh tinh tomboy giống như Lý Vũ Xuân hay Châu Bút Sương cơ.”

Trên thực tế, Trâu Nam cũng là một mỹ nữ, với một đôi mắt to tròn, biết cười, lại giỏi trang điểm, thay bạn trai như thay áo nên thường bị Mạc Hương Văn mắng yêu: “Em có thể đi làm sát thủ đàn ông được rồi đấy!”

Trâu Nam nhanh chóng từ chối danh hiệu này: “Sát thủ đàn ông của Đài Loan trông như thế này cơ”. Rồi sau đó cô tinh nghịch kèm theo một dáng điệu tỏ vẻ vô cùng buồn nôn. Khoảng thời gian trước, “sát thủ đàn ông” Đài Loan đến tham dự chương trình của bạn thân Trâu Nam, đối xử với nhân viên hậu đài rất vô lễ. Máy người dẫn chương trình và nhân viên hậu đài cũng còn ít tuổi, non nớt, nên mấy hôm sau liền tiết lộ chuyện này ra ngoài, đồn thổi ầm ĩ trong làng giải trí, làm cho mọi người không ai được yên ổn.

Vu Chính lúc nghe xong chuyện đó liền bật cười, nói với mấy người cấp dưới rằng: “Sắp tới sẽ có người đi theo sau họ dọn dẹp tàn cuộc ngay thôi ấy mà.”

Quả nhiên không sai, người quản lý của cô minh tinh nọ tức giận đùng đùng, nhờ mối quan hệ vô cùng rộng khắp, cô ta đã khiến cho mấy con người thấp cổ bé họng kia chịu không nổi, đành phải lủ lượm kéo nhau đến xin lỗi “sát thủ đàn ông”. Mạc Hương Văn nghe chuyện này cũng chỉ thờ dài một tiếng.

Cô hoàn toàn đồng tình với bức xúc của Trâu Nam.

T-T

Thím Lý nọ được sự chỉ dẫn tận tình của Chu Địch Thần cùng Mạc Hường Văn, lại thêm kế hoạch tỉ mỉ của Tống Khiêm nên biểu hiện tại buổi họp báo vô cùng xuất sắc và thành công. Có phóng viên phỏng vấn thím Lý, fan hâm mộ tuổi đã trung niên rằng vì sao vẫn còn ủng hộ Lâm Tương, bà liền gạt nước mắt nói: “Chúng tôi đều yêu quý Lâm Tương vì vẻ dễ thương, ngây thơ của cô ấy. Cô bé nhìn nhầm người, yêu nhầm đối tượng, chúng tôi thương xót cô bé còn chẳng hết. Con gái lúc trẻ hơi bông bột, điều quan trọng là cô bé đã thoát khỏi đó được rồi. Chúng tôi muốn cô ấy lấy lại vẻ hoạt bát, dễ thương như hồi mới đi thi.”

Tống Khiêm liền nói: “Ảnh hậu Oscar mãi mãi tồn tại chốn nhân gian.”

Chu Địch Thần thêm vào: “Thật không ngờ, Lâm Tương lại có một người hâm mộ lớn tuổi trung thành đến vậy.”

“Phía La Phong liệu có phản ứng gì không?” Mạc Hường Văn đột nhiên hỏi.

“Bây giờ anh ta đã quá đủ phiền phức, hỗn loạn rồi, bạn gái hiện nay thuộc hàng “ớt chỉ thiên”[5] nổi tiếng thiên hạ, mấy hợp đồng đóng phim của anh ta đều lấy được nhờ vào quan hệ của bạn gái đấy. Lần này, mấy tấm ảnh phòng the thân mật kia lộ ra đồng thời cũng cho thấy anh ta là con người trắng hoa, bắt cá nhiều tay, khó tránh được chỉ trích của dư luận”. Chu Địch Thần nói.

[5] Rất ghê gớm.

Thế nhưng, Mạc Hường Văn hoàn toàn không thể ngờ được, một tháng sau đó, cô bất ngờ gặp được La Phong và Mace. Gặp được La Phong là thứ yếu, quan trọng chính là cô đã gặp lại Mace.



T-T

Chuyến du lịch nước Áo kết thúc, Vu Chính tỏ ra rất hài lòng bởi vì kế hoạch “giải cứu” Lâm Tương đã được tiến hành thuận lợi và khá thành công. Vu Chính xuất thân từ đài truyền hình, cấp trên của anh trước kia là một tay lão làng trong lĩnh vực quản lý nghệ sỹ ở đó.

Trước kia, Mạc Hường Văn và Tống Khiêm đều làm trong Đài truyền hình. Tống Khiêm xuất thân từ đạo diễn hình ảnh Kênh giải trí, so với anh thì Mạc Hường Văn đích thực là một vô danh tiểu tốt, một chân sai vặt không hơn không kém.

Sau khi sinh Mạc Phi, cô không nơi nương tựa, vô thân vô thích, tương lai mù mịt, ngay cả việc kiếm ăn hàng ngày cũng là cả một vấn đề. Quản Huyền coi như lại lo thêm một chuyện bao đồng, giới thiệu cô cho Tần Cầm, người dẫn chương trình nổi tiếng lúc bấy giờ, thường xuyên tới More Beautiful uống rượu.

Sau đó, Mạc Hường Văn trở thành trợ lý cho Tần Cầm, rồi làm qua một loạt các công việc như thư ký trường quay, nhân viên hậu đài, trợ lý đạo diễn. Đa số đều là những công việc vất vả, được cái là cô khiêm nhường và chăm chỉ, nhờ đó mà cuộc sống cũng dần dần được ổn định.

Lúc Vu Chính quyết định rời đài thành lập công ty giải trí riêng, Quản Huyền lại giới thiệu Mạc Hường Văn cho anh.

Cô nói với Mạc Hường Văn rằng: “Nếu như được nhận chính thức vào biên chế của đài truyền hình thì ngon lành rồi, nhưng muốn vào đâu phải là dễ, trừ phi em định tiếp tục làm chân sai vặt này đến suốt đời, đợi cho tới khi nào lãnh đạo cấp cao soi xét đến mình. Như vậy chẳng có gì hay ho cả, mà bản thân mình cũng không muốn như thế.”

Mạc Hường Văn không phải là không có dự tính, cô nói: “Nếu như có hướng phát triển, đương nhiên là em mong muốn rồi.”

Thế là, cô trở thành thư ký cho Vu Chính, yêu cầu công việc của Vu Chính với cô không hề cao, chỉ cần ba điểm: học tiếng Anh cho giỏi, có một tấm bằng và biết uống rượu.

Mạc Hương Văn làm tốt cả ba yêu cầu trên, nhưng không chỉ có vậy, cô đặc biệt có khiếu trong việc tìm kiếm các nguồn thông tin, tài liệu từ mọi đối tượng, phạm vi có thể, để lập ra những bản kế hoạch tốt nhất. Cho nên, khi Vu Chính quyết định lập một công ty quản lý nghệ sỹ ở Hồng Kông để hoạt động song song với công ty ở đây, anh đã đưa Mạc Hương Văn lên vị trí như hiện nay.

Con người Mạc Hương Văn xưa nay vốn khiêm nhường, trầm lặng, nhưng khi làm việc thì lại hết sức năng nổ, nhiệt tình. Quan hệ của cô với đồng nghiệp Tống Khiêm, và người quản lý nghệ sỹ Chu Địch Thần nói thân thì cũng chẳng phải thân, nhạt cũng không nhạt, bởi sau khi tan làm các đồng nghiệp không mấy khi liên hệ với nhau. Chỉ khi nào Tống giám đốc tổ chức các hoạt động dã ngoại trong công ty thì cô mới có cơ hội giao lưu cùng bọn họ.

Từ trước đến nay, Vu Chính vẫn không mấy hứng thú với những việc này, có một lần, vào buổi họp với các lãnh đạo cấp cao trong công ty, vợ của anh – Phó Tổng giám đốc Chúc nói rằng, cần phải cải thiện phúc lợi dành cho anh chị em cán bộ trong công ty. Thế là, bộ phận Kế hoạch nhanh chóng lên danh sách các hoạt động cần triển khai. Vu Chính cũng tán thành với ý kiến này, quyết định lấy địa điểm tổ chức ở bên hồ Dương Đăng, đồng thời cũng mời một vài lãnh đạo cấp cao trong công ty tới dùng bữa.

Mạc Hương Văn tính toán thời gian, Chủ Nhật tuần này cô không thể ở cùng Mạc Phi được, nên đành thương thảo với con trai: “Chủ Nhật tuần này mẹ phải tham gia hoạt động ở công ty, buổi tối khi nào về sẽ dắt con đi ăn các món ngon nhé!”

Đôi mắt của Mạc Phi liền sáng lên: “Vậy thì con có thể sang nhà của Vu Lôì cùng làm bài tập được không ạ?”

“Con không được làm phiền nhà bạn nhé, phải biết lễ phép, hoàn thành bài tập cô giáo giao đấy.”

“Con biết rồi, con biết rồi.”

Mạc Hương Văn nhìn thấy bộ dạng hứng khởi như tiểu bá vương của Mạc Phi, cô biết ngay cậu đang vui sướng vì sắp được ra ngoài chơi đùa thỏa thích. Gần đây, cậu bé mới tháo bột, bị nhốt ở nhà mấy ngày liền nên muốn ra ngoài chơi lắm rồi.

Mạc Hương Văn biết quản lý chặt cũng thành công cốc nên cô liền nói với Mạc Phi: “Còn nữa, con phải chú ý đến vệ sinh cá nhân nhé, buổi tối Chủ Nhật mẹ về nhà, nhìn thấy quần áo con bẩn, mẹ sẽ không giặt đâu, mẹ mệt mỏi lắm, sáng thứ Hai còn phải đi làm nữa.”

Mạc Phi lắc lắc đầu rồi “ạ” một tiếng, vẻ mặt vô cùng dăm chiêu. Đứa trẻ này vẫn chưa biết giặt quần áo, nhưng lại rất sợ làm phiền đến mẹ, làm khó nó một lần, sau này sẽ dễ quản lý.

Dẫu vậy, Mạc Hương Văn vẫn không mấy yên tâm. Cô gọi điện nhờ vả mẹ của Vu Lôì mấy lần liền rồi mới an tâm đi được.

Ngày hôm đó, tâm trạng của Vu Chính rất ổn, nên đã đặt cơm ở bên hồ Dương Đăng mời toàn công ty tham dự. Bộ phận Nhân sự còn thì thầm với nhau rằng: “Anh ấy đi trượt tuyết ở núi Alpes là đủ rồi, còn bắt chúng ta đến đây bám càng làm gì chứ? Đúng là thiếu nhân đạo!”

Thế nhưng, điều mà Vu Chính muốn mọi người làm chính là chơi trò “rồng rắn lên mây”. Vu Chính còn đích thân tham gia hoạt động cùng mọi người. Anh chính là người cầm đầu, tất cả nhân viên khác đều răm rắp nghe

theo sự sắp xếp của Tổng giám đốc, ai cũng muốn thể hiện bản thân thật tốt.

Vu Chính hỏi: “Ai phụ trách phần thân rồng?”

Đây là một công việc mang tính nghệ thuật cao, cần kỹ thuật, vậy nên mọi người nhanh chóng giơ tay nhận trách nhiệm. Đầu rồng, đuôi rồng đều đã có người phụ trách rồi, Mạc Hường Văn vẫn như mọi khi làm chân chạy việc lung tung.

Tổng Khiêm hàng ngày khiêm nhường, gặp ai cũng nói chuyện được, lần này phụ trách làm đầu rồng, nghiêm túc tham gia hoạt động khiến mọi người cùng chơi thờ không ra hơi, nào là rửa bút lông, cuộn dây thép, nào là cắt dán giấy, ai ai cũng hoa mày chóng mặt. Chỉ có mỗi một mình Mạc Hường Văn là chẳng có việc gì làm, vậy nên cô đi tìm nước rửa tay cho các đồng nghiệp.

Chu Địch Thần đã chuẩn bị rất nhiều nước khoáng đến đây, lúc Mạc Hường Văn lại lấy nước, Chu Địch Thần liền nói: “Thật sự, không nên làm việc trái với lương tâm, nếu không đi đâu cũng sẽ gặp quý.”

Mạc Hường Văn ngẩng đầu lên liền thấy Chu Địch Thần đang chu miệng về phía xa nào đó. Cô nhìn thấy một người quen trong trang phục trắng, đứng bên hồ, tuấn tú, phong độ. Cô tò mò: “La Phong đang đóng phim ở đây sao?”

“Nghe nói, cậu ta dẫn lời của đại ca Thành Long cho rằng: “Phàm là đàn ông thì đều phạm sai lầm cả.” Ông đạo diễn mũi dài chuyên làm phim võ hiệp rất ủng hộ cậu ta, đã chọn cậu ta làm nhân vật nam chính hai trong bộ phim võ hiệp sắp tới của mình.”

“Bọn họ làm phim cũng tuyệt lắm mà.”

“Chúng ta có nên ra chào một tiếng không?”

“Tại sao lại không chứ?”

Hai người liền đi gọi Tống Khiêm rồi nói với cả Vu Chính. Vừa nói xong đã nhìn thấy một đoàn người đi tới, người dẫn đầu nhìn thấy Vu Chính liền gọi lớn: “Vu lão tứ, cuối cùng hôm nay cũng đã gặp lại được anh rồi.”

Người đó chính là vị đạo diễn mũi dài chuyên làm phim võ hiệp.

Theo sau đạo diễn mũi dài còn có vài người nữa, Vu Chính gọi tên từng người, ôm chầm lấy họ rồi bắt đầu hàn huyên, trông vô cùng thân mật. Một trong những người đó, Mạc Hường Văn nghe Vu Chính hỏi han: “Ây da, Mạc Bắc à! Cậu cũng đổi nghề gia nhập làng giải trí rồi sao?”

Người đó mỉm cười tươi tắn: “Sao lại không chứ? Đạo diễn Thái còn muốn mời em tham gia đóng nam chính đấy.”

Hai nhóm người nhanh chóng hợp nhất, cùng nhau chơi đùa. Vì Vu Chính đang vui vẻ, nên mời luôn mười mấy người kia cùng gia nhập bữa tiệc của công ty.

Mùa này đang sẵn thức ăn ngon, cộng thêm Vu Chính lại là người khó tính cho nên đạo diễn Thái thẳng thắn khen ngợi: “Lúc nào cũng ăn ngon nhất, chơi sang nhất, đi theo Vu lão tứ đúng là không bao giờ lầm.”

Mạc Bắc chỉ vào chiếc đầu rồng của công ty đặt ở phía xa xa rồi nói: “Anh muốn vượt long môn sao?”

Vu Chính cười cười: “Vốn dĩ cũng định nhảy thử một lần xem sao, nhưng nhìn thấy đạo diễn Thái nên có lẽ để lần sau thì hơn.”

Mạc Hường Văn đứng lẫn trong số đồng nghiệp, đi theo sau bọn họ một khoảng cách an toàn. Vừa hay trước mặt cô lại chính là Mạc Bắc, lúc

trước Vu Chính đã giới thiệu từng người từng người một trong bọn họ với nhau rồi.

Với bất cứ người nào, Mạc Bắc cũng mỉm cười thân thiện: “Xin chào.” Thái độ vô cùng quen thuộc và thành thực.

Chu Địch Thần và Mạc Bắc vốn đã quen nhau từ trước đó, lại vừa hay đứng cạnh Mạc Hương Vãn nên liền đùa rằng: “Luật sư Mạc, hai người năm trăm năm trước có khi là người nhà cũng nên.”

Thì ra cả hai người đều mang họ Mạc, sự trùng hợp ngẫu nhiên này thật là thú vị.

Mạc Hương Vãn then thùng mỉm cười, gật gật đầu thay cho lời chào hỏi.

Mạc Bắc hoàn toàn không chú ý đến cô, điều này khiến cho Mạc Hương Vãn cảm thấy an tâm. Mace và Thảo Thảo chẳng qua chỉ là quá khứ, câu chuyện giữa hai người tốt nhất là nên xóa bỏ hoàn toàn trong ký ức của cả hai, không nên có bất cứ liên hệ nào, cứ như vậy mà sống cho đến hết cuộc đời.

Suýt chút nữa cô còn định đi bái tạ Phật tổ.

Lúc sắp nhập tiệc, Vu Chính liền gọi Mạc Hương Vãn và Chu Địch Thần lại: “Mary, Judy, lại ngồi chỗ này này.”

Mạc Hương Vãn kinh ngạc, nhanh chóng hiểu ngay vấn đề. Vu Chính muốn cô ngồi ở vị trí sát bên với Mạc Bắc và La Phong. Vị mình tinh anh tuấn nọ đang nhìn chăm chăm về phía này, ánh mắt vẫn chưa tiêu tán hết nổi tức giận.

Chu Địch Thần là một người tinh ý, cô liền lôi ngay Mạc Hương Vãn qua đó ngồi. Mạc Bắc liền kéo ghế giúp cô, làm tư thế “xin mời” rất lịch

lãm. Mạc Hướng Văn lúng túng ngả lưng ra sau, suýt chút nữa thì ngã xuống, may mà Chu Địch Thần kịp thời kéo lại.

Vu Chính quay sang nói với Mạc Hướng Văn: “Tiểu Tân gần đây tham gia một bộ phim truyền hình mới của đạo diễn Thái, vừa hay có cảnh diễn tay đôi với La Phong. Hôm nay Tiểu Tân có việc không đến được, là người quản lý nghệ sỹ, em thay mặt kính La Phong một ly đi.”

Câu nói này rõ ràng là một mệnh lệnh. Vừa nhận được lệnh, Mạc Hướng Văn lập tức nâng ly lên, trước tiên nói với đạo diễn Thái: “Người mới đóng phim mới, xin tiên bồi quan tâm chăm sóc một chút.”

Đạo diễn Thái cạn ly xong liền quay sang nói với Vu Chính: “Nhìn Giám đốc quản lý nghệ sỹ bên cậu kia, hết lòng hết dạ vì các nghệ sỹ, đúng là vô cùng đáng khen.”

Vu Chính chỉ nhìn ông mỉm cười, những lời thế này không thể để ông chủ nói được, vậy nên Mạc Hướng Văn đành phải đích thân lên tiếng: “Đạo diễn Thái, bọn em làm sao có thể so với các tiên bồi được, bọn em nhận lương là dựa vào những người nghệ sỹ kia, nên nhất định phải phục vụ chu đáo, đến nơi đến chốn rồi. Lúc nào bọn em cũng mong muốn bọn họ làm việc chăm chỉ, ngày ngày tiến bộ, để các đạo diễn có thể sản xuất được nhiều phim hay phục vụ quần chúng, như vậy chúng em cũng có được đồng lương ổn định để sinh sống.”

Nghe cô nói xong, đạo diễn Thái liền bật cười, mọi người xung quanh cũng cười theo. Mạc Hướng Văn lại rót đầy ly quay sang La Phong: “La thiếu gia, chuyện của Tương Tương mong anh thông cảm, cô ấy tự sát đến ba lần liền, bây giờ vẫn còn phải nằm viện để theo dõi. Bác sỹ nói, cô ấy bị suy nhược tinh thần.” Cô hơi cúi đầu xuống, coi như thay lời xin lỗi.

Những việc nhằm tạo thế diện cho đối phương như trên, không phải ai ở đây cũng có thể cúi đầu nhận lỗi. Vu Chính có thân phận của Vu Chính,

Chu Địch Thần lại không phải người của Kỳ Lệ, đương nhiên chỉ có mỗi mình cô là thích hợp. Cô liếc thấy Vu Chính khẽ khàng gật đầu, Chu Địch Thần cũng đang mỉm cười tủm tỉm.

La Phong nghe thấy Lâm Tương còn đang nằm viện, trong mắt vẫn bộc lộ rõ sự thương xót, cộng thêm nhìn vào ánh mắt của Mạc Hường Văn thì cũng thấy là cô đang rất xót xa. Bởi vậy, sau khi Mạc Hường Văn cạn hết ly rượu kia, La Phong cũng cạn theo.

Đạo diễn Thái cười khà khà: “Vu lão tứ, cấp dưới của cậu toàn người lợi hại cả, vừa mới mời rượu một vòng mà đã khiến mấy người bọn tôi mơ mơ màng màng hết rồi.”

Vu Chính cũng cười theo: “Mau lo mà ăn đi, toàn nói những lời thừa thôi.”

Mạc Hường Văn uống nhanh quá, lúc ngồi xuống có phần hơi choáng nên làm rơi chiếc khăn ăn, người ngồi cạnh liền nhặt lên đưa cho cô. Cô chẳng thèm đưa mắt nhìn Mạc Bắc, nhận lấy rồi ngượng ngùng nói câu cảm ơn.

May đúng lúc ấy, Vu Chính quay sang hỏi Mạc Bắc: “Lâu lắm rồi không gặp cậu, đi chơi ở đâu thế?”

Mạc Bắc tỏ vẻ đau khổ nói: “Em vừa mới bị bố lôi về.”

Đạo diễn Thái cũng chen vào: “Bây giờ cậu ấy đang kiếm bọn tiền ở mảng thuế má đấy.”

Vu Chính cười: “Thì ra là làm cho nhà đại tư bản, được cái vẫn nhớ đến mấy người bọn anh.”

Đạo diễn Thái bồng mặt mày nhăn nhó: “Mấy hôm trước bọn này quay cảnh đánh nhau dưới nước, có hai diễn viên quần chúng bị chết nên



phải nhờ đến cậu ta đấy.”

Mạc Hương Văn khẽ cau mày rồi quay sang nhìn người ngồi cạnh mình. Nghe thấy những việc thế này mà mặt anh vẫn thản nhiên như không. Chính biểu hiện này của anh đã khiến hình ảnh của Mace trong hồi ức của cô dần dần rõ ràng hơn.

Có lẽ, Mạc Bắc nhận thấy cô đang quan sát mình nên mỉm cười và anh cũng nhận được một nụ cười đáp lại. Để phá vỡ không khí ngại ngùng giữa hai người, cô đành cất lời hỏi về công việc của anh: “Mạc tiên sinh có nhận mấy vụ kiện dân sự không?”

Mạc Bắc quay sang, chẳng thể nào nhận biết được ánh mắt của anh sau chiếc kính phản quang. Anh nói: “Tôi chỉ tư vấn thôi. Mạc tiểu thư có cần không?”

Mạc Hương Văn cúi thấp đầu xuống hỏi: “À không, hy vọng là không.”

“Vậy thì tốt rồi.”

T-T

Sau đó, không khí buổi tiệc náo nhiệt trở lại, nhờ Vu Chính khơi trò mà mọi người luân phiên kính rượu nhau. Tất cả đều là những người có tửu lượng khá, sau mấy vòng, mọi người đều bắt đầu ngà ngà say.

Mạc Hương Văn đã uống khá nhiều, may mà thần trí vẫn còn minh mẫn, cô lạng lẽ thay đổi chỗ ngồi với Chu Địch Thần, đoán chắc Mạc Bắc cũng chẳng phát hiện ra.

Khi về đến trung tâm thành phố đã là mười hai giờ đêm rồi, mọi người xuống xe trước phòng tập thể thao, Mạc Hương Văn phải vào phòng vệ sinh nữ nôn ọe một trận.

Thật ra, từ lượng của cô không cao, cô chỉ luyện được biểu hiện trên mặt mà thôi. Mỗi lần uống nhiều, nếu không nôn ra, cô chẳng thể nào đi đứng vững vàng được. Sau khi nôn xong, cô ngẩng đầu nhìn hình ảnh mình trong gương, sắc mặt trắng bệch như ma, sáp lại gần nhìn phía đuôi mắt, hình như đã có một vài nếp nhăn thoát ẩn thoát hiện rồi.

Cô đã sinh con, lại sắp ba mươi, cơ thể cô dù tốt đến đâu thì cũng bắt đầu có những biểu hiện không tốt.

Mạc Hương Văn lẩm bẩm: “Nhất định phải làm tấm thẻ hội viên ở một spa nào đó mới được.”

Sau khi nói xong, cô loạng chà loạng choạng đi ra ngoài, không may chân bị tẹo sang một bên, đau nhói. Mạc Hương Văn bám vào tường, thở hổn hển, nước mắt bất giác tuôn trào. Mẹ con họ chẳng khác gì nhau, liễu yếu đào tơ điển hình, rất dễ bị thương.

Đột nhiên có người gọi tên cô: “Mạc tiểu thư?”

Cô ngẩng đầu lên, lại là người mà cô không muốn gặp nhất. Tại sao anh ta lại có mặt ở đây, vào đúng lúc này chứ? Mạc Hương Văn cố gắng kìm nén nước mắt lại, thật sự chẳng muốn nói chuyện cùng anh nên cứ như vậy mắt rưng rưng đứng nhìn.

T-T

Mạc Bắc đang cho xe quay lại, đột nhiên nhìn thấy một cô gái đang cần sự giúp đỡ. Đầu tiên anh dừng xe, nhìn thấy cô đứng không vững, phải ôm lấy bức tường mà vẫn bắt ép bản thân đi tiếp. Anh liền lên tiếng đề nghị được giúp: “Cô có cần giúp đỡ không?”

Mạc Hương Văn nhìn anh như nhìn thấy quỷ, hoàn toàn không cho anh lại gần. Anh nhìn hình ảnh mình hiện lên trên kính xe, quần áo chỉnh

tề, hơn nữa còn đang hoang, đĩnh đạc, chẳng có chút liên quan gì đến hình ảnh một lãng tử phong lưu hết.

Điều này khiến người ta tổn thương lòng tự trọng, ngay cả đến Mạc Hường Văn cũng cảm thấy bản thân phản ứng hơi quá, cô vội chỉnh lại phần tóc mái đang rối bù.

Mạc Bắc cảm thấy rất kỳ lạ nhưng vẫn nhẫn nại hỏi: “Mạc tiểu thư, cô thế này làm sao mà đi về nhà được?”

Một làn gió mát lạnh thổi qua khiến đầu óc cô cũng tỉnh táo hơn phần nào, cô thì thầm lên tiếng: “Tôi uống hơi quá chén.”

Mạc Bắc mỉm cười: “Tôi hoàn toàn có thể hiểu được mà.”

Thái độ của anh vẫn hiền hòa, lịch lãm như mọi khi, thế nhưng Mạc Hường Văn vẫn không cảm thấy dễ chịu chút nào: “Vậy phiền anh gọi một chiếc taxi hộ tôi với.”

Thật là mất mặt quá đi thôi, Mạc Bắc cảm thấy lòng tốt của mình đã bị chà đạp một cách không thương tiếc, phong độ lịch lãm quý ông của anh lại không nhận được sự hưởng ứng từ người ta. Tất cả mọi thứ đều khó hiểu. Thế nhưng anh lại chẳng thể nào từ chối phụ nữ được nên liền mỉm cười hòa nhã, nhanh chóng đứng bên lề đường gọi taxi giúp cô.

Cuộc sống về đêm ở đây vừa mới kết thúc, taxi qua qua lại lại chở toàn những con người rệu rã chốn thành đô. Họ chơi đùa đủ rồi, liền quay về nhà ngủ một giấc rồi sáng hôm sau đi làm lại tươi tỉnh như thường. Vậy nên, Mạc Bắc hoàn toàn có thể thông cảm với thái độ thất thường của vị tiểu thư trước mặt mình.

Khó khăn lắm mới có một chiếc taxi dừng lại, người lái xe hạ cửa kính liếc qua Mạc Bắc. Anh liền quay đầu hỏi Mạc Hường Văn: “Cô muốn về đâu?”

“Đến Áp Bắc.”

Người lái xe vừa nghe thấy kêu lên: “Ông anh à, đang đùa với thằng em sao? Đằng sau lưng anh chẳng phải là chiếc BMW sao còn phải gọi taxi làm gì? Cãi nhau với bạn gái thì cũng đừng lấy chúng tôi ra làm trò đùa chứ. Máy người chúng tôi kiếm sống đâu có dễ dàng gì.”

Nói xong, người tài xế liền hạ kính xuống, rồi lái xe đi thẳng.

Mạc Bắc ngây người ra một lúc, chỉ biết thốt lên một tiếng: “Hầy!”

# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 4

Ngày hôm đó, Mạc Hương Vãn đúng là chẳng có chút may mắn nào. Mạc Bắc đứng bên lề đường suốt mười lăm phút liền mà không đón được taxi.

Cô đứng tựa vào bức tường phía xa xa, nhìn thấy bộ dạng nhiệt tình của anh, trong lòng bất giác cảm thấy ân hận, áy náy.

Đã chín năm rồi, ấn tượng về Mace trong đầu cô gần như đã biến mất. Lúc này, cô thấy vị Mạc Bắc này có thể ăn uống, tán dóc, hóa thành một thể với mấy người trong làng giải trí như Vu Chính, ngay cả uống rượu oản tù tì cũng chơi rất tài, thái độ rất nồng nhiệt nhưng vẫn giữ được vẻ lịch lãm. Cô nhớ lại lúc xưa khi cô mắng anh: “Anh đúng là một kẻ lưu manh”. Anh liền hỏi lại ngay: “Anh lưu manh chỗ nào chứ?”, khuôn mặt tỏ ra vô cùng ngây ngô, vô tội.

Mạc Hương Vãn nghĩ một hồi rồi bất giác mỉm cười.

Mạc Bắc nhìn cô bằng đôi mắt ngạc nhiên, khó hiểu. Tính cách của cô gái này đúng là thất thường, anh cũng nên thông cảm vì cô ta đang ngà ngà men say.

Đứng mãi bên đường nhưng anh chẳng thể nào gọi được taxi, Mạc Bắc cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, liền quay lại nói với Mạc Hương Vãn: “Thôi thế này nhé, cô cứ lên xe đi, tôi không thu tiền taxi của cô là được chứ gì?”

Đây là câu nói đùa dùng để hòa hoãn, thương lượng. Mạc Hường Văn đương nhiên là hiểu rõ điều này, gió lạnh thổi qua, đầu óc cô cũng tỉnh táo hơn nhiều, bản thân cũng cảm thấy lúc này mình đã cư xử hơi quá đáng, giống như thể đang ăn hiếp người hiền lành vậy, làm thế chẳng nhân đạo chút nào!

Cô hăng giọng rồi quay sang nói với Mạc Bắc: “Vậy thì làm phiền anh nhé.”

Mạc Bắc lại gần đỡ lấy cô, Hường Văn liền đưa tay quàng qua cổ anh. Đây là lần đầu tiên sau từng ấy năm hai người gần nhau đến thế.

Mạc Bắc bất chợt quay đầu lại, nhìn chăm chăm đến mức cô đỏ bừng mặt cúi rạp đầu xuống.

Mạc Bắc đột nhiên cất lời hỏi: “Mạc tiểu thư, trước đây chúng ta đã từng gặp nhau chưa vậy?”

Khi ngẩng đầu lên, Mạc Hường Văn nở nụ cười ngượng nghịu: “Mới lần đầu gặp mặt mà tôi đã thất lễ như vậy, đã mạo phạm đến anh rồi.”

Mạc Bắc đỡ cô vào trong xe rồi nói: “Không có gì.”

Suốt dọc đường hai người chẳng biết nói chuyện gì, Mạc Hường Văn đành nhắm mắt lại thư giãn. Mạc Bắc lặng lẽ bật nhạc, điều trùng hợp là đúng lúc đó đài lại đang phát bài hát Hình như là cố nhân của Mai Diễm Phương[1]. Bài hát này da diết, tình cảm, đi vào lòng người, khiến Mạc Hường Văn nhập tâm đến mức mở cả mắt ra.

[1] Ca sỹ nổi tiếng Hồng Kông.

Anh quay sang hỏi cô: “Không làm phiền cô chứ?”

Mạc Hương Văn đột nhiên nhớ lại, hai ngày mà trước kia họ ở cùng nhau, anh đã đối xử với một cô gái xa lạ khá dịu dàng. Xem ra, con người anh từ khi sinh ra tính tình đã nhẹ nhàng, dễ chịu rồi.

“Bây giờ khó mà nghe được những bài hát sâu lắng, ý nghĩa thế này”. Mạc Hương Văn nói.

“Làng giải trí vẫn luôn hưng vượng mà.”

“Thịnh quá hóa suy rồi, những người hát hay diễn giỏi càng ngày càng ít đi, người ta chỉ chăm chăm ăn cắp tác phẩm của người khác. Sau khi công chúng đã quen thì việc này cũng trở nên bình thường như cân đường hộp sữa mà thôi.”

Mạc Bắc liền cười: “Làm ngành nào cũng có nỗi khổ riêng của ngành ấy.”

“Đúng thế, đây chỉ là một công việc kiếm ăn mà thôi.”

“Mà công việc cũng chỉ là một phần của đời người.”

Câu nói sau cùng này đã khiến cho Mạc Hương Văn chẳng thể nào an giấc nổi vào buổi đêm hôm đó.

Mạc Bắc lái xe đưa cô về trước cổng tiểu khu, cô thành tâm thành ý nói lời cảm ơn rồi lại xin lỗi về sự thất lễ của mình mấy lần liền, Mạc Bắc thì liên tục nói câu “Không có gì cả”. Cô nhìn anh lái xe đi càng ngày càng xa, đột nhiên cảm thấy thật sự không quen một Mace hoặc cũng có thể nói là Mạc Bắc như thế này.

Nhưng đây không phải là vấn đề mà cô phải giải quyết ngay tức khắc, Mạc Hương Văn nhanh chóng lên cầu thang.

Lúc này, khu vệ sinh trong nhà cô chẳng khác nào một bãi chiến trường. Mạc Phi cầm tờ báo cũ trong tay lóng nga lóng ngóng thấm nước trên sàn. Khắp cả sàn nhà vệ sinh trải đầy báo cũ.

Mạc Hương Văn khẽ cất tiếng: “Mạc Phi, con đã làm gì với sàn nhà vệ sinh thế?”

Mạc Phi nhìn thấy mẹ về, khuôn mặt đỏ ửng lên. Thằng bé vốn không phải là đứa trẻ biết sợ mẹ, đặc biệt là những lúc bị bắt tại trận như thế này.

Mạc Phi quyết định thẳng thắn “khai” thật, mặt nhăn nhó giải thích sự việc: “Mẹ ơi, tất cả là do con không tốt. Hôm nay con đi leo núi với Vu Lôi và các bạn trong lớp. Bộ quần áo thể thao của con bị bẩn, mẹ đã đi làm cả ngày vất vả, cực nhọc rồi nên con quyết định tự giặt quần áo. Nhưng máy giặt thật sự khó sử dụng quá, mẹ ơi, tha lỗi cho Mạc Phi nhé!” Nói xong, cậu bé liền sà vào lòng mẹ nũng nịu.

Mạc Phi năm nay tròn tám tuổi, cao tầm mét tư, thân thể săn chắc do thường xuyên chơi bóng đá. Chính vì vậy, khi cậu bé sà vào lòng đã khiến Mạc Hương Văn bất giác lùi về sau mấy bước.

Trong khoảnh khắc đó, cô chợt nghĩ: Nếu như Mạc Phi cũng sà vào lòng Mạc Bắc giống thế này thì chắc anh sẽ chẳng như cô, lùi về sau tận mấy bước liền. Nhưng ý nghĩ đó nhanh chóng bị dập tắt. Cô nghiêm mặt lại quát: “Những lời mẹ nói con đều để ngoài tai hết đúng không? Con cho rằng bây giờ chỉ cần léo mép vài câu là mọi chuyện có thể qua đi hay sao?”

Tuy rằng hàng ngày cô vẫn thường nghiêm khắc dạy dỗ Mạc Phi, nhưng vào giữa lúc canh ba nửa đêm, thanh tịnh, yên ắng thế này, giọng nói của cô lại khá lớn nên uy lực phát ra chẳng nhỏ chút nào. Mạc Phi hoàn toàn sợ hãi, cậu bé không dám nũng nịu nữa, đứng thần người ra nhìn Mạc Hương Văn.



Mạc Hương Vân bỏ kính xuống, đưa tay lên day day thái dương. Cô chỉ bị cận nhẹ, đeo kính hay không cũng chẳng sao hết, có điều từ sau khi đi làm, cô chẳng mấy khi bỏ kính ra cả. Hôm nay Mace cũng đeo một cặp kính cận, nhìn vào đôi mắt to tròn, đáng yêu bẩm sinh của Mạc Phi, cô chột dạ nghĩ: “Đúng là nguy hiểm, chẳng lẽ sau này Mạc Phi cũng sẽ trở thành anh chàng bốn mắt?” Thật là đáng sợ, tim cô khẽ thắt lại.

Mạc Phi lặng lẽ quan sát, thấy mẹ mắng một câu xong chẳng nói thêm lời nào nữa, thì nhanh chóng chớp lấy cơ hội: “Mẹ ơi, tuần sau có thời gian rảnh thì dạy con dùng máy giặt nhé, sau này con sẽ không bao giờ mắc lỗi nữa.”

Mạc Hương Vân thở dài một tiếng: “Thôi đi, anh ạ, anh đi ngủ mau cho tôi nhờ.”

Mạc Phi thận trọng hỏi lại: “Mẹ ơi, mẹ không giận con nữa sao?”

“Dù cho mẹ có tức giận thì buồng vệ sinh cũng không sạch sẽ lại ngay được, vậy thì tức giận có tác dụng gì không?” Mạc Hương Vân vỗ nhẹ lên vầng trán cậu bé một cái.

Mạc Phi liền lém lỉnh trả lời ngay: “Có tác dụng chứ, con đã biết rằng không được sử dụng máy giặt linh tinh, muốn dùng cũng phải tìm hiểu kỹ.”

Mạc Hương Vân lắc đầu ngao ngán rồi bật cười: “Đúng là chỉ được mỗi cái lẻo mép là giỏi”. Điều này có lẽ là do di truyền, cô nghĩ vậy.

Giữa đêm ấy, Mạc Hương Vân ngồi dọn dẹp báo cũ và lau sạch sàn gạch trong phòng vệ sinh. Mạc Phi không biết cách cho nước vào máy giặt, không cầm chặt đầu vòi nước nên nước mới tràn đầy ra sàn thế này. May mà cu cậu cũng khá thông minh, biết dùng báo cũ thấm nước. Có điều bộ quần áo trắng bé để trong máy giặt thật quá bẩn thỉu, không hiểu leo núi kiểu gì mà biến bộ quần áo từ màu xanh lam thành màu cà phê như vậy,

bên trên còn vô số vết bùn đất, phải dùng đúng hai muổng xà phòng mới giặt sạch nổi.

Sau khi làm xong mọi việc thì đã quá hai giờ đêm, Mạc Hương Văn mệt đến mức không nhắc nổi người dậy, cũng đã tỉnh hết men say trong người. Cô từ từ ngồi thượt trên chiếc ghế sofa, chậm rãi hít thở.

Bỗng nhiên, cô nhận được tin nhắn của Quán Huyền: “Tiểu cô nương, chị cảm thấy chán quá.”

Cô nhanh chóng gọi điện lại, hỏi đùa Quán Huyền: “Chị hay lo chuyện bao đồng như thế mà cũng có lúc cảm thấy chán à?”

“Vu lão tứ đã về bao lâu rồi?”

Thì ra là muốn do thám tình hình, cô liền thật thà trả lời: “Cũng được khoảng một tuần rồi.”

“Tiểu cô nương, em mau tìm một người đàn ông đi.”

Mạc Hương Văn chán nản ngồi thờ người, hỏi lại: “Chị đang làm sao thế?”

“Nếu như Mạc Phi lớn lên rồi lấy vợ sinh con thì em sẽ đi đâu? Lẽ nào tranh giành con trai với con dâu hay sao?”

“Em sẽ vào viện dưỡng lão.”

“Thôi, cô cho tôi xin.”

“Em vẫn chưa nghĩ đến chuyện này.”

“Chị đã nghĩ rồi, chị không thể nào làm vợ bé cả đời được. Em biết cô vợ bé họ Trương ở Bắc Kinh rồi đấy, bị đánh cho không còn hình người.”

Mạc Hương Văn bắt đầu cảm thấy lo lắng cho Quán Huyền, liền hỏi: “Chị đang uống rượu ở đâu thế? Em sẽ tới ngay.”

“Thôi bỏ đi, em vẫn còn đứa con trai, chị thì có gì chứ? Tối nay, chị đã uống vài ly nước Vong Tình rồi, ngày mai khi tỉnh dậy thì chị vẫn cứ là một mỹ nữ như ai”. Nói xong, chị cúp máy luôn.

Mạc Hương Văn vẫn cảm thấy không yên tâm, liền gọi điện lại thì chị đã tắt máy. Cô lại gọi điện đến More Beautiful, người nhận điện thoại nói không biết chị Quán Huyền đang ở đâu.

Cô còn định gọi điện thoại cho Vu Chính, nhưng nghĩ một hồi lại thôi.

Mạc Hương Văn lặng lẽ ngồi trong căn phòng tối, trầm tư suy nghĩ.

Sau này, khi Mạc Phi lấy vợ rồi thì cô sẽ thế nào đây? Đó là chuyện của hai mươi năm sau. Thế nhưng, bây giờ chỉ nghĩ tới thôi cô đã cảm thấy vô cùng hoảng hốt, sợ hãi rồi.

Mạc Phi bây giờ đã lớn, lớn tới mức cô sắp chẳng bế nổi nữa. Cô tưởng rằng đứa trẻ này chỉ thuộc về duy nhất mình cô thôi, nhưng sau này sẽ không phải vậy nữa rồi.

Bỗng nhiên một cảm giác hoang mang, hoảng hốt trào dâng trong lòng cô.

Mạc Hương Văn loạng chạng đi về phòng mình, bật đèn lên, nhận thấy phía đầu giường có một tờ giấy với mấy chữ xiên xiên vẹo vẹo: “Mẹ ơi, con sẽ mãi mãi nghe theo lời mẹ.”

Cô đưa tờ giấy đặt trước ngực mình, cảm thấy vô cùng ấm áp và ngọt ngào.

Chữ viết của Mạc Phi vuông vắn, vững chãi, nhưng lại chẳng thể viết thành một hàng ngay ngắn. Cô giáo Cát thường bảo thằng bé quá đổi hiếu động, nghịch ngợm, không thể nào tập trung vào việc gì. Đứa trẻ này trời sinh đã như vậy, không bao giờ ngồi im được một chỗ, viết có mấy chữ mà cũng xiêu xiêu vẹo vẹo.

Mạc Hương Văn cẩn thận cất tờ giấy đó vào ngăn kéo, nơi chứa rất nhiều những tờ giấy Mạc Phi viết cho cô kể từ khi thằng bé bắt đầu đi học.

Chữ đầu tiên Mạc Phi viết được là “mẹ”, sau đó thằng bé cũng học viết chữ “bố”. Cũng không phải là chưa bao giờ thằng bé hỏi về bố. Vào lúc được năm tuổi, Mạc Phi đã từng hỏi Mạc Hương Văn rằng: “Bố con đâu?”

Mạc Hương Văn vẫn còn chưa nghĩ ra nên nói với con thế nào thì nó đã nhanh mồm nhanh miệng tự trả lời: “Mẹ ơi, có phải mẹ với bố đã ly hôn không? Bố mẹ bạn Tiểu Lệ cũng ly hôn rồi đấy.”

Mạc Hương Văn không nói gì, bất đắc dĩ phải mặc nhận như vậy.

Cô thầm nghĩ, chuyện này chẳng thể nào che đậy mãi được, kiểu gì cũng phải nói cho thằng bé biết khi nó trưởng thành. Đích thực, cô đang tự lừa dối mình! May mà Mạc Phi chín chắn rất sớm, đến khi lên sáu, bảy tuổi đã không hề hỏi thêm bất cứ câu nào về bố nữa.

Mạc Hương Văn vẫn chẳng thể nào xem Mạc Bắc mà cô gặp ngày hôm qua, hay Mace của chín năm trước chính là bố của Mạc Phi được. Chỉ có đôi nam nữ thật sự yêu thương nhau, thành gia lập thất rồi sinh con đẻ cái thì mới có thể trở thành bố mẹ một cách danh chính ngôn thuận. Còn Mạc Phi trong mối quan hệ giữa bố mẹ nó chỉ là một thứ bất ngờ phát sinh trong một “giao dịch mua bán”, coi như Mace đã “mua một tặng một” mà thôi.

Mạc Hương Vân suy nghĩ đến mức đau cả đầu, cô liền kéo chăn trùm lên người rồi dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, một bàn tay bé nhỏ, ấm áp đặt lên trán Mạc Hương Vân, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, ngay lập tức nhìn thấy khuôn mặt xinh xắn của Mạc Phi với biểu cảm nghiêm túc, chân thành, hình như đang chăm chú ngồi chờ cô tỉnh dậy.

Mạc Hương Vân ngồi dậy hỏi con: “Con lại sao thế hả? Hôm nay tự nhiên ngoan thế, không ngủ nướng nữa?”

Mạc Phi gật gật đầu như thể mình là một người lớn vậy. Sau đó, cậu bé đồng dục nói một tràng, suýt nữa khiến cho Mạc Hương Vân ngã từ trên giường xuống đất.

Mạc Phi nói: “Mẹ ơi, con đã suy nghĩ suốt đêm qua. Con thấy mẹ làm việc nhà quá đổi vất vả, cực nhọc. Như thế này đi, mẹ hãy chọn một người bạn trai, sau đó có thể bảo chú ấy làm việc nhà cho mẹ, thế là mẹ sẽ không phải vất vả nữa. Ở nhà mấy người bạn học của con, việc nhà đều do người đàn ông gánh vác, mẹ các bạn ấy chỉ cần ngồi trên sofa chỉ huy thôi. Mẹ ơi, con đề nghị mẹ nên tìm một người bạn trai là người Thượng Hải. Cô giáo Cát nói rằng, cả nước này chỉ có mỗi đàn ông Thượng Hải là chịu làm việc nhà cùng bà xã mà thôi.”

Mạc Hương Vân nhìn con mình đầy kinh ngạc.

Mạc Phi còn cau chặt đôi mày lại, tỏ vẻ đã suy nghĩ kỹ lưỡng lắm rồi.

Mạc Hương Vân bỗng bật cười xoa đầu con: “Sau này khi con lớn rồi, không phải cũng trở thành người đàn ông trong nhà sao? Như vậy con cũng có thể giúp mẹ làm việc nhà mà.”

Mạc Phi tiếp tục nghiêm túc suy ngẫm về vấn đề này, rồi trả lời: “Vậy thì đến lúc đó, chúng ta sẽ đuổi chú ấy ra khỏi nhà, con sẽ giúp mẹ làm việc

nhà cũng được.”

Mạc Hương Văn cười quặn cả ruột, nhìn Mạc Phi càng ngày càng cau chặt đôi mày hơn, sau đó nghiêm nghị nói với cô: “Mẹ ơi, con đang thảo luận nghiêm túc với mẹ, mẹ đừng có cười nhạo con.”

Thôi xong, đứa trẻ này đã chín chắn sớm quá đến mức tư duy của cô cũng không theo kịp nữa.

Đến tận khi đưa Mạc Phi tới trường học, trên đường đến công ty, mặt của Mạc Hương Văn vẫn tươi tắn như hoa xuân.

Mấy lời nói của Mạc Phi có hai điểm quan trọng: Thứ nhất, cậu bé biết quan tâm đến mẹ nên đã yêu cầu mẹ đi tìm người yêu mới. Thứ hai, cậu bé đã quan sát và biết được vai trò của người bố trong những gia đình khác.

Con trai khi biết quan tâm thì cũng chẳng kém gì con gái cả.

Mạc Hương Văn thật sự nhận thấy, có một cậu con trai thế này, thì có hay không có người chồng trong gia đình cũng chẳng phải là vấn đề quan trọng.

Cô đến công ty, sau đó đến Bộ phận Nhân sự kiểm tra các ngày phép trong năm. Năm nay, cô vẫn còn một ngày phép, cô có thể sắp xếp đưa Mạc Phi đi leo núi, câu cá. Công việc chỉ là một phần của cuộc sống thôi mà.

Cô đã hoàn toàn quên mất câu này là do Mạc Bắc nói.

Trâu Nam nhìn thấy tâm trạng Mạc Hương Văn không tệ, liền nói đùa một câu: “Hôm nay, tất cả lãnh đạo cấp cao trong công ty đều thần thờ mết mõi, chỉ có mình chị là tinh thần phấn chấn, vui vẻ lạ thường.”

Mạc Hương Văn sờ lên mặt mình và nói: “Hôm qua, hai giờ đêm chị mới ngủ đấy.”

Trâu Nam cười: “Tâm trạng tốt quả nhiên là khác thường, hay là chị có chuyện gì vui?”

Đôi mắt Trâu Nam mang chút nghi ngờ, Mạc Hương Văn bật cười đuổi khéo: “Mau đi chỉnh lý, sắp xếp lại hết hợp đồng trong năm nay đi. Sang tháng chúng ta phải hợp tác cùng Bộ phận Pháp vụ soạn thảo các bản hợp đồng tương tự đó.”

Trâu Nam hoàn toàn mất hứng: “Mary, tại sao chị không tạo nên chút xì căng đan cho cuộc sống của mình chứ?”

Mạc Hương Văn bắt đầu sắp xếp lại hồ sơ trên bàn mình trả lời: “Tôi già rồi, không còn sức khỏe dồi dào như mấy cô cậu thanh niên ngoài kia nữa.”

Trâu Nam bật cười rồi đưa một bản hợp đồng qua: “Đây là hồ sơ Ban Nhân sự chuyển sang cho chúng ta, tuần sau nhân viên mới sẽ đến ra mắt công ty.”

Mạc Hương Văn cầm lấy rồi xem qua: “Mai Phạm Phạm, nữ, hai mươi ba tuổi, tốt nghiệp Trường Điện ảnh Bắc Kinh”. Cô liền hỏi: “Không có ảnh chân dung sao?”

“Judy không cung cấp, nói rằng sẽ trực tiếp đưa người tới gặp.” Sau đó Trâu Nam liền hạ thấp giọng nói với Mạc Hương Văn: “Nghe nói, cô ấy chính là sát thủ vô địch của Trường Điện ảnh Bắc Kinh đấy.”

Mạc Hương Văn liếc mắt lờm Trâu Nam: “Được rồi, mau đi làm việc của em đi.”

Một lúc sau, điện thoại nội bộ đổ chuông, Trâu Nam liền chuyển máy cho cô. Vu Chính ở đầu dây bên kia nói: “Mary, về việc hợp đồng, em hãy hợp tác cùng với Hứa Hoài Mẫn ở Bộ phận Pháp vụ và mấy đồng nghiệp bên Bộ phận Nhân sự, hôm nay nộp cho anh bản tiến độ dự kiến nhé.

Tháng sau chúng ta sẽ ký hợp đồng với một số người mới, anh hy vọng lúc đó sẽ có mẫu hợp đồng mới.”

Mạc Hương Văn lặng đi giây lát rồi đáp một tiếng: “Vâng.”

Trâu Nam đứng cạnh nghe thấy thế liền nói: “Việc này từ trước đến nay đều do người bên Phòng Pháp vụ lo, liên quan gì đến chúng ta?”

Mạc Hương Văn xua xua tay, ra hiệu Trâu Nam không nói thêm nữa. Mạc Hương Văn trầm tư suy nghĩ một lúc lâu, sau đó liền gọi điện đến cho Hứa Hoài Mẫn bên bộ phận Pháp vụ. Hứa Hoài Mẫn nói: “Tuần sau, tôi còn phải đi thương lượng cùng với mấy người bên văn phòng luật sư, còn về chuyện bên Phòng Nhân sự có bận hay không thì tôi không biết được. Dù sao đi nữa thì thời gian biểu của tôi đã chắc chắn như thế rồi.”

Mạc Hương Văn chỉ còn biết thở dài thườn thượt, đây mới chính là vấn đề cần giải quyết.

Cô lại gọi điện cho Giám đốc Bộ phận Nhân sự Trương Ân. Vừa nghe xong, Trương Ân đã hét lên: “Đang đùa tôi sao? Sang tuần tôi còn phải giải quyết bao nhiêu là công việc? Lại còn phải cùng Tổng Khiêm tới thăm sinh viên ở các trường nghệ thuật nữa.”

Hai con người này không hợp nhau, từ trước đến nay đều như Sao hỏa với Địa cầu vậy.

Hứa Hoài Mẫn xuất thân từ Phòng Công tố của thành phố, cấp trên tiền nhiệm chính là nhạc phụ của Vu Chính. Trương Ân thì cùng lúc rút ra khỏi Đài truyền hình với Vu Chính. Trước kia, Trương Ân chưa quen lắm với công việc ở Phòng Nhân sự, bị Hứa Hoài Mẫn “giày vò” không biết bao lần về vấn đề bản thảo hợp đồng với các nghệ sỹ rồi.

Tất cả những việc này Mạc Hương Văn đều biết cả. Cô nhẹ nhàng, mềm mỏng nói với Trương Ân: “Giám đốc đại nhân, người mới gia nhập



công ty cũng phải ký hợp đồng đúng không nào? Nếu như không có mẫu hợp đồng mới, dùng lại các bản hợp đồng trước kia có phải là rất bất tiện không?”

Cô nói thêm vài câu nữa, Trương Bân coi như đồng ý. Mạc Hường Văn thở phào cúp máy, đúng lúc ấy Quán Huyền gọi điện tới, cô liền hỏi trước: “Chị không sao đấy chứ?”

“Em cứ coi như tối qua chị đang hát bản tình ca buồn đi.”

Mạc Hường Văn cũng yên tâm hơn phần nào, cô hỏi tiếp: “VẬY chị đã nói với anh ấy chưa?”

“Bọn chị không cần phải nói chuyện gì với nhau hết, đã yêu đương bao nhiêu năm rồi chứ?” Quán Huyền thở dài. “Tiểu cô nương, giống như em cũng rất hay vui, buồn một cách dứt điểm, gọn gàng.”

Mạc Hường Văn đành phải chuyển sang đề tài khác: “Công việc của em đang phiền phức lắm đây.”

Quán Huyền cũng nhanh chóng hiểu ra vấn đề, lại còn đoán trúng phóc phiền phức tại đâu: “Anh ấy lại coi em là vạ năng để sai khiến sao? Em đúng là đá phát sáng, đặt đâu là phát sáng ở đấy.”

Mạc Hường Văn bất đắc dĩ đành phải chuyển sang một đề tài khác nữa. “Được rồi, đá phát sáng này sẽ mời chị dùng bữa.”

Quán Huyền lập tức vui vẻ trở lại: “Dùng bữa thì chị rất vui sướng, tiền bạc của em có vẻ dư dả quá nhỉ? Gần đây, chị ăn ngon miệng, nên đi ăn buffet tuyệt đối không thiệt đâu.”

“Nhưng em thì thiệt to rồi”. Mạc Hường Văn bật cười.

Cứ như vậy hai người tán gẫu với nhau một lúc rồi mới cúp máy.

Đến buổi chiều, Mạc Hương Văn dặn dò Trâu Nam đi mua mấy suất trà chiều của hãng Ichido, sau đó cô đích thân mang tới phòng làm việc của Hứa Hoài Mẫn. Hứa Hoài Mẫn vốn thích đồ ngọt, nên cô mua thêm hai miếng bánh ngọt vị dâu, hai người ngồi túm lại vừa ăn vừa buôn chuyện đầy hứng thú.

Đúng lúc ấy bỗng có người gõ cửa, Mạc Hương Văn tưởng rằng đó là trợ lý của Hứa Hoài Mẫn nên vừa mút đầu ngón tay vừa quay người lại. Người đứng ngoài cửa không ngờ lại chính là Mạc Bắc. Anh cười hỏi: “Ây dô, không làm phiền bữa trà chiều của hai người chứ?” rồi đưa mắt nhìn Mạc Hương Văn, khiến cô vội vàng rút ngón tay ra khỏi miệng.

Hứa Hoài Mẫn lại khá thân với Mạc Bắc, có lẽ do xuất thân từ cùng một ngành, cô liền lên tiếng chào: “Mạc thiếu gia, cơn gió nào đã đưa rông tới thăm tằm thể này?”

Sau lưng Mạc Bắc còn có một cô gái, trông dáng vẻ mọt sách, trên tay ôm một chồng tài liệu.

“Đưa cô trợ lý đến chỗ Vu lão đại của hai người. Chị Hứa, sau này nghe theo sự sai khiến của chị đó.”

Hứa Hoài Mẫn mỉm cười tươi tắn: “Tôi nào dám chứ? Tuần sau, tôi còn phải đích thân đến chỗ cậu cơ mà. Không ngờ cậu lại đưa người tới đây trước, đúng là làm phiền cậu quá!”

Mạc Bắc đang hàn huyên cùng Hứa Hoài Mẫn, bỗng nhiên quay sang chỉ vào bên mép của Mạc Hương Văn. Cô nhanh chóng hiểu ý, tỏ ra ngượng ngùng, liền dùng tay lau đi mấy lần liền. Thế nhưng Mạc Bắc lại điềm nhiên mở lời nói tiếp: “Không phải, ở phía bên trái cơ.”

Mạc Hương Văn hoàn toàn sập đổ, ho nhẹ một tiếng, bày tỏ sự bất mãn. Tại sao con người này lại cứ thích lo chuyện bao đồng y như chị Quản Huyền vậy chứ, giả vờ không nhìn thấy thì chết hay sao?

Hứa Hoài Mẫn thấy được cảnh này liền nói đùa: “Mạc thiếu gia, cậu đừng có bắt nạt Giám đốc Mạc của bên tôi đấy.”

Mạc Bắc cũng bật cười nói: “Tôi đâu có? Người dưới trướng của Vu lão tứ, tôi nào dám làm thế chứ?”

Vừa nghe dứt câu, mặt Mạc Hương Vân đã đanh lại, Mạc Bắc thấy vậy nên lập tức bổ sung: “Ở đây là địa bàn của các chị, tôi nào dám động thổ trên đầu thái tuế chứ?”

Bất ngờ là anh lại hiểu được điều cấm kỵ của cô.

Nói thực, làm việc trong ngành giải trí, bất cứ thông tin nào cũng có khả năng dính dáng đến bản thân, điều đó cũng là chuyện thông thường. Mạc Hương Vân trông rất xinh đẹp, dù cho cách ăn vận trang điểm già dặn đến mức nào cũng chẳng thể che đi được vẻ đẹp vốn có. Cô tuổi còn trẻ lại được Vu Chính cất nhắc lên vị trí như ngày hôm nay, nên thường bị người ta chú ý tới, biết bao lời đồn thổi, xì xào đến nay vẫn chưa dứt.

May là con người cô trầm lặng, không thích khoa trương, tính tình lại hòa nhã, thân thiện, nên dần dần thông tin này cũng lắng xuống.

Những lời nói tương tự như câu của Mạc Bắc, cô đã nghe rất nhiều, nhưng thốt ra từ chính miệng anh khiến cô vô cùng bực bội, tức giận. Lúc này, cô hoàn toàn không cần biết anh vô tâm hay hữu ý, bất giác liếc mắt lờm anh một cái.

Mạc Bắc lặng người đi, lúc này anh nhận ra mình đã lỡ lời và chữa cháy kịp thời, vậy mà Mạc Hương Vân vẫn chẳng buồn nể mặt. Anh ngần ngại, chẳng dám nói chuyện với cô nữa.

May mà Hứa Hoài Mẫn đã lên tiếng tiếp lời, tiễn chân Mạc Bắc rồi quay đầu nói với Mạc Hương Vân: “Nhạc phụ của Vu tổng là chiến hữu cùng với bố cậu ấy, lần này được Vu tổng đặc biệt mời qua đây. Bình

thường cậu ấy không bao giờ nhận các vụ trong ngành giải trí, nhưng lần này phá lệ giúp đỡ, phải người tới đây lập hợp đồng cùng chúng ta, phải giữ thể diện cho cậu ấy đôi chút.”

Thì ra anh có thân phận như vậy!

Mạc Hương Vân bỗng nhớ ra lần trước anh xuất hiện cùng với đạo diễn Thái, liền cất lời hỏi: “Lần trước, không phải anh ấy giúp đạo diễn Thái theo kiện hay sao?”

Hứa Hoài Mẫn liền trả lời: “Đúng vậy, hai diễn viên quần chúng ở chỗ đạo diễn mũi dài đều là tân binh, cho nên cũng phải quen biết trên dưới đôi chút mới xử lý được.”

Mạc Hương Vân buột miệng: “Vậy thì luật sư Mạc cũng quản lý rộng đấy chứ!”

T-T

Mấy tuần tiếp theo đó, số lần Mạc Hương Vân và vị luật sư Mạc Bắc kia gặp mặt nhiều lên nhanh chóng và không hề nằm ngoài dự đoán. Vì chuyện hợp đồng mà cô, Hứa Hoài Mẫn với Trương Bân đã mấy lần phải đích thân sang văn phòng luật sư của anh.

Hiệu suất làm việc của Mạc Bắc rất cao, nhanh chóng lập nên những điều khoản đâu ra đấy, sau khi trao đổi cùng với bên Kỳ Lệ, liền giao cho trợ lý lập những nội dung cụ thể hơn, tất cả chỉ mất có năm ngày làm việc. Cả Trương Bân và Hứa Hoài Mẫn đều tỏ ra vô cùng hài lòng.

Lần duyệt hợp đồng cuối, Mạc Hương Vân và Trương Bân hợp tác tiến hành công tác chỉnh sửa sau cùng.

Ngày hôm đó, cô trợ lý quản lý sự vụ bên Kỳ Lệ dẫn hai người vào phòng làm việc của Mạc Bắc. Vừa bước vào, Mạc Hương Vân liền đưa mắt

liếc qua, vừa hay nhìn thấy cửa sổ MSN của Mạc Bắc, chữ trên đó sặc sỡ bảy sắc cầu vồng, nhìn đến hoa cả mắt.

Anh quay đầu lại, chào hỏi hai người một cách niềm nở và lịch sự. Mạc Hương Vân liền lên tiếng: “Luật sư Mạc đúng là rất biết cách theo kịp thời đại.”

Mạc Bắc nâng cặp kính lên rồi đáp: “Để cô phải cười chê rồi, công việc hàng ngày của chúng tôi rất tẻ nhạt, buồn chán, đành phải theo kịp thời đại để thư thái đầu óc mà thôi.”

Nói xong, anh liền mỉm cười tươi rói nhìn cô, nụ cười vô cùng lương thiện, hiền hậu, khiến Mạc Hương Vân bất giác cảm thấy mình đúng là tiểu nhân.

Hôm nay hình như Mạc Bắc đã có hẹn. Anh cầm bản hợp đồng liệt ra vài điểm cơ bản rồi vội vã đi trước, những công việc còn lại đều được giao cho cô trợ lý.

Có lẽ hàng ngày tính cách của anh rất hòa nhã, vậy nên ngay cả cô trợ lý cũng trêu chọc anh: “Anh Mạc, chúc anh có một cuộc hẹn hò ngọt ngào.”

Mạc Bắc mỉm cười.

Trương Ân nghe thấy vậy liền nói: “Thảo nào mà đi còn nhanh hơn cả thỏ, thì ra là đi gặp bạn gái.”

Đúng lúc Chủ nhiệm Giang, Giám đốc văn phòng luật sư xuất hiện, ông là tiền bối của Mạc Bắc, lại quen biết Trương Ân nên khi nghe thấy câu này cũng tiếp lời: “Có rồi thì tốt quá, một năm cậu ta đi xem mặt đến mấy lần liền, yêu cầu rất cao, không hiểu là đang muốn ngắm ai đây? Mẹ cậu ta lo lắng đến mức suýt chút nữa đăng ký cho cậu ta lên chương trình Hẹn gặp chiều thứ Bảy đấy. Lần trước, một lãnh đạo trong Bộ phận

Tuyên truyền giới thiệu con gái rệu cho cậu ta, tôi đích thân làm ông mai. Cậu ta đi xem vở kịch Giselle cùng người ta, rồi ngủ gật giữa trận, làm cho cô gái tức điên người.”

Trương Bân tiếp tục nói thêm: “Đúng thế mà, bây giờ các thanh niên trai gái đô thành có điều kiện đôi chút muốn làm bạn thông thường đã khó lắm rồi ấy chứ.”

Chủ nhiệm Giang đưa mắt sang nhìn Mạc Hướng Văn rồi cười tít mắt nói: “Tiểu Mạc, thấy cháu ở Kỳ Lệ mấy năm nay rồi, nhưng chưa từng thấy bạn trai của cháu, đợi hôm nào chú Giang giới thiệu cho cháu một anh nhé!”

Nghe thấy vậy, Mạc Hướng Văn mồ hôi nhễ nhại, Trương Bân liền nhanh trí giải vây cho cô: “Chú Giang mắt mũi thế nào ấy, con trai của Tiểu Mạc đã học tiểu học rồi đấy.”

Chủ nhiệm Giang đưa mắt sang nhìn, thấy Mạc Hướng Văn tuổi vẫn còn trẻ, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhưng ông nhanh chóng che giấu đi: “Con trai à? Tiểu Mạc cháu đúng là có phúc khí.”

Mạc Hướng Văn miễn cưỡng mỉm cười rồi nói: “Vẫn phải cảm ơn chú đã quan tâm đến cháu.”

Trên đường về công ty, Mạc Hướng Văn nhắm mắt dưỡng thần, không nói câu nào với Trương Bân. Lúc mới vào Kỳ Lệ làm việc, mọi người đều không biết cô đã có đứa con trai. Có một lần Mạc Phi bị sốt, cô vội vã xin nghỉ phép, đến Bộ phận Nhân sự lấy mẫu Đơn xin nghỉ. Mấy cô quản lý việc nghỉ phép hỏi vài câu, cô chỉ trả lời qua loa, thế mà ngày hôm sau nó đã trở thành một bí mật mà cả công ty ai cũng biết.

Sự tàn nhẫn của con người thường được biểu hiện trong những việc rất nhỏ nhặt. Bản thân cô trình độ học vấn thấp, tuổi còn trẻ, lại có một đứa con trai không rõ bố là ai, thêm vào đó còn nhận được sự cất nhắc của ông

chủ, người khác không muốn nghĩ lệch đi cũng khó. Nhưng suy nghĩ lệch lạc chỉ để trong bụng thì không sao, còn nếu đã nói đồng dục ra ngoài rồi thì rõ ràng đó là một thái độ tàn nhẫn.

Trương Bản có thể dùng cách khác để giải vây cho cô, tuy nhiên anh ta đã không làm vậy.

Vụ việc lần này, Mạc Hương Văn đành nuốt giận vào trong bụng, mặc dù cảm thấy khó chịu, nhưng cô vẫn bắt ép bản thân phải mở mắt ra, bắt đầu thảo luận điềm đạm với Trương Bản về bản hợp đồng được sửa chữa lần này.

T-T

Mai Phạm Phạm đến Kỳ Lệ ra mắt vào đầu tháng Năm.

Nếu như Mạc Hương Văn không nhầm thì cô cũng gặp Phạm Mỹ vào đầu tháng Năm, lúc cô mười sáu tuổi.

Vu Chính đưa Mai Phạm Phạm đến văn phòng, chào hỏi từng đồng nghiệp trong công ty.

Trâu Nam thì thầm: “Thật quá là long trọng.”

Đích thực là long trọng rồi, bởi vì theo sau Mai Phạm Phạm chính là ông đạo diễn lớn thế hệ thứ năm mà câu nói quen thuộc thường ngày là “Hiến thân vì nghệ thuật chứ không phải vì cơm áo gạo tiền”. Năm ngoái, mới lần đầu tham dự Liên hoan phim Cannes, suýt chút nữa là đạt giải Cành Cọ Vàng.

Ông đạo diễn này trông rất khiêm nhường, giản dị, nên bộ quần áo hàng hiệu ông đang mặc vô tình biến thành áo công nhân, còn cô nàng Mai Phạm Phạm đứng bên cạnh ông thì vô cùng xinh đẹp, khiến bộ quần áo bình thường trên người cô chẳng khác gì hàng hiệu đẳng cấp quốc tế.

Mai Phạm Phạm đưa mắt nhìn lướt qua, trông thấy Mạc Hường Vãn, cô liền gật đầu mỉm cười. Lông mi của cô còn dài hơn cả Mạc Hường Vãn, hình như cô ta đang đeo kính áp tròng thời trang, vừa mỉm cười đã đủ làm người đối diện ngây ngất, đắm say.

Lúc bắt tay với Mạc Hường Vãn, Mai Phạm Phạm liền nói: “Mong rằng cô sẽ quan tâm nhiều đến tôi”. Giọng nói nhẹ nhàng, lễ phép, rất có chừng mực. Cúi đầu xuống, Mạc Hường Vãn nhìn thấy những đường nét gợi cảm ẩn dưới lớp trang phục của Mai Phạm Phạm. Đó là những đường cong mà trước đây cô đã từng có, nó quyến rũ đến mức tất cả mấy người đàn ông trong phòng nhìn vào đều phải nóng bừng cả người, rạo rức không yên.

Ông đạo diễn lớn kia liền nói với Vu Chính: “Tôi giao cho cậu đấy, nên nhớ là cô ấy chỉ nhận quảng cáo do 4A giới thiệu thôi, tuyệt đối không tham gia các chương trình của những đài từ tầm tỉnh trở xuống, những chương trình chán ngắt càng ít tham gia càng tốt.”

Vu Chính cười nói: “Đây là chuyện chỉ cần một câu nói của ngài là xong thôi mà.”

Trâu Nam liền thủ thỉ bên tai Mạc Hường Vãn: “Cô ấy đã làm phẫu thuật gọt cằm đấy.”

Điều này, Mạc Hường Vãn biết rõ hơn ai hết.

Ngay tối hôm đó, Mạc Hường Vãn cùng với mấy đồng nghiệp bên Bộ phận Kế hoạch đã thiết kế một buổi ra mắt báo chí long trọng tại tòa nhà cao nhất Trung Hoa hiện nay, mọi người đến đó tham dự, đúng là vô cùng hoành tráng.

Cuộc họp báo lần này mời hơn một trăm phóng viên trong và ngoài nước, ngay cả phong bì cũng tăng gấp đôi so với mức thông thường. Mai Phạm Phạm, đạo diễn lớn và Vu Chính mặt cười tươi như hoa ký kết hợp



đồng, sau đó là tiệc chiêu đãi. Ngay trước mặt các phóng viên báo đài, Mai Phạm Phạm đích thân múc một bát canh gà hầm nổi tiếng cho vị đạo diễn lớn, trong đó còn đặt cả một chiếc cánh gà ngon lành, cô nói: “Gần đây, ngài đã vất vả rồi, mời dùng canh bồi bổ lại sức khỏe ạ.”

Ngày hôm sau, tất cả các phóng viên đều viết rằng: “Hy vọng đạo diễn lớn “không hiến thân vì đồng tiền bát gạo” thật sự tìm được một tình yêu chân thành.”

Không ngờ phóng viên báo đài cũng có một lần ngây thơ đến thế.

T-T

Mạc Hương Văn vẫn chưa hề nói chuyện trực tiếp với Mai Phạm Phạm, chỉ nghe thấy Trâu Nam và mấy đồng nghiệp khác bàn tán lúc rảnh rỗi rằng: “Cô ấy làm sao có thể là dân 8X được? Chẳng hiểu là đã tiêm mấy mũi làm trắng da rồi?”. Nghe xong, cô chỉ mỉm cười cho qua chuyện.

Đời người có biết bao nhiêu bất ngờ, cũng giống như cô gần đây gặp lại được những con người này. Những năm tháng đã xa vời bỗng nhiên lại hiển hiện trong đầu.

Mạc Hương Văn cảm thấy vô cùng mệt mỏi, may mà công việc gần đây cũng khá thuận lợi. Đĩa hát mới phát hành của Lâm Tương với bài hát chủ đạo Yêu cả nỗi đau mà anh để lại, cảm động đến mức khiến người nghe phải rưng rưng nước mắt.

Có người còn bình luận trên diễn đàn rằng: “Làm gì có người phụ nữ nào lại đáng thương đến thế chứ?” Thế nhưng, câu nói này vẫn chẳng thể ngăn cản bài hát làm mưa làm gió trên các bảng xếp hạng âm nhạc của Đài truyền hình.

La Phong cũng đã mấy lần thông qua các chương trình phỏng vấn của Đài truyền hình gửi lời chúc phúc đến cô bạn gái cũ.

Mọi sóng gió trong làng giải trí đều giả giả thật thật, thật thật giả giả như vậy, một cơ duyên hoàn toàn có thể thay đổi mọi khó khăn. Số lượng đĩa hát bán ra của Lâm Tương vô cùng tốt. Vì vậy, cô ấy đã mời Chu Địch Thần, Mạc Hường Văn, Tống Khiêm và Trâu Nam dùng bữa tại Phúc Lâm Môn.

Trong bữa ăn, Chu Địch Thần không ngớt lời khen ngợi: “Đầu óc ngộ nghê của em cuối cùng cũng đã được khai thông rồi đấy!”

Tống Khiêm kính Mạc Hường Văn một ly rồi nói: “Hợp tác vui vẻ.”

Từ trước đến nay trên chiếu rượu, Mạc Hường Văn đều luôn hào sảng, sau khi cạn hết ly rượu, cô liền nói: “Đều là đồng nghiệp, phải hợp tác vui vẻ, nói chuyện hợp cạ mới ổn chứ!”

Cô uống hơi nhiều, đầu tóc rối bù, Tống Khiêm nhìn cô mấy lần liền, cuối cùng không nhịn được, bật cười chỉ vào tai của cô. Cô ngượng ngùng chỉnh lại đầu tóc, thầm nghĩ: Hôm nay có vẻ Tống Khiêm để mắt đến cô nhiều hơn bình thường.

Giọng nói của Tống Khiêm cũng dịu dàng và ngọt ngào hơn mọi khi: “Em về nhà còn phải chăm sóc con nhỏ, nên uống ít thôi.”

Chu Địch Thần đang đầy hứng thú: “Hôm nay, mọi người phải vui hết mình, không cho phép ai được rút lui giữa đường cả. Mary, cô có thể tạm thời đặt con trai sang một bên được không? Tuổi còn trẻ vậy mà đã bị con cái chiếm hết thời gian rảnh rồi rồi, còn gì thê thảm hơn chứ?”

Trâu Nam và Lâm Tương khoác tay mỗi người một bên nhất định muốn cô phải cùng đi vui vẻ một chiều. Tống Khiêm nhìn cô mỉm cười đầy áy náy, bày tỏ rằng bản thân anh cũng chẳng còn cách nào khác cả.

Mạc Hường Văn đành phải gọi điện về nhà cho Mạc Phi, dặn dò đi dặn dò lại đến mức Mạc Phi cũng bực bội nói: “Mẹ ơi, mẹ còn trẻ mà,

muốn đi chơi thì đi cho tương bằng, không phải lo lắng cho con đâu.”

Mạc Hương Văn ôm điện thoại trên tay ngậy người trong giây lát, lập tức tưởng tượng ra dáng vẻ giả vờ người lớn trầm tư suy nghĩ của thằng bé và không nhìn được cười, nhưng cô vẫn giữ giọng nói nghiêm nghị: “Con mau chóng hoàn thành bài tập, sau đó thì đi ngủ đúng giờ. Về nhà mẹ sẽ kiểm tra bài tập của con đấy.”

Vừa nói xong, cô đã bị Lâm Tương và Trâu Nam lôi vào phòng vệ sinh trang điểm.

Bọn họ đến quán bar trên đường Hăng Sơn vào tầm chín giờ hơn. Đây là nơi mà các nhân vật trong làng giải trí thường lui tới, Lâm Tương và Trâu Nam vừa vào vũ trường đã bắt đầu nhảy nhót.

“Tối nay, chúng ta hãy thư giãn hết mình nhé!” Tống Khiêm cố gào lên trong tiếng nhạc.

Tiếng nhạc đinh tai nhức óc, đánh vào lòng người, khiến ai cũng ngứa ngáy chân tay. Mạc Hương Văn đã luôn cố tránh những tiết tấu đầy cuốn hút ấy, lảng tránh tới mức gần như quên lãng.

Thế nhưng Chu Địch Thần lại lôi cô đi, một lần nữa lại “vấp” vào đó.

Trâu Nam nhảy lại gần phía Mạc Hương Văn, dường như đang muốn bảo vệ “lão đại” của mình. Có điều, chỉ mấy phút sau, cô nhanh chóng nhận ra rằng, kỹ thuật nhảy của sếp thậm chí còn quyến rũ, gợi cảm và đẹp mắt hơn cả Lâm Tương, một người vốn giỏi nhảy nhót. Ngay cả Tống Khiêm và Chu Địch Thần cũng hứng khởi nhảy vòng quanh Mạc Hương Văn.

Đây là cảnh tượng quen thuộc của rất nhiều năm về trước, lúc này lặp lại lần nữa, Mạc Hương Văn hoàn toàn làm chủ được mình trong âm nhạc. Có nhiều chuyện chẳng dễ dàng gì che giấu, đây lại là dấu vết của dĩ vãng, nên khó lòng mà xóa sạch hoàn toàn.

Sau một vài phút, Mạc Hương Văn liền cảm thấy hồi hận, lập tức ngưng lại. Trâu Nam đưa ánh mắt lo lắng quay sang hỏi: “Lão đại, chị sao thế?”

“Chóng mặt quá.”

Cô chẳng thèm quay đầu, nhanh chóng rời khỏi sàn nhảy, đến ngồi bên quầy bar, gọi một cốc nước cam. Cậu bartender liền lên tiếng: “Mỹ nữ có muốn một ly “Tiên lượn rừng xanh” không?”

Màu sắc kỳ diệu của ly rượu mạnh sau khi được lắc đều khiến cho người ta vô cùng say đắm. Nhiều năm trước, cô đã từng cho viên thuốc nhỏ màu trắng vào thứ rượu màu này, lặng ngấm nó dần hòa tan vào thứ dung dịch đầy mê hoặc. Khó khăn lắm cô mới thoát ra được khỏi cảm bầy chết người đó.

Mạc Hương Văn nhìn cậu bartender lắc lắc đầu. Cậu ta nhún vai chán nản nói: “Mỹ nữ từ chối mỹ tửu, thật quá đáng tiếc!”

Mạc Hương Văn mỉm cười đầy hối tiếc và nhìn thấy nụ cười của mình in lại trên chiếc ly thủy tinh vẫn quyến rũ như thuở nào, dường như sau từng ấy năm vẫn chưa có gì thay đổi.

Tối nay cô đã tự buông thả bản thân, tại sao có thể để cho Lâm Tương và Trâu Nam tùy tiện buông xõa mái tóc mình xuống, tô vẽ màu mắt đậm như vậy, son môi gợi cảm quyến rũ đến thế này chứ?

Như vậy chẳng tốt chút nào, cô phải mau chóng quay về nhà thôi.

Đúng lúc cô đang chuẩn bị ra về thì bỗng có người bên cạnh lên tiếng: “Thảo Thảo?”

# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

www.dtv-ebook.com

## Chương 5

Mạc Bắc đã ngờ ngợ nhận ra bóng dáng cô nữ sinh Thảo Thảo năm xưa từng ân ái với mình ngay từ lần đầu tiên gặp mặt.

Anh trầm lặng quan sát rất lâu rồi mới dám khẳng định chắc chắn cô chính là Thảo Thảo của năm ấy.

Người phụ nữ này lúc đó búi tóc lại, vàng trán mịn màng, đeo cặp kính, ẩn giấu đôi lông mi vừa dài vừa dày, khuôn mặt không chút phấn son, trên người mặc một bộ quần áo thể thao, bởi vì tham gia hoạt động vui chơi cùng các đồng nghiệp nên nhìn hơi bẩn một chút, dáng vẻ mời rệu mọi người rất cung kính, nói chuyện đúng mực. Sau đó, đạo diễn Thái còn nói thẳng rằng: “Tại sao tôi không tìm được một trợ lý đặc lực như vậy chứ? Lãnh đạo vừa liếc mắt ra hiệu đã hiểu ngay ý.”

La Phong ngồi bên cạnh cũng nói thêm: “Em thấy cô gái này sẽ luôn cung cúc tận tụy, đến chết mới thôi với Kỳ Lệ đấy.”

Có lẽ, cô đã không còn là Thảo Thảo của năm đó nữa rồi. Vậy nên, anh không dám mạo muội hỏi han.

Khi lấy xe ở trước khu thể thao, anh bất ngờ nhìn thấy cô vừa bám vào tường vừa khó khăn lê bước. Anh vội lại gần quan tâm hỏi han đôi chút, thế nhưng cô lại tránh anh như tránh tà. Từ đó, lần nào gặp nhau cô cũng đều không nể mặt anh chút nào.

Mạc Bắc cho rằng, tất cả những biểu hiện này rất bình thường.

Chỉ cần là người muốn quay lại cuộc sống bình thường thì đều muốn trốn tránh dĩ vãng xưa kia của hai người càng xa càng tốt. Nếu như không gặp lại Mạc Hướng Văn, bản thân anh cũng đã quên bẵng mất chuyện hoang đường mình đã gây ra năm xưa.

Đối với anh, đoạn ký ức đó quả thật chẳng tốt đẹp gì. Dựa vào những phản ứng của cô cũng có thể thấy, điều đó vô cùng tồi tệ. Về điểm này, coi như hai người đồng cảm với nhau.

Hai ngày trước, anh với Vu Trục đi uống rượu, Vu Trục mang theo bạn gái đến gặp anh. Mạc Bắc nhìn thấy hai người họ mặt nòng thắm thiết liền lém linh hỏi: “Tiểu tử, cậu đã quyết tâm thay đổi trở thành người thật thà rồi sao?”

Bạn gái Vu Trục ngay tức thì liếc mắt lại, Vu Trục liền kéo cánh tay của bạn nói: “Mình bảo này, huynh đệ, cậu đừng có hại mình thế, tháng Mười năm nay mình đã thành tân lang rồi đấy.”

Bạn gái Vu Trục là người Đài Loan, trông hao hao giống người dẫn chương trình nổi tiếng Đài Loan Hầu Bội Sầm, nhưng chẳng có chút dịu dàng và thẹn thùng vốn có của người phụ nữ Đài Loan gì cả. Cô liền hỏi Mạc Bắc: “Anh nói cho em nghe, rốt cuộc Vu Trục đã có bao nhiêu người phụ nữ? Em muốn biết thật kỹ càng tường tận quá khứ của anh ấy, sau đó còn làm một cái “plan” để ứng phó.”

Mạc Bắc đánh mắt với Vu Trục, ngầm ý rằng: “Tiểu tử, cậu được đấy, đã tìm được người bạn gái thật sự để quản lý bản thân.”

Vu Trục toát mồ hôi, khoác tay lên vai anh rồi nói: “Huynh đệ, mình khó khăn lắm mới dốc toàn sức lực làm nên một chuyện có cống hiến cho sự nghiệp thống nhất hai bên bờ Hải Hiệp[1], cậu không được phá vỡ mối quan hệ hòa hảo giữa hai bên đâu đấy.”

[1] Biên giới giữa Trung Hoa Đại Lục và Đài Loan.

Mạc Bắc cười tủm tỉm: “Bạn bè là con gái thì không ít, những bạn gái thì không nhiều lắm. Em dâu là người không suy xét quá khứ, ai dám đảm bảo sau này Vu Trục không tái phạm nữa đâu.”

Điều này đương nhiên chỉ là câu nói đùa thôi, thế nhưng Vu Trục vẫn cứ nhăn nhó mặt mày: “Chắc chắn về nhà mình phải quỳ trên nền đá cứng rồi đấy, lại còn là sản phẩm mới ra của King Stone nữa chứ.”

Mạc Bắc tiếp lời: “Được, đã bắt đầu ủng hộ các mặt hàng xuất xứ từ Đài Loan rồi cơ đấy.”

T-T

Vu Trục nhiều năm trước là con cái gia đình quan chức điển hình, cũng tập tọe ma túy, tất cả các món chơi bởi lêu lổng, cậu ta đều thử cả, nên đến quán bar bao gái là chuyện thông thường. Tất nhiên, những chuyện này đều là giấu giếm mà thôi. Trước đây, có một lần cậu ta phóng chiếc mô tô đua được cải tiến vào giữa sân nhà, liền bị ông nội đứng ngoài cửa mắng cho một trận tơi bời.

Lúc đó, Vu Trục còn bĩu môi nói: “Năm thứ ba sau cái cách lấy được bằng lái mô tô là một việc vinh gia diệu tổ đấy, ông nội đúng là làm mất hết thể diện của gia đình.”

Đại soái Chấn Lâu, Phương Mặc Tiêu ở cùng dãy phố với Mạc Bắc và Vu Trục từng nói: “Vu Trục, đứa bé này cái tốt không học, chỉ thích cái xấu, tôi chỉ muốn thay Lão Vu dạy cho nó một bài học mà thôi”. Khi nghe chuyện này, Vu Trục bật cười: “Ông lão đó mà còn đòi dạy dỗ mình cơ đấy! Cứ lo dạy Phương Trục nhà ông trước đi đã?”

Thế nhưng vào năm hai mươi một tuổi, Vu Trục đua xe đâm phải một người trên đường khiến người này gãy xương. Bởi vì nhìn thấy máu mà cậu ta mới tỉnh ngộ, cải tà quy chính, cuối cùng cũng chịu quay lại học tiếp cấp ba, cố gắng thi đỗ vào một trường đại học, đến năm thứ hai liền ra nước

ngoài du học cho tới khi tốt nghiệp lấy được bằng thạc sỹ, tiện thể kiếm luôn một cô bạn gái ở bên kia bờ biển.

Trước năm hai mươi hai tuổi, chuyện xấu xa cuối cùng mà Vu Trực làm chính là lôi kéo Mạc Bắc tới vũ trường quán bar, lại còn dạy anh phải làm tình với phụ nữ thế nào nữa.

Hàng ngày, Mạc Bắc và Vu Trực là những người bạn nói chuyện với nhau rất hợp cạ. Thế nhưng trước năm hai mươi tuổi, Mạc Bắc không bao giờ cùng Vu Trực làm những chuyện ngộ nghich kia. Hai người họ có nhóm bạn bè riêng biệt, nói theo lời của Vu Trực chính là: “Ngay từ nhỏ, cậu đã phải lòng tiểu tình nhân thanh mai trúc mã là Điền Tây, cho nên không bao giờ ra ngoài làm loạn cùng bọn mình.”

T-T

Vu Trực vừa vuốt tóc cô bạn gái Đài Loan vừa nói: “Điền Tây quay về rồi đấy, cậu biết chưa? Tháng trước mình tình cờ gặp hai vợ chồng cô ấy đấy.”

Mạc Bắc nhận được thông tin về bạn gái cũ mà như thể là người bạn thông thường vậy: “Mình gặp lâu rồi, không biết đứa trẻ trong bụng cô ấy là trai hay gái nữa, nên mình đã tặng một chiếc khóa vàng rồi.”

“Cậu có làm người xấu cũng chẳng khác gì Tiết Bảo Thoa[2]”. Vu Trực nói: “Cậu không còn trách cô ấy vì những chuyện bố cô ấy từng làm sao?”

[2] Nhân vật trong Hồng Lâu Mộng.

“Mình đã từng oán trách cô ấy sao?” Mạc Bắc nhếch miệng cười.

Vu Trực liền mắng: “Cậu đúng là đồ ngốc, hồi đó mình còn sợ cậu chạy tới Tĩnh An tự gọt đầu làm hòa thượng cơ đấy.”



T-T

Mạc Bắc thừa nhận bản thân đã từng là kẻ ngốc nghếch.

Năm đó, bố anh, Mạc Hạo Nhiên đã từng bị giám sát vì có liên quan đến vụ án tham ô tại một nhà máy cải tổ ở phía Nam, thậm chí còn suýt ảnh hưởng đến cả tính mạng. Có người còn mượn gió bẻ măng, viết một bức thư cáo buộc ông thêm một tội danh nữa, người đó chính là bố của Điền Tây.

Lần đầu tiên trong đời, Mạc Bắc tức giận bưng bưng đứng trước cửa nhà Điền Tây với đôi mắt đỏ lừ. Con người anh từ trước đến nay bản tính hiền hòa, lần này mặt đỏ tía tai, giống như một chú gà chọi, lại còn khăng khăng đòi phải nhìn thấy máu mới chịu thôi. Việc này khiến Vu Trực, người từ trước đến nay luôn nông nổi, nông nghênh cũng phải hoảng hồn, ông nội Vu Trực ngay tức khắc thúc anh đi ngăn chặn Mạc Bắc cầm dao chém người.

Nhưng trong tay Mạc Bắc không hề cầm dao, anh chỉ có hai nắm đấm, nắm vào rất chặt. Điền Tây ôm chặt lấy tay anh, nước mắt đầm đìa: “Tiểu Bắc, gia đình em có lỗi với anh, thật sự có lỗi với anh. Anh đừng làm như vậy, anh làm như thế này không hay đâu.”

Cô bé Điền Tây này từ nhỏ đã thích thích mặc áo trắng váy đỏ, suốt ngày lẻo đẻo sau lưng anh, đòi anh phải dạy thêm cho môn Toán. Thật ra, thành tích học tập của cô vẫn luôn tốt, học kỳ nào cũng đứng ở top ba của lớp. Cô rất ít khi nuôi tóc dài, chỉ để mái hỉ nhi<sup>[3]</sup> dài vừa đủ để lộ ra đôi lông mi vừa dài vừa cong.

[3] Hỉ Nhi là nhân vật nữ chính trong Bạch Mao Nữ. Tọa hình của nhân vật này là tóc mái bằng.

Giọng nói của Điền Tây rất nhẹ nhàng, mang theo chút ngọt ngào thường thấy của con gái bản địa, lại còn biết tỏ ra đáng yêu. Có điều, cô chỉ

nhõng nhõo, đáng yêu với duy nhất mình anh mà thôi. Lúc nào cũng Tiểu Bắc này, Tiểu Bắc nọ, mặc dù cô kém anh những hai tuổi.

Tên của hai người ghép lại sẽ là “Tây Bắc”, khi học cấp ba, cả hai dán một miếng giấy nhỏ ở cửa sổ phòng mình. Mạc Bắc đã viết một câu ngốc nghếch nhất trong cuộc đời mình rằng: “Một ngày nào đó, hai chúng ta sẽ cùng nhau trốn tới Tây Bắc rộng lớn”. Không ngờ, mẹ của anh lại đọc được tờ giấy này, anh liền bị bố đánh cho một trận vì nghĩ rằng đang học theo thói xấu của Vu Trực.

Trong khi Vu Trực ngày nào cũng rong chơi ở các quán bar bao gái thì Mạc Bắc luôn luôn có dự định tương lai tốt đẹp với Điền Tây. Tương lai của hai người họ, các bậc phụ huynh đương nhiên cũng đã dự định hết rồi, ngay cả chú Phương Mạc Tiêu cũng nói rằng họ đúng là một đôi nam thanh nữ tú.

Điều đó hoàn toàn không sai! Từ nhỏ đến lớn, họ luôn học tại các trường điểm của khu vực, họ cũng đã định sẵn phương hướng phát triển sự nghiệp sau khi tốt nghiệp đại học. Ở những gia đình kiểu như họ, con cái thường chẳng mấy khi lựa chọn con đường sự nghiệp quá khác biệt với các bậc trưởng bối trong nhà. Ngay cả những thành phần như Vu Trực, người có sự khác biệt rất lớn nhưng sau này kiểu gì cũng sẽ được lôi về đúng quỹ đạo mà thôi. Hơn thế nữa, hai người còn rất môn đăng hộ đối, sau khi họ bị phát hiện là yêu nhau, tất cả mọi người đều bày tỏ thái độ tán đồng, bằng lòng với mối tình ấy.

Thế nhưng, sau đó lại có chuyện bất ngờ xảy ra, nó đã hủy hoại gia đình Mạc Bắc, và cả một tình yêu đáng lẽ sẽ có cái kết vô cùng tốt đẹp.

Điền Tây nhanh chóng bị bố đưa ra nước ngoài du học. Mạc Bắc vì chuyện của bố cũng Bắc tiến tìm người nhờ cậy, may mà các chiến hữu năm xưa của bố anh đã đồng ý giúp đỡ. Trên thực tế, bố anh thật sự đã bị oan, lưới trời lồng lộng, cuối cùng mọi chuyện đã có thể giải nguy thành

an. Tuy nhiên, do có nhiều mối quan hệ thân thiết, bố của Điền Tây vẫn được thăng chức đều đều.

Mọi thứ trở lại bình thường như không có chuyện gì, chỉ có mẹ anh là trở nên trầm tư, im lặng. Có nhiều chuyện không tiện nói ra, cũng giống như những con người chịu hàm oan, đến ngày được trả lại sự trong sạch thì chẳng muốn nhắc lại chuyện xưa làm gì nữa.

Sau khi bố anh quay về liền lâm trọng bệnh, khi khỏi bệnh ông được khôi phục chức vụ, rồi được phái đi điều dưỡng bằng kinh phí của Nhà nước. Đây cũng có thể coi là một cách thức bồi thường, nhưng sức phá hoại của chuyện này vẫn còn âm ỉ. Trong những ngày tháng đó, Vu Trực đã danh chính ngôn thuận giúp Mạc Bắc giải sầu, còn Mạc Bắc thì cũng chẳng suy nghĩ, đi theo Vu Trực làm những chuyện nhố nhăng.

Vu Trực nói: “Mình nên tặng gì cho cậu trong lần sinh nhật thứ hai mươi này đây, người huynh đệ?”

Có người liền nói: “Mạc Bắc vẫn chưa khai giới.”

Thời gian đó, tuy rằng hay ra ngoài chơi những gia đình cũng không cho bọn họ nhiều tiền tiêu vặt lắm, vậy nên hầu hết mọi thứ vẫn phải góp lại cùng nhau. Đám người đó sống chết đòi chung tiền tìm một cô gái để làm quà mừng sinh nhật cho anh, có người đề nghị tìm người chín chắn, có người lại nói thời buổi này các cô gái còn trinh cũng bắt đầu rao bán rồi.

Cuối cùng, Vu Trực lên tiếng quyết định: “Tốt nhất là nên tìm một người sạch sẽ, Mạc Bắc không thích vụ này lắm đâu.”

Vu Trực cầm đến rất nhiều ảnh, Mạc Bắc nhìn thấy một cô bé với đôi lông mi vừa dài vừa cong lập tức chỉ vào. Vu Trực vỗ vai Mạc Bắc cười lớn: “Ái chà, cậu chọn đúng cô xinh đẹp nhất rồi đấy, đúng là có mắt nhìn.”

Biểu hiện của Thảo Thảo trong căn phòng đó đích thực là một cô gái gọi nhỏ tuổi, trang điểm đậm, dùng thuốc lắc, mọi dáng vẻ đều quyến rũ, ngây ngô. Cô lại còn mắng anh là “lưu manh”. Lúc đó, Mạc Bắc thật sự cảm thấy buồn cười, tại sao bản thân mình lại biến thành lưu manh chứ? Cô gái này chẳng phải tự mình bán thân hay sao?

Anh sát lại gần, nhìn đôi lông mi vừa dài vừa cong của cô. Anh biết rằng, cả cuộc đời này Điền Tây sẽ không bao giờ làm những chuyện như vậy, cũng giống như sau khi nhà xảy ra chuyện, anh đã từng hỏi Điền Tây liệu có còn muốn theo anh tới Tây Bắc rộng lớn nữa không? Điền Tây liền chớp chớp mi, không nói thêm gì.

Điền Tây có quá nhiều điều không dám, còn cô Thảo Thảo này lại dám cởi hết quần áo trước mặt anh, sau đó còn tự xưng mình là ‘món quà’.

Theo bản năng con người, anh bắt đầu có cảm hứng, làm theo đúng những kỹ thuật học được từ Vu Trực và số đĩa phim cấp ba đã xem trước đó. Sau khi làm xong mọi chuyện, anh cảm giác như đã hoàn thành được một nhiệm vụ đầy khó khăn, coi như nhờ vào đó để vĩnh biệt cái tuổi hai mươi đau khổ của mình.

Mạc Bắc có được người con gái đầu tiên trong cuộc đời chẳng phải là trải nghiệm gì dễ chịu cho lắm. Anh không hề thấy khoái cảm, vui sướng, thú mà anh có được chỉ là một cảm giác nặng nề. Vào lúc đó, ngay bản thân anh cũng chẳng biết được mình đang muốn gì nữa.

Thảo Thảo cũng thế.

Đêm đầu tiên đầy đau khổ của hai người đã trở thành lễ vật đón chào tuổi hai mươi của anh, thật là nực cười.

Từ đó trở đi, anh bắt đầu cùng Vu Trực làm những chuyện hoang đường như bao gái, cờ bạc, thậm chí còn hít cả ma túy. Thế mà lúc trước

anh còn cảm thấy ghét Thảo Thảo vì cô đã dùng thuốc lắc, đúng là chó chê mèo lắm lông.

Vu Trực phóng xe đưa đâm phải người, đó là một công nhân quét dọn vệ sinh. Anh ta lại là trụ cột kinh tế trong nhà, gia đình khốn khó đó lại càng trở nên nguy nan khi cột trụ vững chắc bất ngờ đổ xuống. Mạc Bắc cùng hai người bạn nữa thay mặt Vu Trực đi thăm nom nạn nhân. Khi đến nơi, họ liền bị cả nhà già trẻ lớn bé ôm lấy khóc ò ỏ đến mức chẳng biết phải làm sao.

Vu Trực cũng chẳng sung sướng gì. Cậu ta bị ông nội đánh cho một trận nên thân, đến gãy cả bốn cái thước mới chịu thôi.

Mạc Hạo Nhiên sau khi quay về nhà mới biết, đưa con trai từ trước đến nay luôn ngoan ngoãn của mình giờ đây chẳng khác nào một tên ăn chơi trác táng, hư đốn tột độ. Hoàn toàn không ngoài dự đoán, anh bị bố đánh một trận nên thân, còn bắt phải cắt tóc. Mạc Bắc cảm thấy mình bị thế là hoàn toàn xứng đáng. Nhìn vào gia phong nề nếp của gia đình xưa nay, chính bản thân anh không nên sống buông thả như vậy. Mạc Bắc cầm số ma túy còn dư tìm người trung gian, nhượng lại lấy tiền về, tất cả là một vạn ba nghìn đồng.

Đến cổng sau của Bách Lạc Môn, anh rẽ sang trái, rồi bỗng nhiên nhìn thấy Thảo Thảo.

Có lẽ, cái này được gọi là có đầu có cuối. Thảo Thảo nói cô ấy đang thiếu tiền, trong tay Mạc Bắc lại hay vừa có tiền. Còn tiếp sau đó tại sao lại tìm nhà nghỉ qua đêm thì Mạc Bắc đã từng nói với Vu Trực là: “Do ma đưa lối, quỷ dẫn đường.”

Có điều, cảm giác lần đó rất tuyệt, nhưng phản ứng của Thảo Thảo khiến anh thấy kỳ lạ. Cô nửa bộc bạch, nửa giấu kín, nửa tình nguyện, nửa bất lực. Thiết nghĩ, những điều này anh không cần phải tìm hiểu sâu xa làm

gì. Quan hệ giữa hai người rất đơn giản, giống như những gì Thảo Thảo từng nói, đó chỉ là khách làng chơi và gái gọi, sau khi trời sáng thì chẳng ai thiếu nợ ai hết. Có lẽ, đây cũng có thể coi là có trước có sau.

T-T

Khi không có mặt cô bạn Đài Loan ở đó, Mạc Bắc nói với Vu Trực: “Mình gặp lại cô gái gọi nhỏ bé năm xưa đấy”.

Thực lòng, Vu Trực không biết anh đang nói đến ai: “Năm xưa, chúng ta là những thanh niên chơi bời lêu lổng, các cô gái gọi nhỏ bé nhiều đến mức đếm không xuể”. Vừa nhìn thấy cô bạn gái đang từ phòng vệ sinh quay lại, anh nhanh chóng thay đổi thái độ: “Cậu nói là cậu gặp lại người quen nào cơ?”

Mạc Bắc chẳng nói gì thêm nữa.

Nói gì được chứ? Thảo Thảo bây giờ có tên là Mạc Hương Văn, làm một công việc bình thường, vô cùng nỗ lực, cố gắng, tính cách thẳng thắn, chỉ một câu nói đùa vô ý của anh cũng khiến cô bực mình.

Như vậy cũng rất tốt, tất cả mọi người đều đã quay về chính đạo cần thiết.

T-T

Vừa nãy, Mạc Bắc không hề cố ý gọi cái tên “Thảo Thảo” đó. Ngay lúc gọi, anh đã nhìn thấy vẻ hoang mang, lo sợ của Mạc Hương Văn, anh cảm thấy hình như mình đã quá đường đột, mạo muội thì phải.

Thế nhưng tối nay, cô thật sự quá giống với hình ảnh của chín năm trước, trang điểm lộng lẫy, dáng nhảy lại vô cùng gợi cảm, quyến rũ.

Dạo này, anh rất ít khi tới các quán bar vui chơi, lần này phá lệ chẳng qua vì Vu Trực cứ liên miện nói rằng sắp phải “đeo xích” rồi nên muốn ra ngoài chơi bởi một lần sau cùng cho thỏa thích.

Lúc này, khi nhìn thấy Mạc Hương Văn uốn người nhảy rất gợi cảm ngoài sàn, Vu Trực liền thốt lên: “Cô gái kia xinh đẹp quá!”

Mạc Bắc quay ra nhìn, không ngờ lại là Mạc Hương Văn. Vào thời khắc đó, anh không thể nhớ ra tên thật của cô mà trong đầu chỉ hiện lên cái tên Thảo Thảo.

Mỗi một động tác trên sàn nhảy của cô đều vô cùng diễm lệ, hấp dẫn, như đang hòa làm một cùng với điệu nhạc. Mạc Bắc chẳng thể nào kiềm chế được, cứ dán chặt mắt nhìn cô.

Vu Trực xuyt xoa: “Đúng là ngực ra ngực, eo ra eo, mông ra mông.”

Mạc Bắc trở nên suy tư, những hình ảnh của thời xưa cũ dần quay trở lại trong anh. Anh vẫn còn nhớ đôi tay mình đã đặt lên khuôn ngực cô, cảm nhận được nhịp đập dồn dập của trái tim cô.

Lúc đó, anh đã từng nghĩ rằng, đời người chẳng qua cũng chỉ có vậy, muốn thế nào thì sẽ có thế ấy. Người phụ nữ ở dưới thân mình là một cô gái còn trinh thì đã sao chứ? Con người dù trụy lạc, sa đọa đến đâu cũng có lần đầu tiên, gái còn trinh thì đâu có gì khác biệt, và bản thân anh cũng vậy.

Thế nhưng, quá trình đó diễn ra rất khỗ sở bởi cả hai người đều chẳng có chút kinh nghiệm “chiến đấu” nào hết.

Buổi sáng hôm sau, anh thức dậy rất sớm, bế Thảo Thảo đặt lên giường, có lẽ vì hoảng loạn nên đã bỏ đi rất nhanh.

Lúc ấy, Vu Trực còn cười nhạo anh: “Tại sao trông cậu như kiểu vừa đi dã chiến bên ngoài bị bắt quả tang thế?”

Trong lòng anh thầm nghĩ, sáng sớm vừa mới thức dậy, anh nhìn thấy Thảo Thảo nằm cạnh, cơ thể lỏa lồ, trên ga giường còn đọng lại những vết dịch và máu đã khô, có lẽ đó chính là máu trinh của con gái.

Điều này khiến anh cảm thấy mình chẳng khác nào một tên đao phủ độc ác.

Tối hôm đó, Thảo Thảo luôn cảm thấy đau đớn, nhưng lại chẳng hề kêu than, cứ thế mím môi chịu đựng. Anh cũng đau đớn. Nhưng đó là nỗi đau trong lòng, hoàn toàn không phải niềm khoái cảm như mọi người vẫn nói.

Lần đầu tiên của bọn họ tệ hại đến mức những người trong cuộc đều không muốn nghĩ lại.

Sau đó, anh cũng có rất nhiều những người phụ nữ khác nhưng chẳng có hứng thú gì cả, giống như đã ăn khai vị rồi thì những món tiếp theo đều không đáng để tâm nhiều nữa. Sau này, anh mới hiểu rằng, “làm tình” cũng là một cách thức giải tỏa tâm trạng. Đúng thật là thế!

Trong ký ức của anh, lần thứ hai cùng với Thảo Thảo thuận lợi hơn nhiều. Ngày hôm đó, Thảo Thảo cũng giống như khi này, nhảy cuồng nhiệt, quyến rũ giữa sàn, cơ thể không ngừng cọ xát lên người anh khiến anh bồng bồng hứng thú.

Thân hình cô khi ấy rất tuyệt, từ khuôn ngực đầy đặn đến chiếc eo thon, và cả bờ hông căng tròn đầy sức sống. Hòa mình trong âm nhạc, ánh mắt cô phát ra những tia điện nhiệt thành. Đây thường là biểu hiện sau khi dùng thuốc lắc, những không ngờ sau đó, chính cô nói rằng đã rất lâu rồi không dùng thuốc nữa. Điều này cũng khiến cho anh cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Đêm thứ hai giữa họ diễn ra khá vui vẻ. Anh cuồng nhiệt hôn lên đôi vai mịn màng của cô khiến cô không ngừng thốt lên những tiếng rên rỉ, rồi



cô cắn đôi tai anh, trước liếm sau cắn, khiến cơ thể anh run lên liên tục.

Hai người phối hợp nhịp nhàng, ăn ý, có lẽ Thảo Thảo đang nỗ lực để kiểm một vụn ba kia.

Những giây phút nồng thắm đó tái hiện trong tâm trí anh theo từng nhịp nhảy của cô. Đột nhiên, Mạc Hương Văn dừng lại, loạng chà loạng choạng chen ra khỏi nhóm người đông đúc, đi về phía đối diện anh và ngồi xuống.

Dưới ánh đèn mờ ảo, anh chàng bartender đang sán lại làm quen, còn cô thì từ chối dùng thứ rượu mạnh kia. Mạc Bắc nhập một ngụm whisky, và cái tên “Thảo Thảo” bất giác bật ra khỏi miệng anh.

T-T

Mạc Hương Văn nghe thấy cái tên “Thảo Thảo” liền hoảng hốt nhìn sang người đàn ông ngồi đối diện mình. Vì đang đến quán bar chơi bời nên anh không mặc vest như mọi khi, trên người anh là chiếc sơ mi màu hồng, đã cởi hai cúc áo trước ngực.

Hôm nay, Mạc Bắc không đeo kính. Để có thể nhìn thấy rõ, chắc hẳn anh đang dùng kính áp tròng. Cô nhớ rằng anh bị cận khá nặng, vào cái đêm hai người ở bên nhau và tạo ra Mạc Phi, trước khi “làm”, anh đã bỏ cặp kính xuống.

Hai chữ “Thảo Thảo” thốt ra từ miệng anh khiến cô cảm thấy như có sét đánh ngang tai.

Mạc Hương Văn hoàn toàn sụp đổ, cô đã vùng vẫy lâu như vậy, cố gắng lắm mới thoát khỏi đó, vậy mà con người này lại không chịu buông tha. Cô nghiến răng, run người lên vì tức giận.

Lúc này Mạc Hương Văn chỉ muốn bỏ đi ngay lập tức, thậm chí cô đã đứng bật dậy rồi, nhưng toàn thân lại cứng đờ ra.

Nhìn thấy thái độ của cô, trong lòng Mạc Bắc cảm thấy rất tội tệ, có lẽ anh lại mạo phạm đến cô nữa rồi. Vu Trực ngồi bên cạnh anh, bắt đầu tiếp cận mỹ nữ thay huynh đệ. Khi nhìn thấy đôi mày của mỹ nữ tuyệt đẹp trước mặt đang xếch ngược lên, anh liền quay sang hỏi Mạc Bắc: “Tiểu tử này, cậu lại gây ra nợ phong lưu gì nữa đây?”

Mạc Hương Văn đứng bật dậy, cô đang suy tính xem phải bỏ đi ngay hay là nên làm chuyện gì khác? Con người đó lúc này đang rất tiêu điều, trên khuôn mặt còn nở nụ cười vốn có ở những người đàn ông hay đi bao gái. Nhìn thấy cô đứng bật dậy, anh nhanh chóng chỉnh đốn lại tư thế, thu lại nụ cười trên môi. Hình như anh đang cảm thấy hối hận?

Những năm gần đây, Mạc Hương Văn đã luyện cho mình bản năng tự bảo vệ, ngẩng đầu lên trước khi ý nghĩ hoảng loạn muốn trốn tránh kịp xuất hiện. Cô quay sang nói với người pha chế rượu: “Anh chàng đẹp trai, cho một ly “Tiên lượn rừng xanh”!”.

Người pha chế rượu nhận được lời đề nghị của mỹ nữ, liền nhanh chóng pha rượu. Mạc Hương Văn cúi đầu chờ đợi, tạm thời không thèm để ý đến Mạc Bắc.

Vu Trực cười nhạo Mạc Bắc: “Kỹ năng tán gái của cậu thật tệ!”

Vu Trực vừa dứt lời thì Mạc Hương Văn đã đi tới trước mặt Mạc Bắc, nâng ly rượu về phía anh, khiến anh cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Cô nói: “Mạc tiên sinh, anh đã nhận nhầm người đúng không?”

Đôi mắt cô vừa sáng, lại tràn đầy sức hấp dẫn. Mạc tiên sinh chợt nhận ra lông mi của cô còn dài hơn cả Điền Tây, ánh mắt thì đầy sự chiếm lĩnh, nhìn thẳng về phía anh. Đem so với Mạc Hương Văn, quả nhiên Điền

Tây chẳng khác nào một con bồ câu nhỏ bị nhốt trong lồng, Hương Văn mới là con phượng hoàng tự do bay ượn giữa trời xanh.

Anh đã hoàn toàn hiểu ý, ngồi thẳng người lại, cũng nâng ly rượu trong tay lên.

“Ha ha, đúng vậy, tôi đã ngà ngà men say rồi.”

Mạc Hương Văn gật đầu, thái độ dần trở nên khách khí: “Tôi hoàn toàn có thể thông cảm được, nhưng Mạc tiên sinh à, nhận nhầm người không hay đâu. Nào, tôi mời anh một ly, không ngờ có thể gặp người quen ở đây, nhân tiện cũng cảm ơn anh đã giúp chúng tôi hoàn thành mẫu hợp đồng mới luôn.”

Đương nhiên, Vu Trực chẳng hiểu gì, trước mắt anh vốn dĩ là một đôi nam nữ đang xung đột nảy lửa, đột nhiên giờ lại trở thành đối tác bàn bạc công việc!

T-T

Sau khi rời quán bar, Mạc Bắc vẫn không kể rõ ràng mọi chuyện liên quan đến Mạc Hương Văn cho Vu Trực nghe, khiến Vu Trực bưng bưng tức giận, mắng anh là không có nghĩa khí. Từ góc nhìn của mình, Vu Trực thấy rõ hai con người này không có chuyện gì mới là lạ!

Mạc Bắc liền nói một câu để bắt anh bạn im miệng lại: “Mẹ mình nhờ Phương Trúc giới thiệu bạn gái cho mình rồi, cô gái ấy trông vô cùng đáng yêu, xinh xắn.”

Vu Trực trợn tròn mắt, đưa ra kết luận sau cùng: “Thôi đi ông ạ, đến sau này nói không chừng ông lại đi bao gái, bao vợ lẽ cũng nên, vừa nhìn thấy mỹ nữ mà lưng đã cứng đờ cả lại rồi.”

Mạc Bắc không tiện nói cho Vu Trực biết rằng đó là vì lúc này anh đang căng thẳng.

Nói đến điều này, anh thật sự cảm thấy quá mất mặt. Cô Mạc Hương Vân này đúng là tính cách vô cùng mạnh mẽ, mỗi lần gặp dường như chỉ muốn áp chế anh vậy. Con người Mạc Bắc xưa nay luôn hòa nhã, thân thiện, suốt mấy chục năm trong đời mới dùng đến bạo lực có một lần, ngoài việc đó ra, xưa nay hầu như chưa bao giờ thù ghét ai cả.

Con trai thì phải có phong độ, đó là thói quen hình thành ngay từ khi còn nhỏ của Mạc Bắc.

Có điều Mạc Hương Vân lại tránh anh như tránh tà, điều này đương nhiên khiến anh cảm thấy vô cùng phiền não. Mạc Bắc thầm nghĩ, anh chưa bao giờ đắc tội với cô, hoặc có thể cô đang vì sự việc xảy ra nhiều năm trước giữa hai người nên mới cư xử như vậy. Thế nhưng, anh đâu phải là Trần Quán Hy, có cần thiết phải làm thế không? Đến nay, anh với Điền Tây còn có thể bình tĩnh ngồi bên nhau ôn chuyện xưa cũ, vậy mà tại sao mỗi lần gặp anh, Mạc Hương Vân lại cảm thấy căng thẳng thế chứ?

Vu Trực lại truy hỏi về tình hình bạn gái mới của anh hiện nay, thật sự anh cũng chẳng biết cô ta như thế nào, anh chỉ lấy để xong chuyện mà thôi.

T-T

Sau khi Mạc Bắc học xong bằng Thạc sỹ từ nước ngoài trở về, mẹ anh đặt hết mọi trọng tâm vào việc tìm cho anh một cô gái thích hợp. Thái độ của anh cũng khá tùy tiện, nếu như gặp được người thích hợp, ai nói họ không thể cùng nhau sống trọn đời?

Nhưng Mạc Bắc đã đi xem mặt mấy lần rồi, tất cả đều là một kết thúc không lời. Mẹ anh cho rằng, anh vẫn còn quyến luyến Điền Tây nên ngày nào cũng thăm rửa bố cô. Thực tế lại hoàn toàn khác, Mạc Bắc không còn để tâm đến chuyện cũ người xưa nữa.

Một số cô gái anh có cảm tình khi xem mặt, anh còn chưa kịp hiểu con người thật của họ thì họ đã biến thành con người hoàn hảo. Những người thích anh thì giữ lại thái độ muốn nhưng vẫn e thẹn từ chối kiểu Thôi Oanh Oanh[4], như thế Thánh mẫu trong các tòa thành tình yêu lý tưởng vậy. Anh không thể làm nổi Trương Quân Thụy[5], chẳng thể chấp nhận được chiếc gối uyên ương do bà mối mang tới.

[4] Nhân vật nữ chính trong tác phẩm Tây Sương Ký nổi tiếng Trung Quốc.

[5] Nhân vật nam chính trong tác phẩm Tây Sương Ký nổi tiếng Trung Quốc.

Đương nhiên bà Mạc cảm thấy vô cùng lo lắng, bắt đầu nhờ người khắp nơi như thế biến anh thành con trai thứ năm của ông vua đá quý cái gì cũng có ngoại trừ một người vợ. Bà còn nhờ đến cả những người bạn thuở ấu thơ lâu ngày mới gặp lại để tiến hành việc này.

Anh chấp nhận qua lại cùng cô gái Phương Trúc giới thiệu vì cô này vừa không giả vờ lại không tỏ vẻ thánh mẫu, tính tình hòa nhã, rất giống với anh, nếu như thuận lợi thì việc bách niên giai lão chẳng thành vấn đề gì hết.

Giờ đây, Mạc Bắc gần như quên hết những việc hoang đường từng làm thời trai trẻ nông nổi kia.

Cho đến khi gặp lại Mạc Hương Vãn, anh cảm thấy hiếu kỳ nhiều hơn là hồi ức.

Cuộc sống của con người ở thành phố này vô cùng kỳ lạ, cô có thể dứt ra khỏi trạng thái khốn cùng trước kia để có được cuộc sống như hôm nay, anh cảm thấy rất khâm phục, dù gì tích cực cũng vẫn hơn là tiêu cực. Có điều, cảm giác bị người khác thật sự ghét bỏ chẳng vui sướng chút nào.

Mạc Bắc nhận ra bản thân mình hoàn toàn phiền não về vấn đề này, chẳng lẽ vì cô là người con gái đầu tiên trong đời anh?

Anh khéo léo, uyển chuyển nói chuyện này cùng Vu Trục. Bằng đầu óc thông minh của mình, Vu Trục nhanh chóng nhìn ra được bản chất của vấn đề, phun ngay ngum bia trong miệng vào mặt anh: “Mất mặt quá, cậu đúng là làm mất mặt cả anh em bọn mình luôn. Thảo nào mà mọi người đều nói đàn ông Thượng Hải sợ đàn bà, hai anh em chúng ta chính là những ví dụ điển hình đấy.”

Thôi được, vì khí tiết của người đàn ông Thượng Hải, Mạc Bắc quyết định nén chặt thứ cảm giác kỳ lạ trong tim.

T-T

Hai tháng sau đó, Mạc Bắc thật sự bắt đầu hẹn hò cùng cô gái kia.

Bà Mạc đã hỏi kỹ càng, rõ rệt tổ tông mười tám đời nhà cô gái đó từ chỗ Phương Trúc. Bởi vì người ta xuất thân con nhà gia giáo, phụ thân là một Giáo sư, bản thân cô cũng chưa yêu đương phức tạp gì cả, nên khiến bà cảm thấy vô cùng hài lòng, ngày ngày đều bắt anh phải nhanh chóng đưa cô về ra mắt.

Đương nhiên, Mạc Bắc không làm vậy, bởi thái độ của cô gái ấy không rõ ràng. Đây chính là lý do mà hồi đầu anh quyết định tiếp tục qua lại cùng cô, thế nhưng, đến tận bây giờ, tình cảm giữa hai người vẫn cứ ở mãi điểm xuất phát ban đầu, cho nên không cần thiết phải làm những bước tiếp theo nữa.

Vào năm mười sáu tuổi, khi Điền Tây muốn ăn bánh ngọt Oa Oa vào giữa mùa đông, anh đã đạp xe giữa trời mưa gió rét buốt tìm mua cho cô. Chiếc bánh ngọt được làm trông rất đáng yêu, một người tuyết đội chiếc mũ, với nụ cười tươi rói, vậy nên trẻ con ở đây đều rất thích ăn. Điền Tây thích đồ ngọt, hôm đó chỉ thuận miệng nói một câu, không ngờ Mạc Bắc lại

có lòng làm chuyện này. Những người đang yêu hay làm chuyện ngốc nghếch, bản thân anh cũng không phải chưa bao giờ làm.

Hiện nay, cảm giác được nói chuyện tán gẫu với cô gái này hoàn toàn phù hợp với nhu cầu của anh, vì vậy mà anh vẫn tiếp tục hẹn hò cùng cô.

Bà Mạc đã bảo anh: “Ngay cả Vu Trực cũng sắp lấy vợ rồi, tại sao con lại có thể an định như cật chứ? Lẽ nào muốn cả đời độc thân hay sao? Nói hay thì bảo là con trai thứ năm của vua đá quý, vậy định đến bao giờ mẹ mới có cháu bé đây?”

Mạc Bắc liền ôm lấy mẹ và nói: “Mẹ, mẹ theo kịp thời đại quá đi mất, ngay cả những từ ngữ tân thời như “an định” mà cũng biết.”

T-T

Từ “an định” này anh nghe được từ mấy người bên Kỳ Lệ, nghe nói bây giờ trên mạng đang thịnh hành những loại từ với ý nghĩa trong chê ngoài khen, vậy nên đương nhiên là những người trong làng giải trí cũng rất hay dùng những cụm từ đại loại như thế.

Gần đây, anh còn đang bận lên bản hợp đồng cho bên Kỳ Lệ. Anh cùng cha khác mẹ với Vu Trực là Vu Chính rất coi trọng bản hợp đồng lần này, bởi vì sắp tới bên họ sẽ ký kết với hàng loạt nghệ sĩ mới đang khá nổi tiếng trên truyền hình, ngoài ra cần phải tìm một số tiềm năng ca hát mới cho các bộ phim điện ảnh, truyền hình. Vu Chính đang có ý đưa Kỳ Lệ lên vị trí số một ở đất Giang Nam này.

Thật ra, công việc chủ yếu chính là khiến những điều khoản bá vương, độc đoán trong hợp đồng trở nên mềm mỏng, thu hút hơn, để “ức hiếp” những người mới một lòng một dạ muốn được nổi tiếng, bất chấp mọi chuyện. Mạc Bắc hoàn toàn không có hứng thú với việc này, có điều, do Chủ nhiệm Giang nhất nhất nhờ vả, anh đành phải giám sát, đôn đốc, chỉ đạo mấy người trợ lý tiến hành làm.

Lúc này, Mạc Bắc còn đang phải theo vụ án của một doanh nghiệp nửa quốc doanh nửa tư nhân với kết cấu cổ phần phức tạp. Vụ án này được phân thành hai phần: một là doanh nghiệp mua đất mở rộng sản xuất từ chính quyền thành phố; hai là doanh nghiệp này muốn thu hút vốn đầu tư nước ngoài. Vụ án này chiếm phần lớn thời gian làm việc của anh, đã theo nó hơn nửa năm nay, nên anh cũng không muốn giữa đường đứt gánh. Vậy nên, Mạc Bắc hoàn toàn không coi trọng những vụ việc giản đơn kiểu soạn thảo hợp đồng cho Kỳ Lệ này chút nào.

Khi công việc bên Kỳ Lệ hoàn thành, Vu Chính nhất định mời anh và Chủ nhiệm Giang ra ngoài dùng bữa.

Chủ nhiệm Giang nghe nói Kỳ Lệ vừa ký kết hợp đồng với hàng loạt các tiểu mỹ nữ xinh đẹp, quyến rũ bỗng nổi hứng thú, nhất quyết đòi sang công ty người ta thị sát, Mạc Bắc bất đắc dĩ phải theo. Vừa bước vào công ty anh đã nghĩ, liệu có khi nào sẽ chạm mặt Mạc Hương Văn?

Không ngờ điều đó lại xảy ra. Anh đang ngồi ở một chiếc ghế trống chờ Chủ nhiệm Giang, người có thói quen đến muộn, không thể ngờ được người ngồi ở gần đó lại là Mạc Hương Văn. Cô không biết anh đang ngồi ở đâu này là bởi lẽ đang tập trung tinh thần mắng cô trợ lý của mình.

T-T

Gần đây, Mạc Hương Văn thường xuyên ngủ muộn, Mạc Phi sắp phải thi cuối học kỳ nên cô giáo Cát không ngừng nhắc nhở các phụ huynh đôn đốc việc học hành ôn tập của con em.

Trường tiểu học của Mạc Phi là trường điểm trong khu, hai năm nay trường không ngừng phấn đấu để trở thành trường điểm của thành phố. Lần thi cuối kỳ này là cuộc thi thống nhất toàn thành phố, các giáo viên không thể lơ là trước việc học tập của học sinh, thậm chí còn muốn các phụ huynh tăng cường giám sát thêm ở nhà.



Mạc Phi là một đứa trẻ thông minh, có chỉ số IQ cao. Lúc Mạc Phi tròn bảy tuổi, Mạc Hương Vân đã từng nhờ người làm trắc nghiệm đo chỉ số IQ cho thằng bé, kết quả đạt được là 135, thuộc dạng thông minh, có tư chất.

Đây có lẽ chính là “công lao” của Mạc Bắc, điều này Mạc Hương Vân có thể khẳng định chắc chắn, vậy nên sau đó cô thường chẳng mấy khi quản lý việc học tập của con. Thế nhưng, kể từ sau khi gia nhập đội bóng đá của trường, không ngờ Mạc Phi đã hai lần bị điểm sáu môn Ngữ văn. Điều này khiến cho cô giáo Cát vô cùng lo lắng, liền gọi điện nhắc nhở Mạc Hương Vân phải nghiêm khắc với con hơn.

Vốn dĩ, con trai cô luôn nằm trong top mười học sinh có thành tích xuất sắc trong lớp nên Mạc Hương Vân hoàn toàn hiểu được ý của cô giáo Cát. Lần này, cô thật sự tỏ rõ thái độ, quản lý Mạc Phi nghiêm ngặt, hằng ngày còn đích thân trông nom thằng bé viết từ mới, học bài khóa, giải nghĩa cụm từ, thu hồi luôn cả nửa tiếng đồng hồ nghỉ ngơi sau khi tan học của Mạc Phi.

Mạc Phi vô cùng phiền não, than thở với mẹ: “Mẹ ơi, con vất vả quá, thầy cô thường nói phải biết kết hợp nhịp nhàng giữa học tập và vui chơi mà.”

“Đợi khi nào điểm môn Ngữ văn của con tăng lên trên tám điểm thì nói sau.”

“Mẹ ơi, chúng ta thương lượng nhé, mỗi ngày sau khi tan học cho con chơi năm phút thôi được không?”

“Không phải thầy cô thường dạy con là, học hành chăm chỉ thì chơi đùa mới sáng khoái được sao? Mẹ sẽ cho con thời gian để vui chơi.”

Mạc Phi chu miệng nói: “Làm gì có chứ? Cô giáo Cát ngày nào cũng bắt bọn con phải học thuộc lòng, nếu như cuối kỳ này bọn con thi không

tốt, cô sẽ bị trừ tiền thưởng, đến hè không có tiền đi Hồng Kông chơi cùng các bạn được.”

Mạc Hương Văn ngây người ra một lúc, không ngờ rằng trẻ con bây giờ lại thấu hiểu nhân tình thế thái sớm như vậy. Cô lập tức ngăn không cho Mạc Phi tiếp tục căn nhắc thêm nữa.

Ngày hôm sau, khi đến công ty, cô liền nhìn thấy Trâu Nam đang ngồi ở hàng ghế chờ nói chuyện cùng với một cô gái. Mạc Hương Văn cũng biết cô gái này, cô ấy tên là Diệp Hâm, trước đây đã từng hát chính ở More Beautiful. Giọng hát của cô ấy rất tuyệt, đã từng phát hành một đĩa hát. Trông cô ấy cũng xinh đẹp, biết điều, chỉ mỗi tội không có khả năng thu hút người khác, điển hình của mẫu người không có duyên với khán giả. Cũng không phải chưa từng nhận được lời khen ngợi của những người làm âm nhạc có tiếng, thế nhưng chẳng hiểu sao cô mãi chẳng nổi tiếng được, sau cùng vẫn chỉ có thể làm mấy ca sỹ ở những quán bar, hay vũ trường mà thôi.

Có lẽ, vì một số người tuy rằng thật sự có tài nhưng lại thiếu đi may mắn, thế nên Mạc Hương Văn cũng luôn cảm thấy tiếc nuối cho Diệp Hâm.

Gần đây, có người giới thiệu Diệp Hâm ký kết hợp đồng với Kỳ Lệ, hiện nay Vu Chính cũng đang muốn mở rộng mạng lưới, mở rộng nguồn lực. Nhưng nói cho cùng, Diệp Hâm vẫn chỉ là một nhân vật nhỏ bé, không nhận được nhiều sự quan tâm của công ty. Ngay cả người quản lý của cô cũng chẳng mấy quan tâm đến cô, chỉ có mỗi Trâu Nam, cô Trợ lý Bộ phận Nghệ thuật của công ty vẫn luôn theo dõi các hợp đồng của cô.

Trâu Nam và Diệp Hâm gặp nhau ở quán bar, nói chuyện rất hợp cạ, sau này đã trở thành chị em tốt, thường xuyên đi dạo phố mua sắm cùng nhau. Cho nên, lần này Trâu Nam rất nhiệt tình với các bản hợp đồng của Diệp Hâm.

Mạc Hương Văn dần bước tới gần đó, lắng nghe Trâu Nam đang ngồi bồm phét lên tận trời.

“Dù gì việc sắp xếp xuất hiện ở các chương trình đều qua tay bạn mình, nếu như không thỏa đáng bạn mình có thể kiến nghị lên trên. Những việc sắp xếp này hoàn toàn có thể khống chế được. Mình và cậu là gì của nhau chứ? Đương nhiên, mình luôn mong cậu được tốt đẹp rồi. Sau này, nếu mấy đại gia trong ngành âm nhạc Hồng Kông, Đài Loan gì đó qua đây, ví dụ như Lâm Kim Sơn chẳng hạn, mình sẽ thông báo cho cậu qua ngay lập tức. Mình không tin là chất giọng của cậu không khiến họ phải ngạc nhiên.”

“Nhưng hợp đồng còn bảy năm nữa cơ mà. Bảy năm sau nếu mình vẫn không nổi tiếng thì còn lại thứ gì đây?”

“Nếu vậy thì cũng không phải lo lắng, hai ba năm nữa nếu như cậu vẫn không nổi tiếng, còn mình muốn rời khỏi công ty thì sẽ lén lút lấy bản hợp đồng của cậu đi, việc đó chẳng khó khăn gì.”

Nghe đến đây, thực lòng Mạc Hương Văn chẳng còn chút kiên nhẫn nào nữa. Đợi Diệp Hâm đi khỏi, cô liền bước tới trước mặt Trâu Nam. Không hề muốn vòng vo tam quốc trước cô trợ lý đã theo mình hơn hai năm nay, cô thẳng thắn vào đề luôn: “Có lòng giúp đỡ bạn bè là tốt, em có thể giúp đỡ bạn mình trong phạm vi khả năng cho phép. Nhưng ở phạm vi ngoài chức trách, địa vị, khả năng của mình thì nói quá không hề có ích lợi gì cả.”

Trâu Nam nghe thấy giọng nói của Mạc Hương Văn thật sự nghiêm nghị, nhất thời không dám lên tiếng, chỉ đành cúi đầu lắng nghe.

“Tình trạng của cô ấy lúc này không tốt, không đủ may mắn, nhìn bất cứ thứ gì cũng nghĩ đó là chiếc phao cứu mạng. Nếu như sau này cô ấy nhờ giúp đỡ mà em không làm được thì sẽ ra sao hả?”

Trâu Nam đỏ bừng mặt, ngang ngạnh nói chủ kiến của mình: “Chất giọng của cô ấy hay như thế, lại còn có khả năng sáng tác, em nghĩ rằng cô ấy sẽ nổi tiếng. Hiện nay, trong cái làng giải trí này, những người nổi tiếng là những ai chứ? Những con người đó toàn được chống lưng, mua chuộc báo đài, bên cạnh còn có cha nuôi này, mẹ nuôi kia, suốt ngày chỉ biết ăn cắp sáng tác của người khác rồi coi là của mình, trong khi đó nổi khóa Sơn cũng không biết.”

Mạc Hương Văn thấy Trâu Nam nói đến chuyện này, tuy rằng cô cũng tán đồng, nhưng theo kinh nghiệm nghề nghiệp thì cô cho rằng cần thiết phải giải thích cặn kẽ cho Trâu Nam hiểu rõ vấn đề.

“Chỉ cần có thể khiến người tiêu dùng chịu móc hầu bao ra, khiến fan hâm mộ ngoan ngoãn mua vé, thì đó chính là mô hình kinh doanh thành công của các doanh nghiệp, sẽ có giá trị kinh doanh. Dù cho người đó tài hoa đến đâu, nhưng nếu như không thể hiện được giá trị kinh doanh của mình trong cái làng giải trí này thì sau cùng cũng chỉ có thể trở thành phế phẩm mà thôi.” Cô ngừng lại, rồi kéo chủ đề về đúng chỗ: “Bây giờ em là bạn thân của người ta, thế nhưng em đem một quả táo treo trước mặt một người đang đói khát, sau này nếu cô ấy không ăn được quả táo đó, liệu có quay sang oán trách em không? Đứng ở góc độ công việc, em với cô ấy mỗi người có một lập trường riêng, em không nên hứa với bạn những việc ngoài khả năng của mình. Trước tiên là vì lợi ích của công ty, sau đó cũng là để duy trì tình cảm bạn bè giữa hai người.”

Trâu Nam uất ức đến hai mắt đỏ quạch lại: “Lão đại, chị thực tế quá!”

Mạc Hương Văn cũng chỉ nói đến thế, sau đó nhìn thẳng vào Trâu Nam: “Em hãy tự mình suy nghĩ đi!”

Mạc Bắc ngồi ở hàng ghế phía sau hai người, nghe thấy những lời nói của Mạc Hương Văn, không ngừng lắc đầu.

Người phụ nữ này quá đỗi bình tĩnh, câu nào cũng đều hợp tình hợp lý cả.

Anh nhìn thấy Trâu Nam nhăn nhó ra ngoài, căn phòng lại trở nên tĩnh lặng. Mạc Bắc không tiện chào cô nên cúi đầu xuống đọc báo. Chỉ vài phút sau, anh lại nhìn thấy Mạc Hương Văn gọi điện thoại.

“Chị Tần, chào chị, em là Hương Văn đây ạ.”

“...”

“Không ạ, gần đây em cũng bận lắm. Lâu lắm rồi, không gặp chị, hôm nào cũng phải mời chị dùng bữa mới được.”

“...”

“À đúng rồi, em nghe nói chương trình Lắng nghe lúc đêm khuya của chị đang cần tuyển một ca sỹ hát ngay tại phòng thu. Chỗ em vừa hay lại có một cô, giọng hát hoàn toàn có thể địch với ca sỹ nổi tiếng Tề Duyệt đấy.”

“...”

“Đương nhiên rồi, cô ấy trông khá xinh, chính là vẻ đẹp mà giới công chức ăn lương thích nhất đấy ạ.”

“...”

“Dạ được ạ, hôm nào em sẽ đưa cô ấy đến chỗ chị thử xem sao nhé!”

“...”

“Làm gì có ạ, chương trình của chị gần đây rating càng ngày càng cao, cho mấy người mới cơ hội cũng là chuyện nên làm mà. Chị Tần, em nói thật lòng, chị đối xử với người mới thì không còn gì để nói, em chính là nhân chứng sống mà.”

Mạc Bắc đặt tờ báo xuống, ngẩng mặt lên thì vừa hay nhìn thấy Chủ nhiệm Giang đang bước lại gần. Đúng lúc ấy, Vu Chính cũng bước ra khỏi phòng làm việc, liền lên tiếng chào hỏi Chủ nhiệm Giang: “Chú đúng là thường xuyên đem lại điều kinh ngạc cho lớp trẻ chúng cháu.”

Mạc Bắc đứng dậy, quay sang thì nhìn thấy Mạc Hương Vãn đang hạ chiếc điện thoại trong tay xuống, ngậy người nhìn anh.

Anh gần như chẳng thể nào khống chế được bản thân, bất giác nhìn cô mỉm cười, khiến cho Mạc Hương Vãn không phản ứng kịp, đỏ bừng mặt lúng túng.

# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 6

Tối hôm đó, Mạc Hương Văn không kiềm chế được liền đến More Beautiful kể chuyện của Mạc Bắc cho Quán Huyền nghe, cô than thở: “Em chẳng biết vì sao cứ nhìn thấy anh ấy là toàn thân em lại như mọc gai, nhìn dọc nhìn ngang đều thấy chướng mắt.”

Quán Huyền mỉm cười đầy bí hiểm: “Đây được gọi là tâm lý với người đàn ông đầu tiên trong đời.”

Câu nói này khiến cho Mạc Hương Văn suýt chút nữa phun cả ngụm Coca trong miệng ra.

Quán Huyền tiếp tục: “Những người nói phụ nữ không có tâm lý đó đều là loại vớ vẩn hết. Em làm sao có thể quên đi người đàn ông đầu tiên đã khiến cho mình đau lòng được? Huống hồ anh ta còn là bố của con trai em.”

“Em còn nhìn thấy anh ấy đi xem mặt với cô gái khác nữa cơ. Chị nói xem, phải chăng em đã biểu hiện quá mức ai oán, phiền não?”

Quán Huyền nhìn cô khắp một lượt từ đầu đến chân, Mạc Hương Văn vẫn thản nhiên như không.

“Em không phải người bình thường cho nên hành động trái với phản ứng thông thường của những người phụ nữ khác cũng là chuyện dễ hiểu.”

Nói xong, Quán Huyền lại sát tới gần Hương Văn, vẻ mặt gian tà: “Nói thật lòng, nếu như năm ấy kỹ thuật về mặt đó của anh ta khá hơn một

chút thì có lẽ bây giờ biểu hiện tâm lý của em sẽ rõ nét hơn. Giả sử bây giờ anh ta đã tiến bộ, liệu có nên thử một lần nữa xem sao không?”

Mạc Hương Văn đẩy khuôn mặt Quán Huyền ra xa rồi nhăn nhó: “Đừng có nói chuyện đó với em, em không phải là người hoài niệm quá khứ.”

Đúng lúc đó, Diệp Hâm ở trên sân khấu đang ngân nga câu hát: “Lau đi nước mắt, lặng lẽ ngủ bên anh...”

Mạc Hương Văn lắc đầu phiền não: “Bây giờ mấy bài hát thịnh hành đều đưa giới trẻ đi theo khuynh hướng xấu, vậy mà không hiểu sao còn có thể nổi tiếng khắp đại giang Nam Bắc.”

Quán Huyền cười ngật nghèo: “Em cho rằng, tiểu bá vương nhà mình không biết cái gì sao? Bây giờ bọn trẻ nó biết sớm lắm đấy.”

“Em sợ là điều này sẽ ảnh hưởng đến việc giáo dục con cái của các bậc làm cha mẹ như em.”

“Con trai mà, không ngoan đều do thiếu lời răn dạy và sự nghiêm khắc của người bố. Như vậy thì chúng thường cứng đầu lắm.” Quán Huyền thu lại nụ cười. “Nếu năm đó, chị sinh và nuôi con thì có lẽ bây giờ nó đã tốt nghiệp trung học rồi.”

Mạc Hương Văn chưa bao giờ hỏi han về quá khứ của chị Quán Huyền, nhưng cô biết rõ mối quan hệ giữa Quán Huyền và Vu Chính, có điều lúc này, cô không muốn dừng lại ở chuyện này lâu.

Cô hất cằm về phía Diệp Hâm nói: “Em đã giới thiệu cô ấy cho chị Tần rồi đấy!”

Quán Huyền hoàn toàn không ngạc nhiên: “Chỗ của Tần Cầm đúng là một nơi lý tưởng, em không phải là ví dụ sinh động hay sao? Rating của



chương trình Lăng nghe lúc đêm khuya gần đây cao ngất trời. Thượng Hải rộng lớn này cũng có rất nhiều con người gặp vấn đề về tình cảm, lại còn chịu khó chạy đến đài truyền hình để cho người dẫn chương trình mắng chửi một trận nữa chứ.” Chị cầm ly rượu lên uống thêm một ngụm. “Em nói xem, chị đến đăng ký lên sóng cùng Tần Cầm có được không? Nói không chừng, cái miệng chua ngoa của cô ấy có thể khiến chị tỉnh ngộ ra đây.”

Mạc Hương Vân thầm than thở trong lòng: “Tình cảm đúng là chẳng phải thứ gì tốt đẹp, Quán Huyền bao năm nay hào sảng là vậy, thế mà mỗi khi nói đến vấn đề này là lại không giấu nổi vẻ âu sầu, khổ não.”

Chỉ có một người có thể khiến chị hồi sinh.

Mạc Hương Vân ngược đầu lên, nhìn thấy Vu Chính và Tống Khiêm đang bước lại gần. Quán Huyền cũng nhìn thấy, chị từ từ đứng dậy, cầm lấy ly rượu đi đến trước mặt Vu Chính, nhìn anh một cách tình tứ. Chị thì thầm: “Anh muốn em gặp cố nhân nơi đất khách quê người hay là khát lâu ngày gặp được nước suối? Đại gia cũng nên cho một câu đi chứ?”

Vu Chính không nói gì, đưa tay đỡ Quán Huyền, bàn tay lướt nhẹ qua bờ vai của chị, Mạc Hương Vân cảm nhận rõ ràng là chị đang run rẩy.

Hai người dìu nhau rời khỏi đó, tình tứ và vội vã. Nói cho cùng, phụ nữ chẳng thể qua nổi chuyện này.

T-T

Tống Khiêm ngồi xuống bên cạnh Mạc Hương Vân phân trần: “Vu tổng đã muốn đến đây từ lâu rồi, thế nhưng mấy vị trong Hội đồng quản trị lại muốn đầu tư thêm nhiều hạng mục mới. Nếu anh ấy không quản lý, giám sát chặt chẽ một chút thì sau này khó mà làm việc được, cho nên bây giờ mới tới đây.”

Lời nói này thật quá đỗi thẳng thắn, tuy rằng mấy vị lãnh đạo cấp cao trong công ty đều biết được mối quan hệ đặc biệt giữa Quản Huyền và Vu Chính, nhưng tùy tiện nói lẫn lộn chuyện công việc và đời sống riêng tư thế này thì có phần hơi quá.

Đây là lần đầu tiên Tống Khiêm nói chuyện với cô theo kiểu này. Đột nhiên, Mạc Hương Văn cảm thấy vô cùng ngần ngại, cô có cảm giác như thể lúc này hai người đang ngồi chung trên một con thuyền vậy.

Tống Khiêm lại nói: “Em nên ở bên cạnh chị Quản Huyền nhiều hơn đôi chút.”

Lời nói này dường như đã vượt quá bốn phận của anh, bởi lẽ quan hệ thân mật giữa cô với Quản Huyền chẳng liên quan gì tới anh hết.

Tống Khiêm vẫn không dừng lại: “Hàng ngày thấy em bận rộn tới mắt tối mũi, cả công việc của công ty lẫn việc của con trai đều không sao nhãng, em nên dành chút thời gian chăm sóc bản thân mình hơn đi.”

Thật sự, Mạc Hương Văn không hiểu nổi ý định lúc này của Tống Khiêm, mặc dù bọn họ đã hợp tác cùng nhau từ thời còn ở Đài truyền hình. Sau khi ra ngoài làm ăn cùng Vu Chính được một năm thì anh ly hôn, nghe nói bà xã anh bỏ đi theo một người ngoại quốc. Vì thế mà Tống Khiêm bị đả kích nặng nề, làm việc luôn xảy ra sai sót, nếu như không phải do Vu Chính giúp đỡ anh thì có lẽ bây giờ sự nghiệp đã chẳng thể nào khởi sắc đến mức này được. Chính vì điều ấy mà Tống Khiêm xưa nay vẫn luôn nhất nhất nghe theo lời của Vu Chính.

Mạc Hương Văn rất có ấn tượng với Tống Khiêm bởi anh là người vừa có nghĩa khí lại vừa có năng lực. Trong công việc, dù cho Vu Chính có giao nhiệm vụ khó đến đâu, anh vẫn luôn hoàn thành xuất sắc.

Khi Kỳ Lệ mới thành lập, Vu Chính phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi tìm nguồn chương trình tốt để cho các nghệ sỹ dưới quyền mình tham gia,

lên sóng truyền hình. Một lần, thành phố tổ chức biểu diễn nghệ thuật quốc tế, nhưng người ta lại không thông báo cho Vu Chính thời gian đăng ký, đến khi anh biết được thì đã quá hạn nộp đề án từ lâu. Tống Khiêm cùng với Vu Chính đã đi khắp nơi nhờ vả các mối quan hệ, điều lợi hại nhất chính là Tống Khiêm chỉ mất có hơn tiếng đồng hồ để hoàn thành bản kế hoạch với chất lượng cao nộp cho cấp trên. Không những vậy, bản kế hoạch còn thuyết phục được công ty trực thuộc Phòng Văn hóa thành phố chịu trách nhiệm tổ chức chương trình nghệ thuật quốc tế lần đó đồng ý cho các nghệ sỹ của Kỳ Lệ được làm khách mời trong chương trình biểu diễn của một nghệ sỹ nổi tiếng thế giới. Lần đó, họ đã lãng xê thành công một dương cầm gia trẻ tuổi của Kỳ Lệ. Nghệ sỹ dương cầm đó giờ đã nổi danh trên cả thế giới, cho nên thường xuyên nhận được lời mời ra nước ngoài biểu diễn.

Tuy nhiên, dù thế nào đi nữa, hôm nay Tống Khiêm nói chuyện với cô bằng những lời đó khiến cô cảm thấy còn mất tự nhiên hơn cả lúc đối diện với Mạc Bắc.

Vốn dĩ ở trong hay ngoài công ty, đại đa số mọi người đều cho rằng cô có quan hệ gì đó với Vu Chính, nên các đồng nghiệp nam cũng đành dờn ném tâm tư lại, không dám bày tỏ tình cảm với cô. Thế nhưng, Tống Khiêm biết rõ mối quan hệ giữa Vu Chính và Quản Huyền, cho nên luôn tỏ ra quan tâm, chăm sóc cô tận tình.

Sau khi Mạc Hương Vân vào công ty, cô biết rằng Tống Khiêm đối xử với mình rất tốt, cho nên cô thường không bao giờ nói với anh chuyện gì ngoài trừ công việc. Vốn dĩ Mạc Hương Vân cho rằng kiểu từ chối đó rất hữu hiệu, ai mà ngờ được lần này Tống Khiêm lại chủ động xuất kích. Có lẽ vì chuyện Lâm Tương lần trước cô đã từng nhờ vả anh, hoặc có thể do trong nhiều lần cộng tác làm việc với nhau, cô luôn tỏ ra tôn trọng, khâm phục nên khiến anh hiểu lầm.

Mạc Hương Văn đang nhớ lại tất cả mọi lời nói, hành động của mình xem có chỗ nào gây hiểu lầm không, đồng thời cũng nghĩ cách để giải quyết vấn đề. Cô hơi nhích người cách xa Tống Khiêm đôi chút rồi nói: “Vâng. Em cũng chẳng bận rộn quá đâu, hàng ngày vẫn có thời gian cùng con trai ra ngoài dạo phố, bà nội cháu muốn nó quay về chơi với bà vài hôm, bố cháu giờ cũng biết quan tâm đến người khác hơn xưa rồi. Em nghĩ, con người ai mà chẳng vậy. Có thể tiếp tục sống thì cứ vậy mà sống cho qua ngày thôi.”

Đôi mắt Tống Khiêm ngay lập tức hiện lên vẻ khó hiểu.

Mạc Hương Văn thầm nghĩ, câu chuyện này cô bịa quá là hoang đường. Đừng nói tới việc cô chưa từng gặp mẹ của Mạc Bắc, ngay bản thân Mạc Bắc còn chẳng biết mình có con trai cơ mà. Cho nên, cô lại càng không thể nào bảo bố đưa trẻ đưa nó đến gặp bà nội được. Thế nhưng tốt nhất vẫn không nên làm tổn thương đến tình cảm đồng nghiệp, sau này còn phải gặp mặt nhau nhiều, việc tư ảnh hưởng đến việc công chẳng hay ho gì cả.

Tống Khiêm cũng là người hiểu chuyện, sau khi nhận được câu trả lời của Mạc Hương Văn, anh liền khéo léo chuyển sang đề tài khác: “Trẻ con lớn rồi cũng nên cho gặp gỡ ông bà, người lớn nhiều một chút. Anh cũng thường đón con gái ở bên Mỹ về thăm bà nội hàng năm. Người già mà, cần phải đặt chữ “hiếu” lên hàng đầu.”

Những chuyện nói sau đó thì hoàn toàn bình thường, thái độ của Tống Khiêm cũng lạnh lùng hẳn đi, Mạc Hương Văn thở phào như trút được gánh nặng lớn.

T-T

Hôm sau, Quản Huyền gọi điện cho cô trách: “Con nhóc này thật đúng là nói dối cũng có nghề quá đấy. Em không biết Vu Chính đang muốn làm

mai cho em với Tống Khiêm à?”

Thì ra, Vu Chính gật đầu đồng ý rồi Tống Khiêm mới hành động.

Mạc Hương Văn thẳng thắn trả lời: “Con người Tống Khiêm rất tốt, nhưng em không hề có ý với anh ấy.”

Quản Huyền than thở đầy tiếc nuối: “Chị cũng cảm thấy con người cậu ấy rất tốt, nên mới đồng ý với sự sắp xếp của Vu Chính. Cậu ấy có bản lĩnh, tài năng, trông cũng đẹp trai, quan trọng là có tình ý với em từ lâu rồi, em không biết sao? Nếu không, tại sao trong công việc người ta lại giúp đỡ em nhiều như vậy?”

Mạc Hương Văn không biết nói gì thêm, trong lòng thầm nghĩ, nhận bất cứ sự giúp đỡ nào cũng phải báo đáp lại người ta, như vậy mệt mỏi biết mấy? Nếu thế chẳng thà không nhận còn hơn.

Quản Huyền lại nói: “Người ta biết rõ hoàn cảnh của em rồi, em còn nói dối như vậy, bảo người ta biết giấu mặt mũi vào đâu chứ?”

Nghe thấy vậy, Mạc Hương Văn cảm thấy hơi tức giận: “Mọi người nói hết chuyện này rồi sao?”

“Em đừng căng thẳng như thế. Trên thế giới này, chẳng có chuyện gì giữ bí mật được mãi. Hay là em nhanh chóng kiếm cho một người bố cho Mạc Phi để mấy câu nói dối này thành sự thật đi, không phải như thế sẽ tốt đẹp hơn sao?”

Mạc Hương Văn vẫn mím chặt môi. Cứ mỗi lần gặp chuyện gì phiền não là cô lại mím chặt môi. Cô còn nhớ rõ năm ấy, khi mới vào đài truyền hình, chính Quản Huyền đã dặn dò cô rằng: “Chuyện của em đừng cho ai biết là tốt nhất, bớt mấy chuyện thị phi đi, bản thân em cũng đã gặp quá nhiều chuyện phiền phức rồi.”

Mạc Hương Văn nghĩ cũng phải, cô luôn tuân thủ theo nguyên tắc công việc là công việc, tuyệt đối không được xen lẫn chuyện riêng tư vào, lúc nào cũng cẩn thận, hy vọng mọi người sẽ không biết hoàn cảnh và tình trạng gia đình thật sự của cô.

Thật không ngờ, Quán Huyền cùng người tình của chị tự chủ trương, nói toạc hết mọi chuyện cho một người hoàn toàn không hề liên quan đến cô là Tống Khiêm, hại cô còn tưởng mình thông minh bịa ra một câu chuyện lừa gạt người ta. Lần này thì bản thân cô đã trở thành kẻ tiểu nhân đáng ghét, làm gì còn mặt mũi gặp người ta nữa chứ?

Quán Huyền dường như đọc được tâm trạng của cô, nhanh chóng bổ sung thêm một câu: “Con người Tống Khiêm rất tốt, bọn chị nói vài câu giảng hòa là không sao đâu, em đừng lo lắng quá!”

Mấy ngày sau, mỗi lần gặp mặt, tiếp xúc với Tống Khiêm, Mạc Hương Văn đều tỏ ra vô cùng thận trọng.

Bản thân yêu đương giữa đàn ông và phụ nữ là thuộc về mặt riêng tư, nhưng vì cấp trên đã nhúng tay vào khiến cho sự việc không thể nào đơn giản, thuần khiết như thường được nữa.

Mạc Hương Văn cho rằng có lẽ mình đã nghĩ quá nhiều, thực tế Tống Khiêm là con người tốt bụng, không hề bộc lộ điều gì bất thường ra ngoài cả, vẫn bàn bạc công việc với cô như không hề có chuyện gì vậy.

Điều này khiến cho Mạc Hương Văn dần dần an tâm hơn, thậm chí cô còn cảm thấy bản thân mình đã lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử nên vô cùng áy náy, và càng thêm khâm phục con người của Tống Khiêm.

T-T

Cuối cùng, Mạc Phi đã thi xong các môn cuối kỳ. Trường công bố điểm, thẳng bé xếp thứ tư toàn trường, thứ ba lăm trong tiểu khu.

Đến lúc này, chẳng thể nào kiềm chế nổi mong muốn được ra ngoài vui chơi của Mạc Phi thêm nữa. Cậu bé vội vã xin phép Mạc Hương Văn: “Mỗi ngày con sẽ đi đá bóng một giờ đồng hồ ngay trước cổng trường tiểu học, bố của Vu Lôi đang nghỉ hè sẽ trông nom bọn con, mẹ nhé?”

Bố của Vu Lôi là thầy giáo dạy môn Hóa tại một trường trung học ngoài tiểu khu. Lúc này vào đúng dịp nghỉ hè, anh chỉ phải đi dạy thêm cho học sinh lớp tám, tiện thể trông nom luôn bọn trẻ trong khu tham gia các hoạt động mùa hè.

Mạc Phi không ngừng lắc tay cô, nhất quyết đợi mẹ đồng ý mới chịu thôi.

Mạc Hương Văn bị con lắc đến mức hoa mày chóng mặt. Con cô giờ đã rất cao lớn, cũng là nhờ gen của con người đó. Mạc Bắc có dáng người rất cao, hơn cô đến cả một cái đầu, chắc phải được tầm trên mét tám. Phần lớn thời gian đêm thứ hai của họ, cô đều ngồi trên người anh, như vậy thì anh mới không phải cúi thấp xuống cho phù hợp với dáng người của cô.

Vừa nghĩ đến những hình ảnh say đắm trong đêm đó, mặt mũi cô bỗng nóng bừng, Mạc Hương Văn liền tự mắng mình là vô vị.

Ngày hôm đó, Mạc Bắc vô duyên vô cớ mỉm cười với cô. Cô đã thầm mắng người đàn ông này là điên khùng, nhưng biết đâu người ta chẳng qua là đang tỏ ra lịch sự, chỉ tại cô suy nghĩ linh tinh mà thôi.

Cô phải chuẩn bị tâm lý thật vững vàng, như vậy mới có thể khiến cho bản thân không cảm thấy mình đã bắt đầu bước vào thời kỳ trung niên.

T-T

Gần đây, Vu Chính ký thêm một số hợp đồng tuyển chọn người mới cùng Đài truyền hình nên muốn Mạc Hương Văn sắp xếp lịch trình cho những nghệ sỹ này.

Cô đọc được mẩu tin rất thú vị, một nghệ sỹ mới có tên là Phan Dĩ Luân bị người khác “tố” đưa bạn gái ngoài ngành giải trí đi xem biểu diễn ca nhạc, còn có cả ảnh đăng trên báo nữa. Những tin tức thế này trong làng giải trí ngày nào cũng có, sở dĩ Mạc Hương Văn cảm thấy thú vị là vì nhìn thấy khuôn mặt của cô bạn gái bí mật kia rất quen.

Cô bắt đầu lục tìm trong ký ức, đột nhiên sức nhớ ra cô gái bí mật này chính là người đi xem mặt cùng Mạc Bắc hôm trước.

Cô đưa tờ báo lại gần soi xét kỹ càng, anh chàng nghệ sỹ mới kia trông rất đẹp trai, khuôn mặt còn sắc nét hơn cả con gái, gần đây được rất nhiều fan hâm mộ. Mạc Bắc so với chàng thanh niên này đúng là chẳng thể nào theo kịp.

Không muốn thừa nhận nhưng đích thực là Mạc Hương Văn cảm thấy vui mừng trước nỗi đau của anh. Vị Mạc thiếu gia này không phải điểm gì cũng hơn người cả.

Cậu nghệ sỹ mới tên Phan Dĩ Luân này không giống như những nghệ sỹ mới khác, gần đây đột nhiên nổi tiếng rất nhanh chóng, nhưng thái độ với các điều khoản hợp đồng đưa đến đều rất bất cần, không xem bất cứ điều khoản nào khác trong hợp đồng ngoại trừ thời hạn thanh toán cát xê.

Vu Chính rất coi trọng Phan Dĩ Luân, còn mời hẳn King, chuyên gia dẫn dắt minh tinh đẳng cấp nổi tiếng trong nghề để hướng dẫn cậu ta. King vừa nhìn thấy Phan Dĩ Luân liền tỏ thái độ lực bất tòng tâm, quay sang nói với Vu Chính: “Đứa trẻ này hoàn toàn không có ham muốn trở thành minh tinh nổi tiếng.”

Có lẽ chính vì lời nhận xét của King với Phan Dĩ Luân mà Mạc Hương Văn phải đích thân theo sát lịch trình ký kết của cậu ta, mỗi điều khoản đều giải thích cặn kẽ. Phan Dĩ Luân lúc nào cũng chỉ nói một câu: “Đều OK hết, em không có ý kiến gì.”



Cậu ta hoàn toàn không có chút yêu cầu nào với công việc. Trâu Nam sau khi hỏi han được thông tin liền nói với cô: “Mẹ của Dĩ Luân đang chờ để thay thận, bố cậu ấy mất sớm, gia đình đơn thân đúng là không dễ dàng gì.”

Mạc Hương Văn cũng là một người mẹ đơn thân nên nghe vậy liền cảm thấy vô cùng xúc động.

T-T

Ở nhà, Mạc Phi quậy tới mức đầu ướt đẫm mồ hôi, lúc này đang ngồi trên sofa xem hoạt hình, vừa nhìn thấy cô bước vào cửa liền hớn hớn hờ kéo cô ngồi lên ghế, thần thần bí bí lấy một chiếc bình trong tủ lạnh ra.

“Mẹ ơi, mẹ uống đi!”

“Bảo bối, con lại nghịch ngợm cái gì thế?”

Khuôn mặt Mạc Phi hiện rõ vẻ đắc ý, nhất nhất đòi cô phải uống hết mới chịu thôi. Thì ra đây là nước cam, bên trong còn có cả tép cam, không giống như thứ nước mua trong siêu thị. Mạc Hương Văn chợt hiểu ra sự tình: “Nước cam con tự vắt sao?”

Mạc Phi gật gật đầu, mỉm cười vui vẻ: “Hôm nay con đã tự động não nghĩ ra cách này đây, nhà mình còn bao nhiêu là cam không ăn hết, con lột vỏ rồi vắt nước ra. Bao nhiêu quả mà chỉ được có mỗi một bình nước cam này thôi đấy. Mẹ à, mẹ đi làm vất vả mà.”

Mạc Hương Văn vuốt mái tóc Mạc Phi. Mái tóc thẳng bé vừa mềm vừa mượt, cái này cũng được di truyền từ Mạc Bắc, không giống như cô, tóc tai khô cứng, một năm phải ép đến vài lần.

Mạc Phi của cô cũng chẳng kém cạnh gì khi đem so sánh với đứa con hiếu thuận Phan Dĩ Luân nọ. Mạc Hương Văn vô cùng mãn nguyện, nên tất

cả mọi mệt mỏi trong công việc cũng tự nhiên tan biến hết cả.

Mạc Phi lại tiếp tục nói với cô: “Mẹ ơi, mỗi ngày con có thể đá bóng hai tiếng đồng hồ được không? Con nhất định sẽ về nhà làm bài tập trước bốn giờ và làm hết bài tập hè cô giao.”

Lại là một chiêu thức của bọn trẻ, khiến cho Mạc Hương Văn vừa mới mãn nguyệt, mát lòng mát dạ về đưa con hiếu thuận chẳng thể nào dẫn đo thêm nhiều, ngay tức khắc gật đầu đồng ý.

Mạc Phi nhảy lên reo hò sung sướng.

T-T

Gần đây, chuyện hẹn hò yêu đương của Mạc Bắc không được thuận lợi cho lắm. Cô gái kia luôn tỏ ra tâm sự trùng trùng, không giống như đang dành tình cảm cho anh. Sự tích cực của mẹ anh với mẹ cô gái nọ hoàn toàn vượt qua cả hai người trong cuộc, điều này tạo nên áp lực rất lớn cho họ.

Mẹ anh ngày càng cầu nhàu nhiều làm anh cảm thấy vô cùng phiền não.

Vu Trực hẹn anh đi uống rượu rồi khuyên giải: “Có áp lực thì mới có động lực, mình cũng chẳng phải đã có động lực làm tìm được người thích hợp hay sao?”

“Cậu cứ ở đó mà nói lời băng quơ đi.”

Vu Trực nhìn anh với vẻ mặt hết sức gian tà: “Cậu hãy tìm cho mình một Friends with benefits[1] đi! Đừng có lúc nào cũng trưng bộ mặt táo bón đó đi khắp nơi, hoàn toàn gây ảnh hưởng xấu đến tâm lý của đàn ông đấy!”

[1] Người bạn cùng giường.

Mạc Bắc suýt chút nữa là xắn tay áo lên đánh cho Vu Trực một trận, may mà lúc đó di động của anh bỗng reo lên, kịp thời cứu Vu Trực thoát khỏi một phen nguy khốn.

Số máy gọi đến là của nhà máy điện khí mà gần đây anh làm cố vấn, bên đó vừa xảy ra chút chuyện. Anh liền bỏ Vu Trực vô công rồi nghề lại, lập tức chạy đến chỗ làm.

T-T

Sự việc phát sinh khá đột ngột, nhà máy điện khí thông qua chính quyền khu vực thu mua một khu đất để làm công xưởng. Mảnh đất này là một ngôi trường tiểu học, bởi vì xung quanh nó có quá nhiều công trường bụi bặm, cho nên đang chuẩn bị chuyển đi chỗ khác.

Người bên nhà máy này vốn đã bàn bạc với ông Hiệu trưởng của trường tiểu học đầu ra đấy, ai ngờ đột nhiên ông ta lại thay đổi ý kiến. Hôm nay, mấy nhân viên trên Thành ủy cùng với Tổng giám đốc và mấy Phó Tổng đến xem đất, liền bị ông Hiệu trưởng đang trực ban mùa hè bắt gặp, tranh chấp quyết không chịu giao đất.

Lúc Mạc Bắc đến nơi thì hai cố vấn pháp luật khác cũng đã tới, nên chẳng đến lượt anh lên tiếng, xem ra chỉ cần cho đẹp đội hình mà thôi. Anh liền đi tham quan môi trường xung quanh. Các hộ dân cư ở đây đã chuyển đi quá nửa, nhà máy đã bắt đầu khởi công. Kiến trúc của ngôi trường đã cũ kỹ, đoán chắc cũng phải có lịch sử vài chục năm rồi. Sau cổng vào có một sân vận động nhỏ để đá bóng và chơi bóng rổ, ở đó đang có mấy em học sinh tiểu học đang hứng khởi đá bóng.

Ông Hiệu trưởng vô cùng tức giận với mấy nhân viên trên Thành ủy, ánh mắt vẫn đỏ những tia máu phát ra khí thế bùng bùng của một người có kinh nghiệm mắng chửi lâu năm.

“Các người nói lời mà không giữ lấy lời, mấy trăm trẻ nhỏ ở trường chúng tôi chẳng lẽ thức dậy từ năm giờ sáng để tới vùng ngoại ô lên lớp hay sao? Nếu như không chuyển trường học đến khu vực gần đây thì tôi nhất quyết không rời đi.”

Nhân viên Thành ủy thật ra cũng chỉ là những người làm công ăn lương, nên đành bất lực nói: “Không phải chúng tôi không chịu, mà thật sự là khó khăn quá, mấy miếng đất quanh đây đều bị mua hết rồi.”

Ông Hiệu trưởng vẫn không nguôi giận: “Vậy còn học sinh trường A La này thì sao? Các anh nói xem phải làm sao? Các anh có chịu trách nhiệm việc đi lại cả chặng đường dài của bọn trẻ không?”

T-T

Đằng này người lớn cãi nhau chưa ngã ngũ, phía kia lũ trẻ cũng hăng say đá bóng. “Bộp, bộp”, tiếng quả bóng rơi trên mặt đất khiến Mạc Bắc quay sang nhìn. Anh nhìn quanh, có rất nhiều khu nhà nát sắp sửa bị phá bỏ, ngay cả nóc Phòng tuyên truyền của ngôi trường tiểu học mà anh đang đứng cũng đã bị lung lay bởi rung chấn của máy móc. Mấy đứa trẻ kia còn quá nhỏ, vui chơi ở đây thật sự nguy hiểm.

Anh không nhịn được liền quay sang nói với ông Hiệu trưởng: “Một nơi như thế này sao thầy có thể để cho mấy học sinh kia đá bóng chứ? Nếu như nghĩ cho học sinh thì thầy nên bảo mấy đứa mau về nhà đi.”

Ông Hiệu trưởng đang cãi nhau rất hăng say với những người khác, vừa nghe thấy câu này, liền nghẹn lời, đứng ngây ra đó.

Mấy em nhỏ đằng kia chẳng hề biết mọi người đang cãi nhau, bắt đầu đá bóng đi rất xa, bóng chuyền tới chỗ một cậu bé trai, cậu bé liền giơ chân đá mạnh một cái. Ông Hiệu trưởng chỉ kịp hét lên “Cẩn thận!”, quả bóng không bay trúng vào người ai, mà đập mạnh vào nóc Phòng Tuyên truyền rồi lại bật trở ra.

Mọi người vẫn chưa ai kịp hoàn hồn, đều cảm thấy vô cùng nguy hiểm, có người còn định mắng cậu bé nọ.

Xưa nay, Mạc Bắc vẫn luôn cho rằng phản xạ của mình khá nhanh, không ngờ cũng có lúc nó không linh nghiệm. Lúc quả bóng bật ra, một hòn đá cũng theo đó mà rơi xuống ngay đúng chỗ Mạc Bắc và ông Hiệu trưởng đứng.

Ngay lúc hòn đá lăn xuống, ông Hiệu trưởng liền nhận ra, tránh ngay sang một bên, thoát ra khỏi vòng nguy hiểm. Mạc Bắc thì không kịp, chỉ cảm thấy trước mắt là một khoảng mơ mơ hồ hồ, kính rơi xuống đất, tiếp đó khuôn mặt bỗng nhiên nóng rực lên, một dòng máu ấm nóng trào ra, anh cảm thấy vô cùng đau đớn.

Những người xung quanh có người hét lên, có người thì nhặt kính giúp anh, có người tức điên, thừa cơ quay sang mắng nhiếc ông Hiệu trưởng.

Lúc đó mọi thứ đều trở nên hỗn loạn, thế nhưng Mạc Bắc vẫn nghe rõ giọng nói non nớt của lũ trẻ đang lo lắng nói chuyện với nhau.

“Ây da, Vu Lô, tiêu rồi, làm người ta bị thương rồi.”

“Làm thế nào đây? Bố mình vẫn đang đi làm, lần này kiểu gì cũng xơi lươn rồi.”

“Hình như không đá trúng đầu mà.”

“Khuôn mặt của chú đó đang chảy máu kia kìa.”

“Hả? Liệu chú ấy có phải sang Hàn Quốc chinh hình không nhỉ? Ngộ nhờ mặt chú ấy có sẹo không lấy được vợ thì sao?”

Có người đưa cặp kính vào tay Mạc Bắc, anh liền đeo lên, muốn nhìn rõ gương mặt của mấy bạn nhỏ vừa gây họa kia. Cầm đầu lũ trẻ là một cậu bé có thân người cao lớn, đôi mắt vừa sáng vừa to, nhìn về phía anh bằng đôi mắt đầy vẻ sợ hãi.

Cậu bé này liền bị một người lớn cầm lấy cánh tay mắng mỏ: “Mẹ cháu không dạy cháu phải ngoan ngoãn sao? Mau gọi phụ huynh tới đây.”

Nhưng cậu bé này dường như chẳng sợ người lớn cho mấy, mặt mày còn hơn hờ nói: “Chú ơi, cháu đâu có ý chạy trốn đâu.”

Sau đó thằng bé quay sang nhìn vào khuôn mặt Mạc Bắc với hỏi: “Chú ơi, chú đã có vợ chưa ạ?”

Đây là một câu hỏi rất thú vị, Mạc Bắc liền bắt đầu cảm thấy hứng thú với cậu bé này, liền trả lời: “Chú vẫn chưa có vợ.”

Cậu bé kia “A” lên một tiếng, tỏ rõ thái độ thất vọng, rồi bảo: “Vậy thì chú có định sang Hàn Quốc chinh hình không? Tiền vé máy bay sang Hàn Quốc đắt lắm, nhà cháu không có nhiều như thế, mẹ cháu sẽ mắng cháu mất.”

Mạc Bắc nổi hứng hỏi lại cháu bé một câu hỏi “ngớ ngẩn”: “Tại sao chú lại phải sang Hàn Quốc chinh hình?”

Cậu bé nói một cách đồng dục: “Bác ở cạnh nhà cháu mắng chú mặt rồ trông xe dưới nhà rằng người mặt có sẹo sẽ không lấy được vợ. Nếu chú không lấy được vợ liệu có bắt cháu phải chịu trách nhiệm không?”

Mạc Bắc lại tiếp tục hỏi: “Tại sao lại phải bắt cháu chịu trách nhiệm?”

“Bởi vì cháu đá bóng làm chú bị thương.”

“Vậy thì, chắc chắn cháu phải chịu trách nhiệm rồi.”

Cậu bé kia liền nhăn nhúm mặt mày, quay sang hỏi cậu bạn đứng bên cạnh: “Vu Lôi, mình chỉ có hai trăm đồng tiền mừng tuổi thôi, cậu cho mình vay một ít nhé.”

Cậu bạn đứng bên cạnh còn tỏ vẻ nhăn nhúm, khổ sở hơn: “Mình tiêu hết tiền mừng tuổi rồi.”

Mọi người xung quanh liền nói: “Mạc Bắc, cậu đừng có trêu chọc với mấy cậu nhóc nữa, mau tới bệnh viện xem thế nào rồi quay lại đòi tiền thuốc men, viện phí của hai thằng nhóc này sau.”

Nhưng Mạc Bắc không hề vội vã, anh quay sang xin tờ giấy ăn của mấy cô trong đoàn, lau vết máu trên má.

Bố của một cậu bé nghe tin liền chạy tới, thì ra chính là thầy giáo trong trường, phản ứng đầu tiên của anh chính là quát con trai mình: “Thấy chưa, con lại gây họa rồi.”

Cậu bé sợ đến mức không dám nói gì, bằng hữu của cậu bé đành quay sang tự thú: “Bác Vu ơi, là cháu gây họa đấy ạ.”

Bố Vu Lôi không tiện quát nạt con nhà người khác nên đành nói: “Phi Phi, mấy đứa đúng là bất cần quá, tại sao lại đá bóng vào lúc có nhiều người ở đây chứ?”

Mạc Bắc đành phải lên tiếng: “Nơi đây xung quanh toàn là nhà lung lay sắp đổ, sao anh lại có thể yên tâm cho bọn trẻ đá bóng ở đây chứ?”

Bố của Vu Lôi chào hỏi mọi người rồi đưa bao thuốc về phía Mạc Bắc, thấy anh đang dùng tay ôm một bên mặt, không tiện cầm, đành rút tay lại, rồi quay sang tiếp tục mắng con mình: “Xem về nhà bố xử lý con thế nào.”

Lúc ấy có người lái xe tới gọi Mạc Bắc: “Luật sư Mạc, để tôi đưa anh tới bệnh viện.”

Mạc Bắc nhìn bố của Vu Lôi rồi xua xua tay, ra ý không cần anh phải đi theo. Bố Vu Lôi liền rút ví ra nhất quyết đòi bồi thường. Mạc Bắc thầm nghĩ, đây đúng là một người thật thà. Anh sợ nhất là đưa đẩy qua lại với những người thật thà, đôn hậu, chẳng qua má trái chỉ bị hòn đá xướt qua thôi, không có gì to tát hết. Anh nhanh chóng rút lui vào trong đoàn người đông đúc. Bố Vu Lôi vì còn vướng trông con mình nên không kịp tóm lấy tay áo anh.

Những người ở đó lại tiếp tục cãi nhau nảy lửa vì chuyện của Mạc Bắc bị thương. Ông Hiệu trưởng cũng có thêm vài người trợ sức, nhìn thấy tình thế nguy ngập, có người liền rút di động ra gọi 110.

Mạc Bắc thầm nghĩ, người bên phía mình đã xử lý chuyện này quá mức kích động, như vậy không hay chút nào. Đột nhiên có người kéo lấy tay áo anh từ phía sau, anh quay đầu lại, thì ra là cậu bé lém lỉnh khi nãy.

Cậu bé nói: “Chú bốn mắt, cháu cùng chú tới bệnh viện có được không?”

Tuy lời nói là vậy, nhưng cậu bé hoạt bát, nhanh nhẹn ấy đã trèo lên chiếc xe tìm chỗ ngồi đâu ra đấy rồi.

Mạc Bắc cảm thấy thú vị lại tiếp tục nói chuyện cùng cậu bé, anh hỏi: “Tại sao cháu lại muốn cùng chú tới bệnh viện?”

“Trên truyền hình mọi người thường nói, người gây họa thì phải chịu trách nhiệm”. Vừa nói cậu bé vừa ưỡn thẳng ngực, trong tư thế ngẩng cao đầu, sau đó liền nuốt nước miếng, thì thầm: “Bố của bạn Vu Lôi rất nghiêm, chắc chắn bác ấy sẽ đánh Vu Lôi, cháu ở bên cạnh không tiện chút nào, cậu ấy bị ăn đòn còn cháu thì không, kiểu gì Vu Lôi cũng trách cháu không đủ nghĩa khí.”



Đây là một lý do khiến Mạc Bắc không biết nên khóc hay cười nữa. Anh lại hỏi cậu bé: “Nhà cháu ở đâu? Chú đưa cháu về nhà trước được không?”

Cậu bé lắc đầu quầy quậy: “Cháu nhất định phải đến bệnh viện, chỉ khi nghe bác sỹ nói chú không sao hết thì mới an tâm được. Tốt nhất là chú không phải chinh hình, cháu thật sự chỉ có hai trăm đồng tiền mừng tuổi thôi.”

Mạc Bắc hoàn toàn bó tay trước sự kiên quyết không hề có chút đạo lý này của cậu bé, anh đành phải ngồi vào xe nói tên bệnh viện cho người hảo tâm muốn chở đi.

Cậu bé lại gọi anh: “Chú bốn mắt.”

Mạc Bắc cau chặt đôi mày, cách xưng hô này thực quá kỳ quái, anh liền đẩy cặp kính lên nói: “Chú họ Mạc.”

Thật không ngờ đứa trẻ nhỏ này vô cùng linh hoạt, không hề thay đổi cách xưng hô, còn nói thêm: “Ôi, trùng hợp quá, chú bốn mắt, cháu cũng họ Mạc, cháu tên là Mạc Phi, Phi trong cụm từ vui vẻ, phi thường ấy.”

Mạc Bắc vẫn còn chưa biết phản ứng ra sao thì người bạn lái xe đã bật cười: “Luật sư Mạc, anh bạn nhỏ này đã thành tâm thành ý như vậy thì cậu cứ làm chú bốn mắt của cháu nó đi.”

Mạc Bắc không thể không làm chú bốn mắt được rồi. Thế nhưng, khi đến bệnh viện, cứ để cho “chiếc đuôi đáng yêu” này lẻo đẻo theo sau thật chẳng hay ho chút nào. Phụ huynh của thằng bé sẽ lo lắng, bố của cậu bé Vu Lô cũng thấp thỏm không yên. Vì thế, Mạc Bắc xếp số khám bệnh xong liền bảo người bạn cùng đi hỏi số điện thoại của phụ huynh cậu nhỏ kia, gọi điện báo cho họ một tiếng. Người kia nói sẽ tới tới ngay nên Mạc Bắc cũng yên tâm đi đắp thuốc.

Tiểu Mạc nhất quyết đòi đi theo anh làm một “chiếc đuôi vui vẻ”. Lúc anh đang nghiêng mặt để cho y tá đắp thuốc, băng bó thì thằng bé cũng nhoài người ra chiếc bàn chân trị, nghiêng đầu ngắm nghía.

Cậu bé quay sang hỏi y tá: “Chú bốn mắt liệu có bị sẹo không cô?”

Cô y tá nhìn thấy cậu bé trông đáng yêu quá liền vui vẻ trả lời: “Em yên tâm đi, chú bốn mắt của em sẽ không bị sẹo đâu.”

Đoạn đối thoại này khiến cho Mạc Bắc suyút chút nữa là ngã ngửa ra phía sau.

Mạc Phi liền thở phào nhẹ nhõm: “Thế thì tốt, thế thì tốt, vậy là chú bốn mắt không cần phải sang Hàn Quốc chỉnh hình nữa rồi.”

Cô y tá suyút chút nữa cười lẩn ra đất, bàn tay đang đắp thuốc, băng bó cho Mạc Bắc không ngừng run run. Mạc Bắc cũng đành bó tay, hôm nay bị cậu nhóc trêu chọc liên tục, vậy mà anh vẫn tỏ ra điềm đạm, hiền lành.

Anh liền hỏi Mạc Phi: “Tại sao chú nhất định phải sang Hàn Quốc chỉnh hình?”

Mạc Phi nghiêm túc nói: “Bởi vì, dì Trâu nói rằng người Hàn Quốc trông rất xấu xí, để lên được truyền hình thì phải đi chỉnh hình, làm phẫu thuật thẩm mỹ. Chính vì có quá nhiều người Hàn Quốc đến thẩm mỹ viện chỉnh hình cho nên người Châu Á muốn chỉnh hình đều sang Hàn Quốc.”

Mạc Bắc thầm nghĩ, ngành giải trí đúng là quá nhiều thị phi, ngay cả đứa nhóc mới vài tuổi ranh cũng nắm rõ tình hình như vậy.

Anh không thể nào tiếp tục nói chuyện về đề tài thiếu lành mạnh này với cậu bé được, cái này gọi là làm đen tối đầu óc con trẻ. Mạc Bắc bắt đầu dạy bảo tiểu Mạc Phi: “Sau này cháu muốn đá bóng thì không được ra nơi nguy hiểm như thế, có hiểu không?”

“Bọn cháu cũng không muốn đâu, nhưng trường học bọn cháu thường không mở cửa mỗi khi nghỉ hè. Nếu đá bóng ở trong khu nhà thì các bà sẽ mắng. Bọn cháu cũng chẳng còn cách nào khác, trường trung học bên cạnh thì các anh lớp lớn hơn đá mất rồi, bọn cháu đánh không lại họ, nên đành chịu thiệt.”

Mạc Bắc liền hỏi cậu bé học trường tiểu học nào, Mạc Phi vừa nói là anh biết ngay đó là trường điểm của khu, thảo nào mà mùa hè lại quản lý chặt như vậy. Mạc Bắc nghiêm nghị nói với tiểu Mạc Phi: “Không cần biết là có chỗ đá bóng hay không thì cháu vẫn phải đặt an toàn lên hàng đầu. Nếu như cháu bị thương, bố mẹ cháu nhất định sẽ buồn lắm.”

Mạc Phi cúi đầu xuống, dường như đang suy nghĩ tình nghiêm trọng của vấn đề. Thế nhưng khi ngẩng đầu lên, ánh mắt cậu bé chất chứa đầy nỗi buồn và uất ức: “Cháu không có bố.”

Mạc Bắc ngây người ra, ngay cả cô y tá đang băng thuốc cho anh cũng ngây người thờ thẩn.

Mạc Phi chu miệng ra, đôi mắt dường như đang long lanh đầy nước: “Cháu không có bố để quản lý cháu”. Vừa nói xong, nước tràn mi, nhanh chóng đến mức Mạc Bắc hoàn toàn không kịp phản ứng.

Cô y tá hiểu ngay cậu bé xuất thân từ gia đình đơn thân. Cô xót xa nhìn đứa trẻ đáng yêu này rồi đưa tay xoa đầu cậu bé: “Em là con trai mà, khóc thế này mất mặt lắm.”

Mạc Phi vừa nghe thấy câu nói này, bản thân cũng cảm thấy như vậy nên lập tức nín ngay, nhưng nỗi uất ức vì sự lạc lõng ngay từ khi mới ra đời cứ chất chứa trong lòng khiến cậu bé không ngừng thút thít, sụt sịt.

Đây là cảnh tượng mà Mạc Bắc chưa bao giờ chứng kiến. Đứa trẻ trước mặt anh lúc này mới khoảng chừng bảy, tám tuổi, cũng không phải

đứa trẻ dễ dàng xúc động, vậy mà chỉ có một câu nói của anh đã nước mắt lưng tròng. Trong lòng anh bỗng vô cùng áy náy.

Đây là thứ tình cảm trước đây chưa từng có, cảm xúc này khiến anh vô thức đưa tay lên lau đi những dòng lệ đang tuôn ra trên khuôn mặt của tiểu Mạc Phi. Anh trêu đùa: “Ngay cả cô y tá cũng cười cháu kìa, nhìn xem, khóc ướt hết cả má rồi.”

Mồ hôi đọng lại trên trán Mạc Phi vẫn chưa khô, vậy nên vừa mới khóc một cái là khuôn mặt đã trở nên nhể nhại, ướt đẫm, chỗ trắng chỗ đen.

Mạc Bắc liền hỏi: “Mạc Phi, cháu mấy tuổi rồi?”

Mạc Phi ngoan ngoãn trả lời: “Tám tuổi ạ.”

Mạc Bắc liền gật đầu: “Chỉ còn hai năm nữa là tròn mười tuổi rồi, tiểu nam tử hán sao có thể dễ dàng rơi nước mắt giữa chốn đông người được chứ?”

Mạc Phi “ừm” một tiếng rất lớn, cô y tá liền nắm lấy tay cậu bé nói: “Chị đưa em đi rửa mặt nhé!” Mạc Phi nghiêng nghiêng đầu nhìn cô y tá, sau đó sán lại thì thầm bên tai Mạc Bắc: “Chú bốn mắt, cháu vốn định gọi cô ấy là cô y tá, bây giờ nên gọi là chị y tá thôi đúng không ạ?”

Mạc Bắc chẳng biết trả lời ra sao? Anh quay sang nhìn cô y tá, cô không hề nghe thấy lời thì thầm của Mạc Phi, vẫn còn đang cười tươi tắn nhìn cậu bé. Mạc Bắc tự nhận thấy rằng, cho cô y tá lương thiện này trở thành chị y tá trẻ trung là một việc làm mang tính nhân đạo, vậy nên nghiêm nghị “ừm” một tiếng với cậu bé.

T-T

Ngày hôm đó, Mạc Hương Văn liên tục bị nháy mắt, cô quay sang hỏi Trâu Nam: “Máy mắt phải tai máy mắt trái tài hay ngược lại mới đúng

nhỉ?”

Trâu Nam liền đáp: “Chắc là máy mắt trái tai máy mắt phải tài.”

Mạc Hương Văn thấp thỏm bất an, lắc đầu: “Không đúng, cả hai nên mắt của chỉ đều đang máy.”

Trâu Nam lập tức lên mạng tìm lời giải đáp cho cô, tốc độ làm việc của cô trợ lý này phải nói là rất nhanh, bất kể đó là việc công hay việc riêng của cấp trên. Mạc Hương Văn liền mỉm cười ngăn cản: “Thôi đừng tra nữa, chắc là do tối qua chị ngủ không ngon thôi.”

Cô đứng dậy đi vào phòng uống nước, liền nghe thấy tiếng người khóc lóc ai oán bên trong. Mạc Hương Văn bước vào, thì ra là dì Phùng chuyên trách việc dọn dẹp vệ sinh. Thấy cô, dì Phùng có vẻ ngại ngùng, vội lau nước mắt chào một tiếng “Giám đốc Mạc” rồi định đi ra ngoài.

Mạc Hương Văn nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe, dáng vẻ ai oán liền quan tâm hỏi han: “Dì Phùng, phải chăng dì đang có chuyện buồn?”

Bị hỏi trúng tâm sự, dì Phùng liền gật đầu, rồi bắt đầu than thở với Mạc Hương Văn.

Trong thời kỳ Cách mạng Văn hóa, vợ chồng dì Phùng bị điều lên vùng đất phương Bắc hoang vu, lạnh lẽo, nhờ sự giúp đỡ của họ hàng nên đã xây một căn phòng tầm chín mét vuông trên phần đất của tổ tiên. Năm nay, khu đất nhà họ thuộc vào diện đất cũ cần cải tạo, tất cả người dân ở đó đều được xét đền bù ngôi nhà mới. Không ngờ, một hộ thân thích đã mua chuộc người trong tổ di dời dân, cầm hết tất cả số tiền di dời trước, khiến những người khác đều vô cùng bất mãn, kiện người kia ra tòa. Kết quả, tòa xử đem số tiền đó chia đều theo đúng những gì ghi lại trong di chúc. Như vậy thì gia đình nhà dì Phùng còn phải nộp phí chia tài sản theo di chúc nữa.

Cuộc sống của dì Phùng hiện này rất khó khăn, dì kéo cánh tay của Mạc Hương Vãn rồi sụt sùi nói: “Bây giờ gia đình chúng tôi biết sống ở đâu đây?”

Mạc Hương Vãn hoàn toàn hiểu được nỗi khổ của dì Phùng, nhưng cũng chỉ biết an ủi: “Thế nào cũng có cách giải quyết thôi, dì đừng lo lắng quá!”

Dì Phùng sụt sùi, nước mắt lại tràn mi: “Ông xã nhà tôi tàn tật, cả nhà đều dựa vào đồng lương ít ỏi của tôi, giờ sắp mất cả chỗ ở rồi, tôi chẳng biết phải đi kêu ai đây?”

Mạc Hương Vãn an ủi bà vài câu rồi thầm nghĩ, những chuyện này chỉ có mời luật sư chuyên nghiệp đi giải quyết mà thôi, nhưng dì Phùng sao có thể tìm được người chuyên nghiệp như thế chứ? Bỗng nhiên, trong đầu cô lóe lên một sáng kiến, cô nghĩ tới một người, nhưng cũng chỉ dự định trong lòng vậy thôi.

Đúng lúc ấy, Trâu Nam cầm theo di động của cô lại gần nói: “Lão đại, điện thoại của chị này.”

Mạc Hương Vãn nhắc điện thoại lên nghe, người ở đầu dây bên kia hoàn toàn xa lạ: “Xin hỏi, cô có phải là mẹ của cháu Mạc Phi không?”

Đột nhiên, Mạc Hương Vãn cảm thấy vô cùng bất an.

Đến lúc người kia kể tường tận đầu đuôi sự việc xong cô mới có thể yên tâm được, liền cất lời hỏi: “Vị tiên sinh kia bị thương có nghiêm trọng không ạ?”

“Xin hãy yên tâm, không nghiêm trọng đâu. Cô mau đến bệnh viện đón cháu về nhà.”

Mạc Hương Văn lập tức bỏ hết tất cả mọi vấn đề, trong lòng chỉ còn nhớ tới đứa con trai nghịch ngợm của mình mà thôi. Cô giao lại mấy việc đang làm cho Trâu Nam rồi đi thẳng đến bệnh viện.

Mạc Hương Văn luôn luôn biết được điều khiến cô sợ hãi nhất là cái gì.

Mạc Phi không chỉ là người thân duy nhất của cô trên cõi đời này mà còn là động lực để cô vươn lên thoát khỏi đống bùn lầy nhơ nhuốc quanh mình năm đó. Sau khi thoát khỏi, cô không bao giờ muốn quay trở lại.

Đứng từ xa, cô nhìn thấy Mạc Phi đang cười tí mắt, nắm tay một người riu ra riu rít chuyện trò gì đó.

Cũng từ chỗ này, cô thấy hai người họ có mái tóc mềm mượt như nhau, đều là những người có tính cách dễ chịu. Nhìn tỷ lệ hai thân người rõ ràng chỉ là bản phóng to, bản thu nhỏ mà thôi.

Lúc này, tâm trạng Mạc Hương Văn vô cùng hỗn loạn, cô ngây người đứng lại. Ngày này cuối cùng đã tới mà không hề báo trước, cô hoàn toàn chưa chuẩn bị kỹ càng để ứng phó.

Nhìn cảnh tượng này, cô thật sự vô cùng hốt hoảng không dám đối mặt. Tuy nhiên, Mạc Phi đã nhìn thấy cô, đồng dục cất tiếng gọi: “Mẹ ời.”

Mạc Bắc quay người nhìn qua, ban đầu anh còn nghĩ mình đã nhìn nhầm.

Mạc Hương Văn đang búi tóc, phần mái phía trước hơi rối, cô vẫn đeo cặp kính cận để che đi đôi mắt to đẹp, vậy nhưng anh vẫn nhìn thấy sự bất an và muốn né tránh hiện rõ nơi mắt cô. Trong đầu anh lúc này hiện lên vô số ý nghĩ hỗn loạn, bộn bề, anh muốn bình tâm lại mà chẳng thể nào làm nổi.

Đứa trẻ đang nắm lấy tay anh, không ngừng kéo anh đi về phía cô.

Lúc này, chỉ có mỗi tâm trạng Mạc Phi là đơn giản mà thôi, cậu bé hân hoan giới thiệu: “Chú bốn mắt, đây là mẹ cháu, mẹ cháu trông có xinh không?”

Sau đó, cậu bé lại nhìn về phía mẹ mình: “Mẹ ơi, con đá bóng gây thương tích cho chú bốn mắt, chú còn không bắt con phải đền tiền.”

Mạc Hương Văn hít một hơi thở sâu rồi nói: “Xin lỗi anh, tiền viện phí là bao nhiêu thế?”

Anh không trả lời mà hỏi lại: “Đây là con trai cô sao?”

Mạc Hương Văn cúi đầu rút ví từ trong túi xách ra lấy tiền.

Mạc Bắc lại hỏi tiếp: “Thằng bé tám tuổi phải không?”

Mạc Phi nghe thấy liền nói: “Cháu năm nay tám tuổi, sinh năm hai ngàn.”

Cậu bé còn chưa kịp nói hết câu thì Mạc Hương Văn đã chặn lời, mắng: “Con đã gây họa lại còn lảm lời.”

Cậu bé liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Mạc Bắc liền buông tay Mạc Phi ra cười: “Con trai cô đã lớn thế này rồi sao?”

Mạc Hương Văn cảnh giác trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thản, cô thẳng thắn nói: “Không có gì bất ngờ, anh cũng biết mà.”

Mạc Bắc thật sự muốn hỏi rằng, anh biết cái gì? Hay ý cô muốn nói: Trước kia cô làm gái gọi, tuổi còn trẻ vậy mà đã có con trai lớn, anh không nên tỏ ra bất ngờ? Đến tận lúc này cô mới miễn cưỡng thừa nhận bọn họ có



quan hệ với nhau, ngay bản thân anh cũng cảm thấy cô đang muốn trốn tránh điều gì đó.

Mạc Hương Văn thật sự cảm thấy đau đầu. Anh vốn là luật sư, cho nên bản tính rất cẩn kẽ, tỉ mỉ. Cô hoàn toàn có thể suy ra được tính tình của anh từ hai lần họ thân mật với nhau, từ mọi chi tiết trong cách xử sự của anh, từ những việc mà anh làm cho cô. Lúc này anh không nói gì, cứ như vậy nhìn cô, rồi lại nhìn Mạc Phi, cô sợ anh đã đoán ra được điều gì đó. Nhưng anh đoán được thì đã sao chứ? Một người khách làng chơi thông thường khi phát hiện mình có sản phẩm sau “trao đổi” là chạy mất dép luôn, làm gì có ai tự chuốc họa vào thân chứ?

Cô nghĩ Mạc Bắc cũng chỉ là một người đàn ông bình thường như bao người đàn ông khác mà thôi.

T-T

Lúc này, trong đầu Mạc Bắc là vô số các ý nghĩ phức tạp chông chéo, anh đắn đo một khả năng có thể xảy ra.

Anh nhìn Mạc Phi, cậu bé có khuôn mặt rất thông minh, lanh lợi, toàn bộ tướng mạo đều được di truyền từ cô, hoàn toàn không thể tìm ra được chút sơ hở nào. Anh phải làm thế nào mới xác định được nghi ngờ của bản thân đây?

Năm đó, hai người chỉ mới quan hệ có đúng hai lần, một lần cô dùng thuốc lắc, một lần thì anh đã hút ma túy, trong tình trạng đó liệu có thể sinh ra một đứa trẻ bình thường được không?

T-T

Mạc Phi cảm thấy vô cùng bất an, mẹ mình và chú bốn mắt đang nhìn nhau chăm chăm, cậu bé liền nắm lấy tay mẹ, sáp lại gần cô theo bản năng.

Mạc Bắc nhìn chăm chăm vào Mạc Hương Vân không nói gì thêm. Thái độ dò xét này của anh khiến cho Mạc Hương Vân phát bực, thế nhưng cô tự nhủ với bản thân không được bộc lộ sự tức giận rõ ràng trên nét mặt. Cô nén giận cất lời nói: “Mạc tiên sinh, hãy để tôi bồi thường tiền thuốc men cho anh, nói cho cùng cũng là do trẻ nhỏ không hiểu chuyện đã gây họa. Anh nhìn xem, vết thương còn phải băng bó nữa, tôi thật ái ngại quá!”

Mạc Phi đợi mẹ nói xong liền ra sức gật đầu bày tỏ sự tán đồng. Mạc Bắc thấy vậy liền bật cười nói: “Sau này đừng để cháu đi đá bóng ở khu vực đang giải tỏa nữa, chỗ đó nguy hiểm lắm, cô có biết không?”

Mạc Hương Vân không hề muốn bùng nổ, cũng không hề muốn tức giận, nhưng những lời nói của Mạc Bắc dường như đang muốn thách thức cô. Con trai của cô, anh dựa vào cái gì mà lăm lăm lời như thế chứ?

Cô liền nói: “Tôi đương nhiên hiểu được phải giáo dục trẻ nhỏ như thế nào, cảm ơn sự quan tâm của Mạc tiên sinh.”

Mạc Bắc đành than thở trong lòng, cô thường xuyên nghiêm trọng hóa, hiểu chệch ý những lời nói của anh theo hướng khác. Đây là lần đầu tiên trong đời anh gặp phải người trốn tránh, thù hận và đối địch với mình đến vậy.

Mạc Bắc chẳng buồn nói chuyện cùng cô nữa, anh ngồi xồm xuống nói với tiểu Mạc Phi: “Chú không cần cháu phải bồi thường tiền thuốc men, cháu bảo mẹ mua đồ ăn cho nhé!”

Mạc Phi ngoan ngoãn “ạ” một tiếng. Mạc Bắc đưa tay định vuốt mái tóc cậu bé liền bị ngăn lại bởi một bàn tay khác. Mạc Hương Vân vẫn khăng khăng: “Không thể như vậy được? Con trẻ gây họa, phụ huynh phải bồi thường là chuyện đương nhiên mà.”

“Mạc tiểu thư, tôi thật sự khiến cô căm ghét đến vậy sao?” Mạc Bắc đứng dậy, nhìn chăm chăm vào Mạc Hương Vân.

# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

www.dtv-ebook.com

## Chương 7

Lúc này, Mạc Bắc không kiềm chế nổi đã đánh mất đi phong độ quân tử từ trước đến nay của mình, nhưng Mạc Hương Vãn vẫn chẳng hề vì vậy mà cảm thấy áy náy. Cô đang suy nghĩ, phân tích, đưa ra quyết định và nén mọi nỗi đau đang trào dâng trong lòng.

Cô chậm rãi nói với anh: “Không hề, Mạc tiên sinh, là do anh đã suy nghĩ nhiều quá đấy thôi. Chúng ta còn chưa thân thiết, cho nên khách khí cũng là chuyện đương nhiên mà, mong anh thông cảm nhé. Anh rộng lượng như vậy, tôi thấy vô cùng cảm kích”. Cô nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Mạc Phi. “Con đã xin lỗi chú chưa?”

Mạc Phi lẽ dĩ dĩ đi theo Mạc Bắc đến bệnh viện, nói rất nhiều chuyện linh tinh nhưng chưa hề có lời xin lỗi nào tử tế. Lúc này nghe thấy mẹ nhắc nhở, cậu bé mới sực nhớ ra, liền cúi người xuống nói với Mạc Bắc: “Chú bốn mắt, cháu xin lỗi chú.”

Mạc Bắc còn có thể nói được gì, thái độ của cô vẫn bình thản như thường, anh chẳng nắm được bất kỳ sơ hở nào. Cô là Mạc Hương Vãn, không phải Thảo Thảo. Thảo Thảo ngang ngạnh mà quật cường, lúc nào nói chuyện với anh cũng âm thầm đối chọi. Đúng vậy, năm xưa hai người thân thể thì hoà hợp mà tư tưởng lại đối chọi, vậy nên cả hai đều chẳng có chút hồi ức tốt đẹp gì về nhau hết.

Còn Mạc Hương Vãn thì sao? Cô cũng đối chọi nhưng mềm mỏng, khéo léo hơn nhiều. Lùi một bước lại tiến thêm ba bước, không cho anh có chút khoảng trống để truy hỏi.

Ai nói đây không phải là một đối thủ tầm cỡ? Anh suýt chút nữa đã quên khuấy mất cô là người đã bao năm lăn lộn trong ngành giải trí, quá quen thuộc với việc đối phó với giới phóng viên báo đài rồi.

Mạc Bắc sức nhớ ra, đạo diễn Thái có nhắc tới một biệt hiệu của cô, trong ngành thường gọi cô là “Mạc Vô Địch”, chỉ cần đó là hạng mục do cô quản lý, nhất định sẽ mã đáo thành công.

Đạo diễn Thái còn nói: “Năm đó, một nghệ sỹ trong công ty họ rút lui khỏi chương trình Thật lòng của Đài Trung bộ, không ngờ cô Mạc có thể “giải quyết” được lão Hồ tính khí nóng như lửa ấy. Trước tiên, cô ta cứ mặc cho lão Hồ nói một trận xối xả, sau đó không hề run sợ, e dè, cũng chẳng ngang ngạnh, cứng đầu, khẩn khoản đưa lời xin lỗi, rồi đề ra phương án giải quyết vấn đề. Đó là một phương án giải quyết khá tốt, chiêu này đúng là vô cùng lợi hại. Lão Hồ làm sao có thể không mềm lòng trước một mỹ nữ như vậy chứ? Thêm vào đó, ông ấy còn cảm thấy áy náy, nhất quyết đòi mời Mạc tiểu thư dùng bữa.”

Đây chính là cách xử lý vấn đề quen thuộc của cô, bây giờ được đem ra đối phó với anh.

Mạc Bắc nhún vai, cúi xuống nhìn Mạc Phi với đôi mắt to giống hệt cô. Anh tạm thời gác nghi ngờ trong lòng sang một bên, cũng quyết không chịu để mất khí thế, liền trả lời: “Sự việc hôm nay một phần cũng do tôi thiếu chú ý, không thể trách Mạc Phi hết được. Để cô phải bồi thường viện phí tôi cảm thấy rất ngại, hơn nữa cũng chẳng đáng mấy đồng. Mạc tiểu thư, coi như cô nể mặt tôi được không?”

Mạc Hương Văn đành nhét chiếc ví vào lại trong túi.

Phản ứng của anh đúng là rất nhanh, cũng rất chu đáo. Người đàn ông này cũng không hề có ý gây khó dễ với phụ nữ. Cô cũng cảm thấy an tâm

hơn nhiều, vốn dĩ muốn nói lời tạm biệt, nhưng anh tình cờ gặp người quen liền bước đến chào người bạn đó.

Mạc Phi chỉ về phía Mạc Bắc và người bạn anh nói với Mạc Hương Văn: “Chú bốn mắt tốt bụng lắm mẹ ạ.”

Mạc Hương Văn liền mắng cậu bé: “Con làm sao biết được.”

Tiểu Mạc Phi vẫn kiên quyết: “Con biết chắc mà.”

Mạc Phi vừa nói dứt lời. Mạc Bắc liền nhìn hai mẹ con cô gật đầu. Anh lịch lãm như vậy cũng chẳng có gì không ổn, Mạc Hương Văn cũng gật đầu đáp lễ. Dùng phương thức này để tạm biệt hợp lý hơn rất nhiều.

Khi về đến nhà, Mạc Hương Văn cảm thấy lưng mình mướt mồ hôi, liền vào tắm ngay tức thì. Lúc mặc quần áo, cô nhìn thẳng vào mình trong gương. Thân thể của cô hiện lên trong gương trắng ngọc, sắc mặt vẫn hơi tái như mọi khi, cho dù vừa tắm nước nóng xong mà vẫn chẳng thể nào hồng hào lên được.

Cô đưa tay vuốt lên làn da của mình, từng chút từng chút một, có gì khác biệt so với thời thiếu nữ? Thân thể cô trải qua biết bao giày vò, theo thời gian đã trở nên mặn mà, chín chắn hơn, không còn nét ngô nghê thuở nào.

Cô lắc đầu, không sai, đã khác nhau rất nhiều. Cô bước ra ngoài đời, con người tự do, trái tim cũng tự do. Cô không cần thiết phải vì bất cứ ai mà hạ thấp, chà đạp bản thân, ngay cả khi đó là bố mẹ cô.

Tám năm nhanh chóng trôi qua, một ngàn đô la Mỹ của bố cô đã dùng hết, bức thư năm nào của mẹ đã bị vứt vào thùng rác từ lâu. Cô cũng không phải chẳng còn thứ gì, cô vẫn còn một cậu con trai vô cùng đáng yêu.

Mạc Bắc hay Mace cũng chỉ là người lữ khách qua đường trong cuộc đời cô mà thôi. Có lẽ, anh sẽ coi chuyện của ngày hôm nay là một khúc nhạc không vui, buổi tối đi bar hoặc ngủ một giấc, ngày hôm sau thức dậy sẽ chẳng còn nhớ gì nữa.

Năm đó, Phạm Mỹ đã từng nói rằng: “Những người đàn ông đi chơi gái đều chẳng có tâm can gì hết.”

Đúng vậy, đúng là như vậy, cô không cần phải lo lắng quá nhiều làm gì.

Mạc Hương Văn mặc áo vào, lấy mặt nạ đắp lên mặt, nhắm mắt lại, cuối cùng đã có thể yên tâm, không cần phải nghĩ đến bất cứ điều gì nữa.

T-T

Thật ra, Mạc Hương Văn đã hoàn toàn nhầm, buổi tối hôm đó, Mạc Bắc chẳng thể nào ăn ngon ngủ yên được.

Cô gái mà anh đang hẹn hò mời dùng một bữa toàn món cay, nói rằng cô không có chút tình cảm nào với anh. Có lẽ, cô gái đó đã tìm được tình yêu đích thực của mình nên quyết định rút lui. Anh cũng không phải không có chút tiếc nuối gì, đây là một cô gái mà anh cảm thấy hợp nhất trong mấy năm trở lại đây.

Những món ăn hôm nay thật sự rất cay, lúc về nhà anh uống hai chai bia mà vẫn chẳng hết được. Thứ không xua được hết còn có cả hình ảnh của Mạc Hương Văn trong đầu anh nữa.

Buổi tối, kênh CCTV6 chiếu phim điện ảnh, mẹ anh đang xem rất say sưa. Đây là bộ phim về tội phạm hay nhất trong thời gian gần đây của Hồng Kông, có tên Vô Gian Đạo. Từ trước đến nay, bố anh hoàn toàn không có hứng thú với phim ảnh, chỉ xem qua một chút, bình luận vài câu rồi lạng lẹ vào phòng đọc sách.

“Đi ra ngoài gây vạ, sớm muộn gì cũng sẽ phải gánh chịu hậu quả thôi”. Anh nghe thấy một câu nói trong phim, chợt cảm thấy như bị nói trúng tim đen vậy.

Câu thoại này anh đã từng nghe, nhưng hôm nay đối với anh dường như nó lại mang một tầng nghĩa, một cảm xúc khác.

Anh quyết định không xem bộ phim này, quay sang nói chuyện với mẹ.

Một người đàn ông ba mươi tuổi mà vẫn phải báo cáo tình hình bản thân hàng ngày cho bố mẹ Mạc quả là một chuyện không vui vẻ gì. Anh ôm lấy mẹ, mẹ mỉm cười rồi hỏi giống như cô y tá hỏi Mạc Phi hôm nay vậy: “Đã định đưa bạn gái về ra mắt chưa?”

Anh liền nói: “Chỉ là bạn bè thôi à, mẹ đừng có nói như chuyện thật vậy.”

Mẹ anh nhanh chóng thay đổi thái độ: “Lại bị bỏ rồi sao?”

Anh tháo lỏng thắt lưng ra, nhẹ co da mặt, bên má vẫn còn hơi đau. Chân của tiểu Mạc Phi đúng là rất khoẻ, khoảng mười năm nữa có khi còn mạnh hơn cả Lưu Trường[1] cũng nên.

[1] Vận động viên điền kinh nổi tiếng của Trung Hoa.

Mẹ anh lại căn nhắc: “Con còn định như thế này đến bao giờ nữa đây? Hôm trước, mẹ còn hỏi Phương Trúc, cậu ta nói hai đứa đi lại với nhau rất thuận lợi mà, sao hôm nay con lại báo tin này cho mẹ? Người có gia cảnh tốt thì con chê đổng đánh, người trong quân đội thì con lại chê vô vị. Mãi mới có một người thích hợp đôi chút thì con lại không hẹn hò với người ta nữa. Bắc Bắc, nghe mẹ nói này, rốt cuộc là con định thế nào đây? Liệu có cần nặn tượng một cô cho con không đấy?”

Mạc Bắc chẳng thể nào chịu nổi nữa. Anh là người đàn ông Thượng Hải hiền lành nhưng không thể nào chịu nổi mẹ mình lúc nào cũng gọi anh bằng cái tên lúc nhỏ, mà chẳng thèm để ý con trai bà năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi. Mẹ vừa gọi một tiếng “Bắc Bắc”, anh biết rằng đêm nay sẽ chẳng thể nào ngủ ngon lành.

Mạc Bắc vội vã chuồn vào trong phòng đọc sách nói chuyện với bố.

Bố anh không nhiều lời như mẹ, ông chỉ hỏi han tình hình công việc gần đây của anh. Mạc Bắc liền hào hứng: “Gần đây, con đang theo một vụ, rất bận rộn, lại còn phải đàm phán với người nước ngoài. Con sợ về nhà muộn sẽ làm phiền đến bố mẹ, nên dự định thuê một căn nhà bên Phố Đông ở tạm vài tháng.”

Mạc Hạo Nhiên nhấp một ngụm trà, sau vài năm mắc phải hàm oan, ông già đi rất nhanh, mái tóc gần như đã bạc trắng. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà từ xưa đến nay Mạc Bắc không dám xác xược trước mặt bố. Ngoài ra, anh cũng rất ngại nhắc tới chuyện ra ngoài sống một mình.

Không biết còn lại bao nhiêu thời gian đêm ấm thế này nữa, vậy nên Mạc Bắc nhớ rất kỹ càng, rõ rệt.

Mạc Hạo Nhiên hoàn toàn đồng ý với con mình, ông nói: “Con cũng nên tìm một chỗ để ở đi, nếu như sau này kết hôn rồi, có nhà của riêng mình là tốt nhất.”

Bố anh vẫn luôn có suy nghĩ như vậy.

Mạc Hạo Nhiên lại nói thêm: “Con dâu của lão Phương rất hiếu thuận, mấy tháng ông ấy ốm đau đều do một tay con bé chăm nom, săn sóc. Bây giờ gia đình nào cũng có đúng một người con, bố mẹ trông chờ vào con cái đúng là cũng khó khăn hơn trước kia nhiều.”



Câu nói này khiến Mạc Bắc sực nhớ ra, anh cố tỏ vẻ không hiểu, đưa lời chỉnh sửa: “Là con dâu trước chứ ạ.”

Đúng lúc ấy, bà Mạc bước vào phòng rót trà cho chồng, tiện thể bổ sung thêm một câu: “Ừm, Phương Trúc sắp kết hôn lần thứ hai rồi, vậy mà con vẫn chưa tìm được người bạn gái nào.”

Mạc Hạo Nhiên liền giải cứu cho con trai, xua tay ra hiệu anh mau ra ngoài, còn bà Mạc thì vẫn không ngừng gọi “Bắc Bắc”.

T-T

Khi quay về phòng mình, Mạc Bắc đột nhiên nghĩ, không biết lúc Mạc Hương Vãn nói chuyện với Mạc Phi, liệu cô có gọi con là “Phi Phi” không nhỉ?

Anh bỗng cảm thấy hiếu kỳ, không biết cô với con trai có cuộc sống thế nào?

Các câu hỏi không ngừng hiện ra, sau cùng lại quay về câu hỏi ban đầu. Nghi hoặc của anh ngày càng mở rộng, thái độ của Mạc Hương Vãn, số tuổi của Mạc Phi, lắp ghép mọi chuyện lại, anh đang tính toán xem nghi ngờ của mình có bao nhiêu phần trăm là sự thật.

Nghĩ một hồi, anh vẫn cứ lắc đầu. Mạc Hương Vãn giống như một chú nhím, luôn luôn phòng bị cẩn thận khi gặp anh. Anh mới chỉ do thám có đôi chút, không ngờ cô đã toàn lực phản công.

Đây không phải là thái độ và phương thức xử lý công việc của Mạc Bắc.

Sau cùng, anh đã tìm ra được vấn đề căn bản tồn tại ở đây. Nếu như Mạc Phi thật sự là con trai của anh, vậy thì mối quan hệ giữa anh với Mạc

Hương Văn sẽ thế nào đây? Dựa vào thái độ xử sự của Mạc Hương Văn hiện nay, chỉ có thể là Sao hoả đâm vào Địa cầu mà thôi.

Nghĩ tới Mạc Phi, tâm trạng của anh đột nhiên vui vẻ hẳn lên. Đứa trẻ này đúng là khôn lanh hơn người, không cần biết có phải là con anh hay không, anh vẫn rất yêu quý cậu bé.

Mạc Bắc đang đắn đo, liệu có phải tình cảm đó là do hai người cùng chung huyết thống không?

Anh đã có dự định, kế hoạch của riêng mình.

T-T

Mấy ngày tiếp theo, tuy mặt vẫn còn băng bó nhưng Mạc Bắc vẫn cố gắng đến công ty làm việc bình thường, khiến cho Chủ nhiệm Giang phải đưa lời thăm hỏi quan tâm nồng nhiệt nhất đến anh. Mạc Bắc không hề nhắc gì đến việc bị thương, chỉ nói chuyện công việc với Chủ nhiệm Giang mà thôi.

Gần đây, vụ án của nhà máy điện khí họ đang làm vô cùng nguy nan, căng thẳng. Mạc Bắc và Chủ nhiệm Giang có ý kiến khác nhau trong việc xác lập tỷ lệ vốn đầu tư.

Chủ nhiệm Giang nói: “Nếu thu hút được vốn đầu tư nước ngoài, nhà máy có thể nhân cơ hội này hiện đại hoá cơ sở vật chất, chính quyền cũng rất ủng hộ, cho nên mới bán cho họ mảnh đất đẹp là thế. Cấp trên cũng có ý đó, giống như khi đánh mặt chược vậy, có thể hoà được thì tốt nhất. Cậu không cần phải nói về vấn đề này nữa, cấp trên nghe thấy không ổn đâu.”

“Vậy rốt cuộc, chúng ta nên đứng về bên nào? Nếu như nói về hợp đồng thì bọn họ chỉ cần trợ giúp về pháp vụ là đủ rồi. Công ty nước ngoài này có biết bao nhãn hiệu nổi tiếng toàn thế giới. Tuần trước, họ đã phát biểu trong một hội nghị ở Phố Wall rằng, đầu tư vào doanh nghiệp Trung

Hoa 1,5 tỉ nhân dân tệ mà không cần lợi nhuận. Thầy Giang, nhà tư bản tuyệt đối không bao giờ trở thành nhà từ thiện. Thứ bọn họ muốn thao túng chính là toàn bộ ngành này trên đất nước chúng ta, nhà máy này nhập vào làm sao mà tốt được?” Mạc Bắc vẫn khẳng khái bảo vệ ý kiến của mình.

Chủ nhiệm Giang chỉ biết lắc đầu nhìn anh: “Cậu vẫn còn trẻ tuổi quá!”

Mạc Bắc không còn biết nói gì thêm, lại xem xét đến những vụ khác đang làm, sau khi tan sở liền hẹn Vu Trực cùng mấy người bạn đi đánh tennis.

Chỉ như thế anh mới thoải mái hơn đôi chút. Từ xưa đến nay, Mạc Bắc khó lòng mà khống chế, điều tiết được những áp lực quá lớn trong công việc, thông thường anh giải toả stress trên sân bóng. Lần này cũng vậy, anh đã khiến cho Vu Trực mệt đến mức thở không ra hơi.

Vu Trực hờn hà hờn hển nói: “Mạc thiếu gia, mình đâu phải kẻ địch của cậu chứ?”

Mạc Bắc liền ném quả bóng lại buông một câu: “Phiền phức!”

“Vậy thì chúng ta tìm chuyện gì thú vị một chút làm đi!”

Mạc Bắc liếc sang lườm Vu Trực: “Em đâu bắt cậu quỳ trên mặt sàn cứng còn chưa đủ sao?”

Đi cùng bọn họ còn có hai người bạn cùng lớn lên từ nhỏ, một người tên Từ Tư, người kia tên Quang Chi. Từ Tư liền trêu chọc Vu Trực: “Bây giờ đâu còn thịnh hành hình phạt quỳ trên sàn nhà nữa? Phải quỳ trên bảng mạch điện tử mới gọi là kích thích.”

Vu Trực liền hét lên: “Các cậu muốn hại chết huynh đệ sao?”

Quan Chi cũng góp chuyện: “Nhà họ Vu của cậu có mỗi hai anh em Chính, Trực. Vu Chính thì chí thú vào làm ăn, chỉ có mình cậu là mặt dày cả ngày chơi bời ăn uống, tiếp tục làm đại thiếu gia mà thôi.”

Vu Trực vẫn tỏ vẻ bình thản nói: “Thứ mà anh ấy theo đuổi không giống với mình.”

Mạc Bắc liền hỏi Vu Trực: “Công ty của Vu Chính suốt ngày tăng ca, có phải coi tất cả nhân viên là trâu bò không vậy?”

Từ Tư nói xem vào: “Công ty họ thuộc ngành giải trí, còn tranh làm cả những hoạt động công ích nên có biệt hiệu là “Tập đoàn bách thắng của thế giới giải trí.” Cậu cứ tham khảo mô hình hoạt động của KFC là sẽ hiểu ngay thôi.”

Mạc Bắc liền tóm lấy Từ Tư hỏi: “Công ty bất động sản của cậu có chi nhánh ở Ấp Bắc không? Thuê giúp mình một căn hộ nhé.”

Từ Tư kinh ngạc hỏi lại: “Cậu muốn thuê căn hộ ở Ấp Bắc làm cái gì? Không phải cậu làm việc ở Phố Đông sao? Thuê như thế đi đi về về bất tiện lắm.”

Mạc Bắc bình thản nói: “Mình tình nguyện”. Nói xong anh lại bổ sung: “Mình đã tìm được nơi thích hợp rồi, mai sẽ chuyển địa chỉ cho cậu, cậu mau chóng sắp xếp hộ mình nhé!”

Từ Tư chỉ vào anh rồi quay sang cười cùng mấy người còn lại: “Các cậu xem, nhờ mình tìm cho một căn hộ để thuê mà còn yêu cầu nhiều như thế, lại còn hạn chế cả địa chỉ nữa, cậu ta coi mình là sư phụ của Tôn Ngộ Không chắc.”

Vu Trực bật cười: “Đúng thế, cậu đủ tư cách thành Đường Tăng rồi đó.”

Vu Trực suýt chút nữa xơi ngay trận đòn của Từ Tư.

T-T

Mạc Bắc suy ngẫm rất lâu về hành động này của mình, cũng cảm thấy bản thân thật quá vô vị.

Anh nhìn lại một lượt địa chỉ nhà của Mạc Hướng Văn rồi chuyển sang cho Từ Tư qua MSN.

Gần đây thời thế phức tạp, để luật sư Mạc làm phóng viên truy đuổi tin tức một lần, thử làm chuyện hoang đường một lần xem sao.

Từ Tư hỏi anh trên MSN: “Huynh đệ, khu vực đó cách xa trung tâm thành phố lắm đấy, mất tầm nửa tiếng lái xe mới đến được trung tâm thành phố, rồi lại thêm một tiếng đồng hồ nữa tới chỗ làm việc của cậu bên Phố Đông. Đường dạo này hay tắc lắm, cậu gần như không có thời gian ngủ thêm vào buổi sáng đâu. Từ nhà cậu đến chỗ làm chỉ mất có nửa tiếng đồng hồ, cậu tình nguyện làm người cống hiến cho sự nghiệp xăng dầu của nước nhà sao?”

“Bảo cậu làm thì cậu cứ theo thế mà làm, nói nhiều làm gì? Xong việc mình mời cậu một bữa nhé!”

Khoảng mười lăm phút sau, Từ Tư không nhịn được lại nói thêm một câu nữa: “Mình đảm bảo là nếu như không phải thần kinh trung ương của cậu có vấn đề thì chắc chắn cậu đã phải lòng cô gái nào ở khu vực đó rồi.”

Mạc Bắc chỉ trả lời một câu: “Hừm!”

Xưa nay, con người Mạc Bắc vốn rất ít khi bắt ép người khác. Nếu như anh không tìm cách để tiếp cận mục tiêu thì khó lòng giải toả được những nghi hoặc trong đầu lúc này. Mạc Bắc thầm nghĩ, dù cho có dùng bất

cứ phương pháp nào thì Mạc Hướng Văn cũng sẽ phản ứng rất mạnh, chỉ bằng làm triệt để một chút, khiến cô đành phải bó tay bất lực.

Người xưa có câu: “Không ai đánh người mặt tươi tắn cả”, Mạc Hướng Văn cũng chỉ là một người quá đỗi lãnh đạm, bình tĩnh mà thôi, sau mấy lần chạm trán, anh dần dần đã tìm ra được cách thức đối đãi với cô.

Anh quyết định sẽ chuyển đến ở gần nhà cô, như vậy có thể thường xuyên gặp được anh bạn nhỏ Mạc Phi. Anh vốn dĩ định giải quyết sự việc một lần cho xong, trực tiếp lấy một sợi tóc của Mạc Phi đi xét nghiệm ADN. Nhưng khi ý định này vừa mới nhen nhóm, anh đã tự mắng mình một câu “lưu manh”.

Năm xưa, Thảo Thảo đã từng mắng anh một câu như thế: “Anh là đồ lưu manh”. Anh không thể để cho lời của cô thành sự thật được.

Quân tử giải quyết nghi ngờ phải dùng những phương pháp hợp với đạo nghĩa.

Mạc Bắc đành phải dùng ý nghĩ này để giải thích cho hành động nhạt nhẽo của mình.

Hiệu suất làm việc của Từ Tư đúng là rất cao, chỉ mấy hôm sau đã gọi điện cho Mạc Bắc, nói rằng đã thuê được nhà, tiện thể cũng nhắn luôn địa chỉ tới. Mạc Bắc nhìn thấy liền vui ngay.

Tâm trạng của anh đang rất tốt, nên lập tức quay về nhà thu dọn hành lý, đồ đạc, chọn một ngày đẹp trời thuận gió, yêu đòi huyết sáo chuẩn bị chuyển đến chỗ ở mới.

T-T

Trước nay, Quán Huyền vẫn khuyên Mạc Hướng Văn có tiền thì nên chuyển nhà đi chỗ khác, sống ở nên giao thoa giữa thành phố và nông thôn,

không thuận tiện cho quá trình phát triển và trưởng thành của Mạc Phi.

Mạc Hương Văn đã từng suy ngẫm kỹ càng về vấn đề này, chỗ ở của cô hiện nay theo mô hình cũ, không gian giữa các toà nhà chật hẹp, cây cỏ xác xơ, héo tàn, nên càng chẳng thể nào thiết lập một sân đá bóng cho bọn trẻ nơi đây.

Kể từ sau khi Mạc Phi đá bóng gây thương tích cho Mạc Bắc, cô và bố mẹ Vu Lôi cùng lúc cấm cả hai đứa trẻ tham gia hoạt động đá bóng trong dịp hè. Bây giờ, Mạc Phi làm xong bài tập hè chỉ được phép chơi đùa trong sân chơi của khu vực nhà mình, trèo cây, leo lên rùa đá, chọi dế mà thôi.

Thế nhưng nhà cửa trong thành phố giờ đang sốt sinh sịch, giá cả ngày càng tăng cao ngất trời, xưa nay Mạc Hương Văn chỉ dám đứng ngoài nhìn mà thôi. Tám năm nay, cô phải nuôi dưỡng Mạc Phi nên cũng không có nhiều tiền dành dụm cho lắm. Căn nhà hiện nay cũng chỉ là đi thuê, bà chủ nhà vẫn còn vài căn khác nữa, căn phòng này có giá rẻ nhất trong số đó. Mạc Hương Văn cũng muốn tìm thuê một căn hộ có môi trường sống tốt hơn một chút, nhưng nhìn thấy giá thuê nhà là cô lại nản lòng lui bước.

Cô ngồi tính toán các khoản tiền phải tiêu hàng tháng cho Quán Huyền nghe: “Một tháng tiền lương của em là bao nhiêu thì chị biết rồi đấy. Hiện nay, tất cả mọi khoản tiền ăn, tiền học, tiền tham gia các hoạt động ngoại khoá khác rồi tiền quần áo bốn mùa cho Mạc Phi, tất cả mọi thứ từ ăn đến dùng đều cần tiền hết. Sau này, Mạc Phi lên đại học không biết giá học phí là bao nhiêu nữa!”

Quán Huyền không phải không biết việc này. “Em suốt ngày dựa vào tiền lương tiền thưởng thì chẳng bao giờ ngẩng đầu lên được đâu”. Chị lại nhắc đến Tống Khiêm: “Con người anh ấy cũng rất tốt, chị không đành lòng nhìn em sống như quả phụ thế này mãi đâu.”

Mạc Hương Văn cố tình phớt lờ, cô nhìn thấy Diệp Hâm ở trên sân khấu vừa hát xong một bài, chuẩn bị đi xuống. Trâu Nam đang ngồi bên bar nói chuyện phiếm với anh chàng bartender. Diệp Hâm liền bước tới, ôm chặt Trâu Nam vào lòng, hai người thân thiết chẳng khác gì chị em gái ngồi uống rượu cùng nhau.

Quản Huyền nhìn Mạc Hương Văn nói: “Tại sao em không nói với Diệp Hâm chính em là người tiến cử cô ấy đến chỗ Tần Cầm?”

Mạc Hương Văn liền trả lời: “Nói làm gì chứ ạ? Chuyện đối với em chỉ là một cuộc điện thoại, thấy hai chị em họ vui vẻ là được rồi. Diệp Hâm có thực lực, chỉ thiếu cơ hội mà thôi.”

“Không đúng, cơ hội được chia công bằng cho tất cả mọi người, chẳng có ai thiếu cơ hội hết. Chỉ có điều phải xem mình có cho bản thân mình cơ hội hay không mà thôi. Chị thật sự không tin người muốn có cơ hội lại không nắm bắt được khi thời cơ đến.”

“Tuần sau em mới phải đến trường học nghe giảng, vậy mà bây giờ chị đã lên lớp cho em trước rồi”. Mạc Hương Văn cười.

“Em lấy được bằng rồi thì sao chứ? Trong cái ngành giải trí này có ai xét đến bằng cấp đâu, em đừng có nghe Vu Chính nói lảng nhãng.”

“Không phải thế, ngoại trừ công việc và nuôi nấng con trai, em chỉ muốn làm thêm việc gì đó có ý nghĩa mà thôi.”

Quản Huyền liền gạt đi: “Không, Hương Văn, em cần phải yêu đương chân thành một lần xem sao.”

Thế nhưng Mạc Hương Văn không hề đồng tình với chị: “Chị Quản, yêu chân chính một lần thì sao chứ? Không yêu thì thế nào? Đối với em, chẳng có gì khác biệt hết.”



Diệp Hâm lại lên sân khấu hát thêm bài nữa, giọng hát như thiên sứ, du dương khắp căn phòng.

Mạc Hương Văn cùng ly cùng Quán Huyền: “Hôm nay, cô ấy hát lần cuối cùng rồi, chúng ta hãy chúc mừng cho cô ấy.”

“Em cũng thích lo chuyện bao đồng quá!”

“Không sai, em đang cố gắng học tập theo chị mà.”

Quán Huyền đăm chiêu: “Học tập theo chị thì có gì tốt chứ?”

Mạc Hương Văn uống cạn ly đó.

“Chị Quán, em muốn khuyên chị một câu, hãy rời xa Vu Chính đi.”

Mạc Hương Văn không phải là một người thích soi mói vào chuyện riêng của người khác. Thế nhưng, những gì Quán Huyền làm cho cô thực chẳng khác nào ân nhân cứu mạng, cũng chỉ có Quán Huyền mới thấu hiểu quá khứ đen tối của cô, còn cô chưa bao giờ hỏi han Quán Huyền về chuyện dĩ vãng của chị.

T-T

Quán More Beautiful của Quán Huyền khá nổi tiếng trong giới nghệ sỹ, chị và Vu Chính cũng chẳng phải là nhân vật vô danh tiểu tốt trong làng giải trí.

Mạc Hương Văn không hề biết rốt cuộc Quán Huyền và Vu Chính đã bắt đầu với nhau như thế nào, thế nhưng, ngay ngày đầu tiên bước chân vào More Beautiful, cô đã tận mắt nhìn thấy Vu Chính tặng hoa cho Quán Huyền đang hát say mê trên sân khấu.

Quán Huyền cũng có chất giọng rất hay, ngày hôm đó chị hát một bài tiếng Anh vô cùng lãng mạn – Boulevard of broken dreams.

Cầm trên tay chiếc bình pha chế rượu, Mạc Hường Văn gần như hoà bình trong giai điệu bài hát.

Khi tan làm, vừa bước ra khỏi quán bar, Vu Chính cầm tay Quán Huyền nhẹ bước trong màn đêm trên con đường mang tên Park Avenue. Lúc đó, trời đang giữa hè, gió đêm thổi qua mát rượu, trông họ thật hạnh phúc.

Thế nhưng bốn năm sau, người Vu Chính lấy lại là một phụ nữ khác.

Hôm Vu Chính kết hôn, Mạc Hường Văn vẫn còn nhớ rõ, lúc đó, cô vẫn còn ở Đài truyền hình làm trợ lý cho Tần Cầm. Hôn lễ của Vu Chính được tất cả mọi người trong Đài trợ giúp tổ chức, bởi vì bố của tân nương tử làm quan chức cấp cao ở Bộ Văn hoá.

Mạc Hường Văn làm lễ tân đón tiếp khách tới dự. Cô đứng trước cổng lớn của hoa viên cổ đã được xây dựng từ những năm ba mươi trên đường Park Avenue. Cô nhìn thấy Quán Huyền mặc trên người một bộ váy màu trắng, bước vào nhập tiệc.

Đến tận lúc này, cô vẫn còn nhớ rõ sắc mặt của Quán Huyền khi ấy: ôn hoà, bình tĩnh, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy, chị chỉ là một khách mời tới dự hôn lễ như bao người khác mà thôi. Chị ngồi ở hàng ghế sau cùng, vắt chân, miệng hơi hơi rung động. Lúc này, Mạc Hường Văn mới nhận ra nền nhạc của hôn lễ chính là bài Boulevard of broken dreams mà chị đã hát đêm hôm ấy.

Âm nhạc ngân vang khắp hội trường. Quán Huyền dường như chìm đắm trong đó chẳng thể nào thoát ra được.

Mạc Hường Văn cho rằng, sau ngày hôm đó, Quán Huyền và Vu Chính sẽ đoạn tuyệt mọi quan hệ với nhau, thế nhưng, sau khi đi hưởng tuần trăng mật ở Paris về, hai tuần liền ngày nào Vu Chính cũng có mặt ở

More Beautiful. Chỉ có điều, lúc này, quan hệ giữa họ đã chuyển sang bất hợp pháp.

Từ trước đến nay, Mạc Hường Văn chưa bao giờ hỏi nhiều về quan hệ giữa họ, hôm nay nói câu này, quả thật là lần đầu tiên.

Quản Huyền không tán thành hay phản đối, quay sang nói với Mạc Hường Văn: “Tiểu cô nương, em không để tâm là bởi vì em chưa từng yêu ai, chị chịu đựng bởi vì chị vẫn còn yêu say đắm. Đừng nói với chị những câu kiểu đạo lý rằng chị đang phá vỡ hạnh phúc gia đình người khác. Chị đã theo Vu Chính từ khi mới mười bảy tuổi, lúc đó anh ấy còn đang đi học trung học ở một thị trấn nhỏ tại Đồng Lãng, An Huy.”

Khuôn mặt chị xinh đẹp, đôi mắt thê lương, phía đuôi mắt đã bắt đầu lộ dấu vết của thời gian. Khi trang điểm, Quản Huyền thường thích dùng lớp phấn lót dày che đi, may mà người khác không nhìn ra sắc mặt chị khi tẩy trang.

Nhưng đêm nay lại khác, ngồi dưới ánh đèn rực rỡ, men rượu cộng thêm những lời nói của Mạc Hường Văn khiến cho khoé mắt Quản Huyền long lanh thấm lệt, không biết phải chảy về đâu.

Chị quay sang nói với Mạc Hường Văn: “Sau khi mẹ anh ấy mất, người nhà họ Vu mới đồng ý cho anh ấy nhập hộ khẩu Thượng Hải.”

“Em không biết đúng không? Mẹ anh ấy đã từng phải làm gái gọi để nuôi nấng anh ấy, chứ nhà họ Vu có mấy người quan tâm đến đâu?”

Đây là một bí mật mà Mạc Hường Văn không nên biết. Cô tự biết rõ điều này, nên muốn ngăn cản Quản Huyền nhưng chị không chịu ngừng lại.

“Ngay đến vé tàu hoả quay về Thượng Hải anh ấy cũng không có, chị không thi hết cấp mà theo anh ấy về luôn, bên nhau cho đến tận lúc này.

Tiểu cô nương, người Thượng Hải bọn em quá đôi ghê gớm! Em thử dùng lương tâm của mình nói với chị rằng có nên nhường hay không?”

Mạc Hường Văn chẳng thể nào trả lời câu hỏi này của chị, cô đành ôm lấy đôi vai của Quán Huyền. Đôi vai đó gầy guộc, yếu mềm. Dáng người của chị không cao lắm, kể từ khi quen biết, lúc nào Hường Văn cũng thấy chị đi giày cao gót.

Quán Huyền dựa vào Mạc Hường Văn, hít một hơi thật sâu: “Tiểu cô nương, em làm rất tốt. Em mạnh mẽ hơn mẹ của Vu Chính và cả chị nữa, thế nhưng, thực tế em vẫn không chốn nương tựa, lại vẫn cứ thấp thỏm bất an. Chị muốn giới thiệu cho em một anh chàng tử tế, nhưng em không chịu, không sao cả, chị sẽ tiếp tục tìm. Em phải sống cho thật tốt để chị có chỗ dựa dẫm về tinh thần chứ.”

Nói xong, Quán Huyền liền nắm nhào người ra, Mạc Hường Văn không biết có phải chị đã ngủ không. Cô vẫy tay về phía Diệp Hâm, cô bé liền nhanh chóng chạy tới gọi: “Chị Hường Văn.”

Đây là một cô bé rất lễ phép, ngoan ngoãn, Mạc Hường Văn nhẹ nhàng nói với Diệp Hâm: “Em có biết hát bài Boulevard of broken dreams không?”

Diệp Hâm gật gật đầu, tiếp đó đi lên nói với mấy anh nhạc công, rồi vẫy tay ra hiệu cho Mạc Hường Văn.

Quán Huyền từ từ ngẩng đầu dậy nói: “Lúc vừa mới tới Thượng Hải, cả hai đứa bọn chị đều không có tiền, chị liền đi hát ở các quán bar để kiếm sống, bài hát này được yêu thích nhất đó. Người hát bài này bản tiếng Trung là Trương Quốc Vinh. Anh đã từng tới Thượng Hải tổ chức liveshow, các fan hâm mộ của anh ấy bao trọn cả quán bar rồi mời chị hát bài này. Bọn họ đều nói chị hát bài này hay nhất trong tất cả các bản giọng

nữ. Mới chỉ có vài năm mà Trương Quốc Vinh đã lên thiên đàng rồi, không phải chị vẫn còn sống đây sao?”

Mạc Hương Văn chẳng biết nói gì, chỉ biết gọi tên chị mà thôi.

Quản Huyền cười tí mắt: “Đừng lo lắng cho chị, chị biết em đang nghĩ những gì. Tiểu cô nương, chị có thể làm cho bản thân mình sống dễ chịu hơn chút nữa. Em à, nếu như có thể nghĩ thoáng ra đôi chút thì chị cũng có thể sống hạnh phúc, vui vẻ hơn bây giờ. Em xem, em làm cho chị không dám nhắc tới những chuyện khác nữa, không khí nghiêm trọng quá rồi đấy. Làm người không nên nghiêm túc quá, như thế sẽ mệt mỏi lắm biết không?”

T-T

Có thể làm người là phải mệt mỏi, thế nhưng lúc quay về nhà, Mạc Hương Văn cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Cô có thể hiểu được cuộc đời của chị Quản Huyền. Chị không hề có chiếc phao cứu hộ của đời mình, Vu Chính đâu xứng đáng được coi là chiếc phao đó chứ?

Còn cô thì có, cô có Mạc Phi. Mạc Phi chính là hy vọng sống của cuộc đời cô, cho dù màn đêm có đen tối mịt mù đến đâu thì trăng bé vẫn cứ là tia sáng rọi đường cho cô bước tiếp.

Mạc Hương Văn bước vào con đường về khu nhà mình. Ở đây không phải là Park Avenue, không khí sáng khoái, trong lành, gió mát không ngừng thổi qua.

Cô bước đi, vừa thương cảm cuộc đời, lại vừa cảm kích Thượng đế. Cô còn nghĩ rằng, Mạc Phi đang dần dần lớn lên, mỗi giờ mỗi phút, cuộc sống của cô theo đó cũng thay đổi từng ngày, mãi mãi không bao giờ tàn úa, héo mòn.

Chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Đột nhiên, Mạc Hương Vân cảm thấy trong người tràn trề sinh lực, chẳng mấy chốc đã tới cửa toà nhà nơi cô đang sống. Bỗng có người bước ra khỏi cửa, vì đang mải nghĩ nên cô vô tình va mạnh vào người đó.

Thật là quá thất lễ, Mạc Hương Vân chưa bao giờ gây ra những chuyện thất lễ như thế này với hàng xóm quanh đây. Cô liền cúi đầu nói: “Tôi xin lỗi.”

Người trước mặt bật cười, nhìn cô rồi cất lời chào hỏi: “Mạc tiểu thư, xin chào.”

Mạc Hương Vân kinh ngạc ngẩng đầu lên, đúng hướng đèn đường chiếu vào, nên cô lại càng nhìn rõ khuôn mặt của người đó. Anh có một nụ cười tươi tắn, rạng rỡ, vẻ mặt như thể chẳng bao giờ biết tức giận, trong mắt luôn luôn hiện lên sự thân thiện, hoà nhã. Mặc dù trên mặt vẫn còn đang dính bông băng, nhưng nó cũng chẳng hề phá vỡ đi hình tượng nho nhã, điển trai của anh.

Thế nhưng Mạc Hương Vân lại chẳng thể nho nhã nổi nữa, cô gần như hét lên thất thanh: “Anh ở đây làm gì hả?”

Mạc Bắc không hề kinh ngạc đáp lại: “Tôi mới chuyển tới đây sống, xin cô hãy chiếu cố, giúp đỡ tôi nhé!”

Mạc Hương Vân sa sầm mặt mày, ý nghĩ đầu tiên lúc này hiện lên trong đầu cô chính là “anh chuyển tới đây làm cái gì chứ?”. Ý nghĩ tiếp theo, cô suýt nữa định buột miệng quát lên: “Chiếu cố, giúp đỡ cái đầu anh ấy!”

Đúng là nỗi căm hận tức tối đã lên đến tận đỉnh đầu, cô ghét nhất là nụ cười chân thành của anh, cứ như thể muốn chiếm đoạt tất cả mọi thứ vậy?

Làm sao có thể như thế được? Lòng ngực cô như sắp nổ tung, lửa hận cháy bùng bùng trong tim.

Mạc Hương Văn chẳng thể nào kiềm chế được, nhưng cố gắng nhẫn nhịn lợi bình tĩnh lại. Cuối cùng, cô đã có thể ngậm miệng, khống chế không cho mình mắng thẳng vào mặt anh, mà chỉ nhìn anh bằng ánh mắt rực lửa.

Mạc Bắc đã nhìn thấy tất cả, khí thế tức giận phùng phùng nơi cô không hề khiến anh sợ hãi mà còn thấy cô trở nên xinh đẹp và diễm lệ hơn thường ngày. Ánh mắt hung dữ của cô đối với anh chưa đủ uy lực, hình như anh đã chuẩn bị trước tinh thần sẽ “đờ chiêu này”.

Vì vậy mà anh không hề nổi giận, lại còn nói với cô: “Tôi đã tặng cho Phi Phi chiếc bánh ga tô, sau này chúng ta sẽ là hàng xóm, cô ở căn 402, còn 403 là căn của tôi.”

Đúng là khiến cho cô quá tức giận mà không biết trút vào đâu. Mạc Bắc đứng trong hành lang chỗ mờ chỗ tỏ, còn quay sang làm động tác “mời đi trước” đầy lịch lãm, mở cửa sắt hộ cô rồi mời vào trong. Ánh đèn bên ngoài không đủ sáng, bây giờ cô mới nhìn thấy trong tay anh đang cầm túi rác, thì ra anh xuống đây để đổ rác. Mạc Bắc thấy Mạc Hương Văn không nói gì, lại không thể cứ im lặng mãi được, nên nói thêm một câu châm chọc cô: “Cô thường hay về muộn vậy sao? Cô yên tâm để Phi Phi một mình ở nhà thế hả?”

Cô hoàn toàn tỉnh ngộ, vào giây phút này trong ánh mắt cô không phải không ẩn chứa chút sợ hãi nào hết. Cô sắp sửa mất hết chút lý trí sau cùng, anh chỉ nói vu vơ hai câu vậy thôi mà đã có thể khơi ra được nỗi hoảng loạn, hãi hùng mà cô đã cố giấu trong lòng bấy lâu nay. Vừa nãy còn cảm thấy đang trên trời, lúc này cô đã như ở dưới đáy cốc tối tăm rồi.

Theo thói quen, Mạc Bắc định đưa tay đút vào túi quần. Đây là động tác mà anh hay làm mỗi khi cảm thấy căng thẳng, nhưng vừa cử động tay, anh liền nhận ra túi rác vẫn còn lủng lẳng bên cạnh.

Cô lờm anh một cái, không hề khiến anh sợ hãi, và lại nó cũng chẳng nằm ngoài dự đoán của anh trước đó, có điều, bộ dạng hoảng hốt của cô lại khiến anh ngạc nhiên.

Anh nghĩ, có lẽ lúc này cô đang cảm thấy hoảng sợ, lồng ngực nhấp nhô rõ rệt, lại còn mím chặt môi. Dáng vẻ này thật sự rất giống với Mạc Phi, trước khi bật khóc, cậu bé cũng có bộ dạng uất ức kiểu này. Có điều, anh vẫn chẳng thể hiểu nổi, lẽ nào sức công phá của mình lại có thể mạnh tới mức độ này sao? Thế nhưng, vào những lúc thế này, anh đành phải che giấu đi tâm tư, kế hoạch muốn điều tra, để cô không thể nào cảm nhận được. Nếu cô cảm nhận được điều đó, khẳng định sẽ càng cảm thấy sợ hãi hơn, bộ dạng bây giờ đã giống như chiếc lá rơi trong gió rồi. Anh không thể nào làm một trận cuồng phong, khiến cô ngày càng suy sụp.

Anh phải biết thông cảm cho cô.

Thế là Mạc Bắc liền nói: “Gần đây, văn phòng bên tôi nhận một vụ án của nhà máy ở khu vực này, cho nên tôi thuê một phòng ở đây để tiện công việc, không ngờ lại trùng hợp thế này.”

Lúc nói xong, Mạc Bắc còn mỉm cười. Cho dù cô gái đứng trước mặt anh không hề nói bất cứ lời nào, thế nhưng anh vẫn tỏ ra đầy đủ lễ tiết, thẳng thắn, vô tư, đủ khiến cho người ta an lòng.

Mạc Hương Văn thật sự cảm thấy an tâm hơn sau khi nghe thấy câu nói này của Mạc Bắc, cô biết rằng nhà máy điện khí cách đây không xa, nên nghĩ anh nói thật.

Cô có nên tin tưởng anh không? Ánh mắt anh ngây thơ vô tội thế kia, dường như chưa bao giờ có chút ý định lừa dối, áp bức ai cả. Mỗi lần cô



nhìn sang, anh đều bình tĩnh đáp lại bằng một nụ cười. Vì vậy, Mạc Hương Văn dần dần cảm thấy an tâm hơn, liền điều chỉnh lại tâm trạng đang hỗn loạn của bản thân.

Cho dù anh có ý đồ gì đi nữa thì cô cũng chẳng phải người ngốc nghếch, dễ bắt nạt. Mạc Hương Văn dùng tay vuốt nhẹ lên cơ mặt đang co cứng của mình, miễn cưỡng nở nụ cười lịch sự, nói với anh: “Nếu vậy thì đúng là trùng hợp quá. Mạc tiên sinh, văn phòng của các anh đúng là chế độ rất tốt, lại còn cung cấp chỗ ăn ở để tiện cho công việc nữa.”

Mạc Bắc làm sao lại không nhận ra ý mỉa mai và do thám ẩn chứa trong câu nói này của cô? Nhưng anh vẫn giữ vững phong độ đỉnh đạc, mỉm cười: “Đúng thế, vụ án này rất gấp, cần phải có mặt ở nhà máy của họ thường xuyên, vì cần phải họp hành rất nhiều, có thể coi đây là đãi ngộ khá chu đáo của công ty tôi.”

Mạc Hương Văn nhìn chăm chăm vào anh, cứ như thể đang tham gia cuộc thi, trong đầu hiện ra vô số đáp án, các loại khả năng có thể xảy ra.

Anh thuê căn nhà này thật sự là vì nguyên nhân đó sao? Cô không thể nào tin tưởng trăm phần trăm được.

Mạc Bắc lại khẩn khoản nhìn cô bằng ánh mắt vô hại, lương thiện, công thêm những lời giải thích khiến cho cô bán tín bán nghi. Cô không thể nào nhận định bản chất của vấn đề ngay được.

“Vậy thì anh làm ở một nơi tốt quá”. Cô nói rồi quay người bước vào cửa đi lên cầu thang, trước khi lên còn miễn cưỡng quay lại gật đầu chào hỏi Mạc Bắc một cái. Thế nhưng, vừa quay đầu lại thì chân liền bước hẫng, sắp sửa ngã về phía trước.

May mà Mạc Bắc kịp thời kéo lấy cô, sau đó, khi thả tay cô ra, anh còn cẩn thận dặn dò một câu: “Cô phải chú ý đấy!”. Nói xong, anh xách túi rác ra ngoài đem vứt.

Lần này đến lượt Mạc Hương Văn ngậy người thần thờ, nhìn cánh cửa sắt đang từ từ đóng lại, thất thần một hồi sau cô mới hoàn hồn, vội vã bước lên tầng. Cô lấy chìa khoá, mở cửa, sau đó nhanh chóng đóng lại, còn chốt cả hai lần khoá bảo hiểm nữa.

Mạc Phi đang khoan chân ngồi trên sô pha, chiếc bàn trước mặt thằng bé đặt đầy đồ ăn vặt đủ màu xanh đỏ tím vàng. Mạc Phi vừa nhấm nháp vừa ngồi xem hoạt hình thám tử Conan. Vừa nghe thấy tiếng động thằng bé đã đứng bật dậy, nhanh chóng mang dép lê ra cho Mạc Hương Văn.

Mạc Hương Văn thay giày, nhìn đồng hồ ăn vặt trên bàn, có hai chiếc túi ni lông trong đó đựng đầy hoa quả sấy, hạt dưa, khoai tây chiên, bánh quy, nước giải khát, tất cả đều không thiếu thứ gì.

Cô cau chặt đôi mày, dường như đã đoán được tình hình.

Mạc Phi không đoán biết được tâm tư của mẹ, còn hân hoan cầm một gói hoa quả sấy hớn hờ nói: “Mẹ ơi, hàng xóm mới của nhà mình chính là chú bốn mắt đấy. Chú mua cho con biết bao nhiêu là đồ ăn vặt, con đã phân ra từng món từng món một, có thể ăn từ giờ cho tới khi đi học lại. Mẹ ơi, từ giờ mẹ không cần phải đi siêu thị vào các tối thứ Bảy để mua cho con nữa.”

Chỉ một câu nói đã nén lại hết mọi tâm trạng hỗn loạn đang chuẩn bị phát tác trong đầu cô. Cô làm sao có thể phát tác được nữa? Còn chưa kịp hoảng loạn thì cô đã cảm thấy đau lòng rồi.

Từ nhỏ Mạc Phi đã là đứa trẻ không bao giờ bắt cô phải tiêu nhiều tiền, những thứ thằng bé ăn uống, tiêu dùng đều ít hơn những bạn bè cùng tuổi rất nhiều. Thế nhưng, con trai cô đang trong tuổi ăn tuổi lớn, nên kiếm tiền chi tiêu cho thằng bé vẫn khá vất vả.

Có điều, Mạc Hương Văn vẫn phải tính toán kỹ càng từng đồng từng hào một, không để xảy ra tình trạng chi tiêu quá mức. Cô biết rõ rằng,

khoản tiền tích lũy của mình không nhiều, phải cố gắng tiết kiệm hơn nữa, phải nghĩ đến tương lai học hành sau này của Mạc Phi, và cả dự phòng một số điều bất trắc có thể xảy ra trong cuộc sống. Chính vì vậy, hàng tháng cô tiêu tiền khá tiết kiệm, hạn chế thấp nhất những chi tiêu không cần thiết.

Vì thế, số tiền tiêu của Mạc Phi hàng tháng cũng rất ít, lại càng hiếm có cơ hội được mua đồ ăn vặt.

Điều này cũng chỉ là bất đắc dĩ, Mạc Hương Văn vẫn luôn phấn đấu làm thật tốt công việc để có thể cải thiện được điều kiện sống của Mạc Phi. Quán Huyền nói, cô sắp sửa trở thành “nô lệ của con” rồi, vậy nên muốn tìm giúp cô một người bạn trai tốt để cô có tương lai xán lạn và hạnh phúc hơn.

Vậy nên, cô không đành gói ghém hết số đồ ăn vặt mà Mạc Bắc cho này lại rồi ném qua ban công được. Mạc Phi nhìn chăm chăm vào số đồ ăn đó với đôi mắt mở to, hoạt bát, cũng vô tội, ngây ngô y hệt như ánh mắt của Mạc Bắc khi nãy. Điều này khiến Mạc Hương Văn chẳng thể nào nhẫn tâm.

Mạc Hương Văn lại nghiến chặt răng! Lại là cái tên Mạc Bắc này, luôn tự ý đưa ra chủ trương, anh ta có tư cách gì mà làm như vậy chứ? Thế nhưng, cô chẳng thể nào tức giận với con trai mình, đành phải thúc Mạc Phi nhanh chóng lên giường đi ngủ, còn bản thân cô nằm trên giường lật qua lật lại, chẳng thể nào an giấc được.

Cô không thể không suy ngẫm về dụng ý của Mạc Bắc. Là trùng hợp tình cờ, hay là cố tình vậy? Anh có cần thiết phải làm thế không?

Nếu như anh thật sự cảm thấy nghi ngờ thân thế của đứa trẻ, hoặc giả muốn cướp Mạc Phi khỏi cô, thì biện pháp đơn giản và dễ dàng nhất chính là xét nghiệm ADN, sau đó đưa cô ra toà. Anh là luật sư, điều kiện gia đình tốt hơn cô nhiều, nếu ra toà, cô chắc chắn sẽ thua kiện, hà tất anh phải khổ sở theo cách này làm gì chứ?

Nếu như không phải vì vậy, thì tại sao lại có thể trùng hợp đến mức anh nhất nhất phải dọn đến ở ngay bên cạnh nhà cô?

# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 8

Tối hôm đó, Mạc Hương Văn liên tục gặp ác mộng. Cô mơ thấy mình từ trên chín tầng mây rơi xuống tận đáy địa ngục, không ai kéo cô lên, cứ để mặc cô ngày càng chìm sâu hơn xuống dưới.

Mạc Phi đứng từ phía xa vẫy gọi cô, cô đang định nắm lấy bàn tay bé xinh của thằng bé thì đột nhiên bên tai vang lên tiếng gọi “Thảo Thảo”. Giọng nói rất quen thuộc, quen tới mức khiến toàn cô run rẩy, hoảng loạn.

Mạc Phi vẫn đang ra sức gọi: “Mẹ ơi, mẹ ơi.”

Cô chẳng thể nắm được tay con trai mình, bởi có người đang níu chặt cánh tay cô lại. Cô cố thoát ra mà không sao làm được.

Trên trán đầm đìa mồ hôi, Mạc Hương Văn hoảng hốt mở mắt, Mạc Phi đứng bên không ngừng lay lay, kéo cánh tay cô.

Mạc Phi mặc bộ quần áo ngủ, bộ dạng cũng đang mơ màng buồn ngủ, có điều khuôn mặt không che giấu nỗi niềm hừng khởi. Cậu bé hét lên: “Mẹ ơi, chú bốn mắt đã mua đồ ăn sáng cho con. Có cả bánh bao nhân thịt. Mẹ ơi, mau dậy đi, mau dậy đi.”

Trước tiên, Mạc Hương Văn vẫn cứ thần thờ, một lát sau, cô chỉ mong rằng hai mắt mình nhìn nhầm, mong rằng mình đang gặp ác mộng.

Mạc Phi nhất quyết kéo cô dậy khỏi giường, liên tục nói: “Mẹ ơi, bánh bao nhân thịt sắp nguội hết rồi.”

Mạc Hương Văn cầm chiếc đồng hồ báo thức đặt đầu giường lên xem, vẫn chưa tới bảy giờ, Mạc Phi chưa bao giờ dậy sớm thế này, hàng ngày cô phải gọi đến ba, bốn lần thằng bé mới chịu dậy. Hôm nay, con trai tích cực chủ động dậy sớm như vậy nhưng vẫn chẳng thể khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn.

Lúc rửa mặt, Mạc Hương Văn bỗng thấy hai quầng thâm dưới mắt đang có khuynh hướng mở rộng thêm, lập tức khi trang điểm cô lấy phấn màu da phủ lên một ít.

Mạc Bắc cũng khá biết điều, sáng sớm nay mua chút đồ ăn sáng rồi sang gọi cửa. Không ngờ Mạc Phi lại nghe thấy, chạy ra, rồi khệ nệ mang bữa sáng vào. Lúc này, cậu bé đang ngồi ngoài phòng khách ăn bánh bao ngon lành, đôi chân không ngừng nhịp nhịp, chẳng hiểu đang đặc ý, hờn hờ việc gì.

Vừa nhìn thấy Mạc Hương Văn đánh răng rửa mặt xong, Mạc Phi lại tiếp tục reo hò: “Mẹ ơi, chú bốn mắt còn mua cả cháo gà nữa. Con nói dạ dày mẹ không tốt, chú ấy bảo rằng ăn cháo gà rất bổ.”

Quả nhiên, trên bệ bếp có một bát cháo gà còn đang dậy vung. Mạc Phi cẩn thận mở nắp, mùi thơm béo ngậy lập tức lan toả khắp cả căn phòng, Mạc Hương Văn dù không muốn ăn cũng chẳng thể cưỡng lại nổi sức hấp dẫn ấy.

Cô liếc qua bệ bếp, số đồ ăn sáng Mạc Bắc mua không hề khoa trương chút nào, Mạc Phi thì hai chiếc bánh bao nhân thịt, cô thì một bát cháo gà với một ít rau chao dầu. Cháo gà với bánh bao nhân thịt có lẽ là mua ở cửa hàng bán đồ ăn sáng ở đầu khu, chỉ có điều không biết rau chao dầu mua ở đâu, nêm nếm hợp khẩu vị, khá là ngon miệng.

Mạc Hương Văn húp hết cả bát cháo gà, sau khi ăn xong lại trầm nghĩ, không biết Mạc Bắc đang định giở trò gì đây?

Điều này không phải do cô thiếu hiểu con người Mạc Bắc, nói cho cùng thì Mạc Phi cũng là dòng giống của anh, mỗi khi Mạc Phi muốn lấy lòng người khác hay muốn xin cái gì đều hành động giống thế này. Cô căn bản chỉ là dựa vào định lý bắc cầu mà suy luận ra điều này mà thôi.

Có điều, lúc này, cô thật sự không còn thấy hoang mang nữa, tại sao lại phải hoang mang chứ? Những gì phải làm bây giờ chỉ có thể là đến đâu hay đến đó thôi. Cô cũng chẳng thể nào đem Mạc Phi cao chạy xa bay được. Nếu làm vậy, cái giá phải trả sẽ đắt đến đâu? Suy tính một hồi, cô thấy việc đó không phù hợp thực tế chút nào, đây là cuộc sống chứ đâu phải là trong phim truyền hình. Cô biết điều chỉnh mức độ thế nào là vừa phải.

Ngay từ lúc bắt đầu ăn cháo, Mạc Hương Vân đã suy nghĩ, đến khi ra khỏi cửa, cô đã tính toán đâu vào đấy.

Cô nhanh chóng bước sang định gõ cửa phòng 403, nhưng còn chưa kịp gõ thì cánh cửa đã mở, Mạc Bắc ăn mặc chỉnh tề, gọn ghẽ, điển trai, đứng đảnh xuất hiện trước cửa.

Mạc Phi vừa nhìn thấy anh liền nhiệt tình nói: “Chú bốn mắt, hai mẹ con cháu đã ăn xong bữa sáng rồi.”

“Có ngon không? Ngày mai chú lại mua cho cháu nhé!”. Mạc Bắc đưa tay vuốt nhẹ nhẹ lên mái tóc của thằng bé, ân cần hỏi han.

Mạc Hương Vân đành phải nói chen vào: “Mọi người vẫn bảo hàng xóm thì phải năng đi lại, nhưng cứ để anh chăm sóc thế này, tôi cảm thấy ngại lắm. Trẻ con cũng không nên chiều chuộng quá, cảm ơn ý tốt của anh.”

Mạc Bắc trong lòng cảm thấy khá ngạc nhiên, nhưng ngoài mặt vẫn nở nụ cười ôn hoà. Cô Mạc Hương Vân này nếu so sánh với anh về mặt tố chất tâm lý thì đúng là vượt trội hơn nhiều.

Anh lặng lẽ nhìn cô một lượt, không khỏi thất thần. Hôm nay, cô trang điểm nhẹ nên trông lại càng xinh đẹp hơn mọi ngày. Cặp kính cô đeo có gọng màu xanh nhạt, dáng to, nếu như tính cách cô hung dữ hơn chút nữa, lại thêm cặp kính này, thông thường sẽ bị các cô nhóc làm cùng văn phòng gọi là “Diệt Tuyệt sư thái[1]”. Cặp kính này đã giấu đi không ít vẻ đẹp và sự hấp dẫn toát ra trên người cô. Bỏ cặp kính này ra, cô chính là “Thảo Thảo” của nhiều năm về trước.

[1] Một nhân vật trong tiểu thuyết Ý Thiên Đồ Long Ký của nhà văn nổi tiếng Kim Dung.

Mạc Bắc không nghĩ thêm nhiều, liền mở miệng nói: “Tối hôm qua, tôi thấy Phi Phi bảo muốn ăn bánh bao nhân thịt, sáng nay tôi ra ngoài chạy bộ, tiện đường nên mua về thôi.”

Mạc Hương Văn thầm nghĩ, anh đúng là đã quen với cuộc sống của các đại thiếu gia, lại còn chạy bộ buổi sáng nữa! Cô mỉm cười: “Thường xuyên vận động là một thói quen tốt. Những người làm văn phòng như chúng tôi sáng chín giờ vào làm chiều năm giờ tan sở, lại còn phải cúc cung tận tụy với ông chủ, buổi sáng chỉ cần ngủ thêm được nửa tiếng là đã cảm thấy hạnh phúc lắm rồi. Nếu như Mạc tiên sinh không ngại, có thể tiện đường mua luôn đồ ăn sáng hàng ngày cho mẹ con tôi, tôi sẽ tính toán rồi gửi tiền cả tháng một thể.”

Trong lòng cô thầm nghĩ: “Cô còn muốn thế nào nữa? Có người mua đồ ăn sáng hộ quá tốt, tội gì không tận dụng”. Mạc Hương Văn đã liệu kỹ, sớm cũng chết mà muộn cũng chết, thôi thì cố ép xem rốt cuộc Mạc Bắc muốn gì rồi tính tiếp vậy.

Nếu như những phản ứng của Mạc Hương Văn vào tối qua hoàn toàn có thể nằm trong dự liệu của anh thì những phản ứng sáng nay của cô khiến anh vô cùng ngạc nhiên.



Mua đồ ăn sáng cho Phi Phi chẳng qua chỉ là hứng thú nhất thời của anh mà thôi, vì nghe thấy cậu bé nói thèm ăn bánh bao nhân thịt quá. Lúc nói câu này, cậu bé còn tỏ dáng vẻ rất ao ước, mong đợi, đôi mắt to không ngừng hấp háy, khiến cho anh chẳng thể nào từ chối. Sáng nay, anh phải xếp hàng hơn mười lăm phút mới mua được. Nhìn Phi Phi cầm lấy bánh bao nhân thịt, vui sướng cười tít mắt lại, anh cũng cảm thấy vô cùng thoải mái.

Mạc Bắc không phải chưa hình dung tới phản ứng của Mạc Hương Văn. Anh hình dung cô hoặc sẽ lại lạnh lùng đối diện, hoặc vừa nhìn thấy anh đã quay đầu bước đi. Ai ngờ ngủ xong một giấc, cô đã trang bị đầy đủ, toàn diện để “ứng chiến” với anh theo một phong cách mới.

Cho dù thế nào đi nữa, nếu như anh vẫn coi cô là Thảo Thảo của chín năm về trước thì hoàn toàn sai lầm. Thậm chí, Mạc Bắc còn cảm thấy hơi hối hận vì mình đã dọn đến tận đây để cho người ta ghét bỏ. Anh cũng từng nghĩ rằng, nếu như Mạc Phi thật sự là con trai của anh, thì phải bàn luận đôi chút về quyền nuôi dưỡng. Cho dù mới chỉ đang nghĩ thôi, nhưng anh đoán chắc người phụ nữ trước mặt sẽ quyết liều mạng với anh đến cùng.

Không hiểu tại sao Mạc Bắc lại cảm thấy hứng thú, tán dương trước phản ứng của Mạc Hương Văn đến vậy.

Anh quyết không phụ nhã ý của cô, lịch lãm đáp: “Chuyện này quá đơn giản, chỉ cần Mạc tiểu thư có lời, tôi sẽ hết lòng hết dạ.”

Cả hai nhìn nhau mỉm cười, nụ cười theo kiểu ngoài mặt thì tươi mà trong lòng nhăn nhó.

Sau đó, Mạc Hương Văn quay sang dặn dò kỹ càng Mạc Phi, bảo thằng bé phải chú ý an toàn, buổi trưa sang nhà bác hàng xóm ăn cơm không được kén ăn, dặn dò đầy đủ mọi chuyện xong xuôi rồi cô mới an tâm

đi làm. Mạc Bắc không hề đi ngay, anh đứng một bên lắng tai nghe từng chuyện từng chuyện một.

Mạc Phi sau khi tạm biệt người lớn liền đưa ra một vấn đề mới. Cậu bé quay sang nói với Mạc Bắc: “Chú bốn mắt ơi, công ty mẹ cháu làm ở xa đây lắm, chú có thể đưa mẹ cháu đi làm được không? Chú đi làm bằng xe ô tô riêng đúng không ạ?”

Mạc Hương Văn muốn lờm con trai mình mà không kịp, Mạc Phi đang mỉm cười rạng rỡ, tươi tắn ngược nhìn Mạc Bắc.

Mạc Bắc cũng mỉm cười trả lời: “Chú lái xe riêng đi làm, chỉ là không biết mẹ cháu có chịu ngồi xe của chú hay không thôi.”

Nói xong, anh liền quay sang nhìn Mạc Hương Văn.

Mạc Hương Văn vốn định lờm một cái, có điều cô không biết nên lờm con trai mình hay người đàn ông trước mặt nữa.

Mạc Phi nhanh chóng tiếp lời, chân thành mà vui vẻ: “Mẹ ơi, vậy thì mẹ ngồi xe của chú đi làm đi, chen lên tàu điện ngầm mệt biết bao, giờ này đông người lắm”. Cậu nhìn mẹ mình rồi quay sang nhìn Mạc Bắc, vô cùng hy vọng ý kiến của mình sẽ được người lớn tiếp thu.

Mạc Hương Văn đành phải nói: “Con đừng có làm phiền chú ấy mãi thế, chú cũng phải đi làm chứ, nếu như đi muộn, sếp của chú sẽ trừ tiền thưởng của chú đấy.”

Mạc Bắc liền nói luôn: “Không sao hết, chú có thể giúp cháu đưa mẹ đi làm.”

Tiếp đó, Mạc Hương Văn không thể không ngồi lên xe của Mạc Bắc, bởi vì sau khi xuống dưới, Mạc Bắc kiên quyết nói: “Kiểu gì cũng không thể thất hứa với con trai cô được, coi như Mạc tiểu thư nể mặt tôi nhé!”

Cô làm sao có thể không nể mặt. Chí ít bây giờ cô còn phải kiềm chế để không bùng phát mà mắng chửi anh.

Cô ngồi vào xe anh mà trong lòng vô cùng bức bối, liền đóng cửa đánh “rầm” một cái. Mạc Bắc đứng bên ngoài xe, giật nảy mình. Anh thầm nghĩ, người phụ nữ này chẳng khác nào sư tử Hà Đông tái thế, đúng là không dễ đối phó.

Suốt dọc đường đi, trong xe không khí im lặng như tờ, Mạc Hường Vãn không nói câu nào, Mạc Bắc cũng vậy. Dáng vẻ chuyên tâm lái xe của anh trông nghiêm túc hơn mọi khi rất nhiều, ánh mắt đăm đăm, tập trung tinh thần, phát ra một uy lực lạ thường.

Từ trước đến nay, cô chưa từng nhìn thấy một Mạc Bắc như thế này bao giờ. Dáng vẻ bình thản hàng ngày của anh thường tạo cho người đối diện sự thân thiện, khiến ai ai cũng có thể lại gần. Cô thật không ngờ dáng vẻ một khi đã chuyên tâm vào việc gì của anh lại gây áp lực khiến cô không nói được lời nào như lúc này.

Thế nhưng sau cùng cô vẫn lên tiếng: “Anh chỉ cần đưa tôi đến trạm đón tàu điện ngầm là được, anh rẽ trái là tới nhà máy kia thôi.”

Xưa nay, Mạc Bắc vốn quen im lặng ngồi lái xe. Có rất nhiều nghi ngờ cô không muốn nói, nhưng anh lại muốn hỏi, có điều chẳng dám. Một khi anh đã nắm rõ được điều cấm kỵ của ai thì sẽ không bao giờ động chạm đến.

Đây chính là biểu hiện của sự tôn trọng tối thiểu, đặc biệt là đối với Mạc Hường Vãn, anh càng phải tôn trọng hơn những người khác. Bởi vì, Mạc Bắc cảm thấy bản thân mình chưa bao giờ tôn trọng cô gái mang tên Thảo Thảo năm đó.

Lần đầu tiên với Thảo Thảo, rõ ràng biết rằng cô không mấy tình nguyện, nhưng anh vẫn cứ làm. Cô đã phải cưỡng ép bản thân thế nào để

hoàn thành vụ làm ăn bán thiu năm đó? Cho tới gần đây, anh mới bắt đầu nghĩ đến tâm trạng của Thảo Thảo năm xưa.

Cuộc trao đổi này không phải là bình đẳng, bản thân anh lại càng giống một khách làng chơi vô liêm sỉ, xấu xa. Đây là sai lầm lớn khó lòng mà tẩy được trong cuộc đời, khiến anh cảm thấy vô cùng áy náy. Vốn dĩ, anh đã quên lãng tất cả mọi dĩ vãng nông nổi thời niên thiếu, thế nhưng Mạc Hướng Văn một lần nữa xuất hiện khiến anh bắt đầu suy xét, kiểm điểm lại bản thân.

Mạc Bắc thầm nghĩ, nếu như Mạc Phi thật sự là con trai của mình, vậy thì anh sẽ đóng vai trò gì trước mặt Thảo Thảo đây?

Điều này, anh vẫn chưa nghĩ ra.

Thế nhưng, trước tiên, anh sẽ không từ chối bất cứ yêu cầu nào Mạc Hướng Văn đưa ra. Anh đỗ xe lại trước trạm tàu điện ngầm gần đó. Mạc Hướng Văn đã bình tĩnh hơn nhiều, mỉm cười nói lời tạm biệt với anh.

Công phu nguy trang thản nhiên của cô không phải dạng thường, những người như cô thường rất kiên cường, mạnh mẽ.

Mạc Bắc nói với cô bằng giọng đầy quan tâm: “Đi đường cẩn thận nhé.”

Mạc Hướng Văn vừa bước xuống xe, bỗng dừng nghe thấy câu nói này của anh, đột nhiên quay lại nhìn. Anh có thiện ý, lại còn nhắc nhở thêm: “Chuyển tiếp theo sắp tới bến rồi kìa.”

Vừa nghe dứt câu, Mạc Hướng Văn đã nhanh chóng rảo bước đi về hướng tàu điện ngầm, không còn tâm trí đâu mà suy ngẫm về thần thái và tâm trạng của anh lúc này nữa.

T-T

Mạc Hương Văn vừa tới công ty, Trâu Nam đã đưa tài liệu, nhìn sắc mặt cô một hồi lâu rồi ái ngại nói: “Lão đại, chị thật sự cần phải mua một bộ mặt nạ đắp mắt đi.”

Mạc Hương Văn đưa tay lên day day vùng da quanh mắt, đành phải tự mĩa: “Chị đã già rồi”. Trong lòng thầm trách Mạc Bắc, con người này đã tạo cho cô áp lực quá lớn, khiến cô mới ra nông nổi này.

Trâu Nam đem lịch trình biểu diễn của các nghệ sĩ vào tháng sau sang cho cô xem, tất cả đều do một tay Trâu Nam sắp xếp. Mạc Hương Văn nhìn thấy trong lịch trình của Mai Phạm Phạm có ghi cô ấy sẽ tới Hoàn Kiếm quay một bộ phim lịch sử, đạo diễn cũng thuộc hàng nổi tiếng trong giới, rất nhiều đài truyền hình muốn có bộ phim này, còn chưa khởi quay mà đã đặt mua.

Nếu như năm nay Mai Phạm Phạm nỗ lực hết mình thì nhất định sẽ nổi tiếng nhanh thôi.

Cô đặt bút xuống ký, dặn dò Trâu Nam đem tới cho các phòng ban hữu quan.

Lúc cầm bản lịch trình lên, Trâu Nam lại nhiều chuyện thốt một câu: “Vô Địch Thủ[2] hôm nay lại vào phòng làm việc của Vu tổng, bây giờ vẫn còn chưa ra đấy.”

[2] Biệt danh của Mai Phạm Phạm.

Mạc Hương Văn quay sang nạt nộ: “Rảnh rồi cũng đừng có lảm chuyện như thế.”

Trâu Nam nhăn nhăn mũi, giả bộ đáng yêu: “Chỉ là chuyện thường, có gì đâu chị.”

Sau khi Trâu Nam bước ra ngoài, Mạc Hương Văn chống tay lên trán trầm tư suy nghĩ, sau cùng vẫn chẳng nghĩ ra cái gì hết, nên lại vùi đầu vào công việc. Một lúc sau, có người gõ gõ vào mặt bàn của cô.

Cô vừa ngẩng mặt lên đã thấy một khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, quyến rũ xuất hiện trước mắt mình. Phần mắt được trang điểm rất đậm, lại ở khoảng cách gần nên cô không nhận ra Mai Phạm Phạm ngay được.

Thực tế thì hai người hoàn toàn không thể coi là thân thiết.

“Vân Vân?” Mai Phạm Phạm dùng câu nghi vấn chứ không phải là câu khẳng định.

Mạc Hương Văn nhìn Mai Phạm Phạm bằng một thái độ trấn tĩnh nhất.

Mai Phạm Phạm đã từng làm tiểu phẫu căng da mặt, nên khi nhìn từ khoảng cách gần thế này, người thường sẽ đoán rằng cô thật sự mới chỉ ngoài hai mươi. Cô tốt nghiệp từ Đại học Điện ảnh Bắc Kinh, vậy chắc chắn đã có một đoạn quá khứ khá đặc biệt mà Mạc Hương Văn không biết.

Mai Phạm Phạm chào hỏi cô bằng ngữ khí không mấy khẳng định như vậy, Mạc Hương Văn biết mình nên ứng xử thế nào cho phải.

Cô liền mỉm cười: “Mai tiểu thư, xin chào.”

Mai Phạm Phạm thân thiết lên tiếng: “Vân Vân, hà tất cậu phải giả vờ không quen biết người bạn cũ như mình vậy sao?”

Mạc Hương Văn bỗng ngây người ra, tiếp đó cảm thấy vô cùng áy náy, phải chăng cô đã phòng bị quá kỹ lưỡng. Cô cúi đầu mỉm cười: “Không phải, như vậy thì tiện hơn.”

Nụ cười xán lạn, quyến rũ của Mai Phạm Phạm khiến cho khuôn mặt của cô ấy lại càng thêm kiều diễm, mỹ lệ: “Đúng vậy, tiện cho cậu mà cũng tiện cho cả mình nữa”. Mai Phạm Phạm lại hỏi tiếp: “Vãn Vãn, sau đó cậu có sinh đứa trẻ ra không?”

Mạc Hương Vãn nhìn Mai Phạm Phạm một lúc rồi gật đầu.

Mai Phạm Phạm lắc đầu: “Cậu đúng là đồ ngốc, tuổi còn trẻ vậy, tại sao lại để cho đứa trẻ làm ảnh hưởng chứ? Những thiếu gia ra ngoài lãng nhăng như họ không bao giờ chịu nhận đâu, cậu đã mất công tốn sức rồi. Mình nghe người khác nói, bây giờ cậu vẫn đơn độc một mình, mấy năm nay chắc hẳn là vất vả lắm?”

Mạc Hương Vãn bình thản nói: “Mọi người ai chả vậy, đều cố gắng sống qua ngày thôi.”

Mai Phạm Phạm ngồi trước bàn làm việc của cô, hai chân vắt lại, động tác vô cùng nho nhã, bắt đầu dốc bầu tâm sự: “Mình thật sự đã cố sống qua ngày đấy, chẳng khác nào kiếp lục bình, trôi về Đông rồi lại về Tây. Hôm nay phở phơ ở đây một tí, ngày mai lại sang chỗ khác vui vẻ đôi chút, không ngờ rằng càng thả dạt theo dòng lại càng thuận buồm xuôi gió, thành công mỹ mãn. Thế mà cậu vẫn đứng ở chỗ cũ, như thế hòn vọng phu vậy.”

Mai Phạm Phạm đưa tay ra định vuốt khuôn mặt của Mạc Hương Vãn, cô bất giác lùi lại phía sau theo bản năng. Vừa lùi bước lại liền cảm thấy mình thật thiếu lễ độ, cô ngẩng lên nhìn Mai Phạm Phạm mỉm cười đầy áy náy.

Mai Phạm Phạm đành thu bàn tay của mình lại, gượng cười: “Cậu nhìn cậu xem, lại còn nói không làm sao, còn nói đang sống qua ngày. Vãn Vãn, dù thế nào thì cũng là một hảo hán tài ba.”

Mạc Hương Vãn ngại ngùng: “Mình chỉ là một người phụ nữ bé nhỏ, đừng có nói khoa trương thế chứ.”

“Không, mình thật sự cảm thấy rất khâm phục ý chí quật cường, kiên định của cậu. Năm đó, mình theo anh chàng đẹp trai phiêu dạt đến Bắc Kinh rồi mới vỡ mộng, cảm thấy hối hận vô cùng. Tình yêu đúng là khổ nạn, chẳng đáng bát cơm hai đồng.”

Mai Phạm Phạm nói xong câu này, dường như chẳng thể nhẫn nại nổi, rút hộp thuốc mạ vàng trong túi ra, thành thực đưa một điếu lên miệng, định lấy bật lửa châm nhưng Mạc Hương Văn đã kịp ngăn lại: “Vu tổng không cho phép hút thuốc trong văn phòng.”

Mai Phạm Phạm đành phải cất điếu thuốc đi rồi nói: “Tất cả bọn đàn ông đều cùng một giuộc với nhau hết, chỉ biết giả vờ giả vịt, người nào người nấy nói thì hay lắm, nhưng vừa quay đầu là lại đặt tay lên ngực phụ nữ sờ mó.” Nói xong cô bật cười chua chát. “Vu tổng bọn cậu cũng không tệ chút nào, nghe nói bà xã của anh ấy trông cũng khá xinh, còn là hoa khôi của Học viện Ngoại ngữ năm xưa. Có điều hoa khôi cũng chẳng thể giữ nổi chân anh ấy.”

Nhìn thấy Mạc Hương Văn không tiếp lời mình, Mai Phạm Phạm lại nói thêm: “Các cậu, nói cho cùng, cũng phải che giấu cho sếp của mình, không nói thì thôi vậy. Gặp lại cậu, mình cảm thấy vô cùng vui vẻ, chúng ta là bạn bè mà.”

Mai Phạm Phạm sáp lại gần, mùi nước hoa nồng đậm trên người xộc thẳng vào mũi Mạc Hương Văn, bất giác cô cảm thấy mũi mình ngứa ngáy, liền hắt xì hơi một cái, cô rút giấy ăn trong ngăn kéo ra che mũi rồi hỏi Mai Phạm Phạm: “Cậu dùng loại nước hoa gì thế?”

Mai Phạm Phạm hứng khởi nói: “Sao thế? Cậu người không quen à? Đây là sản phẩm mới của CD, vẫn chưa nhập vào Đại Lục đâu, bây giờ mới chỉ có ở các nước Âu Mỹ thôi.”



Đúng lúc ấy, người quản lý của Mai Phạm Phạm tìm tới, nói cô cần phải tham gia một chương trình tạp kỹ. Mai Phạm Phạm chỉnh sửa lại quần áo rồi đi luôn, không nói lời tạm biệt nào cả.

Mạc Hương Văn nhìn thấy bóng dáng cô dần khuất mới cảm thấy nhẹ cả người.

Gần đây, cô liên tục gặp lại người quen như thể các cây Đôminô thi nhau đổ xuống, khiến cô không ứng phó kịp. Có lẽ, Mai Phạm Phạm không muốn gặp lại cô và thật lòng cô cũng không muốn gặp lại Mai Phạm Phạm.

Phạm Mỹ vẫn chưa thể thoát ra khỏi cái bóng trước kia nên khi gặp lại cô ấy, Mạc Hương Văn cảm thấy áp lực tâm lý rất nặng nề. Thế nhưng ngoài mặt hai người vẫn khách khí do thám lẫn nhau.

Việc này thật quá mệt mỏi. Cô chống tay lên trán, tự lẩm bẩm một mình: “Bọn họ đều cho rằng mình là một hảo hán đỉnh đạc, mình nhất định chính là như vậy.”

Bỗng nhiên có tiếng cười vang tới, là Hứa Hoài Mẫn qua đây tìm cô để lấy bản hợp đồng mới ký. Cô cảm thấy vô cùng ngại ngùng. Hứa Hoài Mẫn trêu đùa: “Tiểu Mạc, em chẳng khác nào lũ trẻ con, tự ngòì lẩm bẩm một mình.”

Mạc Hương Văn mỉm cười, Hứa Hoài Mẫn lại tiếp: “Thói quen này của em rất giống với một Tiểu Mạc khác mà chị quen.”

Lần này thì Mạc Hương Văn chẳng thể nào cười được nữa, cô trầm nghĩ, lẽ nào Mạc Bắc cũng có thói quen này? Hứa Hoài Mẫn lại tự mình giải thích: “Tiểu Mạc trước kia cũng làm cùng một nơi với chị. Mỗi lần nghiên cứu vụ án mới, cậu ta đều vừa nhìn vừa đọc to thành tiếng. Có lẽ năm trăm trước hai người thật sự là người một nhà với nhau rồi.”

Mạc Hương Văn chu miệng lên nói: “Ai thèm làm người một nhà với anh ta chứ?”

Hứa Hoài Mẫn bật cười rồi cầm bản hợp đồng của Mai Phạm Phạm nói sang việc chính: “Chị vẫn phải xem lại thật kỹ những điều khoản trên hợp đồng của Mai Phạm Phạm. Lúc trước vẫn chưa bàn bạc thật kỹ càng, cũng không phải là bản hợp đồng theo mẫu, cấp trên muốn Bộ phận Pháp vụ phải theo đến cùng, chị sợ sau này lại xảy ra chuyện gì phiền phức.”

“Lẽ nào chị còn lo cô ấy huỷ hợp đồng?”

“Gần đây báo chí có đưa tin, Mai Phạm Phạm đang đến thử vai cho đạo diễn lớn vừa mới dự lễ trao giải Oscar quay về nước.”

“Cô ấy vẫn còn chưa quay phim nghệ thuật mà.”

“Mạng Internet có rất nhiều ích lợi, hưởng hồ mọi người đều đang rất yêu quý cô ấy.”

Mạc Hương Văn không muốn nói nhiều thêm nữa. Cô lấy bản hợp đồng của Mai Phạm Phạm ra đưa cho Hứa Hoài Mẫn. Đúng lúc này, Vu Chính bước ra khỏi phòng làm việc, đi nhanh như tia chớp, có lẽ định đến cuộc hẹn cùng ai đó. Mạc Hương Văn nhìn theo bóng dáng của anh, rồi lặng lẽ nghĩ đến tâm sự của riêng mình.

T-T

Kể từ sau hôm đó, Mạc Hương Văn không hề nhắc tới Vu Chính trước mặt Quán Huyền nữa. Việc làm ăn ở More Beautiful của Quán Huyền gần đây rất tốt, thường xuyên có người thuê căn phòng lớn nhất để tổ chức tiệc.

Có lẽ là do Quán Huyền biết cách kinh doanh. Trên tầng hai của quán bar có một căn phòng riêng khá lớn, những nội thất đồ dùng bên trong đều được đặt mua từ Anh, theo phong cách quý tộc Anh thời xưa. Người nào

muốn tổ chức tiệc ở đó. Quán Huyền sẽ đích thân mời đầu bếp nổi tiếng ở các nhà hàng cao cấp tới nấu.

Mạc Hương Văn vẫn luôn cho rằng, nơi đây được Quán Huyền lập ra là vì lợi ích riêng của Vu Chính.

Quán Huyền đối với Vu Chính thật sự là cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi. Nhưng duyên phận đời người, cô chẳng thể nào khuyên giải được chị, chỉ đành đứng nhìn mà thôi. Từ trước đến nay, Vu Chính luôn rộng rãi với Quán Huyền, chỉ cần xuất hiện là quan tâm hết mực, yêu thương say đắm, chẳng khác nào ông xã của chị. Anh chàng bartender tên Paul trong quán bar của Quán Huyền thường xuyên đùa rằng: “Chị Quán coi anh ấy chẳng khác nào Đoàn Chính Thuần[3].”

[3] Nhân vật nổi tiếng trắng hoa trong tiểu thuyết Thiên Long Bát Bộ của nhà Văn Kim Dung.

Lúc cậu bartender nói câu này, Tần Cầm cũng có mặt, nghe thấy so sánh thú vị liền hỏi ngay: “Vậy thì chị Quán của cậu là ai trong số các người tình của Đoàn Chính Thuần?”

Paul đáp luôn: “Vương phu nhân, người hơi một tí là muốn chặt tay chân người ta làm phân bón ấy.” Tháng đó, Paul đánh vỡ hai chiếc ly thủy tinh, bị trừ mất nửa tháng tiền boa, nên chẳng khác nào bị chém mất tay mất chân cả.

Tần Cầm có ý kiến khác: “Có khi lại là Mã phu nhân cũng nên.”

Mạc Hương Văn liền lên tiếng: “Chị Tần!”

Tần Cầm vỗ vỗ lên trán mình: “Ày da, xem Thiên Long Bát Bộ lâu rồi nên chị cũng quên khá nhiều. Thế nhưng Quán Huyền thật sự trông rất giống với người đóng Mã phu nhân trong bản Thiên Long Bát Bộ của ông đạo diễn lame râu[4].”

#### [4] Biệt danh của đạo diễn Trương Kỳ Trung.

Quả thật, Quán Huyền có vài phần giống với nữ diễn viên Chung Lệ Đề, ví như có đôi môi gợi cảm, vô cùng quyến rũ. Bây giờ vẫn có khách hàng muốn Quán Huyền lên hát, tiền bo cao đến mức nổi tiếng cả con đường này.

Chị đúng là vừa có bản lĩnh lại vừa giỏi giang.

Vậy mà, Quán Huyền chẳng thể nào thoát khỏi lòng bàn tay của Vu Chính. Mạc Hường Văn cảm thấy thật sự quá oan uổng.

Tần Cầm quay sang nói với Mạc Hường Văn: “Bây giờ đều thế hết, làm gì có ai không thiếu nợ ai điều gì? Phải xem đạo hạnh của ai sâu hơn, ma lực của ai cao hơn thì người đó sẽ xuất chúng, nổi bật hơn những người còn lại.”

Mạc Hường Văn biết rõ con người Tần Cầm, chị nổi tiếng là người “độc miệng” trong làng giải trí, nhân duyên cũng không tốt lắm, lúc tồi tệ nhất còn bị người ta “đuổi” đến dẫn chương trình Nói chuyện ban đêm, mắng mỏ khiến biết bao thính giả phải bật khóc, thậm chí có thính giả phẫn nộ gọi điện đến chỉ trích chị quá mức độc miệng, đanh đá.

Lúc đó đang phát sóng trực tiếp, đạo diễn định cắt phần này đi, nhưng chị ra hiệu ngăn lại rồi thẳng thắn nói với thính giả kia rằng: “Nếu như muốn một mình liếm láp vết thương thì hãy trốn vào trong chăn mà khóc lóc. Nếu như đã muốn cho tất cả những thính giả khác trong thành phố nghe được nỗi khổ của mình thì chắc hẳn là một con người sáng khoái. Tôi thích giải quyết mọi việc dứt điểm một lần, mắng một trận cho họ tỉnh hẳn, sau này không mắc phải sai lầm đó nữa. Để cho thính giả biết được mấu chốt vấn đề là ở đâu cảm thấy đau đớn thì mới chữa lành được, còn những người khác nghe đó mà phòng bị. Cám ơn bạn đã gọi điện đến đây, bạn nhất định là một người lương thiện, sáng khoái, thẳng thắn hơn rất nhiều

thính giả đang mắng chửi tôi bên chiếc đài. Tiếp theo xin tặng bạn một bài hát có tên Người tốt cả đời bình an.”

Tất cả các nhân viên hậu đài của chương trình đều cười sặc sụa.

Đây là những chuyện xảy ra trước khi Mạc Hường Văn làm Trợ lý cho Tần Cầm. Lúc cô đi theo Tần Cầm, Mạc Phi mới được hai tuổi. Cô vừa phải chăm sóc con trai lại vừa bận rộn công việc nên cũng vài lần gây ra sai sót.

Có lần, Tần Cầm mời CEO của một công ty mỹ phẩm hàng đầu thế giới đến chương trình đàm thoại của mình, bởi vì công việc của vị CEO này quá bận rộn cho nên đã thay đổi thời gian lên sóng mấy lần liền. Khó khăn lắm Mạc Hường Văn mới sắp xếp được thời gian thích hợp, đồng thời tìm tài liệu liên quan cho Tần Cầm, thế nhưng cô lại quên hỏi Thư ký của vị CEO ấy xem hôm lên sóng sẽ mặc trang phục như thế nào.

Sau đó, khi lên chương trình, Mạc Hường Văn biết ngay mình đã mắc sai lầm, vị CEO và Tần Cầm cùng mặc trang phục màu ghi. Sau khi chương trình lên sóng, nhìn màu sắc toàn cảnh trầm lắng, đạo diễn vô cùng không hài lòng. Mạc Hường Văn biết mình đã gây họa lớn, cảm thấy hối hận, áy náy vô cùng.

Từ xưa đến nay vẫn nổi tiếng là chua ngoa, nhưng hôm đó chị Tần Cầm lại không hề mắng cô, chỉ nghiêm nghị nói rằng: “Nếu như ngay đến công việc này mà em cũng không làm được thì tốt nhất nên đem con cho người khác nuôi hộ đi, em chẳng thể nào dạy dỗ con thành người được đâu.”

Sau bài học đó, Mạc Hường Văn làm chuyện gì cũng phải cẩn thận, tỉ mỉ, chu đáo, cố gắng đạt hiệu quả cao nhất, không xảy ra bất cứ sai sót nào nữa.

Cho nên cô đã quá quen với chiếc mồm độc địa của Tần Cầm, thường chẳng mấy khi giữ trong lòng.

Tần Cầm nhìn cô, vẫn thản nhiên như mọi khi, chị chẳng khách khí gì, xơi xơi mắng luôn: “Tại sao lúc nào em cũng cứng nhắc như vậy hả? Tiểu cô nương họ Diệp em giới thiệu tới cũng giống y như em, thuộc đúng dạng người chịu khổ chịu cực, từ sáng đến tối toàn bị chị mắng.”

Mạc Hương Văn mỉm cười: “Người em giới thiệu không tệ chứ?”

Tần Cầm lắc đầu: “Em đúng là con người thật thà. Đừng có nghĩ rằng ai cũng giống như mình.” Chị ngược mắt nhìn lên lầu. “Danh tiếng quán bar của Quán Huyện vang dội lắm đấy. Chẳng dễ dàng gì kinh doanh tốt vậy đâu, biết bao nhiêu nhân vật có máu mặt đều tới ủng hộ.”

Những lời nhận xét sắc bén kiểu này, thông thường Mạc Hương Văn không tiếc lời.

Trước kia, Mạc Hương Văn đã từng khuyên giải chị sửa đổi tính cách của mình đi, nhưng người xưa có câu: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”. Vài năm nay, khó khăn lắm Tần Cầm mới xuất hiện được trên chương trình của Kênh tài chính, kết quả, không biết chị lại đắc tội với ai mà sau đó nhanh chóng bị điều về quản lý chương trình nói chuyện tâm tình với các bà cô, bà thím già ở Kênh giải trí. Vậy mà Tần Cầm vẫn vui vẻ, hân hoan lập kế hoạch, khi lên sóng hiệu quả cũng rất tốt.

Mạc Hương Văn đi theo Tần Cầm mấy năm, coi tinh thần không sờn lòng trước khó khăn, gian khổ của chị làm tấm gương điển hình để học tập.

Cô biết Tần Cầm rất quan tâm tới mình. Lần này, chị lại khuyên cô: “Em cứ thế này sẽ phí hoài cuộc sống và tuổi thanh xuân của mình lắm, mau đi tìm người đàn ông hợp với mình đi, để tránh Phi Phi lại giống y như em, chẳng có chút khí khái nam nhi gì thì chết.”

Mạc Hương Văn kính chị một ly: “Giống như chị Tần thế này cũng chẳng cần phải có đàn ông làm gì.”

Tần Cầm chỉ vào mình kêu lên: “Hả? Giống chị? Bọn đàn ông sợ ở bên chị sẽ bị tổn thọ đấy.”

Mạc Hương Văn kéo bằng được chị sang cửa hàng sushi Nhật Bản ngay gần đó để ăn món Thiên Phụ La. Hai người lại hàn huyên thêm một hồi nữa, có điều Mạc Hương Văn vẫn kiểm soát nghiêm túc thời gian để về với con.

T-T

Cô quay về nhà đúng mười giờ đêm.

Mạc Hương Văn kiếm cơm trong ngành giải trí, cho nên một tháng ít nhất cũng phải có mấy ngày đến những nơi đồng nghiệp, đối tác hay tụ tập, nói chuyện để tăng thêm tình cảm thân thiết. Mạc Phi từ lâu đã quen với việc mẹ về nhà muộn, thường ăn bữa tối bên nhà bác hàng xóm, sau đó quay về tắm rửa, xem ti vi, đúng mười giờ thì lên giường đi ngủ.

Đây chính là thời gian biểu của hai mẹ con nhà họ Mạc, hàng xóm láng giềng cũng thông cảm và tận tình giúp đỡ. Bác Thôi ở phòng 401 rất yêu quý Mạc Phi nên thường xuyên cho Mạc Phi ăn bữa tối bên nhà mình. Mỗi tháng Mạc Hương Văn thường đưa vài trăm tệ cho bác Thôi đi chợ. Vốn dĩ bác Thôi nói không cần, nhưng bà chẳng thể nào từ chối nổi Mạc Hương Văn nên đành phải nhận.

Những người hàng xóm tốt bụng cũng chính là một trong những lý do mà Mạc Hương Văn không muốn chuyển khỏi nơi này. Thế nhưng người hàng xóm mới tới thì hoàn toàn khác.

T-T

Khi quay về, trong nhà tối om, cô bật đèn lên, nhanh chóng bước vào phòng con trai xem xét. Phòng của Mạc Phi trống không, trong lòng cô ngay lập tức vô cùng hoảng sợ, liên miêng gọi “Phi Phi” nhưng không hề có tiếng trả lời.

Cô vội chạy sang gõ cửa phòng 401, cả nhà bác Thôi vẫn chưa đi ngủ, nhưng Phi Phi không có ở bên nhà họ. Mạc Hương Văn suyét chút nữa thì ngất lịm tại chỗ, may mà bác Thôi đã cung cấp ngay “dấu vết”: “Chắc nó đang bên nhà Tiểu Mạc ở phòng 403, bữa tối hôm nay Phi Phi cũng sang nhà đó ăn.”

Mạc Hương Văn nghiến răng ken két, quay người bước sang gõ cửa phòng 403. Mạc Bắc nhanh chóng đi ra mở cửa, vừa nhìn thấy cô, anh đã đưa tay lên làm động tác giữ im lặng rồi nói: “Phi Phi ngủ rồi.”

Mạc Hương Văn chẳng thèm để tâm, đẩy mạnh anh sang một bên rồi xông vào trong. Phòng 403 là căn hộ đơn, đi qua phòng ăn là đến phòng lớn luôn. Có điều bên trong trang trí rất đơn giản, toàn bộ đồ dùng đều được lắp đặt theo đúng một kiểu cách, màu sắc, chính xác là một căn phòng dành cho người độc thân.

Mạc Phi đang nằm trên chiếc giường lớn được đặt giữa nhà. Chiếc giường này to đến mức kinh người, có lẽ phải thuộc loại King Size, Mạc Phi nằm trên đó trông nhỏ bé chẳng khác nào một chú gà con.

Cô xông đến định ôm lấy con trai liền bị anh chặn lại.

“Để tôi bế cho, thằng bé mới vừa ngủ không lâu”. Mạc Bắc khẽ khàng nói.

Mạc Hương Văn đang tức điên người, liền quay sang mắng anh: “Tại sao anh không nói tiếng nào đã tự ý mang thằng bé đi hả?”



Có lẽ hôm đó thật sự đã muộn, tính cách của Mạc Bắc chẳng thể nào hoà nhã như hàng ngày được, anh nhìn cô rồi nói: “Bởi vì, tôi không biết mẹ của Phi Phi lại về nhà muộn như thế này. Thăng bé chơi mệt rồi muốn đi ngủ, nên tôi đã cho nó ngủ luôn đấy.”

“Tôi về muộn thế này thì liên quan gì đến anh?” Mạc Hương Văn muốn hét um lên, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế được, khẽ khàng lên tiếng.

Mạc Bắc nhún vai: “Hiểu rồi, cô là một phụ huynh có năng lực dạy dỗ trẻ độc lập từ nhỏ, xin thứ lỗi cho một anh chàng chưa từng làm bố như tôi.”

Mạc Hương Văn bị anh chọc giận, tức đến mức nắm chặt hai bàn tay lại.

Nhìn thấy bộ dạng này của cô, Mạc Bắc lại tự mắng mình tại sao đang yên đang lành lại đi chọc giận cô? Có lẽ vì lúc bảy giờ tối sau khi trở về nhà, ở dưới tầng nhìn lên anh thấy Mạc Phi đang phơi tất trên ban công. Người thằng bé chưa đủ cao nên phải đứng trên một chiếc ghế, trông vô cùng nguy hiểm, nhìn thấy anh, thằng bé lại còn vẫy tay chào hỏi. Ngay giây phút đó, anh cảm thấy vô cùng hoảng hốt, chỉ sợ chẳng may đứa trẻ này sẽ sơ ý gặp phải chuyện gì bất trắc.

Khi dắt cậu bé ra ngoài ăn tối, Mạc Bắc hỏi: “Mẹ cháu đâu?”

Mạc Phi liền nói: “Mẹ cháu phải làm thêm giờ.”

Thế nhưng, lúc Mạc Hương Văn xông vào đây, trên người cô nồng nặc mùi rượu, đâu phải làm thêm giờ gì chứ? Vậy nên, đột nhiên anh cảm thấy tức giận vô cớ.

Mạc Hương Văn gần như không biết phải nói gì. Nghe anh nói vậy, cô nắm chặt tay tới mức móng tay hằn vào lòng bàn tay. Cô hoàn toàn có thể

vì Mạc Phi mà bỏ hết mấy cuộc tụ tập, họp mặt kia, nhưng cô đã không làm vậy. Cho nên, lúc này đây cô không đủ tự tin để đưa ra lời phản bác, càng chẳng thể nào nói được trong khi Mạc Phi đang có mặt ở đây.

Đây là điều mà Mạc Hương Văn đã ý thức được từ trước, nhưng lại chưa thể sửa đổi, vì vậy cô phải thường xuyên đưa ra các loại lý do để nguy biện cho mình.

Mạc Bắc không hổ danh là luật sư, nói chuyện không giữ chút nề tình nào cả, chỉ bằng một câu nói đã đánh trúng vào điểm yếu nhất của cô.

Tâm trạng Mạc Hương Văn vô cùng tồi tệ, đột nhiên cô thấy sống mũi cay xè, trên mí mắt long lanh đầy nước. Quá quen với việc kiềm chế nước mắt nên cô đã cố gắng nhẫn nhịn, vậy mà giờ đây, trước mặt anh, cô lại chẳng thể làm được.

Mạc Bắc không hề lạ với việc nhìn phụ nữ khóc.

Trước kia, Điền Tây đã từng khóc lóc như mưa trước mặt anh, lúc đó anh đau đớn như cắt từng khúc ruột.

Tuy rằng, nước mắt của Mạc Hương Văn lúc này vẫn chưa trào khỏi mi, nhưng đã khiến anh vô cùng xót xa. Anh cảm thấy hết sức căng thẳng, chỉ sợ nước mắt cô có thể tuôn rơi bất cứ lúc nào.

Là do anh đã quản chuyện bao đồng quá mức, đến độ gây tổn thương cho cô. Mạc Bắc tưởng rằng mình có thể khống chế, kìm nén được bản thân, không ngờ lại nói mấy câu khiến cô đau lòng đến thế.

Mạc Hương Văn sệt sùi, giọng nói vẫn còn hơi nghẹn ngào, nhưng cũng đã thay đổi ngữ khí: “Vậy cũng do tôi đã quá lơ là, cảm ơn anh đã chăm sóc Phi Phi. Người làm mẹ như tôi sau này sẽ chú ý hơn.” Cô lùi lại một bước rồi nói thêm: “Tôi sẽ không làm phiền anh nữa đâu.”

Cô cúi xuống định bế Mạc Phi về nhà, Mạc Bắc theo bản năng cũng lùi lại một bước. Mạc Hương Văn nhắc đầu của Mạc Phi, rồi từ từ bế con lên.

Việc này khá mất sức, nhưng người mẹ trẻ trước mặt lại rất khoẻ mạnh, ôm gọn đứa trẻ vào lòng. Mạc Bắc đành phải nhường đường, tận tình phục vụ cho cô, mở cửa nhà mình rồi lại mở cửa nhà cô nữa.

Bác Thôi đứng ở ngoài trông thấy cảnh này, không biết nguyên do chi tiết mọi chuyện bên trong, nhưng là một người hàng xóm nhiệt tình, tốt bụng, bà quay sang nói với Mạc Bắc: “Hương Văn một thân một mình nuôi con chẳng dễ dàng gì, chúng ta làm hàng xóm có thể giúp cô ấy được chút nào hay chút đó.” Rồi bà lại quay sang bảo Mạc Hương Văn: “Tiểu Mạc ở phòng 403 tốt bụng lắm.”

Mạc Hương Văn nghe thấy vậy quay sang nhìn anh. Mạc Bắc đang đứng phía sau lưng cô, hai tay đút trong túi quần, khuôn mặt đầy hối hận.

Anh nói với Mạc Hương Văn: “Thật ngại quá.”

Từ sau đêm đó, Mạc Hương Văn không hề cảm thấy bất an hay kích động nữa, ngược lại tâm trạng còn bình tĩnh hơn rất nhiều.

Khi tỉnh dậy, Mạc Phi nói với cô: “Chính con đã quấn chăn đòi sang nhà chú bốn mắt. Mẹ ơi, chú bốn mắt đối với con rất tốt, con muốn ăn gì chú cũng mua cho.”

Trẻ con phán đoán mọi chuyện đều rất giản đơn, tốt xấu đúng sai đều dựa vào trực giác, hành động của người lớn.

Thế nhưng cô thì khác, cô sẽ xét đoán kỹ càng xem động cơ của người đó là gì.

Mạc Bắc hoà nhã, lương thiện, điều này cô tin chắc. Trên thực tế kể từ khi hai người gặp lại nhau, đối với cô anh luôn giữ lễ độ, tôn trọng và kiềm chế bản thân ở một mức độ nhất định. Cô không phải gõ đá nên hoàn toàn cảm nhận được điều đó. Thế nhưng càng như vậy thì cô càng cảm thấy lo lắng, cô không thể hiểu nổi ý đồ của anh, điều này khiến cô khó lòng mà nghĩ ra được kế sách đối phó.

Mạc Hương Văn đã mất ngủ khá nhiều đêm đều về chuyện này. Ban ngày công việc bận rộn, ban đêm lại mất ngủ, nên cô thường xuyên tranh thủ ngủ vài tiếng đồng hồ lúc buổi chiều. Sớm nay thức dậy, Mạc Hương Văn chợt hoảng hốt nhận ra quầng thâm đen dưới mắt.

Đây là một loại áp lực tâm lý, thậm chí có thể gọi là một kiểu giày vò. Cô không phải chưa từng nghĩ tới việc sẽ trực tiếp lật bài ngửa cùng Mạc Bắc, thế nhưng làm vậy chẳng khác nào chưa đánh đã khai, mỗi lần nghĩ thế là cô lại chần chừ, muốn duy trì tình trạng hiện tại, tiếp tục tự lừa dối bản thân.

Trâu Nam nói, trạng thái tinh thần gần đây của cô khá tệ. Mạc Hương Văn nghĩ mãi mà chẳng đưa ra được cách giải quyết vấn đề, cảm thấy tình hình càng lúc càng không thể cứu vãn.

Lúc này, cô thật sự không mong phải gặp lại anh để tránh những phiền não, rắc rối.

Nghĩ chẳng thông, vấn đề này ngoài cô còn có cả Mạc Bắc.

Từ buổi tối hôm đó, Mạc Bắc bắt đầu tự thẩm xét kỹ càng động cơ của bản thân.

Anh nghĩ anh đang muốn do thám thân thể của Mạc Phi. Những năm qua có khả năng đứa con ruột thịt của anh đang lưu lạc bên ngoài, suy nghĩ này khiến anh cảm thấy bất an. Nhưng ẩn sau nỗi bất an đó còn có cả đôi chút hân hoan và vui sướng.

Mạc Phi là một đứa trẻ thông minh, hoạt bát, thẳng bé hoàn toàn cảm nhận được anh là đang đối xử tốt với hai mẹ con, nên nó rất thích nói chuyện cùng anh. Mỗi khi nói chuyện với Mạc Phi, anh đều dùng ngữ khí đáng yêu, điều này vô cùng thú vị đối với một người lớn như anh, anh thật sự rất mãn nguyện với hành động đó của mình.

Ngày hôm ấy, khi đưa Mạc Phi ra ngoài ăn tối, thẳng bé đòi ăn ở KFC. Anh cho rằng những loại thức ăn nhanh của phương Tây không hề có lợi cho sức khoẻ của trẻ con, nhưng Mạc Phi cứ níu lấy tay anh nũng nịu, anh lại mềm lòng ngay.

Khi dùng bữa, Mạc Bắc liền kể với Mạc Phi chuyện anh đã từng đi làm thêm ở KFC khi còn học đại học.

“Khoai tây với thịt gà đều được chiên bằng dầu đặc chế, được nhập khẩu từ nước ngoài về, thế nhưng chỉ cần quá ba ngày thì số dầu này sẽ bị biến chất. Rất nhiều doanh nghiệp đều không thay ngay, chính là số dầu đen ngòm mà cháu nhìn thấy lúc nãy đấy.”

Mạc Phi nhanh chóng hiểu ra, cậu bé đặt miếng gà đang ngậm trên miệng xuống rồi nói với anh rằng: “Chú bốn mắt, ăn những thứ đồ này phải chẳng là không tốt? Vậy sau này cháu không dám ăn nữa đâu.”

Một đứa trẻ đang ở độ tuổi trưởng thành lại tiếp thu những kinh nghiệm sống nhanh đến mức khiến anh cảm thấy ngạc nhiên. Đặc biệt là Mạc Phi, thẳng bé có sức phán đoán sắc bén, nhanh chóng hiểu được ngầm ý của người lớn, mặc dù thẳng bé vô cùng yêu thích thứ đồ ăn này.

Phải công nhận là Mạc Hướng Văn đã dạy dỗ, giáo dục Mạc Phi rất tốt.

Nhớ lại buổi sáng hôm đó, anh đã nghe rất kỹ Mạc Hướng Văn dặn dò Mạc Phi ở nhà làm những gì vào dịp nghỉ hè: “Mẹ đi làm, bây giờ con đã là chủ nhà rồi, phải giữ nhà cho chắc, chú ý đến điện nước và khí gas. Nếu

như có xảy ra chuyện gì không phải chuyện của một mình nhà chúng ta đâu mà còn ảnh hưởng đến cả hàng xóm xung quanh và chủ nhà nữa. Chúng ta không nên gây phiền phức cho mọi người. Bác Thôi làm thức ăn rất là ngon, con không được kén chọn, như vậy là sẽ phụ lòng tốt của bác đấy. Sau khi ăn xong phải khoanh tay cảm ơn vì bác Thôi đã nấu cơm cho con ăn. Con nhớ lời mẹ dặn chưa?”

Bởi vì anh đã tận tai nghe thấy những lời Mạc Hướng Văn dạy con trai như vậy, nhưng đến tối hôm đó không kiềm chế được mà mĩa mai cô. Anh tự cảm thấy bản thân hành động vô cùng nông nổi. Cô chăm sóc giáo dục con cái tỉ mỉ, cặn kẽ như vậy, lại còn luôn chân thành biết ơn trước lòng tốt của người khác, vậy mà anh lại còn nở chàm chọc, làm tổn thương cô.

Bác Thôi ở phòng 401 mỗi lần nhắc đến cô đều tỏ vẻ cảm thông: “Cô ấy với chồng cũ đã ly hôn mấy năm rồi, một thân một mình có thể dạy dỗ, nuôi nấng đứa con ngoan ngoãn như vậy lại chẳng hề sao nhãng công việc, đúng thật không dễ dàng chút nào.”

Mạc Bắc nghe thế, anh đoán đây chắc cũng chỉ là cái cớ do cô bịa ra mà thôi, để cho Mạc Phi có được một thân phận hợp pháp.

Anh vẫn chẳng thể đủ dũng khí để trực tiếp hỏi cô về vấn đề nhạy cảm là thân thế của Mạc Phi được. Để từ một Thảo Thảo của chín năm trước biến thành Mạc Hướng Văn của ngày hôm nay, cô đã phải trả giá, đánh đổi bao nhiêu mồ hôi, xương máu? Mạc Bắc thầm suy đoán, rồi dần thấu hiểu, sau khi hiểu ra, anh không dám làm những chuyện manh động, bứt dây động rừng như thế nữa.

Động cơ của anh đã quá rõ ràng, nhưng lại hoàn toàn bị đảo lộn trước phản ứng của cô. Trong ba mươi năm của cuộc đời mình, đây là lần đầu tiên Mạc Bắc muốn mà không dám làm một chuyện.

Đúng vậy, đích thực là anh không dám.

Kết luận đó khiến bản thân Mạc Bắc cảm thấy kinh ngạc với chính mình, không ngờ anh lại sợ mạo phạm đến cô, có lẽ bởi anh thật sự đã nợ cô quá nhiều.

# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 9

Người đàn ông và người phụ nữ ở sát cạnh nhà nhau này vẫn tiếp tục giữ thái độ bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Họ đã không gặp mặt nhau một khoảng thời gian khá dài.

Chỉ có điều, Mạc Bắc vẫn mua đồ ăn sáng không sót một ngày nào.

Trước đó, Mạc Hường Văn chẳng qua giận quá mà buột miệng nói vậy, không ngờ chỉ một câu nói này, ngày nào anh cũng mua đồ ăn sáng đến cho cô. Đầu tiên, Mạc Hường Văn cảm thấy kinh ngạc, tiếp đó dần phiền não, sau cùng đã chuẩn bị sẵn tiền rồi tìm cơ hội trả cho anh.

Thói quen ngủ nghỉ, giờ giấc thức dậy của Mạc Phi không biết bắt đầu thay đổi từ lúc nào. Bây giờ ngày nào cậu bé cũng dậy sớm hơn cô, cầm đồ ăn sáng Mạc Bắc đưa vào, rồi vào phòng kéo cô dậy.

Mạc Bắc thông minh ở chỗ không hề vào nhà làm phiền đến cô, cũng chẳng chạm mặt cô, Mạc Phi đưa tiền anh cũng quyết không nhận. Anh đoán chắc rằng bây giờ nếu như không có chuyện gì cấp thiết, cô tuyệt đối sẽ không chịu gặp mặt anh.

Chỉ khổ thân Mạc Phi, ngày nào cũng cầm mấy tờ bạc màu đỏ<sup>[1]</sup>, nói với Mạc Bắc bằng giọng đáng thương: “Chú bốn mắt, chú thật đáng ghét, chú không cầm tiền của mẹ cháu khiến cháu không hoàn thành được việc mà mẹ giao cho.”

[1] Tờ 100 tệ của Trung Hoa.



Anh hỏi Mạc Phi: “Thế mẹ có trách cháu không?”

Mạc Phi lắc lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ, mẹ thật sự chẳng trách gì mình cả, có điều không chịu lấy lại tiền mà thôi. Cậu bé luôn muốn hoàn thành xuất sắc mọi nhiệm vụ mà mẹ giao phó, cho nên việc này hoàn toàn khiến cậu bé phải vắt óc suy nghĩ, khổ não mấy ngày liền.

Thế là Mạc Bắc bèn nói: “Cháu cứ nói với mẹ thế này nhé! Đây là những món mà chú mời Mạc Phi dễ thương ăn sáng, bảo mẹ không phải ngại, mẹ cháu chẳng qua là nhờ phúc của cháu nên mới được ăn thôi.” Những lời nói này là anh cố tình nghĩ ra, tuy rằng không gặp mặt nhau, nhưng anh vẫn cứ nhất thời không kiềm chế được bản thân đi làm những việc không được “quang minh chính đại” cho lắm.

Sau khi nghe thấy những lời này, Mạc Hường Văn vô cùng tức tối, nhưng lại không muốn chạy sang đập cửa phòng 403 nữa. Thế nào mà anh chẳng mỉm cười hi hỏ, cô không thể nào vút tiền thẳng vào khuôn mặt cứ nhờn nhờn đáng ghét đó. Mạc Hường Văn không muốn diễn quá đạt vai sư tử Hà Đông trước mặt anh.

Tuy rằng, Mạc Bắc và Mạc Hường Văn không gặp mặt nhau, nhưng mỗi buổi sớm anh đều gặp Mạc Phi, hỏi xem cậu bé dùng bữa có ngon hay không, có no hay không, mẹ có đi làm ngoài giờ nữa không, để tiện sắp xếp một số việc trong vài ngày tới.

Mạc Bắc cảm thấy vô cùng vui vẻ, khoan khoái trong lòng.

Buổi sáng hôm nay, sau khi chạy bộ thể dục xong, mặc trên người bộ quần áo thể thao, Mạc Bắc hân hoan đứng xếp hàng mua bánh bao nhân thịt trước cửa tiệm bán hàng của đôi vợ chồng trẻ ở đầu khu dân cư.

Đôi vợ chồng trẻ này khoảng hơn hai mươi, từng làm việc ở một cửa hàng danh tiếng, học được chút kỹ thuật làm mấy món điểm tâm từ một đầu bếp có tiếng, nên chiếc bánh bao làm ra vỏ mỏng nhân dày, vị đậm đà,

thơm ngon, vỏ bánh lại dai mềm ngon tuyệt. Trời còn chưa sáng, họ đã mở cửa đón khách, mỗi ngày có thể bán đến mấy ngàn cái bánh.

Mạc Phi nói mẹ thích ăn những đồ nhạt, cửa hàng này còn bán các loại cháo, nào là cháo trứng thịt, cháo bát bảo, cháo theo phong cách HỒNG Kông, cháo đậu đỏ, đảm bảo cho hai mẹ con nhà họ Mạc những bữa sáng phong phú, đa dạng, thơm ngon mà dinh dưỡng.

Vì anh tới đây mua bánh nhiều nên đôi vợ chồng này bắt đầu quen mặt, dần dần có thể tán gẫu vài câu với anh.

Cô vợ vui vẻ hỏi: “Anh lại mua đồ ăn sáng cho con à?”

Mạc Bắc trả lời rất thuận miệng: “Đúng thế, thằng bé thích ăn bánh bao anh chị làm lắm.”

Cô vợ này liền quay sang nói với anh chồng: “Mọi người đều bảo đàn ông Thượng Hải tốt quả không sai, anh nhìn xem, người ta vừa mới sáng sớm đã thức dậy đi mua đồ ăn cho vợ con rồi đấy.”

Mạc Bắc chẳng muốn giải thích nhiều với những người không quen biết, thế nhưng câu nói này lại bị một người đột nhiên bước đến từ phía sau nghe thấy. Người đó lập tức hét lớn: “Mạc Bắc, cậu có vợ con từ lúc nào mà nhanh thế hả?”

Thì ra là Vu Trực! Mạc Bắc đành phải lôi ngay anh bạn chí cốt ra khỏi chỗ mua hàng. Vu Trực không hề đến đây một mình, phía sau còn cả chiếc xe Land Rover hoành tráng, khiến cho mọi người đều quay lại nhìn. Từ Tư cũng đang nhòai người ra khỏi cửa kính nhìn anh cười tươi rói.

Từ Tư nói: “Mình đã nhận thấy ngay hành động của cậu là bất thường mà, có phải đang giấu gái trong nhà không?”

Mạc Bắc cầm trên tay mấy chiếc bánh bao, muốn đưa cho Mạc Phi nhân lúc còn nóng, vậy nên anh chẳng thèm để tâm đến hai anh bạn nổi khố, nhanh chóng ngồi vào xe rồi giục: “Nào, cho mình đi nhờ một đoạn đi.”

Từ Tư nhìn anh cười: “Có phải cậu đang hẹn hò không? Còn không thèm đeo kính nữa cơ đấy.”

“Đừng lảm lời, mình đeo kính áp tròng rồi, mau lái xe đi.”

Vu Trực lên xe. bực mình buông lời: “Đường sá ở đây sao thế, chỗ nào cũng thấy toàn “ếch con xanh”?”

“Ếch con xanh” mà Vu Trực nói đến chính là những học sinh tiểu học mặc đồng phục màu xanh lá cây, mấy đứa trẻ đang hứng khởi nhảy nhót trên đường đến trường.

Ngày hôm nay chính là buổi khai trường.

Mạc Hương Văn chán nản trước thế công kích bằng bữa sáng của Mạc Bắc. Người ta thường nói “vô công bất thụ lộc”, cô nghĩ chỉ còn một cách phải dậy sớm, cho Mạc Phi ăn thật no nê, như vậy mới có thể chặn dứt đường của anh được. Vì vậy, sáng nay cô dậy từ sớm, nấu mì cho Mạc Phi, còn chần cả trứng, cho cả xúc xích lên trên. Mạc Phi quả thực đã ăn no nê, nhưng vẫn cứ nhớ đến chú bốn mắt của mình.

Có lẽ, cậu bé biết rằng mẹ không mấy yêu quý, thân thiện chú bốn mắt cho nên không dám nhắc một cách trực tiếp mà chỉ lảm bà lảm bầm: “Hầy, vậy là con không được ăn bánh bao nhân thịt rồi.”

Đây chính là những gì mà Mạc Hương Văn muốn. Nếu như để cho Mạc Bắc làm hỏng thói quen ăn uống của Mạc Phi thì người làm mẹ như cô quả là đã thất bại trong việc phòng thủ. Cô còn làm thêm hoa quả cho Mạc Phi ăn tráng miệng nữa.

Sau khi ăn xong, bụng Mạc Phi căng tròn, hoàn toàn quên bém mấy chiếc bánh bao nhân thịt. Người bạn thân Vu Lô đang đứng phía ngoài sân gọi Mạc Phi xuống cùng nhau đến trường. Cậu bé nhanh chóng quay sang nói với Mạc Hương Vãn: “Mẹ ơi, con đi học đây, trên đường đi con sẽ cẩn thận, mẹ cứ yên tâm.”

Kể từ khi Mạc Phi bắt đầu vào tiểu học, ngày nào Mạc Hương Vãn cũng dành chút thời gian buổi sáng đưa con đến trường. Thế nhưng từ học kỳ trước, mấy cô bạn gái cùng lớp với Mạc Phi bắt đầu phát động phong trào “mọi người cùng nhau đến trường”. Sáng ra, cả đám học sinh nữ không bắt cha mẹ đưa tới trường, hẹn tập trung một điểm rồi cùng nhau đi. Cô bé phát động phong trào này còn cười nhạo Mạc Phi một thời gian vì cứ mãi để mẹ phải đưa đến trường, điều này khiến cho Mạc Phi cảm thấy vô cùng mất mặt.

Mấy hôm trước ngày khai giảng, Mạc Phi nghiêm túc thông báo với Mạc Hương Vãn rằng: “Mẹ ơi, con là con trai, hơn nữa cũng đã lên lớp hai, con có thể tự mình đến trường được rồi.”

Tuy rằng, Mạc Hương Vãn không an tâm nhưng lại chẳng thể làm tổn thương lòng tự tôn của con trai nên đành phải đồng ý. Nhưng cô vẫn yêu cầu cậu bé: “Con phải đến trường cùng với các bạn trong lớp, mọi người có thể nói chuyện cho vui, hơn nữa cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Mạc Phi tìm mấy cậu bạn thân như Vu Lô, rồi lập ra nội quy về thời gian và lộ trình đến trường cho cả nhóm.

Mạc Hương Vãn cũng đã nói chuyện với bố mẹ của Vu Lô, cuối cùng đành phải để cho Mạc Phi tự mình tới trường.

Dù vậy, nhìn thấy Mạc Phi tự đi đến trường, trong lòng cô vẫn cảm thấy vô cùng lo lắng. Con trai càng ngày càng trưởng thành thế nào cũng có một ngày rời xa cô. Mạc Hương Vãn đứng trên ban công, nhìn thấy Mạc Phi

cùng Vu Lôi và mấy người bạn học vui đùa hớn hở, vừa đi vừa nói chuyện, lại còn nhắc nhở lẫn nhau là phải đi thẳng rồi rẽ trái, cô bất giác nở nụ cười vui vẻ.

T-T

Mạc Phi đang đi bỗng nhìn thấy một chiếc xe rất đẹp từ phía xa đang dần tiến lại, còn chưa kịp nói với mấy người bạn học rằng chiếc xe thật tuyệt thì đã thấy chú bốn mắt ngồi ở phía trong rồi.

Từ Tư từ phía xa đã nhìn thấy có mấy “chú ếch xanh nhỏ” đang tiến gần lại xe mình. Mạc Bắc bảo anh dừng xe lại. Từ Tư mở cửa sổ xuống, liền nghe thấy một trong mấy đứa trẻ gọi Mạc Bắc là “chú bốn mắt”.

Mạc Bắc mỉm cười hỏi cậu bé: “Tại sao hôm nay lại dậy sớm thế này? Cháu đã ăn sáng chưa?”

Mạc Phi vỗ vỗ vào chiếc bụng của mình nói: “Cháu ăn no lắm rồi ạ.”

Mạc Bắc để số bánh bao nhân thịt và cháo sang một bên rồi hỏi tiếp: “Mẹ cháu không đưa cháu đến trường sao?”

Mạc Phi vỗ ngực vẻ đắc ý: “Bọn cháu tự mình đi đến lớp ạ.”

T-T

Lần này thì chiếc xe tuyệt đẹp của Từ Tư đã thật sự bị “chà đạp giày xéo”. Mạc Bắc cho tất cả đám “ếch xanh nhỏ” kia lên xe, suốt cả đoạn đường chúng cứ hỏi mãi không thôi, vậy mà Mạc Phi vẫn nhẫn nại trả lời từng câu một.

Khi đến trường, Từ Tư đỗ xe trước cổng, các anh bạn nhỏ vui vẻ, hân hoan xuống xe, cậu bé nói chuyện cùng Mạc Bắc còn cúi người đầy cung

kính, nói với anh rằng: “Cháu thay mặt các bạn cùng lớp, cảm ơn chú Mạc.”

Mạc Bắc vô cùng cao hứng hỏi cậu bé: “Tại sao cháu không gọi chú là “chú bốn mắt” nữa?”

Anh bạn nhỏ lộ vẻ mặt tinh quái, ranh ma đáp: “Bởi vì, sáng nay chú chỉ có mỗi hai mắt thôi.”

Mạc Bắc không hề tức giận, lại còn cười tí mắt xoa đầu anh bạn nhỏ dặn dò: “Cháu phải nhớ cho kỹ, sau này lúc nào cũng phải gọi là chú Mạc, nghe không.”

Lúc quay trở lại xe, Từ Tư vừa nằm vô lăng vừa kêu cathan vãn: “Hôm nay, cậu dám bắt mình làm lái xe chở họcsinh tới trường hả?”

Vu Trực cũng không nhịn được: “Cậu nhớ khi còn nhỏ, mình vừa gọi cậu một tiếng “tiểu bốn mắt” cậu đã nện cho mình một trận tơi bời không?”

Mạc Bắc nhét luôn bọc bánh bao vào tay Vu Trực, bị nóng bất ngờ, Vu Trực kêu oai oái.

Từ Tư nhanh chóng nhận định rõ tình hình, thẳng thắn đưa ra câu hỏi cho mỗi nghi ngờ lớn nhất của mình: “Không phải cậu đang định trở thành cha dượng của con nhà người ta đấy chứ?” Vu Trực tiện tay đưa cho anh một chiếc bánh bao nhân thịt.

Mạc Bắc thản nhiên chậm rãi trả lời một câu, suýt chút nữa khiến cho cả hai cậu bạn chết vì nghẹn bánh bao.

“Có lẽ cậu bé đó là con đẻ của mình đấy.”

Mạc Bắc không hề cho hai anh bạn bất cứ cơ hội nào tiếp tục tìm hiểu vấn đề riêng tư của mình, vừa nói xong, anh dẫ lên tiếng hỏi: “Thế vừa sớm

ngày ra, hai cậu đến đây tìm mình, chắc không phải để ăn ké bánh bao nhân thịt đấy chứ?”

Từ Tư và Vu Trực đưa mắt nhìn nhau.

Vu Trực mở miệng trước: “Mạc Bắc, cậu đừng theo vụ án ở nơi này nữa, chẳng có lợi ích gì đâu.”

Từ Tư gật đầu đồng ý: “Bánh xe lịch sử luôn phải thẳng tiến, cậu tội gì phải làm con bọ ngựa đứng cản đường bánh xe khổng lồ đó chứ? Muốn tự gây rắc rối cho bản thân sao?”

Mạc Bắc nhếch mép sang một bên: “Nếu như mình cứ nhất nhất muốn làm con bọ ngựa cản đường thì sao?”

Từ Tư liền nghiêm túc nói: “Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng sau.”

“Chim sẻ đã tới tìm hai cậu rồi sao?”

Vu Trực phân bua: “Không phải, bọn mình chỉ nghe nói thôi. Nhà tư bản nước ngoài muốn mang tiền tới tặng, ai chặn con đường tài lộ của họ thì kẻ ấy sẽ lãnh đủ.”

Mạc Bắc khoanh tay trước ngực “ừm” một tiếng rồi thản nhiên: “Vậ hai cậu cứ coi như mình đang ngựa máu đi.”

T-T

Gần đây, công việc của Mạc Hương Vãn khá thuận lợi. Sau khi Mạc Phi trở lại lớp học, lúc làm việc cô có thể tập trung tinh thần được cao hơn, không cần suốt ngày phải lo lắng xem con trai ở nhà có gây ra “tai họa” gì hay không.

Cô đã đăng ký lớp học thêm buổi tối ở trường cho Mạc Phi, sẽ có giáo viên đôn đốc việc học và làm bài tập của cậu bé. Lúc trời chưa tối, còn có

thời gian khoảng một giờ đồng hồ cho hoạt động thể chất nữa.

Hai lần bị Mạc Bắc chỉ trích về việc chăm sóc con cái đích thực đã động vào nỗi đau của cô. Cô hoàn toàn có thể bớt tham dự những buổi tập, tiệc tùng vì Mạc Phi, còn việc tạo thêm thời gian hoạt động cho thằng bé thì không hề dễ chút nào.

Cô đã từng nói chuyện này với cô giáo Cát, sắc mặt cô giáo không được tốt cho lắm, cô nói: “Quy định riêng của trường học, em thật sự không tiện đề đạt. Nếu như phụ huynh học sinh có ý kiến thì...”. Cô giáo Cát nói đến đây bỗng nhiên ngập ngừng rồi không nói thêm gì nữa.

Mạc Hương Văn đương nhiên hiểu, đặt mình vào vị trí cô giáo Cát, cô hoàn toàn hiểu sự khó xử của giáo viên. Cô liền bàn với bố mẹ của Vu Lô, liệu có nên trao đổi với Hiệu trưởng đề nghị nhà trường thỉnh thoảng nên mở cửa sân vận động cho các em học sinh vào vui chơi trong thời gian rảnh rỗi?

Không ngờ đề nghị này của cô nhận được rất nhiều sự tán đồng từ các phụ huynh học sinh khác. Bọn họ đều hy vọng con em mình có thể đến trường vui chơi chứ không phải tan học rồi đi lang thang bên ngoài chơi đùa linh tinh. Chính vì vậy, lần này lời đề nghị của cô có sức thuyết phục rất lớn, Mạc Hương Văn thay mặt cho toàn bộ phụ huynh học sinh gọi điện đến cho Hiệu trưởng, vô cùng thiết tha đưa ý kiến.

Cũng may, ông Hiệu trưởng chấp thuận ý kiến của các bậc phụ huynh. Vậy là sau khi tan học, thời gian mở cửa sân vận động sẽ được kéo dài thêm. Có điều, ông đề nghị nên thu thêm chút tiền của lớp học thêm buổi tối, bởi lẽ trường học muốn cho các em dùng sữa tươi và bánh ngọt, giá cả đương nhiên sẽ cao hơn thị trường đôi chút.

Thế nhưng dù cao hơn một chút, Mạc Hương Văn vẫn bằng lòng trả thêm. Hiện nay, cơ quan tổ chức đâu đâu mà chẳng nghĩ tới lợi ích tiền bạc,



luôn tìm cách lập ra các chương trình để thu phí. Mạc Hường Văn ngồi tính toán một lúc, dùng tinh thần AQ để suy nghĩ vấn đề. Trả thêm chút phí cho giáo viên dạy các lớp buổi tối cũng chẳng có gì là quá đáng hết.

Hơn nữa, như thế cô cũng có thêm thời gian đi học lớp tại chức vào buổi tối.

Sau khi Mạc Phi vào lớp một, Mạc Hường Văn cũng đăng ký vào lớp đại học tại chức ban đêm. Cô đã bỏ bê việc học hành nhiều năm rồi nên khi quay trở lại học cũng gặp nhiều khó khăn. Vì vậy, cô nỗ lực hết mình để nghỉ học càng ít càng tốt, toàn bộ bài tập cũng làm rất chăm chỉ, nghiêm túc, vì vậy cô trở thành một sinh viên lớn tuổi chăm chỉ, chịu khó nhất trong lớp.

Cô giáo dạy môn Marketing của cô chính là chuyên viên nghiên cứu họ Phùng tại Trung tâm nghiên cứu kinh tế thị trường của trường Đại học Sư phạm. Bà dạy môn học này cho các lớp đại học tại chức vào buổi tối, đại đa số sinh viên đến đây chỉ để có được một tấm bằng mà thôi. Vậy nên, đối với những người thật sự chăm chỉ, chịu khó học tập như Mạc Hường Văn, bà nhớ rất rõ, cũng ưu tiên cho cô nhiều thông tin và chú ý giúp đỡ hơn.

Hôm đó, cô giáo Phùng gọi cho Mạc Hường Văn nói: “Sáu giờ tối tại giảng đường Chính Huy của Đại học Sư phạm có buổi thảo luận về dự án mới, trình bày về giá trị của các mặt hàng mang nhãn hiệu Trung Hoa hiện nay, nếu như có thời gian thì em nên đến nghe, tôi sẽ làm giúp em một tấm thẻ sinh viên.”

Mạc Hường Văn nhìn lên đồng hồ, ước chừng nghe xong bài giảng vừa đúng thời gian đến trường tiểu học kịp đón Mạc Phi về nhà. Cô vô cùng cảm tạ cô giáo Phùng.

“Nếu em cứ chịu khó, chăm chỉ học hành như thế thì đến tầm ba mươi là có thể thi MBA[2] được rồi.”

## [2] Bằng Thạc sỹ Quản trị Kinh

Mạc Hương Văn bộp bạch: “Em vẫn cảm thấy mình không đủ thời gian để học. Trước đây đúng là em đã lãng phí quá nhiều thời gian”. Rồi cô thận trọng hỏi thêm: “Liệu em có thể làm được không ạ?”

Cô giáo Phùng động viên: “Không vấn đề gì! Chỉ cần chăm chỉ, nỗ lực là đủ rồi. Đến lúc đó, tôi sẽ giới thiệu mấy giáo viên giỏi bổ sung kiến thức cho em, chuẩn bị khoảng một đến hai năm, tôi tin rằng em có thể làm được. Trường chúng tôi có hợp tác cùng với các học viên bên Châu Âu, thi vào trường chúng tôi cũng rất được, học phí lại đỡ tốn kém hơn các trường khác nhiều.”

Mạc Hương Văn liền hỏi đến vấn đề học phí, cô giáo Phùng đưa ra một con số, Mạc Hương Văn tự nhẩm và quyết định lùi việc học MBA lại sau, vì e rằng trước khi Mạc Phi lên đại học, cô không đủ thời gian và tiền bạc để theo học lớp này.

Thế nhưng cô vẫn chân thành cảm ơn cô giáo Phùng rồi nói thêm: “Em sẽ suy nghĩ kỹ vấn đề này.”

T-T

Ở thành phố này, tháng Chín rồi mà nắng vẫn còn gay gắt, mọi người đều phải tìm chỗ để tránh.

Hôm nay tuy không phải lên lớp, nhưng Mạc Hương Văn vẫn ngồi trong thư viện trường Đại học Sư phạm chăm chỉ tự học. Cô im lặng ngồi ở một góc khuất. Do không phải là sinh viên chính quy của trường nên cô nghiêm túc tuân theo quy định, im lặng nghiên cứu không gây sự chú ý của người khác.

Khi đến lớp, không bao giờ cô mặc trang phục đi làm, cũng không đeo kính, chỉ mặc áo sơ mi quần bò, đeo chiếc cặp sinh viên không phải là hàng

hiệu, tóc buộc gọn gàng sau lưng bằng một chiếc chun màu đen giản dị.

Vậy mà vẫn có nam sinh đến tán tỉnh cho dù cô đã ngồi ở góc khuất nhất của thư viện rồi.

Người đó hỏi cô: “Bạn có thời gian tham dự vào buổi dạ hội chào mừng khai giảng tối nay không?”

Mạc Hương Văn không thể không đối đáp cẩn thận. Cô nhận ra ngay nam sinh trước mặt mình, học kỳ trước anh ta đã tới chào hỏi và làm quen cô mấy lần liền. Lúc đó, trông khuôn mặt cậu ta vẫn còn khá non nớt, bây giờ hình như đã cao lên khá nhiều, mày rậm mắt to, khiến cho Mạc Hương Văn tưởng tượng ra hình ảnh của Mạc Phi khi lên đại học.

Đối với những anh chàng thế này, cô lựa chọn giải pháp lắt đầu từ chối, không nói thêm nhiều. Thế nhưng, sau hai tháng nghỉ hè, người sinh viên này vẫn quyết không từ bỏ, nên vấn đề nghiêm trọng hơn cô tưởng. Lần này, cô phải nói thật: “Cậu đã nhầm rồi, tôi không phải là sinh viên trường này.”

Nam sinh kia liền nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh cô: “Tôi biết mà, không khoa nào có sinh viên nữ như bạn hết”. Anh chàng sinh viên dùng bộ dạng đặc ý non nớt của người trẻ tuổi nói tiếp: “Cô học lớp tại chức buổi tối.”

Mạc Hương Văn nghe thấy vậy liền nghĩ, mấy đứa trẻ bây giờ đúng là toàn thuộc KGB[3] hết.

[3] Tên viết tắt của Ủy ban An ninh Quốc gia Nga.

Cậu sinh viên nọ còn nói thêm: “Nhưng như thế thì có can hệ gì chứ?”

Mạc Hương Văn đành phải mỉm cười đầy bất lực, tỏ vẻ người lớn nói: “Năm nay chị đã hai tám rồi, em trai nhỏ ạ.”

“Em trai nhỏ” này liền “anh” lên một tiếng vô cùng bất ngờ, đứng bật dậy như thể đang ngồi trên chảo lửa, không biết phải nói gì nữa.

Cuối cùng, Mạc Hường Văn đành phải lên tiếng giải vây cho cậu chàng: “Cho nên buổi dạ hội khai giảng tối nay là cuộc tụ hội của đám thanh niên trẻ tuổi các cậu, chị đến chẳng thích hợp chút nào, có đúng không?”

Cậu em kia không nói thêm câu gì ngoài từ “tạm biệt” rồi quay người bước đi, có lẽ cậu đã bị cô dọa cho phát khiếp lên rồi.

Mạc Hường Văn lắc lắc đầu, thu dọn sách vở, cầm theo Thẻ sinh viên cô giáo Phùng đã làm cho đi vào giảng đường Chính Huy.

Lúc Mạc Hường Văn bước vào giảng đường Chính Huy, buổi thảo luận đã bắt đầu. Người đứng diễn thuyết không phải giáo viên của Đại học Sư phạm cũng chẳng phải chuyên viên viên của Trung tâm nghiên cứu.

Khi cô vừa bước vào liền nghe thấy hai nữ sinh ngồi ở hàng ghế sau cùng thầm thì to nhỏ với nhau: “Luật sư chính hiệu tốt nghiệp trường Đại học Chính trị Pháp luật đúng là khác hẳn, diễn giảng vô cùng thuyết phục, lại đẹp trai, đúng là ăn đứt thầy giáo Tiết môn Kinh tế học nhỉ?”

“Cậu đừng có khó tính quá thế, Phó giáo sư Tiết hôm nay đột nhiên bị cảm nên mới đến lượt khách mời lên thay thế. Có điều, đúng là anh ấy thật sự trông rất đẹp trai. Mọi người thường nói, mấy “động vật đực” học ngành Chính trị Pháp luật đều chẳng thể cao quá một mét bảy, xem ra đều là lừa gạt, nhằm nhí cả thôi.”

Mạc Hường Văn tìm một chỗ ngồi thích hợp ở hàng ghế sau cùng, nghiêm túc nghe Mạc Bắc thao thao bất tuyệt trên bục giảng.

Những tia nắng cuối cùng của buổi chiều tháng Chín chiếu xuyên vào giảng đường, đúng vào chỗ anh đang đứng, khiến cho khuôn mặt điển trai

của anh càng trở nên quyến rũ, Mạc Hướng Văn đành coi anh như là một người xa lạ không quen biết.

Anh giảng về vấn đề của một doanh nghiệp lớn ở Trung Hoa đang thông qua giá trị của sản phẩm để đưa cổ phiếu lên thị trường.

Tư liệu về vấn đề này rất nhiều, vậy mà anh vẫn nắm rõ tất cả rồi trình bày vô cùng có tình có lý. Thỉnh thoảng đến điểm quan trọng, anh dừng đôi chút, nhìn xuống dưới mỉm cười, mọi người đều tưởng rằng anh đang nhìn mình cười, vừa ấm áp lại vừa lễ độ, lịch lãm. Thực chất, anh dừng lại như vậy là vừa cho sinh viên quãng thời gian suy nghĩ lại vừa có thể ghi chép những điểm quan trọng.

Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ nhìn thấy một Mạc Bắc (hoặc có thể nói là Mace) như vậy, thản nhiên, tự tại, tài giỏi và vô cùng oai phong.

Từng lời anh nói ra đều đồng dục, lời cuốn: “Có rất nhiều người cho rằng cảnh giới cao nhất của việc tạo nên nhãn hiệu chính là bán được hàng. Hoặc đối với những doanh nghiệp sản xuất thì đây chính là một cách để giải thoát, thậm chí còn là sự khởi đầu cho một ngành nghề mới. Nhưng xin mọi người hãy nhớ kỹ rằng, thu được lợi nhuận chỉ là một phần công sức và trí tuệ mà mọi người bỏ ra, chứ không phải tất cả. Cao trên hết là trách nhiệm của doanh nghiệp đối với sản phẩm họ làm ra.”

Bởi vì đã đến thời gian thảo luận nên có sinh viên nhân cơ hội đưa ra câu hỏi: “Thầy là người học pháp luật, tại sao lại đưa ra một kết luận cảm tính như thế?”

Mạc Hướng Văn chờ xem Mạc Bắc sẽ trả lời ra sao.

Mạc Bắc khẽ mỉm cười đáp: “Cảm tính là một từ vô cùng đáng yêu, và chẳng hề đối nghịch gì với “pháp luật” hết. Các nhân lực marketing tương lai có mặt tại đây, nếu mọi người coi ngài Philip Kotler[3] là thần tượng thì cũng nên nhớ kỹ câu nói nổi tiếng của ngài – “Hàng hóa tuyệt vời

nhất đều phải xây dựng trên ý thức cảm tính của người tiêu dùng, sau đó mới là giá trị bản thân của mặt hàng”. Tôi dùng tư duy pháp luật của mình, tin tưởng vào kết luận của thần tượng các bạn mà thôi.”

[3] Nhà marketing nổi tiếng thế giới, “cha đẻ” của marketing hiện đại.

Nhiều tràng vỗ tay nhiệt liệt ủng hộ vang lên. Mạc Bắc nhã nhặn đưa tay ra trước ngực bày tỏ lòng cảm ơn.

Sau khi nhận thức được vấn đề, Mạc Hương Văn cũng vỗ tay cổ vũ.

T-T

Mạc Bắc trở về vị trí của mình trên hàng ghế khách mời mà tiếng vỗ tay vẫn vang lên không dứt. Phó giáo sư Tiết, người tổ chức buổi thảo luận hôm nay, đưa mắt liếc anh trong trận mưa tay nồng nhiệt của tất cả khán giả tham dự.

Phó giáo sư Tiết bị cảm nên đành phải tìm người thay mình lên diễn thuyết tại buổi thảo luận tối nay. Mạc Bắc được một giảng viên đại học tiến cử đến đây để tư vấn cho sinh viên về mặt pháp luật. Những người tổ chức cho rằng luật sư là người có khả năng nói năng đâu ra đấy, nên để cho anh thay thế.

Mạc Bắc vừa nhìn vào bài giảng này liền mỉm cười đầy mỉa mai.

Hiện nay, cục diện nền kinh tế đã có nhiều thay đổi, những người chuyên chơi cổ phiếu thành lập công ty đầu tư, kiếm được nhiều lợi nhuận hơn kinh doanh thật sự. Bọn họ đều cho rằng doanh nghiệp Trung Hoa khi nhận vốn đầu tư từ các doanh nghiệp nước ngoài nếu như làm tốt công tác marketing, thì giá trị sản phẩm sẽ càng được nâng cao hơn.

Người tay trắng khởi nghiệp luôn luôn vô cùng vất vả, còn người sớm chiều có được món hời lớn thì lại là bá đạo. Mạc Bắc nghĩ trong lòng như

vậy nên quyết định làm một sự đột phá trong buổi diễn thuyết này.

Phó giáo sư Tiết không quen biết gì với anh, chỉ biết anh là một môn sinh đặc ý của người bạn. Anh là người chuyên về mảng Kinh tế quốc tế, vừa có kiến thức chuyên môn, lại có khả năng diễn thuyết tốt cho nên hoàn toàn thích hợp thay thế ông. Thế nhưng, ai ngờ được chính anh lại là người phản bác lại luận điểm của ông trong buổi diễn thuyết hôm nay khiến giáo sư cảm thấy tức mình anh ách.

Trở trêu là các sinh viên hiện nay vừa ngang ngạnh lại vừa hiếu chiến, hoàn toàn hứng thú với những tư duy trái chiều, rất thích bài diễn thuyết của Mạc Bắc.

Sau khi đi xuống, Mạc Bắc mới chợt nhận ra rằng mình đã vô tình trở thành con chim đầu đàn đưa ra những luận điểm trái ngược, may mà ở phần cuối của bài diễn thuyết, anh đã kịp thời tỉnh ngộ và giảm bớt phô trương, đủ để giữ thể diện cho Phó giáo sư Tiết. Khi trả lời câu hỏi của các bạn sinh viên, anh cũng cố gắng hết sức trả lời trong phạm vi kiến thức của bài diễn thuyết này, vì thế mà không khí càng lúc càng lắng xuống và không tránh khỏi nhạt nhẽo. Mạc Hương Văn ghi chép lại vài câu rồi chẳng buồn ghi tiếp nữa.

Mấy nữ sinh ở phía trước cũng dần dần thất vọng: “Lúc ban đầu anh ấy nói hay là thế, sao bây giờ lại chẳng khác gì Phó giáo sư Tiết vậy?”

“Sư huynh Học viện Chính trị Pháp luật đã biến từ Lệnh Hồ Xung thành Lao Đức Nặc[4] rồi.”

[4] Hai nhân vật trong tiểu thuyết Tiểu Ngạo Giang Hồ của Kim Dung.

“Chả có chút bản lĩnh nào hết.”

Mạc Hương Văn nhìn Mạc Bắc đang ngồi trên bục giảng thăm thẳm thì, trao đổi thông tin với Phó giáo sư Tiết nhưng ánh mắt lại đang nhìn xuống hội

trường. Tâm tư của anh lúc này đã chẳng còn ở đây nữa, nhưng anh vẫn có thể ứng phó tốt với tất cả mọi việc. Cô đột nhiên cảm thấy vô cùng nực cười, trong lòng thầm nghĩ, anh đúng là biết cách giả vờ.

T-T

Mạc Bắc đứng trên bục giảng đưa mắt nhìn xuống phía dưới và hết sức bất ngờ. Anh cho rằng mình đã hoa mắt nhìn nhầm, lặng lẽ xác nhận lại thêm lần nữa, đôi mắt kính vừa tăng thêm hai độ của anh chẳng phản ánh sai điều gì.

Mạc Hương Văn đang ăn mặc như một cô sinh viên, ngồi ở hàng ghế cuối, lúc thì chăm chú nghe giảng, lúc thì lại ghi chép tỉ mỉ, cẩn thận, có điều việc này cùng chẳng duy trì được bao lâu, cô bắt đầu duỗi chân ra, chốc chốc lại đưa tay lên xem đồng hồ.

Cô còn phải quay về làm người mẹ mẫu mực của Mạc Phi, chứ không nên phí hoài thêm thời gian ở buổi diễn thuyết càng lúc càng nhạt nhẽo này.

Mạc Bắc cũng muốn buổi diễn thuyết này nhanh chóng kết thúc. Lúc thấy Hương Văn lặng lẽ thu dọn sách vở, chuẩn bị gia nhập vào đám sinh viên đang lũ lượt kéo nhau ra về, không biết thần sai quỷ khiến thế nào hay Mạc Bắc đã có ý định trước, anh liền quay sang nói thầm với chuyên viên nghiên cứu Phùng đang ngồi cạnh: “Tối nay, tôi còn có một buổi gặp mặt, chắc là bây giờ phải qua đó ngay.”

Từ lâu, cô Phùng đã nhận ra Mạc Bắc tâm hồn treo ngược cành cây, ý kiến lại bất đồng với những người khác, nên cũng chỉ muốn anh mau chóng rời đi cho rảnh nợ.

Chính vì vậy mà anh cũng thuận lợi bước xuống bục giảng, lập tức có khá nhiều sinh viên vây quanh xin số điện thoại của anh, nói sau này muốn được thỉnh giáo thêm nhiều. Anh liền xua xua tay: “Không dám, không dám” rồi để lại số điện thoại văn phòng và nói: “Lúc nào cũng hoan nghênh



các bạn sinh viên đến xin tư vấn pháp luật.” Như vậy, anh không cần đích thân phải trả lời.

Mạc Hương Văn đeo túi xách lên rồi bước ra khỏi giảng đường.

Lúc này trời đã bắt đầu tối. Cô nhìn đồng hồ, từ đây đến trường Mạc Phi phải mất một tiếng đồng hồ, vừa kịp kết thúc tiết học ôn bài của Mạc Phi vào lúc tám giờ.

Thế là cô liền nhanh bước ra về.

Thế nhưng, có người liền đứng chặn đường cô lại, do trời đã tối nên cô chưa nhận ra ngay người đó là ai. Người đó liền nói: “Tôi vẫn muốn mời chị tham gia buổi dạ hội khiêu vũ mừng khai giảng tối nay. Hai tám tuổi vẫn chưa phải là ba mươi, vẫn còn rất trẻ, chị đừng tự nghĩ mình già như vậy.”

Mạc Hương Văn cảm thấy vô cùng kinh ngạc, sau đó dần nhìn mặt lại, bây giờ đang thịnh hành một phi công trẻ lái máy bà già sao? Cậu thanh niên trước mặt cô đang tuổi xuân phơi phới, tính khí thì kiên trì, ánh mắt lại kiên quyết, mạnh mẽ.

Cô đành mỉm cười: “Em trai nhỏ, đừng có đùa tôi nữa. Cảm ơn lời mời của em, tôi thật sự không rảnh.”

Cậu thanh niên này nói chắc như đinh đóng cột: “Chị đang sợ hãi.”

Nụ cười lịch lãm trên khuôn mặt Mạc Hương Văn nhanh chóng biến mất: “Tôi sợ cái gì chứ?”

“Tại sao chị lại không dám yêu?”

Có người liền thay cô trả lời: “Cô ấy phải quay về đón con trai tan học rồi.”

Cậu thanh niên nọ lùi về sau vài bước, vô cùng kinh ngạc hét lên: “Cái gì cơ?”

Mạc Bắc chẳng thèm để ý đến cậu sinh viên kia, thò đầu ra khỏi xe, hỏi Mạc Hương Văn: “Có muốn tôi cho cô đi nhờ một đoạn không? Có thể đón Phi Phi về sớm hơn đấy.”

Đây chính là thứ mà Mạc Hương Văn đang cần lúc này, mà Mạc Bắc lại có thể đáp ứng ngay tức khắc, vì vậy không câu nệ “thù” cũ, cô nhanh chóng gật đầu đồng ý, chuẩn bị lên xe của anh. Có điều, cô chợt nhớ ra đằng sau mình vẫn còn một cậu thanh niên trẻ trung, liền quay lại nói: “Em trai nhỏ, tôi vẫn phải cảm ơn lời mời của cậu. Có điều, tôi thật sự không thích hợp để tham gia vào mấy bữa tiệc của thanh niên bọn cậu, hy vọng cậu đi chơi vui vẻ.”

Mạc Bắc muốn huýt sáo, nhưng vì Mạc Hương Văn đang ngồi bên cạnh nên anh chẳng dám. Anh nhìn cậu thanh niên đang vờ mộng trước mắt tình chưa có bắt đầu đã vội vã kết thúc bằng ánh mắt không mấy thiện cảm, sau đó lái xe đi như bay.

Ngày hôm đó, đường cao tốc vô cùng thoáng, vậy mà Mạc Hương Văn lại cứ đưa tay lên nhìn đồng hồ.

Mạc Bắc thấy thế liền nói: “Cứ yên tâm, trong vòng bốn mươi lăm phút nữa có thể đón Phi Phi về nhà rồi.”

Nghe thấy anh nhắc tới Phi Phi, cô liền ưỡn thẳng lưng ra theo bản năng. Đây chính là động tác phòng bị của cô, Mạc Bắc đã nhận ra, nhưng anh lại coi như không hề biết. Anh chỉ nói: “Phi Phi nhìn thấy cô đến đón sớm, nhất định sẽ rất vui đấy!”

Mạc Hương Văn thật sự không muốn nói chuyện về Phi Phi với anh, thế nhưng lúc này anh hoàn toàn có ý tốt, lại còn lái xe đưa cô về nhà. Cô chợt lóe ra ý tưởng, quyết định làm một sinh viên ngoan ngoãn để hướng

anh sang một đề tài khác: “Khi một doanh nghiệp không thể nào kinh doanh được nữa, phải chăng vẫn cứ phải tiếp tục duy trì trách nhiệm với nhãn hiệu của riêng mình.”

Đây có được tính là đang thách thức không?

Lúc này cô sinh viên đã hỏi những câu tương tự, một chuyên gia trả lời như sau: “Đây là một hành động “bán thân để sinh tồn”, phân tích hoàn cảnh thực tế của doanh nghiệp, bán đi không phải là một sự lựa chọn tốt nhất.”

Còn Mạc Bắc lại trả lời cô rằng: “Muốn biết tốt hay không, thì phải xem phương thức bán có hợp lý và hợp pháp hay không, liệu chẳng doanh nghiệp có thể tiếp tục phát triển theo hướng có lợi?”

“Vậy thì anh không hề phản đối kịch liệt hành động này?”

“Tôi chỉ phản đối lý luận làm sản phẩm, bán sản phẩm mà thôi. Nói ví dụ cụ thể, cô sinh ra Phi Phi, nhưng sau đó lại bán nó đi.”

Mạc Hương Vân gần như lập tức phản bác: “Đương nhiên, tôi không bao giờ làm như vậy.”

Mạc Bắc lén liếc mắt nhìn cô. Khuôn mặt cô lúc này phùng phùng đầy tức giận, một nửa bức bối, một nửa là bá đạo, lồng ngực thì không ngừng phồng lên xẹp xuống, ngay cả đuôi tóc cũng lắc lư mãi không thôi. Anh liếc trộm nhưng phải cố gắng không để cô phát hiện, điều này thật quá đối vất vả. Anh lập tức chuyển đổi đề tài: “Cô đang học tại trường Đại học Sư phạm?”

Anh nhìn vào chiếc cặp quai chéo bên cạnh cô, có lẽ nó được dùng để đựng sách vở.

Mạc Hương Văn cũng nhanh chóng điều chỉnh lại thái độ của mình, rồi trả lời: “Đúng vậy.”

Xe dần đi xuống chiếc cầu gần trường học, ánh đèn đường chiếu sáng lung linh. Mạc Bắc lại liếc mắt nhìn sang và thầm nghĩ, người phụ nữ này thật sự có sức lực dồi dào, ý chí mạnh mẽ, có thể nói là sức sống mãnh liệt vô ngần.

Anh chẳng thể nào sánh được.

T-T

Mạc Hương Văn trong lòng vẫn còn khá nhiều điều tò mò, không nhẫn nhịn được liền hỏi: “Nếu như anh đã không chung chí hướng với người ta, tại sao còn tham gia những hoạt động thế này?”

Mạc Bắc thầm nghĩ, đúng thế, tại sao anh lại phải làm vậy chứ? Lúc nào anh cũng cố gắng không thể từ chối những lời nhờ vả của người khác, đây chính là nhược điểm lớn nhất của anh. Anh liền nói: “Nhiều chuyện liên quan đến người quen, cô coi như tôi lảm chuyện là được rồi.”

“Anh đúng là quá mức nhàn rỗi.”

Mạc Bắc chẳng buồn để tâm đến câu nói châm chọc ấy của cô: “Được rồi, lái xe tạm thời đã hoàn thành nhiệm vụ, anh bạn nhỏ chuẩn bị tan học đây.”

Mạc Hương Văn nhìn ra phía ngoài, quả nhiên thấy các học sinh trong lớp đang cúi đầu chào giáo viên. Cô nhìn lên tầng ba, thấy Mạc Phi ngồi bên cạnh cửa sổ lớp học đang cất sách vở vào cặp một cách nhanh chóng.

Cảm giác này thật sự hạnh phúc, trái tim cô cũng trở nên ấm áp hơn bất cứ lúc nào, vậy nên cô nói chuyện với Mạc Bắc cũng dịu dàng hơn: “Cảm ơn anh nhiều!”

Mạc Bắc sớm đã quen với thái độ lạnh nhạt, nhiệt tình, thay đổi thất thường của cô, vào những lúc cô dịu dàng, anh biết rằng có thể nói vài câu “nhàn rỗi” được.

“Cô mặc kiểu này rất đẹp, khiến cho người khác không ngờ rằng anh bạn Mạc Phi lại có người mẹ xinh đẹp, trẻ trung đến thế.”

Mạc Hương Văn chẳng thèm để tâm tới lời anh, tuy nhiên trong lòng cũng không hề khó chịu.

Đúng thế, không hề khó chịu. Những lời nói thế này chẳng những không khiến cô cảm thấy bực bội mà thậm chí còn đem lại cảm giác an toàn đến kỳ lạ.

Mạc Phi chạy khỏi cổng trường. Mạc Hương Văn theo phản xạ mở cửa xe bước ra, bỗng nhiên cô dừng bước, hốt hoảng: Lúc này cô vừa nghĩ những gì? Nhưng cô không có thời gian để lo lắng nữa, loáng một cái, Mạc Phi đã nắm chặt lấy tay cô, lắc lắc rồi nói: “Mẹ ơi, tại sao mẹ lại về cùng chú bốn mắt thế?”

Cái lắc tay ấy khiến Mạc Hương Văn nhanh chóng quên đi ý nghĩ vừa rồi.

Mạc Bắc cũng bước xuống xe, nhìn Mạc Phi rồi than thở: “Gọi chú là chú Mạc.”

Mạc Phi nghiêng nghiêng đầu nói: “Hôm nay chú lại đeo kính rồi.”

“Vậy thường ngày mẹ cháu cũng đeo kính, tại sao cháu không gọi là mẹ bốn mắt?” Mạc Hương Văn vừa tức giận lại vừa cảm thấy buồn cười, có điều cứ để mặc một mình Mạc Phi đối phó với anh. Quả nhiên, Mạc Phi hóm hỉnh trả lời: “Mẹ cháu là người mẹ xinh đẹp, gọi là mẹ bốn mắt không lịch sự chút nào. Chú là đàn ông, đàn ông đại trượng phu gọi là gì thì cùng chẳng sao hết.”

Thế là thật sự cũng chẳng có vấn đề gì. Anh bạn nhỏ này một lòng bảo vệ mẹ mình, Mạc Bắc hoàn toàn thất bại trong lần dò hỏi này, đành mỉm cười mời hai mẹ con lên xe.

Hôm nay, bài trắc nghiệm Toán học của Mạc Phi được 100 điểm, nhưng cậu vẫn có nỗi lo lắng riêng, liền nghiêng đầu bên ngực mẹ nói: “Mẹ ơi, ngày mai phải làm bài kiểm tra môn Anh văn, cô giáo Cát nói lần này bắt đầu kiểm tra viết bài luận, đề bài là “Gia đình của em”, phải giới thiệu cả bố và mẹ.”

Mạc Bắc ngồi bên vô lăng nghe thấy, quay đầu qua, liền bị Mạc Hương Văn phát hiện. Cô vuốt ve vàng trán của Mạc Phi rồi nói: “Con viết về mẹ là được rồi.”

Sắc mặt của Mạc Phi rất khó coi, vô cùng sầu muộn, sau một hồi suy ngẫm, cậu bèn lên tiếng: “Mẹ ơi, liệu con có thể giả vờ chú bốn mắt là bố mình được không? Như vậy thì bài viết sẽ hay hơn rất nhiều.”

Nói xong, cậu bé liền nhìn mẹ bằng ánh mắt vô cùng mong đợi, khẩn cầu mà bao nhiêu năm nay Mạc Hương Văn chưa từng nhìn thấy.

Không ngờ Mạc Phi lại có những suy nghĩ như vậy, không biết nó bắt đầu xuất hiện từ lúc nào nữa? Mạc Hương Văn kinh ngạc tới mức hét lên: “Không thể được!”

Mạc Bắc nghe thấy liền quay đầu lại nhìn cô. Ánh mắt anh trầm tư, không biết được đang nghĩ những gì, cứ như vậy nhìn chăm chăm vào cô, như thể đang muốn tìm hiểu đến tận cùng người phụ nữ trước mặt.

Mạc Hương Văn khẽ ho vài tiếng, cảm thấy mình đã quá mất bình tĩnh, liền bổ sung: “Như vậy chẳng lẽ phép chút nào. Làm sao có thể tùy tiện viết về người khác như thế được chứ? Giáo viên của con cũng hy vọng các con viết sự thật thôi đúng không?”

Mạc Phi vẫn cứ bĩu môi, tỏ ra không vui chút nào. Mạc Bắc liền mở miệng: “Không sao đâu, khi viết văn thì phải biến hiện thực trở nên đẹp hơn, hoàn hảo hơn, giống như là khi vẽ tranh ấy.”

“Giáo viên sẽ không cho những bài viết mang tính hư cấu điểm cao đâu.”

“Tất cả các bài văn đều bắt nguồn từ cuộc sống và tươi đẹp hơn cuộc sống.”

Mạc Hương Văn mím chặt môi, tức giận nhìn Mạc Bắc. Mạc Bắc chẳng thèm quay đầu lại, bình thản nói một câu: “Mẹ cháu Mạc Phi, cô bảo thế có đúng không?”

Đây vốn dĩ là ngữ khí thường ngày cô hay dùng, không biết anh đã bắt đầu học được từ lúc nào, lại còn nói ra một cách nhẹ nhàng như không có gì nữa chứ.

Mạc Phi ngồi bên cạnh nhìn sang chú bốn mắt rồi lại quay nhìn mẹ, khuôn mặt tỏ ra vô cùng khó xử. Cậu bé cúi đầu xuống, trong lòng thầm nghĩ, mình lại gây họa rồi, để cho chú bốn mắt với mẹ cãi nhau. Từ trước đến nay, mẹ chưa bao giờ cãi nhau với người khác, chú bốn mắt cũng chưa bao giờ cãi nhau với ai. Làm thế này thật chẳng đúng chút nào. Mạc Phi cảm thấy vô cùng áy náy.

Sau cùng, Mạc Bắc cũng chấp nhận đưa ra lời thỏa hiệp. Khi đưa hai mẹ con về tới trước cửa nhà, anh liền quay sang nói với Mạc Phi: “Cháu cứ nghe theo lời của mẹ, trẻ con nên thành thật đôi chút.”

Rồi anh ngẩng đầu lên nói với Mạc Hương Văn: “Có phải không?”

Mạc Hương Văn cảm thấy phiền phức nên đẩy Mạc Phi vào trong phòng, chẳng thèm đáp lại câu hỏi của Mạc Bắc mà khách khí nói: “Trời đã tối rồi, lại làm phiền anh lần nữa.”

Mạc Bắc xoa xoa tay, mở cửa phòng mình ra, nói câu “tạm biệt” rồi đóng cửa lại.

Mạc Hương Văn cũng đóng chặt cánh cửa nhà mình. Cô biết chắc rằng, khi nói chuyện cùng với Mạc Bắc lúc nào cũng phải cảnh giác. Anh hoàn toàn đủ tư cách để làm một “sát thủ liên hoàn”.

Lúc cô cởi giày xong phát hiện tiểu Mạc Phi đang tay chống cằm, ngồi ngây người trước bàn ăn. Mạc Hương Văn đi đến gõ gõ lên mặt bàn, cậu bé lập tức lấy lại hồn phách rồi quay sang nói với cô: “Mẹ ơi, mẹ có thể để chú bốn mắt làm bạn trai của mẹ được không?”

Cậu bé lập tức bị mẹ lớn tiếng mắng: “Con lại đang nghĩ linh tinh gì thế?”

Mạc Phi than ngán thở dài: “Mẹ ơi, con đã chọn thay mẹ từ rất lâu rồi. Mẹ đừng có giống như chị Tình Tình con gái của bác Thôi nhé! Bác Thôi thường bảo chị ấy cứ kén cá chọn canh, chọn tới chọn lui, mãi mà chẳng có bạn trai, kiểu gì cũng sẽ ế chồng, sau này không có người làm việc nhà giúp cho.”

Mạc Phi không những nhắc lại mà còn bắt chước đúng theo biểu cảm, thái độ và bộ dạng của bác Thôi mỗi khi nói đến chuyện con gái chọn bạn trai, khiến cho Mạc Hương Văn phải bật cười. Cô nhanh chóng đẩy Mạc Phi vào nhà vệ sinh rồi nói: “Thằng quý nhỏ, mẹ đâu phải là chị Tình Tình của con chứ?”

Mạc Phi ngoan ngoãn cầm lấy bộ quần áo ngủ đi vào phòng tắm, lúc đứng chờ hứng nước, liền nói thêm: “Mẹ ơi, bác Thôi nói sẽ đăng ký cho chị Tình Tình lên tờ Thứ Bảy hẹn hò đấy!”

Nghe thấy Mạc Phi nói vậy, cô đoán được ngay cậu bé đang muốn gì, trong lòng thầm nghĩ, sau này không thể cho con trẻ xem quá nhiều chương trình về tình cảm, xem mấy bộ hoạt hình vẫn là an toàn nhất.



Cô hôn lên má Mạc Phi một cái, rồi nói: “Được thôi, con không phải học theo bác Thôi lo lắng cho mẹ nữa. Con chính là bạn trai nhỏ bé của mẹ rồi, mẹ không cần người bạn trai nào khác.”

Mạc Phi cởi quần áo, bước vào bồn tắm, nói với Mạc Hương Vân đang đứng bên ngoài cửa rằng: “Thế nhưng con vẫn chưa biết giặt quần áo mà.”

Mạc Hương Vân liền đáp: “Đợi khi nào con được mười mấy tuổi thì sẽ biết giặt thôi.”

Mạc Phi nghe thấy có lý, nhưng lại nghĩ: “Thế này thì không ổn ngày mai tốt nhất nên hỏi chú bốn mắt xem có biết giặt quần áo không đã!”

T-T

Sau khi sắp xếp cho Mạc Phi đi ngủ, Mạc Hương Vân cũng đi tắm, giặt quần áo và cho mộc nhĩ trắng vào trong nồi hầm điện chuẩn bị cho bữa sáng hôm sau. Bận rộn như vậy khiến cho lưng cô trở nên mỏi nhừ, đau nhói. Lúc ấy, trong lòng cô đột nhiên dâng lên nỗi thê lương khó tả.

Con đường phía trước còn nhiều gian nan, cô chỉ cần có Mạc Phi là đủ rồi, thế nhưng Mạc Phi lại muốn có cả bố. Đứa trẻ lớn vậy rồi mà cũng hy vọng có chỗ dựa vững chắc hơn so với người mẹ của mình.

Cô không phải là vạn năng, lại càng chẳng phải vô địch, cũng có những việc vượt quá khả năng. Điều này cô vô cùng rõ, từ trước đến nay vẫn luôn cho rằng mình có thể bù đắp được chỗ trống đó, chứ không bao giờ ngờ được rằng lỗ hổng đó càng ngày càng rõ ràng hơn.

Mạc Hương Vân nhắm mắt lại, không nghĩ gì thêm. Trước tiên phải đắp mặt nạ đã, kiểu gì cũng phải chuẩn bị một làn da khỏe mạnh nhất cho buổi đi làm ngày mai.

Thế nhưng, chẳng thể ngờ được, ngày hôm sau lại xảy ra chuyện khiến cô càng đau đầu nhức óc hơn.

T-T

Chín giờ sáng. Mạc Hương Văn tới công ty, vừa mới bước vào văn phòng đã nghe thấy Tổng Khiêm đang quát Trâu Nam: “Bản hợp đồng này mấy người theo dõi kiểu gì đây? Người quản lý của Mai Phạm Phạm đã gửi email đến mọi báo đài báo rằng mười giờ sẽ mở một cuộc họp báo.”

Trâu Nam căng thẳng tới mức nước mắt lưng tròng, lắp bắp trả lời: “Lúc đó ký hợp đồng gấp quá, chúng em cũng không biết”. Lời vừa thốt ra, cô lại bị Tổng Khiêm mắng té tát cho một trận nữa.

Mạc Hương Văn vừa bước vào phòng làm việc nghe thấy vậy liền biết ngay đã xảy ra chuyện lớn. Trâu Nam vẫn bảo vệ cho cô, im lặng nghe mắng không cãi lại lời nào. Cô liền lên tiếng: “Hợp đồng của Mai Phạm Phạm tôi theo dõi gấp quá. Bản chính Bộ phận Pháp vụ đã đọc rồi, còn chưa ký phần Phụ lục. Cô ấy muốn tổ chức họp báo để làm gì?”

Tổng Khiêm tức tới mức gân xanh nổi đầy mặt, ném luôn quyển sách trong tay đi: “Làm cái cái gì hả? Cô ta nói rằng, đã ký phải bản hợp đồng không bình đẳng, thù lao đóng phim thấp, thời gian quay gấp gáp, khiến cô ta bỏ lỡ cơ hội đóng phim nghệ thuật, cho nên muốn hủy hợp đồng.”

Mạc Hương Văn vô cùng kinh ngạc: “Cái gì? Đây là chuyện từ bao giờ vậy?”

“Một tiếng đồng hồ trước, nếu như không phải người bạn trong giới phóng viên của tôi báo cho, có lẽ giờ này chúng ta vẫn còn như ếch ngồi đáy giếng”. Anh lại nhặt quyển sách lên. “Tôi đã thay mặt cô ấy nhận ba buổi trình diễn, một cái là của nhãn hiệu quốc tế, lần này phải làm sao đây? Cô ta đang chơi chúng ta đây mà!”

Mạc Hương Văn liền gọi điện thoại cho Hứa Hoài Mẫn, chị ta cũng hét loạn lên: “Tôi đã nói là bản hợp đồng này có vấn đề, còn chưa lên kịp làm Phụ lục đã vội ký kết rồi. Trên hợp đồng chỉ nói mỗi tiền thù lao với thời hạn thôi, hoàn toàn không hề liệt kê chi tiết về việc diễn xuất, quảng cáo.”

Lúc này điện thoại lại reo lên, Trâu Nam nhắc máy nghe, đứng cách khá xa vẫn nghe thấy người ở đầu kia điện thoại hét lớn tiếng. Trâu Nam hời hợt đưa điện thoại cho Mạc Hương Văn: “Điện thoại của bên tổ quay phim.”

Tống Khiêm khoanh tay nói: “Lần này thì tiêu rồi, vì Mai Phạm Phạm mà chúng ta đã đắc tội hết với các nhà quảng cáo và các đạo diễn lớn.”

Mạc Hương Văn nhận điện thoại, ngay câu đầu tiên đã nói: “Đạo diễn Trịnh, xin ngài đừng có tức giận, nghe tôi nói vài câu đã.”

Tính cách của đạo diễn quay bộ phim lịch sử lần này khó chịu vô cùng, chẳng thèm nghe cô nói gì, mở miệng ra mắng hoàn toàn không có hồi kết, mắng liền lúc cả tổ tông mười tám đời nhà Mạc Hương Văn. Vì kế sinh nhai, cô cũng đành để mặc ông mắng. Sau khi trút hết tức giận, ông ta liền đập mạnh máy xuống.

Đây là một buổi sáng hỗn loạn đến cực điểm, điện thoại từ khắp nơi liên tục gọi tới, chỉ trích, mắng nhiếc, suy đoán đủ kiểu. Tất cả mọi người trong phòng làm việc đều phải bình tĩnh hạ giọng giải thích cho từng người một, tất cả đều vì Mai Phạm Phạm cả.

Mạc Hương Văn mãi vẫn chẳng tìm ra được đầu mối, Vu Chính đến nơi liền phân chia công việc cần làm cho tất cả mọi người: “Bộ phận Nghệ thuật thì sang bên tổ quay phim, thảo luận phương án giải quyết cho tôi. Bộ phận Kế hoạch cũng Bộ phận Phục vụ khách hàng đi thương thảo cùng bên 4A, Trương Bản với tôi đích thân lên Cục Lao động một chuyến.”

Mạc Hương Văn vô cùng kinh hãi đến mức không biết nói thêm gì, sự việc này để Vu Chính phải đích thân xuất kích lên Cục Lao động, cũng đồng nghĩa với việc sẽ kiện nhau ra tòa.

Tống Khiêm nói: “Mai Phạm Phạm nói bản hợp đồng của chúng ta vi phạm Luật Lao động, phải tìm cơ quan hữu quan kiện tụng.”

Mạc Hương Văn phải hít thở sâu vài lần mới có thể bình tĩnh lại được. Toàn bộ thông cáo, chương trình rồi các hạng mục quảng cáo gần đây của Mai Phạm Phạm đều do một tay cô sắp xếp. Là một người mới nhưng muốn tham gia vào các bộ phim kinh phí lớn, đương nhiên phải cố gắng hơn những nghệ sỹ khác nhiều rồi. Làm gì có ai lại tranh cãi vì có nhiều công việc để làm chứ?

Cô bất giác lên tiếng hỏi Tống Khiêm: “Tại sao cô ta phải làm vậy chứ?”

Tống Khiêm tức giận nói: “Gái lẳng lơ khó chiều.”

Lời nói của anh vô cùng khó nghe, ngay cả Mạc Hương Văn nghe mà cũng cảm thấy khó chịu. Cô chẳng thèm để ý đến Tống Khiêm nữa, quay về phòng làm việc, lấy lịch trình của Mai Phạm Phạm ra rà soát lại một lượt.

# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

www.dtv-ebook.com

## Chương 10

Buổi họp báo của Mai Phạm Phạm diễn ra vào lúc mười giờ, náo nhiệt hơn cả buổi họp báo ký hợp đồng cùng Kỳ Lộ diễn ra mấy hôm trước. Tống Khiêm tới đó tham dự, khi quay về nghiền răng nghiền lợi chuyển lời lại: “Người đẹp khóc lóc như mưa xuân, biến tôi cùng tất cả mọi người trong công ty thành loại quỷ dữ hút máu người, nói mấy người ở đoàn làm phim coi cô ta không phải là người, hại người ta bỏ lỡ cơ hội quay phim nghệ thuật, bởi vì không còn chút thời gian rảnh.”

Trâu Nam nghe thấy thế tỏ ra vô cùng kinh ngạc: “Anh nói đùa sao? Đạo diễn Vương không cần cô ta nữa lại quay sang trách chúng ta chắc?”

Sau buổi sáng đầy hỗn loạn, lúc này Mạc Hường Văn đã hoàn toàn bình tĩnh lại, xem xét kỹ lưỡng lịch trình làm việc của Mai Phạm Phạm, nắm rõ trong lòng bàn tay khối lượng công việc của cô ta. Sức nhớ lại thông tin trước đó Hứa Hoài Mẫn nói với mình, cô liền quay sang hỏi Tống Khiêm: “Có phải gần đây cô ta đã gặp vị đạo diễn vừa trượt giải Oscar kia không?”

“Tôi nghe nói là đến để casting.”

Trâu Nan cũng chen vào: “Đạo diễn Trịnh cũng là người có tiếng, bên họ yêu cầu công ty phải bồi thường hợp đồng, vì chính chúng ta đã ra sức xin vai thứ chính cho Mai Phạm Phạm. Vai diễn này là mấu chốt quan trọng trong các tình tiết của kịch bản. Đinh Bình, cô diễn viên đang rất nổi tiếng đã từng bày tỏ muốn thử vai này.”

Mạc Hương Vân liền cắt ngang lời cô: “Bây giờ, Đinh Bình còn lâu mới nhận vai diễn này. Gần đây, cô ấy đang hợp tác quay phim điện ảnh với một đạo diễn bên Hồng Kông rồi.”

Tống Khiêm đưa ra ý kiến: “Hai người đã gửi danh sách các diễn viên khác cho đạo diễn Trịnh chưa?”

“Ông ấy đang tức điên người, nói chúng ta cung cấp cho họ toàn những loại diễn viên không ra gì, lại còn khiến cho ông ấy bị người khác cười nhạo nữa”. Trâu Nam tức khắc trả lời.

Mạc Hương Vân cau chặt đôi mày, nhưng chẳng còn thời gian mà nghĩ kỹ, lật giở lịch trình của các diễn viên gần đây, bỗng cô nhìn thấy một người.

“Gần đây, fan hâm mộ Tề Tư Điềm thường xuyên nói rằng, công ty chúng ta đã đưa thần tượng của họ đi diễn mấy bộ phim khác, khiến cô ấy không có đường tiến trong sự nghiệp. Làm tiểu công chúa truyền hình mãi sao được, lần này chúng ta sẽ đáp ứng nhu cầu của họ”. Mạc Hương Vân đề xuất.

Trâu Nam bổ sung: “Tề Tư Điềm đang quay một bộ phim thần tượng hợp tác cùng bên Hồng Kông.”

“Bên đó cũng sắp đóng máy rồi, chúng ta sẽ cố gắng thỏa thuận lại xem sao.”

Tống Khiêm nhắc nhở cô: “Đạo diễn Trịnh đang vô cùng tức giận từ trước đến nay ông ấy đều dùng diễn viên tốt nghiệp đại học đảng hoàng, không bao giờ sử dụng các diễn viên chen ngang. Tề Tư Điềm lại xuất thân là người mẫu, cô có chắc sẽ thuyết phục được đạo diễn Trịnh không?”

Mạc Hương Vân lắc đầu: “Đây là hành động bất đắc dĩ”, kiên định nói thêm: “Tuy là bất đắc dĩ nhưng vẫn cứ phải làm.”

“Vậy thì cô hãy thuyết phục sư tử tái thế Judy trước đi rồi hay nói tiếp.”

Quả đúng như những gì Tống Khiêm dự liệu, Chu Địch Thần vừa nghe thấy đề xuất của Mạc Hường Văn lập tức phát khùng lên: “Mary, có phải là tai của tôi bị nghẽn ngãng rồi không hả? Cô nói rõ cho tôi biết, tại sao lại phải giảm cát-xê xuống những một nửa?”

Mạc Hường Văn không hề hoang mang, đưa lời giải thích: “Đây coi như bồi thường của công ty cho đạo diễn Trịnh.”

“Cô đang muốn lấy lại lòng tin của người ta?”

“Bộ phim này sẽ bán ra thị trường nước ngoài đấy.”

“Chỉ được mỗi điểm đó, còn lại lợi ích của Tề Tư Điềm bị thiệt hại, đứng về mặt công việc, tôi có khác gì mẹ của cô ấy, cô bảo tôi có nên quản không?”

Mạc Hường Văn thành khẩn lên tiếng: “Tôi biết rằng những người cô dẫn dắt đại đa số đều nổi tiếng nhất nhì trong nước. Ở mảng phim thần tượng, Tề Tư Điềm cũng có thể coi là chị cả, nhưng cô ấy cũng đã hai mươi bốn tuổi rồi, định cả đời làm tiểu công chúa mãi sao? Sớm tìm một con đường đi khác, cô cũng có thể quản lý cô ấy thêm vài năm nữa. Mấy nữ diễn viên thần tượng trước đó, khi thời kỳ hoàng kim đã qua đi, đâu còn được mấy ai để ý đến nữa? Tôi tin rằng, trong tay cô còn rất nhiều nghệ sỹ thay thế, cô cũng hoàn toàn hài lòng về thành tích hiện nay của Tề Tư Điềm nên không cần phải lo lắng nhiều lắm. Có điều cô nghĩ kỹ đi, nếu như cô ấy có cơ hội nhảy lên một nấc thang mới, không phải sẽ càng tốt hơn sao? Cô nói xem có đúng không?”

Chu Địch Thần tĩnh tâm lại suy nghĩ, Mạc Hường Văn nắm rõ tình hình của nghệ sỹ dưới quyền cô như trong lòng bàn tay phân tích đâu ra

đấy, cô cũng thấy hợp lý, có điều vẫn cảm thấy đôi chút nghi ngờ: “Cô đã nhắm chắc Tề Tư Điềm sao?”

Mạc Hương Văn mỉm cười: “Những minh tinh nổi tiếng trong tay cô, sợ rằng chỉ có mình cô ấy, coi như thay người mới thì chịu hạ thấp thù lao diễn xuất để thuyết phục đạo diễn Trịnh mà thôi.”

Chu Địch Thần đã bị thuyết phục nhưng lại không muốn lo chuyện bao đồng nên nói: “Ngày mai, tôi phải đưa nghệ sỹ dưới quyền sang Đài Loan tham gia chương trình, việc này cô tự sắp xếp nhé.”

T-T

Mạc Hương Văn nhanh chóng liên hệ với Tề Tư Điềm hiện vẫn còn đang ở trường quay. Tề Tư Điềm vừa nghe thấy việc này liền sợ hãi kêu lên: “Liệu em có trở thành bao cát cho đạo diễn trút giận không đây?”

Mạc Hương Văn không còn muốn nói nhiều lời vớ vẩn với cô nghệ sỹ này nữa, nên đi vào vấn đề chính: “Làm bao trút giận cũng là chị lên trước, em chỉ cần lấy hết bản lĩnh, tài năng ra cho người ta thấy là được rồi.”

Trâu Nam sau khi tìm hiểu động tĩnh của đạo diễn Trịnh, liền vào báo cáo: “Thật sự là quá trùng hợp, nghe nói đạo diễn Trịnh tuần sau sẽ bay từ Hoàn Kiếm tới đây để bàn việc cùng với đạo diễn Thái hôm nọ mình gặp. Trợ lý của đạo diễn Thái đã đặt một phòng ở nhà hàng Bốn Mùa rồi.”

Mạc Hương Văn liền khen cô: “Nha đầu ngoan, làm tiểu đặc vụ xuất sắc quá!”

“Con người đạo diễn Thái cũng rất nghĩa khí, em nói lão đại của chúng em là chị muốn tới đó dùng cơm cùng, ông ấy liền hoan nghênh luôn. Có điều, bên họ cũng nói rõ ràng, tính cách của đạo diễn Trịnh không dễ bàn bạc đâu, bây giờ vẫn còn đang tức giận đùng đùng. Lão đại, chị thật sự sẽ tới sao? Không tránh thêm một khoảng thời gian nữa hả?”



Mạc Hương Văn đứng dậy nói: “Làm gì cũng phải nhanh chóng thì mới thể hiện rõ được thành ý của bên chúng ta.”

Cô sắp xếp lại tài liệu trên bàn, vừa đúng lúc Vu Chính quay về, sắc mặt vô cùng khó coi, Trương Bản thì lắc lắc đầu, cô nhận được ám hiệu nên trình bày giản lược kế hoạch của mình, Vu Chính cũng không có ý kiến gì khác.

Sau đó, cô hỏi Trương Bản về tình hình, anh liền trả lời: “Vẫn còn đang xử lý. Lần này coi như nắm rõ được mọi chuyện, bộ phim của đạo diễn Vương đã phân vai xong, không có Mai Phạm Phạm. Có điều, cô ta may mắn lại được một vị đạo diễn lớn bên Hồng Kông để ý, mời đến đóng phim của ông ta. Vị đạo diễn đó cũng có một công ty giải trí riêng, vì thế Mai Phạm Phạm muốn rút chân ra khỏi công ty chúng ta.”

Hứa Hoài Mẫn đứng một bên nghe thấy vậy liền nói: “Thế cũng không cần phải đập chúng ta một cước như vậy chứ.”

Mạc Hương Văn trầm nghĩ, có lẽ không chỉ đơn giản như vậy, e rằng Vu Chính cũng không thả người đi được. Ai mà chẳng cần chút thể diện trên “giang hồ” chứ? Vu Chính cũng không phải là một người dễ làm việc. Mai Phạm Phạm dám làm chuyện lật lọng tráo trở như vậy chắc hẳn đã thật sự tìm được đối tượng dựa dẫm vững chãi rồi.

Cô Phạm Mỹ này đúng là vô cùng lợi hại.

T-T

Mạc Hương Văn đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho bản thân, tự an ủi mình: “Nhất định chuyện này sẽ qua mau, thuyền tới đầu cầu ắt sẽ thẳng.”

Ngày thứ hai, hôm đó cô không hề trang điểm, mà dọn dò chuyên gia trang điểm chuẩn bị cho Tề Tư Điềm thật cẩn thận.

Tề Tư Điềm, người đúng như cái tên, rất ngọt ngào, kiêu diễm, cho nên mới thu hút được người xem trong các bộ phim thần tượng dành cho giới trẻ. Hơn nữa khi diễn xuất, sức bùng phát của cô cũng rất tuyệt, chỉ tiếc rằng công ty đã định rõ cho cô đi theo con đường phim thần tượng, nên đành giương mắt nhìn cô bị lãng phí tài năng.

Người quản lý của Tề Tư Điềm là Chu Dịch Thần không phải không biết điều này, thế nhưng cô cũng cảm thấy rằng đóng bộ phim thần tượng có thể giúp cho Tề Tư Điềm kiếm được nhiều tiền hơn, vả lại Judy cũng chủ yếu đặt tâm tư vào những nghệ sỹ có danh tiếng chứ không chịu khó đào tạo thêm cho cô.

Mạc Hương Văn đã suy ngẫm kỹ càng tất cả những điều này, đồng thời cũng hiểu được tâm lý muốn tiến bộ, trưởng thành của Tề Tư Điềm, cô chỉ đang chờ đợi cơ hội mà thôi.

Vì vậy, cô đã động viên Tề Tư Điềm rằng: “Chuyển từ diễn viên phim thần tượng sang phim nghệ thuật nhiều khi cũng chỉ do thiếu cơ hội. Nhưng mà cơ hội cho mỗi người đều như nhau hết, ông trời chẳng thiên vị ai cả, vấn đề là xem ai biết nắm chắc lấy mỗi khi thời cơ tới mà thôi.”

Nghe thấy vậy, Tề Tư Điềm gật đầu liên tục.

Hai người cùng nhau đi vào khách sạn, thăm trải sàn suốt dọc đường rất mềm mại, Tề Tư Điềm lại đi giày cao gót nên bước đi rất khó khăn, mấy lần suýt ngã, may mà Mạc Hương Văn kịp thời đỡ được.

Trước khi bước vào căn phòng hẹn gặp kia, Tề Tư Điềm nói một câu: “Mary, em đã giảm thù lao xuống một nửa, nếu như bọn họ vẫn không cần thì thể diện và lòng tự trọng của em đều mất hết đúng không?”

Mạc Hương Văn gật đầu, thế là Tề Tư Điềm liền ưỡn thẳng người, thân hình nhỏ nhắn mọi khi dường như đã cao thêm vài phân. Cô nói: “Em phải giữ chắc cả thể diện lẫn lòng tự trọng.”

Người ra mở cửa là trợ lý của đạo diễn Thái, đó cũng là một cô gái, rất thân thiết với Trâu Nam, vậy nên Trâu Nam mới có thể lấy được thông tin chuẩn xác đến vậy.

Đột nhiên, Mạc Hương Văn nhận ra rằng, Trâu Nam quá là một tiểu nha đầu lanh lợi, thông minh.

Trong phòng có hai bàn mạt chược, một bàn đang chia bài, nhìn thấy bọn họ vào cũng chẳng buồn dừng lại. Người đang ngồi quay lưng với hai người chính là ông đạo diễn họ Trịnh có thể thét ra lửa kia.

Đạo diễn Thái nói đùa tạo bầu không khí thoải mái: “Hai mỹ nữ tới đây khiến cho chúng tôi cảm thấy như đang được sống ở chốn bồng lai tiên cảnh vậy.”

Còn đạo diễn Trịnh lại chẳng hề nể mặt chút nào, không buồn quay đầu lại nói: “Vu Lão Tứ không dám đến đây gặp tôi sao? Sao lại để cho hai cô đàn bà này đến thế?”

Mạc Hương Văn đứng thẳng người, bình thản trả lời: “Ông chủ chúng tôi hôm nay phải đến Cục Lao động, điều này tiền bối cũng biết mà, có nhiều lộ trình phải đi cho đầy đủ thì mới có thể hoàn thành công việc tốt đẹp được.”

Đạo diễn Trịnh mĩa mai: “Đó là ông ta tự nhắc đá lên đập vào bàn chân của mình. Lúc trước vỗ ngực bảo đảm cho Mai Phạm Phạm, bây giờ người ta vỗ cánh bay mất rồi, giờ hay quá còn gì?”

Đạo diễn Thái đành phải chen vào: “Lão Trịnh đừng có làm các tiểu cô nương sợ hãi nữa.”

Lúc này, đạo diễn Trịnh mới chịu quay đầu lại nhìn hai người. Ánh mắt tập trung lên người của Tề Tư Điềm.

Tề Tư Diễm lại tỏ ra khá thoải mái, khiến cho Mạc Hường Văn thâm tán thưởng.

Đạo diễn Thái lại làm điệu không khí căng thẳng: “Thôi bỏ đi, bỏ đi, các tiểu cô nương như bọn họ cũng đâu dễ dàng gì, hay thế này đi, cứ để cho Mạc tiểu thư thay Vu Lão Tứ xin lỗi ông là được, không phải như vậy cũng tốt sao?”

Đạo diễn Trịnh liền nói: “Được thôi, cô nương, để tôi xem thành ý của cô được bao nhiêu”. Ông liền đứng dậy, đi đến bên quầy bar cầm một chai rượu, Tề Tư Diễm thấy vậy liền nhìn sang Mạc Hường Văn bằng đôi mắt đầy lo lắng.

Đó là một bình rượu Black Label, Mạc Hường Văn tự tính từ lượng của mình, đoán chắc sẽ chịu không nổi.

Chính cô đã nói câu “dù bất đắc dĩ nhưng vẫn phải làm” cho nên đành phải liều mình đến cùng. Cô liền nói với đạo diễn Trịnh: “Hôm nay, tôi xin thay mặt Vu tổng kính ngài một ly, xin ngài hãy cho người mới của chúng tôi một cơ hội thử vai, sau này có cơ hội Vu tổng sẽ đích thân đến cảm tạ ngài.”

Đạo diễn Trịnh vỗ mạnh lên đùi rồi nói: “Sảng khoái, không ngờ mấy cô gái trẻ ở đây cũng có thể sánh ngang với mấy cô gái vùng Đông Bắc rồi đấy.”

Đạo diễn Trịnh trực tiếp rót rượu cho cô. Cô ngẩng đầu chỉ một hơi cạn sạch ly.

Những việc sau đó thì hoàn toàn u mê, cô chỉ nghe thấy tiếng Tề Tư Diễm đang gọi mình: “Mary, chị không sao chứ?”

Đạo diễn Thái liền trách cứ đạo diễn Trịnh: “Lão Trịnh, ông càng lớn tuổi lại càng nông nổi, độ sức gì với mấy cô bé thế này chứ?”

Đạo diễn Trịnh phân trần: “Tôi đâu biết được cô ấy đang liều mình xông tới, vừa uống một ly Black Label đã say sưa không biết trời đất là gì rồi.”

Một lúc lâu sau, cô còn nghe thấy một giọng nói quen thuộc đang mắng mỏ cô: “Người ta thì uống rượu còn em thì liều mạng, công to việc lớn gì mà khiến em phải làm như vậy hả?”

Sau cùng là tiếng Mạc Phi không ngừng gọi “Mẹ ơi, mẹ ơi.”

Mạc Hương Văn tỉnh dậy trong mùi hương cháo thơm ngào ngạt, nhấp một ngụm nước, cổ họng nóng như phát hỏa. Cô vừa động dậy, người ở bên giường đã nói: “Tiểu cô nương, em đúng là chỉ biết tạo nghiệt, có phải em muốn liều cả tính mạng của mình hay không?”

Mạc Hương Văn thấy Quán Huyền ngồi đầu giường đang nhìn cô mỉm cười, nhưng đôi môi cô đang khô cứng nên không tiện mỉm cười đáp lại.

“May mà đó là Black Label chứ không phải thuốc trừ sâu.”

Quán Huyền bê bát cháo ra rồi trách cô: “Em đừng có làm việc như trâu như bò vậy, đến chị còn chẳng tới mức coi Vu Chính là cừu ngũ chí tôn nữa là.”

Mạc Hương Văn xúc cháo cho vào miệng, độ nóng vừa phải, cảm giác ngọt ngào đến tận đáy lòng, vì thế cô đã ăn khá nhiều. Sau khi tinh thần ổn định lại, cô liền nói với Quán Huyền: “Nhận tiền của người ta thì phải thay họ giải trừ tai vạ thôi chị ạ.”

Quán Huyền cốc nhẹ vào đầu cô em: “Đến lúc này rồi mà em vẫn còn nói mấy câu nghĩa khí quèn trên giang hồ đó sao? Là vì Vu Chính đã cho em vay một vạn đồng để nuôi Tiểu Phi Phi hả? Chị thật sự cảm thấy hối hận vì khi xưa đã giới thiệu em cho anh ấy để làm trâu làm ngựa thế này.”

Lời nói của Quán Huyền không hề sai, có điều Mạc Hường Văn thực lòng không hề nghĩ như vậy.

Vu Chính cho cô vay một vạn đồng rất đúng lúc, cứu được tính mạng của cả hai mẹ con cô. Tuy rằng, số tiền đó là do Quán Huyền yêu cầu anh cho vay, thế nhưng vài năm sau, khi Kỳ Lệ thành lập. Vu Chính đã cho cô cơ hội không nhỏ. Với độ tuổi của mình mà đã ngồi lên được vị trí này, đương nhiên cô vô cùng cảm kích trước tấm lòng của anh.

Thật sự giống như câu mà cô đã nói với Tề Tư Điềm là: “Khi thời cơ đến thì phải nắm chắc”. Sau khi cô nắm được thời cơ, tuyệt đối không bao giờ quên đi ơn nghĩa người đã tạo ra cơ hội cho mình.

Tần Cầm từng nhắc nhở cô rằng: “Người tài phải làm việc cho người hiểu mình thì mới có đất dụng võ”. Lúc gặp phải khó khăn, Tần Cầm đã nhận được sự giúp đỡ của người dẫn chương trình đang nổi tiếng thời đó. Điều này chị luôn luôn ghi lòng tạc dạ, chị xúc động nói: “Vào những lúc mình khốn khổ nhất, anh ấy đã để chị lên sóng chương trình Lăng nghe lúc đêm khuya.”

Mạc Hường Văn nghĩ, vào lúc cô lâm nạn, khốn khổ nhất thì Quán Huyền và Vu Chính đã cùng đưa tay ra cứu vớt cô. Không cần biết con người của họ ra sao, cô cũng sẽ ghi khắc mãi ân tình này trong tim.

Vì vậy, cô nói với Quán Huyền: “Đây là chuyện mà em nên làm, chẳng nghiêm trọng đến thế đâu.”

Quán Huyền tự mĩa mai: “Em còn tận tụy với Vu Chính hơn cả chị đây. Anh ấy đúng là có phúc lớn, làm sao lại vợ được hai kẻ “si mê” như chúng ta chứ?”

Mạc Hường Văn cảm thấy hơi hải hùng. Quán Huyền hình như đã nói hơi quá, ý nghĩa chẳng mấy rõ ràng, sẽ khiến người khác có thể hiểu nhầm.

Nhưng trong phòng lúc này chỉ có mỗi chị nên không cần thiết phải phân định rõ trắng đen như vậy.

Cô chợt nhớ đến “khúc ruột nhỏ” của mình: “Phi Phi đâu rồi chị?”

“Thằng bé đi học rồi. Hàng xóm nhà em đúng là rất tốt, đưa con em đến trường bằng chiếc BMW đắt tiền.”

Thì ra là Mạc Bắc, đột nhiên Mạc Hương Vân cảm thấy hơi hoang mang.

“Em làm cho mấy người Tề Tư Diễm sợ chết khiếp. Trong tình hình ấy mà Tề tiểu thư kia vẫn còn tâm trí diễn một đoạn kịch trước mặt đạo diễn Trịnh. Ông đạo diễn khó tính này lập tức đập bàn nói muốn cô này diễn thế vai của Mai Phạm Phạm. Em đúng là có con mắt nhìn người.”

Mạc Hương Vân nghe xong, yên tâm hẳn lên: “Như vậy thì tốt quá rồi.”

“Các tiểu cô nương bọn em người nào người nấy đều có con mắt tinh tường, chỉ có mỗi chị là gốc ghếch thôi.”

Chị lại chuyển sang một đề tài mới, Mạc Hương Vân vẫn như mọi khi không tiếp lời.

“Đạo diễn Thái theo mấy người đưa em về nhà, báo cho Trâu Nam. Trâu Nam lại báo cho chị, chị liền nhanh chóng tới đây. Em ấy à! Chỉ cần dính tới rượu là chẳng ra sao cả, nôn liên tục vào người anh chàng hàng xóm đẹp trai kia, lúc đó người ta mặc trên người sản phẩm mới của nhãn hiệu D&G đấy.”

Mạc Hương Vân hét lên một tiếng. Đây là điều cô chưa từng nghĩ tới, cảnh tượng lúc đó mơ mơ hồ hồ, bây giờ cố nhớ lại tất cả cũng chỉ là một

khoảng trống vô cùng vô tận. Lúc này, cô cảm thấy khuôn mặt nóng ran lên, trong lòng thì hồi hận, áy náy vô cùng.

“Chị muốn thay em đền tiền cho người ta, nhưng người ta nhất quyết không chịu. Con người đó cũng thật kỳ lạ, lái chiếc BMW, mặc đồ hiệu D&G, vậy mà lại ở chỗ này, đúng là một nhân vật thần bí.”

Mạc Hương Văn chu miệng: “Là nhân vật cái con khi? Đó là một tên bị bệnh thần kinh. Lại còn mặc đồ D&G, chẳng khác gì GAY.”

Quản Huyền cười: “Bị GAY hay không thì chị không biết, có điều chắc chắn anh ta là người giàu có. Những người lắm tiền thường có nhiều tật lạ lắm”. Sau đó, chị lại nói thêm: “Tổng Khiêm rất muốn tới thăm em đây!”

Mạc Hương Văn chán nản nói: “Chị Quản, em thật sự không có chút tình cảm nào với anh ấy.”

Quản Huyền than thở: “Vu Chính coi trọng hai người như vậy, em lại trung thành với Vu Chính là thế, tại sao cứ cứng đầu không đồng ý vụ mai mối này của anh ấy chứ? Là phụ nữ, yêu đương chỉ là phụ thôi, quan trọng phải là hôn nhân gia đình. Tìm được một ông xã thích hợp, khiến cho nửa đời còn lại của mình được thoải mái cũng là việc làm hoàn toàn xứng đáng với bản thân đây.”

Mạc Hương Văn ngồi dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này, mặt trời buổi chiều đỏ như máu, thời gian trôi qua thật nhanh, vậy mà đã gần một ngày rồi. Dù cho là kiếp nạn lớn đến đâu, sau khi được thời gian gột rửa thì mọi thứ đều sẽ tan dần, biến mất.

Có một số không để lại dấu tích, một số thì để lại.

Những vết tích để lại đó Mạc Hương Văn hoàn toàn không muốn nhớ tới. Cô ngồi thẳng người lên, hướng về phía mặt trời, muốn nói rõ mọi sự



cho Quán Huyền biết.

“Chị Quán, em hoàn toàn không có ý định gì về hôn nhân đại sự.”

Từ trước đến nay, Mạc Hường Văn tâm tư vô cùng thẳng thắn, không mấy khi che giấu điều gì với Quán Huyền nên chị khá hiểu con người cô. Chị liền nói: “Em thật chẳng có chút tự tin nào cả. Bố mẹ em là bố mẹ em mà em chính là em.”

“Em nghĩ rằng mình sẽ không phải lòng bất cứ ai hết, chuyện này đối với em thật quá đổi khó khăn. Vậy nên chấp nhận hôn nhân lại càng lạ lẫm với em hơn.”

“Em đúng là một con nhóc ngoan cố, tại sao lại cứ nhất định phải yêu đương trước rồi mới bàn tính đến chuyện hôn nhân? Tình yêu sẽ dần dần mất đi, nhưng hôn nhân hoàn toàn có thể “kinh doanh” được, chỉ cần là “có kinh doanh, có đầu tư” thì hoàn toàn có khả năng kéo dài mãi mãi.”

Mạc Hường Văn hỏi ngay chị một câu: “Chị Quán, chị hiểu rõ như vậy, tại sao mãi vẫn không thoát ra được?”

Quán Huyền mỉm cười: “Chị thì quá rõ rồi ấy chứ. Cả cuộc đời này, em không tính đến những chuyện đấy, thì làm người phụ nữ thật quá thiếu sót. Hơn nữa, thiếu thốn về mặt đó cũng dẫn đến nhiều vấn đề tinh thần khác nữa.”

Mạc Hường Văn gạt chân sang một bên, bước đi chậm rãi, tiến gần về chiếc gương lớn trong phòng. Con người hiện lên trong gương sau một trận say kéo dài tình lại, sắc mặt đã hồng hào hơn đôi chút, tóc dài buông ngang vai, trước tấn công, sau phòng thủ, đúng là một người phụ nữ tuyệt vời, không có bất cứ hiện tượng tinh thần nào do thiếu thốn về mặt kia cả.

Cô đứng thẳng lên, vô cùng tự tin nói với Quán Huyền: “Em không nghĩ vậy. Em, Mạc Hường Văn, từ đầu đến chân hoàn toàn không có bất cứ

khuyết điểm gì hết.”

“Hoàn toàn không có bất cứ khuyết điểm gì”, đây thật ra chỉ là những lời để cô đối phó với mọi người mà thôi.

Sau khi Quản Huyền đi về, cô mới cảm thương cho hình ảnh của chính mình trong tấm gương kia.

Cô nỗ lực làm việc như vậy, Quản Huyền cho rằng do cô muốn báo ân tri ngộ và sự trọng dụng của Vu Chính. Các đồng nghiệp thì nghĩ cô nghiêm túc, có tinh thần trách nhiệm cao với những việc phải làm. Chỉ có mình cô mới hiểu rõ rằng, đây chẳng qua chỉ là cố gắng vì miếng cơm manh áo mà thôi.

Đây là “miếng cơm ăn” cả về mặt sinh lý lẫn tâm lý.

Mạc Hương Văn đứng vững chãi trước chiếc gương thăm nghĩ, chỉ có vững chãi thì mới có thể đi về phía trước nhanh hơn và tốt hơn được mà thôi.

Có điều, rượu Black Label quá mạnh đến nỗi kích thích toàn bộ não bộ của cô. Vào lúc hôn mê đó, trong cô dâng lên niềm khát khao được nghỉ ngơi hết sức mãnh liệt trước nay chưa từng có.

Mạc Hương Văn ngồi sụp xuống, lừa qua lừa lại mà chẳng thể nào lừa dối nổi bản thân.

Chiếc di động đặt trên đầu giường bỗng reo, cô cầm lên xem, trên đó có biết bao tin nhắn chưa đọc. Vu Chính, Tống Khiêm gửi tin nhắn hỏi thăm, an ủi; Tề Tư Diễm gửi tin nhắn cảm ơn; Trâu Nam gửi tới thông tin về hội nghị cần tham dự; còn thêm một số điện thoại lạ, ký danh là đạo diễn Thái, cũng là tin nhắn thăm hỏi.

Đạo diễn Thái lại còn nói là cô đúng một nữ trung hào kiệt nữa.

Mạc Hương Văn mỉm cười chua chát nghĩ: một nữ trung hào kiệt e rằng nhiều lúc cũng đành lực bất tòng tâm. Có ai mà không hy vọng công việc ít, tiền lương nhiều, chỗ làm gần nhà, mỗi ngày đều được ngủ đã đời. Ai mà chẳng hy vọng rằng gia hòa, vạn sự thịnh vượng, năm hết Tết đến cả nhà đoàn viên bên nhau cùng đón năm mới.

Ngày hôm qua thật sự chẳng thể nào níu lại được? Nó giống như một hộp chiếu phim cũ kỹ, thỉnh thoảng cô quay ngược lại, lén lút ngồi xem. Thời thiếu nữ của cô, khi cha mẹ còn chung một nhà, được đi xem phim ngoài rạp, ba người tay nắm tay tràn đầy hạnh phúc.

Nhưng niềm hạnh phúc ngắn ngủi đó cũng dần trôi đi.

T-T

Mạc Hương Văn đang suy nghĩ miên man, bất ngờ Mạc Phi xông vào trong phòng, hân hoan hét lớn: “Mẹ ơi, mẹ tỉnh lại rồi à.”

Cô ôm chặt lấy thứ bảo bối duy nhất của mình, ôm chặt tới mức Mạc Phi nhăn nhó mặt mày: “Bảo bối, hôm nay con không đến lớp tự học buổi tối sao?”

“Con về sớm để xem mẹ thế nào rồi.”

Mạc Hương Văn buông cậu bé ra rồi hỏi: “Tối nay con muốn ăn gì nào?”

Mạc Phi vui vẻ đáp: “Chú bốn mắt biết nấu cơm, làm thức ăn, tối hôm qua chính chú ấy đã nấu cơm đấy, món sườn xào chua ngọt ngon ơ là ngon”

Mạc Hương Văn đang thần người thì người đứng trước cửa phòng đã cất tiếng: “Cô vẫn nên ăn cháo thì hơn. Ăn cháo tốt cho dạ dày.”

Mạc Bắc đang rất vui, ưỡn tay áo xắn lên gọn gàng. Lẽ nào, cô còn bắt anh làm việc nhà thay cô sao? Mạc Hương Văn liền nói: “Anh đừng làm nữa, tự tôi sẽ sắp xếp lại mọi thứ.”

Anh tỏ vẻ bình thản: “Nếu như cô làm được thì tốt quá!”. Nhìn thấy cô đang mặc bộ quần áo ngủ trên người, anh chàng chẳng nhẫn tâm chọc ghẹo thêm nên nói tiếp: “Tối hôm qua, tôi với bác Thôi có làm vài món ăn, vẫn còn lại khá nhiều, cô hâm nóng lại rồi ăn đi nhé!”

Mạc Hương Văn thầm nghĩ, không nên so đo tính toán nhiều với anh nữa, những lời nói sau của anh hoàn toàn mang ý tốt. Anh đã bỏ ra nhiều thời gian để chăm sóc cho cô với Mạc Phi, hơn nữa cô đã nôn mửa hết lên quần áo của anh, dù nói thế nào đi nữa cô cũng còn thiếu anh một món nợ ân tình.

Cô liền nói lời cảm ơn. Mạc Bắc đứng trước cửa phòng cô, nghe thế lập tức cảm thấy rất khó chịu. Cô lại khách sáo như vậy, khách sáo tới mức khiến cho khoảng cách giữa hai người càng lúc càng xa thêm.

Mạc Hương Văn lại nói tiếp: “Liệu tôi có thể mang quần áo của anh đến tiệm giặt là được không? Anh nhất định phải để tôi làm việc này, nếu không tôi áy náy vô cùng.”

Riêng ý kiến này thì Mạc Bắc có thể chấp nhận được. Vừa hay bộ quần áo kia của anh lúc này vẫn còn nằm trong thùng máy giặt, đang đợi cô giúp việc theo giờ đến thu dọn, xử lý sau. Mạc Phi liền bóc mẽ anh, đưa bàn tay bé nhỏ lên che miệng rồi nói với Mạc Hương Văn rằng: “Mẹ ơi, chú bốn mắt lười biếng lắm, không chịu giặt quần áo.”

Bị Mạc Phi bóc mẽ nhưng Mạc Bắc không hề tức giận chút nào, môi mím lại, khẽ nhếch sang một bên, tỏ vẻ chẳng mấy để tâm.

Mạc Hương Văn lặng lẽ nhìn anh rồi quay sang nhìn Mạc Phi thầm nghĩ, hai người này đều là những người da mặt dày. Mạc Phi có lúc lười

nhắc không chịu làm bài tập, cũng tỏ thái độ y chang thế này.

“Vậy thì tôi cũng đành phiền cô vậy”. Anh chẳng buồn khách khí nữa.

Sau khi dùng xong bữa tối, cô liền sang lấy bộ quần áo của Mạc Bắc về đi giặt. Vừa đúng lúc nhà Mạc Bắc có khách, cô lại giúp anh pha trà. Một người khách râu ria trong nhóm liền trêu gheo anh: “Tại sao lại dám để cho bạn gái cậu động tay vào làm thế?”

Mạc Hướng Văn nhanh chóng phủ nhận: “Không phải, không phải đâu, chúng tôi chỉ là hàng xóm thôi.”

Người đàn ông râu ria không ngờ sự việc lại như vậy, cảm thấy rất lúng túng, còn nói với Mạc Bắc rằng: “Hàng xóm ở đây tốt quá, mọi người giúp đỡ lẫn nhau.”

Một người khách khác cũng tán đồng: “Cho nên mọi người mới có câu “bán anh em xa, mua láng giềng gần” là thế mà.”

Anh đang cầm trên tay một tập hồ sơ dày, Mạc Hướng Văn nhìn thấy tiêu đề là “Bản thảo phương án góp vốn nhà máy điện khí” biết ngay anh đang có việc quan trọng, nên nhanh chóng ra về.

Khi về đến nhà, cô nhìn thấy Mạc Phi ngồi dưới đèn, cầm cuốn sách đọc cái gì đó. Cô liền lên tiếng hỏi: “Ngày mai phải tập đọc sao?”

Mạc Phi liền gập cuốn sách lại, lắc đầu lia lịa rồi nói: “Không phải, không phải, con làm xong bài tập rồi, mẹ mau ký tên cho con. Con đi tắm đây.” Nói xong, cậu bé nhanh chóng đi vào phòng tắm xả nước.

Mạc Hướng Văn lắc lắc đầu, con trai nói cho cùng vẫn luôn hiếu động, nghịch ngợm. Cô liền mở cuốn vở của Mạc Phi ra, bắt đầu kiểm tra môn Toán trước. Thành tích học môn Toán của Mạc Phi từ trước đến nay luôn rất tốt, vậy mà vẫn làm sai mất hai phép tính nhân, tất cả đều vì tính cầu thả

của cu cậu. Mở cuốn vở Ngữ văn, cô thấy trong đó kẹp một bài trắc nghiệm, điểm số cũng khá tốt, 89 điểm. Mạc Hương Văn cảm thấy rất hài lòng, lật qua xem, câu cuối cùng trong đề thi tối đa được 30 điểm, giáo viên cho Mạc Phi 25 điểm.

Mạc Hương Văn nhìn thấy con trai viết bài Gia đình của em, trong đó Mạc Phi đã viết về bố mình như sau:

“Bố của em rất bận rộn, chẳng mấy khi có mặt ở nhà cả. Mái tóc bố ngắn, đeo cặp kính cận, lúc đi làm bố thường mặc vest, lái một chiếc xe xịn. Khi lái xe, bố luôn tuân thủ đúng luật lệ giao thông, từ trước đến nay chưa bao giờ vượt đèn đỏ. Sau khi về đến nhà bố vẫn phải làm việc, bận rộn không khác gì con quay. (ở đây giáo viên khoanh tròn lại, nói rằng dùng so sánh rất hay, có hình ảnh.)

Có rất nhiều người đến gặp bố để họp mặt, bọn họ cùng nhau bàn bạc việc lớn. Bố em làm nghề luật sư, chính là công việc trong Tòa án biện hộ cho người khác vẫn thường được chiếu trên ti vi. Em chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ của bố trong Tòa án. Bố nói rằng rất ít khi đến đó, bố chỉ ngồi trong văn phòng, trả lời rất nhiều câu hỏi người khác đặt ra. Bố nói rằng người ta gọi đó là tư vấn pháp luật.”(Giáo viên gạch bút đỏ dưới hai chữ “tư vấn”, khen rằng dùng từ mới này rất chính xác.)

Mạc Hương Văn cầm bài kiểm tra lên, đọc lại lần nữa.

Trong đầu cô lúc này là một khoảng trống rỗng, rồi xuất hiện một cảm giác hơi hơi lay động như mặt nước hồ thu nhẹ nhàng mơ hồ, không xác định.

Mạc Phi sau một hồi bận rộn oanh tạc trong bồn tắm, mặc trên người bộ quần áo ngủ đầy hình trái tim bước tới chúc cô ngủ ngon. Cô chẳng khác nào kẻ trộm bị bắt quả tang, nhanh chóng nhét bài kiểm tra của thằng bé về lại chỗ cũ.

T-T

Đêm hôm đó, Mạc Hương Văn hoàn toàn thoát khỏi men say, trở nên vô cùng tỉnh táo. Giữa đêm khuya, cô không ngủ được, lại bước tới căn phòng bé nhỏ của Mạc Phi, vặn đèn lên. Dưới ánh đèn le lói đó, sắc mặt đứa trẻ khi ngủ trông thật thuần khiết và tĩnh lặng.

Đây đúng là một thiên sứ.

Thậm chí vào lúc này cô còn chẳng dám chạm tay vào.

Cô thầm nghĩ: “Phi Phi, nếu như con có chút gì không hài lòng với thế giới này thì đều là sai lầm của mẹ cả. Mẹ chưa hề hỏi ý kiến của con mà đã đem con tới thế giới này, điều này thật chẳng công bằng với con chút nào.”

T-T

Phong ba qua đi, mọi thứ lại trở nên yên bình. Buổi sáng đầu tiên khi đi làm trở lại. Mạc Hương Văn vừa bước vào công ty liền gặp ngay chị quản lý chăm công đang đưa Bảng lương. Cô mở tờ giấy ra xem và không khỏi ngạc nhiên, vội kéo tay chị quản lý để xác nhận lại: “Có phải mọi người đã gõ nhầm không?”

Chị quản lý nhìn cô rồi vui vẻ nói: “Giám đốc Mạc, cô không nhìn nhầm đâu, chúc mừng cô.”

Số lương của cô được tăng thêm 10%, đây là một niềm vui vô cùng bất ngờ đối với cô. Ngay đến Trâu Nam cũng vui mừng thay cho cô. Giờ nghỉ ban chiều, ngồi ăn bánh ngọt và trà sữa mà Mạc Hương Văn mua về, cô liền nói với trợ lý của các phòng ban khác: “Lão đại của bọn này luôn luôn nỗ lực hết mình, mình phải học hỏi, noi gương theo mới được.”

Người kia liền cười nói: “Cậu đúng là đứa khéo nịnh”

Một lúc sau, lại có người mua đồ đến “báo ân” Mạc Hương Vân, đó chính là Tề Tư Điềm. Cô xách trên tay mấy chiếc bánh Doris và bánh ga tô hạt dẻ bọc kỹ càng trong hộp giấy được mua ở khách sạn Grand Hyatt Thượng Hải. Lúc đưa cho Mạc Hương Vân, Tề Tư Điềm còn dặn thêm: “Bánh ga tô hạt dẻ này dùng nhân bằng hạt dẻ nhập khẩu đấy, Mạc Phi nhất định sẽ rất thích cho mà xem.”

Mạc Hương Vân cũng vui vẻ nhận tấm chân tình này.

Tề Tư Điềm vô cùng cảm kích trước sự giúp đỡ của Mạc Hương Vân: “Cám ơn chị Mary đã luôn nhắc nhở, dìu dắt em.”

Công lao lần này, Mạc Hương Vân không muốn chiếm hết, cô liền nói: “Nếu không có lần này, kiểu gì Judy cũng tìm cơ hội khác cho em. Lần này chẳng khác nào công việc khổ sai, đóng phim lịch sử, đồ phục trang nặng nề, thời gian quay lâu, em phải chịu khổ nhiều mà thù lao lại không cao.”

“Phải chịu được khổ thì mới có thể tiến lên đỉnh cao được chị ạ”. Tề Tư Điềm chớp chớp mắt, ngọt ngào, đáng yêu như một con búp bê Tây.

Đến buổi chiều, Mạc Hương Vân lại nhận được quà. Người tặng quà chính là Hội trưởng Hội fan hâm mộ Tề Tư Điềm, không biết lấy được thông tin từ đâu, người đó liền tới tận đây cảm ơn thay thần tượng.

Mạc Hương Vân hoàn toàn thán phục trước tình yêu vô bờ bến của các fan hâm mộ với thần tượng của mình, khi mở hộp quà ra, cô thấy trong đó có ba hộp sô cô la được làm thủ công của Thụy Sĩ, nhìn là biết nó được mang về từ nước ngoài. Quà thật cả fan hâm mộ và thần tượng đều rất chu đáo tận tình, món quà tuy nhỏ nhưng tình cảm thật sâu đậm.

Cô đang tính sẽ mang từng hộp, từng hộp về nhà, không thể để Mạc Phi ăn hết trong một lần được.



T-T

Vu Chính đã sắp xếp nhiệm vụ tối nay cho cô, nói rằng cô phải mời đạo diễn Trịnh và đạo diễn Thái một bữa thịnh soạn, địa điểm do cô chọn. Mạc Hương Văn biết rằng lần này Vu Chính muốn tìm một chỗ để vừa có thể nói chuyện vừa có thể vui chơi được thoải mái, nên cô đã đặt bữa tại một phòng ăn riêng nổi tiếng.

Tối nay, cô nhất định sẽ phải về muộn. Cô liền gọi điện cho bác Thôi, nhờ bác đi đón Mạc Phi về nhà bác ăn cơm và nhắc nhở thằng bé đi ngủ đúng giờ. Bác Thôi đã vui vẻ nhận lời, vì vậy mà cô cũng cảm thấy an lòng hơn. Nghĩ một lúc, cô gói lại ba hộp sô cô la kia, định hôm nào sẽ mang tặng bác Thôi.

Bữa ăn tối nay, Vu Chính tới tham dự cùng với một người không phải là Quản Huyền mà là Chúc Hạ, phu nhân của mình.

Mạc Hương Văn rất nhiệt tình với Chúc Hạ và chị ấy cũng không bao giờ khách sáo, giả tạo trước mặt cô. Đây là một thiên kim đại tiểu thư được lớn lên trong nhung gấm từ bé, mọi thứ đều thuận buồm xuôi gió, trông dịu dàng, nhẹ nhàng giống như những cô gái Thượng Hải truyền thống, đặc biệt trong nét dịu dàng đó cũng ẩn chứa một bản lĩnh sắc sảo, tinh tường.

T-T

Vu Chính khoác tay Chúc Hạ, chăm sóc vợ vô cùng tận tình, chu đáo.

Những đạo diễn danh tiếng như đạo diễn Thái, đạo diễn Trịnh đều rất lễ độ, lịch lãm trước mặt Vu phu nhân, thu lại hết những lời nói bông đùa hàng ngày.

Chúc Hạ cười rất tươi, nâng ly kính rượu hai vị đạo diễn danh tiếng: “Em chỉ là người ngoài ngành, từ nhỏ đã xem những bộ phim của hai vị mà trưởng thành, hôm nay được hân hạnh gặp thần tượng thật sự cảm thấy vô

cùng vui sướng, cho nên liền bảo anh Vu nhà em nhất định phải đưa tới đây. Nào nào, em nhất định phải kính hai anh một ly.”

Hứa Hoài Mẫn cũng tới đây để tiếp khách, khi vào phòng rửa tay đã nói cùng Mạc Hường Vãn: “Phu nhân của Vu tổng toàn làm những công việc ngoại giao thế này, anh ấy thật sự chẳng thể nào thiếu chị ấy được.”

Hứa Hoài Mẫn có quen biết với nhà Chúc Hạ, đương nhiên cũng hiểu biết hơn nhiều. Nhưng Mạc Hường Vãn hoàn toàn không muốn tìm hiểu thêm nhiều thông tin từ phía Hoài Mẫn nên liền nói: “Phu nhân Tổng giám đốc rất có phong độ, hoàn toàn địch lại được với hai vị đạo diễn nổi tiếng kia.”

Hứa Hoài Mẫn rửa tay xong, lau khô rồi tự đắc lớn tiếng: “Điều đó thì đương nhiên rồi, các bộ phim truyền hình của họ đều phải qua kiểm duyệt, kiểu gì chẳng phải nhờ vả đến nhà họ Chúc. Người làm trong cái ngành này ai chẳng là hồ báo dữ dằn? Thế nhưng không ai dám gây hấn với Vu phu nhân hết.”

Vu Chính lại càng không dám.

Đối mặt với Chúc Hạ, Quán Huyền không có bất cứ cơ hội chiến thắng nào.

Trong lòng Mạc Hường Vãn tràn đầy tâm trạng, khi cô với Hứa Hoài Mẫn bước ra khỏi phòng vệ sinh, tình cờ gặp Chúc Hạ đang bước vào. Chị bước tới trước mặt Mạc Hường Vãn, mỉm cười rồi nói: “Mary, cô vất vả rồi!”

Mạc Hường Vãn bình tĩnh ứng đáp: “Vu phu nhân, chị khách khí quá!”

“Không hề khách khí đâu, nếu như không có mấy đồng nghiệp các cô hết lòng hết sức trợ giúp Vu Chính nhà tôi, Kỳ Lệ sao có thể thuận buồm

xuôi gió thế này được? Đạo diễn Trịnh rất kính nể cô, chút nữa, cô nhớ phải kính đạo diễn vài ly, về sau mọi người đều là bạn bè rồi.”

Mạc Hương Vân đành nói: “Dạ vâng.”

Hứa Hoài Mẫn nhìn cô bằng ánh mắt tán thưởng.

Cô là người làm công ăn lương, cần phải theo sát ông chủ, đối với người nhà của ông chủ cũng phải hết lòng chăm sóc, chu đáo vẹn toàn. Mạc Hương Vân không phải không biết điều này nên nhanh chóng quay lại bữa tiệc. Cô phải vào chúc rượu thay cho Chúc Hạ, mà Chúc Hạ cũng đang muốn cô thay thế uống rượu mời.

Sau vụ việc lần trước, đạo diễn Trịnh dường như cũng “nhân đạo” hơn chút ít, nhiều lần nói: “Mạc tiểu thư, tôi cạn ly, còn cô thì tùy nhé?”

Lần này chỉ uống có vài ly rượu vang nên Mạc Hương Vân chẳng hề hấn gì. Một lúc sau, cô xin phép vào phòng vệ sinh.

Khi bước ra khỏi nhà vệ sinh, lúc đi qua quầy lễ tân, cô nghe thấy có người đang nói chuyện cùng Vu Chính.

“Chuyện huy động vốn lần này không biết thế nào. Người bên phía Hồng Kông là nhân vật có máu mặt, đâu dễ dàng gì bỏ tiền ra? Trước tiên, cậu phải xin tư vấn của người trong ngành đã. Mạc Bắc chuyên nhận những vụ án kiểu này, cậu có thể hỏi cậu ấy.”

Vu Chính liền hỏi: “Lần trước bên đoàn quay phim các anh xảy ra chuyện, cậu ấy đã giải quyết hết sao?”

Người nói chuyện cùng Vu Chính là đạo diễn Thái, ông nói: “Mạc Bắc đã đòi được tiền chu cấp từ phía bảo hiểm, vốn dĩ số tiền đó không nhiều thế đâu, nhưng cậu ấy đã dốc toàn lực, nói rằng nhà người ta còn cha mẹ phải phụng dưỡng, những điều này là việc nên làm. Bên phía chúng tôi

cùng góp một phần. Nếu không thì phải làm thế nào? Chuyện liên quan đến tính mạng con người chứ đâu phải chuyện đùa, tôi đình công ba tuần liền, mất bao nhiêu tiền, mỗi lần nhớ lại bản thân tôi lại lệ tuôn đầm mi. Đây chính là bài học nhớ đời đấy.”

Vu Chính mỉm cười: “Tại sao cậu ấy lại quản rộng thế?”

“Có người giới thiệu đến, bảo người này không giống với các thiếu gia khác.”

“Gia đình họ từng gặp hoạn nạn, sau khi hoạn nạn qua đi, thế lực cũng chẳng thế nào như trước được nữa, làm người thâm lặng, lương thiện đối đãi người khác cũng là chuyện bình thường.”

Khi nghe được câu nói này, đây là lần đầu tiên trong bao năm nay Mạc Hường Văn cảm thấy lời nói của Vu Chính thật phản cảm.

Đạo diễn Thái bổ sung: “Người giới thiệu là đứa cháu nhỏ của Quan lão gia, khi nhắc về Mạc Bắc với tôi đã dùng một câu: “Hiệp cốt nhân tâm”[1].”

[1] Chỉ những người hào hiệp, nhân từ.

“Anh lại sắp quay phim kiếm hiệp sao? Đã bán bản quyền mấy bộ phim trước chưa?”

“Không phải tôi khen cậu ấy đâu, trong sự việc của bên chúng tôi, cậu ấy đúng là trượng nghĩa, luôn giải quyết mọi việc một cách vẹn toàn cho cả đôi bên.”

T-T

Mạc Hường Văn không nghe tiếp mấy lời sau nữa, cô nhanh chóng quay lại bàn tiệc. Chúc Hạ đánh mắt ra hiệu, cô và Hứa Hoài Mẫn liền tiếp

tục mời rượu mấy người bên đoàn làm phim của hai đạo diễn.

Lúc quay về nhà đã gần mười một giờ đêm rồi, Mạc Hương Văn đã uống khá nhiều, đi đường có chút vội vã, lại còn buồn ngủ díp mắt nên khi lên đến tầng bốn, cô liền dừng lại ở chỗ hành lang nghỉ ngơi đôi chút. Cô đưa tay lên nhẹ day vào huyệt thái dương, sau đó dựa lưng vào tường.

Đúng lúc ấy, cửa phòng 403 mở, Mạc Bắc tiễn khách ra về, vẫn là hai người khách đã gặp vài ngày trước. Bốn người bất ngờ gặp nhau khiến cho Mạc Hương Văn cảm thấy vô cùng ngại ngùng. Cô quay người sang, chào hỏi một tiếng rồi nhường đường cho khách xuống nhà.

Mạc Bắc tạm biệt hai người đó rồi quay sang nhìn cô.

Mạc Hương Văn chẳng thèm để tâm đến anh, cúi người lấy chìa khóa mở cửa. Cô khua tay vào trong túi mấy lần mới tìm được, thế nhưng chùm chìa khóa lại vô tình tuột khỏi tay cô, rơi xuống đất.

Mạc Bắc cúi xuống nhặt lên giúp cô rồi nói: “Cô đi nghỉ sớm đi. Tôi thấy cô sắp sửa chìm vào giấc ngủ rồi đấy.”

Mạc Hương Văn nhận lấy chùm chìa khóa từ tay anh: “Anh cũng bận rộn quá.”

Cô vừa nói, anh liền ngửi thấy ngay mùi rượu, không hiểu tại sao cảm thấy vô cùng không vui, liền hỏi: “Cô lại uống rượu sao?”

Mạc Hương Văn cầm chìa tìm ổ khóa mấy lần mà chẳng cầm đúng chỗ. Cô bước qua bước lại trên đôi giày cao gót, không ngờ mặt sàn quá trơn, suýt chút nữa thì ngã, nhưng cô vẫn trả lời: “Tôi chỉ uống một chút ít, anh nhìn xem, tôi đâu giống người đã uống nhiều rượu.”

Mạc Bắc nhìn cô trong màn đêm tối mờ, đèn hành lang ở tầng này hình như đang có vấn đề cứ lóe sáng rồi lại vụt tắt, vậy nhưng anh vẫn có

thể nhìn rõ quang thâm quanh đôi mắt cô.

Mạc Hương Văn nhìn sang chỉ thấy người đàn ông trước mặt tinh thần lúc nào cũng vui vẻ, sáng khoái, đôi mắt ẩn sau cặp kính sáng chói, sâu thăm thẳm. Cô chẳng thể nào đoán biết được tâm tư thật của anh.

Mạc Bắc lấy chùm chìa khóa trên tay cô, giúp cô mở cửa.

“Công việc là công việc, cô đừng có lúc nào cũng liêu mình như thế.”

Mạc Hương Văn nhanh chóng đáp lại: “Câu này ý là sao đây? Bây giờ có công việc nào có thể sáng chín giờ vào làm, chiều năm giờ tan làm được đây? Mạc tiên sinh đừng có lên lớp dạy bảo tôi nữa.”

“Cô cứ hủy hoại sức khỏe thế này, người chịu thiệt lại chính là Phi Phi đấy.”

Câu nói này khiến cho Mạc Hương Văn hoàn toàn nghẹn lời, anh liền đưa tay đẩy cô vào trong nhà. Cô chẳng khác nào một con búp bê, nhanh chóng tháo giày cao gót, ngồi thụp trên chiếc sofa. Có lẽ, men rượu đã khiến tư duy cô tê dại, đầu óc phút chốc trở nên trống rỗng.

Mạc Bắc bật đèn giúp cô, nhìn thấy dáng vẻ của cô rất giống hình ảnh Thảo Thảo dùng thuốc lắc năm xưa. Thế nhưng cũng không phải là giống hoàn toàn, vì lúc này cô đang ảo não, tự trách cứ, tự kiểm điểm bản thân, còn Thảo Thảo của năm xưa thì trong mắt tràn đầy nỗi mê man và tuyệt vọng vô bờ.

Mạc Bắc vào bếp, thấy bình nước trống không, anh quyết định đun nước pha một ấm trà cho cô.

Lúc này, Mạc Hương Văn không còn sức lực nghĩ tới Mạc Bắc nữa, cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi, mệt đến mức không muốn động đậy. Cảm giác

này bao trùm, trĩu nặng đè lên toàn thân, cô nhắm mắt lại, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đột nhiên, có người đứng trước mặt mở lời hỏi cô: “Mạc Phi có phải là con trai của tôi không?”

Câu hỏi này chẳng khác nào sét đánh ngang tai, Mạc Hương Văn lập tức choàng tỉnh dậy.

“Hả?”

Đôi mắt to giãn ra, cô sợ hãi, thậm chí là vô cùng hoảng loạn.

Đây không phải là thời cơ tốt, Mạc Bắc tự nhận thấy mình đã hỏi sai thời điểm.

T-T

Giữa đêm khuya thanh vắng, ấm nước đặt trên bếp sôi trào, bốc hơi nghi ngút. Trái tim của Mạc Hương Văn đang thấp thỏm lo âu, nhưng cô vẫn cố mỉm cười tươi tắn, đưa mắt sang nhìn, đặt tay lên vai của Mạc Bắc rồi nói với anh: “Mace, anh trai, làm sao anh lại có thể cho rằng tôi chỉ có mỗi mình anh là khách chứ?”

Cô lại trở nên như vậy, xù gai, xù đến mức anh không dám đưa tay động vào. Mạc Bắc nhìn cô bằng ánh mắt đầy soi xét, mồ hôi ướt đầm trên trán cô.

Quầng thâm ở dưới đôi mắt cô lại càng đậm thêm, sắp sửa không thể che giấu nỗi sợ hãi ẩn chứa trong đó rồi. Cô lại giả vờ ngọt ngào đưa đón: “Mace, anh không cần phải phí công như vậy đâu.”

Mạc Bắc đưa bàn tay ra, hình như đang muốn vuốt lên khuôn mặt cô, khiến cho Mạc Hương Văn lùi lại phía sau theo bản năng, nhưng sau lưng

lại là bức tường.

Anh chẳng để tâm, lại tiến thêm bước nữa rồi nói: “Thảo Thảo, anh cũng không muốn vất vả như thế nữa, chúng ta hãy đến Cục Dân chính làm thủ tục kết hôn đi, coi như là anh chịu trách nhiệm với em, được không?”

Mạc Hương Văn hơi hơi mở miệng ra, hít thở thật sâu rồi thốt lên: “Đầu óc anh có vấn đề sao?”

Mạc Phi dụi dụi đôi mắt rồi bước ra khỏi phòng mình lên tiếng nhắc nhở: “Mẹ ơi, nước sôi rồi kìa.”

Đương nhiên, Mạc Bắc không thừa nhận đang bị thần kinh, anh trở về nhà mình với một tâm trạng vô cùng thoải mái.

Để cho Mạc Hương Văn lúc nào cũng lo lắng anh cướp mất Mạc Phi đi mất thì chi bằng để cô lo lắng việc bên cạnh mình xuất hiện thêm một “kẻ điên” muốn theo đuôi lại hay hơn nhiều. Bởi vì, tranh chấp con cái thường ảnh hưởng tới tình cảm, còn anh mặt dày theo đuổi cô cùng lắm cũng chỉ bị mắng vài câu là “đầu óc có vấn đề” mà thôi.

Anh không muốn lúc nào cô cũng nghi ngờ, lo âu, phòng anh như phòng trộm, tốn công mất sức. Bản thân Mạc Hương Văn đã quá mệt mỏi, cần phải giúp cô giảm bớt áp lực trong lòng mới được. Thế nhưng sau suy nghĩ ấy, anh cũng tự mình kiểm điểm, tự mắng mình một câu “hâm đờ đờ dẫn”.

Có điều, ý tưởng theo đuổi Mạc Hương Văn cũng không khiến anh cảm thấy khó chịu chút nào. Mạc Bắc tắt điều hòa, mở cửa sổ để cho gió ngoài trời tràn vào trong phòng.

Hôm trước quay về nhà, bà Mạc lại nhét cho anh một đồng ảnh các cô gái. Anh xem đi xem lại, trong đầu chỉ có đúng một suy nghĩ, tất cả các cô gái trong ảnh không có bất cứ ai xinh đẹp bằng Thảo Thảo.



Anh trêu mẹ: “Mẹ ơi, mắt thâm mỹ của mẹ ngày càng kém rồi.”

Bà Mạc trợn trừng mắt lên, tức giận nói: “Anh định coi mình là Hoàng đế đấy chắc? Bây giờ mà vẫn còn kén cá chọn canh sao?”

Mạc Bắc liền dỗ dành mẹ: “Không đâu, không đâu, con chỉ tiện miệng nói vậy thôi mà.”

Bà Mạc không thèm nói chuyện vòng vo với anh nữa: “Mẹ thấy anh đúng là mắt mũi có vấn đề, có bản lĩnh thì giống như Quan Chi đi, một lúc cặp với mấy cô liền, như vậy thì mẹ cũng yên tâm hơn, chí ít còn biết được anh có hứng thú về mặt đó, Bây giờ, mẹ không quản lý anh nữa, anh muốn chơi với ai thì chơi, thế nhưng tại sao anh lại chơi vào lúc không nên chơi, lúc nên chơi thì lại không chơi nữa là sao hả? Bây giờ, mẹ lại mong anh ra ngoài chơi gái đấy.”

“Bà chỉ nói linh tinh!”. Mạc Hạo Nhiên ngồi bên cạnh nghe vậy liền lên tiếng.

Mạc Bắc biết rằng cuối tuần, bố thường hay luyện mấy tiếng thư pháp, từ trước đến nay ông đều yêu thích thư pháp, chữ viết rất đẹp.

Mạc Hạo Nhiên vừa viết chữ vừa nói với anh: “Lão Giang báo cáo với bố rằng con không hề trễ nải công việc.”

Mạc Bắc đứng mài mực cho bố. Hồi bé, anh chẳng bao giờ có thói quen này, mãi cho tới khi bố đi điều dưỡng quay về, anh liền cắt tóc ngắn, quay về nhà mài mực cho bố luyện thư pháp.

Lúc đó, bố anh thường nói: “Anh có chút tâm ý này coi như cũng đã biết ăn năn hối cải rồi.”

Anh rất biết tiếp thu giáo huấn của người lớn, đồng thời vẫn luôn cho rằng bản thân đang làm rất tốt. Thế nhưng bây giờ, so sánh với Mạc Hạo Nhiên

Vãn, khoảng cách đúng là vẫn còn xa vời vợi.

Mạc Hạo Nhiên vẫn luôn hài lòng trước những việc hiện nay anh đang làm. Ông chỉ vào bức tự được treo ở tường phía Đông thư phòng rồi nói: “Câu nói do nhà thư pháp nổi tiếng Trác Hán Thư – bạn tốt của ông trẻ con để lại lúc nào cũng nhắc nhở bố. Cũng đã mấy chục năm rồi, trải qua chiến tranh rồi lại cuộc Đại Cách mạng Văn hóa, gia đình họ gian nan khó khăn lắm mới giữ lại được bức tự này. Vào lúc chiến tranh loạn lạc, vậy mà bác gái nhà họ Trác vẫn làm được, nếu như hai bố con mình không làm được thì thật mất thể diện quá!”

Câu nói xưa xửa xừa xưa này Mạc Bắc đã nghe không biết bao nhiêu lần rồi. Gia đình nhà họ Trác thật sự là trung liệt anh hào, hai cha con họ đều hy sinh trên chiến trường chống Nhật. Ở nhà, cả mẹ chồng con dâu đều luôn gắng sức vượt qua những ngày tháng gian khổ đó. Sau khi giải phóng, cô con dâu liền mở một nhà máy sản xuất thực phẩm, trở thành tấm gương lao động toàn quốc.

Một người phụ nữ mất chồng, một mình trải qua biết bao khổ nạn, vậy mà vẫn tạo dựng được chỗ đứng vững chắc ngoài xã hội. Nghị lực của phụ nữ có lẽ xưa nay đều mạnh mẽ hơn đàn ông, Mạc Bắc hoàn toàn cảm nhận được điều này.

T-T

Anh ngược đầu nhìn bức tự, màu giấy đã hơi ố vàng vì vết tích của thời gian, trên đó còn có không ít vết máu đã nhạt màu dần chuyển sang màu ngọc bích, nhưng nét chữ vẫn đầy hào sảng, cương liệt: Vô quý Thư Hán hồn[2].

[2] Tâm hồn trung trinh tiết liệt của Thư Hán

Anh đứng nhìn, trong lòng cảm thấy vô cùng khoan khoái.

Cúi đầu xuống, anh mỉm cười nói với bố rằng: “Mọi người thường nói hổ phụ sinh hổ tử, bố à, con cũng không tệ mà.”

Mạc Hạo Nhiên chỉ vào anh rồi lắc đầu: “Tiểu tử, con phải thận trọng đấy!”

Buổi tối hôm đó, anh đích thân vào bếp nấu ăn, đều là những món ăn mà bố anh thích nhất, anh nêm mắm muối vừa phải, biến món ăn vốn dĩ nhiều dầu mỡ trở nên thanh đạm, ngon miệng hẳn.

Tay nghề nấu ăn này anh luyện được chính vào khi bố gặp nạn. Lúc đó, ngay cả người giúp việc trong nhà cũng bỏ về quê, anh và mẹ chạy đôn chạy đáo khắp nơi lo việc của bố, rồi mẹ cũng lâm bệnh, anh đảm nhiệm hết tất cả những việc cần phải gánh vác trong gia đình.

Bà Mạc vẫn cứ đứng bên cạnh căn nhắc: “Bố anh thì lạc hậu, cứng nhắc, anh phải nhớ lại, không được phạm phải sai lầm đấy của bố. Đừng có cho rằng ai cũng có thể đắc tội được. Năm xưa, ông ấy làm quan liêm khiết quá, còn đi báo cáo sai với cấp trên, kết quả bị người thân tin bán rẻ mà không hay biết gì. Hàng ngày, ăn thịt kho tàu cũng đòi phải ăn đúng miếng hình vuông, để làm gì cơ chứ? Bảo vệ tính mạng của mình và gia đình quan trọng vẫn là quan trọng nhất.”

Mạc Bắc đành lập lờ cho qua chuyện: “Mẹ à, mẹ thử nếm xem, món mướp đắng luộc này con không cho quá nhiều tương cà chua đấy chứ?”

Chị giúp việc đứng bên cạnh cũng cười nói: “Mạc Bắc vừa quay về là tôi liền mất việc.”

Bà Mạc bị anh đánh lạc hướng, liền miệng mắng anh là “đồ tinh quái”, mắng xong liền than ngán thở dài, quay sang nói với chị giúp việc: “Đấy cô xem, thằng con trai của tôi đảm việc nước, giỏi việc nhà thế mà chẳng hiểu sao mãi chưa động phòng được.”

Mạc Bắc không hề nói chuyện gì về hai mẹ con Mạc Hương Văn cho bố mẹ nghe.

Mấy ngày hôm nay, anh đã nghĩ đi nghĩ lại chuyện này, thật sự đúng như những gì Mạc Hương Văn vẫn nói, có lẽ bản thân anh đang mắc một bệnh gì đó.

Mạc Hương Văn ngày phòng đêm lo chỉ sợ anh cướp mất đứa con trai của mình. Những hành động này của cô đã sớm làm lộ ra chân tướng sự việc, chẳng khác nào đang “lạy ông tôi ở bụi này”. Thái độ của cô rõ ràng như vậy: nhận thức tình huống ý đồ của anh nên âm thầm ra sức phản kháng, chống trả.

Cô là người phụ nữ quật cường nhất mà anh đã từng gặp.

Mạc Bắc thầm nghĩ, mình đành phải mềm mỏng ứng phó vậy.

Còn về việc tại sao phải làm như vậy thì thật sự anh chưa tìm được lý do, nhưng nói tóm lại anh vẫn cứ được lợi. Làm cha thật sự của Mạc Phi, thực lòng anh vẫn cảm thấy chưa được tự tin lắm.

Mạc Bắc đứng hút thuốc ngoài ban công, quay sang nhìn ban công nhà bên. Có lẽ, hai mẹ con họ lúc này đang ngon giấc rồi, anh đứng trông chừng cho hai người, từ khi sinh ra đến giờ, anh chưa từng có cảm giác ý thức trách nhiệm lớn lao như lúc này.

Anh dập tắt điếu thuốc, quay lại phòng bật đèn lên, lấy tư liệu của vụ án mới tiếp nhận ra nghiên cứu.

# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

www.dtv-ebook.com

## Chương 11

Buổi tối hôm đó, Mạc Hương Văn chẳng thể nào ngủ ngon được, cô cứ trần trọc suy nghĩ mãi, vò chần vò gối đến mức nhàu nhĩ.

Ban đầu, cô định thúc ép Mạc Bắc phải nói rõ lý do tại sao lại chuyển đến ở đây, nhưng nỗi sợ hãi bản năng vẫn luôn ám ảnh đến hành động và lời nói của cô. Một bước sai là ngàn bước nhầm, mỗi lần xảy ra vấn đề gì, cô vô cùng chán nản vì bản thân quá kém cỏi trong việc kiểm chế.

Mạc Hương Văn còn dự trù mưu tính rất nhiều, thậm chí cô còn nghĩ đến trường hợp xấu nhất là phải đưa nhau ra tòa. Bởi vì, khoảng thời gian vừa qua đã cho cô thấy con người Mạc Bắc vô cùng dai dẳng, vô cùng khó đoán.

Kết quả, anh lại nói muốn đi đăng ký kết hôn cùng với cô.

Đây đúng là một câu nói đùa buồn cười nhất thế gian.

Thế nhưng nhìn anh lúc ấy chẳng có chút ý định đùa vui nào hết, nói chuyện đi đăng ký kết hôn đơn giản như ăn cơm trắng vậy.

Lúc đó, Mạc Hương Văn ngây người ra, trái tim suýt chút nữa ngừng đập.

Mạc Phi nửa tỉnh nửa mê, lúc bước tới không hề ôm cô mà lại quay sang hỏi Mạc Bắc: “Chú bốn mắt, muện thế này rồi sao chú còn ở đây chứ?”

Mạc Bắc liền trả lời: “Chú đang hẹn hò với mẹ cháu.”

Cô nghe thấy vậy chỉ biết trợn mắt, men rượu đã khiến lưỡi cô cứng lại, không phản ứng kịp thời ngay được.

Đôi mắt Mạc Phi lập tức sáng rực lên, hoàn toàn tỉnh ngủ hỏi: “Chú muốn làm bạn trai của mẹ cháu hả?”

Mạc Bắc mỉm cười hi hi hỏi lại thẳng bé: “Vậy có ổn không?”

Mạc Phi suyt chút nữa đã reo lên là ổn, may mà cậu bé cũng khá thông minh, quay đầu lại nhìn khuôn mặt đang nhăn nhó của mẹ mình, biết rằng không nên nói điều gì tuyệt đối quá, nhưng lại cảm thấy khó xử. Mạc Phi đành lắc lắc đầu, nói với Mạc Bắc: “Chú hỏi mẹ cháu là được rồi?”

Mạc Hương Văn thầm nghĩ, liệu cô có nên tặng cho Mạc Bắc một cái tát? Lúc đó, tâm tư cô hoảng loạn là hoàn toàn vì anh, cô cảm thấy vô cùng tức giận.

Thế nhưng, Mạc Bắc thật sự là người mặt dày, anh đun nước cho cô, rồi còn bật cả nước tắm cho cô, trước khi về còn nói: “Mẹ cháu Mạc Phi, cô nên đi nghỉ sớm đi.”

Cô sắp bị chọc cho tức chết mất.

Sáng sớm thức dậy, Mạc Hương Văn vẫn phải hoàn lại vẻ mặt tươi tắn hàng ngày nên đành dung chút phấn son, trang điểm cho bản thân trở nên tự tin, bình thản nhất.

Ngày hôm nay, Mạc Phi không đến trường cùng các bạn, một mình đeo cặp sách ra ngoài cửa. Khi cô bước ra khỏi cánh cổng sắt dưới nhà, liền thấy Mạc Phi đang ngồi trong chiếc xe BMW của Mạc Bắc vươn tay ra ngoài cửa sổ, ra sức vẫy gọi cô.

“Mẹ ơi, mau tới đây đi.”

Mạc Bắc đang đứng tựa bên xe chờ cô, cô đi giày cao gót, lọc cà lọc cọc bước lại gần.

“Mạc tiên sinh, anh đúng là nhiều thời gian rảnh quá nhỉ?”

“Cũng bình thường thôi, chờ đợi cô gái xinh đẹp thì cũng phải có thành ý đôi chút chứ. Mẹ cháu Mạc Phi, chuyển tàu điện ngầm chín phút một lần sắp tới rồi đó, hôm nay cô ngủ dậy muộn, nếu đến chỗ làm muộn sẽ không hay chút nào đâu. Tôi đưa cô đến ga tàu nhé!”

Quả thật cô đã dậy hơi muộn, và tối qua anh chính là thủ phạm làm đầu óc cô rối bời, hỗn loạn.

Ấy vậy mà hung thủ hại người thì tinh thần thanh thản, mặt mũi sáng khoái, quần áo chỉnh tề.

Đúng là chẳng công bằng gì hết, vì sao mà cô phải thua kém anh chứ?

Mạc Hương Văn liền mỉm cười: “Nếu như Mạc tiên sinh đã thích vậy thì tôi cũng không tiện từ chối”. Nói xong, cô liền mở cửa xe ngồi bên cạnh Mạc Phi.

Khuôn mặt nhỏ bé của Mạc Phi hiện rõ nét vui mừng. Cậu bé lắc đầu nói: “Mẹ ơi, chú bốn mắt bảo không sợ phiền phức, ngày nào cũng có thể đưa đón mẹ con mình.”

Mạc Hương văn trợn trừng mắt lên: “Không phải con nói muốn đi đến trường cùng các bạn hay sao? Mới có vài ngày đã không kiên trì được rồi, cẩn thận không bị các bạn cười cho đấy.”

Đây là điều Mạc Phi chưa hề liệu tới, cậu bé nhanh chóng cau chặt đôi mày lại.

Mạc Bắc liền nói: “VẬY BẢO CÁC BẠN CHÁU CÙNG NGỒI XE TỚI TRƯỜNG ĐI.”

Mạc Hương Văn bật cười: “CÓ ĐẾN SÁU, BẢY ĐỨA NHỎ CƠ, MẠC TIÊN SINH, ANH THẬT SỰ MUỐN LÀM MỘT LÁI XE TẬN TỤY SAO?”

“NGƯỜI ĐƯỢC CHỖ KHÔNG CẦN PHẢI CÓ VỐN BAN ĐẦU, LÁI XE TỰ MÌNH BỎ RA HẾT TIỀN ĐẦU, TIỀN BẢO DƯỠNG. MẸ CHÁU MẠC PHI, CẢ BẾN THƯỢNG HẢI NÀY Ẹ RẰNG CHẰNG TÌM ĐƯỢC ANH LÁI XE NÀO HÀO PHÓNG HƠN TÔI ĐÂU.”

Mạc Hương Văn chẳng buồn nói chuyện với anh nữa.

Bây giờ anh hoàn toàn chẳng sợ hãi, ngượng ngùng điều gì, mặt dày hơn bất cứ người quản lý nghệ sỹ nào, che giấu mục đích giỏi hơn mọi đặc vụ. Cô hoàn toàn muốn biết được rốt cuộc anh định làm gì, nếu như đã không biết, lại còn tự dưng bực mình vì những chuyện không đâu, thì chính bản thân cô mới có vấn đề.

Mạc Bắc cũng chẳng hiểu bản thân mình rốt cuộc đang muốn làm những gì nữa, chỉ đột nhiên cảm thấy khá hứng thú mỗi khi chọc tức cô mà thôi.

Điều anh sợ nhất chính là bộ dạng ngây ngây, tỏ ra bàng hoàng, sợ hãi của cô, đôi khi chọc cho cô bực bội một cách khó hiểu lại càng hay.

Hai người đưa Mạc Phi đến trường, sau đó Mạc Bắc lái xe tới trạm tàu điện ngầm, giống y như lần trước, không hề đưa cô tới tận công ty.

Anh vẫn còn điều chỉnh được mức độ, ngược lại chính Mạc Hương Văn lại chẳng kiềm chế nổi, trước khi xuống xe liền lạnh lùng hỏi anh: “RỐT CUỘC ANH MUỐN LÀM GÌ ĐÂY?”

Mạc Bắc vừa mở cửa cho cô vừa nói: “TÔI ĐÃ NÓI RÕ Ý ĐỊNH CỦA MÌNH RỒI. MẸ CHÁU MẠC PHI, TÔI ĐÀNH PHẢI ĐỢI CÔ SUY NGHĨ CHO KỸ RỒI MỚI NÓI CHUYỆN TIẾP.”



Mạc Hương Văn bước về bến tàu điện ngầm phía trước, chẳng thể kiềm nén được, lẩm bẩm mắng một câu: “Đúng là đầu óc có vấn đề.”

Anh chàng Mạc Bắc đầu óc có vấn đề này sau khi thay đổi thái độ, cô hoàn toàn chẳng biết phải đối phó ra sao.

Trước đó, Mạc Bắc vẫn luôn biết giữ chừng mực, một khi anh đã nắm được điểm yếu thì khiến cô chẳng biết phải làm sao. Cô đánh cũng không ổn, mắng cũng không xong mà trốn lại càng không đúng, làm gì cũng chẳng thích hợp.

Suốt cả chặng đường và ngay cả khi tới cơ quan, khuôn mặt cô đều đanh lại, Trâu Nam nhìn thấy liền thận trọng trong tất cả mọi việc, cẩn thận báo cáo tình hình công việc gần đây với cấp trên.

Gần đây, Tề Tư Điềm đã chính thức gia nhập đoàn làm phim của đạo diễn Trịnh, Mạc Hương Văn đề nghị Tổng Khiêm tổ chức họp báo mấy lần rồi mà anh vẫn thoái thác kêu bận, mãi cho tới khi Chu Địch Thần lên tiếng, anh mới chịu gạt công việc sang một bên, đi mời phóng viên báo đài.

Những việc tiếp theo trong vụ Mai Phạm Phạm lại đơn giản đến bất ngờ. Đạo diễn bộ phim nghệ thuật kia tuyển lại vai diễn lần nữa, việc này được đưa ra trong buổi họp báo ngay sau hôm đó, còn thông tin Mai Phạm Phạm gia nhập đoàn làm phim của đạo diễn người Hoa bên Hollywood cũng xuất hiện vào ba ngày sau.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, mật độ xuất hiện trên báo của Mai Phạm Phạm liên tục không ngừng, khiến bộ phim cô tham gia diễn xuất chưa đóng máy đã gây sốt khắp nơi. Có người phóng viên thân thiết nói với Mạc Hương Văn rằng: “Bản lĩnh tạo xì căng đan kiểu này đúng là trên cả tuyệt vời.”

Có điều, Mạc Hương Văn vẫn cảm thấy chuyện này không ổn. Hành động tại xì căng đan này gây hấn một lúc với cả công ty quản lý cùng ba vị

đạo diễn hàng đầu. Bản lĩnh của Mai Phạm Phạm đúng là quá mạnh mẽ.

Trong phòng họp, Trương Bản nói với ý “chỉ gà mắng chó”: “Chẳng biết Bộ phận Pháp vụ có để làm gì nữa? Người đi trước làm bừa làm bãi bày việc ra, để người sau phải đi thu dọn bãi chiến trường thay mình.”

Những người làm trong ngành giải trí ngoài mặt thì nho nhã nhưng thực chất thì lại thô lỗ vô cùng, chỉ gà mắng chó còn là nhẹ nhàng, đập bàn mắng thẳng vào mặt mới là hành động thường xuyên xảy ra.

Mạc Hương Văn giải trình trước cuộc họp suốt một giờ đồng hồ liền. Hứa Hoài Mẫn tức tới mức nước mắt nước mũi chảy giàn giụa cả mặt, cầm tay hương Mạc Hương Văn nói: “Đâu phải tôi tuyển cô ta vào công ty, tại sao lại đẩy hết tất cả trách nhiệm lên đầu tôi? Bộ phận Nhân sự sinh ra để làm gì chứ?”

Điều này khiến cho Mạc Hương Văn sức nhớ ra một chuyện, liền gọi điện cho Judy hỏi: “Cô không ký hợp đồng với Mai Phạm Phạm sao?”

Chu Địch Thần liền trả lời: “Tôi cũng muốn ký, nhưng bị người khác cướp mất. Vị Mai tiểu thư này tài cao, gan lại càng to, người chọn cô ta mạnh hơn cả tôi.”

“Chỗ dựa của cô ấy là ai thế?”

Chu Địch Thần liền nói ra một cái tên, Mạc Hương Văn thật sự cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Nếu như nói Chu Địch Thần là một người quản lý nổi tiếng thì người ký hợp đồng với Mai Phạm Phạm chính là một người quản lý hoàn hảo. Từ xưa đến nay, mọi người đều phải xét đến đẳng cấp, chỉ cần ở đẳng cấp cao hơn là có thể áp bức được người khác. Cô cũng chẳng biết nói gì hơn, đành coi Mai Phạm Phạm là Tôn Ngộ Không có đủ bảy mươi hai phép thần thông biến hóa.

Chu Địch Thần hỏi lại: “Mary, cô thật sự không nắm được điểm yếu của Mai Phạm Phạm sao? Cô ta từng nói rằng quen biết cô.”

Mạc Hương Văn không muốn nói rõ đầu đuôi sự việc cho Chu Địch Thần nghe, nên chỉ trả lời: “Trước khi cô ấy debut tôi đã từng gặp mặt thôi.”

Chu Địch Thần cũng không hỏi thêm gì, chỉ nói: “Chắc là do Vu tổng đã đắc tội ai đó rồi.”

Có lẽ đây chính là cách giải thích hợp lý nhất, Vu Chính bị Cục Lao động điều tra ra những bản hợp đồng vi phạm Luật lao động, quy trình sử dụng lao động hỗn loạn, bị phạt một khoản lớn. Anh với Trương Bân đã đi qua nhiều cửa quan hệ mà hình như chẳng có chút tác dụng nào hết.

T-T

Gần đây, những việc phiền phức thi nhau ập tới, mấy việc cô đang làm cũng xảy ra chút vấn đề, Trâu Nam báo cáo rằng: “Có mấy nghệ sỹ mới được mời tham gia vào đêm nhạc hội ở Kênh 11 đã bị hủy, người quản lý của họ đang thương thuyết lại.”

Mạc Hương Văn nhanh chóng gọi điện đến đến chỗ Kim Cẩm Văn, người quản lý diễn xuất của Đài truyền hình. Người ta chỉ trả lời cô đúng một câu: “Mấy nghệ sỹ nổi tiếng bên TVB đều tới cả, chương trình không còn thời lượng nữa rồi, mấy nghệ sỹ còn chưa nổi tiếng của bên cô trước mắt cứ chịu thiệt vậy đã.”

Mạc Hương Văn tạm thời nuốt nổi tức giận này vào trong, không phải cô chưa gặp tình huống này bao giờ. Các công ty giải trí phải dựa vào những quy trình này để nhận chương trình kiếm tiền phát lương, cô đành phải nhượng bộ nói: “Bọn họ có thể hợp ca được mà.”

Chương trình này mấy năm nay đều vô cùng được yêu thích, cho nên lúc nào chúng tôi cũng phải đảm bảo chất lượng cao nhất. Mấy nghệ sỹ mới bên cô tốt nhất cứ nên nhận thêm nhiều quảng cáo một chút, hát thì hay sai nhíp lỗi nốt, nhảy cũng chẳng phải xuất chúng, giỏi giang gì. Cô xem, chương trình tuyển chọn siêu cấp nữ nhân đã làm bao lần rồi, có mấy khi đạt được tỷ suất bạn xem đài cao? Gần đây, mấy fan hâm mộ đài TVB chuyển kênh liên tục, cô cũng phải thông cảm cho chúng tôi đôi chút.”

“Trước đó đã bàn bạc đâu ra đấy, bây giờ làm sao có thể không tính chứ? Bọn họ đã tập luyện bao lâu nay rồi?”

“Tiểu Mạc, cô đừng có cáu với tôi, tôi còn phải chịu trách nhiệm rating của chương trình nữa, những cái khác tôi không để tâm đâu.”

Câu nói này thật sự khiến cho Mạc Hương Văn tức đến mức nghiến răng ken két, cô cầm theo túi xách, sang chỗ Hứa Hoài Mẫn cầm bản hợp đồng tham gia diễn xuất rồi đi thẳng tới Đài truyền hình.

Đây không phải lần đầu tiên cô “giao chiến” với vị Kim Cẩm Văn này. Khi mới vào Đài truyền hình làm mấy công việc vặt vãnh, cô đã từng đi theo làm trợ lý cho Kim Cẩm Văn. Lúc đó, Kim Cẩm Văn vẫn còn làm giám chế hạng mục âm nhạc Âu Mỹ cho Đài truyền hình, tác phong thâm lặng, tính cách cần cù, chăm chỉ. Cô ấy thường bỏ nhiều thời gian nghe trước những bài hát Âu Mỹ được giới thiệu, sau đó mới đưa vào chương trình.

Chị là người làm việc gì cũng đạt thành tích tốt, chỉ có vài năm ngắn ngủi vậy mà nay đã trở thành giám chế chương trình âm nhạc hội mô hình lớn cho Đài truyền hình, cũng là con người đáng để Mạc Hương Văn khâm phục và học hỏi.

Thế nhưng, theo thời gian không chỉ có chức vị và tuổi tác của chị cao lên mà tính cách cũng khó hơn xưa rất nhiều. Con người một khi đã ngồi

lên được địa vị và nắm được quyền lực bá đạo trong tay thì dù thế nào đi nữa cũng không bao giờ đánh mất sự uy nghiêm của bản thân.

T-T

Mạc Hương Văn đến Đài truyền hình, định đi thẳng vào phòng làm việc của Kim Cẩm Văn nhưng bị trợ lý của chị chặn lại.

“Chị Queen đang họp.”

“Mạc Hương Văn liền nói: “Tôi sẽ chờ.”

Lần này cô phải đợi suốt năm tiếng đồng hồ liền, vậy mà Kim Cẩm Văn vẫn không xuất hiện, chỉ thấy Hách Mại, người quản lý của mấy nghệ sỹ mới tìm tới. Anh đã nhờ vả hỏi han khắp nơi mới biết Mạc Hương Văn đến đây, vừa nhìn thấy cô, anh liền kéo ra chỗ vắng người thì thầm: “Lần này thì gay go rồi, tất cả các nghệ sỹ của công ty chúng ta, ngoại trừ Phan Dĩ Luân, đều bị loại hết.”

“Không còn cách nào cứu vãn nữa sao?”

“Tử Lăng cũng bị đoàn làm phim từ chối không nhận nữa.”

Mạc Hương Văn hết than ngán rồi lại thở dài. Thảo nào mà gần đây, vị giám chế tính khí nóng nảy ấy không gọi điện tìm cô, cũng không thấy lời mời tham gia chương trình tiếp theo.

Mọi cánh cửa đều đang đóng sầm lại, vậy mà người ở bên trong vẫn còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra.

Hách Mại lắc lắc đầu: “Tuy rằng ăn hiếp người mới tôi đã gặp nhiều rồi, nhưng chẳng thèm đi ra nói chuyện thế này thì thật sự khiến tôi không thể không nghĩ theo hướng khác được.”

Mạc Hương Văn cũng không thể không nghĩ theo hướng khác. Cô đưa tay lên nhìn đồng hồ, lúc này đã sắp đến giờ Mạc Phi tan học rồi. Cô sốt ruột đá mấy phát vào cánh cửa phòng làm việc của Kim Cẩm Văn.

Hách Mạì âu sâu: “Đi! Chúng ta phải tìm hướng khác thôi.”

Mạc Hương Văn đáp lại: “Đợi thêm mười lăm phút nữa đi, ta đã mất công đến đây, kiểu gì cũng phải nhận được một câu trả lời rõ ràng.”

May mắn, Kim Cẩm Văn đã xuất hiện trong khoảng mười lăm phút chờ thêm đó. Nhìn thấy mấy người Mạc Hương Văn vẫn còn chờ trước phòng làm việc của mình, chị tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

“Tại sao các người vẫn cố chấp đến thế chứ?”

Mạc Hương Văn ngồi đợi đến mức tê cả chân, liền cất tiếng: “Không có một lời giải thích rõ ràng làm sao chúng tôi có thể dễ dàng cho qua được?”

Kim Cẩm Văn mỉm cười đầy bất lực: “Tôi đúng là không thể nào địch lại được với tinh thần Thu Cúc đi kiện[1] của cô. Gặp cô chẳng khác nào gặp phải Nhiếp Tiểu Thiện!”[2]

[1] Tên một bộ phim nổi tiếng của đạo diễn lừng danh Trung Hoa, Trương Nghệ Mưu, nữ nhân vật chính do Cung Lợi đảm nhận.

[2] Nhân vật chính trong bộ phim Thiện nữ u hồn nổi tiếng của Trung Hoa.

Bình thường, bản thân cô không hề có ân oán gì với chị hết. Giọng nói của chị ấy lại xen lẫn đôi chút uất ức, đứng ở phương diện người phụ nữ, ít nhiều cô cũng cảm thấy đồng cảm.

Những lúc cần yếu mềm, Mạc Hường Văn quyết không cố ép bản thân phải tỏ ra kiên cường.

Cô liền nói với Kim Cẩm Văn: “Chị cứ xem qua bản hợp đồng của bên em đi. Em thật sự coi trọng chương trình biểu diễn lần này.”

Kim Cẩm Văn thấy trời đã tối, người ta lại chờ mình đến tận giờ này, nên cũng hơi mềm lòng, lại thêm ánh mắt tha thiết, đáng thương của Mạc Hường Văn, chị đành hạ giọng nói: “Hai người chẳng qua chỉ là người làm công ăn lương thôi, cứ báo cáo chuyện này lên cấp trên là xong việc. Tiểu Mạc, thứ mà tôi sợ nhất chính là cách làm việc đầy cứng nhắc của cô đấy. Cứng đầu cứng cổ cũng chẳng có tác dụng gì cả, phải xem tình hình lúc này ra sao đã chứ.”

Khi làm việc, Kim Cẩm Văn vừa nghiêm khắc lại vừa sắc bén, những lời nói ra đều rất có lý, Mạc Hường Văn phải dừng lại suy ngẫm một hồi mới có thể hiểu hết hàm ý câu nói của chị.

Sự việc lần này thật sự không phải do cấp dưới làm không tốt, đối diện với tình hình bây giờ, dù là “Mạc Vô Địch”, cô cũng không có chút niềm tin chiến thắng nào hết.

Trên đường quay về, Hách Mại nói với cô: “Không sao đâu, phong ba sóng gió trên giang hồ, hôm nay đả tội người này, ngày mai đả tội người kia cũng là chuyện thường tình thôi. Ai mà biết trước được, nói không chừng ngày mai họ đã mỉm cười cho qua thù oán rồi cũng nên”. Sau đó, anh lại trầm thì nói thêm: “Cấp trên cũng chẳng tốt bụng gì cả, xảy ra chuyện mà cũng không thông báo cho cấp dưới một tiếng, để chúng ta làm mấy chuyện phí công tốn sức không kết quả thế này.”

Mạc Hường Văn vừa mệt mỏi lại vừa chán nản, không thể suy nghĩ thêm được gì nữa.

Đúng lúc đó, Mạc Phi gọi điện cho cô, nói đã về nhà rồi, nó muốn cô về nhà sớm.

Cô cũng muốn về nhà sớm, chỉ có ở nhà mình mới là an toàn, yên ổn nhất mà thôi.

Mạc Hương Vân mở cửa, thấy ánh đèn trong bếp bật sáng, máy hút bụi cũng đang hoạt động. Cô nghi hoặc, nhanh chóng đi vào nhà. Mạc Phi hứng khởi chạy ra cửa đón cô, chưa cho cô kịp nói lời nào đã kéo vào bên bàn ăn.

Trên bàn đặt bốn món ăn mặn và một bát canh trông khá đẹp mắt đang tỏa hương thơm nghi ngút, vô cùng hấp dẫn.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là xông vào bếp xem con người nhàn rỗi kia có ở trong đó không, thế nhưng phòng bếp trống trơn không một bóng người. Cô liền hỏi Mạc Phi: “Tại sao máy hút bụi vẫn còn chạy?”

Mạc Phi đang ngồi bên bàn ăn cầm sẵn dĩa, nước dãi như sắp chảy ra khỏi miệng, cậu bé ngậm dĩa trong miệng nói: “Chú bốn mắt đúng là bất cần, chắc là quên tắt đi đấy.”

Cô biết ngay chính là anh mà.

“Tất cả đều do chú ấy làm sao?”

Mạc Phi gật gật đầu, nhắc đôi dĩa lên nói: “Chú bốn mắt nói là phải đợi mẹ về rồi mới được ăn, mẹ ơi, có thể ăn được chưa ạ?”

Cô chẳng thể nào chịu nổi hình ảnh con trẻ vừa đói vừa thèm ăn, nên đành miễn cưỡng gật đầu.

Mạc Phi gắp một miếng thức ăn rồi đưa ra trước mặt Mạc Hương Vân: “Để cảm ơn chú bốn mắt, con đã đem hết số nước cam do chính tay con



làm tặng cho chú rồi.”

Mạc Hương Văn nhìn bộ dạng “ông chủ nhỏ” của thằng bé, bất giác bật cười. Con trai cô vẫn còn chút ý thức về cách cư xử với người ngoài. Vậy nên, cảm giác nguy hiểm cận kề cũng giảm đi phần nào. Mạc Hương Văn khen thưởng Mạc Phi: “Đương nhiên, chúng ta phải cảm ơn trước lòng tốt của người khác. Con làm như vậy là rất đúng.”

Anh chỉ là người ngoài thôi, không thể để Mạc Phi coi anh ta là người nhà được.

Mạc Phi ăn vài miếng rồi nói: “Mẹ ơi, chú bốn mắt làm việc nhà rất giỏi.”

Vừa nói, đôi mắt hoạt bát của thằng bé lại đảo một vòng, Mạc Hương Văn quá thấu hiểu con trai nên ngay tức khắc đưa ra đối phó: “Nhưng chú ấy không biết giặt quần áo.”

Mạc Phi lập tức ảo não, đành phải ngậm miệng lại ngoan ngoãn ăn cơm.

Vừa nói dứt câu, Mạc Hương Văn chợt nhớ ra bộ quần áo hiệu D&G của Mạc Bắc vẫn còn nằm ở tiệm giặt là đầu tiểu khu. Cô ăn cơm rồi rửa bát khẩn trương, sau đó liền tới tiệm giặt lấy quần áo của anh về.

Lần trước, lúc sang nhà anh lấy bộ quần áo này, bởi vì nó quá bẩn và hôi cho nên cô không xem kỹ càng rốt cuộc hình dáng nó ra sao. Lần này, sau khi lấy về từ hiệu giặt, cô mới biết đây là chiếc áo sơ mi màu hạt dẻ. Anh thường mặc quần áo theo phong cách đơn giản, đi làm lúc nào cũng mặc vest nghiêm chỉnh. Ai mà biết được con người như vậy nhưng trong bụng lại ẩn chứa biết bao chiêu trò quái gở cơ chứ?

Mạc Bắc đã cố tình bày tỏ ý tốt như vậy, làm bữa cơm bốn món ăn, một bát canh, món nào cũng rất thơm ngon, tràn đầy màu sắc. Đàn ông ở

thành phố này biết nấu ăn, làm việc nhà không hề hiếm nhưng anh lại làm riêng cho cô như vậy nên khiến cô càng thêm khó xử, mệt mỏi.

Cô hoàn toàn không dám nhận sự theo đuổi đến cuồng nhiệt của anh. Mạc Hương Vân lại tiếp tục đau đầu nhức óc vì vấn đề hôm đó. Cô nghĩ, dù sao như thế cũng tốt, ít nhất bản thân cô không còn phải sợ anh đang muốn tranh giành Phi Phi với mình nữa.

Đây có lẽ là kết luận đáng an ủi và vui mừng nhất mà cô nhận được trong một ngày hỗn loạn như hôm nay.

Mạc Hương Vân đi lấy bộ quần áo của Mạc Bắc về nhà rồi đem sang trước cửa phòng 403. Người ra mở cửa không phải là Mạc Bắc mà lại là người đàn ông râu ria mà cô gặp lần trước. Vừa nhìn thấy Mạc Hương Vân, ông ta liền mỉm cười rồi nói: “Mạc Bắc đang tắm.”

Mạc Hương Vân nhanh chóng thu tay lại, cứ mang quần áo sang trả thế này trông thật ám muội, tình tứ, nhất là trong ánh mắt của người khác. Thế nhưng, nếu như không viện lý do này thì cô biết giải thích thế nào cho việc sang gõ cửa nhà anh chàng hàng xóm độc thân cơ chứ?

Người đàn ông này lúc nào cũng khiến cô khó xử!

Đúng lúc ấy, Mạc Bắc cầm trên tay chiếc khăn bông lau mái tóc ướt đầm đi ra khỏi buồng tắm. Anh không đeo kính khiến con người anh hiện rõ nét bình thản, nhàn nhã lạ thường, lúc nhìn người khác còn nheo nheo đôi mắt nữa.

Dáng vẻ này của anh lại khiến cô nhớ lại hồi ức không mấy vui vẻ trước đây. Trong ký ức sâu thẳng, xa xôi, anh vừa giống một cậu nhóc đi chơi gái lại vừa giống nam chính trong bộ phim cấp ba Nhục Bồ Đoàn.

Đoạn ký ức đó được giấu ở nơi xa xăm nhất trong bộ não của cô, là thứ mà cô không muốn nhớ lại, là nỗi nhục nhã của cô gắn kết với nỗi khổ

đau vào năm mười sáu tuổi kia. Cô tưởng rằng mình đã lãng quên, nhưng bất giác tất cả mọi thứ đều cùng lúc tràn về ào ạt. CƠn gió lạnh vào dịp lễ Giáng Sinh, một ngàn đô la Mỹ của bố và cả bức thư của mẹ.

Cuồn cuộn mãnh liệt, tất cả đều ùa về trong chốc lát.

Mạc Hương Văn vứt bộ quần áo lên tay anh rồi nói: “Quần áo của anh đây.”

Cô nghĩ, điều khiến cô không thích ở anh chính là những tưởng lúc đó đã là The End rồi, thế nhưng, bởi vì người này một lần nữa xuất hiện trong cuộc đời cô, vậy nên tất cả mọi thứ đều biến thành Continue.

T-T

Mạc Hương Văn biết rằng, lúc này cô chẳng còn biện pháp nào đối phó với người ta được nữa. Bất cứ phản ứng, cảm xúc gì được cô bộc lộ đều như nhau trong ánh mắt của Mạc tiên sinh, chủ căn phòng 403 này. Với anh, tất cả các phản ứng của cô chẳng khác nào đâm vào chiếc gói bông dày dặn cả.

Tại sao Mace của trước kia không lẳng nhặng, dai dẳng thế này? Sau buổi đêm hoang đó, anh ra đi sáng khoái, thản nhiên vào sáng hôm sau, số tiền ba vạn cũng trả cho cô một cách hào phóng. Người đàn ông ấy không giống với người đang gây phiền phức cho cô lúc này.

Hiện tại, anh thuê một căn nhà cũ kỹ ở khu vực ven đô, dọn đồ đến và coi đây là một nơi ở tạm. Chiếc xe BMW đắt tiền được giao cho người bảo vệ trông khiến người này suốt ngày lo lắng, thấp thỏm, chỉ sợ ai đó động vào làm hỏng mất chiếc xe.

Anh muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, cuộc sống dễ dàng, sung sướng là thế tại sao lại phải dọn đến nơi này chứ?

T-T

Ngay lúc đưa quần áo trả Mạc Bắc, Mạc Hương Vân đã cảm thấy mình hành xử thật hồ đồ, hoàn toàn là phản ứng thừa thãi. Dựa theo tính cách của Mạc Bắc, chắc chắn anh sẽ không tức giận mà cũng chẳng để tâm, chỉ là cô đã hành động hơi quá mà thôi.

Nếu cứ như vậy mãi cũng hao tâm tổn sức, chẳng cần thiết phải thế, điều cô cần bây giờ là đưa ra một bước đi chủ động.

Mạc Hương Vân nhắm mắt lại, suy nghĩ suốt một đêm, cuối cùng đưa ra quyết định liều mình xông tới luôn.

Buổi sáng hôm sau, Mạc Bắc như thường lệ vẫn mang bữa sáng sang nhà cô. Mạc Hương Vân còn đang đánh răng, bọt kem đầy miệng vẫn còn chưa súc sạch. Mạc Phi vừa nghe thấy tiếng chuông cửa chẳng thềm để tâm đến việc chưa mặc quần dài, cứ như vậy mặc chiếc quần sịp chạy ra ngoài mở cửa.

Gần đây, Mạc Hương Vân dậy khá sớm, nấu đồ ăn sáng cho Mạc Phi khiến cho Mạc Bắc mấy lần mất công mua đồ ăn sáng về mà chẳng có ích lợi gì. Thế nhưng anh quyết “chiến” đến cùng, nỗ lực dậy sớm hơn cả cô.

Mạc Hương Vân đứng trong phòng vệ sinh đã nghe thấy anh dặn dò Mạc Phi, nào là: “Cháu phải ăn cho no rồi hãy đến lớp”, rồi “Đã ôn tập lại bài cũ chưa?”, thêm cả “Những chữ trước đây đã viết sai thì sau này đừng bao giờ tái phạm nữa”, hay là “Vào giờ học tiếng Anh thì cố gắng hết sức đừng tiếng Anh nói chuyện với cô giáo và các bạn nhé!”

Từ trong buồng vệ sinh, Mạc Hương Vân dựng thẳng tai lên lắng nghe mọi điều, bắt đầu từ khi nào anh đã quan tâm tới Mạc Phi ở mọi phương diện thế này chứ? Có lẽ do công việc của cô quá bận rộn, nên anh đã tận dụng khe hở này xông vào cũng nên.

Cô nhanh chóng súc sạch bột kem đánh răng trong miệng, rửa sạch mặt mũi rồi đi ra ngoài. Mạc Bắc đang ngồi xồm trước mặt Mạc Phi, nhẩn nại giảng bài toán khó cho thằng bé.

Đây thật đúng là chuyện nực cười, từ bao giờ Mạc Phi lại cần người khác giảng giải các bài toán cho vậy? Cô giáo Cát từng nói rằng, giáo viên dạy môn Toán đã khẳng định, Mạc Phi có thể vượt thẳng ba lớp trong môn này.

Thế nhưng giờ đây, Mạc Phi đang đặt tay lên vai của Mạc Bắc, khuôn mặt nhỏ bé, xinh xắn tỏ rõ vẻ nghiêm túc lắng nghe.

Một lớn một bé đúng là đều biết giả vờ giả vịt, Mạc Hương Văn chẳng thể nào chịu nổi, cô bước lại gần, Mạc Bắc đang ngồi xồm bên cạnh Mạc Phi ngược đầu lên hỏi một cách thản nhiên: “Cô đánh răng rửa mặt xong rồi sao?”

Đầu óc Mạc Hương Văn vẫn còn đang mải mê suy ngẫm việc khác nên “ừm” một tiếng theo bản năng.

Mạc Bắc lại nói: “Vậy thì cô mau ăn sáng đi.”

Trên bàn đã sắp sẵn đồ ăn sáng. Hôm nay là món cháo trứng thịt nạc, thơm ngon tới mức bụng cô cứ reo ó liên hồi.

Mạc Bắc hỏi thêm: “Cô đem quần áo của tôi tới hiệu giặt có tên “Nhanh chóng sạch” ở ngoài tiểu khu đúng không?”

Mạc Hương Văn lập tức xéch ngược lông mày lên: “Đúng thế, thì sao chứ? Tôi đã kiểm tra rồi, đâu có làm hỏng quần áo của anh?”

Mạc Bắc đứng lên, đưa cuốn vở lại cho Mạc Phi, anh khẽ khàng than thở: “Cô lúc nào cũng phòng tôi như phòng trộm vậy.”

Biểu cảm trên khuôn mặt Mạc Hường Văn chính là “Lẽ nào ý anh không phải như vậy sao?”

Mạc Bắc chẳng buồn so đo với cô, đành hỏi thêm: “Mẹ cháu Mạc Phi, cô có rảnh không, chúng ta nói chuyện vài câu nhé!”

Mạc Hường Văn cũng đang có chuyện muốn nói bên đồng ý luôn: “Vậy sang bên nhà anh.”

Cô nói mấy câu cùng Mạc Phi rồi đi theo Mạc Bắc sang phòng 403.

Mạc Bắc khẽ khàng khép cửa lại, quay vào rót một ly trà cho Mạc Hường Văn trước. Anh dùng chiếc cốc sứ trắng, pha nước trà hoa cúc. Trà hoa cúc có công hiệu an thần, nhưng Mạc Hường Văn uống một ngụm rồi mà trái tim vẫn loạn nhịp, thậm chí còn đập dữ dội hơn.

Mạc Bắc ngồi xuống vị trí đối diện với cô, tâm thái ôn hòa, bình thản. Ánh nắng ban mai dịu nhẹ chiếu qua ô cửa sổ khiến căn phòng sáng bừng lên, một cảm giác ấm áp chợt len lõi khắp trái tim đang lạnh giá của Mạc Hường Văn.

Anh hỏi cô bằng giọng thương lượng làm ăn: “Tôi vẫn một câu hỏi đó, liên quan đến thân thế của Mạc Phi.”

Mạc Hường Văn nhắm chặt mắt lại, cô đã có chuẩn bị tinh thần từ trước, vậy nên không hề tỏ ra sợ hãi chút nào. Thế nhưng, cô vẫn không biết nói thế nào, chỉ dùng sự im lặng để đáp lại.

Đây là phản ứng mà trước đó Mạc Bắc không hề dự liệu đến. Theo tư duy logic của anh, với tính cách của cô thì đáng lý cô sẽ phải phản đối, phủ nhận kịch liệt, nhưng lúc này, cô chỉ hơi hơi nghiêng đầu sang một bên. Đây quả là một góc nhìn rất đẹp, trông như chiếc bình sứ mong manh, dễ vỡ. Thật không ngờ cô lại tỏ ra yếu đuối đến thế trước mặt anh.

Vào giây phút đó, Mạc Bắc hoàn toàn không thể mở miệng hỏi tiếp vấn đề này nhưng trong lòng đã có đôi chút nhận định, tính toán riêng. Anh do thám thêm: “Tôi đưa ra đề nghị này mong cô suy ngẫm đôi chút, như vậy đối với Mạc Phi cũng là một lựa chọn tốt nhất.”

Mạc Hương Văn nắm chặt chiếc cốc sứ, mu bàn tay nổi rõ gân xanh, hẳn là cô đã xiết rất chặt và cũng đang căng thẳng.

Câu nói ấy rất khéo léo, ôn hòa, nhưng cô cho rằng ẩn chứa sau đó chính là một lưỡi dao vô cùng sắc. Mạc Hương Văn cảm giác mình như con cá đang nằm trên thớt, sắp bị tróc vẩy, moi gan. Hoặc có lẽ anh đang cảm thấy thương hại hoặc muốn chịu trách nhiệm, nhưng lúc này cô thật sự không cần, cô chỉ muốn thoát khỏi vận mệnh của chú cá nằm trên thớt chờ chết mà thôi.

Mạc Hương Văn hít một hơi sâu, chân thành nói với anh rằng: “Anh không cần phải chịu trách nhiệm gì hết, tôi không muốn anh phải gánh vác điều gì. Từ đầu đến cuối, chuyện này không liên quan tới anh một chút nào cả.”

Mạc Bắc hiện lên trong ánh mắt cô không tỏ bất cứ thái độ thất vọng hay nghi ngờ nào, chỉ lặng lẽ ngồi chờ cô nói hết những lời này. Anh nhẹ đẩy cặp kính lên, mỉm cười hòa nhã, gương mặt hiện rõ vẻ áy náy, ân hận vừa đủ. Anh nói: “Khi còn trẻ tuổi, tôi đã gây ra không ít tai họa, có lẽ chính điều đó đã làm hại đời cô. Tôi thành thật xin lỗi.”

“Điều này chắc chắn là do anh đã suy nghĩ quá nhiều, chúng ta vốn dĩ là hai người xa lạ, không hề có chuyện ai đã làm hại ai hết’. Mạc Hương Văn nhấp một ngụm trà hoa cúc rồi tiếp tục nói với Mạc Bắc: “Anh muốn quan tâm đến con trẻ, tôi sẽ không ngăn cản, chỉ hy vọng anh đừng suy nghĩ quá nhiều. Tôi và anh vào thời điểm đấy đều có quyền lựa chọn, và chúng ta đều đã đưa ra sự lựa chọn của riêng mình, vậy thì chẳng cần phải so đo, tính toán thêm làm gì. Nếu như là vì đứa trẻ mà gắn kết hai con

người hoàn toàn không thích hợp lại bên nhau thì chẳng phải chuyện hay ho gì cả. Anh nói xem như thế có phải không?”

Mạc Bắc nghĩ, anh chẳng thể nào nói “không phải” được. Sau khi nói hết những lời này, cô cảm thấy an tâm hơn hẳn. Anh cũng chỉ hỏi: “Cô đảm bảo là sẽ không ngăn cản tôi tiếp tục quan tâm đến Mạc Phi?”

Mạc Hương Văn dừng lại đôi chút, chỉ cần anh không quan tâm đến mức độ quá đáng quá thế thì cô thật sự chẳng cần phải ngăn cản làm gì.

Mạc Phi yêu quý anh đến vậy, chỉ mới quen biết có một hai tháng mà bây giờ lúc nào cũng nhắc đến anh. Can thiệp đến sở thích yêu ghét của trẻ con thật quá tàn nhẫn, điều này khiến cho Mạc Hương Văn suy đi nghĩ lại nhiều lần vẫn chẳng thể nào hạ được quyết tâm ngăn cản tình cảm giữa hai con người này.

Thế nhưng, cô có một yêu cầu: “Anh có thể dọn đi được không?”

Mạc Bắc mỉm cười: “Tôi vẫn chưa vô vị đến mức đó, tôi chuyển đến đây thật sự là vì công việc, còn tại sao lại ở sát cạnh gần cô thế thì có đến 70% là trùng hợp.”

Anh là một người xảo biện, với dáng vẻ thành thực đến mức có thể lừa người ta nhảy xuống vực.

Mạc Hương Văn cũng quyết không dễ dàng chịu thua như vậy, cô liền tiếp tục đề nghị: “Vậy thì anh cứ coi như chúng ta đã ly hôn rồi đi, tôi nghĩ như vậy giữa tôi và anh có thể dễ dàng đối diện, cư xử với nhau hơn.”

Mạc Bắc chẳng biết nên khóc hay nên cười nữa: “Vẫn còn chưa đăng ký kết hôn mà tôi đã biến thành người đàn ông ly hôn. Mẹ Mạc Phi, tôi không biết có nên tiếp thu ý kiến hay ho này của cô không nữa?”



Mạc Hương Văn còn bổ sung: “Như thế thì tôi cũng dễ dàng giải thích với Mạc Phi hơn.”

Đây chính là nhượng bộ lớn nhất mà cô đã đưa ra vào lúc trần trọc không chớp mắt nối đêm qua. Cô chẳng thể nào giấu giếm mãi thân thể của Mạc Phi từ bây giờ cho tới tận khi nhắm mắt xuôi tay được. Con trẻ càng ngày càng lớn, kiểu gì cũng sẽ đến thời khắc chiếc kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra. Cô đã suy nghĩ kỹ càng, chi bằng cứ tạm thời lùi một bước trước Mạc Bắc, biết đâu cục diện có thể chuyển biến, lui một bước mà tiến được ba bước. Nói cho cùng, giữa hai người họ, ngoài việc cùng nhau sinh ra Mạc Phi thì chẳng còn bất cứ mối liên hệ dây mơ rễ má gì hết.

Thế nhưng, anh chàng Mạc Bắc này đúng là một đối thủ đáng gờm.

Mạc Hương Văn hoàn toàn không ngờ, anh có thể lui lại một bước còn dài hơn cả cô.

“Nếu như cô cảm thấy thật sự cần thiết phải nói với Phi Phi thì cô cứ nói. Nếu như cô cảm thấy không cần thiết thì không phải nói đâu. Đây chính là suy nghĩ của riêng tôi. Đối với Phi Phi, cô chính là người có đủ tư cách nhất để đưa ra bất cứ quyết định gì cho thằng bé.”

Mạc Hương Văn ngây người ra, không ngờ mọi chuyện lại đơn giản như vậy.

Mạc Bắc nói thêm: “Đề nghị của tôi không phải là trò đùa cợt, thế nhưng tôi hoàn toàn tôn trọng ý muốn của cô.”

Câu nói này khiến cho Mạc Hương Văn không biết phải nói thêm gì nữa.

Mạc Bắc cũng không thể ngờ rằng, Mạc Hương Văn lại có phản ứng như vậy.

Lần lật bài ngửa này anh đã suy nghĩ kỹ càng chứ không hề buột miệng, nông nổi như buổi tối lần trước, khi đó anh hoàn toàn không kiểm chế được.

T-T

Mấy hôm trước, lúc ở nhà, Mạc Bắc ngồi xem phim truyền hình cùng mẹ. Gần đây, ti vi phát sóng bộ phim Nghiệt nợ, mẹ anh lại đang ngồi ôn lại ký ức xưa cũ.

Khi Mạc Bắc gọt hoa quả cho mẹ, nghe thấy người đàn ông trong phim hỏi đứa trẻ: “Cháu nói là con của chú, vậy có cái gì chứng minh không?”

Mẹ anh vô cùng tức giận nói: “Đúng là tạo nghiệt mà, nhận một người con mà còn phải chứng minh sao? Có bằng chứng nào sạch sẽ đáng xem chứ? Dòng giống của mình mà lại còn không biết? Loại đàn ông này nhảy xuống sông Hoàng Phố mà chết đi cho khuất mắt.”

Chiếc dao gọt hoa quả trên tay anh liền đi chệch hướng, suýt chút nữa thì cắt đứt tay.

Mẹ anh lại nói thêm một câu: “Thôi bỏ đi, bỏ đi, tôi nói chuyện của người khác thì có tác dụng gì chứ, anh ngay đến nghiệt nợ cũng chẳng có.”

Gọt quả táo này đúng là mất công mất sức, anh chẳng biết nên khóc hay nên cười nữa, than thở cũng không xong mà ho hắng cũng chẳng được. Làm xong nghĩa vụ của người con hiếu thảo, tối hôm đó anh liền quay về căn nhà thuê của mình.

Gần đây, Mạc Phi thường hay nhân lúc Mạc Hương Vân không có nhà, sang gõ cửa nhà Mạc Bắc, rồi mượn cơ ở bên nhà anh chơi luôn.

Thằng bé thường viện cớ là sang hỏi bài toán khó, rõ ràng là Mạc Phi hiểu nhưng cứ giả vờ chưa hiểu, để được ở bên cạnh anh cùng làm bài tập.

Mạc Phi có một thói quen nhỏ rất giống với anh, đó là lúc làm bài tập, cậu bé thường cúi đầu thấp, dí sát mắt vào cuốn vở. Đây không phải là thói quen tốt, từ nhỏ Mạc Bắc cũng có thói quen này, cho nên vừa vào cấp hai đã phải đeo kính rồi.

Anh sẽ kịp thời sửa chữa thói quen không tốt này cho Mạc Phi. Có một lần, khi xem chương trình quảng cáo nẹp lưng ngồi thẳng cho học sinh, suýt chút nữa anh đã mua về, thế nhưng lại sợ gây ảnh hưởng xấu đến tâm lý Mạc Hương Văn nên lại thôi. Dạo này, việc anh đảm nhiệm mua đồ ăn sáng và đồ ăn vặt cho Mạc Phi đã đủ khiến cho Mạc Hương Văn đi đến bờ vực bùng nổ tức giận rồi.

Mạc Phi ăn uống không bao giờ kén chọn, thường để cho người lớn chọn đồ ăn trước, sau đó mới nói ra món mình muốn. Đây là một tính cách rất tốt, Mạc Bắc cũng có tính cách như vậy. Anh cứ mặt dày suy nghĩ rằng, đây có lẽ là do vấn đề di truyền cũng nên, thế nhưng trong lòng anh vẫn phải thừa nhận rằng tất cả là do Mạc Hương Văn đã dạy dỗ con rất tốt.

Rất nhiều thái độ, biểu hiện nhỏ của Mạc Phi, từ mí mắt, cau mày đến vuốt mái tóc tất cả đều giống anh như lột. Còn Mạc Hương Văn lại chẳng chuẩn bị tâm lý ứng chiến gì hết, thay đổi thất thường về tính cách cũng đủ khiến anh thấp thỏm không yên rồi.

T-T

Ban đầu, khi mới tiếp cận với hai mẹ con nhà họ Mạc, anh đã mang theo hoài nghi như vậy, thêm vào đó là chút bản năng nghề nghiệp phải tìm cho ra ngọn ngành gốc rễ vấn đề, nên khi phát hiện ra một kẽ hở thì mối nghi ngờ càng ngày càng lớn, gần như chiếm lĩnh hết mọi suy nghĩ, tâm tư của anh.

Thế nhưng, sau khi ở gần bên, anh lại bắt đầu do dự.

Chiều qua, Mạc Phi hỏi anh: “Chú bốn mắt, chú thấy mẹ cháu có xinh đẹp không?”

Anh liền đáp: “Mẹ cháu là một đại mỹ nhân.”

“Vậy thì việc có người bạn gái là một đại mỹ nhân có phải rất hãnh diện không?”

Ấn chứa trong đôi mắt của Mạc Phi là niềm vui vẻ, hân hoan của đứa trẻ tinh ranh, khôn lanh trước tuổi. Đôi mắt của thằng bé trông rất giống với cô, không thể che giấu được bất cứ cảm xúc nào.

Anh liền hỏi Mạc Phi: “Cháu đang muốn tìm bạn trai cho mẹ sao?”

Mạc Phi gật đầu lia lịa: “Sau khi tan sở về nhà mẹ rất vất vả.”

Anh vuốt ve mái tóc của cậu bé, mái tóc đó mềm mại, mượt mà vô cùng. Mẹ cũng đã từng nói rằng anh có mái tóc mềm, tính cách tốt, tính tình độ lượng khoan dung.

Đứa trẻ mới chừng đó tuổi mà đã suy nghĩ được như vậy cho mẹ của mình. Đạo này thằng bé rất hay sang nhà anh, chắc là cu cậu muốn quan sátm đánh giá con người anh, xem xem có thích hợp làm bạn trai của mẹ mình hay không đây mà.

Anh nghĩ vậy, vừa cảm thấy buồn cười lại vừa cảm thấy xót xa.

Mạc Bắc liền hỏi Mạc Phi: “Cháu muốn tìm người bạn trai như thế nào cho mẹ mình?”

Mạc Phi kiên nghị trả lời: “Đó là người có thể giặt quần áo, sửa bóng đèn, xem khí gas, thông nhà vệ sinh, vác bao gạo thay mẹ .”

Anh mỉm cười: “Nếu thế cháu có thể tìm người giúp việc cũng được mà.”

Mạc Phi không nói thêm gì, mỉm chặt môi, dường như đang suy ngẫm điều gì đó. Đứa trẻ không biết làm cách nào có thể diễn đạt ý muốn của mình cho anh hiểu được.

Lúc ban đầu, anh với Thảo Thảo không có chút tình yêu nào hết. Một sự kết hợp như vậy, sinh ra một đứa trẻ thế này, giờ anh chẳng biết phải làm thế nào nữa? Dù cho anh làm gì cũng đều cảm thấy không thỏa đáng.

Buổi tối hôm đó, khi đối diện với Mạc Hương Văn đang ngồi ngủ gật trên chiếc sofa, lần đầu tiên trong đời anh muốn được cùng cô gánh chịu trách nhiệm.

Mong muốn gánh vác trách nhiệm này vô cùng kỳ lạ, suy nghĩ duy nhất của anh lúc đó chính là giảm bớt gánh nặng trên đôi vai cô. Tuy nhiên, sau đó thì phải làm sao chứ? Càng đến gần đáp án anh lại càng cảm thấy đau đầu nhức óc.

Chỉ có một điều vô cùng rõ ràng, cho dù Mạc Phi là con trai của anh thì sau tám năm rông rã Mạc Hương Văn vất vả, nhọc nhằn đảm nhiệm vai trò của cả người bố lẫn người mẹ, anh làm gì có tư cách đem thằng bé đi khỏi cô? Riêng về điều này thì anh hoàn toàn thấu hiểu.

Suy nghĩ của Mạc Bắc vẫn luôn mơ mơ hồ hồ, mãi cho tới khi nghe được những lời này của Mạc Phi.

Mấy ngày trước, anh vẫn có thể ngủ ngon giấc. Sau khi nghe được mong muốn của Mạc Phi, anh lại chẳng thể nào chợp mắt, nửa đêm tỉnh dậy ngồi xem hồ sơ rồi lên mạng.

Bỗng nhìn thấy cô gái trước kia anh xem mặt đang online, anh liền vào nói chuyện.

Từ nhỏ, Mạc Bắc đã rất biết cách lấy lòng các bạn nữ, tất cả các cô gái đều có thể tâm tình, tán chuyện cùng với anh. Vì vậy, xem mặt không thành đôi họ vẫn có thể thành bạn bè bình thường. Thế nhưng, với vấn đề của Mạc Hương Văn thì anh chẳng thể nào tự mình nghĩ ra, nhất định cần phải có người tư vấn giúp đỡ.

Gần đây, cô gái đó đang hẹn hò, nên thường hay online MSM đến tận nửa đêm để chờ anh bạn trai đang bận quay quảng cáo ở nước ngoài lên mạng nói chuyện một lúc.

Những việc thế này, ngoại trừ lúc còn yêu Điền Tây vào khoảng mười năm trước anh mới làm, chứ sau này không bao giờ xảy ra nữa. Anh thường cho rằng, cả cuộc đời này anh sẽ không bao giờ vì bất cứ người con gái nào mà trăn trở đến mức không ngủ được. Thế nhưng lần này, vì Mạc Hương Văn, tâm tư, trí óc anh rối bời không thể nào an giấc nổi.

Nếu như Mạc Phi thật sự là “nghiệt nộ” của anh, Mạc Bắc khác gì người đàn ông trên phim bắt đứa trẻ phải đưa ra bằng chứng đó.

Anh hỏi cô bạn kia: “Em có biết cuốn tiểu thuyết ngôn tình nào nói về thể loại “nghiệt nộ” hay hay không?”

Cô gái liền gửi lại anh một dấu hỏi to đùng.

Cô lại hỏi tiếp: “Chính là loại tiểu thuyết nói về người bố nhận con rơi ấy.”

Cô gái gửi sang biểu tượng ngã lăn ra đất hoàn toàn không hiểu nổi anh.

Tiếp đó, anh nhận được một đống các loại tiểu thuyết ngôn tình dạng này, Mạc Bắc chọn lấy vài cuốn. Người đàn ông trong đó nếu không phải là cướp đứa trẻ khỏi người phụ nữ, hay gây nên những chuyện bạo lực gì đó với người phụ nữ thì chắc chắn sẽ là một Trần Thế Mỹ[1] tái thế, có đánh

chết cũng không chịu nhận. Thậm chí trong cuốn tiểu thuyết mang tên Mẹ ơi, xin hãy yêu con thêm lần nữa, người đàn ông còn lừa gạt cô gái nhỏ đáng thương, tội nghiệp.

Tất cả những thứ này đều không có bất cứ giá trị mang tính tham khảo nào hết.

[1] Nhân vật phụ tình lang nổi tiếng trong phim Bao Thanh Thiên.

T-T

Sáng sớm, Mạc Bắc dậy chạy bộ thể dục, nhìn thấy mấy cô chú trung niên dắt chó đi dạo đang tụ tập nói chuyện với nhau. Anh không biết bọn họ đang bàn tán đề tài gì, chỉ nghe thấy một người trong đó nói rằng: “Thời thế bây giờ, đúng là thà đi theo người mẹ ăn xin còn hơn là theo bố làm quan.”

Anh chạy xong hai vòng rồi xếp hàng mua đồ ăn sáng, sau đó quyết định nói chuyện với Mạc Hương Văn lần nữa.

Ban đầu, Mạc Bắc cho rằng Mạc Hương Văn sẽ cứng đầu phản kháng đến cùng, còn bản thân anh tuyệt đối không hề có chút ác ý nào, anh sẽ để cho cả hai bên đều có không gian riêng, nhưng thật sự cần có một lời nói chân thật. Bởi vì, anh đang chuẩn bị làm một việc không lấy gì làm tốt đẹp lắm, đó là chuẩn bị nói ra ý muốn đi xét nghiệm AND.

Mạc Bắc hoàn toàn không ngờ được rằng, trước vấn đề thân thể của Mạc Phi, Mạc Hương Văn lại có thể bình tĩnh thừa nhận, đơn giản đối mặt như vậy.

Từ sự hoang mang, sợ hãi ban đầu, đến thành thật, thẳng thắn như lúc này, trong mắt cô hoàn toàn không còn bất cứ sự lo lắng, bất an nào hết.

Mạc Bắc chỉ cảm thấy ý nghĩ lúc trước của mình thật quá đỗi bi ối, xấu xa, và đột nhiên có thể thấu hiểu tại sao mà cô lại có thể vượt qua mọi áp lực, mọi gian truân khi sinh con vào độ tuổi còn trẻ như vậy, thêm vào đó còn hiểu được tại sao cô lại có thể bước lên vị trí làm việc như ngày hôm nay.

Anh hoàn toàn khâm phục con người và nghị lực của Mạc Hường Vãn.

Vào đêm hôm trước, Mạc Bắc đã dự định: Anh vẫn còn chưa kết hôn, đây chính là một chuyện may mắn nhất. Anh có đủ tư cách để bù đắp lại cho hai mẹ con cô. Anh cố gắng tỏ rõ thành ý của bản thân, hy vọng cô có thể thông cảm và tha thứ. Đây là một phương thức giải quyết vấn đề khá hay mà cũng có thể coi là lý trí.

Thế nhưng những điều Mạc Bắc đã dự định lại không phải là thứ Mạc Hường Vãn cần, một lần nữa anh lại đoán sai cách nghĩ của cô.

Sau khi Mạc Hường Vãn thẳng thắn thừa nhận chân tướng sự việc, thái độ cô hoàn toàn bình tĩnh và thỏa mái. Cô đúng là một con người quang minh chính đại, từ trước đến nay không bao giờ trốn tránh khó khăn, thử thách.

Bất giác, Mạc Bắc nhớ đến một bài khóa đã học hồi cấp hai, trong đó có một câu như sau: “Tuyệt đối không như hoa lãng tiêu mệ́m yếu”. Tiêu đề của bài khóa đó chính là Cây sồi kiên nghị.



# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 12

Đột nhiên, Mạc Hường Vân có một cảm giác thanh thản, thỏa mái mà trước nay chưa từng thấy, nó giống như người tù tù sắp đến giờ thi hành án bỗng nhiên nghe thấy Hoàng đế đại xá thiên hạ, được tha bổng ra ngoài.

Con người Mạc Bắc cũng có những điểm mà cô hoàn toàn không ngờ được. Cô trăm tính ngàn toán, đến nay lại nhìn thấy mình chẳng qua chỉ đang lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử mà thôi. Anh không chối bỏ, không trốn tránh cũng không bức ép cô, đây chính là những gì anh muốn truyền đạt đến cô.

Khi Mạc Hường Vân quay về nhà mình thì Mạc Phi đã mặc đồng phục đầu vào đây, đeo ba lô trên vai đang ngồi xỏ giày. Mạc Phi là một đứa trẻ có tính khí tốt, cũng có những lúc không nghe lời cô nhưng sau đó vẫn biết thỏa thuận, thương lượng lại cùng mẹ.

Đây có lẽ cũng là do gen di truyền.

Mạc Bắc vẫn đỗ xe ở dưới nhà chờ hai mẹ con cô. Mạc Hường Vân đi xuống nhà, nhìn thấy Mạc Bắc ngồi trước vô lăng đang cầm tờ báo Tài chính đọc, lần đầu tiên cô cảm thấy vô cùng ngại ngùng.

Anh trông thấy hai người đang đến gần, liền vẫy tay mời lên xe.

Có mấy cậu bé nhỏ tuổi chạy đến gọi Mạc Phi, Mạc Hường Vân nhận ra trong đó có cậu bạn thân của Mạc Phi, Vu Lôi. Vu Lôi nhìn thấy Mạc Bắc liền mở to mắt, xác nhận lại lần nữa rồi nói với Mạc Phi: “Mạc Phi, người bị hại đến giám sát cậu hả?”

Mạc Phi chu miệng lên, lớn tiếng trả lời khiến cho khuôn mặt của Mạc Hường Văn nóng bừng như bị lửa thiêu: “Cậu đừng có ăn nói linh tinh, đây là bạn trai của mẹ mình đấy!”

Vu Lôì “á” lên một tiếng, nhìn vào người lớn, thấy vẻ mặt cả hai đều vô cùng ngượng ngùng. Nếu như người nghe là người lớn còn dễ nói, nhưng là trẻ con thì phải giải thích sao đây?

Vu Lôì tò mò: “Nói như vậy không phải cậu sắp có bố rồi sao?”

Mạc Phi hình như chợt nhận ra mình đã nhanh nhẩu lắm chuyện, ngại ngùng quay sang nhìn mẹ rồi không nói gì nữa. Thấy bạn im lặng, Vu Lôì tự hỏi rồi tự trả lời: “Con người của chú ấy đúng là tốt bụng, kiểu gì cũng tốt hơn bố mình, sẽ không đánh đòn cậu đâu.”

Thấy hai đứa trẻ say sưa đề tài này, Mạc Bắc liền cảnh báo: “Nếu như các cháu còn đứng đây tán dóc nữa thì sẽ bị cô giáo phạt đứng góc lớp đấy. Mau mau lên xe thôi.”

Đàn ông bao giờ cũng có sự uy nghiêm hơn trước mặt mấy cậu bé trai. Nghe Mạc Bắc nói thế, hai đứa trẻ nhanh chóng ngậm miệng, ngoan ngoãn trèo lên xe, nhường chỗ ngồi bên cạnh ghế lái cho Mạc Hường Văn.

Suốt dọc đường đi, may mà có bọn trẻ tíu ta tíu tít, không thì hai người cũng chẳng biết nói với nhau những gì. Vu Lôì hình như tham gia cuộc thi tuyển chọn hát độc xướng gì đó do thành phố tổ chức, biểu hiện khá tốt, có cơ hội được chọn vào tham gia một chương trình ca nhạc quy mô, vậy nên tỏ ra vô cùng đắc ý. Mạc Phi vui thay cho bạn mình, nghĩ ra đủ mọi cách để cho Vu Lôì có thể tỏa sáng trong lần thi đấu sau cùng.

Sau khi đưa hai đứa trẻ đến trường, Mạc Bắc liền nói với Mạc Hường Văn: “Mạc Phi là đứa trẻ biết khoan dung, độ lượng.”

Mạc Hường Văn mỉm cười nói: “Có lẽ là do di truyền.”

Đây cũng có thể coi là đang khen cả anh và cô, họ đều là những con người có lòng độ lượng.

Không khí trong xe trở nên thoải mái hơn, Mạc Bắc cũng không tiện nói ra dự định của mình nữa.

Anh vẫn lái xe đưa cô đến bến tàu điện ngầm, khi cô bước xuống, anh liền nhắc nhở một câu: “Sau này, ban đêm nhớ đi ngủ cho sớm nhé!”

Mạc Hương Văn vào trong bến đợi tàu điện ngầm mới lấy gương ra soi kỹ khuôn mặt mình, dưới mắt vẫn là đôi quầng thâm đáng sợ. Đến độ tuổi này rồi, cô thật sự không nên thức đêm thức hôm nữa, như vậy thì ngày hôm sau sắc mặt mới tươi tắn, rạng rỡ được.

Khi đến công ty, cô tình cờ nghe được Chu Địch Thần đang nói chuyện với lễ tân về một thẩm mỹ viện nào đó rất hiệu quả, uy tín. Cô liền hỏi lại vài câu, Chu Địch Thần lập tức nhiệt tình giới thiệu: “Tôi quen thân với một cô nhân viên trong thẩm mỹ viện đó, tay nghề tuyệt lắm, biết cách làm mất đi quầng thâm mắt đấy. Cô cả ngày làm việc vất vả mệt nhọc như vậy, tốt nhất nên làm thêm gói thoa tinh dầu sau lưng nữa”. Chu Địch Thần đã làm thẻ hội viên, nói sẽ cho cô mượn dùng.

Mạc Hương Văn liền gọi điện cho thẩm mỹ viện mà Chu Địch Thần giới thiệu, đặt thời gian trước với họ, sau đó đi đến phòng luyện tập. Vừa bước vào, cô thấy Tề Tư Điềm đang học thuộc lời thoại.

“Tại sao em không tìm một bóng râm nào, mà đứng trơ trơ dưới ánh mặt trời thế này, có đáng hay không?”. Có lẽ, đây là lời thoại trong bộ phim lịch sử mà Tề Tư Điềm mới nhận, nhưng khi Mạc Hương Văn nghe thấy Tề Tư Điềm đọc lên liền cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Có đáng hay không?

Cô vẫn có thể đứng được tại đây hơn nữa còn có thể đứng một cách vững chãi, có lẽ thế là đáng.

Con gái thời nay làm gì có ai là không hiên ngang đứng dưới ánh mặt trời gay gắt chứ?

Mạc Hương Văn đứng thẳng lưng, tự thưởng cho mình một nụ cười mãn nguyện.

Tề Tư Điềm nhìn thấy Mạc Hương Văn đứng ngoài cửa mỉm cười một mình liền lên tiếng chào hỏi trước. Mạc Hương Văn vừa mở cửa bước vào vừa hỏi: “Tại sao hôm nay em lại tới đây?”

Tề Tư Điềm vui vẻ đáp: “Tối nay có một buổi tiệc, Trâu Nam báo em tới.”

Mạc Hương Văn cau mày, tại sao chuyện do Trâu Nam truyền đạt vậy mà cô lại không hề hay biết gì.

Thế nhưng, chỉ năm phút sau, Trâu Nam đã đi tới báo cáo lại cho cô, đây là một buổi biểu diễn quy mô nhỏ mà Vu Chính mới nhận. Trâu Nam nói: “Thời gian rất gấp, người ta muốn mời Tề Tư Điềm với Tương Tương đến, vậy nên em phải báo ngay cho hai người này biết. Có cả người cùng ngành ở Hồng Kong đến tham dự nữa.” Báo cáo xong, cô lại nói thêm: “Vu tổng nói mười một giờ trưa nay có một cuộc họp gấp.”

Mạc Hương Văn đưa tay lên nhìn đồng hồ, vẫn còn khoảng hai mươi phút nữa. Trong khoảng thời gian này, cô liên tục nhận điện thoại, đều liên quan tới việc thông báo thay người, đổi người hoặc hủy hợp đồng.

Cuộc họp lần này Vu Chính triệu tập hết tất cả Giám đốc các bộ phận, thậm chí có cả Trương Bân, Giám đốc nhân sự mà trước nay chẳng can thiệp đến chuyện nghiệp vụ. Bởi vì “trên trời đột nhiên rơi xuống một chiếc bánh lớn”, nên gần đây Vu Chính đang hô hào, động viên mọi người thử

tiếp nhận làm các chương trình quy mô lớn. Lần này, Vu Chính đã giành được quyền tổ chức lễ khai mạc chương trình nghệ thuật tại Quảng trường Thế kỷ của Thành phố.

Đây không chỉ là niềm vui bất ngờ mà còn khiến cho tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng gạt hết tức giận vì thời gian gần đây công ty bị “cấm vận” mọi đường và cả những uất ức do Mai Phạm Phạm gây ra.

Chính vì vậy, Mạc Hương Văn quyết định chuẩn bị sẵn sàng dồn sức lực để bắt đầu “chiến đấu”, xem hết lại một lượt tất cả các nghệ sỹ trong công ty, nghĩ mọi cách để nghệ sỹ nhà mình có được vị trí biểu diễn thuận lợi và tốt đẹp nhất.

Trong phương án do Tống Khiêm đề ra, muốn tìm một đứa trẻ hát chính để làm một kết thúc thật ấn tượng. Kỳ Lệ không hề có bất cứ nghệ sỹ nhí nào cả, Tống Khiêm liền đề nghị: “Không phải thành phố đang tổ chức cuộc thi tuyển chọn tiếng hát thiếu nhi hay sao? Chúng ta có thể mượn người ở bên họ.”

Đây cũng là một ý tưởng hay, Mạc Hương Văn nhanh chóng liên hệ, cố gắng để hôm nay có thể tan ca càng sớm càng tốt, còn đến thăm mỹ viện chần chỉnh lại nhan sắc của mình đôi chút.

T-T

Quả nhiên, nơi mà Chu Địch Thần giới thiệu là một địa điểm chuyên dành cho giới thượng lưu, cái Spa này thuê mặt bằng đúng ba tầng trong tòa nhà vàng nổi tiếng của thành phố. Tay nghề nhân viên ở đây thật sự tuyệt hảo, hơn nữa tấm thẻ của Chu Địch Thần có thể được giảm đến bảy mươi phần trăm.

Khi Mạc Hương Văn tới nơi, khách hàng xếp trước cô vẫn còn chưa làm xong dịch vụ, có đến ba người khách nữa đang chờ đợi. Mạc Hương Văn đưa tay lên nhìn đồng hồ, cô thầm nghĩ, có lẽ đi vào ngày cuối tuần sẽ

hợp lý hơn. Đang lưỡng lự nên đi về hay tiếp tục ở lại chờ, bỗng nhiên di động của cô vang lên, không ngờ Mạc Bắc lại gọi tới.

Anh lấy được số điện thoại của cô từ lúc nào chứ?

Cô vẫn còn chưa nghĩ ra vì sao thì Mạc Bắc ở đầu dây kia đã dùng giọng nói thương lượng làm ăn hỏi cô: “Tối nay, tôi muốn đưa Mạc Phi đi chơi xe điện. Lần trước, tôi đã hứa nếu như thắng bé có thể đạt hai điểm tuyệt đối, tôi sẽ đưa nó đi chơi. Lúc này, Phi Phi gọi điện báo cho tôi đã đạt được hai điểm một trăm.”

Xem ra, số điện thoại di động của cô chắc cũng do Mạc Phi cung cấp rồi. Kể từ khi quen biết anh, đứa trẻ này lúc nào cũng muốn dính lấy anh, điều này khiến cho Mạc Hương Văn cảm thấy hơi lạc lõng, buồn bã. Mạc Phi đạt được hai điểm một trăm, vậy mà người đầu tiên nó gọi điện báo tin vui lại là Mạc Bắc, tâm tư của Mạc Phi thế nào cô cũng đành lực bất tòng tâm.

Mạc Hương Văn không đắn đo lâu lắm, cô nhanh chóng đồng ý.

Có lẽ, Mạc Bắc chẳng thể ngờ được cô lại dễ dàng đồng ý như vậy, nên bổ sung thêm một câu: “Tôi sẽ đôn đốc Phi Phi hoàn thành bài tập về nhà, đưa nó về nhà trước chín giờ tối.”

Mạc Hương Văn đáp lại anh: “Vậy được!”

Đây là lần đầu tiên Mạc Bắc cảm thấy Mạc Hương Văn là một người phụ nữ hiền hòa, dịu dàng, tư tưởng hiện đại. Anh chân thành nói: “Cảm ơn cô!”

Sau khi tắt điện thoại, cô hoàn toàn an tâm ngồi chờ đợi đến lượt mình. Cô lấy một tờ tạp chí được đặt trên sạp báo do Spa chuẩn bị, tình cờ đọc được bài phỏng vấn nghệ sỹ ở công ty cô. Mạc Hương Văn ngồi đọc,

lại lần nữa vùi đầu trong công việc. Như vậy, thời gian sẽ trôi nhanh hơn, đến khi xem xong cuốn tạp chí này chắc cũng đã đến lượt cô vào rồi.

Mạc Hương Văn bóp nhẹ phần sau gáy mình rồi nghĩ, có lẽ thật sự nên làm thêm gói thoa tinh dầu sau lưng nữa. Bao nhiêu năm nay dồn tâm dồn sức vào công việc, học tập rồi chăm lo con cái, cô hoàn toàn không có thời gian quan tâm đến bản thân mình.

Mạc Hương Văn bất giác thầm nghĩ: Phải chăng vì Mạc Phi đã có Mạc Bắc chăm sóc, vậy nên cô cảm thấy an tâm? Suy nghĩ đó hoàn toàn khiến cô hoảng hốt. Cô đặt tờ tạp chí lại chỗ cũ, chuẩn bị tận hưởng dịch vụ chăm sóc tận tình của nhân viên Spa.

Lúc này, có hai người đang tranh luận bên quầy lễ tân, cô nhân viên vô cùng kiên nhẫn giải đáp thắc mắc của khách hàng.

Một phu nhân tầm khoảng sáu mươi nói với cô nhân viên rằng: “Tôi đã đặt hẹn trước, tại sao có thể cho người khác chen ngang như vậy?”

Cô gái đang đứng tranh luận với bà thương lượng: “Chúng tôi đang rất vội, dì ơi, dì không bận rộn, có thể nhường chúng tôi được không, coi như làm chuyện tốt ấy mà?”

Cô nhân viên tỏ ra rất khó xử, xem ra cả hai đều là khách quen của Spa.

Vị phu nhân kia nghiêm mặt lại: “Đây không phải là vấn đề nhường bộ hay không, ở đâu mà chẳng phải tuân theo quy định, nếu không có quy định thì có mà loạn hết à?”

“Dì ơi, xin dì hãy giúp đỡ chúng tôi, chúng tôi không thể để nhờ việc được, dì đâu thể đền cho chúng tôi được chứ?”

Những lời nói này chẳng những vô lễ mà lại còn bá đạo, ngang ngược, Mạc Hương Văn nhanh chóng nhận ra người quen. Cô gái đó đeo cặp kính đen, trên người mặc bộ đồ sành điệu, bó sát, làn da màu đồng, toàn thân toát lên hương thơm tràn đầy sức cuốn hút.

Đây chính là Mai Phạm Phạm, cô nghệ sỹ nổi tiếng như cồn, phim còn chưa đóng máy đã nhận được sự quan tâm đặc biệt của giới truyền thông báo đài. Mạc Hương Văn thật sự không ngờ có thể gặp mặt cô ta tại đây.

Vị phu nhân đang đứng tranh luận cùng với Mai Phạm Phạm không phải là một người quen với mấy việc cãi cọ, tức giận tới mức khuôn mặt đanh lại. Mạc Hương Văn không thể chịu được khi nhìn thấy người lớn tuổi bị ăn hiếp, thế nên cô bước lên trước, lên tiếng chào Mai Phạm Phạm một tiếng.

Mai Phạm Phạm không ngờ có thể gặp được Mạc Hương Văn ở đây, vừa kinh ngạc lại vừa hoang mang, nhưng chỉ một lúc sau cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, mỉm cười nói: “Mary, lâu rồi không gặp.”

Mạc Hương Văn cũng mỉm cười đáp lại: “Gần đây thế nào, có ổn không?”

Mai Phạm Phạm phe phẩy bàn tay như chiếc quạt nói: “Bạn rộn vô cùng, cậu thấy đấy, đi Spa mà cũng phải tranh thủ từng giây từng phút thế này đây.”

Vị phu nhân đứng bên cạnh cô “hừm” một tiếng đầy tức giận, thế là Mạc Hương Văn liền quay sang nói: “Dì ơi, cả hai bên đều đang có việc gấp, nếu như dì không ngại đối một nhân viên chăm sóc khác thì thử sử dụng dịch vụ của người khác xem sao? Bên này cũng sắp đến lượt của cháu rồi, cháu có thể nhường lại cho dì ạ.”

Đương nhiên, Mai Phạm Phạm vô cùng vui vẻ, vì không còn phải tranh giành nữa, Mạc Hương Văn nói năng cũng giữ thể diện cho cô. Vị



phu nhân này thấy người lạ mặt đột nhiên nhượng bộ, bỗng ngậy người ra sau đó lại nói: “Cảm ơn lòng tốt của cô, tôi cũng không thiếu thời gian. Nếu như cô gái này thật sự bận rộn, tôi có thể nhường cho cô ta vào trước cũng chẳng sao hết. Có điều không nên làm mấy việc chen ngang như thế này.”

Mai Phạm Phạm định lên tiếng phản đối, liền bị Mạc Hường Văn dùng ánh mắt ngăn lại. Bây giờ thân phận của cô là gì, không thận trọng lại bị truyền thông tin ra báo đài, vậy nên Mai Phạm Phạm đành hất đầu lên coi như không để ý.

Vị phu nhân kia quay sang nói với Mạc Hường Văn: “Mấy người trung niên như chúng tôi nhiều thời gian, không giằng co với lớp trẻ các cô nữa, cô cứ vào trước đi. Tôi có thể chờ cô gái này làm xong rồi vào cũng được.”

Điều này khiến cho Mạc Hường Văn cảm thấy ngại ngùng. Đúng lúc ấy, có một phụ nữ bước vào, trước tiên lên tiếng gọi “Phạm Phạm” sau đó nhìn thấy vị phu nhân này liền cất tiếng chào hỏi: “Bác Mạc, sao lại trùng hợp thế?”

Mạc Hường Văn quay sang, thấy Mai Phạm Phạm thái độ vô cùng cung kính đang nói với người phụ nữ kia rằng: “Cũng đã đến giờ, chị vào trước đi.”

Mạc Hường Văn vừa đưa mắt nhìn liền cảm thấy mờ hôi đầm đìa.

Cuối cùng, người phụ nữ đó cũng nhìn thấy Mạc Hường Văn, mỉm cười tươi rói: “Mary, cô cũng ở đây sao? Hôm nay đúng là may mắn, toàn gặp người quen.”

Tâm trạng Mạc Hường Văn trấn tĩnh lại, khi đã chắc chắn biểu cảm của mình có thể coi là hợp lý, cô mới lễ độ gật đầu rồi nói: “Vu phu nhân, chào chị.”

Phu nhân Vu Chính, Chúc Hạ mặc trên người bộ váy tơ tằm dài không tay của một nhãn hiệu nổi tiếng, trông cao quý, sang trọng hơn bộ váy hở ngực hở đùi của Mai Phạm Phạm nhiều lần. Con người quý phái, nụ cười lịch lãm, trang điểm nhẹ nhàng, nhã nhặn. Chúc Hạ không cần phải hỏi gì, chỉ cần nhìn thái độ mấy cô nhân viên Spa là có thể đoán được ít nhiều rồi.

Chị nói với Mai Phạm Phạm: “Chúng ta ngồi đợi một chút cũng không sao cả”. Rồi lại quay sang nói với vị phu nhân kia: “Bác Mạc, cháu thấy ngại quá, đúng là để cho bác phải cười chê rồi. Bởi vì, tối nay bọn cháu kẹt chuyến bay lúc chín giờ đi Venice. Cô bé này hơi vội vã đôi chút, mong bác thông cảm.”

Vị phu nhân kia nghe thấy vậy, sắc mặt cũng dịu xuống vài phần. Chúc Hạ lễ phép khiêm nhường, nói chuyện với người lớn tuổi cũng thành kính, lễ độ, thông qua chuyện này, Mạc Hương Vân nhận thấy, nếu so sánh Mai Phạm Phạm và Chúc Hạ thì đúng là chẳng khác nào gà và phượng hoàng.

Được cái “gần mực thì đen, gần đèn thì sáng”, thái độ và nét mặt của Mai Phạm Phạm cũng theo đó mà dịu lại đi nhiều, cô cất tiếng xin lỗi vị phu nhân kia: “Cháu đúng là đã vội vã quá, ngày mai còn phải đến gặp đạo diễn và nhà sản xuất bộ phim điện ảnh mới, cho nên không thể để lỡ chuyến bay tối nay được.” Rõ ràng, bộ dạng đang thể hiện thái độ hối lỗi, nhận sai.

Vị phu nhân kia liền xoa xoa tay, xem ra cũng là một người khoan dung, độ lượng: “Nếu như hai cháu đã vội như vậy thì cứ làm trước đi.”

Chúc Hạ liền nói: “Thế này thì ngại quá ạ!”

Sau cùng, chủ quản khách hàng của khu Spa này cũng đứng ra làm hoà. Đây đều là những khách quen, cô nhanh chóng sắp xếp nhân viên ra tiếp đón bọn họ.

Chúc Hạ lại quay sang hàn huyên vài câu với Mạc Hương Văn: “Mấy ngày này bên công ty lại bận rộn tấp bập rồi đúng không? Nghe nói công ty chuẩn bị lập một tổ chuyên theo sát dự án mới? Đừng có lúc nào cũng chăm chăm vào công việc quá, phụ nữ cũng nên quan tâm đến sắc đẹp một chút.”

Vị Vu phu nhân này mỗi lần nói chuyện với người khác đều dùng vẻ mặt chân thành, quan tâm thật sự, không có chút kênh kiêu nào hết, khiến cho người khác cảm giác không quá xa vời mà cũng chẳng quá thân thiết. Đây là một bản lĩnh không phải ai cũng làm được.

Mạc Hương Văn trả lời vài câu ngắn gọn, cũng không nói thêm nhiều với chị. Nói cho cùng, vẫn phải giữ đúng khoảng cách, cô không có nghĩa vụ phải quá đối thân thiết với phu nhân ông chủ, huống hồ họ cũng chỉ là tình cờ gặp gỡ.

Vị phu nhân lớn tuổi họ Mạc trước khi bước vào phòng Spa liền quay sang nhìn cô mỉm cười, mặt mày phúc hậu, Mạc Hương Văn cũng mỉm cười đáp lại.

Vào lúc hai người họ đi vào phòng Spa, Mai Phạm Phạm cố ý đi chậm lại vài bước, nói thì thầm một câu bên tai cô.

“Văn Văn, vị Vu phu nhân này là một người phụ nữ có khả năng thông thiên đấy.”

Mạc Hương Văn hoàn toàn kinh ngạc trước quan hệ của Chúc Hạ và Mai Phạm Phạm. Spa này là do Chu Địch Thần giới thiệu, nên chắc hẳn cũng là nơi những người trong ngành thường xuyên lui tới. Vậy mà, hai người họ chạy tới đây làm chị em thân thiết, chẳng sợ người khác phát hiện.

Bộ dạng của Chúc Hạ hoàn toàn quang minh chính đại, bình thản và điềm tĩnh, trước hay sau lưng đều xứng đáng là một người phụ nữ có bản

lĩnh, tài giỏi.

Chỉ cần như vậy thôi, Quán Huyền đã chẳng thể nào sánh kịp rồi. Hầu hết mọi việc làm ăn của Vu Chính đều phụ thuộc vào một câu nói, điệu cười của người phụ nữ này.

Mạc Hương Văn toát mồ hôi lạnh, hoàn toàn không muốn suy nghĩ sâu thêm nữa. Cô đi theo nhân viên Spa vào trong phòng làm dịch vụ. Bên trong có hai người đang làm dịch vụ giảm stress nói chuyện phiếm với nhau.

Đúng lúc Mạc Hương Văn trao đổi với nhân viên xem có loại tinh dầu nào thích hợp thì một trong hai vị phu nhân kia nói: “Tôi chẳng cần biết vị đại soái ca nhà cậu ra sao, suốt ngày mỗi mệt. Trong công việc, trong gia đình cũng chẳng thiếu thốn gì, ra ngoài chơi đùa cùng với mấy cô minh tinh thì đã sao? Món tiền này chẳng qua chỉ bằng một lần đến Bắc Âu trượt tuyết thôi mà.”

Người kia lại đáp: “Đúng thế, đây cũng chỉ là mấy trò trong ngành giải trí. Đứa con trai nhà họ Giang bao một cô ở Bắc Kinh lâu lắm rồi. Mỗi tháng chẳng qua mất khoảng một vạn đồng, một năm mất hai trăm ngàn để cho bản thân được thoải mái, đối với tôi đó chẳng qua chỉ là tiền giải tỏa tâm trạng mà thôi. Đáng cười là có nhiều cô gái còn miễn phí tìm đến nhà, diễn vai một cô bé Lộ Lem phiên bản hiện đại, mang theo giấc mơ ngớ ngẩn giữa ban ngày, khiến cho người khác chẳng thể nào chịu nổi.”

Ngữ khí của hai người này vô cùng bình thản, nhưng lại khiến Mạc Hương Văn cảm thấy khó chịu, cô khẽ nhún vai. May mà bọn họ cũng làm sắp xong, khi Mạc Hương Văn nằm xuống để nhân viên thoa tinh dầu lên người thì căn phòng này đã yên tĩnh trở lại.

Cô nhân viên lướt nhẹ bàn tay mát lạnh trên đôi vai Mạc Hương Văn, ấn hai cái rồi nói: “Phần vai chị hơi cứng, kinh mạch khó có thể thông suốt

được.”

Mạc Hương Văn nói đùa một câu: “Mỗi ngày làm việc hơn mười tiếng, bận đến mức tối mắt tối mũi, không ngờ kinh mạch còn khó lưu thông, đúng là cơ thể chẳng nề mặt chủ nhân chút nào.”

Cô nhân viên cũng bật cười: “Bởi vì, áp lực lớn quá nên cơ thể đang đưa lời cảnh báo cho chị đấy. Phụ nữ phải đối xử với bản thân mình tốt một chút, chị xem, hai vị khách vừa nãy, ý nghĩ thông thoáng biết bao!”

Ha ha! Không ngờ nhân viên Spa cũng là những bà tám thứ thiệt, có điều sau câu đó, cô ấy liền kéo chuyện về đúng đề tài chăm sóc bản thân. Bọn họ cũng có đạo đức nghề nghiệp đấy chứ!

Mạc Hương Văn cũng không suy nghĩ nhiều về những chuyện đã gặp phải lúc nãy. Cô nhân viên ngày càng gia tăng thêm lực ở tay, cô cảm thấy vô cùng thoải mái.

Ngày hôm nay thật sự kỳ quái, cô không kịp về nhà, nhưng lại chẳng phải lo lắng đến Mạc Phi. Cậu bé đã có một người đáng tin cậy lo liệu cho, vậy nên cô cũng yên tâm mà chăm sóc bản thân.

Hoặc có lẽ chính quan hệ huyết thống giữa con trai với Mạc Bắc đã ảnh hưởng đến cô. Thậm chí, Mạc Hương Văn còn cảm thấy quyết định sáng nay của mình là vô cùng sáng suốt. Lúc bước ra khỏi phòng Spa, cô bất ngờ gặp lại vị Mạc phu nhân ban nãy, bà liền gọi cô: “Tiểu cô nương, thật trùng hợp quá!”

Câu chào hỏi này khiến Mạc Hương Văn giật nảy mình, ngoài Quán Huyền ra, không hề có ai xưng hô với cô như vậy hết. Cô đột nhiên bình tĩnh, thì ra vì bản thân đang lo lắng cho Quán Huyền nên mới phản ứng như vậy.

Cô liền đáp lại Mạc phu nhân: “Bác Mạc, chào bác.”

Mạc phu nhân mỉm cười: “Trí nhớ của cô đúng là rất tốt, con người cũng vậy.”

Đúng lúc ấy, một chiếc taxi tiến lại gần, Mạc Hương Văn liền vẫy rồi mở cửa cho Mạc phu nhân. Bà Mạc nhìn thấy cô lễ phép, ngoan hiền như vậy nên rất có thiện cảm: “Hôm nay, thật sự cảm ơn cô.”

Mạc Hương Văn cũng vui vẻ đáp lại: “Bác Mạc, bác khách khí quá, cháu có làm gì đâu ạ.”

Bà Mạc liền hỏi: “Hai người đó đều là người quen của cô sao?”

Mạc Hương Văn không muốn nói chuyện riêng tư của mình cho người xa lạ, nên chỉ khẽ gật đầu. Bà Mạc nhìn thấu được tâm tư của cô, trong lòng thầm nghĩ, cô gái nhỏ này cư xử rất chừng mực, tuy rằng bề ngoài có vẻ lạnh lùng nhưng trái tim lại ấm áp, nhiệt tình, đúng là hiếm có.

Bà còn muốn hỏi thêm một vài câu nữa, nhưng chỗ này thật sự không thích hợp. Cô gái kia cũng không có vẻ sẵn lòng cho lắm, nên đành kìm nén những thắc mắc đang hiện lên trong đầu mình, ngồi vào trong taxi và nói lời tạm biệt cô gái trẻ tốt bụng.

Mạc Hương Văn tiễn chân bà Mạc xong liền vội vàng đi tới trạm tàu điện ngầm, lúc về nhà, cô nhìn thấy Mạc Bắc đang ngồi đọc văn kiện trên bàn làm việc của cô. Mạc Hương Văn liếc nhìn đồng hồ treo tường, bây giờ mới tầm chín rưỡi, bất giác cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Mạc Bắc thấy Mạc Hương Văn quay về, liền gấp tài liệu trên tay lại, kẹp vào bên vách chuẩn bị “giao ban” cho Mạc Hương Văn rồi trở về phòng.

Trước khi ra về, anh còn nói với Mạc Hương Văn: “Phi Phi đi ngủ rồi. Tôi đã tắm cho thằng bé, bữa tối cũng xong xuôi. Bài tập của Phi Phi không cần phải kiểm tra nữa đâu, cô đọc qua rồi ký tên vào là được.”

Anh trao đổi vô cùng cặn kẽ, kỹ càng, Mạc Hương Vân nghe khẽ khàng “ừm” một tiếng.

Anh làm tốt như vậy, chăm sóc Mạc Phi chu đáo đến thế, nhưng cũng không hề vượt quá giới hạn mà cô cho phép. Anh còn hỏi cô: “Cô đã ăn tối chưa?”

Lúc này, Mạc Hương Vân mới cảm thấy đói, nhưng cô không nói ra, chỉ trả lời qua loa: “Tôi ăn rồi.”

Mạc Bắc liền nói: “Thế thì tốt, tôi có làm thức ăn, cũng mua ít đồ ăn sẵn để trong tủ lạnh. Nếu như buổi tối hai mẹ con đói thì có thể làm nóng lại mà ăn.”

Mạc Hương Vân gật đầu theo phản xạ, Mạc Bắc lại nói thêm: “Cô nên để ý quan tâm đến bản thân mình đôi chút, như bây giờ trông ốm lắm.”

Mạc Hương Vân nghe xong chẳng biết nên ảo não hay là nên mỉm cười, cô đành nói một câu chẳng có gì mới mẻ: “Tôi biết rồi.”

Sau khi Mạc Bắc rời khỏi, Mạc Hương Vân bước vào phòng vệ sinh, nhìn hình ảnh phản chiếu trong tấm gương, sắc mặt hồng hào, thần thái khỏe mạnh, đôi mắt của cô đã có thần hơn nhiều, trông trẻ ra mấy tuổi liền, thảo nào mà bà Mạc lại gọi cô là “tiểu cô nương”.

T-T

Con người một khi đã giảm được đôi chút áp lực, cơ thể cũng giống y như bộ máy được tra thêm dầu mỡ, vận hành sẽ trơn tru, thuận lợi hơn rất nhiều.

“Phụ nữ nên đối xử tốt với bản thân đôi chút”, câu nói của cô nhân viên Spa không sai chút nào.

Cô lại khẳng định thêm lần nữa quyết định sáng suốt của mình, ít nhất là bây giờ Mạc Bắc hoàn toàn khiến cô cảm thấy an tâm, thoải mái.

Sau khi tư tưởng thông suốt hơn, mộng寐 cũng ít đi, Mạc Hương Văn thâm nghĩ, có lẽ từ nay sẽ ngủ ngon hơn trước.

Kể từ khi Mạc Bắc gánh vác đỡ đần cô vấn đề đưa đón Mạc Phi ở trường và chuẩn bị bữa sáng, thời gian rảnh rỗi của cô cũng nhiều lên đôi chút, không những có thể ôn tập bài vở ở trường tốt hơn mà ngay cả công việc nhà cũng ít hẳn đi. Thì ra, có thêm một người trợ giúp, gánh nặng trên vai cũng giảm nhẹ đôi phần.

Mạc Phi lại càng lão luyện hơn Mạc Bắc, sau khi tan học về là ngồi lân la suốt từ bên nhà bác Thôi sang đến nhà Mạc Bắc. Mấy vị khách hay đến nhà Mạc Bắc đều đã quen mặt Mạc Phi, người đàn ông mặt nhiều râu còn mang cả suất KFC đến tặng cho cậu bé nữa.

Mạc Bắc cho rằng, món này không có lợi cho sức khỏe, nên nhất quyết không để thằng bé ăn, sau cùng mấy người lớn liền xơi sạch sẽ.

Mạc Phi quay về nhà, luôn miệng kể chuyện và Mạc Bắc cho Mạc Hương Văn nghe. Nhắc đến Mạc Bắc, cậu bé liền ngược mặt lên trần, thận trọng hỏi mẹ: “Mẹ ơi, mẹ có thể suy nghĩ đến việc làm bạn cùng chú bốn mắt không? Con người chú ấy tốt lắm, ngay cả bác Thôi cũng luôn miệng khen chú ấy tốt tính.”

Mạc Hương Văn không thể nào nghe thêm được nữa, liền nghiêm khắc dạy dỗ: “Con còn nhỏ, không nên tham gia vào chuyện của người lớn.”

Gần đây, Mạc Bắc vẫn luôn đưa đón hai mẹ con cô. Tuy rằng, hàng xóm ở đây liên tục để ý, nhưng vì Mạc Hương Văn chẳng thường xuyên nói chuyện, qua lại với họ, còn Mạc Bắc thì ngược lại, gặp ai cũng mím



cười, giữ đúng khoảng cách chừng mực nên mấy tầng nhà ở đây chưa hề có ai nói năng, bàn tán gì cả.

Chỉ mỗi bác Thôi có quan hệ khá thân thiết với Mạc Hường Văn thì đặc biệt quan tâm. Có lần, bà kéo Mạc Hường Văn lại nói: “Tiểu Mạc phòng 403 đối với Phi Phi tốt quá cô ạ.”

“Con người anh ấy tốt, nhìn thấy bạn nhỏ nào cũng tận tình chăm sóc, giống y như bác vậy”. Mạc Hường Văn bình thản trả lời.

Bác Thôi vẫn kiên trì giác quan thứ sáu của mình: “Mẹ bé Phi Phi, tôi nói thật với cô nhé, cô một thân một mình lâu quá rồi, không cần thiết phải thủ tiết làm quả phụ vì bố bé Phi Phi, có người thích hợp thì cũng nên suy nghĩ đôi chút đi.”

Mạc Hường Văn chán nản nghĩ, vốn dĩ cô chẳng có ý định thủ tiết làm quả phụ gì cả, nhưng mọi người xung quanh đều nói hoàn cảnh của cô thật đáng thương, cô nhi quả phụ yếu mềm, mõi mệt, nên rất cần có một người đàn ông bên cạnh. Cô biết, những lời quan tâm này đều xuất phát từ ý tốt, cô cần phải cảm tạ người ta.

Có điều, cứ để Mạc Phi giữ mãi suy nghĩ này thật vô cùng đáng sợ. Trẻ con một khi đã coi việc gì là đúng thì kiểu gì cũng sẽ tưởng tượng đến những sự việc không thể nào xảy ra được, hy vọng càng lớn thì sau này thất vọng càng nhiều. Mạc Hường Văn phải xóa tan ý định này của Mạc Phi ngay lập tức, cô liền chọn một thời điểm thích hợp nói với Mạc Phi: “Chú bốn mắt đối xử với con rất tốt, nhưng việc đó chẳng liên quan gì tới việc hẹn hò yêu đương với mẹ, con có hiểu không? Con hay nói những lời như vậy là không lễ phép với chú bốn mắt, ngược lại mẹ cũng cảm thấy khó xử.”

Mạc Phi cau chặt mày lại, ngoài miệng tuy không nói gì, nhưng cái miệng chu lên rất cao. Vì mong muốn của mình không được mẹ chấp nhận

cho nên cậu bé cảm thấy rất thất vọng, buồn bã.

Chuyện này khiến cho Mạc Hương Văn cảm thấy vô cùng đau đầu nhức óc, cô liền tìm cơ hội nói chuyện riêng với Mạc Bắc: “Mạc Phi vẫn còn nhỏ, tôi nghĩ có nhiều chuyện không nên để thằng bé hiểu lắm thì tốt hơn.”

Lúc đó, Mạc Bắc vừa mới tan ca quay trở về tiểu khu, anh vẫn còn ngồi trên xe chưa kịp xuống đã thấy Mạc Hương Văn hằm hằm xông tới, nói như vậy với mình. Anh mở cửa đi ra, nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ, đôi mắt lấp lánh bất định của cô đang nhìn mình chăm chăm về phía mình, chẳng có chút tự tin nào cả.

Mỗi khi gặp vấn đề quan trọng, người phụ nữ này vẫn luôn hoảng hốt như thế.

Mạc Bắc phải có trách nhiệm làm cho cô an lòng trở lại, anh nói luôn: “Tôi biết rồi, cô không cần phải lo lắng.”

Sau đó, Mạc Phi thật sự không nhắc đến vấn đề này một lần nào nữa. Mạc Hương Văn không biết được Mạc Bắc đã nói gì với Mạc Phi mà lại có hiệu lực ngay tức thì đến vậy.

Thật ra, những gì Mạc Bắc nói với cậu bé rất đơn giản: “Công việc của mẹ cháu rất vất vả, mệt mỏi, bắt mẹ phải suy nghĩ đến những vấn đề rắc rối, mẹ cháu sẽ càng mệt hơn đấy. Vậy nên, nếu thương mẹ thì sau này Phi Phi đừng hỏi mẹ những câu nào quá khó nhé!”

Mạc Phi không mấy hiểu liền hỏi lại anh: “Chú bốn mắt ơi, chú không muốn làm bạn trai của mẹ cháu sao?”

Mạc Bắc mỉm cười nói: “Đương nhiên là không phải.”

Mạc Phi mím môi, vẫn cảm thấy người lớn thật là khó hiểu.

Mạc Bắc không giải thích thêm gì với cậu bé nữa. Sau này, anh nói với Mạc Hương Vân: “Mạc Phi là một đứa trẻ có khả năng lý giải vấn đề rất cao, cô cứ an tâm.”

Mạc Hương Vân trầm nghĩ, cô có thể an tâm mới gọi là lạ đấy!

T-T

Sau khi lật bài ngựa chung sống hòa bình cùng Mạc Bắc, cô mới chợt nhận ra cuộc sống của Mạc Phi đã có một số thay đổi nhỏ. Ví dụ, chiếc hộp bút bằng sắt của Mạc Phi đã được thay bằng chiếc hộp bút biến hình, đồ chơi ngày càng nhiều hơn, mỗi lần hoàn thành bài tập cậu bé đều được thưởng một chiếc bút mực đẹp. Mãi cho tới khi Mạc Hương Vân không thể nào chấp nhận được nữa, liền mắng cậu bé: “Sao tâm hồn treo ngược trên cành cây thế? Làm mỗi bài tập mà cũng nhiều trò vậy hả?”

Mạc Phi liền thề thề lười, sau đó mới chịu tập trung vào làm bài.

Quần áo của Mạc Phi cũng nhiều nhãn hiệu hơn hẳn. Những bộ thể thao đều là mấy kiểu dáng mới ra của hãng Nike, chất liệu rất tốt, mỗi bộ phải hơn cả nghìn đồng. Những bộ quần áo ở mức giá này chỉ vào những dịp đón Tết thì Mạc Hương Vân mới mua một hai bộ cho con. Còn Mạc Bắc một lần mua hẳn bốn bộ kiểu giống nhau chỉ khác màu cho thằng bé thay đổi.

Vừa sáng ra, Mạc Bắc đã đứng đợi hai mẹ con trước cổng, Mạc Phi mặc quần áo mới, vui sướng ngút trời, ngồi bên cạnh Mạc Hương Vân nhún nhảy. Tối qua, lúc thấy Mạc Phi mặc bộ quần áo này, Mạc Hương Vân đã thấy bức bối trong người, bây giờ lại càng bức hơn khi nghe Mạc Phi nói với Mạc Bắc: “Chú bốn mắt ơi, mỗi lần tập thể dục cháu có thể mặc một màu khác biệt, hay quá đi.”

“Mẹ cháu giặt quần áo vất vả lắm, đừng có làm quần áo mới bẩn đấy!” Mạc Bắc nhẹ nhàng dạy bảo.

Mạc Hương Vân không nhẫn nhịn nổi, liền giáo huấn Mạc Phi: “Con cần phải nghĩ thế này, nếu như chỉ mua một bộ thôi, sang năm mặc cũ rồi còn có thể mua thêm bộ mới, vậy là con có một bộ mới, một bộ cũ. Còn nếu một lúc mua bốn bộ quần áo mới, sang năm đều thành đồ cũ hết, quần áo cũ nhiều như thế, làm sao có thể lãng phí mà mua thêm bộ mới nữa chứ?”

Mạc Phi chẳng khác nào bị hất gáo nước lạnh, không nói lời nào, ngồi im ngoan ngoãn, cúi đầu tự kiểm điểm.

Mạc Bắc nhìn Mạc Hương Vân thông qua gương chiếu hậu, cô đang chỉnh lại mái tóc trên trán. Mấy ngày hôm nay hình như cô ngủ ngon giấc, sắc mặt cũng khá hơn trước rất nhiều, có điều vẫn chẳng đối xử với anh dễ chịu hơn chút nào.

Tuy nhiên, Mạc Bắc không quan tâm nhiều đến việc này, sau khi đưa Mạc Phi đến trường, anh liền mỉm cười nói với Mạc Hương Vân: “Là do tôi đã không suy nghĩ chu đáo, tận tình, cô nói rất đúng, sau này tôi sẽ chú ý hơn.”

Như vậy, Mạc Hương Vân chẳng còn lý do gì để tiếp tục cáu kỉnh nữa.

Khi đến công ty, Tống Khiêm và Trâu Nam đang đợi cô cùng tới Cung thiếu nhi tuyển chọn diễn viên nhí.

Kỳ Lệ rất coi trọng chương trình nghệ thuật lần này, đồng thời nhân tiện thông qua dự án để củng cố lại chế độ quản lý trong công ty, nên thành lập một đội ngũ mới từ các phòng ban, các nhân viên đặc lực đều được điều sang đảm nhiệm hoàn thành chương trình lần này.

Ban đầu, Trâu Nam không có nhiệm vụ gì trong tổ chức này, nhưng Quản Huyền đã khuyên Mạc Hương Vân: “Lúc nào em cũng một mình quản hết mọi việc, bởi vì Vu Chính toàn cho những người giỏi kinh tế vào Bộ phận Nghệ thuật của em, nhân viên dưới quyền em rất nhiều, Bộ phận

Nhân sự cũng chẳng thể bỏ sung vào được. Em mà không mau bồi dưỡng, đào tạo Trâu Nam thì sau này sẽ chẳng bao giờ rảnh rang được đâu.”

Có lẽ gần đây, Mạc Bắc xuất hiện trong cuộc sống của Mạc Hương Vân và đã trợ sức cô rất nhiều, cho nên khi nghe những lời khuyên của Quán Huyền, cô cũng cảm thấy có lý.

Người xưa thường nói, tướng mạnh không có binh yếu. Trâu Nam cũng rất biết cách đối nhân xử thế, nếu như cô ấy có thể gánh vác được nhiều nhiệm vụ, trọng trách hơn thì thời gian Mạc Hương Vân dành cho Mạc Phi sẽ dần nhiều thêm. Đây là một việc tốt, vì thế, cô bắt đầu tiến hành điều chỉnh dần công việc của Trâu Nam.

Hiện nay, thái độ của Quán Huyền với Vu Chính không nguội lạnh mà cũng chẳng nồng thắm, rất ít khi thấy Vu Chính xuất hiện ở More Beautiful. Trong các bữa tiệc gần đây, Chúc Hạ cũng thường xuyên xuất hiện bên Vu Chính hơn.

Quán Huyền không vì thế mà tỏ ra thâm trầm, khổ đau, quán bar của chị vẫn đông khách vô cùng. Gần đây, có một ông chủ nổi tiếng ở Hồng Kông thường xuyên đến, các đại minh tinh dưới quyền ông đúng là lấp lánh cả bầu trời đêm. Có không ít các nghệ sỹ trong làng giải trí còn liên hệ với Quán Huyền, hy vọng chị có thể “dẫn đường chỉ lối”.

Quán Huyền chẳng giấu Mạc Hương Vân, chị thẳng thắn nói: “Hiện nay, quan hệ chẳng khác gì tài lộc, tài lộc tiền bạc đâu phải là vật ngoài thân, trả xong mấy món nợ tình cảm, coi như nhận được món thưởng hậu hĩnh.” Chị khẽ cốc vào đầu Mạc Hương Vân: “Chỉ có mình em là gốc ghếch thôi.”

Mạc Hương Vân cười phụ họa: “Em đã nói từ lâu rồi, quân tử ham tiền, âu cũng là lẽ thường tình.”

Khuôn mặt Quán Huyền bỗng tỏ ra bi thương: “Bây giờ những gì chị còn lại chỉ là tiền bạc mà thôi.”

Mạc Hương Văn chỉ biết khuyên chị bằng một câu nói trong sách: “Không có rất nhiều rất nhiều tình, thì vẫn còn có rất nhiều rất nhiều tiền.”

Thế nhưng, Quán Huyền lại mỉm cười chua chát: “Làm tình nhân mà coi câu này là tiêu chuẩn thì chắc chắn sẽ thất bại một cách thê thảm.”

Bỗng nhiên, Mạc Hương Văn bỗng cảm thấy vô cùng sửng sốt, cô suy nghĩ một hồi rồi hỏi Quán Huyền: “Chị Quán, vậy chị muốn những gì?”

Quán Huyền cầm trong tay ly rượu Queen Mary có màu đỏ đục vọng dạt dào, chị ngửa đầu uống cạn một hơi, không trả lời. Đáp án của câu hỏi này nằm trong đầu chị, chẳng thể nào tiết lộ cùng ai. Chị hỏi lại Mạc Hương Văn: “VẬY em muốn điều gì? Thời gian trôi qua vù vù, chỉ mai đây thôi Phi Phi sẽ trưởng thành, khôn lớn, chẳng thể nào ở mãi bên cạnh em được nữa. Lúc đó, tuổi xuân của em đã trôi qua, hàng ngày cô đơn đối diện với cuộc đời, đó là cuộc sống lý tưởng của em sao?”

Trái tim của Mạc Hương Văn khẽ run lên, không biết là sợ hãi hay thấp thỏm lo lắng. Tương lai với cô là cả một khoảng trống. Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ dám nghĩ nhiều đến nó. Đó là một lãnh địa cấm của thời gian, bây giờ cô đang dần tiến đến.

Cô thật sự sợ hãi nếu một lần nữa phải trở về với cuộc sống cô độc.

Câu nói này của Quán Huyền khiến cô toát mồ hôi lạnh.

Quán Huyền lại nói thêm: “Em không thể vì một lần bị răn cấm mà mười năm sợ rừng cây được. Như thế lãng phí cuộc sống biết bao!”

Vì thế, Mạc Hương Văn đã nghe lời khuyên của Quán Huyền.

T-T

Trâu Nam cũng là một cô gái muốn được thăng tiến cao trong công việc, cô từng nói với Mạc Hường Văn rằng: “Lão đại, em nhất định sẽ làm thật tốt, quyết không chịu lùi bước”. Trâu Nam nắm chặt tay, trông chẳng khác nào một búp bê Tây, điệu bộ thật đáng yêu mà cũng đầy mạnh mẽ.

Ngày hôm đó, mấy người họ đã tới Cung thiếu nhi thành phố xem buổi tập luyện của lớp hát nhạc. Mạc Hường Văn tinh mắt nhìn thấy Vu Lôi trong đám bạn nhỏ đáng yêu này. Thầy giáo Tôn đã đào tạo bồi dưỡng các em nhỏ ở lớp hát nhạc này hơn mười năm, với kinh nghiệm tích lũy vô cùng phong phú liền tiến cử cho bọn họ: “Có mấy bạn nhỏ giọng hát rất ổn, đều đạt được giải cao tại các cuộc thi lớn của thành phố.”

Thầy giáo Tôn dắt mấy đứa trẻ tiềm năng ra, trong đó có cả Vu Lôi. Cậu bé nhìn thấy Mạc Hường Văn liền vui vẻ, hân hoan chạy lại chào. Tống Khiêm ngạc nhiên hỏi: “Em quen với cậu bé này sao?”

Mạc Hường Văn khẽ gật đầu: “Cậu bé là bạn học của con trai em.”

Lời nói này có lẽ khiến Tống Khiêm để tâm hơn, sau đó khi tận tai nghe mấy người bạn nhỏ hát, anh đặc biệt chú ý đến cậu bé Vu Lôi, hỏi Vu Lôi cũng nhiều hơn những bạn nhỏ khác. Trâu Nam đứng một bên chăm chú ghi chép lại, rồi quay sang nói với Tống Khiêm: “Trông mấy cậu bé ở đây, Vu Lôi biểu hiện tốt nhất.”

“Đúng là một tiềm năng đáng nâng đỡ, có điều anh bạn Thôi Hạo Hạo cũng khá tốt, hát không hay bằng Vu Lôi nhưng lại bình tĩnh hơn.”

Sau khi quay về công ty, Vu Chính quyết định chọn tất cả mấy đứa trẻ về tiến hành bồi dưỡng thêm.

T-T

Lúc Mạc Hương Văn trở về nhà, thấy Mạc Phi đang cầm điện thoại nói chuyện trên trời dưới bể, thần thái nói chuyện mê say của thằng bé vô cùng đáng yêu, ánh mắt sáng lên lấp lánh. Cô nhìn thế nào cũng chẳng thể ghét nổi, vậy nên ngồi xuống phía đối diện với Mạc Phi vừa gấp quần áo vừa ngắm con trai mình.

Càng nhìn, cô càng cảm thấy Mạc Phi giống Mạc Bắc y lột. Trước khi nói chuyện thường khẽ khàng mím môi, khi suy ngẫm vấn đề gì thì ánh mắt thường nhìn về một hướng, lúc vui mừng lại cho người khác thấy vẻ mắt hớn hở vô song.

Mạc Hương Văn thầm nghĩ, phải chăng lớn hơn chút nữa, Mạc Phi sẽ càng ngày càng giống Mạc Bắc? Trước kia, cô rất ít khi ngồi nghĩ xem rốt cuộc Mạc Phi và Mace giống nhau bao nhiêu phần trăm. Có lẽ mấy tháng gần đây, Mạc Bắc cứ xuất hiện trước mặt cô liên tục nên khiến cô có ảo giác đáng sợ này. Chỗ nào trên người Mạc Phi cũng có bóng dáng của Mạc Bắc, vẻ ngoài của anh, tính cách của anh, đây là sự thật mà cô chẳng thể nào phủ nhận được.

Cô muốn xóa sạch hình ảnh bố của Mạc Phi trong trí óc mình, nhưng điều này là hoàn toàn không thể.

Mạc Phi nghe điện thoại xong liền chạy đến bên Mạc Hương Văn thông báo: “Mẹ ơi, Vu Lôi nói công ty của mẹ đã chọn cậu ấy tham gia chương trình nghệ thuật ạ?”

“Đúng thế, biểu hiện của bạn Vu Lôi rất tuyệt.”

“Điều đó đương nhiên rồi, Vu Lôi là thiên tài ca hát, sau này cậu ấy còn muốn trở thành Luciano Pavarotti[1] nữa cơ mà.”

[1] Ca sỹ giọng nam cao nổi tiếng thế giới người Italy.

“Trời ơi, Phi Phi của mẹ cũng biết Luciano Pavarotti cơ à?”



Mạc Phi không thích bị mẹ coi là trẻ con theo kiểu này, liền nói lại ngay: “Mẹ nên nói là Phi Phi của mẹ kiến thức thật uyên thâm mới đúng.”

“Uyen thâm” có lẽ là từ vựng mà Mạc Phi mới học gần đây. Cậu bé thường dùng các kiến thức mới học ứng dụng rất nhanh trong cuộc sống hàng ngày bao gồm cả từ mới. Giống như lần trước dùng từ “coi nhẹ”, lần này dùng từ “uyên thâm”, tóm lại là rất có tiến bộ. Mạc Hương Văn khen ngợi con trai: “Phi Phi ngày càng tiến bộ đấy!”

Mạc Phi gật đầu lia lịa rồi nói tiếp: “Con đã nói với chú bốn mắt rồi, con sẽ sắp xếp hợp lý bốn bộ quần áo mới, năm nay chỉ mặc một bộ thôi, còn ba bộ khác năm sau sẽ mặc tiếp.”

“Đó là ý tốt của chú Mạc, con cứ mặc đi, sang năm Phi Phi sẽ cao lên, sợ rằng không mặc vừa được nữa, như thế sẽ càng lãng phí hơn”. Mạc Hương Văn cười, nhẹ xoa đầu cậu bé.

“Mấy hôm nay chú ấy bận rộn lắm, hôm nào cũng về nhà rất muộn.”

“Tại sao con lại biết được?”

“Buổi tối khi đi vệ sinh, con nghe thấy tiếng chú mở cửa vào nhà.”

Mạc Hương Văn nhắc nhở: “Con biết rõ chú đang rất bận, không có việc gì thì đừng sang làm phiền chú đấy.”

Cô vừa mở cánh cửa cấm đoán ra, tình cảm giữa Mạc Phi và Mạc Bắc đã tăng lên chóng mặt. Mạc Phi bị kẹp giữa chú bốn mắt và mẹ mình, sớm muộn gì cũng sẽ khổ não vô cùng, không biết được quyết định của mình rốt cuộc là đúng hay sai nữa.

Tối qua, khi Mạc Hương Văn đi đổ rác, cô nhìn thấy Mạc Bắc vừa đi làm về, lúc ấy đã rất muộn. Anh đang đứng trước ô tô nói chuyện điện thoại, Mạc Hương Văn loáng thoáng nghe được vài câu.

“Nhờ ý tốt của người đó, trước khi xảy ra khủng hoảng tiền tệ, cháu đã biết cách vượt qua khó khăn, hiện nay có đủ tiền để mua thêm một chiếc BMW nữa, không cần mọi người phải lo lắng thêm. Đó là công việc cháu nên làm. Đương sự của cháu khá cố chấp, nhưng là việc người khác nhờ vả nên cháu cũng đã gắng hết sức hoàn thành.”

“Lão Giang, cháu chỉ làm điều khoản hợp đồng cho bọn họ thôi, tất cả những mục khác đều do đối tác đầu tư mà bọn họ tìm xem xét, liệu có “giao đấu” gì với nước ngoài không thì cháu cũng không biết được.”

“Từ trước tới nay, ý kiến của cháu vẫn là số cổ phần nước ngoài thu mua của nhà máy điện khí không hề có vấn đề gì, thế nhưng cần phải thêm nhiều điều khoản và hạng mục rõ ràng trên bản phụ lục kèm theo. Lão Giang, chú cũng biết rõ mà, có một số doanh nghiệp trong nước thông qua đầu tư nước ngoài, nhờ thu mua dây chuyền sản xuất, chỉ có vài năm đã thu lời được hơn trăm ngàn tệ, đồng thời cũng mua từ nước ngoài về rất nhiều thiết bị và phương thức quan trọng. Nguồn vốn ngoại quốc có thể làm tăng tính cạnh tranh của doanh nghiệp trong nước. Nếu như thành phố chịu tiếp nhận kinh nghiệm của người khác, đưa điều khoản này ra đàm phán thêm với bên nước ngoài thì cũng chẳng có gì quá đáng hết.”

“Bên nước ngoài nếu như có thành ý thì không nên học mấy chiêu lường nhăng của người Thượng Hải, phải thực lòng đàm phán điều khoản mới đúng, chứ không nên nhất quyết phải tốn công tốn sức làm những điều này. Cứ như vậy chẳng khác nào anh lừa phỉnh tôi, tôi lừa phỉnh anh.”

Cuối cùng, Mạc Bắc cũng có vẻ kiềm chế hơn, nhưng Mạc Hường Văn vẫn nghe thấy trong lời nói của anh ẩn chứa nổi tức giận, bực bội.

Anh là một người dễ chịu đến mức khiến cho người khác nghĩ rằng anh sẽ không bao giờ biết nổi giận, phát cáu. Ngay cả cô cũng tưởng rằng anh là một người tốt tính bẩm sinh, chỉ cần cô lạnh lùng liếc qua là có thể ăn tươi nuốt sống anh ngay được.

Thế nhưng lúc này, anh một mình đứng dưới ánh trăng, nói chuyện điện thoại gay gắt đến mức chống bên thành xe, nắm chặt thành nắm đấm. Nói xong điện thoại, Mạc Bắc lại đứng lặng bên ô tô một hồi lâu.

Khi Mạc Hường Văn vứt rác quay về, anh vẫn còn đứng ở đó, hai tay đút vào túi quần, tựa người bên xe nhắm mắt lấy lại bình tĩnh.

Cô tiến lại gần, đang dẫn đo nghĩ liệu có nên chào anh một tiếng hay không thì anh đã mở mắt ra và nhìn thấy cô. Mạc Bắc ngạc nhiên: “Mẹ bé Phi Phi, muộn thế này rồi còn ra ngoài sao?”

Cô cũng trả lời rất bình thản: “Tôi đi đổ rác.”

“Ồ.”

Anh dường như không hề có ý định lên nhà, Mạc Hường Văn liền hỏi: “Anh không lên nhà sao?”

Mạc Bắc nói khẽ: “Tôi đang đứng hóng gió lạnh.”

Bây giờ, thời tiết đã dần chuyển sang tháng Mười, là đầu thu, cả thành phố ban ngày chưa có chút sắc thu nào hết, nhưng ban đêm đã bắt đầu có những cơn gió heo may. Lúc này, Mạc Bắc chỉ mặc trên người một chiếc sơ mi mỏng manh, lại đứng ngày đầu gió, dường như đang co lại vì lạnh. Mạc Hường Văn cảm thấy mình nên thân tình nhắc nhở: “Anh đứng đây cẩn thận không bị trúng gió đấy.”

Mạc Bắc đang đứng ngay bên cạnh ô tô, thân người được bao bọc bởi ánh trăng mờ mờ ảo ảo đã bị mây đen che khuất quá nửa, cho nên hình ảnh anh cũng theo đó mà huyền ảo, vậy mà Mạc Hường Văn lại có thể nhìn rõ ánh mắt sáng như sao của anh.

Đằng sau lưng anh là ánh đèn điện của nhiều hộ gia đình trông chẳng khác nào những ánh sao đang lấp lánh trên bầu trời.

Từ trước đến nay, Mạc Hương Văn vẫn luôn yêu thích ánh đèn náo nhiệt của thành phố về đêm, có thể chiếu rọi đến chỗ đơn cô thanh vắng nơi cô ở. Cô lặng im suy ngẫm. Mạc Bắc dường như đã đọc thấu tâm sự của cô. Anh bất giác than: “Mấy năm nay cô một thân một mình chắc hẳn là vất vả, cực nhọc lắm.”

Giọng điệu nhẹ nhàng, thận trọng và ấm áp như làn gió mùa xuân.

Mạc Hương Văn chưa bao giờ cảm thấy bản thân vất vả, nhọc nhằn cả. Bao nhiêu năm một mình trên đường đời, bắt đầu từ hai bàn tay trắng, cuộc sống đã dạy cho cô cách tự mình tiếp sức cho bản thân. Những người bạn bên cạnh luôn luôn tỏ ý thương xót, tiếc nuối, nhưng bọn họ không hoàn toàn hiểu được cô. Cô muốn chứng minh bản thân mình cam tâm tình nguyện, dù cho có đơn cô, lạnh lẽo đến đâu cũng có thể chịu đựng được.

Thế nhưng, con người đứng phía trước cô lúc này đã cùng cô tạo nên một đứa trẻ, gần như vì vậy mà giữa họ cũng hình thành một sợi dây liên hệ mơ hồ, muốn cắt cũng chẳng đứt nổi. Vậy mà hai người họ hoàn toàn xa lạ nhau, cho dù trước kia đã từng có những khoảnh khắc thân mật, ân ái, có điều sự gặp gỡ giữa họ cũng chỉ là thể xác, ngoài ra chẳng còn bất cứ điều gì khác.

Mạc Hương Văn cúi đầu xuống, bất giác lùi lại phía sau, mùi hương hoa cỏ nhẹ nhàng thoang thoảng lan tỏa khắp không gian.

Vì trời đã về thu, tất cả mọi thứ xung quanh đều trở nên trầm trụi, xác xơ. Một chiếc lá vàng khẽ rơi lên đôi vai cô, rất nhẹ, rất nhẹ, vậy mà cô lại cảm thấy thân người như đang run lên.

Mạc Bắc đưa tay khẽ phủi chiếc lá trên vai cô xuống, anh cũng muốn đưa tay ra nắm lấy bàn tay cô, chỉ sợ rằng hành động của mình như vậy quá đường đột, nên đành phải rút về. Anh nói: “Mẹ bé Phi Phi, chúng ta lên nhà thôi!”

Anh cứ thế bước theo cô, hai người một trước một sau, họ hoàn toàn có thể hợp nhất. Đây là một cảm giác thật kỳ lạ, Mạc Hướng Văn bỗng cảm thấy khuôn mặt mình như đang nóng bừng lên.

Mạc Bắc phá vỡ sự yên lặng: “Phi Phi nói ở trường tuần sau có Đại hội thể dục, cô giáo muốn bố mẹ học sinh cùng đến tham dự, tôi có thể đến không?”

Mạc Phi vẫn còn chưa cho cô biết tin này, hình như mấy hôm trước cô đã hơi nóng nảy khi cậu bé nhắc tới chuyện bạn trai với cô, nên có lẽ việc đó đã dập tắt ngọn lửa nhiệt tình của đứa trẻ. Trong lòng cô cảm thấy vô cùng áy náy, Mạc Phi là một đứa trẻ hướng ngoại, nhưng cũng rất nhạy cảm, biết cách nhìn sắc mặt người lớn mà hành xử.

Điều này cũng là vì lý do gia đình đơn thân.

Tần Cầm từng khuyên cô nên nghĩ tới chuyện chung thân đại sự mấy lần liền, trong đó có một lần cô đã đáp lại rằng: “Em đã phải chứng kiến quá nhiều chuyện đau lòng lúc còn quá trẻ, vất vả lẫn lộn đến ngày hôm nay cũng không tìm được cảm giác an toàn. Nguyên nhân vì sao thì em với chị đều hiểu.”

Cô đem bản thân với Mạc Phi làm một phép so sánh và chắc chắn rằng, Phi Phi sẽ không phải giống như cô, bởi cô sẽ là người mẹ tốt.

Tần Cầm liền đem kinh nghiệm thời trẻ của mình khuyên nhủ: Bố mẹ chị ly dị, hồi nhỏ chị không nơi nương tựa, nhìn thấy gia đình người khác bố mẹ đầy đủ, vết thương trong lòng càng ngày càng lớn. Lúc còn học cấp hai, chị đã từng lấy trộm một viên thủy tinh nhỏ từ quà tặng của bố mẹ cho người bạn cùng bàn tên Thi Hoa Lạc.

“Đấy là một hành động đáng sợ, không phải sao?” Tần Cầm nói.

“Em đã từng làm những chuyện còn đáng sợ hơn thế cơ.”

Cô đi thâu đêm không về nhà, chơi bời bên quán bar, dùng thuốc lắc, lại còn bán thân để đổi lại mấy vạn đồng mua quần áo và ăn chơi.

Cô không thể để Mạc Phi biết được những điều này, cô sẽ một mình gánh chịu hết, mang lại cho Mạc Phi cuộc sống còn tốt hơn cả những đứa trẻ có đầy đủ bố mẹ.

Phải nói một điều, về trí tuệ và sức khỏe, Mạc Phi không thua kém bất cứ một đứa trẻ cùng trang lứa nào cả, thế nhưng, cứ gặp phải những chuyện cần có sự góp mặt của cả cha lẫn mẹ thì thằng bé đành lùi bước, ảo não.

Điều này cô cũng đâu hàng chẳng thể nào làm nổi, có lần Tần Cầm khuyên cô: “Khi nào gặp được một người đàn ông thích hợp mà chịu chăm sóc và yêu thương Phi Phi, e nhất định phải suy nghĩ cho kỹ. Có biết không? Nhất định phải làm đấy!”

Tối hôm nay, Mạc Hương Văn đã nhìn thấy người đàn ông này.

Anh đã không còn là Mace trong ký ức của cô nữa, anh tên là Mạc Bắc, là cha đẻ của Mạc Phi. Anh lựa chọn cách thức đối xử với cô dịu dàng, hòa nhã, cũng giống như tiết trời thu của thành phố này, không nóng không lạnh, man mát thật dễ chịu.

Sau khi bản thân thoát khỏi nỗi sợ hãi bị cướp mất Mạc Phi, Mạc Hương Văn mới có thời gian tìm hiểu con người anh.

Mạc Hương Văn hỏi Mạc Bắc: “Công việc của anh gần đây gặp khó khăn sao?”

“Có ai đã từng hối lộ cô chưa?” Anh đưa ra một câu hỏi vô cùng kỳ lạ.

Mạc Hương Văn gật đầu.

Những chuyện như vậy với cô cũng rất nhiều, các nghệ sỹ muốn tham gia các chương trình có rating cao, những phóng viên muốn moi được các thông tin gây sốt, đôi khi còn có cả các nhà đầu tư.

“Một câu hỏi riêng tư thôi, cô đã bao giờ nhận số tiền đó chưa?”

Mạc Hương Văn lắc đầu: “Đương nhiên là có một số quy tắc ngầm trong nghề, nhưng tất cả đều phải xem con người ra sao đã.”

Mạc Bắc nhìn cô: “Mạc Phi có một tấm gương tốt để noi theo”. Có điều anh lại nói thêm: “Mẹ bé Phi Phi, làm người vào lúc cần mềm mỏng thì cũng nên mềm mỏng đôi chút.”

Ngay lúc ấy, di động của anh bỗng vang lên, anh nói với người ở đầu dây kia: “Được thôi, lão Giang, ngày mai cháu mời mọi người uống rượu tại Park 97. Có rất nhiều chi tiết cháu muốn bàn bạc kỹ càng cùng bọn họ, chưa chắc đã không còn khả năng thảo luận tiếp đâu. Đúng mà, phải khéo léo đôi chút chứ. Làm phiền chú rồi.”

T-T

Anh nói chuyện điện thoại suốt cho tới khi lên tầng nhưng vẫn không quên mở cửa giúp Mạc Hương Văn. Trước khi bước vào nhà, Mạc Hương Văn nhìn thấy Mạc Bắc một tay cầm điện thoại nói chuyện, một tay ra hiệu chúc cô ngủ ngon. Giống y như Mạc Phi, làm rõ nhiều động tác kỳ quặc, nhưng cô cũng chẳng trốn tránh, mỉm cười đáp lại rồi đóng cửa vào nhà.

Lúc Mạc Hương Văn đi ăn món Nhật cùng với Tần Cầm, cuối cùng cũng tiết lộ chuyện của mình với Mạc Bắc. Trước đó, cô vẫn chưa nói cho Quán Huyền nghe, bởi vì sợ Quán Huyền không tìm được mà thổ lộ lại chi Vu Chính biết. Vậy nên cô cũng cảm thấy áy náy với Quán Huyền.

Sau khi nghe chuyện xong, Tần Cầm liền nói: “Tiểu Mạc, chuyện này đã quá rõ ràng rồi, cậu ta chịu thừa nhận trách nhiệm thì có thể coi là một

người đàn ông tốt. Nói một câu đơn giản, xin em hãy nắm chắc lấy cậu ta, tìm cho Mạc Phi một người bố đẻ trăm phần trăm còn tốt hơn vạn lần tìm bố dượng cho nó.”

Mạc Hương Văn in lặng cuối đầu ăn sò huyết và cá biển, cô không thể ăn được món nhím biển vì trước nay cô vẫn luôn cho rằng món nhím biển vừa tanh vừa đắng, vậy mà Tần Cầm nhất quyết gắp miếng nhím biển cho cô rồi nói: “Em đừng bao giờ cho rằng nhận định của mình luôn đúng, rồi cả đời không chịu tìm hiểu, động đến một lần nào. Như thế thiệt thòi lắm!”

Sau khi về đến nhà, lúc kiểm tra bài tập của Mạc Phi, Mạc Hương Văn liền hỏi con trai: “Cô giáo Cát nói tuần sau trường con có tổ chức Đại hội thể dục, tại sao con lại không nói cho mẹ biết?”

Khuôn mặt bé nhỏ của Mạc Phi đỏ hồng cả lên, lấy hết dũng khí đáp lời: “Có mấy phần yêu cầu cả bố mẹ học sinh phải tham gia nữa.”

Mạc Hương Văn thầm than thở trong lòng, con trai cô vẫn rất thông minh, cứ như vậy nhẹ nhàng thông báo mọi chuyện. Cô nhìn con trai bằng ánh mắt tán thưởng, Mạc Phi nhận được tín hiệu liền nói tiếp: “Mẹ ơi, chúng ta có thể mời chú bốn mắt cùng tham dự không?”

Mạc Hương Văn nhẹ vuốt lên khuôn mặt cậu bé, đôi mắt to lanh lợi của Mạc Phi đang tràn đầy hy vọng. Cô hỏi: “Tại sao con lại thích chú bốn mắt như vậy?”

Mạc Phi nhếch miệng lên cười, nhanh chóng nghĩ ra rồi nói: “Chú ấy đối xử với con thành tâm thành ý. Cô giáo con thường dạy người khác đối xử với mình tốt thì mình cũng phải đối xử với người ta tốt.”



# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 13

Đêm hôm đó, Mạc Hương Vân trần trọc lăn qua lăn lại trên giường, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, mây đen đã bay hết, vầng trăng sáng trong treo giữa bầu trời.

Con gái của nhà trên tầng làm ca sỹ hát chính ở quán bar, còn bố mẹ đều là những người yêu thích ca hát nên thường xuyên hát karaoke ở nhà. Hầu hết hai bác đều hát những bài của ngày xưa.

Tiếng hát của họ len lỏi vào bên giường ngủ của Mạc Hương Vân: “Em đến từ nơi đâu, người bạn của anh? Giống như một chú bướm xinh bay vào qua khung cửa sổ.”

Bài hát này quá cũ, quá xưa rồi, ca sỹ hát bài này nổi tiếng thời gian đấy cũng lâu rồi không xuất hiện trên truyền hình nữa. Thời gian trôi qua vùn vụt, giống như trái tim từ trước đến nay chưa từng bồi hồi hoài cổ của Mạc Hương Vân.

Có một thân một mình sinh ra Mạc Phi, cuộc sống của cô vừa bắt đầu đã chỉ biết đi về phía trước, thậm chí cô còn chưa bao giờ dừng lại để suy ngẫm về nhân sinh.

Cô nhớ có một câu nói đùa: “Nếu nhân loại dừng lại suy ngẫm, thì Thượng đế sẽ bật cười”. Mạc Hương Vân đưa tay lên sờ trái tim mình, cô tự mắng bản thân, sao lại để cho Thượng đế cười mình chứ?

Buổi sáng hôm sau, Mạc Bắc không hề xuất hiện, nhưng đã mua đồ ăn sáng, anh có để lại tờ giấy nhớ: “Văn phòng làm việc của tôi sáng nay có

cuộc họp gấp, xin lỗi nhé!”

Anh đang xin lỗi vì điều gì? Bởi vì không thể đưa hai mẹ con cô đến trường, đi làm sao? Anh đâu có mắc nợ gì hai mẹ con cô chứ?

Mạc Hương Văn và Mạc Phi mỗi người một con đường, mỗi người tiến đến một địa điểm cần tới.

Lúc gặp Mạc Phi ở vườn hoa, Vu Lôi ngạc nhiên hỏi: “Hôm nay chú bốn mắt không đưa cậu đến trường sao?” Vì là bạn thân Mạc Phi cho nên mấy lần trước chú bé cũng được ngồi xe của Mạc Bắc, đến giờ Vu Lôi vẫn nhớ mãi không quên.

Mạc Phi giải thích: “Chú Mạc gần đây bận lắm, cậu đừng có lười vận động thể, nếu không, đến cuộc thi sẽ không địch lại được mọi người đâu.”

Vu Lôi tranh luận: “Ngày nào mà mình chẳng luyện tập, mình toàn đến hội trường lớn ở trường học để tập thôi”. Rồi cậu bé lại quay sang hỏi Mạc Hương Văn: “Cô Mạc ơi, thể hiện bây giờ của cháu rất tuyệt đúng không ạ?”

Mạc Hương Văn mỉm cười khen ngợi: “Đúng là rất tuyệt.”

Mấy ngày nay, Tống Khiêm mời các giáo viên bên cung thiếu nhi sang tập luyện riêng cho mấy đứa trẻ, trong đó thể hiện của Vu Lôi là xuất sắc nhất. Đứa trẻ này đúng là được trời phú cho chất giọng rất hay, cao mà vang vọng, điều đáng quý nhất là khi cậu bé hát, tình cảm biểu lộ vô cùng phong phú chứ không giống như những đứa trẻ còn lại, chỉ đơn thuần là máy phát nhạc vô hồn.

Mạc Phi rất thông minh, cậu bé thường xuyên hỏi Mạc Hương Văn: “Mẹ ơi, có phải Vu Lôi sẽ hát trước rất nhiều người nước ngoài, cậu ấy sắp nổi tiếng rồi đúng không?” Con trai cô thật lòng cảm thấy vui mừng cho

bạn, đúng như Mạc Bắc vẫn nói, Mạc Phi là một đứa trẻ biết khoan dung độ lượng.

Nhưng điều này không có nghĩa là đứa trẻ nào cũng vậy.

Gần đây trong những buổi luyện tập, Mạc Hường Văn thường xuyên dặn dò bọn trẻ kỹ càng.

Có một cậu bé tên Thôi Hạo Hạo, cũng là bạn học cùng trường với Mạc Phi, lần nào đến luyện tập cũng ngồi trong chiếc xe Benz, mang rất nhiều đồ ăn vặt và thêm cả một chiếc PSP rất dễ thương. Cậu bé chia sẻ cho tất cả các bạn, ngoại trừ Vu Lôi.

Người lớn đều nhìn thấy rõ sự việc. Đứa bé này còn nhỏ như vậy mà đã biết rằng Vu Lôi là đối thủ cạnh tranh lớn nhất, tận dụng ưu thế của riêng mình nhằm cô lập Vu Lôi.

Có nhiều đứa trẻ khác vẫn khá thuần khiết liền nói với Vu Lôi: “Lúc Thôi Hạo Hạo không có mặt ở đây mình sẽ chơi với cậu.”

Mạc Hường Văn đứng một bên nghe thấy vậy, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Những đứa trẻ này đáng lẽ phải đang ở độ tuổi thơ ngây, thuần khiết nhất, vậy mà hoàn toàn ngược lại, không biết chúng đã học được những thủ đoạn này ở đâu?

Trâu Nam cũng không nhịn được mà lên tiếng: “Chết mất thôi, bây giờ bọn trẻ cũng ghê gớm quá, dùng các chiêu trò y như chính trị gia vậy.”

Hứa Hoài Mẫn vừa bước ra ngoài rót trà, nghe thấy vậy cũng nói thêm một câu: “Bọn trẻ nhìn thấy gì thì học cái nấy, đừng cho rằng đằng sau những bộ mặt thiên sứ đó đều là những trái tim thiên sứ nhé!”

Mạc Hường Văn không nói thêm gì về đề tài này.

Mấy ngày nay, cô đang âm thầm vạch rõ ranh giới liên hệ với Hứa Hoài Mẫn. Nguyên nhân đơn giản bởi vì chị chính là cấp dưới cũ của bố Chúc Hạ. Hợp đồng của Mai Phạm Phạm cũng do chính chị thẩm duyệt, xảy ra vấn đề nghiêm trọng thế, cô đương nhiên phải có những xét đoán riêng của mình.

Nhưng nói chuyện vui đùa bình thường thì tất nhiên cô cũng không có ý kiến gì. Mạc Bắc đã từng nói “lúc cần mềm mỏng thì cũng nên mềm mỏng một chút”, cô không phải không làm được việc này.

Việc này bao gồm cả Tống Khiêm, bây giờ thái độ của Tống Khiêm với cô đã quay trở lại bình thường giống như đồng nghiệp trước kia, tất cả đều quan hệ trên công việc, khi gặp vấn đề khó khăn vẫn có thể bàn bạc cùng với Mạc Hương Văn. Gần đây, Trâu Nam được giao quản lý mấy dự án, vậy nên anh và Trâu Nam thường xuyên bàn luận công việc.

Đây là điều mà Mạc Hương Văn ủng hộ cả hai tay. Cô đã có thể rút ra khỏi những dự án có liên quan đến Đài truyền hình. Hiện nay, chương trình “Ngày 11” bận rộn vô cùng, lời mời các nghệ sỹ tham dự ngày càng nhiều hơn, hoạt động tiếp xúc công chúng và các dịp tham dự tiệc cũng theo đó mà tăng lên. Cô cần phải đối chiếu hết ngày giờ và phán đoán xem có thể nhận lời hay không, sau đó đối chiếu với những người quản lý, đưa giấy mời. Đây là một công việc đau đầu nhức óc vì những nghệ sỹ cùng đẳng cấp với nhau lúc nào cũng tranh giành để tham dự những chương trình, tiết mục có mức rating cao nhất trong thời điểm hiện tại.

Chương trình biểu diễn nghệ thuật lần này cũng là một cơ hội mà người người muốn được tham dự.

Người đầu tiên đến tìm Mạc Hương Văn chính là Lâm Tương. Trước đó, đĩa hát của Lâm Tương bán được số lượng rất lớn, độ nổi tiếng tăng lên khá nhiều, chính vì vậy mà gần đây thái độ và tinh thần làm việc của Lâm Tương cũng ít nhiều thay đổi. Cô nói với Mạc Hương Văn: “Nghe nói đại

thiên vương ở Hồng Kông cũng đến đây, em rất muốn có cơ hội được gặp gỡ thần tượng của mình.”

Rất khéo léo, mềm mỏng, Mạc Hường Văn thấu hiểu ý muốn của Lâm Tương. Ngay sau đó, Chu Địch Thần cũng gọi điện đến thẳng thần nói: “Mary, cô xem thế nào sắp xếp hộ tôi một cái. Dạo này biểu hiện của Tương Tương vô cùng xuất sắc, tiến bộ. Cô bé đã lấy Lưu Đức Hoa làm tấm gương lao động rồi đấy!”

Mạc Hường Văn xem qua lịch trình biểu diễn gần đây của Lâm Tương rồi nói: “Buổi chiều hôm ấy, Lâm Tương có buổi ký tặng và gặp gỡ fan hâm mộ ở Nam Kinh, đài truyền hình đó đã hẹn gặp và tiến hành phỏng vấn cô ấy ngay vào buổi tối hôm đó.”

“Giá trị của tấm gương lao động chính là ở đây.”

Xem ra Chu Địch Thần rất ủng hộ điều này, Mạc Hường Văn suy nghĩ, dựa vào tốc độ thăng tiến của Lâm Tương gần đây, đơn vị tổ chức đương nhiên là hết sức vui mừng, chắc chắn là đồng ý. Đồng thời, có thể giúp đỡ Lâm Tương để độ phủ sóng của cô ngày càng rộng hơn. Hơn nữa, những chương trình thế này cũng rất phù hợp với Lâm Tương.

Thế nhưng, chỉ khoảng hai tiếng sau, lại có người tìm đến cô vì chuyện này. Con người đó hoàn toàn khiến Mạc Hường Văn cảm thấy kinh ngạc, không ngờ chính là Diệp Hâm mà từ trước đến nay vẫn luôn thầm lặng. Gần đây, mức độ phủ sóng của cô phát triển không ngừng, có một vài công ty đĩa hát đã bắt đầu quan tâm, để ý đến Diệp Hâm, đồng thời tìm gặp nói chuyện riêng cùng Mạc Hường Văn và người quản lý của Diệp Hâm là Hách Mạ. Chỉ có điều, tất cả mọi việc còn chưa chắc chắn, nên cả Mạc Hường Văn và Hách Mạ đều chưa nói với Diệp Hâm.

Cô đến tìm Mạc Hường Văn là có ý muốn y hệt Lâm Tương, khác ở chỗ thái độ của Diệp Hâm khiêm tốn và nhẹ nhàng hơn Lâm Tương nhiều.

Cô nói: “Em xin lỗi, chị Mary, đã làm phiền chị.”

Thái độ này khiến cho Mạc Hương Vân đứng ngồi không yên, cô bé này vẫn chưa biết cách nhờ vả người khác, khuôn mặt ngại ngần, tay chân luống cuống nói: “Liệu em đã đủ tư cách tham gia vào buổi nhạc hội này chưa ạ?”

Câu hỏi của Diệp Hâm khó trả lời hơn của Lâm Tương rất nhiều, Mạc Hương Vân đắn đo suy nghĩ, không thể làm tổn thương một ca sỹ thầm lặng, khiêm nhường thế này được. Cô liền nói: “Tôi sẽ hỏi qua ý kiến của Ban tổ chức.”

Diệp Hâm là người không giỏi việc cầu cạnh người khác, những lúc này lại vô cùng kiên định, cô cắn răng gắng sức nói: “Chị Mary, em thật sự hy vọng chị có thể giúp đỡ em được. Em mới sáng tác một bài hát, chỉ còn thiếu đúng sân khấu để biểu diễn mà thôi.”

Mạc Hương Vân trả lời Diệp Hâm với chút an ủi: “Hách Mạ vẫn đang tích cực giúp em đi tiếp xúc các công ty sản xuất âm nhạc, em cứ an tâm đi.”

Diệp Hâm cúi rạp đầu xuống, hình như đang rất tức tối, thế nhưng khoảng một vài giây sau, cô bé lại ngẩng lên nói thêm một câu: “Chị Mary, nếu như anh ấy coi trọng và chịu khó cất nhắc thì em cũng không đến nỗi như thế này.”

Mạc Hương Vân cảm thấy vô cùng chán nản, cho dù là thân phận của cô hay là của Diệp Hâm thì cũng không nên nói ra những lời như thế. Huống hồ, Diệp Hâm không hề rõ được tình hình thực tế lúc này, tại sao cô ấy có thể hiểu lầm Hách Mạ đến vậy chứ?

“Diệp Hâm, em đã ký kết hợp đồng, công ty phát lương cho em, không bao giờ có đạo lý trả tiền mà không lấy lại lợi ích. Em phải tin vào sắp đặt của công ty đối với bản thân. Hách Mạ là người quản lý của em,

anh ấy sẽ biết rõ con đường nào thích hợp cho em hơn. Em không nên quá vội vã.”

Diệp Hâm nghe xong, đôi mắt gần như đỏ rực lên, khiến cho tâm trạng của Mạc Hương Văn cũng bị ảnh hưởng ít nhiều.

Ngày hôm đó phải gọi là không có thiên thời, địa lợi, nhân hòa gì hết. Sắp đến giờ tan làm rồi, lại xảy ra thêm một vụ việc khác nữa.

Trâu Nam chạy đến nói với cô: “Người nhà bé Thôi Hạo Hạo đến hỏi thăm chúng ta, hy vọng thằng bé có thể độc xướng vào buổi lễ bế mạc.”

Mạc Hương Văn kinh ngạc hỏi lại: “Cái gì cơ?”

Trâu Nam liền giải thích: “Ông nội của Thôi Hạo Hạo là Thôi Lợi Xuyên đấy.”

Mạc Hương Văn hoàn toàn mơ hồ trước cái tên này, Trâu Nam lại tiếp tục bổ sung, lúc ấy cô mới bừng tỉnh hiểu ra, liền nói: “Làm sao có thể thế được? Còn chưa tiến hành cuộc thi cuối cùng mà.”

Trâu Nam khó xử lên tiếng: “Vu tổng đã đích thân quyết định rồi.”

Tiểu Tào bên bộ phận Nhân sự cũng chạy tới cầu cứu: “Mấy đứa trẻ đều khóc bù lu bù loa lên, bây giờ phải làm sao đây?”

Mạc Hương Văn và Trâu Nam vội chạy tới nơi, ngoại trừ Thôi Hạo Hạo, năm đứa trẻ còn lại đều nước mắt ngấn nước mắt dài, hai bé gái khóc rất thảm thương. Nói cho cùng, Tống Khiêm cũng là đàn ông, anh chẳng biết phải đối phó với tình cảnh này ra sao, chỉ biết đứng bên than ngấn thờ dài.

Trâu Nam cùng Tiểu Tào chia nhau an ủi mấy đứa nhỏ. Mạc Hương Văn nhìn thấy Vu Lôi một mình ngồi ôm đầu gối tựa sát bên góc tường, cô

cảm thấy vô cùng đau lòng. Mạc Hương Văn khá hiểu đứa trẻ này, mạnh mẽ giống hệt như Mạc Phi, thường ngày rất hoạt bát, thế mà lúc này im lìm như vậy, chắc chắn là không ổn rồi.

Cô ngồi xuống trước mặt Vu Lôi, cậu bé mím chặt môi không nói gì, cô nhẹ nhàng, ôn hòa nói với cậu bé: “Vu Lôi, dì Mạc đưa con về nhà được không?”

Vu Lôi vẫn cứ nghiến chặt răng không nói lời nào.

Cô cảm thấy lo lắng, vuốt tóc Vu Lôi rồi nói thêm: “Con đừng buồn nữa, sau này còn nhiều cơ hội mà.”

Vu Lôi ngược đầu lên, đôi mắt trong veo của cậu bé ầng ậng nước, nhưng vẫn cố nhẫn nhịn không để nước mắt tuôn ra, chính vì như vậy mà cô lại càng cảm thấy buồn hơn. Vu Lôi nói: “Dì Mạc ơi, cháu hát rất hay, rất tốt, cháu vẫn luôn chăm chỉ, nghiêm túc hát, tại sao chưa cho thi đã đánh trượt cháu rồi?”

Câu nói vừa dứt, dường như không nhẫn nhịn được nữa, Vu Lôi liền bật khóc lớn tiếng, trông thảm thương hơn bất cứ đứa trẻ nào ở đây.

Mạc Hương Văn chẳng thể nào kìm lòng được khi nhìn thấy trẻ con khóc. Mạc Phi rất ít khi khóc, nhưng mỗi lần con khóc cô đều cảm thấy đau lòng vô cùng. Đứa trẻ trước mặt cô lúc này tuy rằng không phải là Mạc Phi, nhưng nhìn thấy Vu Lôi từ khi còn nhỏ cho đến lúc này, cô cũng cảm thấy đau xót. Một đứa trẻ bé bỏng là vậy mà đã phải chịu đựng những quy tắc ngầm trong làng giải trí này, thật quá đổi thiếu công bằng. Hơn nữa, bọn trẻ đều không phải không rõ sự tình, chỉ có mỗi người lớn vẫn luôn cho rằng trẻ con là dễ lừa gạt mà thôi.

Mạc Hương Văn quay sang hỏi Tống Khiêm: “Không còn cách nào khác hay sao? Ít nhất cũng phải cho mấy đứa trẻ đó một cơ hội được cạnh tranh công bằng chứ?”



Tống Khiêm lắc lắc đầu: “Lúc này, mọi người đều lực bất tòng tâm, chỉ hy vọng bọn trẻ nhanh chóng quên đi những việc không vui này thôi.”

Mạc Hương Văn tức giận nói: “Tôi phải đi gặp Vu tổng mới được.”

Tống Khiêm liền ngăn cản cô: “Đi cũng vô ích mà thôi, rõ ràng cô đang muốn làm khó cho Vu tổng mà. Hạng mục lần này, Phó Tổng giám đốc Thôi của Đài truyền hình đã giúp đỡ anh ấy, Vu tổng tri ân báo đáp thì có gì là sai chứ? Thực lực của mấy đứa trẻ tương đương nhau, lấy một trong số đó đều không có gì quá đáng hết.”

Mạc Hương Văn đứng ngây người ra.

Tống Khiêm quay sang nói với Trâu Nam và Tiểu Tào: “Các cô mau đỡ dành lũ trẻ đi, sau đó đưa chúng về nhà”. Rồi anh quay sang Mạc Hương Văn. “Chúng ta cũng đã giữ trọn đạo nghĩa rồi, trước ngày hôm nay chúng ta đều rất công bằng, mặc dù kết quả chẳng ra sao hết.”

Đây đúng là một kết quả mà không ai muốn cả.

Mạc Hương Văn vừa ảo não lại vừa chán chường, Tống Khiêm chỉ dùng một câu nói đã kéo cô trở lại, dù cho có đi kiếm Vu Chính cũng là tổn công vô ích mà thôi. Cô đành nắm lấy tay của Vu Lôì, an ủi cậu bé: “Vu Lôì, thất bại lần này không có nghĩa là sau này lúc nào con cũng thất bại, cô giáo chắc chắn đã dạy con câu nói này rồi, thất bại là mẹ của thành công, lần sau con nhất định sẽ thành công.”

Thế nhưng Vu Lôì vẫn không cam tâm: “Dì Mạc ơi, lần này không phải do cháu lười nhác, tại sao cháu lại thất bại?”

Câu nói của con trẻ không sai, Mạc Hương Văn thật sự chẳng biết phải trả lời ra sao, chỉ còn biết đưa tay lên lau nước mắt cho Vu Lôì. Lúc này, Vu Lôì đã khóc ướt đầm cả khuôn mặt, trái tim bé nhỏ kia e rằng đã chịu tổn thương sâu sắc.

Mạc Hương Văn cũng cảm thấy chán nản, gọi taxi đưa Vu Lôi về nhà, suốt cả dọc đường cậu bé luôn nức nở, nghẹn ngào, nhưng vẫn kiên cường nói với Mạc Hương Văn: “Dì Mạc ơi, cháu có thể về nhà muộn hơn một chút được không? Nếu như bố nhìn thấy dáng vẻ này chắc chắn sẽ mắng cháu.”

Cô biết rằng, người bố làm thầy giáo của Vu Lôi luôn luôn nghiêm khắc với con, không chỉ thành tích học tập phải cao mà còn phải phát triển toàn diện tất cả các mặt thể thao, trí tuệ, tâm tính. Thành tích học tập của Vu Lôi từ trước đến nay đều đứng nhất nhì trong lớp, còn giỏi hơn Mạc Phi đôi chút, vậy nên ít nhiều cũng hiểu thẳng hơn Mạc Phi.

Mạc Hương Văn hỏi cậu bé: “Vậy thì con đến nhà dì ăn bữa tối có được không?”

Vu Lôi gật gật đầu.

Mạc Hương Văn ghé qua trường trước, đón Mạc Phi về. Nhìn thấy đôi mắt Vu Lôi đỏ hoe, Mạc Phi tỏ ra rất ngạc nhiên: “Cậu làm sao thế?”

Vu Lôi im lặng không nói gì. Mạc Phi nhất quyết muốn truy ra nguyên nhân gốc rễ. Cuối cùng, Vu Lôi đành trả lời một câu đơn giản khiến cho Mạc Phi tức đến mức nhảy dựng lên. Mạc Phi quay sang nói với Mạc Hương Văn: “Mẹ ơi, đây là hành vi chơi xấu, đi cửa sau.”

Thế nhưng, Vu Lôi chẳng vui lên tí nào, ù xìu nói: “Còn có cách nào nữa đâu. Mình chẳng thể nào lên sân khấu hát được nữa rồi.”

Mạc Hương Văn vội vã ra chợ mua thức ăn, rồi đưa hai đứa trẻ về nhà. Sau đó, cô gọi điện cho mẹ Vu Lôi, nói rằng cậu bé làm bài tập cùng với Mạc Phi, ăn cơm tối ở bên nhà cô luôn rồi mới về. Đây là việc mà hai cậu nhóc này thường xuyên làm, vậy nên mẹ của Vu Lôi cũng không có ý kiến gì, chị chỉ nói: “Tuần trước, tôi với bố Vu Lôi có về thăm quê, mang lên

một chút đặc sản quê nhà, ngày mai tôi sẽ bảo Vu Lôi mang sang cho Phi Phi một ít.”

“Chị khách khí quá.”

“Điều này bình thường thôi, Vu Lôi cũng thường xuyên làm phiền chị mà.”

“Không, không, anh chị mới giúp đỡ tôi nhiều chứ.”

Mạc Hương Văn thành tâm thành ý nói câu này. Bố mẹ Vu Lôi biết rằng cô một thân một mình nuôi con không dễ dàng gì, cho nên cũng quan tâm, chăm sóc đến Phi Phi hơn. Điều này cô hiểu và luôn biết ơn họ. Mạc Hương Văn lật tìm trong danh bạ điện thoại rồi gọi điện cho một người.

Người cô tìm chính là Kim Cẩm Văn, đang đảm nhiệm vị trí thành viên hội đồng tổ chức chương trình nghệ thuật lần này. Cô hỏi Kim Cẩm Văn: “Trong buổi biểu diễn nghệ thuật lần này, bên chị có cần tiết mục biểu diễn của thiếu nhi nào nữa không ạ?”

Kim Cẩm Văn mỉm cười nói: “Ngay cả chương trình khai mạc cũng bị công ty các cô giành lấy rồi, lại còn chạy qua bên chúng tôi hỏi han gì hả?”

“Em muốn tiến cử một anh bạn nhỏ.”

Kim Cẩm Văn không từ chối thẳng, con người chị được nhất điểm này, tuy rằng sắc sảo, bá đạo nhưng khi làm việc bao giờ cũng để lại đường lui cho bản thân. Chị liền nói với Mạc Hương Văn: “Để tôi xem lại thể nào đã rồi trả lời cô sau có được không?” Tiếp đó, chị hỏi thêm một vài đặc điểm về đứa trẻ, Mạc Hương Văn trả lời rành rọt, cặn kẽ từng câu từng câu một.

Sau khi dập máy, cô khẽ thở phào một tiếng, lúc quay lại thì nhìn thấy Mạc Bắc đang đứng ngoài cửa. Anh đang nhờ một người bê bao gạo vào,

Mạc Phi và Vu Lôi đều vây quanh người anh hỏi hết câu này đến câu khác.

Anh gõ cửa từ lúc nào cô cũng không biết, bây giờ Mạc Phi coi anh chẳng khác nào người trong một nhà.

Mạc Bắc nhìn thấy cô dập điện thoại mới nói: “Tôi thấy thùng đựng gạo nhà cô cũng sắp hết rồi.”

Đây là ý tốt, không thể từ chối được, Mạc Hương Văn liền rút ví tiền ra nói: “Làm phiền anh quá, tất cả hết bao nhiêu tiền?”

Mạc Bắc liền gạt tay cô sang một bên: “Đừng so đo việc này với tôi.”

Bàn tay của Mạc Bắc ấm nóng chứ không giống như cô, thân nhiệt thấp, chân tay bốn mùa đều lạnh giá. Khi bàn tay anh nhẹ lướt qua tay mình, Mạc Hương Văn đột nhiên cảm thấy muốn được tiến sát lại bên anh. Đương nhiên ý nghĩ ấy chỉ vừa lóe lên trong đầu, cô đã rút tay lại nhanh chóng theo bản năng.

Bọn trẻ đang đứng ở bên cạnh, Mạc Bắc đành phải mỉm cười đưa tay về.

Mạc Phi lại lăm mồm lăm miệng, nhanh chóng đem uất ức của bạn thân kể hết cho Mạc Bắc nghe. Mạc Bắc nhẫn nại nghe cậu bé nói rồi quay sang hỏi Vu Lôi: “Có phải cháu thật sự muốn hát không?”

Mạc Phi liền cướp lời trả lời thay bạn: “Đương nhiên là muốn hát rồi, nếu không công sức cậu ấy cố gắng bao lâu nay đều đổ xuống sông xuống biển hết sao? Thật là chán quá đi mà.”

Mạc Bắc nhìn thấy bộ dạng ngẩng đầu phẫn nộ, tức giận của Mạc Phi quá đổi đáng yêu, bất giác néo yêu khuôn mặt cậu bé rồi nói: “Cháu sắp trở thành đại hiệp trượng nghĩa rồi đấy.”

Mạc Phi mím chặt môi, nhưng tay vẫn nắm lấy vạt áo của Mạc Bắc rồi hỏi: “Chú bốn mắt, chú đã ăn tối chưa?”

Mạc Bắc lắc lắc đầu.

Mạc Phi liền quay lại nhìn Mạc Hường Văn rồi nói: “Mẹ ơi, con đã ăn rất nhiều đồ ăn vặt và bữa tối của chú bốn mắt, hôm nay chúng ta giữ chú bốn mắt ở lại dùng cơm tối cùng được không ạ?”

Lúc này, Mạc Bắc không hề từ chối. Anh cảm thấy ở lại đây ăn tối cùng với Mạc Hường Văn và hai đứa trẻ đáng yêu này là một ý kiến không tồi chút nào, cho nên mỉm cười nhìn nữ chủ nhân của căn nhà này.

Một lớn một bé đang cường ép cô phải giữ khách lại, nếu cô vẫn từ chối thì thật quá thiếu độ lượng. Mạc Hường Văn vẫn luôn cho rằng, mình là con người khá khoan dung và có thể tha thứ rất nhiều việc, nên đành phải nói: “Đương nhiên là được. Chú Mạc là khách của Phi Phi mà.”

Lựa chọn này không hề khiến Mạc Hường Văn phải hối hận, bởi vì Mạc Bắc không hề có ý định ăn không nhà cô. Anh nói: “Chúng ta hãy phân công công việc nhé, như vậy sẽ làm nhanh hơn đôi chút, bọn trẻ có thể làm bài tập sớm hơn.”

Thế nhưng căn bếp nhà cô không đủ lớn, hai người một người thái rau, một người vo gạo, gần như chẳng còn chỗ xoay người nữa.

Kỹ thuật làm bếp của Mạc Bắc rất thành thục, có thể nhận ra điều này từ những món ăn mà anh đã làm cho hai mẹ con cô trước đó. Từ trước đến giờ, Mạc Hường Văn chưa bao giờ ngờ được một người đàn ông có xuất thân như anh lại có thể làm công việc bếp núc thuần thục đến thế, gần như một đầu bếp nhà hàng vậy. Hơn nữa, anh còn khá thông thạo vị trí đặt muối tiêu, dầu ớt trong căn phòng bếp nhà cô, hoàn toàn không cần phải nhờ đến cô, đưa tay là có thể lấy được. Sau cùng, cô chỉ biết đứng sang một bên nhìn người ta làm hết mọi công việc mà thôi.

T-T

Lúc này, khi bước vào nhà, Mạc Bắc nghe thấy cô đang nói chuyện điện thoại, giọng điệu khéo léo, thái độ đang cầu cạnh, nhờ vả người khác. Nghe Mạc Phi tường thuật lại tình hình, anh gần như đã nắm rõ được đầu đuôi mọi chuyện.

Con người Mạc Hương Văn càng ngày càng khiến cho anh cảm thấy hiếu kỳ, ngạc nhiên. Năng lượng và trái tim của cô rộng lớn như biển cả vậy.

Mẫu người giỏi việc nước đảm việc nhà, chắc cũng chỉ đến nước này mà thôi.

Nhìn thấy cô đặt điện thoại xuống, dáng vẻ mệt mỏi, Mạc Bắc thật sự không muốn cô mệt thêm nữa, nên mới mặt dày ở lại đây dùng bữa, tiện thể nấu ăn giúp cô luôn. Mạc Phi nói cô ăn uống rất thanh đạm, nên anh lấy một ít rau cần, đậu phụ và khoai tây thái chỉ xào món ăn đơn giản, làm thêm chút canh cà chua, chế biến món cá và sườn cho Mạc Phi, Vu Lô, tất cả đều ít dùng đến bột nêm, để món ăn thật thanh đạm. Thế nhưng mùi vị rất thơm ngon, Mạc Hương Văn vừa nếm một ít rau cần, bất giác thốt lên: “Anh làm món ăn này thế nào mà ngon thế?”

Mạc Bắc mỉm cười nói: “Hồi vừa tốt nghiệp đại học, tôi đã làm bảo mẫu trong gia đình, dần dần thành quen đấy”. Bố anh cũng là người thích ăn các món thanh đạm, chính vì vậy việc làm các món ăn phù hợp khẩu vị của Mạc Hương Văn không có gì khó khăn với anh hết.

Mạc Hương Văn phân tích kỹ lưỡng câu nói vừa rồi của anh. Hồi anh tốt nghiệp đại học, chính lúc đó, cô vừa mới sinh Mạc Phi, phải “năm ỗ” một tháng đầy nhọc nhằn, không kiêng kị tốt, bây giờ vẫn còn để lại di chứng, xương cốt toàn thân nhức mỏi.

Đột nhiên trong đầu cô dâng lên một suy nghĩ thật đáng sợ, nếu như lúc đó có Mạc Bắc ở bên cạnh thì... Cô kìm nén không cho phép mình nghĩ sâu thêm nữa.

Mạc Bắc đang trêu đùa Mạc Phi nên cố tình đặt ra một câu hỏi làm khó bọn trẻ: “Món ăn do chú làm ngon hơn hay của mẹ làm ngon hơn?”

Mạc Phi ngậm đũa trong miệng, quyết không chịu mắc lừa câu hỏi đúng sai của người lớn, vậy là đánh mắt sang ra hiệu cho Vu Lôi. Nhận được tín hiệu, Vu Lôi liền trả lời thay bạn: “Tất cả đều ngon ạ.”

Trí óc thông minh lanh lợi của Mạc Phi khiến cho Mạc Bắc bật cười, anh đi vào xới cơm cho hai đứa trẻ, Mạc Hương Vân đã cầm bát sẵn. Nghe thấy câu hỏi vừa nãy của anh, cô không hề nổi giận mà chỉ mím môi mỉm cười dịu nhẹ.

Từ trước đến nay, Mạc Bắc luôn cho rằng mình không phải là một kẻ háo sắc.

Thế nhưng vào lúc này, trong ánh hoàng hôn rọi vào nhà thông qua ô cửa sổ, Hương Vân hơi cúi xuống, đường cong trên người vô cùng mềm mại, mái tóc cũng mềm mại, biểu cảm cũng thật mềm mại, tất cả mọi ánh sáng đều tỏa trên phía sau lưng cô, Mạc Bắc không biết diễn tả vẻ đẹp này thế nào đành phải dùng một câu thường xuyên xuất hiện trong các tiểu thuyết võ hiệp để làm một phép so sánh – Tuyệt sắc không gì sánh được bằng.

T-T

Trong lúc ăn cơm, Mạc Phi lại nhắc tới hội diễn thể thao ở trường, liên tiếp bàn luận, tán dóc cùng với Vu Lôi. Thì ra, cậu bé đang muốn nhờ mẹ và chú bốn mắt cùng đến tham dự một cuộc thi đấu có tên là “hoành hành bá đạo”, nghĩa là buộc chân trái của bố vào với chân phải của mẹ rồi thi xem đôi nào đi nhanh hơn.

Mạc Phi sợ mẹ mình không đồng ý, vừa nói xong liền nhanh chóng quay sang nhìn mẹ mình, kéo dài giọng nói: “Mẹ ơi!”

Mạc Bắc cũng quay sang nhìn Mạc Hương Vân: “Có được không? Riêng tôi thì không có vấn đề gì hết.”

Mạc Hương Vân không còn bất cứ lý do gì để từ chối, cô vuốt vuốt lên khuôn mặt của Mạc Phi rồi nhìn Mạc Bắc gật đầu đồng ý.

Sau khi ăn xong, Mạc Bắc một tay xách túi rác một tay dắt Vu Lôi để đưa về nhà. Bố Vu Lôi vừa nhìn thấy Mạc Bắc tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, Vu Lôi nhanh chóng mở lời giới thiệu: “Đây là chú Mạc ở nhà Mạc Phi ạ.”

Cách giải thích này vô cùng kỳ lạ, nhưng Mạc Bắc không giải thích thêm nhiều, có điều ánh mắt vợ chồng nhà họ Vu nhìn anh cũng khác thường, kỳ lạ.

Người xưa vẫn có câu: “Nhà quả phụ lắm chuyện thị phi”, đương nhiên cũng có thể áp đặt lên những người phụ nữ đơn thân nuôi con. Mạc Bắc bắt đầu cảm thấy kỳ lạ, với vẻ đẹp tuyệt sắc trời cho như vậy, tại sao Mạc Hương Vân lại chẳng có chút duyên phận nào cả?

Trong làng giải trí, mọi người đều đồn thổi thông tin nghi ngờ mối quan hệ ám muội giữa cô và Vu Chính, Mạc Bắc cũng đã tận tai nghe thấy. Vào ngày hôm trước, bọn họ đến tham dự cuộc họp ở văn phòng làm việc của Cục Pháp luật thành phố, Hứa Hoài Mẫn cũng đến, đồng thời tán phét đôi chút về chuyện trong ngành.

Mạc Bắc nghe thấy chị ta không ngừng kêu ca, than thở: “Thời thế bây giờ, ngoài các nữ minh tinh chịu chấp nhận bán thân thì ngay cả các nhân viên hậu đài cũng chẳng tiếc thân chút nào. Cô ta không thèm để ý đến tôi, cho rằng bản thân mình cao quý lắm sao? Một người phụ nữ chưa đến ba mươi mà đã có đứa con trai tám tuổi, hồi còn trẻ không biết đã gây ra biết bao món nợ phong lưu, lên giường cùng bao nhiêu đàn ông nữa.”



Mạc Bắc nâng ly trà lên, đi đến bên Hứa Hoài Mẫn tươi cười: “Chị ơi, sao mà hùng tâm tráng chí thế, xem ra tối qua anh rể “chăm lo” cho chị không tệ đâu.”

Câu nói của anh khiến cho Hứa Hoài Mẫn vừa tức giận vừa thẹn thùng, vừa cười vừa mắng anh là “giở giọng lưu manh”, chẳng còn chút tâm trí nào tán chuyện tiếp được nữa.

Thời gian trước, khi nói đến Vu Chính, Vu Trục đã từng kể qua một số tình hình: “Vu Chính có một điểm tốt, thỏ khôn không ăn cỏ quanh ổ, không giống như lão đại nhà mình, thuê một cô thư ký xinh đẹp, gọi cảm bên cạnh khiến cho mẹ mình ngày nào cũng gầm lên như sư tử Hà Đông tái thế vậy. Phụ nữ ngu ngốc đến đâu cũng phải biết mà tránh xa.”

Gần đây, anh nắm rõ trong lòng bàn tay thời gian biểu của hai mẹ con nhà họ Mạc. Mạc Hương Văn bận rộn công việc, chuyện gia đình rồi học tập đến mức thời gian tới Spa chăm sóc cho bản thân cũng không có. Cô gái này hoàn toàn miễn dịch với tất cả những người khác giới, chứ đừng nói đến chuyện hẹn hò yêu đương.

Mạc Bắc không thể đoán ra được nguyên nhân, chỉ quá đỗi kinh ngạc trước sự mạnh mẽ và ý chí kiên cường của cô mà thôi.

Cô cũng đã từng yếu đuối, chính vào hôm say rượu đó, cô nắm lấy vạt áo của anh, nói một câu mà có lẽ sau khi tỉnh lại cô đã hoàn toàn quên mất.

Cô nói: “Mace, anh có thể buông tha cho tôi được không?”, sau đó nôn đầy lên người anh.

Khoảng thời gian đó, anh vẫn còn đang tìm hiểu về thân thế của Mạc Phi, nên không để tâm suy ngẫm sâu xa, còn hành động và lời nói của hai người trong mắt của đạo diễn Thái lại hoàn toàn được hiểu theo một ý nghĩa khác.

Có lần, đạo diễn Thái đã nói đùa với anh: “Thảo nào mà cậu nhất nhất đòi chuyển nhà về nơi này, hóa ra u cốc có giai nhân.”

Mạc Bắc không hề phản bác, dường như đang cố tình để cho người khác hiểu lầm mối quan hệ giữa anh và cô. Quan hệ giữa anh và cô không chỉ là cùng nhau sinh ra Mạc Phi, thế nhưng cô bắt đầu sợ anh, muốn anh buông tha cho cô.

Sau khi tỉnh dậy, Mạc Hường Văn dường như bắt đầu tâm thế phòng bị rồi phản ứng một cách khéo léo, chứ không thẳng thắn như hôm say rượu.

Sự việc này buộc Mạc Bắc phải suy nghĩ kỹ càng, có lẽ Mạc Hường Văn đã coi anh là kẻ xấu xa, đại diện cho cả một thời quá khứ đáng quên lãng của cô.

Nghĩ thông được điểm này, Mạc Bắc không còn nhắc đến chuyện kết hôn trước mặt cô nữa, anh nghĩ, điều mà cô mong muốn nhất chính là anh rời xa cô mãi mãi, thế nhưng, anh lại không thể làm được.

Mạc Bắc thầm nghĩ, chỉ khi có anh ở bên cạnh cô, Mạc Hường Văn mới tới được nơi mà bản thân cô mong muốn.

Lần này, khi Mạc Phi đưa ra yêu cầu muốn anh tham gia hội diễn thể thao ở trường, anh đồng ý ngay, có thể được tiếp cận cô gần hơn nữa, anh cảm thấy vô cùng vui vẻ.

T-T

Mạc Bắc vừa huýt sáo vừa đi về nhà, chiếc di động đặt trên bàn reo lên mấy hồi liên, là đạo diễn Thái. Gần đây, anh không qua lại nhiều với người trong làng giải trí, không biết vị đạo diễn này tìm anh có việc gì, tóm lại anh cũng chẳng muốn để tâm nữa. Thật không ngờ, một lúc sau di động lại reo lên lần nữa.

Đạo diễn Thái tìm Mạc Bắc là có việc muốn anh giúp đỡ: “Tôi đang tìm một nhà đầu tư. Vài tháng nữa, tôi sẽ thành lập một công ty, việc này đã lên kế hoạch bao năm nay, lại được mọi người ủng hộ, tất cả đều đủ rồi, chỉ thiếu mỗi nhân tài.”

Mạc Bắc chột hiểu ra, mỉm cười nói: “Anh đang định thu hút nhân tài ở bên khác sao?”

Đạo diễn Thái đáp: “Không phải, mình châu không nên đặt ở chỗ tối đúng không nào?”

Mạc Bắc cười nói: “Thế nhưng tôi đâu phải là đầu heo[1]?”

[1] Trong tiếng Trung Hoa, cách phát âm từ “châu” và “heo” giống nhau.

Đạo diễn Thái cười hi hi nhờ vả: “Cậu làm môi giới cho tôi được không? Nói thật lòng, tôi rất thích con người và cách làm việc của cô hàng xóm nhà cậu.”

“Vậy thì anh phải tìm gặp cô ấy chứ.”

“Cô ấy là mãnh tướng trung thành đệ nhất của Kỳ Lệ, tôi chỉ sợ bị cô ấy lừa cho hồn bay phách lạc thì chết. Tên tiểu tử Vu Chính đúng là may mắn, biết bao nhiêu việc lớn nhỏ của công ty cậu ấy đều nhờ Mary gánh vác hết đấy. Một quản lý bộ phận nghệ thuật, gắn kết biết bao nhiêu người quản lý trong công ty, chinh đốn, sắp xếp tất cả mọi việc đâu ra đấy. Những nhân viên thế này khi ra ngoài tiếp khách là Giám đốc Ngoại giao mà để ở công ty thì là Giám đốc Hành chính. Trợ thủ đắc lực như thế, ai mà chả muốn có được chứ?”

“Anh đang muốn tìm một con trâu mộng, thì cũng đừng có bắt tôi làm đồ tể xẻ thịt chứ?”

“Bây giờ tôi chẳng phải đang trưng cầu ý kiến của người nhà hay sao? Dù gì cậu cũng đã... với người ta rồi, tôi rất coi trọng cậu.”

Mạc Bắc không hề giải thích cách nghĩ sai lệch của đạo diễn Thái, anh chỉ nói: “Cô ấy đang làm ở Kỳ Lệ rất thuận lợi.”

“Tên tiểu tử Vu Chính, ha ha.” Đạo diễn Thái bật cười vài tiếng rồi nói thêm: “Cậu để cô ấy rời khỏi Vu Chính không có gì xấu đâu.”

Mạc Bắc không trả lời mà chuyển sang đề tài khác: “Anh Thái, anh có quen người phụ trách chính các chương trình nghệ thuật trong thành phố không?”

“Coi như cậu hỏi đúng người rồi đấy, chúng tôi cũng đã quen biết nhau nhiều năm rồi.”

“Vậy thì em muốn nhờ anh một việc, gia đình thân thích nhà em có một cậu bé, muốn tham gia chương trình biểu diễn nghệ thuật sắp tới.

Đạo diễn Thái đồng ý rất hào sảng: “Được, lần trước cậu giúp đỡ tôi vụ án kia, chút việc con con này coi như tôi trả nghĩa ân tình cho cậu.” Sau đó, ông lại bổ sung thêm: “Tôi thật sự cảm thấy Mary Mạc là một nhân vật đáng nể trong ngành, không chỉ riêng về tài cán, năng lực mà còn về sự chính trực, cần cù của cô ấy nữa. Cậu để tâm giúp anh việc này được không?”

Mạc Bắc không thể thẳng thắn trả lời yêu cầu của đạo diễn Thái, nhưng anh cũng suy nghĩ mọi thứ kỹ càng trong đầu. Anh thầm nghĩ, tốt nhất trước mắt vẫn nên làm một người bố tốt của Mạc Phi đã, đưa cậu bé tham dự Đại hội thể dục ở trường rồi tính sau.

T-T

Trong khi đó, Mạc Hường Văn ở nhà bên cạnh cũng đang suy nghĩ về hội diễn thể thao của Mạc Phi.

Cô hỏi Mạc Phi: “Con đã đăng ký với cô giáo Cát rồi sao?”

Ánh mắt Mạc Phi sáng rực lên, gật gật đầu rồi nhanh chóng cúi xuống làm bài tập. Một lúc sau, cậu bé lại ngẩng đầu lên nhìn thấy Mạc Hường Văn đang chăm chăm nhìn vào mình thì nói thêm: “Con đã nói với cô giáo Cát là bố đã từ nước ngoài quay về.” Nói xong, cậu bé liền cúi đầu làm bài tiếp.

Căn phòng bỗng im lặng đến mức chỉ còn nghe thấy mỗi tiếng quạt chạy mà thôi. Mạc Phi rất sợ nóng, thông thường đến tầm tháng Chín, tháng Mười vẫn cần quạt để xua tan đi nóng bức. Mạc Bắc cũng là người sợ nóng, cô sang nhà anh mấy lần, lúc nào cũng thấy bật điều hòa. Hai bố con nhà họ chẳng giống cô chút nào, thân nhiệt lúc nào cũng thấp hơn người thường đôi chút.

Mạc Hường Văn vẫn đang suy nghĩ cặn kẽ, Mạc Bắc đã từng nói, đến khi nào cô đồng ý thì mới nói cho Mạc Phi biết rõ bản chất của sự việc. Đây là sự tôn trọng lớn nhất của anh dành cho cô, việc này cô cũng biết.

Thế nhưng nên nói với Mạc Phi thế nào đây? Cậu bé ra đời chẳng qua là do bất đắc dĩ?

Cô lại hỏi Mạc Phi: “Có phải con rất muốn gọi chú bốn mắt là bố không?”

Mạc Phi suy nghĩ vài giây rồi mới trả lời: “Con chỉ gọi một hôm thôi có được không hả mẹ?” Thằng bé kéo dài giọng nũng nịu cô.

Mạc Hường Văn chẳng nở lòng nào từ chối.

Bởi vì Mạc Hường Văn đã đồng ý nên mấy ngày trước khi hội diễn thể thao ở trường bắt đầu, Mạc Phi chẳng thể nào ngủ yên giấc. Gần đây vào buổi tối, lúc nào Mạc Phi cũng quanh quẩn bên Mạc Bắc, còn anh thì thường xuyên có khách ghé thăm, Mạc Phi biết ý ngoan ngoãn ngồi một bên làm bài tập. Đợi sau khi khách ra về, cậu bé mới chạy đến nói chuyện cùng Mạc Bắc.

Mạc Bắc đi chọn một bộ quần áo thể thao có cùng kiểu dáng với mấy bộ đồ hôm trước mua cho Mạc Phi. Hai người thử quần áo thể thao vào buổi tối hôm trước ngày diễn ra hội diễn, Mạc Phi tỏ ra vô cùng hứng khởi, vui mừng, nhất quyết đòi kéo Mạc Bắc sang cho Mạc Hường Văn nhìn.

Mạc Hường Văn đang ngồi trong nhà làm bài tập. Gần đây Mạc Phi suốt ngày quẩn lầy Mạc Bắc, nên cô cũng có nhiều thời gian cho những việc riêng tư của mình, buổi tối cũng rảnh rỗi hơn nhiều. Trước đây, chỉ cần không thấy Mạc Phi ở bên là cô đã cảm thấy rất bất an, lo lắng không yên, bây giờ có Mạc Bắc rồi, cô dần dần học cách để cho thân thể được thư giãn, tinh thần được an tâm hơn.

Khi Mạc Bắc và Mạc Phi mặc bộ quần áo thể thao cùng kiểu dáng bất ngờ đứng trước mặt, Mạc Hường Văn giật mình tới mức suýt chút nữa đánh rơi cả cuốn sách trên tay.

Từ trước đến nay, cô chỉ thấy Mạc Phi giống Mạc Bắc vừa vừa thôi, nhưng hai người xuất hiện trong cùng một kiểu dáng quần áo, cô mới bất giác nhận ra, tất cả những đặc điểm di truyền từ Mạc Bắc tiềm ẩn trên người Mạc Phi lúc này đã hiển hiện ra hết. Bất cứ ai nhìn vào hai người đều sẽ nói đó là hai bố con ruột không sai vào đâu được.

Mạc Hường Văn dù trăm giấu ngàn giếm cũng chẳng thể nào thảng nổi quan hệ huyết thống giữa họ, cô đành mỉm cười đầy khổ sở.

Mạc Bắc hoàn toàn không hiểu tại sao Mạc Hường Văn lại có nét mặt khổ sở như vậy, chỉ sợ cô lại không vui liền lên tiếng: “Tôi nghĩ mặc vào hôm tổ chức hội diễn thể thao sẽ rất hợp, quên mất không thương lượng cùng cô trước.”

Giọng nói và thái độ của anh hết sức thận trọng, khiến cho Mạc Hường Văn cảm thấy hơi áy náy, cô lập tức đáp lại: “Không vấn đề gì đâu, anh mặc đẹp lắm. Đây là một hội diễn thể thao mà.”

Mạc Phi giơ tay hình chữ V, vui như thấy hội, lại hỏi thêm Mạc Hường Văn: “Mẹ ơi, hay là mẹ cũng mặc một bộ giống như thế đi?”

Mạc Hường Văn xéch ngược lông mày lên, giống như một con mèo bị giẫm trúng chiếc đuôi, nhưng sau đó lại ngượng ngùng nói: “Không cần đâu, mẹ không có loại quần áo kiểu này.”

Mạc Bắc nhìn cô rồi mỉm cười, lúc này anh gần như mất hồn, cho dù cô không hề biết được.

# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

www.dtv-ebook.com

## Chương 14

Cả đêm ấy, Mạc Hường Văn chẳng thể nào ngủ yên giấc được, dáng vẻ vui như Tết của Mạc Phi quanh quẩn mãi trong đầu cô.

Cô sực nhớ lại câu nói của Quản Huyền, và cả những lời khuyên răn của Tần Cầm. Cả hai chị đều nghĩ tốt cho cô, nói rất hợp lý. Bỗng nhiên, cô lại nghĩ đến Mạc Bắc.

Gần đây, tòa nhà này bắt đầu có thêm một vài chuyện thị phi đồn thổi. Tất cả mọi người đều bàn tán về Mạc tiên sinh thuê căn phòng 403 phải lòng người mẹ đơn thân trẻ tuổi Mạc Hường Văn ở phòng 402.

Bác Thôi không ngừng nói với cô rằng: “Hường Văn, Mạc tiên sinh là một người tốt bụng, tôi đã nhìn thấy từ lâu rằng cậu ấy có ý tứ với cô đấy.” Bà tỏ rõ vẻ nhiệt tình của người nắm bắt mọi nội tình sự việc, Mạc Hường Văn thấy vậy chỉ biết mỉm cười đáp lại.

Còn có rất nhiều người hàng xóm khác ít nhiều cũng biểu hiện ra ý nghĩ tương tự như vậy.

Ví như anh mặt rỗ trông xe ở dưới nhà mấy hôm trước vừa thấy cô về liền chạy tới thông báo rằng: “Mẹ bé Mạc Phi, chỗ đỗ xe của Mạc tiên sinh bị khách của phòng 501 chiếm mất rồi, phiền cô gọi điện thoại cho anh ấy báo là đem xe gửi tạm chỗ khác một hôm nhé! Một lúc nữa, tôi phải ra ngoài ăn uống cùng mấy người bạn thân rồi.”

Hay như một bác ở dưới nhà cô hai, ba tầng mỗi khi tìm được cơ hội tán gẫu, không nhìn thấy Mạc Bắc đưa Mạc Phi đi học lại đến gần hỏi thăm



Mạc Phi: “Mạc Phi à, chú Mạc hôm nay không đưa cháu đi học à?”

Mạc Phi ngậy ngô trả lời: “Dạo này chú ấy bận lắm ạ.”

Tất cả mọi sự việc cô đều nhìn thấy và biết hết.

Trong mắt của mấy hàng xóm ở khu nhà này, Mạc Bắc đã có mối quan hệ không thể nói rõ thành lời với hai mẹ con nhà họ Mạc.

Vậy là mọi chuyện đã lật sang một trang mới, cuộc sống đơn điệu vô vị của người phụ nữ đơn thân trẻ tuổi như cô cuối cùng cũng tô điểm thêm màu sắc hoa hồng. Lúc này đáng lẽ cô phải cảm thấy đau đầu nhức óc, thế nhưng hoàn toàn ngược lại, cảm xúc của cô chẳng hề rõ ràng chút nào.

Mạc Hương Văn chợt nhận ra, Mạc Bắc đúng là một đối thủ đáng gờm. Anh đang muốn cái gì chứ? Không lẽ anh thật sự muốn kết hôn với cô sao?

Đây là điều mà cô chẳng bao giờ dám nghĩ tới.

Nếu như anh kết hôn cùng cô vì cảm thấy áy náy, hối hận thì đúng là trò cười vô vị. Cô, Mạc Hương Văn không cần sự thương hại của một người đàn ông theo kiểu đó, cô càng không bao giờ quên được ban đầu anh chỉ đơn thuần là người khách làng chơi mà thôi. Ngẫm lại, chính cô cũng thấy cách nghĩ này không đúng. Mạc Bắc đầy thiện ý, cô không thể nào dùng trái tim tràn đầy hiềm nghi để suy diễn lòng tốt của anh được.

Chẳng phải đây chính là một ý nghĩ không nhân đạo chút nào sao?

Cô có thể chọn lựa một phương thức hòa bình để đối xử với anh.

Đến tầm nửa đêm, Mạc Hương Văn đứng dậy đi ra phòng bếp, rót cho mình một ly nước lạnh, cô cần phải bình tĩnh vào lúc này.

Khi đi qua cửa phòng của Mạc Phi, cô nghe thấy có tiếng động trong đó liền đẩy cửa đi vào.

Không ngờ Mạc Phi vẫn chưa ngủ, đang gác đùi lên đầu giường làm mấy động tác thể dục. Quay đầu sang thấy mẹ đi vào, Mạc Phi tỏ ra hơi hoảng hốt, thu chân lại, ngồi bật dậy.

Mạc Hương Văn liền mắng: “Con lại giờ trò gì đấy?”

Mạc Phi ôm lấy eo của mẹ rồi bỗng nhiên nũng nịu: “Mẹ ơi, con yêu mẹ nhiều lắm!”

Trái tim Mạc Hương Văn đột nhiên mềm ra như nước.

Mạc Phi lại nói thêm: “Mẹ ơi, mẹ là người mẹ tốt nhất trên thế gian này, con yêu mẹ nhất nhất nhất luôn.”

Mạc Hương Văn ôm chặt lấy con trai, vuốt ve khuôn mặt của thằng bé.

Đây chính là thiên sứ cứu rỗi cuộc đời cô.

Lúc sinh Mạc Phi, cô đã phải chịu rất nhiều áp lực, dù là mượn tiền của Quản Huyền và Vu Chính, nhưng vẫn chẳng thể nào đủ được. Mạc Phi bị mắc chứng vàng da sinh lý của trẻ sơ sinh, suýt chút nữa chuyển thành nhiễm trùng.

Cô đứng trước cửa nhà ông bà nội một hồi, nhìn dòng người và xe cộ qua lại tấp nập, hòa trong ánh đèn đường hoa lệ trông thật đông vui, náo nhiệt. Sau cùng, cô lấy hết dũng khí bước vào trong.

Ông nội im lặng nghe cô tường thuật ngắn gọn lại tình cảnh trước mắt của bản thân, sau đó lấy ra một hộp bánh quy cũ kĩ. Chiếc hộp này đã quá cũ, ông nội phải khó khăn lắm mới mở ra được.

Đây chỉ là một chiếc hộp thông thường chứ không có gì đặc biệt cả, nhưng lại chứa đựng trong đó biết bao tình cảm và chuyện cũ của những người già cả, biết bao nhiêu thăng trầm, vui vẻ, đắng cay.

Ông nội đưa cho cô một quyển sổ tiết kiệm, trong đó có năm vạn đồng.

Cô liền quỳ xuống, dập đầu lạy ông nội đủ ba cái.

“Ông nội, cháu là một đứa bất hiếu, khốn nạn, cháu không xứng làm cháu của ông.”

Nét buồn rầu trên khuôn mặt ông nội chẳng thể nào che giấu được dưới ánh đèn điện, giọng nói của ông cũng già nua, tàn tạ theo dấu của thời gian. Thì ra, tất cả mọi chuyện đều không giống như những gì cô vẫn thường nghĩ, những chuyện hoang đường cô gây ra trước mặt người ông già nua chẳng khác nào một trò cười lớn nhất trên thế giới này.

“Vãn Vãn, ông bà cũng có lỗi với cháu. Bố cháu muốn đón ông bà sang Mỹ để dưỡng lão, nó làm vậy là không đúng. Ông cũng không đúng vì đã không chăm sóc, quản lý cháu cho tốt. Ông bà cũng cao tuổi rồi, cháu một thân một mình phải cố gắng hết mình đây.” Ông nội nói.

Bà nội ngồi một bên đưa tay lên gạt nước mắt, rồi nhắc đi nhắc lại: “Vãn Vãn, cháu lúc nào cũng không tốt, sau này phải làm thế nào đây? Bố mẹ đều không quan tâm, lại còn sinh thêm một đứa nữa.”

Kể từ sau năm mười sáu tuổi, đó là lần đầu tiên Mạc Hướng Vãn khóc lóc thảm thương.

Cô cảm thấy những cơn đau tràn đến liên tục, đau thấu cả xương cốt, rồi cô chợt nhận ra mình đã sai lầm từ đầu đến cuối.

Thật sự, ông bà nội hết lòng yêu thương cô, trước kia đã từng thử quan tâm, chăm sóc nhưng lại bị cô từ chối, nhất quyết đi vào con đường đen tối.

Cô nói trong nước mắt: “Cháu là một người không biết phân biệt tốt xấu.”

Ông nội ngược đầu lên, dường như không muốn để nước mắt chảy xuống. Ông cũng thốt lên tự trách bản thân: “Ông không dạy dỗ được bố cháu, cũng chẳng dạy dỗ được cháu. Ông đúng là vô dụng quá!”

T-T

Khoản tiền tiết kiệm năm vạn đồng vẫn luôn nằm ở đầu giường của cô, vào những lúc khó khăn, gian khổ nhất cô cũng nhất quyết không lấy ra dùng. Mỗi lần năm hết Tết đến, cô đều gửi thư chúc mừng đến địa chỉ nhà bên kia Đại Dương, nhưng chưa bao giờ gửi ảnh Mạc Phi sang đó.

Ông bà nội luôn cảm thấy bất lực vì đã không dạy dỗ con trai tốt, cũng không quản giáo cô cháu gái tử tế. Nỗi đau ấy luôn day dứt, dần vật trái tim già nua của ông bà.

Một giọt máu đào hơn ao nước lã, Mạc Hương Văn giờ đây đã thấu hiểu hết được ý nghĩa của câu nói này.

Khi ấy, khuôn mặt bé nhỏ, xinh xắn của Mạc Phi trông thật yếu ớt, mong manh, cậu bé rất ngoan ngoãn nằm trong chiếc nôi. Cô ôm Mạc Phi lên cho con bú, nhìn đứa con trong vòng tay mình, nước mắt cô lại lăn dài trên má.

Đây là khoảng thời gian vô cùng khốn khổ, khó khăn, cực nhọc và nên sớm kết thúc.

Trên thế giới này, dưới ánh mặt trời kia, đứng lên làm lại từ đầu không phải là việc gì quá khó khăn. Cô cần phải tạm biệt đôi mắt thất thần, không

chút sức lực nào, ít nhất cũng phải viết trên tấm thiệp chúc mừng những nét bút tươi mới, rạng rỡ để cho người già ở nơi xa xôi có thể an lòng sống tiếp.

T-T

Mạc Hương Văn ôm chặt lấy Mạc Phi, hôn nhẹ lên mái tóc của cậu bé.

Cô hỏi: “Nói cho mẹ biết, tại sao con vẫn chưa ngủ?”

Mạc Phi thành thật trả lời: “Con đang nghĩ tới hội diễn thể thao ngày mai ở trường.”

Mạc Hương Văn không hề cảm thấy ngạc nhiên. Lúc này, chắc chắn Mạc Phi đang nghĩ đến Mạc Bắc, anh là một người thân thiết, đã cho Mạc Phi một nửa sinh mệnh để có mặt trên cuộc đời này. Vì thế, cô không lấy gì làm lạ khi cậu bé vì được gần gũi với anh mà trăn trở không ngủ được.

Niềm hân hoan của con trẻ, cô nữ lòng nào tước đoạt?

Thế nhưng, Mạc Phi không hề hỏi thăm mẹ về việc có muốn hẹn hò yêu đương cùng chú bốn mắt hay không. Cậu bé biết rằng làm vậy sẽ khiến mẹ cảm thấy khó xử, cũng giống như việc cậu bé không bao giờ hỏi bố ở đâu mà tự mình giải thích cùng giáo viên là bố đã ra nước ngoài công tác.

Mạc Hương Văn cảm thấy không dễ chịu chút nào. Cô chỉ muốn an ủi con trai, nên nhắc lại ý của mình, không hề từ chối: “Phi Phi, nếu như con muốn gọi chú bốn mắt là bố thì cứ gọi đi.”

Mạc Phi gật đầu lia lịa, đôi mắt sáng rực lên, tràn đầy niềm hân hoan vui sướng.

Mạc Hương Văn bảo cậu bé nằm xuống, rồi nhẹ nhàng nói: “Phi Phi, nếu như con muốn gọi chú bốn mắt là bố, thì không thể để cho bố mình mất

mặt được đúng không? Cuộc thi ngày mai nhất định phải cố gắng hết mình, cho nên bây giờ cũng phải đi ngủ cho sớm để dưỡng sức chứ!”

Mạc Phi nói thêm một câu rồi nhanh chóng nhắm mắt lại: “Mẹ ơi, con chắc chắn con sẽ thi đấu hết sức mình, để cho bố mẹ cảm thấy hãnh diện vì con, giống như tiểu Lâm Hạo[1] vậy.”

[1] Cậu thiếu niên nhỏ tuổi nhất anh dũng tham gia chiến dịch cứu nạn trong vụ đại địa chấn tại Văn Xuyên, Tứ Xuyên kinh hoàng nhất trong lịch sử Trung Quốc năm 2008.

Mạc Hương Văn đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc Mạc Phi. Con trai cô là một đứa trẻ mẫn cảm, lạnh lợi, mấy tháng xem truyền hình về trận đại địa chấn tại Văn Xuyên lúc nào cũng sụt sùi nước mắt thương mọi người, cậu bé nghẹn ngào nói với cô: “Mẹ ơi, vậy là rất nhiều bạn nhỏ không còn bố mẹ nữa rồi.”

So với cô, đứa trẻ này còn biết trân trọng cuộc sống tươi đẹp hơn nhiều.

Mạc Hương Văn liền nói với Mạc Phi: “Đúng vậy, chính là thế, con phải học theo tinh thần của bạn nhỏ Lâm Hạo, dũng cảm, chính trực, nhân ái, hơn nữa không được để mẹ phải lo lắng nhiều nhé!”

Mạc Phi lập tức vui vẻ nói: “Con đi ngủ ngay bây giờ đây”. Sau đó, cậu còn giả vờ cất tiếng ngáy nữa.

Mạc Hương Văn đứng dậy, tắt đèn đi ra.

T-T

Ngày mai sẽ là một bắt đầu hoàn toàn mới.

Cô và con trai sẽ gặp lại vầng thái dương ấm áp, rọi chiếu muôn nơi.

Mạc Hương Văn thức dậy từ sớm, sắp xếp điều chỉnh lại những công việc quan trọng mình quản lý rồi gửi email cho Trâu Nam, nhờ cô hoàn thành nốt nhiệm vụ ngày hôm nay hộ mình. Sau đó nhắn tin cho Vu Chính, tuy rằng hôm trước đó cô đã báo cáo xin nghỉ phép với bộ phận nhân sự, nhưng vẫn phải báo cáo đầy đủ, cặn kẽ mọi việc cho Vu tổng mới phải đạo.

Cô làm xong tất cả những việc này, Mạc Phi vẫn còn chưa tỉnh dậy. Có lẽ do hôm qua cậu bé đã ngủ quá muộn, nên đến bây giờ vẫn chưa thức dậy nổi. Cô cũng chưa vội gọi Mạc Phi dậy, hội diễn thể thao ở trường học chín rưỡi mới bắt đầu, học sinh không cần phải đến trường như mọi khi vào bảy rưỡi, nên cô có thể để Mạc Phi ngủ thêm lúc nữa.

Học sinh hiện nay đúng là quá vất vả, mới tí tuổi đầu mà đã phải đeo ba lô đến trường từ lúc bảy giờ sáng, chiều năm giờ mới tan học, cô còn động viên Mạc Phi tham gia thêm một vài hoạt động ngoại khóa theo sở thích của bản thân sau giờ học nữa. Chỉ có điều, thời gian rảnh rỗi của con trai quá ít, cô vẫn luôn nghĩ, nếu như mua được một chiếc xe, thì có thể khiến con thoải mái hơn đôi chút.

Vấn đề này mấy tháng nay Mạc Bắc đã giải quyết đâu ra đấy.

Những gì anh đã làm thật sự là quá nhiều.

Vừa mới nghĩ đến Mạc Bắc, cô liền nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên. Mạc Hương Văn đi ra mở cửa, bên ngoài là Mạc Bắc, anh hoàn toàn không ngờ cô là người ra mở cửa nên hơi ngây người đôi chút.

Mạc Hương Văn mỉm cười: “Chào buổi sáng.”

Mạc Bắc khôi phục lại nụ cười hiền hòa, ấm áp mọi khi, nhìn cô bằng ánh mắt khiến cô chẳng thể nào tiếp tục tâm trạng và biểu cảm xa cách vạm dậm như mọi khi được nữa.

“Tôi vẫn còn chưa mua đồ ăn sáng, tôi nghĩ trước khi vận động nên ăn thanh đạm và no một chút thì tốt hơn. Tôi nhớ là cô đã mua mì để trong bếp, có thể mượn bếp của cô một chút được không?”

“Được chứ!”

Sự thoải mái, hào sảng của Mạc Hương Văn như động viên cho Mạc Bắc rất nhiều, anh nhìn cô rồi hỏi: “Cô muốn ăn gì?”

“Tối qua, tôi có xào chút mộc nhĩ trắng, nấu với mì là ổn rồi.”

“Vậy đâu có được, hôm nay nắng gắt lắm đấy.”

“Vậy anh muốn làm gì thì làm, tôi thế nào cũng xong.”

Mạc Bắc thầm nghĩ, khi phụ nữ nói “thế nào cũng xong” hoàn toàn là một nhiệm vụ vô cùng gian khổ, khó khăn, cô cứ “thế nào cũng xong” thì bảo anh phải làm thế nào để đoán được tâm ý của cô chứ?

Anh rất thuận thực lấy chiếc máy nướng bánh mì từ phòng bếp, rồi lấy bánh mì, trứng gà và bơ trong tủ lạnh, sau cùng lấy đĩa, đĩa, thìa từ tủ bếp ở nhà cô ra ngoài.

Mạc Hương Văn nhìn thấy cảnh này, trong lòng thầm nghĩ, có lẽ anh đã thật sự coi nơi đây là nhà của mình rồi.

Trong ấn tượng của Mạc Hương Văn, xưa nay Mạc Bắc làm việc gì cũng rất thuận thực, nhanh nhẹn. Anh chỉ mất đúng một phút đồng hồ để hoàn thành món sandwich phương Tây và món trứng kiểu Trung Hoa. Không chỉ vậy, anh còn mang sữa tươi sang rồi làm nóng luôn cho hai mẹ con cô.

Điều Mạc Hương Văn phải làm lúc này chỉ là ngồi trước bàn ăn chờ đợi, trong lòng cô không ngừng suy ngẫm, liệu còn có việc gì mà người đàn



ông này không biết làm?

Mạc Bắc vừa quay đầu lại đã nhận ngay ra sự ngạc nhiên ẩn chứa trong đôi mắt của Mạc Hương Văn.

Anh nhìn cô rồi mỉm cười, thấy thần thái cô thoải mái, chắc là có đôi chút hứng thú nói chuyện phiếm, anh có thể bắt đầu một số đề tài nói chuyện “vô hại” nào đó.

“Gần đây tình trạng sức khỏe của cô tốt hơn nhiều rồi đấy, nghỉ ngơi thật tốt chính là đảm bảo vững chắc nhất cho công việc. Chương trình nghệ thuật sắp tới chắc chắn sẽ khiến cô bận rộn một trận tối mắt tối mũi đây.”

“Cũng bình thường thôi”. Mạc Hương Văn buộc lại tóc, bởi vì ở nhà cho nên cô cũng buộc tóc một cách tùy tiện.

Mạc Bắc lại muốn thấy hình dáng của cô khi buông xõa mái tóc xuống.

Hình ảnh Thảo Thảo tóc buông xõa chín năm trước đã mờ mờ ảo ảo trong tâm trí anh. Anh chỉ còn nhớ mang máng sự run rẩy của cô khi nằm dưới thân người mình, những sợi tóc của cô chạm vào khuôn mặt khiến anh cảm thấy ngứa ngứa.

Mạc Hương Văn không phải là Thảo Thảo, không tùy tiện buông xõa tóc xuống, lúc nào cô cũng buộc hoặc búi tóc lên, không chút cầu thả, lúc nào cũng chỉnh chu đúng đắn, quy tắc và nghiêm chỉnh.

Mạc Hương Văn hơi bất ngờ, từ đâu mà anh biết rõ được chuyện công việc của cô thế chứ? Mạng thông tin của anh thật quá sắc bén, thế nhưng, cô lại chẳng biết chút gì về anh cả, đây chính là điểm yếu của cô. Cô liền hỏi Mạc Bắc: “Anh cũng rất bận còn gì, ngày nào cũng họp hành ở nhà.”

Mỗi khi cảm thấy nghi ngờ gì, đôi mắt cô lại hơi hơi mở to hơn thường ngày. Điểm này rất giống với Mạc Phi, mỗi khi hỏi anh câu gì, đôi mắt của thằng bé thường mở to ra. Từ trước đến nay, Mạc Bắc vẫn luôn thừa nhận một điều, đôi mắt của hai mẹ con cô thực sự rất đẹp, là đôi mắt to, tròn rất có sức hút. Đôi mắt của Mạc Hương Vân quả thật là một đôi mắt long lanh biết nói, lại được đặt dưới một đôi lông mày khá đậm, nên rất hợp với tính cách quật cường, mạnh mẽ của cô.

Để đạt được không khí nói chuyện thân nhiên, hòa hợp thế này, anh đã phải tốn biết bao thời gian và công sức? Cuối cùng, cô cũng đã chịu tán gẫu cùng anh những chuyện tầm phào, ngẫu hứng.

Mạc Bắc liền trả lời: “Tôi quản lý một hợp đồng đầu tư vốn ở khu vực này, chính vì vậy mà thuê nhà gần đây, tiện theo sát vụ việc”. Anh hình như vẫn sợ cô không tin lời anh nói, lại thêm lời giải thích: “Mấy nhà đầu tư trong hay ngoài nước đều muốn chiếm được miếng mồi ngon lành, béo bở nhất. Công việc của tôi chính là giữ vững quan ải để họ không bán cổ phần rẻ mạt quá, càng không để họ mắc lừa nhà đầu tư, nếu không thì chính là do tôi đã thất trách.”

Mạc Hương Vân bất giác đưa cằm anh một câu: “Anh hy sinh vì công việc cũng nhiều quá nhỉ?”

Mạc Bắc mỉm cười: “Khách hàng là thượng đế mà, công ty, tổ chức nào mà chẳng yêu cầu hiệu quả, năng suất cao.”

Lời nói này vừa nghiêm túc vừa hợp lý, Mạc Hương Vân không nói gì thêm, thấy thế, Mạc Bắc lại gợi thêm một đề tài khác: “Sau này cô uống rượu thì phải chú ý một chút, công việc không phải liều mạng, ông chủ không phải là Hoàng đế, cô còn như vậy lần nữa sẽ dọa con trẻ sợ chết khiếp mất thôi.”

Mạc Hướng Văn ngồi nghe anh nhắc lại chuyện trước đó, lại là chuyện áy náy bấy lâu trong lòng nên cô liền lên tiếng phản bác lại: “Không sao đâu, tửu lượng của tôi cũng không tệ lắm.”

Mạc Bắc vẫn mỉm cười. Thị lực của anh không tốt lắm, nhưng vẫn rất sắc bén, những lời nói cố tỏ ra mạnh mẽ trước mặt anh thường chẳng có tác dụng gì nhiều. Mạc Hướng Văn né tránh ánh mắt của anh, cúi đầu nói: “Tôi biết rồi mà. Tôi cũng chỉ say có đúng một lần đó thôi.”

“Cô chính là cây đại thụ, là trụ cột tinh thần của Mạc Phi, cần phải giữ gìn sức khỏe của mình.”

Câu nói này tự nhiên, sáng khoái như một cơn gió mát, thổi đi hết cả quá khứ đau khổ và day dứt. Người đã khẳng định một thân phận hoàn toàn mới, hoàn toàn tốt đẹp của cô lại chính là người mà năm xưa cô đã từng đối địch, đã từng lạnh lùng và cay nghiệt. Cô khẽ nhếch đôi mày lên, cũng đúng lúc Mạc Bắc vừa làm xong sandwich đang bê ra trước mặt cô, có mướp đắng, thịt gà lại có cả bơ, dinh dưỡng phong phú, dồi dào, càng nhìn lại càng bị thu hút, thêm vào đó là mùi vị thức ăn thơm phức nên nhất thời cô không kịp đáp lại lời nói mang tính khẳng định của anh.

Mạc Bắc nhìn thấy dáng vẻ cô bình thản thưởng thức món ăn mình làm ra, cảm thấy vô cùng dễ chịu, khoan khoái. Ánh nắng rực rỡ xuyên qua ô cửa sổ, chiếu lên đầu của cô gái ngồi trước mặt anh, phản chiếu lại thứ ánh sáng thật dịu nhẹ, ấm áp.

Mạc Bắc dần dần tiến lại gần, đặt tay lên trên mặt bàn. Cả thân người cô đang được ánh nắng bao quanh, sáng trong, thuần khiết, thơ ngây, gần như còn xán lạn hơn cả ánh mặt trời ngoài kia. Anh đột nhiên cảm thấy có một sự thôi thúc vô cùng mạnh mẽ, muốn lại gần hơn nữa ánh sáng mặt trời của lòng mình.

Đúng lúc ấy, cánh cửa phòng Mạc Phi cọt kẹt dần dần mở ra. Đứa trẻ đưa tay lên dụi mắt như không nhìn rõ, cứ tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Từ trước đến nay, cậu bé chưa bao giờ nói với mẹ mình là hồi nhỏ cậu đã có một giấc mơ, mỗi buổi sáng khi thức dậy sẽ nhìn thấy bố mẹ ngồi bên bàn ăn, cùng nhau chờ đợi cậu bé tỉnh dậy. Chính vì vậy, Mạc Phi cho rằng mình vẫn còn đang nằm mơ.

Mạc Phi dụi mắt một lần rồi lại dụi mắt thêm lần nữa, đôi mắt ngày càng mở to hơn, trong lòng chọt dâng lên một sự xúc động, không ngừng thôi thúc cậu bé mở miệng cất tiếng gọi: “Bố ơi, mẹ ơi!”

Mạc Bắc và Mạc Hường Vân thấy cậu bé tỉnh giấc, còn chưa kịp nói lời nào, thậm chí bàn tay của Mạc Bắc vẫn còn đang đặt trên bàn. Anh vốn dĩ định bước tới bế đứa trẻ đáng yêu vừa thức giấc lên, nhưng mới bước được vài bước, bỗng nhiên nghe thấy câu nói như sét đánh ngang tai này.

Kể từ sau khi biết được Mạc Phi chính là cốt nhục của mình, anh luôn luôn mộng tưởng về thời khắc đứa trẻ này gọi mình là “bố”. Nhưng đó chỉ là suy nghĩ, huyễn tưởng của riêng anh mà thôi, anh chỉ dám chôn giấu cảm giác này thật sâu vào trong tim, chứ trên thực tế vẫn còn mơ hồ lắm.

Anh thầm dặn lòng, nếu như Mạc Hường Vân không cho phép thì anh quyết không đưa ra yêu cầu như vậy.

Đúng vậy, đây quả là một yêu cầu quá đáng, đứng trước mặt một người mẹ đã hy sinh đến cả xương máu và nước mắt cho con mình, Mạc Bắc tự nhận thấy mình không đủ tư cách để đón nhận tiếng gọi thiêng liêng đó.

Thế nhưng, tiếng nói của Mạc Phi cất lên chẳng khác nào tiếng sấm đầu tiên nổi lên giữa mùa xuân, khiến trái tim anh như vỡ thành hai. Khi đối diện với tình huống này, Mạc Bắc thật sự không biết phải xử sự thế nào trước tiếng gọi “bố ơi” của con.

Người duy nhất mà anh có thể học hỏi chính là bố mình, người luôn luôn tỏ ra oai nghiêm trước mặt con cái. Cho nên, anh nghĩ mình sẽ ngồi xuống, nhưng như thế vẫn quá nghiêm chỉnh, thật không thân thiện chút nào, anh quyết định sẽ bế đứa trẻ lên. Trong một khoảnh khắc ngần ngại anh đã do dự, bước lên phía trước rồi lại định ngồi xuống và đương nhiên là anh đã ngồi xuống một chỗ trống không. “Bụp”, anh ngã phệt xuống đất, khiến cho Mạc Hướng Văn sợ hãi đến mức đứng bật dậy.

Mạc Phi “a” lên một tiếng, bừng tỉnh khỏi giấc mộng, hình như nhận ra là mình đã gọi nhầm, nên liền lo lắng quay sang nhìn Mạc Hướng Văn: “Mẹ ơi, có phải con đã gọi nhầm bố rồi không?”

Câu nói này lại khiến cho Mạc Bắc vẫn đang ngồi trên mặt đất nghe thấy không mấy dễ chịu, anh không đứng dậy ngay mà quay đầu lại hỏi Mạc Hướng Văn: “Cái gì là gọi nhầm bố chứ?”

Mạc Hướng Văn vẫn còn chưa kịp phản ứng lại kịp với tình huống đột biến này, không biết phải trả lời hai câu hỏi ngớ ngẩn này thế nào, cô chỉ thầm nghĩ, đúng là con ngốc, bố lại càng ngốc hơn. Cô bất giác nghiêm mặt lại, vẫy vẫy con trai rồi trực tiếp đưa con vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt.

T-T

Buổi sáng hôm đó, Mạc Bắc vẫn chẳng thể nào định thần lại nổi, khoe miệng nhoẻn cao, luôn giữ trạng thái thân thiện, dễ gần, tính cách hiền hòa tốt hơn cả mọi khi, thậm chí khi lái xe anh còn huyết sáo vô cùng hứng chí, yêu đời.

Mạc Phi thì ngân nga hát theo điệu huyết sáo của anh, xem ra cậu bé cũng hân hoan không kém: “Ánh thái dương rọi chiếu khắp nơi nơi. Những bông hoa không ngừng nhìn tôi mỉm cười. Các chú chim nhỏ luôn miệng hát chào buổi sáng. Hỏi tôi tại sao lại đeo chiếc ba lô trên vai?”

Cả hai phiền phức đến mức Mạc Hương Văn cau chặt đôi mày lại.

Mạc Phi có rất nhiều sở trường nhưng hoàn toàn không bao gồm giọng hát hay trong đó, thậm chí còn hát sai nhạc cả những bài hát nhi đồng. Gen di truyền một cách bất đắc dĩ thế này khiến cô chẳng thể nào phát cẩu với con trai được, đành phải đưa lời mang tính thương lượng: “Phi Phi, lúc này đáng lẽ con phải suy nghĩ xem chút nữa sẽ phối hợp với đồng đội trong trận bóng đá thế nào mới đúng chứ!”

Mạc Phi rướn người lên phía sau của ghế lái xe, đưa tay ôm lấy đôi vai của Mạc Bắc rồi nói: “Bố đã nói với con về việc này rồi đúng không ạ?”

Mạc Bắc chiều theo ý con nói: “Phi Phi thông minh tuyệt đỉnh, sẽ học tập theo Oliver Kahn[2].”

[2] Tên thủ môn nổi tiếng Đội tuyển bóng đá quốc gia Đức.

Từ sau lần Mạc Phi bị trẹo chân, giáo viên thể dục ít khi để cậu bé làm tiền vệ, sau đó thấy động tác cậu nhanh nhẹn, lanh lợi, lại có khả năng chỉ huy, động viên các thành viên khác trong đội, nên đã cho cậu bé về vị trí thủ thành, trấn giữ cầu môn. Chính vì lí do này mà Mạc Phi cảm thấy chán nản một thời gian dài, Mạc Hương Văn không hiểu gì về bóng đá, nên lúc đó chỉ động viên con: “Phi Phi, nếu như con có thể tạo ra thành tích xuất sắc ở tất cả các vị trí thì cũng là một thành công vô cùng lớn rồi.”

Nghe thấy câu nói của mẹ, Mạc Phi dần dần vui vẻ hơn, chăm chỉ đi luyện tập và rồi từ đó cậu bé bắt đầu cảm thấy vinh hạnh vì được làm thủ môn, lại còn mượn đĩa DVD của Mạc Bắc để xem trận đấu cáo biệt sự nghiệp của thủ môn người Đức nổi tiếng thế giới Oliver Kahn cùng với anh.

Mạc Hương Văn tự cảm thấy mình khó mà không bằng lòng được với Mạc Bắc trong việc giáo dục con trai, về điểm này, cô quả nhiên còn thiếu rất nhiều kỹ năng. Trong những ngày tháng vừa làm mẹ lại kiêm nhiệm

luôn vai trò người cha, có nhiều việc khiến cô cảm thấy lực bất tòng tâm. Vai trò người cha đó thật sự cần một người đắp đầy vào, cho dù chỉ là bổ sung trong tâm lý của con trai cô thôi cũng được.

Vậy nên để cho Mạc Phi gọi Mạc Bắc là “bố” cũng chẳng có gì quá đáng cả.

T-T

Lúc đánh răng xong, Mạc Phi mới thì thầm hỏi cô: “Mẹ ơi, có phải chú bốn mắt không thích con gọi chú ấy là “bố” không?”

Nếu Mạc Hường Văn trả lời là “đúng” thì hoàn toàn trái với lương tâm, nếu bảo là “không phải” thì hình như lại đoán mò suy nghĩ của người ta, nên cô đành phải nói rằng: “Con tự mình ra hỏi chú ấy xem sao?”

Mạc Phi liền chạy tới bên cạnh Mạc Bắc nhẹ nhàng cất tiếng hỏi: “Chú bốn mắt, cháu có thể gọi chú là bố được không?”

Sau khi bị ngã đứng dậy, thần thái của Mạc Bắc dần trở nên ôn hòa, dịu dàng, tâm trí dần bình tĩnh trở lại. Anh vui vẻ trả lời: “Yêu cầu do Phi Phi đưa ra đương nhiên là được rồi.”

Mạc Hường Văn thầm mắng anh trong lòng: “Khuôn mặt đang đỏ ửng lên vì sung sướng, vậy mà còn nói vậy, đúng là da mặt dày hơn cả bức tường thành.”

Nghe Mạc Bắc trả lời thế, Mạc Phi tỏ ra vui sướng, hân hoan vô cùng. Vốn dĩ từ nhỏ đến lớn Mạc Phi đã là đứa trẻ biết ăn biết nói, trên đường đi tới trường, cậu bé liên tục nói đủ mọi chuyện. Trước mỗi một câu nói, cậu bé đều nhất định phải thêm một câu “bố ơi”, “bố à”. Mỗi lần Mạc Phi gọi một tiếng lại khiến cho ông bố Mạc Bắc vui đến hớn hờ cả mặt mày, lập tức đáp lời lại con.

Lúc này, Mạc Hường Văn chợt cảm thấy trong lòng đang trào lên cảm giác đổ kị đến mức nghiêng rãng mãi không thôi.

Khi tới trường học, vừa nhìn thấy các thành viên cùng đội bóng của mình, Mạc Phi liền hét lên đòi xuống xe trước, lại còn bắt mẹ mình nhất định không được đi xuống theo. Cậu bé liên tục năn nỉ: “Mẹ đợi một lát rồi ra đây cùng bố luôn nhé.”

Mạc Hường Văn không thể hiểu nổi, nhưng lúc này tâm tư, trí óc của cô vẫn còn đang vô cùng phức tạp, mơ màng nên đành ngồi lại trên xe.

Mạc Bắc cho xe đi quanh trường một vòng mới tìm được chỗ đỗ xe thích hợp. Anh nhìn thấy khuôn mặt nghiêm nghị của cô gái ngồi phía sau mình thông qua chiếc gương chiếu hậu, suốt chặng đường cô chẳng nói với anh câu nào. Anh không hề biết rằng, sau khi trả lại quan hệ huyết thống cho anh thì cô chẳng biết phải nói thêm gì nữa.

Mạc Bắc cũng không nói gì, mãi cho tới khi tìm được chỗ dừng xe thích hợp, chính là góc quặt bên cạnh trường học. Người trông giữ xe đã quá quen với việc các phụ huynh học sinh lái xe hàng hiệu đắt tiền đến trường, nên chẳng nói lời nào, chậm rãi ra hiệu cho Mạc Bắc lùi xe lại.

Thời gian trôi chậm chạp, Mạc Hường Văn vẫn không nói lời nào.

Mạc Bắc lùi xe lại, tắt máy, cô định mở cửa xuống xe, thì anh liền nhanh nhẹn xuống trước mở cửa cho cô, lại còn nói thêm một câu: “Cảm ơn cô.”

Lúc xuống xe, có lẽ do muốn né tránh anh hoặc chính vì nghe thấy câu nói này mà Mạc Hường Văn suýt chút nữa té ngã, may mà anh kịp thời đỡ lấy.

Hai người cùng nhau đi vào trường học của Mạc Phi.



Mạc Phi thật sự thích cảnh tượng lúc này, từ phía xa nhìn thấy bố mẹ mình bước tới. Đúng lúc ấy, cô giáo Cát đến bên Mạc Phi hỏi: “Mạc Phi, mẹ con hôm nay có tới không? Còn bố thì sao?”

Cô giáo Cát suy nghĩ một hồi lâu mới thận trọng đưa ra câu hỏi này. Bản thân cô nắm khá rõ tình cảnh nhà Mạc Phi, biết được rằng từ trước đến nay Mạc Hương Văn vẫn một thân một mình nuôi con, vậy nên cảm thấy vô cùng hiếu kỳ với việc bỗng dưng Mạc Phi lại tìm được một ông bố nào đó xuất hiện trong ngày hôm nay.

Mạc Phi cảm thấy đôi chút đặc ý khi nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc, hiếu kỳ của cô giáo chủ nhiệm lớp.

Thời khắc mà cậu bé mong chờ bao lâu nay cuối cùng đã tới, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt mình, Mạc Phi liền vẫy tay rồi hét lớn tiếng: “Bố ơi, mẹ ơi, con ở đây, ở đây này.”

Cô giáo Cát liền chào hỏi Mạc Bắc: “Bố cháu Mạc Phi, anh đã từ nước ngoài về nước rồi sao?”

Mạc Phi cảm thấy bất an, không ngờ rằng cô giáo chủ nhiệm của mình lại thẳng thắn đến vậy, cậu bé lén nhanh đến bên cạnh Mạc Bắc.

Mạc Bắc liền nói: “Đúng vậy, lần đầu tiên được gặp cô giáo, thời gian qua tôi sống và làm việc tại nước ngoài, con trai tôi chắc đã khiến cô giáo phải hao tâm tốn sức nhiều.”

Cô giáo Cát cũng khách khí trả lời: “Không đâu, không đâu, Mạc Phi nhà anh ngoan ngoãn lắm.” Quay sang nhìn Mạc Hương Văn, cô lại mỉm cười.

Mạc Hương Văn thì chẳng thể nào nheo miệng lên cười được, chỉ gật đầu thay lời chào hỏi.

Tiếp đó, Mạc Phi hứng khởi kéo tay bố mẹ đến xem thời gian thi đấu trong ngày hôm nay, trước tiên đến khu vực thi đấu trò “hoành hành bá đạo” rất được mong đợi. Nhưng Mạc Hương Văn nhận ra ngay vấn đề, cô liền hỏi Mạc Phi: “Sao con lại dám thi đấu cùng với các bạn gái thế?”

Mạc Phi nhìn xung quanh, thì ra tất cả các ứng cử viên tham dự trò chơi này đều là bố mẹ của các bạn học sinh nữ trong trường. Cậu bé liền gọi cô bé đứng gần đây: “Hứa Thu Ngôn, chào cậu.”

Mạc Hương Văn biết đứa bé gái này, là Lớp trưởng lớp Mạc Phi, đồng thời cô bé cũng là một cây văn nghệ cốt cán trong trường học. Ăn nói lanh lợi sắc sảo, cô bé lên tiếng trả lời Mạc Phi: “Mạc Phi, chào cậu. Tại sao cậu lại muốn thi đấu cùng các bạn nữ thế? Lẽ nào cậu không biết rằng phụ huynh của các bạn nam đều khá mạnh khỏe hay sao?”

Câu nói này khiến cho Mạc Phi tức đến độ nghiêng chặt răng lại.

Mạc Bắc thấy vậy, đoán ngay được vấn đề, e sợ Mạc Phi sẽ đắc tội với cô bé sắc sảo, lanh lợi này, rồi sẽ bị trêu chọc liên miên. Con trẻ bây giờ khôn sớm khiến người lớn cũng phải hoàn toàn thay đổi cách nhìn.

Anh liền hỏi Mạc Phi: “Xảy ra việc gì thế?”

Mạc Phi cúi đầu buồn bã: “Tuần trước, con chỉ kéo bím tóc của bạn ấy có chút xíu, đúng là nhỏ nhen.”

Cô bé gái đứng gần đó đang vô cùng vui vẻ, kiêu ngạo, hãnh diện, hân hoan, hớn hờ.

Mạc Phi nắm chặt lấy bàn tay của Mạc Bắc và Mạc Hương Văn, dường như đang sợ nếu như không có cuộc thi này thì hai người họ sẽ chia tay nhau ngay tức khắc.

Mạc Hương Văn cảm thấy vừa tức lại vừa buồn cười liền nói với con rằng: “Không phải con nói là phải biết đoàn kết yêu thương bạn học hay sao?”

Mạc Phi phụng phịu: “Bạn ấy ngồi phía trước con, phiền chết đi được, bím tóc cứ quấy đi quấy lại, có tóc dài hay lắm sao?”

Nhưng chỉ còn mười lăm phút nữa là các cuộc thi đấu bắt đầu, chẳng kịp đăng kí trò khác nữa.

Mạc Bắc ái ngại nhìn sang Mạc Hương Văn: “Hai chúng ta đành phải làm khán giả vậy.”

Vì cuộc thi lần này mà anh đã mua một bộ quần áo thể thao giống hệt kiểu của Mạc Phi, Mạc Hương Văn cũng đã đi mua đôi giày thể thao, bây giờ xem ra đều là phí công vô ích rồi.

Mạc Hương Văn liền nói: “Cũng chẳng sao hết, mười rưỡi là đến trận thi đấu bóng đá của Mạc Phi rồi.”

T-T

Mạc Phi phải khởi động làm nóng người trước, để lại bố mẹ mình ngồi trên khán đài xem bố mẹ của các bạn cùng học thi đấu.

Phía bên đó đều là các gia đình ba người, được cột vào một nhóm, đồng tâm hiệp lực, cùng tiến cùng lùi. Mạc Hương Văn xem rất nhập tâm, một gia đình như vậy mới được coi là hoàn mỹ. Nghĩ vậy nên cô bất giác lên tiếng cổ vũ cho các đội đang thi đấu dưới kia.

Mạc Bắc vắt chân chữ ngũ, nhàn nhã ngồi một bên, nhìn thấy Mạc Hương Văn đứng lên nhiệt tình cổ vũ cho những đội khác. Bộ dạng thế này trông chẳng khác nào với bạn nhỏ Mạc Phi cả, anh thật sự muốn xem càng lâu càng tốt.

Gia đình cô bé Lớp trưởng Hứa Thu Ngôn vừa này chọc ghẹo Mạc Phi thi đấu dường như không được tốt lắm. Bố cô bé là một người đàn ông có bụng bia to đùng nên khả năng giữ thăng bằng rất kém, ngã xuống liên tục, thế nhưng vì con gái mình, anh lại kiên cường đứng dậy, đỡ vợ ôm con cố gắng tiến về đích.

Mạc Bắc thầm nghĩ, đây là trách nhiệm cơ bản cần có ở một người đàn ông. Anh bất giác nghiêng người về phía Mạc Hướng Văn hơn đôi chút. Cô đang dồn tâm sức vào việc cố vũ cho gia đình bé Hứa Thu Ngôn nên hoàn toàn không để tâm chút nào đến “anh chàng oan gia” ngồi bên cạnh đã cùng mình sinh một đứa con.

Sau cùng, gia đình Hứa Thu Ngôn vẫn thua trận, cô bé không giành được giải thưởng là chiếc gối có hình biển cả xanh thẳm, liền ngồi trên mặt đất, ôm lấy đầu gối vô cùng tức giận, chán chường, bố mẹ làm cách nào cũng chẳng dễ dàng, kéo dậy nổi.

Mạc Hướng Văn cũng cảm thấy tiếc nuối: “Bố cô bé cũng đã rất nỗ lực rồi.” Cô nghĩ, lòng tự tôn của cô bé kia cao như vậy, có lẽ người làm bố mẹ sẽ cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Sau đó cô nhanh chóng đi tìm Mạc Phi, cậu bé đang luyện tập cùng với các thành viên trong đội, chuyện không vui khi này dường như đã tan theo mây khói từ lâu rồi.

Cậu bé hứng khởi tiến lại nói: “Bố mẹ ơi, chốc nữa thi đấu, đội lớp con nhất định sẽ thắng các bạn lớp A2 và giành được giải thưởng.”

Mạc Bắc liền hỏi: “Là chiếc gối sao?”

Mạc Phi hứng khởi gật đầu.

Mạc Bắc quay sang chỉ Hứa Thu Ngôn rồi nói: “Vậy chút nữa, nếu con thắng thì đem phần thưởng tặng cho bạn ấy đi...”

“Tại sao phải làm thế ạ?”. Mạc Phi lập tức hỏi lại.

“Bởi vì cô bé đã thua, còn con chiến thắng thì nên chia sẻ phần thưởng với người khác. Bởi vì, chiến thắng đã là phần thưởng lớn nhất đối với con rồi.”

Mạc Phi tỏ ra không phục, Mạc Bắc thấy thế lại nói tiếp: “Mẹ con đã từng nói phải biết yêu thương các bạn cùng lớp đúng không nào?”

Mạc Hương Văn cũng gật đầu phối hợp theo khiến Mạc Phi hoàn toàn bị “khuất phục” trước uy lực của cả bố lẫn mẹ, đột nhiên cậu bé nhận ra rằng, có thêm một người bố cũng chưa chắc đã là một việc tốt, bản thân rất dễ bị thuyết phục. Cậu bé mím môi lại, quay sang nhìn Hứa Thu Ngôn đang ngồi bệt trên đất, dáng vẻ vô cùng buồn bã, thương tâm.

Cuối cùng, Mạc Phi đành miễn cưỡng chịu “khuất phục”.

Thật ra, những trận bóng đá của trẻ con không có quá nhiều điểm đáng xem, chưa đủ kỹ thuật, chưa đủ tốc độ và chưa đủ sức lực. Thế nhưng, ngồi trên khán đài, Mạc Bắc lại cảm thấy vô cùng thú vị, thích thú.

Thực lực của đội bóng lớp Mạc Phi và lớp A2 khá tương đồng cho nên tỷ số bám đuổi rất sát, khiến cho các vị phụ huynh ngồi trên khán đài cũng tỏ ra khá căng thẳng, hồi hộp. Ngồi bên cạnh Mạc Bắc là bố của một học sinh cùng lớp với Mạc Phi, hai người bàn luận với nhau rất sôi nổi.

Anh ấy nhìn Mạc Phi rồi quay sang hỏi: “Mạc Phi nhà anh sao lại cao thế nhỉ? Anh cho cháu ăn gì thế? Tôi cho con uống rất nhiều sữa canxi hiệu Con Khỉ Vàng mà vẫn chưa cao được thế này.”

Mạc Bắc liền quay đầu sang hỏi Mạc Hương Văn: “Mẹ Mạc Phi, bình thường Mạc Phi nhà chúng ta uống đồ dinh dưỡng gì vậy?”

Mạc Hương Văn đang chuyên tâm xem trận đấu của con trai nên thuận miệng đáp: “Chẳng uống đồ gì cả, chỉ uống mỗi sữa mà thôi.”

Mẹ của cậu bé kia nghe thấy thế cũng tham gia: “Anh có thấy không, không kén ăn thì mới lớn nhanh được, con trai nhìn thấy bố không ăn trứng cũng chẳng uống sữa thì đã thua ngay từ điểm xuất phát rồi.”

Bố của cậu bé kia liền nhìn Mạc Bắc mỉm cười ngằn ngại. Đúng lúc này, Mạc Phi bắt được bóng của đội kia, rồi chuyền cho hai đồng đội khác sút một cú bay thẳng vào cầu môn. Các phụ huynh bên đội này hò reo sung sướng, bố cậu bé nọ vui mừng rút thuốc ra, định chia sẻ niềm vui cùng với Mạc Bắc. Mạc Bắc nhìn thấy Mạc Hương Văn liếc mắt nhìn lại, dáng vẻ tỏ rõ không thích người ngồi cạnh hút thuốc lá, nên không nhận điều thuốc kia.

Mẹ cậu bé nọ thấy kỹ thuật của Mạc Phi rất tốt, nên vô cùng ngưỡng mộ, sau đó bắt đầu quay sang oán trách chồng mình: “Vấn đề di truyền cũng rất quan trọng, anh chỉ có mỗi một mét bảy hai, khiến cho Minh Minh nhà mình chẳng thể nào cao hơn được.” Rồi cô ấy lại quay sang nói với Mạc Bắc: “Bố mẹ Mạc Phi, trông anh cao quá nhỉ?”

Mạc Bắc khiêm tốn: “Không cao, không cao đâu, tôi còn kém Diêu Minh[3] nhiều. Là do mẹ cháu không thấp lắm, cũng được mét sáu.”

[3] Cầu thủ bóng rổ nổi tiếng Trung Hoa với chiều cao 2m13, hiện vẫn tham gia giải bóng rổ NBA nổi tiếng Hoa Kỳ.

Mạc Hương Văn nghe thấy anh nói vậy, giật mình quay sang thì thầm hỏi: “Tại sao anh biết tôi cao một mét sáu?”. Cô lại liếc anh một cái. “Một mét sáu còn không phải là thấp sao? Anh đang định chê bai tôi đúng không?”

Anh xem ra không hề sợ bị cô mắng, lại còn hứng khởi dùng tay so sánh rồi nói: “Chỉ kém có một đoạn thể này thôi, anh nghĩ chắc không sai

đâu.”

Đề tài này không thể kéo dài thêm nữa, nếu không sẽ gợi nhớ tới chuyện cũ rất nhiều, rất nhiều năm trước. Mạc Hương Văn chẳng thèm để ý đến anh nữa, may là mẹ của cậu bé Minh Minh cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ khách khí nói: “Như vậy, Mạc Phi nhà anh chị sẽ theo gen di truyền cao được tầm mét tám rồi.”

Mạc Bắc tiếp tục khiêm tốn: “Tôi nghĩ thế là cũng đủ rồi, nếu cao như Diêu Minh thì tìm bà xã cũng không dễ dàng gì.”

“Diêu Minh đã kết hôn với Diệp Lợi từ lâu rồi anh có biết không?”. Mạc Hương Văn vừa dứt lời thì chuông điện thoại vang lên, cô mở máy nghe, sắc mặt dần dần biến đổi.

Mạc Bắc thấy thế liền hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Mạc Hương Văn đóng máy lại rồi trả lời: “Ở công ty xảy ra chuyện rồi.”

# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

www.dtv-ebook.com

## Chương 15

May mà trận thi đấu của Mạc Phi cũng sắp kết thúc, cú sút dài sau cùng của đội bạn vẫn bị Mạc Phi dũng cảm đẩy ra. Các vị phụ huynh lớp Mạc Phi đều hò reo, kích động, Mạc Hường Văn tuy rằng đang có tâm sự nhưng nhìn thấy con trai mình hứng khởi sung sướng ôm lấy tất cả các thành viên trong đội, nên cũng dẹp nỗi lo lại mà vui mừng cùng con.

Hiệu trưởng đích thân đi ra phát Giấy khen và phần thưởng, Mạc Phi ôm lấy chiếc gối rồi giơ cao tay vẫy vẫy bố mẹ mình. Lúc thầy giáo môn Thể dục cầm máy ảnh chụp mấy tấm lưu niệm, Mạc Phi liền hỏi: “Con có thể gọi bố mẹ lên chụp cùng được không ạ?”.

Thầy giáo vừa nghe thấy vậy liền mời phụ huynh của tất cả các thành viên đội bóng lên chụp ảnh cùng.

Các vị phụ huynh trong đội đều hứng khởi bước lên, Mạc Hường Văn khựng lại đôi chút, đây là hành động phản ứng theo bản năng, nhưng Mạc Bắc hiểu ý lại nhẹ nhàng vỗ lên tay cô rồi nói: “Đi thôi, Mạc Phi đang đợi chúng ta ở phía trước kia”.

Mạc Phi đúng là đang chờ đợi, tay ôm chiếc gối trông vô cùng hớn hởi, khuôn mặt đỏ bừng lên, giống y như chú cá đang bơi trong làn nước biển xanh thẳm in trên vỏ gối.

Mạc Hường Văn không tiện từ chối, liền cùng Mạc Bắc đi lên bục nhận giải, đứng phía sau lưng Mạc Phi. Mạc Bắc đón lấy chiếc gối ôm trong tay Mạc Phi rồi ngồi xổm xuống, để cho Mạc Phi khoác tay lên vai mình, Mạc Hường Văn cũng cúi xuống, ghé mặt sát bên cạnh mặt con trai.



Mạc Hương Văn rất ít khi chụp ảnh, những bức ảnh chụp chung giữa cô với Mạc Phi có thể đếm trên đầu ngón tay. Bởi vì khi chụp ảnh thiếu đi một nhân vật, sẽ khiến cho Mạc Phi cảm thấy nuối tiếc trong suốt quá trình trưởng thành của mình, có những sự tiếc nuối không nên ghi nhớ, lưu lại thì tốt hơn.

Ánh đèn flash lóe lên có lẽ cũng đã phần nào lấp đầy được sự tiếc nuối trong lòng Mạc Phi bấy lâu nay.

Con trai vừa mới vận động xong, lồng ngực vẫn còn phập phồng thờ gập, áp sát vào bên bố mẹ mình, bất giác, hai người họ dần dần gần lại, rồi gần lại thêm chút nữa, sát bên cạnh nhau lúc nào không hay.

Mạc Hương Văn bỗng nhiên nhận ra, Mạc Bắc cũng vậy.

Mạc Bắc dang tay ra ôm lấy đôi vai của Mạc Hương Văn, cái ôm rất chặt, khiến cho khoảng cách giữa ba người họ gần như không còn chút lỗ hổng nào hết. Mạc Hương Văn không thể mà cũng cũng chẳng tiện giẫy người ra, cô đành phải ghé sát vào hai người họ như vậy.

Trong bức ảnh đó, ba người họ hợp nhất thành một thể, nụ cười xán lạn, hân hoan vô ngần.

Sau khi chụp xong, Mạc Phi nhanh nhẩu nhảy chân sáo xuống dưới bụi trao giải trước.

Lúc đi xuống, Mạc Bắc nhìn thấy giáo viên quản lý phần thưởng trong các cuộc thi đấu ngày hôm nay, anh liền cất bước tiến lại gần. Mạc Hương Văn nghe thấy anh nói với giáo viên đó: “Có thể bán chiếc gối này cho tôi được không?”.

Hôm nay, vị giáo viên này đã nhận được rất nhiều câu hỏi tương tự như vậy của các phụ huynh nên cảm thấy vô cùng chán nản và phiền phức, mặt không biểu cảm trả lời: “Ở ngoài cửa hàng bách hóa có bán đấy”.

Mạc Bắc liền gật đầu, nhẹ nhàng đáp: “Tôi biết rồi, cảm ơn cô”.

Thái độ hòa nhã của anh khiến cho cô giáo kia cảm thấy ngỡ ngàng.

Trước nay anh đều vậy, lịch sự, hòa nhã đến độ khiến người đối diện phải cảm thấy áy náy. Mạc Hương Văn lắc đầu ngao ngán, Mạc Bắc liền quay người bước về. Anh biết rằng, sự việc lúc này Mạc Hương Văn đã nhìn thấy hết rồi nên chỉ biết nhún vai mỉm cười.

Mạc Hương Văn liền nói: “Phi Phi không thiếu gối ôm mà”.

“Anh biết vậy, nhưng đây là quà tặng biểu tượng vinh quang cho thằng bé”.

“Vậy tại sao anh còn bảo thằng bé tặng cho người khác?”.

Mạc Bắc hất cằm chỉ về phía xa rồi nói: “Cô bé ôm được chiếc gối mong ước đang vui vẻ, hân hoan kia kìa, sau này chắc chắn sẽ đối xử với Mạc Phi tốt hơn”.

Phía đằng sau, Mạc Phi ôm chiếc gối lại nhét cho Hứa Thu Ngôn khiến cô bé đỏ bừng mặt rồi cúi đầu ngỡ ngàng nghịu. Mẹ cô bé ngồi bên cạnh, lên tiếng dạy bảo con: “Con nhìn xem, Phi Phi đáng yêu biết bao”.

Mạc Phi mỉm cười thánh thiện: “Bác Hứa ơi, con trai nên rộng lòng, độ lượng hơn mà”.

Hứa Thu Ngôn dậm dậm chân tỏ vẻ nhún nhường: “Được rồi, được rồi, tớ biết cậu độ lượng hơn tớ, được chưa?”. Nhưng trên khuôn mặt cô bé đã nở nụ cười hân hoan, ôm chiếc gối rồi cúi đầu nói với Mạc Phi: “Lúc này mình đã quá nhỏ nhen, bây giờ xin lỗi cậu nhé!”.

Mạc Phi “ừm” một tiếng, lạnh lợi đáp lại: “Mình không bao giờ so đo tính toán cùng với các bạn nữ cả mà”. Sau đó quay sang hỏi Mạc Bắc: “Bố ơi, con rất độ lượng đúng không ạ?”.

Mạc Bắc liền bế Mạc Phi lên rồi nói: “Con trai mà, độ lượng là điều đương nhiên”.

Hứa Thu Ngôn nhìn thấy Mạc Phi được bế lên, lại lăm chuyện, thét về phía Mạc Phi: “Mạc Phi, cậu lớn như vậy rồi mà vẫn để cho bố bế sao?”.

Mạc Phi làm khuôn mặt quý trêu chọc cô bé, tay vẫn ôm chặt lấy cổ Mạc Bắc, từ lâu cậu đã muốn tận hưởng cảm giác được bố bế, đâu dễ dàng gì vì một câu nói của bạn gái chọc giận mà bỏ qua chứ?

Bố của Hứa Thu Ngôn liền bước tới chào hỏi Mạc Bắc, rồi ngỏ ý muốn mua quà tặng cho Mạc Phi. Mạc Bắc đương nhiên từ chối, Mạc Phi cũng học theo bố, lặp lại câu nói từ chối thêm lần nữa. Mạc Hương Văn đứng một bên thấy vậy cảm thấy vô cùng buồn cười. Trong lòng cô lúc này rất thanh thản, thoải mái, dễ chịu, như thể đã trút được nỗi niềm tâm sự bao năm nay đè nặng trong tim.

Đây chính là cảm giác lần đầu tiên dâng lên trong lòng cô, mãi cho tới khi lên xe trở về nhà, cô vẫn đang chìm trong suy ngẫm.

Mạc Phi chơi đùa đến mức mệt lã, nằm nghỉ ở hàng ghế sau, dần dần chìm vào giấc ngủ. Mạc Hương Văn quay sang nói: “Anh đưa tôi đến trạm tàu điện ngầm là được rồi”.

“Hay cứ để anh đưa đến công ty đi, cũng chẳng mất thêm bao nhiêu đường đâu”. Mạc Bắc không đồng ý.

“Không phải đến công ty mà là bệnh viện ở khu trung tâm”.

Mạc Bắc tỏ rõ ánh mắt đầy hoài nghi, Mạc Hương Vân giải thích luôn: “Có một diễn viên bị thương khi tham gia quay ngoại cảnh”.

Đây là một sự kiện nghiêm trọng, Mạc Bắc đương nhiên nắm rõ nên anh vẫn kiên quyết: “Anh sẽ đưa em tới bệnh viện”.

T-T

Con trai nhỏ Mạc Phi nằm ở ghế sau lúc này đã ngáy khò khò, chìm sâu vào giấc ngủ. Bây giờ đã gần giữa trưa, ánh mặt trời rực rỡ đầu thu chiếu rọi khắp nơi khiến tâm hồn cô cũng cảm thấy ấm áp lên nhiều.

Cô không phản bác lại Mạc Bắc, cứ như vậy họ dần tiến đến bệnh viện, Mạc Bắc để cô xuống xe rồi hỏi: “Buổi tối em có về nhà ăn cơm không?”.

Mạc Hương Vân gật gật đầu.

“Ừm, vậy thì sớm về nhà nhé!”.

Mạc Hương Vân lại gật đầu lần nữa.

Mạc Bắc mỉm cười, quay lại nhìn Mạc Phi đang ngủ ngon lành ở ghế sau ô tô, rồi cho xe quay lại một cách từ từ.

Mạc Hương Vân đứng ở bên góc đường huyên náo, ồn ã, nhìn thấy chiếc xe của anh dần dần khuất xa, lúc ấy dường như tất cả mọi ồn ã xung quanh đều chẳng ảnh hưởng gì tới cô. Trong tâm trí cô lúc này chỉ có đúng hình ảnh chiếc xe phía trước và hai người ngồi trong đó mà thôi.

Cô ngậy người trong giây lát, rồi nhanh chóng tỉnh lại, quay đầu chạy thẳng về phía bệnh viện.

T-T

Vấn đề lần này thật sự rất nghiêm trọng.

Diễn viên gạo cội Nguyễn Tiên Quỳnh diễn vai mẹ vợ của nam nhân vật chính trong phim, lúc ấy đang cầm con dao thái rau trong phòng bếp đòi giết con rể vì đòi ly hôn con gái của mình. Khi diễn xuất, Nguyễn Tiên Quỳnh vô cùng nhập tâm, lúc đang đấu nhau kịch liệt với diễn viên đóng vai con rể, bỗng nhiên có chiếc cán treo quần áo ở phía trên cao rơi trúng vào phần cổ của bà.

Mạc Hương Văn bước tới bên ngoài phòng bệnh, Trâu Nam và Trương Bản đều đã có mặt.

Trâu Nam liền báo cáo cặn kẽ, rõ ràng tình hình cho cô: “Bác sỹ nói bị tổn thương đến phần cột sống, e là sau này sẽ bị liệt”.

Câu nói này khiến Mạc Hương Văn sợ đến nỗi lùi lại phía sau: “Bị liệt á?”.

Trương Bản cũng chẳng thể đứng im được nữa: “Tuổi tác lớn là vậy rồi mà vẫn còn nhớ đến thời xuân sắc, bây giờ thì hay rồi, đóng phim bạt mạng, dăng cả bản thân vào đó rồi, nói không chừng còn phải lấy tiền mua quan tài ra mà trả viện phí cũng nên”.

Mạc Hương Văn nghe thấy vậy bất giác cau chặt đôi mày lại.

Diễn viên gạo cội Nguyễn Tiên Quỳnh năm xưa là một đại hoa đán khá nổi tiếng trong giới điện ảnh Thượng Hải, báo chí từng ca ngợi bà là “Tiểu Nguyễn Linh Ngọc”[1], trước kia cũng là đại minh tinh nổi tiếng được đăng ảnh quảng cáo trên vỏ hộp thuốc lá xì thời đó. Trời sinh bà đã có dáng vẻ gợi cảm, quyến rũ lạ thường, diễn đi diễn lại không biết bao nhiêu vai các đại tiểu thư con nhà tư sản.

[1] Nữ diễn viên nổi tiếng của Thượng Hải vào những năm hai mươi, ba mươi của thế kỷ trước.

Nguyễn Tiên Quỳnh không nổi tiếng như Nguyễn Linh Ngọc, nhưng lại có một đoạn nghiệt duyên giống y như Nguyễn Linh Ngọc. Thời còn trẻ, bà đã từng lấy một người chồng nghệ sỹ, vào thời kỳ Đại Cách mạng Văn hóa, chồng bà mất tích một cách khó hiểu, bà dành một thân một mình nuôi con, chịu đựng ba năm thiên tai giáng xuống liên tiếp, trải qua cuộc Đại Cách mạng Văn hóa, rồi qua thời kỳ kinh tế bao cấp cho tới thời kỳ kinh tế mở cửa, cải cách toàn phần. Nhưng cuộc sống của bà vẫn chẳng dễ chịu chút nào, con trai bà năm nay đã bốn mươi ba tuổi rồi, nhưng trí tuệ chỉ mới bằng đứa trẻ tám tuổi, nguyên nhân là do vào thời kỳ Đại Cách mạng Văn hóa bị sốt cao mà không được chữa trị kịp thời.

Điện ảnh không có vai diễn thích hợp cho bà, nên người ta liền giới thiệu bà đến Đài truyền hình, nhưng ở đó cũng chẳng khả quan hơn. Sau này, khi Vu Chính rút khỏi Đài, anh chấp nhận tiếp nhận một số người đang gặp “khó khăn”, trong đó có cả Nguyễn Tiên Quỳnh.

Từ trước đến nay, Vu Chính không bao giờ hạn chế Nguyễn Tiên Quỳnh nhận thêm vai diễn bên ngoài, hơn nữa, hoàn cảnh của bà rất khó khăn, nên anh cũng đặc biệt quan tâm, chăm sóc. Ai mà ngờ được, chính sự chăm sóc này giờ lại biến thành một gánh nặng.

Trương Bân thật sự cảm thấy hết sức đau đầu, anh kêu ca: “Thế này là sao chứ? Bộ phim đó là di ấy tự nhận riêng, xảy ra chuyện này, làm sao có thể coi là tai nạn lao động được? Những nghệ sỹ ra ngoài làm riêng kiểu này xảy ra chuyện lại còn bắt công ty chịu trách nhiệm thay, làm gì có đạo lý ấy”.

Mạc Hương Văn bình tĩnh hỏi lại Trâu Nam: “Di Tiên Quỳnh bây giờ thế nào rồi?”.

Trâu Nam buồn bã đáp: “Vẫn hôn mê cho tới tận lúc này, luôn miệng nhắc đến Đình Đình nhà di ấy”.

Mạc Hương Văn nhìn về phía Trương Bản lên tiếng: “Công ty sẽ không gánh vác phí trị liệu cho dì ấy sao?”.

Trương Bản lắc đầu: “Mary, cô biết rồi còn hỏi là sao, đây là vấn đề vô cùng nghiêm trọng, không có khả năng đâu”.

Mạc Hương Văn không muốn nói với anh nữa, chỉ đáp gọn lỏn một câu: “Để tôi vào xem sao”.

Cô thay bộ quần áo cách li, rồi mới cùng bác sỹ đi vào phòng bệnh. Nguyễn Tiên Quỳnh nằm trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch. Thời trẻ, bà có sắc đẹp hoàn mỹ, có điều, tuổi tác càng lớn thì lại càng giống như cành liễu héo tàn. Ai mà nghĩ được con người này trước kia đã xuất hiện trên các vỏ hộp thuốc lá có mặt ở khắp các ngõ ngách trong thành phố Thượng Hải chứ?

Mạc Hương Văn bước tới gần, nghe thấy bà đang khẽ rên rỉ: “Đình Đình, phải ăn cơm đúng bữa đấy nhé!”.

Lời nói này rất khẽ khàng nhưng chẳng khác nào tiếng sấm bên tai khiến cho Mạc Hương Văn xúc động đến chảy cả nước mắt.

Cô khẽ lay Nguyễn Tiên Quỳnh: “Dì Tiên Quỳnh, xin dì hãy an tâm, sẽ có người chăm sóc cho Đình Đình nhà dì”.

Cô liền hoảng hốt thầm nghĩ, nếu như có một ngày cô cũng bị thế này thì may mà Mạc Phi vẫn còn có Mạc Bắc chăm sóc.

T-T

Mạc Hương Văn bước ra khỏi phòng bệnh của Nguyễn Tiên Quỳnh, đôi mắt đỏ rực, ngân ngấn nước.

Trâu Nam vẫn còn ngồi bên ngoài chờ, còn Trương Bản đã đi khỏi từ lâu. Trâu Nam liền nói: “Giám đốc Trương nói phải quay về giải quyết vấn đề bảo hiểm thương tích cho dì Tiên Quỳnh”. Cô ấy lại thở dài: “Lúc này, bác sỹ nói về tình hình chữa trị cho dì Tiên Quỳnh. Giám đốc Trương bắt đầu cảm thấy đau đầu nhức óc, có rất nhiều khoản chữa trị dùng cũng không ổn mà không dùng lại càng không ổn, những khoản này không thể dùng Thẻ bảo hiểm xã hội được. Số tiền đó thật chẳng biết phải giải quyết ra sao nữa”.

Mạc Hương Văn dùng tờ khăn giấy Trâu Nam đưa cho để lau nước mắt, đây không phải lúc tiếp tục đau xót nữa. Trước tiên, cô phải gọi điện thoại cho giám chế của tổ quay phim kia, bộ phim truyền hình này do đài truyền hình đầu tư, cho nên chắc cũng niệm chút tình cũ.

Nhưng vị giám chế này cũng rất khó xử trả lời: “Tiểu Mạc, không phải bên chúng tôi không nhớ tình xưa nghĩa cũ, nếu như chỉ là thương tích do ngã thông thường thì bên tôi không bao giờ mặt dày từ chối”.

Anh để trống câu nói tiếp theo, nên Mạc Hương Văn cũng chẳng biết nói thêm gì, thật sự thấy vô cùng buồn bã. Vấn đề tiền thuốc men trị liệu trước mắt mới chỉ là chuyện đầu tiên thôi, nếu như dì Nguyễn Tiên Quỳnh cứ tiếp tục hôn mê thì những chi phí thuốc men đó, bao gồm cả tiền viện phí và phí sinh hoạt của Đình Đình mới chính là vấn đề nghiêm trọng.

Giám chế tỏ thái độ thẳng thắn: “Như thế này có được không? Ngoại trừ tiền bảo hiểm ra, Vu tổng các vị chi trả bao nhiêu, chúng tôi sẽ chi trả bấy nhiêu. Nói tóm lại tôi nói được làm được, cô cứ an tâm”.

Đối với những sự việc thế này, anh luôn luôn có ý định cùng tiến cùng lui với Vu Chính. Mạc Hương Văn cũng đành phải nói: “Được thôi, tôi hiểu rồi”.



Mạc Hương Văn cầm chiếc di động trên tay, thần người trong giây lát, sau đó quay sang dặn dò Trâu Nam: “Em mau nhờ một cô hộ lý chăm sóc cho dì Tiên Quỳnh, chị phải đến nhà họ Nguyễn một chuyến”.

Trâu Nam hiểu ý đồng tình: “Đúng thế, dì Tiên Quỳnh nằm đây thì Đinh Đinh nhà dì coi như mất đi chỗ dựa duy nhất”.

Điều khó khăn nhất lúc này chính là đứa trẻ không có bố mẹ chăm sóc. Hoàn cảnh gia đình Nguyễn Tiên Quỳnh tuy rằng khó khăn, nhưng vẫn phải thuê người giúp việc tính theo giờ đến chăm sóc đặc biệt cho Đinh Đinh, nhưng chẳng có người nào chịu làm việc ở đó lâu dài cả. Mạc Hương Văn chỉ sợ lúc này Đinh Đinh không có người chăm lo.

Cô vội vã chạy đến nhà họ Đinh, quả nhiên giúp việc đã không còn ở đó, còn người đang có mặt ở đó hoàn toàn khiến Mạc Hương Văn bất ngờ, đó chính là dì Phùng, người làm vệ sinh trong công ty.

Dì Phùng đã cho Đinh Đinh đi ngủ, lúc này đang lau cửa sổ ngoài phòng khách. Nhìn thấy Mạc Hương Văn tới, bà mỉm cười đầy ngại ngùng, mời cô vào rồi rót một ly trà: “Tôi đã xin nghỉ phép ở bộ phận Nhân sự rồi, dì Nguyễn lúc này đang cần người giúp đỡ, tôi đến đây giúp một tay xem sao”.

Dì Phùng đã làm công việc vệ sinh ở công ty mấy năm rồi, Mạc Hương Văn chưa từng nghe nói dì có quan hệ qua lại gì với dì Tiên Quỳnh, vậy mà vào thời khắc khó khăn này, bà lại chịu đưa tay ra giúp đỡ. Mạc Hương Văn thật sự cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhất thời không biết nên nói gì nữa.

Thấy vậy, dì Phùng lên tiếng giải thích trước: “Khi vừa mới tới công ty làm việc, chồng tôi sắp phải làm một cuộc phẫu thuật, chính dì Nguyễn đã cho chúng tôi vay tiền. Dì Nguyễn đã nói: “Đời người không có khó

khăn nào không thể vượt qua được”. Tôi chỉ mong rằng dì Nguyễn có thể vượt qua được khó khăn lần này”.

Mạc Hương Văn chỉ im lặng một hồi lâu.

Sau khi rời khỏi nhà họ Nguyễn, cô đi thẳng tới Trung tâm giới thiệu người giúp việc ở khu vực đó, gặp mấy ứng cử viên rồi nhưng tất cả đều là những người ngại khổ, vừa nghe thấy nhà chủ có một người chậm phát triển, liền từ chối ngay tức khắc.

Đúng lúc ấy, Mạc Hương Văn nhận được điện thoại của Quán Huyền. Quán Huyền hỏi: “Mọi người có thể lập một tài khoản không? Chị muốn chuyển cho dì ấy hai vạn đồng”.

Mạc Hương Văn liền nói: Em thay mặt mẹ con dì Tiên Quỳnh cảm ơn tấm lòng nhân ái của chị”.

“Vu Chính không định lo vụ này sao?”

“Em vẫn còn chưa gọi điện thoại cho Vu tổng, một lúc nữa sẽ báo cáo tình hình, bây giờ chắc Trương Bản cũng đã trình bày mọi việc với anh ấy rồi”.

“Em có biết dì Tiên Quỳnh có khoản tiết kiệm bao nhiêu không?”.

“Dì vẫn luôn coi con trai là quan trọng nhất, em nghĩ rằng với tình trạng của Đình Đình, chắc dì cũng phải tính đến chuyện tích lũy, chỉ là không ngờ được mình sẽ gặp phải nỗi bất hạnh thế này”.

“Thế nhưng lúc này Đình Đình sẽ không có người trông nom, chăm sóc”.

“Em định ngày mai sẽ đi tìm một viện dưỡng lão nói chuyện với người ta xem sao”.

Quán Huyền đồng tình: “Ừ, em cứ thử cách này đi. Họa phúc khó lường. Cả cuộc đời của dì Tiên Quỳnh đúng là khổ đau, chẳng có gì ra hồn hết, sự nghiệp không ra gì mà chồng con cũng chẳng xong. Sau cùng rơi vào cảnh con nhỏ mẹ già yếu, đúng là thâm vô cùng”.

Ngày hôm đó thời tiết không tốt lắm, tâm trạng của Mạc Hương Văn vốn dĩ đã vô cùng chán nản, sau khi nghe thấy những lời của Quán Huyền lại càng thêm chán chường hơn. Cô chỉ đành đáp lại một câu: “Chúng ta đã tận sức tận lực rồi, giờ chỉ biết nghe theo ý trời thôi”.

Bầu trời trở nên âm đạm hơn, gió cũng thổi mạnh hơn, lạnh lẽo vô ngần. Giai đoạn chuyển từ hạ sang thu, thời tiết luôn luôn thất thường khó định.

Khi quay về khu nhà của mình, Mạc Hương Văn đứng lặng trên sân, lúc này, cô cảm thấy mùa thu thật sự đã tới rồi, gió lạnh đến mức khiến cô khẽ run cả người.

Cô hít một hơi lấy lại chút tinh thần rồi mới lên lầu, chẳng còn chút sức lực nào để lấy chìa khóa ra mở cửa, nghĩ rằng Mạc Phi đang ở trong nhà, nên cô liền nhấn chuông cửa.

Người ra mở cửa lại là Mạc Bắc, anh mặc chiếc áo phông giống kiểu như Mạc Phi, xắn gọn tay áo lên, dáng vẻ như vừa mới làm xong việc gì đó vậy. Anh mỉm cười: “Em về rất đúng lúc, có thể ăn cơm được rồi”.

Ánh đèn điện chiếu sáng sau lưng khiến cả người anh như đang tỏa ánh hào quang, Mạc Hương Văn hoàn toàn cảm nhận được hơi ấm toát ra từ cơ thể anh, bất giác muốn được tiến lại sát gần hơn. Thế nhưng, cô vẫn kịp kiềm chế lại, cúi người xuống giả bộ như không có chuyện gì, tháo giày định đi vào trong. Có điều, hôm nay cô lại đi giày thể thao, dây giày buộc khá chặt, cô cố gắng mãi mà vẫn chẳng thể nào tháo ra được, tức mình cô

ngồi sụp xuống ra sức tháo dây, vì động tác quá nhanh nên cô cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Cô đã quá quen thuộc với cảm giác này, nó thường xuất hiện mỗi khi công việc quá bận rộn, hoặc học hành chăm chỉ quá độ, hay những lúc cảm thấy áp lực lớn trong lòng. Khi đi khám bệnh, bác sỹ nói rằng đó là do áp lực tâm lý quá lớn. Cô mỉm cười, bản thân có ý chí kiên cường, mỗi khi cảm thấy cơ chế sắp kiệt sức, cô đều tự mình điều chỉnh, kiểu gì cũng có thể vượt qua được.

Lúc này, Mạc Hướng Văn cố gắng hít thở thật sâu, nhưng dường như có đôi bàn tay đang ôm chặt lấy cô, khiến cô vô thức dựa vào. Anh nhanh chóng đỡ cô vào trong nhà ngồi lên chiếc sofa.

Mạc Bắc rất tự nhiên day day huyết thái dương cho cô, một cảm giác vô cùng dễ chịu lan tỏa khắp cơ thể. Mạc Hướng Văn vốn dĩ định từ chối, nhưng chẳng thể nào từ chối nổi, gần như cô bắt đầu tham lam tận hưởng những phút giây thế này, những cảm giác như vậy.

Bóng đen trước mắt từ từ biến mất, cô dần dần nhìn lại được ánh sáng, anh đang ngồi bên cạnh cô, hơi thở của anh cũng sát bên tai cô. Tại sao lại thế này? Mạc Hướng Văn đưa tay định đẩy anh ra.

Bàn tay cô đang định đẩy anh ra, nhưng lại bị anh nắm chặt lấy. Điều này khiến Mạc Hướng Văn kinh hãi quay lại lườm anh.

Mạc Bắc nhìn thấy bộ dạng lo lắng, kinh ngạc của cô, thân nhiên bật cười, cứ như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy. Anh thả tay cô ra rồi nói: “Mẹ bé Mạc Phi, em đi rửa tay rồi vào ăn cơm”.

Sau đó anh liền gọi một tiếng “Phi Phi”, Mạc Phi liền chạy nhanh từ phòng của thằng bé ra ngoài, hoạt bát, vui vẻ giúp Mạc Bắc bưng bê bát đĩa, dọn cơm lên bàn ăn. Sau khi sắp xếp bát đĩa lên bàn, cậu bé liền sán lại

gần bên Mạc Hường Văn đang rửa tay trong nhà vệ sinh khẽ khàng hỏi: “Mẹ ơi, lúc này có phải hai người đang thơm miệng nhau đúng không ạ?”.

Mạc Hường Văn ngẩng đầu vẩy nước trên tay, hình ảnh cô hiện lên trong chiếc gương không thể nào lừa gạt được bản thân, cô rõ ràng đang đỏ mặt tưng bừng, đành phải thét lên tức giận với con trai: “Con lại ăn nói linh tinh cái gì thế hả?”.

T-T

Sau khi dùng bữa xong, Mạc Bắc chủ động đứng lên định đi rửa bát. Mỗi khi đến nhà hai mẹ con cô, anh luôn tìm được rất nhiều việc để làm, làm quá nhiều đến mức khiến cho Mạc Hường Văn vô cùng ái ngại. Cô thật sự cảm thấy ngượng ngùng, nên đành phải ngăn anh lại: “Để tôi làm cho”.

Mạc Bắc không miễn cưỡng, liền buông tay ra, đứng nhìn cô thu dọn bát đĩa vào trong. Mạc Hường Văn cũng là người biết làm việc nhà, hành động nhanh nhẹn khéo léo không kém anh chút nào, bưng bê bát đĩa cũng phải có đôi chút mẹo vặt.

Mạc Bắc đứng tựa vào một góc tường của phòng bếp nhìn cô đang hơi khom lưng rửa bát đĩa. Góc anh đứng rất tuyệt vời, cảnh vật lọt vào mắt cũng rất đẹp, thế nên lúc này anh chỉ muốn im lặng đứng nguyên ở nơi đây, lặng lẽ tận hưởng những phút giây tuyệt đẹp này.

Trái tim Mạc Hường Văn cũng chẳng thể nào an tĩnh được, biết rõ rằng anh đang đứng phía sau, lưng cô như bị gai châm, thân người cứng đờ lại.

Mạc Bắc dường như cũng cảm nhận được nên không tỏ thái độ gì mà lên tiếng nói trước: “Tối nay, em đi ngủ sớm nhé!”.

Mạc Hường Văn “ừm” một tiếng, anh lại thận trọng hỏi tiếp: “Anh có thể đưa Phi Phi sang ở bên nhà mấy ngày được không?”.

Mạc Hương Văn từ từ quay đầu lại nhìn anh một cách nghi hoặc.

Mạc Bắc đã quá quen ứng phó với những tình huống thế này, anh trấn an cô ngay: “Em cứ an tâm. Anh nấu cơm. Làm việc nhà xưa nay không có vấn đề gì, chăm sóc con trẻ, cho ăn, tắm rửa cũng đều làm được hết. Từ khi mới học tiểu học cho tới đại học, anh chưa bao giờ để thành tích môn Toán rơi ra khỏi top 10 trong lớp, hơn nữa anh cũng có thể bổ sung một số kiến thức về thể thao cho Phi Phi, cho nên việc kiểm tra bài vở, đôn đốc học hành, đối với anh mà nói hoàn toàn có thể”.

Anh nói vậy là có ý gì chứ? Mạc Hương Văn thầm nghĩ, người đàn ông này với con trai của anh giống nhau như đúc, mềm mỏng khéo léo, vừa mới nhìn thấy cô có chút biểu hiện gì trên mặt là đã ra lời giải thích cặn kẽ không thiếu một câu.

Mạc Bắc thành khẩn đưa lời thương thảo: “Anh chỉ đưa Phi Phi về nhà ở vài ngày thôi. Không phải tuần sau em thi môn Luật pháp hợp đồng sao? Vừa hay em có thời gian mà ôn tập lại bài vở”.

Lúc anh nói đến vấn đề này, cô thật sự kinh ngạc, không ngờ anh lại có thể biết được tuần sau cô phải thi, hơn nữa lại còn nắm rõ tên môn đó là Luật pháp hợp đồng nữa chứ. Đúng là anh đã đặt tâm trí vào cuộc sống của cô rất nhiều. Mạc Hương Văn không hề ngốc nghếch, cô cảm thấy hơi ngượng, khuôn mặt bỗng chốc đỏ bừng cả lên.

Để anh chăm sóc Mạc Phi vài ngày với lý do chính đáng mà anh đưa ra, Mạc Hương Văn hoàn toàn không có ý định khước từ, thế nhưng, vẫn theo phản xạ tự nhiên nói về một sự thật rành rành: “Không phải chính anh cũng đi ngủ rất muộn sao?”.

Mạc Bắc phân bua ngay: “Gần đây, đúng là anh có xem nhiều về tình hình kinh tế của Mỹ, phức tạp, đa biến đến mức ong cả đầu. Giờ anh không thèm để tâm đến cơn bão khủng hoảng tiền tệ này nữa, anh quan tâm đến

con trai mình là đủ rồi”. Sau đó lại hỏi thêm một câu dường như dư thừa: “Mẹ Phi Phi, em cảm thấy thế nào hả?”.

Anh thầm nghĩ rằng, chắc chắn cô cũng quá quen với những câu hỏi này của anh rồi. Sớm quen hay muộn quen thì cũng đều phải thích ứng hết, thế nên anh quyết tâm vô lại, mặt dày đến cùng.

Lời nói, hành động đó của anh khiến Mạc Hương Văn thật sự chỉ muốn mắng một câu: “Đầu óc có vấn đề”. Thế nhưng anh thản nhiên nhận lấy bát đĩa mà cô vừa rửa xong, lấy chiếc khăn khô ra rồi lau từng chiếc, từng chiếc một, sau đó đặt lên tủ bát đĩa một cách gọn gàng, ngăn nắp.

Hành động này của anh nếu như cô còn từ chối thì đúng là chẳng nề mặt anh chút nào.

Mạc Hương Văn liền gọi Mạc Phi vào trong bếp hỏi: “Buổi tối con đi sang phòng 403 ngủ cùng chú được không?”.

Mạc Phi quay sang nhìn Mạc Bắc, Mạc Bắc nhẹ nhàng xoa xoa lên đầu cậu bé, Phi Phi liền cất tiếng trả lời: “Được thôi ạ. Mẹ ơi, buổi tối mẹ ôn tập bài vở cho thật kỹ càng nha”.

Cuối cùng, Mạc Hương Văn cũng biết được cha con nhà họ đã đồng tâm nhất ý, không biết được Mạc Phi đã nói bao nhiêu chuyện về cô cho Mạc Bắc nghe nữa, để cho vị tiên sinh này nắm rõ hết mọi suy nghĩ, mong muốn của cô.

Thế nhưng, đứa trẻ này đúng thật là quá biết cách chiều lòng người, điều cô không muốn nhất chính là phụ đi tấm lòng hiếu thảo của con trẻ, vậy nên đành đồng ý. Cô bước vào phòng chuẩn bị cho Mạc Phi quần áo ngủ, chiếc gối lông và mang theo cả bàn chải, kem đánh răng. Cô còn dặn dò cận kề Mạc Bắc từng chuyện, từng chuyện một.

Mạc Bắc dù cẩn thận thế nào thì cũng chỉ là một người bố “mới vào nghề”, thiếu đi tám năm kinh nghiệm bên con trẻ, có rất nhiều việc anh không biết, không nắm rõ được, vậy nên cô phải dặn dò cho thật kỹ càng.

Mạc Bắc cũng lắng nghe rất nghiêm túc, đồng ý từng chuyện một rồi không quên bổ sung thêm một câu: “Cảm ơn em nhiều”. Anh nhận hết tất cả đồ đạc trong tay cô, hai người như thể đang trao quốc kỳ cho nhau vậy, vô cùng long trọng.

Khi cô dặn dò nốt điều cuối cùng xong, Mạc Bắc liền nói: “Bao năm nay, em thật sự đã quá vất vả.”

Mạc Hương Văn vội vàng lắc đầu: “Không đâu, không đâu, đều là những chuyện vặt vãnh đời thường thôi. Chẳng có gì đáng nói là vất vả hay không cả.”

Anh mỉm cười nhìn cô, bỏ mặc sự cứng đầu và phớt lờ thái độ chối từ của cô, anh thực lòng chỉ muốn làm cho cô thật sự an tâm mà thôi.

Anh hoàn toàn có thể thấu hiểu được suy nghĩ của cô, còn Mạc Hương Văn lại biết được tâm ý của anh, chỉ có điều, lúc đó nói ra thật không thích hợp, nhưng trong quá trình hai người nói chuyện, điều này đã hoàn toàn bộc lộ rõ nét.

Trước lúc tiễn hai bố con sang phòng Mạc Bắc, cô kể lại chuyện di dời nhà của dì Phùng cho anh nghe rồi hỏi: “Liệu có cách nào giải quyết được việc này không?”

Mạc Bắc suy nghĩ một lát mới nói: “Nếu như muốn chia lại rõ ràng khoản tiền đền bù, giành phần di chúc thì tốt nhất vẫn nên kiện lên tòa án để họ phúc thẩm lại.”

“Bọn họ đều là những người dân thấp cổ bé họng, chẳng thể nào thương thuyết được với tổ di dời, lại bị thân thích trong gia đình uy hiếp.”



Mạc Bắc lấy chiếc di động của cô trên giá sách ra, nhập số điện thoại vào rồi nói: “Thứ năm tuần này là ngày Bí thư khu vực đó tiếp đón dân, anh lại rảnh vào ngày đó. Em bảo họ gọi điện cho anh, anh có thể cùng họ đi đến gặp chính quyền khu đó.”

Mạc Hương Văn vui vẻ lộ rõ trên mặt: “Nếu được vậy thì tốt quá còn gì”. Cô lấy điện thoại của mình từ tay anh rồi nói: “Tôi sẽ nháy máy cho anh. Anh lưu số tôi vào nhé.”

Mạc Bắc liền mỉm cười nói: “Anh đã có số của em rồi.”

Cô giờ mới sực nhớ ra nhưng đã lỡ tay bấm vào số đó thế là Mạc Phi liền lon ton mang di động đến cho Mạc Bắc. Anh đập máy rồi nhìn cô tủm tỉm.

Bởi vì bao lâu nay Mạc Phi chưa từng rời xa mẹ, nên lúc sắp sang nhà Mạc Bắc liền tỏ ra lưu luyến mãi không thôi, kéo lấy tay của Mạc Hương Văn năn nỉ: “Mẹ ơi, mẹ cùng con sang kia ngủ được không?”

Dù cho Mạc Hương Văn có trầm tĩnh đến đâu thì cũng không thể tránh khỏi việc mặt đỏ bừng bừng, quay lại mắng con mình: “Con tự lo lấy việc của mình đi, đừng có suy nghĩ lung tung nữa, cứ làm phiền chú mãi thôi.”

Mạc Phi lém lỉnh chữa lại: “Là bố chứ!”

Cô ngay tức khắc cau mày, bất lực quay sang nhìn Mạc Bắc đang mỉm môi lại chẳng biết có đang cười hay không, lần này đúng là thiệt một vỡ to. Cô đột nhiên cảm thấy hai cha con này đúng là phiền phức, nên vội thu dọn mọi đồ đạc, nhanh nhanh chóng chóng đuổi họ về nhà bên kia.

Mạc Phi hoàn toàn không hiểu, khi về đến bên phòng Mạc Bắc mới hỏi: “Tại sao mẹ lại tức giận nhỉ?”

“Bởi vì Phi Phi đi mất rồi”. Mạc Bắc xoa đầu con giải thích.

Mạc Phi liền giơ ngón tay cái lên, đồng dạc nói một câu: “Con đã thương lượng với mẹ rồi, trẻ con rồi sẽ trưởng thành, cho nên mẹ phải quen dần với việc con đã trưởng thành đi chứ.” Nghe con nói thế, Mạc Bắc bật cười, khẽ vuốt lên mái tóc của cậu bé.

Trong suốt quá trình thân thiết với đứa trẻ bé bỏng này, Mạc Bắc bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ rồi bị mê hoặc, sau đó dần dần toàn tâm toàn ý đối đãi với cậu bé. Có lẽ đó là do trong người cậu bé chảy cùng một dòng máu với anh, là sinh mệnh di truyền đời sau của anh.

Lúc đầu, cảm giác này đã khiến anh vô cùng kinh ngạc, sau đó dần dần biến thành dòng nước ấm áp hiền hòa, để cho người chèo thuyền như anh thành thơi bơi lội, để anh có thể chở những người anh yêu quý.

Mạc Bắc đi tắm cho Mạc Phi. Trên thực tế thì khoảng thời gian gần đây, Mạc Phi vẫn thường xuyên sang bên nhà anh tắm, bởi vì hệ thống nước nóng ở bên nhà Mạc Hương Vân đã quá cũ rồi. Không biết chiếc bình nóng lạnh đã dùng bao nhiêu lâu mà đường nước ra rất ít, mỗi lần đi tắm, Mạc Phi thường phải xả nước nóng vào trong chậu rồi lại hòa thêm nước lạnh mới tắm được. Cậu bé nói, mỗi khi mẹ ở nhà thì mẹ là người chuẩn bị nước tắm.

Từ lúc ấy, Mạc Bắc đã dẫn cậu bé sang bên nhà mình đi tắm rồi tìm người đến sửa lại bình nóng lạnh của nhà cô, anh đã đề nghị nên thay mới tất cả nhưng yêu cầu này có phần đã vượt quá ranh giới, Mạc Hương Vân nói cho cùng vẫn có những điều cấm kỵ của riêng cô, không cho phép anh can thiệp quá sâu. Vậy nên, Mạc Bắc tạm thời chưa nhắc tới việc.

Mạc Phi vui vẻ hân hoan đi tắm, lúc ra ngoài còn hò reo: “Bố ơi, sau này có thể gọi mẹ sang đây tắm được không ạ?”

Mạc Bắc đang ngồi trước máy tính đọc tài liệu, chỉ một câu nói đó đã khiến anh chẳng thể nào tập trung tiếp vào công việc được nữa. Hoàn toàn

không có chút phòng bị nào, trong người anh ngay tức khắc cảm thấy khó chịu, toàn thân từ từ nóng ran lên.

Lần đầu tiên anh tiếp xúc với cơ thể của người khác giới chính là với Thảo Thảo, nhưng rồi sau đó, anh dần dần quên lãng cho tới tận khi anh và cô trùng phùng lại.

Đây tuyệt đối không phải là hồi ức tốt đẹp gì, vậy mà những đoạn ký ức nhỏ lẻ cứ không ngừng phát lại trong đầu anh, lắp ghép lại rồi đổi sang thành mới. Con người đó không bao giờ còn là Thảo Thảo nữa, cô chính là Mạc Hương Vân.

Bởi vì, anh đã làm cho cô mang thai từ khi tuổi còn trẻ, rồi sinh ra một đứa con thế này, cho nên hai người có mối quan hệ chẳng thể nào cắt đứt nổi.

Mạc Bắc giả bộ lấy sách vở ra kiểm tra bài tập của Mạc Phi, con trai anh làm rất tốt, không có chút sai sót nào hết, vì vậy anh liền thúc Mạc Phi đi ngủ, nhưng cậu bé mãi không chịu ngủ, đòi bật ti vi xem chương trình Hoàng tử bóng chày.

Ở trong một không gian có phần hơi ồn ã này, Mạc Bắc cố gắng kiềm chế bản thân, tiếp tục vùi đầu vào công việc. Một lúc sau, anh ngước đầu lên, đưa mắt nhìn qua chỗ Mạc Phi, bất ngờ thấy thằng bé cũng đang nhìn anh chăm chăm.

Mạc Bắc ngạc nhiên hỏi: “Con làm sao thế?”

Mạc Phi ngồi bên thành giường rung rung đôi chân, thản nhiên hỏi: “Bố ơi, liệu bố có kết hôn với mẹ con không?”

Mạc Bắc không trả lời mà chỉ đáp lại cậu bé bằng một nụ cười.

Mạc Phi không ngừng bóp chặt tay mình.

Con trai anh đang rất căng thẳng, nhưng vẫn đồng dạc nói tiếp: “Bố ơi, con thật sự muốn bố trở thành bố thật của con. Bố có thể kết hôn cùng mẹ con được không?”

Mạc Bắc bước tới ngồi bên cạnh rồi ôm chặt Mạc Phi: “Chỉ cần mẹ con đồng ý là được.”

Mạc Phi mừng rỡ, hứng khởi hỏi lại như không tin vào tai mình: “Có thật không ạ?”. Cậu bé vui sướng ôm chặt lấy cổ Mạc Bắc. Đến lúc này, anh mới nhận ra cậu bé cũng khá khỏe, anh phải khó khăn lắm mới giữ thân thể thăng bằng được.

Những năm tháng qua, Mạc Hướng Văn đã vất vả đến độ nào chứ?

Mạc Phi dính chặt vào người anh, ôm chặt lấy phần thắt lưng của anh, quyết không chịu buông ra, mãi cho tới khi mí mắt của cậu bé díp chặt lại, không chống lại được cơn buồn ngủ mới chịu thôi.

T-T

Mạc Bắc ôm lấy chiếc laptop rồi ngồi bên cạnh Mạc Phi đang ngủ say để làm việc tiếp.

Anh bạn tốt Quan Chỉ đang online, liền nói chuyện với anh trên MSN: “Lâu lắm rồi không thấy cậu ra ngoài chơi đùa cùng bọn này, gần đây thật sự đang làm việc gì bận rộn lắm sao?”

“Mình đang bận đàm phán với các cấp lãnh đạo.”

“Nếu như cậu có thể thuyết phục các ông chủ lớn nước ngoài giơ cao đánh khê thì mấy ông chủ doanh nghiệp trong nước phải biết ơn cậu nhiều nhiều.”

“Cũng như nhau thôi.”

“Sau khi làm xong vụ này, chỉnh đốn, sắp xếp lại cẩn thận rồi đưa đây để mình viết báo cáo.”

“Cậu đúng là chỉ được cái tiện thể.”

Anh chàng Quan Chi tốt nghiệp Khoa Trung văn một trường đại học lớn, nghề chính là thu nhập tư liệu phát triển của các doanh nghiệp, rồi cùng với mấy anh chàng nhà báo “lang thang” lập nên tổ Sử cương doanh nghiệp Trung Hoaviết ra mấy bài phân tích gì đó. Mặt khác, cậu ta còn viết bài cho các báo, tạp chí trên mạng kiếm thêm chút tiền. Ngoài mấy việc này ra thì anh chàng rất yêu thích sự nghiệp buôn dưa lê bán dưa chuột, gần đây đang viết một chuyên đề tình cảm trên tờ báo tuần Than thở lặng xem, chuyên đưa những vấn đề liên quan đến phái nữ, rồi giải đáp các vấn đề tình cảm của các bạn gái.

Đúng lúc Mạc Bắc đang có việc muốn nhờ đến anh chàng này nên hoàn toàn hào sảng đồng ý cho Quan Chi tư liệu viết báo cáo về vụ án, sau đó anh mở lời luôn: “Có một vấn đề về phụ nữ cần lời tư vấn của cậu, tiểu thư tri tâm ạ.”

Quan Chi nhanh chóng mắng anh một câu “cút ngay” như thường lệ nhưng ngay lập tức tỏ vẻ rất thấu hiểu anh bạn mình: “Trong đầu cậu có điều gì mà mình không hiểu rõ chứ? Mình chẳng cần phải hỏi xem cậu muốn hỏi gì, trước tiên cứ tặng cậu mấy chữ này – “Bỏ qua quá khứ, bắt đầu tình mới”. Câu này đủ cho cậu dùng cả đời này luôn đó.”

Mạc Bắc ngồi ở đầu này mỉm cười, phục tài bạn: “Thảo nào mà cậu lại nổi đình nổi đám ở đây như vậy.” Tiếp đó lại viết thêm một câu mang tính đột phá đối với Quan Chi: “Mình đã có một đứa con tám tuổi, cậu có tin không?”

Quan Chi ở đầu kia không trả lời, hơn nữa hình như còn offline luôn. Mạc Bắc thầm nghĩ, đừng nói chỉ một câu nói này đã khiến cho cậu ta ngắt

luôn rồi chứ?

Một hồi lâu sau, cuối cùng Quan Chi cũng online trở lại, câu đầu tiên nói đến chính là: “Hừm, cậu không phải đang trêu mình đấy chứ?”

“Không hề.”

“Nửa đêm khuya khoắt, nói những chuyện ầm mịt này coi chừng bị nghe trộm đấy.”

“Ừm.”

“Mình sẽ giúp cậu loan báo thông tin, đương nhiên mình sẽ không nói với những người không nên nói. Có điều, nói đi cũng phải nói lại, liệu mình có vinh hạnh được gặp người phụ nữ đã biến cậu thành bố và đưa con yêu dấu của cậu hay không?”

“Còn lâu nhé!”

“Đúng là chẳng có chút nghĩa khí gì cả, anh em của cậu là mình gần đây cũng gây họa rồi. Cậu nói cho mình biết cảm giác được làm bố như thế nào đi chứ?”

Mạc Bắc không cần suy nghĩ đáp luôn: “Vô cùng sáng khoái.”

# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

www.dtv-ebook.com

## Chương 16

Buổi tối hôm đó, Mạc Hương Văn ngủ vô cùng ngon giấc.

Hôm trước, bởi vì không cần lo lắng cho Mạc Phi cho nên cô có thể tập trung tinh thần cao độ, đọc thuộc lòng cuốn giáo trình.

Đây là điều chưa từng xảy ra. Lúc sắp đi ngủ cô ngồi trong phòng Mạc Phi một lúc.

Trước đây, chỉ cần nghĩ, nếu như có ngày nào đó, Mạc Phi sẽ rời khỏi mình cô lại bất giác cảm thấy trái tim đau nhói, hoàn toàn không dám tưởng tượng đến cuộc sống không có Mạc Phi. Vậy mà lúc này Mạc Phi không còn ở trong căn phòng này nữa, cô vẫn cảm thấy vô cùng an tâm vì biết rằng thằng bé đang ở cách cô một bức tường, đang vô cùng thoải mái và dễ chịu.

Đây là một cảm xúc mới mẻ, Mạc Hương Văn cố định thần lại, không muốn bản thân suy nghĩ sâu xa thêm nữa. Cô quay về giường của mình đọc sách thêm một lúc nữa rồi mới tắt đèn đi ngủ. Buổi đêm cũng không cần phải thỉnh thoảng giật mình thức dậy đi sang kiểm tra xem Mạc Phi liệu có đá tung chăn ra không.

Sáng hôm sau, Mạc Hương Văn tỉnh dậy đi đánh răng, rửa mặt, khí sắc của cô hiện lên trong gương rất tốt, có thể thấy cô đã nghỉ ngơi rất an lành.

Mạc Bắc đưa Mạc Phi quay về nhà, lại còn mang theo cả đồ ăn sáng. Mạc Phi véo va véo von chẳng khác nào chú chim nhỏ vào buổi sáng, kể lại

tường tận tất cả mọi chuyện xảy ra ở căn phòng 403 cho cô nghe, khiến Mạc Hương Văn cũng vui lây.

Mạc Hương Văn nói với Mạc Bắc: “Phi Phi sắp phải thi giữa kỳ rồi, anh phải đôn đốc nó ôn tập bài vở, nếu không thành tích sẽ giảm sút đấy!”

Mạc Bắc quay sang phía Mạc Phi: “Lời mẹ nói con đã nghe thấy chưa? Tối nay phải ôn Toán luyện Văn lâu thêm chút nữa đấy.”

Mạc Phi chu miệng ra, niềm hứng khởi mới nổi lên bỗng nhiên biến mất sạch.

Tâm trạng của trẻ con chính là như vậy, sau khi lên xe, Mạc Phi lại tiếp tục phiến não ngồi đọc thuộc thơ từ.

Mạc Hương Văn chẳng thể nào chịu được dáng vẻ đầy ưu tư của con trai, đang muốn ngồi sát lại bên cạnh cậu bé, nhưng Mạc Bắc đã đóng cửa sau lại, rồi mở cửa đằng trước cho cô. Anh kiên quyết muốn cô ngồi lên hàng ghế trước.

Sau khi đưa Mạc Phi đến trường học, Mạc Bắc mới nói: “Nếu như đã muốn quản nghiêm thằng bé thì đừng có mềm lòng.”

Mạc Hương Văn liền gật đầu đồng ý: “Tính cách của Phi Phi hướng ngoại, khả năng tập trung không cao, việc gì cũng phải tạo áp lực thì mới chịu khó, nỗ lực hoàn thành được.”

“Những đứa trẻ thông minh đều như vậy cả.”

Anh còn hỏi thêm cô: “Thứ Năm tuần sau em phải thi rồi, từ bây giờ đến hôm đó anh sẽ đôn đốc con ôn tập bài vở, có được không?”

Anh nói với thái độ thành tâm thành ý, Mạc Hương Văn cũng chẳng thể nào từ chối. Sau khi đồng ý xong lại bắt đầu ảo não, hối hận, vốn dĩ cho



rằng mình sẽ dần dần giành thắng lợi, bây giờ xem ra cô đang càng ngày càng thỏa hiệp, cho nên tự nhiên cảm thấy hơi tức giận với chính bản thân mình.

Xem ra, Mạc Bắc cũng là con người biết nhìn tình hình, hôm nay anh vẫn chỉ đưa cô đến trạm đợi tàu điện ngầm.

T-T

Khi tới công ty, cô nhận được thông báo tham dự cuộc họp để bàn thảo về vấn đề của diễn viên Nguyễn Tiên Quỳnh.

Sách lược của Vu Chính đã hoàn tất, Tống Khiêm sẽ giải trình từng việc một trong cuộc họp này.

“Gần đây, chương trình từ thiện Đại sứ thiện tâm đang hành động của đài truyền hình có tỷ lệ bạn xem rất cao, mấy nghệ sĩ của chúng ta đều rất nhiệt tình tham gia chương trình. Nhân cơ hội lần này, chúng ta sẽ đề cập đến vụ việc của tiền bối Nguyễn Tiên Quỳnh. Dì Tiên Quỳnh vẫn để lại đôi chút ấn tượng trong ký ức tầng lớp trung niên Thượng Hải, như vậy có thể giải quyết phần nào hoàn cảnh khó khăn của dì. Chúng ta có thể dùng danh nghĩa của công ty tham gia chương trình này, phía bên tổ quay phim chắc không có vấn đề gì đâu. Bọn họ sẽ coi đây là một hành động mang tính nhân đạo, đồng thời cũng góp phần xây dựng hình ảnh đẹp cho công ty chúng ta.”

Đây là kế hoạch sau cùng của công ty, điều này khiến cho Mạc Hường Văn chẳng thể nào ghi chép lại dễ dàng như mọi khi.

Vu Chính nói: “Hôm nay đã có rất nhiều đồng nghiệp nói rằng họ tình nguyện quyên góp, tôi thay mặt dì Tiên Quỳnh cảm ơn tất cả mọi người. Cần thiết phải giải quyết ngay việc cấp bách lúc này, nhưng cũng phải suy nghĩ đến kế hoạch lâu dài. Chúng ta phải lên kế hoạch cuộc sống tốt nhất cho dì Tiên Quỳnh và con trai Đình Đình của dì.”

Lúc này, rất nhiều đồng nghiệp gật đầu tán thành.

Sau cuộc họp, Bộ phận Pháp vụ đứng ra nhận các khoản đóng góp để đảm bảo tính công minh. Vừa ra khỏi phòng họp, Hứa Hoài Mẫn liền nói với Sử Tinh, Giám đốc Bộ phận Hành chính: “Hôm qua phải họp đến tận nửa đêm để thảo luận phương án giải quyết này đây!”

Sử Tinh cười nói: “Phương án giải quyết vấn đề này rất tuyệt, ai nghĩ ra vậy?”

“Vị kia nhà Vu tổng.”

“Ồ”. Sử Tinh không nói thêm gì khác.

E rằng điều mà chị không nói lại chẳng khác mấy so với những gì Mạc Hường Văn đang suy đoán trong đầu lúc này.

Những việc cần sự quan tâm của xã hội kiểu này chẳng khác nào kéo rách vết thương của người khác ra rồi chà muối vào. Nguyễn Tiên Quỳnh là người như thế nào? Dù có bị đánh cho chảy máu, gãy răng cũng cố nuốt hết vào trong, những sự việc kiểu này chắc chắn đi ấy hoàn toàn không muốn kể khổ cùng thế nhân.

Khi người ta vừa ngã xuống, liền đem tất cả mọi chuyện ra nói hết cho mọi người biết. Nếu như lúc này đi Nguyễn Tiên Quỳnh có chút ý thức, chắc chắn sẽ không bao giờ muốn tỏ ra yếu ớt, cầu xin sự thương hại của mọi người như vậy.

Chính vì vậy, Mạc Hường Văn cảm thấy buồn chán vô cùng.

Lúc Hứa Hoài Mẫn đến chỗ Mạc Hường Văn thu tiền quyền góp đưa tay lên biểu thị con số, miệng bảo: “Nếu là cấp Giám đốc thì phải từ con số này trở lên”. Mạc Hường Văn liền lấy hết tất cả số tiền trong ví ra quyền góp.

Mạc Hương Văn không nói lời nào, cũng không bàn luận gì cả, chỉ lặng lẽ đưa tiền cho Hứa Hoài Mẫn.

Sau đó, cô tới phòng trà nước pha một cốc trà, mong muốn định thần tĩnh tâm lại đôi chút. Vừa hay lúc đó Sử Tinh đang ở bên trong, cô trợ lý của Sử Tinh liền kể: “Chị Hứa đã định sẵn hết số tiền đóng góp rồi, bảo em phải qua chỗ anh Trương Bân lấy số tài khoản của dì Tiên Quỳnh.”

Sử Tinh là con người không bao giờ nhúng tay vào những việc không nên làm, vốn dĩ Bộ phận Hành chính đứng ra lo vụ quyên góp nhưng chị cũng để mặc cho Hứa Hoài Mẫn làm. Chị liền quay sang dặn dò cô trợ lý của mình: “Em cũng không phải không biết công việc phải làm rồi đúng không? Số tiền này chuyển vào tài khoản của dì Nguyễn thì có lợi ích gì chứ? Cứ lấy một phần đi đến bệnh viện thanh toán chi phí rồi tính tiếp.”

Cô trợ lý gật đầu lia lịa: “Em biết rồi ạ.”

“Tất cả được bao nhiêu tiền?”

Cô trợ lý báo ra con số, Mạc Hương Văn liền quay sang nhìn, dựa vào con số mà Hứa Hoài Mẫn báo để các cấp bậc trong công ty quyên góp thì khoản tiền không thể nào nhiều như vậy được. Cô kinh ngạc, Sử Tinh cũng vậy liền hỏi: “Tại sao lại nhiều như thế?”

Cô trợ lý nhanh nhẩu nói: “Vu tổng quyên góp một khoản lớn, từng này cơ mà”. Nói xong, cô ấy giơ tay biểu thị con số.

Mạc Hương Văn lại càng cảm thấy kinh ngạc hơn, còn Sử Tinh thì lập tức lấy lại được vẻ mặt như mọi khi. Chị nói: “Vu tổng có lòng như vậy thì tốt quá!”. Quay đầu sang thấy Mạc Hương Văn vẫn còn đang ngạc nhiên không thôi, chị liền cười: “Trước đây, khi mới vào làm trong đài truyền hình, Vu tổng cũng phải bắt đầu từ những việc nhỏ nhất nhất, đi theo làm trợ lý cho các trường quay ngoại cảnh. Có mấy người đạo diễn vô cùng ghê gớm khó tính, chỉ có mỗi dì Nguyễn là người hiền hòa ngày nào cùng cầm

hộp cơm đến nói chuyện với Vu tổng, đây cũng có thể coi là trả ân huệ, em hiểu không?”

Những sự việc từ rất lâu này, đương nhiên Mạc Hướng Văn chẳng thể nào biết được. Sử Tinh là người có thể nói những chuyện này bởi vì chị đủ tư cách, đủ hiểu biết, chính là một trong những nhân vật hàng đầu ngồi mát ăn bát vàng trong công ty. Thường ngày, Mạc Hướng Văn ít khi tiếp xúc với chị, vậy mà lúc này chỉ trong vài câu ngắn gọn, hai người lại có thể hiểu ý nhau đến vậy.

Mạc Hướng Văn hỏi thêm một câu: “Vậy thì còn cần phải đưa lên chương trình từ thiện nợ làm gì chứ?”

Sử Tinh mỉm cười: “Kiểu gì mà chẳng có đạo lý của nó.”

Trợ lý của chị lại quay về báo cáo: “Vu tổng muốn chị tới phòng làm việc của anh ấy ngay. Lãnh đạo cấp trên đang muốn nghe báo cáo về chương trình khai mạc buổi biểu diễn hôm tới đây.”

Trước khi đi, Sử Tinh còn nói thêm một câu: “Ăn nhiều rồi thì phải cố gắng chịu đựng, làm việc thêm bên ngoài nhiều đến mức quên cả nhà mình đang ở đâu.”

Mạc Hướng Văn lặng lẽ quay về phòng làm việc của mình, Trâu Nam nhanh chóng bước lại gần thì thầm: “Ngay cả Vu phu nhân cũng tới đây đây, hôm nay Vu tổng chịu áp lực không nhỏ đâu, báo cáo với cả bố và vợ. Lão đại, có người hỏi em, có phải chúng ta bắt đầu phát triển sang lĩnh vực tổ chức sự kiện công chúng không đấy?”

Vu Chính có thể ngồi vào vị trí của ngày hôm nay, công sức mà nhạc phụ đại nhân bỏ ra còn nhiều gấp bội bản thân anh.

Từ sau hôm Quán Huyền thổ lộ chuyện dĩ vãng trước kia, chị có kể một chuyện rằng: Khi Vu Chính quay lại mảnh đất Thượng Hải, làm gì

cũng gặp rất nhiều khó khăn, gian khổ. Gia đình đã lo lắng ổn thỏa vấn đề học hành cho anh, còn tất cả những việc khác thì để mặc theo tự nhiên với lý do đang thời dân chủ, không tiện ép buộc, sắp đặt tương lai cho con trẻ trong nhà.

Mạc Hương Văn nghe thế tỏ ra bất mãn: “Tại sao họ lại làm như vậy chứ? Dù gì cũng là con cháu trong nhà mà.”

“Bố của Vu Chính là người không có chí hướng, trong thời kỳ Cách mạng văn hóa đã bán đứng chính bố đẻ mình, lại còn lấy cả kỹ nữ, như vậy thì gia đình họ làm sao có thể đối xử tử tế với anh ấy được chứ? Trong gia đình bọn họ, Vu Trực đảm nhiệm vai Giả Bảo Ngọc[1], còn Vu Chính thì chỉ có thể làm Giả Hoàn[2] mà thôi.”

[1] Tên nhân vật trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng của Tào Tuyết Cần.

[2] Tên nhân vật trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng của Tào Tuyết Cần.

Thế cho nên tất cả mọi chuyện anh ấy đều phải tự mình giành giật, phấn đấu lấy.

Chúc Hạ - hoa khôi trường Đại học Ngoại ngữ năm đó chính là người mà Vu Chính đã tốn rất nhiều công sức mới theo đuổi được. Từ đó trở đi, anh có đủ bản lĩnh để ổn định vị trí của mình trong Đài truyền hình, đồng thời bắt đầu gây dựng sự nghiệp riêng bên ngoài.

Quản Huyền còn nói thêm: “Người ngoài nhìn vào tưởng gia đình nhà họ tiếng tăm lừng lẫy, nhất mực thế gia, nhưng thật ra mọi chuyện chẳng khác nào trong bộ phim Cuộc chiến chốn thâm cung[3]. Bộ phim này tuyệt vời biết bao, đã lột hết mọi chuyện bí mật của phụ nữ ra trước ánh sáng.”

[3] Bộ phim nổi tiếng của đạo diễn Thích Kỳ Nghĩa.

Cả Vu Chính và Quán Huyền đều biết rõ điều này và cả hai đều biết cách làm người. Vu Chính tỏ ra vô cùng thâm lặng, khiêm tốn, anh lúc nào cũng cố gắng tỏ ra thâm lặng, bất cứ cơ hội nào có thể tỏa sáng anh đều nhường hết cho người khác.

T-T

Mạc Hương Văn đưa mắt liếc sang căn phòng họp ở phía xa xa, lúc này Vu Chính đang nói chuyện cùng với một người lớn tuổi, ngồi bên cạnh người đó chính là Chúc Hạ hiền hòa, nho nhã, có điều ngồi bên người lớn tuổi đó, chị ấy dường như tỏ ra nỗ lực, chăm chú hơn mọi khi.

Thật ra, thân thế của Chúc Hạ cũng có điểm tương đồng với Mạc Hương Văn. Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao cô không thể tỏ thái độ đối địch hoàn toàn với chị trong quan hệ giữa Chúc Hạ và Quán Huyền.

Chúc Hạ giống hệt như cô, cũng là con gái của vợ trước, bố chị ấy hiện nay đã lấy vợ và sinh ra một cậu con trai. Bốn người trong gia đình họ đã từng chụp chung trong tấm ảnh kết hôn của Chúc Hạ và Vu Chính. Lúc nghe Hứa Hoài Mẫn và mấy người đồng nghiệp nữ khác thì thầm nói về quan hệ riêng tư đó, Mạc Hương Văn liền cảm thấy mất cảm ngay. Cô có thể nhận ra được sự xa cách, nhạt nhẽo trong mối quan hệ giữa các thành viên trong gia đình Chúc Hạ, những người chưa từng trải qua thì chẳng thể nào hiểu được điều này. Khi nhìn thấy cảnh tượng này, Mạc Hương Văn chợt cảm thấy vô cùng tê lương.

Thế nhưng, chuyện này hoàn toàn không liên quan gì tới cô hết, Mạc Hương Văn thu ánh mắt lại, vừa hay nhận được điện thoại, người gọi đến là Kim Cẩm Văn.

Trong điện thoại Kim Cẩm Văn vừa cười vừa nói: “Tiểu Mạc, anh bạn nhỏ cô giới thiệu cho đúng là có lai lịch xuất thần, tôi còn chưa kịp chào hỏi vậy mà đã có người nhanh chân đăng kí trước rồi.”

Mạc Hương Văn nhất thời không hiểu chuyện gì nên chưa phản ứng lại ngay được: “Chị đang nói gì cơ?”

“Chính là anh bạn nhỏ họ Vu ấy, gia đình cậu bé rất cuộc có địa vị gì ghê gớm không vậy? Cô biết không, vị đạo diễn nổi tiếng họ Thái đã đích thân gọi điện đến cho Tổng đạo diễn bên tôi rồi đấy. Tôi vừa nghe thấy liền giật nảy mình, cô đừng có giấu tôi nữa, rốt cuộc cậu bé đó xuất thân từ gia đình có thể lực đến đâu hả?”

Đến lúc này, Mạc Hương Văn mới hiểu ra vấn đề, liền hỏi luôn: “Vậy Vu Lôi có thể lên sân khấu biểu diễn rồi sao?”

“Ừm, có thể cùng hát cặp với đứa trẻ nhà họ Hoắc. Thế anh bạn nhỏ họ Vu có quan hệ gì với đạo diễn Thái vậy?”

Mạc Hương Văn nhẹ nhếch khóe miệng lên, giữa hai người họ thì có quan hệ gì chứ? Cô liền đáp: “Em cũng chẳng biết được.”

Dập điện thoại xuống, cô định gọi đến một số quen thuộc, thế nhưng suy ngẫm một hồi lâu, cô lại không ấn vào nút gọi nữa.

T-T

Đúng lúc ấy, Chu Địch Thần gọi điện hẹn cô tan ca cùng ra ngoài chăm sóc da mặt, Lâm Tương và Tề Tư Điềm cũng đi theo. Mạc Hương Văn thầm nghĩ, Mạc Phi đã có Mạc Bắc lo, cô hoàn toàn có thể an tâm rồi nên nhanh chóng đồng ý.

Sắp đến giờ tan làm, cô rủ Trâu Nam cùng đi. Là người luôn yêu thích náo nhiệt, tụ tập, thế mà hôm nay Trâu Nam cũng phải xua tay từ chối, cô bé bận đến mức tay chân cuống cả lên. Nhìn thấy sự nỗ lực hết mình trong công việc của Trâu Nam, Mạc Hương Văn cũng cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Mấy người vừa gặp mặt là bắt đầu bàn tán về các chuyện âm ỉ gần đây trong làng giải trí.

Chu Địch Thần mở đầu: “Tiểu thư Mai Phạm Phạm đúng là vô cùng lợi hại, nổi bật xuất chúng giữa hàng trăm ứng cử viên, bộ phim tiếp theo chính là bộ phim nói tiếng nước ngoài được dự kiến sẽ đem đi tranh giải Oscar đấy.”

Lâm Tương khẽ “hừm” một tiếng, không nói thêm gì, ngược lại, Tề Tư Điềm mỉm cười nói: “Cho nên mới nói con đường mà cô ta đi hoàn toàn đúng, bắt đầu từ điện ảnh, chỗ đứng cũng cao hơn rất nhiều. Cô ấy là người mới, nếu chịu uất ức gì người ta sẽ nghĩ ngay là do ma cũ bắt nạt ma mới.”

Lâm Tương ngáp dài một cái, rồi day day chiếc mũi, hành động này lập tức bị Mạc Hương Văn bắt gặp. Đương nhiên là nhìn Lâm Tương vẫn rất xinh đẹp, nhưng trên khuôn mặt hiện rõ mệt mỏi, lo lắng, dưới mắt còn lộ rõ hai quầng thâm, tinh thần có vẻ sa sút đi nhiều.

Mạc Hương Văn thầm ngạc nhiên, cô quá đổi quen thuộc với bộ dạng này, chính bản thân cô trước kia cũng đã từng như vậy. Người trong làng giải trí này thường hay dùng thuốc lắc, đó không phải là chuyện hiếm gặp, bí mật gì. Chu Địch Thần cũng nhìn Lâm Tương thì thầm: “Nàng này đúng là si tình hết sức với chàng La Phong, tôi đã khuyên rất nhiều lần mà chẳng được, sau này nhất định sẽ còn chịu nhiều đau khổ, đắng cay nữa đây.”

Thì ra tình yêu chính là nguyên nhân chủ yếu, tất cả mọi người đều cho rằng Lâm Tương đã đứng lên làm lại cuộc đời, ai ngờ được cô càng ngày càng đắm sâu hơn vào đáy cốc tình cảm không lối thoát này.

Chu Địch Thần lại tiếp tục cảm thán: “Tình yêu sẽ hại chết con người ta. Mary làm gì thì làm, nhất thiết đừng có hẹn hò yêu đương đấy!”

Đúng lúc ấy, Mạc Bắc gọi điện đến, nhưng trong ống nghe lại vang lên giọng nói nũng nịu của Mạc Phi: “Mẹ ơi, con với bố đang ở siêu thị, mẹ



muốn ăn món gì? Tối nay có khách đến bên nhà, bố không ở lại ăn cơm cùng mẹ con mình được, nên chuẩn bị nấu cơm cho chúng ta.”

Mạc Hương Văn nói một cách tự nhiên: “Con nói với bố không cần phải vất vả vậy đâu, bảo bố cứ làm xong việc của mình đi đã.”

Mạc Phi chuyển lại lời này, tiếp đó, Mạc Bắc cầm điện thoại hỏi cô: “Phi Phi nói em thích ăn món hoa tây lan? Vậy anh sẽ làm một đĩa hoa tây lan rồi ninh một nồi xương hầm cà rốt nhé!”

Đây là giọng nói mang tính thỏa thuận, thế nhưng cô cảm thấy có chút ngần ngại nên liền nói: “Anh cứ làm xong công việc của mình đi, tôi không muốn làm nhỡ việc của anh.”

“Không ảnh hưởng gì đâu”. Lúc nói câu này, anh nhất định đang mỉm cười.

Mạc Hương Văn cảm thấy khuôn mặt mình hình như đang đỏ bừng lên. Cô liền chuyển sang đề tài khác: “Vu Lôi được đưa lên hát chính rồi.”

Mạc Bắc hoàn toàn không có ý ngạc nhiên: “Anh biết mà.”

“Tôi thay mặt Vu Lôi cảm ơn anh.”

“Cảm ơn cái gì chứ? Người ta đi cửa sau thì chúng ta cũng phải đi cửa sau chứ, nói ra thật chẳng phải chuyện hay ho gì, người khác lại bảo chúng ta đang lợi dụng quan hệ cũng nên.”

Mạc Hương Văn mỉm cười.

Mạc Bắc thấy cô vui vẻ lập tức nói: “Em có phiền nếu như anh mua một số đồ cho Phi Phi không?”

Mạc Hương Văn gần đây không còn để tâm quá nhiều đến mấy việc này nữa.

Thế nhưng, cô hoàn toàn không biết rằng, chỉ vì một thái độ bất cần của bản thân mà mọi thứ trong nhà cô đã hoàn toàn thay đổi.

Trước tiên là nhà vệ sinh, chiếc bình nóng lạnh cũ kỹ theo kiểu cổ đã được dỡ xuống, thay vào đó là chiếc bình nóng lạnh mới hiệu Alis nổi tiếng. Đây cũng không phải là thứ đồ gì quá đắt tiền, chỉ là đồ thiết yếu trong nhà cần dùng đến mà thôi.

Mạc Hương Văn muốn gửi lại tiền cho Mạc Bắc nhưng anh khéo léo từ chối: “Anh mua để cho Phi Phi dùng, sau này nếu như hai người chuyển nhà đi, anh sẽ tháo chiếc bình nóng lạnh đó xuống, cho nên đó không phải là tặng”. Câu nói giao hoạt này khiến cô chẳng thể nào đưa tiền trả anh được.

Tiếp sau đó, anh lại mua thêm một vài đồ gia dụng khác, đi theo chiếc bình nóng lạnh còn có một chiếc bồn tắm bằng gỗ lớn, khiến cho Phi Phi vui vẻ hơn hở, cười không ngớt. Giờ đây, đối với cậu bé, tắm rửa là một cách tận hưởng, mỗi ngày khi đá bóng về nhà, cu cậu đều ngâm mình trong chiếc bồn tắm bằng gỗ đó, phải hơn một tiếng đồng hồ sau mới chịu ra ngoài.

Mạc Bắc còn mua cả muối tắm, ngay cả Mạc Hương Văn cũng cảm thấy hành động này quả là có ích. Cô giống y như Mạc Phi, bỏ thêm nhiều thời gian hơn trong phòng tắm nhà mình, để trút bỏ hết mọi mệt nhọc sau một ngày làm việc vất vả.

Mấy hôm sau về nhà, Mạc Hương Văn lại thấy trong nhà mình có thêm mấy chiếc gối ôm, tất cả đều cùng loại với chiếc gối ôm in hình biển cả trong đợt hội diễn thể thao lần trước ở trường Mạc Phi, xếp đầy cả trên giường của cậu bé.

Việc này đúng là hơi lãng phí, nhưng mà gối ôm thì cũng không mất nhiều tiền cho lắm, vậy nên cô cũng chẳng nói chuyện tiền nong gì với Mạc

Bắc nữa, mà động đến chuyện tiền bạc với Mạc Bắc thì anh lại kêu là để cho Phi Phi dùng, có nói cũng như không.

Mạc Phi sắp xếp gối ôm lên giường của mẹ, giường của mình, rồi cả ngoài sofa, lại còn trưng bày hết sức hợp lý. Khi cô thắc mắc, cậu bé liền giải thích: “Mẹ ơi, một chiếc đệm trên sofa đã bị rách, con dùng chiếc gối này che đi.”

Mạc Hương Văn bước tới kiểm tra, đúng là phần chỉ bên cạnh chiếc đệm đã tuột ra. Chiếc sofa này cô mua về từ chợ đồ cũ, đã dùng mấy năm rồi, cũ kỹ quá mức, cô luôn muốn thay một chiếc mới. Nhưng thay sofa đối với một người con gái là chuyện khá vất vả, cũng chẳng phải là chuyện gì cấp thiết lắm, cho nên cô cứ chần chừ mãi chưa làm. Lần này, nhìn thấy thế thì đúng là không thể không thay, cô bèn nói với Mạc Phi là Chủ Nhật tuần này sẽ thay một chiếc mới. Đến tối, khi không thể ngồi trên chiếc sofa cũ nát này đọc sách được nữa, cô liền đi vào nằm trên giường, giữa một đồng gối ôm, quả thật cảm giác này rất tuyệt.

T-T

Gần đây, Vu Lôi bận rộn với việc luyện tập, cho nên Mạc Phi cũng tò mò, thỉnh thoảng đi theo Vu Lôi đến Cung thiếu nhi xem. Đứa trẻ này bẩm sinh đã có gen di truyền thích lo chuyện bao đồng, cộng thêm cả tinh thần do thám mạnh mẽ, khát vọng được tiếp xúc với những con người và sự vật khác thường nên đương nhiên Mạc Hương Văn không thể từ chối con được.

Vì Mạc Bắc nhận nhiệm vụ đưa đón Mạc Phi nên cô hỏi anh: “Công việc của anh gần đây hình như không bận lắm thì phải?”

Mạc Bắc trả lời bằng giọng nói đùa giỡn: “Anh vẫn luôn theo sát vụ án, theo sát tiến độ.”

Thật sự, anh cũng không thể nói là mình không bận, gần đây có rất nhiều tiệc tùng phải tham gia, buổi tối lại phải đón Mạc Phi về nhà mình. Mạc Phi lại cứ dính chặt lấy anh, trước mặt Mạc Hương Vân lúc nào cũng nhắc bố thế này bố thế kia, ngay cả tình hình công việc gần đây của anh cũng được Mạc Phi thông báo cặn kẽ.

Mạc Phi nói: “Những người đến họp bên nhà bố nhiều lắm, hình như bọn họ phải viết báo cáo nộp cấp trên hay sao ấy ạ. Mẹ ơi, con cảm thấy công việc là một chuyện vô cùng mệt nhọc, vất vả, phải bàn bạc rất nhiều chuyện với khá nhiều người, lại còn phải báo cáo tình hình cho cấp trên nữa. Con thấy mình không làm cán bộ lớp thật là vô cùng thông minh.”

Mạc Hương Vân không can thiệp trước quyết định không muốn làm cán bộ lớp của Mạc Phi, tất cả đều thuận theo đúng tính cách và mong muốn của con trai mình. Mạc Phi hoàn toàn không có chút tham vọng được làm cán bộ lớp như những đứa trẻ khác, nói chung vẫn chưa mất đi những nét thuần khiết của trẻ con.

Mạc Bắc cũng hoàn toàn tán thành với việc này, có lần còn nói với Mạc Phi: “Không ở vị trí đó cũng có thể đứng được trên vị trí đó.”

Mạc Phi còn bé vẫn chưa hiểu mấy những lời nói kiểu này, Mạc Bắc liền đưa lời giải thích thêm: “Không nhất thiết phải đứng ở vị trí đó, con vẫn có thể giúp đỡ người khác được.”

Cậu bé nghe hiểu và cũng cố gắng làm theo. Một hôm, khi về nhà, cậu bé khoe lại sự việc như muốn được nghe lời khen của Mạc Hương Vân: “Mẹ ơi, hôm nay con cùng với Vu Lôi tới Cung thiếu nhi chơi, nhìn thấy một bà lão qua đường con liền giúp bà đi qua đấy. Sau đó, bà mời con đến tiệm cà phê cho ăn một miếng bánh ga tô. Con đã cảm ơn bà rồi ạ.”

Điều này không những làm cho Mạc Hương Vân không thấy vui, ngược lại còn cảm thấy đau đầu, con trai cô chịu khó giúp đỡ người khác

nhưng lại để người lạ tiếp cận dễ dãi quá. Cô liền quay sang nói với con: “Con chẳng qua chỉ đỡ bà qua đường thôi, tại sao lại có thể để bà mời ăn bánh được chứ? Con làm như vậy chẳng phải đã bắt người mà con giúp đỡ phải bỏ tiền ra mua bánh sao? Cái này không còn được gọi là hăng hái giúp người nữa.”

Mạc Phi bắt đầu suy nghĩ thật kỹ, rồi cảm thấy hối hận vô cùng.

T-T

Mạc Hương Văn vốn dĩ đã lên kế hoạch Chủ Nhật này sẽ đến siêu thị đồ gia dụng dạo một vòng, nhưng không ngờ vào buổi sáng hôm đó có người đến gõ cửa nhà cô và nói là có hàng tặng. Cô nhìn ra, đó là một chiếc sofa dành cho ba người đơn giản, gọn gàng, xinh xắn. Mặt trên chiếc sofa đó màu trắng, còn trên chỗ tựa lưng hai bên để tay có một vài cánh hoa nhỏ xinh, một sự kết hợp trang nhã, tinh tế, trông giống như một lớp tuyết dày, còn hoa rụng trên đó chính là những bông tuyết trắng tinh khôi.

Mạc Hương Văn nghi hoặc hỏi lại người chuyển hàng: “Liệu có phải các anh đã mang đến nhầm địa chỉ không?”

Người chuyển hàng nhìn lại địa chỉ lần nữa rồi khẳng định “Không nhầm đâu”. Sau đó, anh ta còn đưa tờ giấy chuyển hàng cho Mạc Hương Văn xem, Mạc Phi liền sán lại gần nói: “Vậy thì chắc chắn bố đã mua rồi.”

Người chuyển hàng liền cười nói: “Chồng chị mua đồ không nói trước với chị à? Chị cứ để cho chúng tôi chuyển sofa vào trong trước đã. Một lần vận chuyển thế này chúng tôi mất nhiều công sức lắm đấy.”

Chuyển trả lại hàng là chuyện hoàn toàn không thể, cũng chẳng có lý lẽ nào cả, Mạc Hương Văn đành phải để cho người ta chuyển chiếc sofa cũ đi và thay vào đó là một chiếc mới.

Người chuyển hàng kia tiếp lời: “Chị ơi, chồng chị đã nói là chiếc xô pha cũ này tùy chị xử lý.”

Còn có thể xử lý thế nào nữa? Nhà cô nhỏ như vậy, đương nhiên chẳng thể nào để cả hai chiếc xô pha được, vậy nên cô nói luôn: “Vậy nhờ anh chuyển giúp chiếc xô pha này đến tiệm đồ cũ bên ngoài được không?”

Mạc Phi nhìn thấy chiếc xô pha mới, vô cùng vui vẻ, lấy mấy chiếc gối ôm “biển cả sâu thăm” kia rồi thỏa sức sắp xếp, lại còn đặc ý nhìn Mạc Hương Văn reo lên: “Mẹ ơi, mẹ có biết bông hoa trên này có ý nghĩa gì không?”

Mạc Hương Văn thấy vậy liền biết ngay chuyện này ít nhiều có liên quan đến cậu con tiểu quý, lập tức nghiêm mặt nói: “Con lại đòi bố rồi đúng không?”

Mạc Phi lắc đầu: “Tự bố ngồi lên chiếc đệm đó phát hiện ra bị rách nên mới mua, việc này không thể trách con được. Bố đã nói là chiếc xô pha này rất rẻ, mua trực tiếp từ nơi sản xuất, nên đã in thêm một ít cánh hoa ở đây.”

Chiếc xô pha này trông kiểu dáng khá là đơn giản, nhưng Mạc Hương Văn đưa tay sờ chất liệu là biết ngay nó không tầm thường chút nào.

Mạc Phi vẫn còn đang muốn thể hiện sự hiểu biết liền chỉ vào cánh hoa in trên chiếc ghế xô pha rồi hỏi: “Mẹ ơi, mẹ có biết bông hoa này có tên là gì không?” Sau đó lại nhanh mồm nhanh miệng tự mình giải đáp: “Bố con nói bông hoa này có tên là “Nghênh mùa đông”, không phải là bông hoa có thể ngắt đi được. Bông hoa đó nở trong mùa đông lạnh giá. Những bông hoa có thể nở trong mùa tuyết rơi đều là những bông hoa rất lợi hại, có đúng không mẹ?”

Trái tim Mạc Hương Văn đột nhiên rung lên, cô ngây người trong chốc lát rồi đưa tay bóp yêu chiếc mũi của Mạc Phi. Nhìn thấy dáng vẻ vui

mừng, hứng khởi của con, trái tim cô ấm áp lạ thường. Niềm vui của cậu bé là hạnh phúc của cô.

Cô quyết định sang tìm Mạc Bắc nhưng căn phòng 403 lại chẳng có ai cả. Cô nghĩ, chắc hôm nay anh bận việc, nhưng cô hoàn toàn không thể ngờ được anh lại bận đến mức trời tờ mờ sáng mới về đến nhà.

T-T

Lúc Mạc Hương Văn thức dậy kiểm tra xem Mạc Phi có đạp chân ra không, chợt nghe thấy ngoài cửa có tiếng động. Cô nheo mắt nhìn ra ngoài, liền thấy Mạc Bắc đang đứng ngoài cửa tìm chìa khóa, hình như tay anh hơi run run, khiến cho chùm chìa khóa vang lên tiếng leng keng.

Phải chẳng anh đã uống say? Vậy nên, Mạc Hương Văn nhanh chóng ra ngoài mở cửa rồi bước lại gần bên anh. Quả nhiên, anh đang ngà ngà men say, thân người toàn mùi rượu, loạng choạng lại gần bên cô, giọng nói đầy sự áy náy: “Đã làm em tỉnh giấc sao?”

Mạc Hương Văn cầm lấy chùm chìa khóa trong tay anh, giúp anh mở cửa, thế nhưng anh vẫn đứng tựa vào tường, đưa tay nhẹ day lên đôi chân mày.

“Còn nói tôi nữa, thử nhìn lại bản thân anh xem sao”. Câu căn nhắc này bất giác buột khỏi miệng, nói ra rồi cô mới cảm thấy hối hận.

Mạc Bắc lại không mấy để tâm, hình như trong lòng đang có chuyện gì phiền não, lo lắng, nên cũng càu nhàu một câu: “Mấy ông đại gia ấy, ngồi được lên chức vị đó rồi thì chẳng bao giờ làm việc của mình nữa, mẹ kiếp!”

Dường như anh đang cố gắng kìm nén những phiền não trong lòng. Cô chưa bao giờ nhìn thấy một Mạc Bắc như thế này, cô đưa tay ra: “Để tôi đỡ anh vào trong.”

Mạc Bắc tựa vào bên tường, rồi xiêu xiêu vẹo vẹo bước vào trong.

Mạc Hương Văn lại hỏi anh: “Anh tự mình lái xe về sao?”

“Anh gọi taxi về.”

Mạc Hương Văn lúc này mới an tâm nói thêm: “Anh đã uống bao nhiêu thế?”

“Anh không đếm, hồng, trắng gì cặn sạch, cặn tất.”

Mạc Hương Văn đi vào phòng bếp tìm ly pha trà. Anh luôn thu dọn đồ đạc hết sức gọn gàng, ngăn nắp nên mặc dù hàng ngày, cô giảm tối thiểu số lần phải sang bên nhà anh càng ít càng tốt, nhưng vẫn có thể nhanh chóng tìm ra được vị trí các đồ đạc bày biện trong đó.

Cô bê cốc nước nóng lại đưa cho Mạc Bắc rồi nói: “Anh mau đi ngủ đi”. Khi cô đang chuẩn bị ra về thì đột nhiên tay bị nắm lấy.

Mạc Bắc khẽ gọi tên cô: “Hương Văn.”

Đây là lần đầu tiên cô thấy anh gọi tên mình thân thiết đến vậy, lại còn nắm bàn tay cô rất chặt. Nhiệt độ ấm áp nơi bàn tay của anh khiến cô không biết phải làm thế nào, hoảng hốt nhớ lại nhiều năm trước đây, hai người cũng đã từng tiếp xúc, gần gũi bên nhau như thế. Cái nắm tay này đã khơi dậy tất cả dĩ vãng xa xăm.

Tuy nhiên, nỗi căm ghét chuyện này trong lòng Mạc Hương Văn giờ đây đã giảm xuống ít nhiều.

Cô định thận trọng đẩy tay anh ra, lúc này anh đang nửa say nửa tỉnh, cô không nên so đo tính toán nhiều với anh làm gì.

Thế nhưng Mạc Bắc liền đứng bật dậy, thân người che khuất mọi ánh sáng khiến cho không gian quanh cô đột nhiên tối sầm lại. Bóng đen sầm sì



này hoàn toàn có thể nuốt chửng lấy cô, Mạc Hường Văn nhìn thấy rõ rằng anh đang cúi đầu xuống, cô muốn trốn tránh nhưng bàn tay vẫn cứ bị nắm chặt lấy.

Trong tình cảnh này, anh có thể làm điều gì? Mạc Hường Văn muốn cúi đầu xuống, phòng bị chuyện ngại ngùng sắp sửa diễn ra, thế nhưng cô đã nhầm. Anh chỉ đang chỉnh lại vạt áo cho cô rồi nhẹ nhàng đặt xuống một chiếc hôn dịu nhẹ lên vầng trán cô.

Cảm giác đôi môi ấm nóng trên mái tóc khiến Mạc Hường Văn khẽ run người, khuôn mặt bừng đỏ.

Anh cố gắng kiềm chế cảm xúc, chỉ hôn nhẹ một cái rồi thả cô ra.

Ánh mắt của Mạc Bắc mơ màng nhưng giọng nói lại vô cùng bình tĩnh: “Hường Văn, em đừng trách anh. Anh không muốn em thấy phiền não. Anh chỉ là...”, rồi anh không nói thêm gì, chỉ hôn nhẹ lên trán cô một lần nữa.

Nụ hôn của Mạc Bắc giống y như một ngọn lửa thổi bùng lên những trải nghiệm tươi đẹp trước kia của Mạc Hường Văn đã được giấu kín trong lòng.

Cô nhớ lại sự dịu dàng của anh lúc đó, ung dung, bình thản, lịch lãm, tôn trọng đối phương. Vào đúng thời khắc kết hợp thân mật nhất, anh vẫn cố gắng kiềm chế, quan tâm đến cô.

Mạc Bắc là con người như thế nào? Vào thời còn trẻ tuổi, Mạc Hường Văn chưa bao giờ tò mò, đến khi đã trưởng thành, cô càng chưa từng ngẫm nghĩ đến việc này, ngay cả khi gặp lại anh sau nhiều năm xa cách, cô cũng chẳng hề mảy may dả động tới.

Vậy mà ngay sau chiếc hôn này, hình như có một chiếc chìa khóa vô hình đã mở ra chiếc hộp ma thuật kia.

Mạc Hương Văn cảm thấy sợ hãi, trong lúc gấp gáp, toàn thân cô trở nên cứng đờ, tê dại.

Đôi môi anh đã lưu lại hơi ấm trên vầng trán cô. Bàn tay anh cũng lưu lại hơi ấm nơi bàn tay cô. Anh cứ như vậy tiến sâu vào cuộc sống của cô, cô cảm thấy vô cùng hoảng loạn.

Chính vào lúc này đây, rõ ràng anh đã say rồi, hôn cô một cái rồi lại một cái nữa, nhưng sau cùng vẫn không vượt quá ranh giới cho phép, anh lại còn đủ tỉnh táo mở cửa tiến cô về tận phòng.

“Cọt kẹt” một tiếng, cánh cửa dần đóng lại, cũng như đang dần mở ra. Ánh mắt cô bỗng sáng rực lên, trong lòng cảm thấy một sự ấm áp vô bờ đang từ nơi xa xôi tràn về, bủa vây lấy người cô, đây là trải nghiệm mà cô chưa từng có trong cuộc đời.

Mạc Hương Văn ngồi trong phòng Mạc Phi một hồi lâu, nhìn khuôn mặt bé nhỏ, đáng yêu của con trai, trong đầu cô muôn vàn suy nghĩ phức tạp, đan xen lẫn nhau.

Hôm sau, Mạc Phi thức dậy từ rất sớm, lấy cả kem đánh răng cho cô, rót nước súc miệng, lại còn chuẩn bị cả nước rửa mặt rồi mới gọi cô dậy.

Mạc Hương Văn mở mắt liền hỏi: “Bố đã mang đồ ăn sáng sang rồi sao?”

Mạc Phi nhanh nhẩu đáp: “Vâng ạ. Bố mua đồ ăn sáng sau đó đến đường Nam Kinh lấy xe rồi, bố bảo chúng ta chờ một lát.”

Mạc Hương Văn hôn Mạc Phi một cái, cậu bé ra sức trốn tránh chiếc hôn của mẹ rồi nói: “Mẹ ơi, con đã lớn rồi, mẹ đừng có hôn con mãi thế”. Nói xong, Phi Phi vẫn bị mẹ kéo lại hôn cho một cái.

Mạc Hương Vân nhìn lên khuôn mặt cậu con trai, chiếc mũi giống y như Mạc Bắc, vành tai, nét mặt đều hệt như anh, nét thiện lương, hòa nhã hiện lên giữa đôi chân mày, tất cả đều thừa hưởng từ anh cả.

Tại sao trước đây cô lại không hề nhận thấy?

T-T

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Mạc Hương Vân ăn hết sạch sành sanh số cháo mà Mạc Bắc mang sang rồi dắt con trai đi xuống dưới nhà.

Mạc Bắc đã đứng chờ ở phía dưới từ lâu rồi, trong xe còn có thêm một vị khách nhỏ tuổi khác là Vu Lô. Mạc Hương Vân đành phải ngồi lên hàng ghế phía trước.

Hai đứa trẻ vừa gặp mặt đã liên mồm tán chuyện.

“Hôm nay mình còn phải đến cung thiếu nhi, cậu có đi cùng không? Thầy giáo nói mình còn hát chưa chuẩn một vài nốt, nên phải luyện tập thêm, nếu không sẽ mất mặt lắm.”

Mạc Phi liền quay sang hỏi Mạc Bắc: “Hôm nay con có thể đi được không ạ?”

Mạc Bắc mỉm cười: “Tan làm, bố sẽ đến đón hai đứa.”

Vu Lô liền hoan hô âm ỉ: “Mạc Phi, con người chú Mạc thật tốt bụng quá!”

Mạc Phi không hề điều chỉnh lại cách gọi của người bạn thân, cậu bé giữ cả bí mật với người bạn thân nhất của mình, cũng do trong lòng có chút lo ngại. Có lẽ, bởi vì cậu bé không hề biết rằng người ngồi trước mặt mình mà mình vẫn luôn cố gắng, ra sức gọi là bố lại chính là người bố ruột thịt của mình.

Chính vì vậy mà bỗng nhiên Mạc Hường Văn cảm thấy hơi áy náy, cô quay sang nhìn Mạc Bắc mỉm cười đầy hối lỗi. Mạc Bắc thấy vậy cũng mỉm cười, anh hoàn toàn không để tâm đến chuyện này.

Vu Lôi lại nói với Mạc Phi: “Cô giáo Hà nói cậu rất đáng yêu, thường có người tặng đồ ăn vặt cho cậu.”

Mạc Phi ảo não lên tiếng: “Là con gái của cô giáo, Hà Tinh Tinh cứ đi theo mình, rồi đòi bà nội của một bạn mua đồ này đồ nọ, sau đó lại đổ hết tội lên đầu mình.”

Mạc Hường Văn cau chặt đôi mày lại: “Con trai còn bé, đừng hơi tí là đổ tội cho người này, người kia.”

Mạc Phi liền tiến sát lại người Mạc Hường Văn phân bua: “Có một bà thường hay đến Cung thiếu nhi đợi cháu mình tan học, chính là người mà lần trước con đỡ qua đường đó ạ. Con chỉ nói với bà ấy có mấy câu, Hà Tinh Tinh cứ ở bên cạnh đòi ăn này ăn nọ, thế là bà ấy liền mua cho chúng con ăn. Mẹ ơi, con không hề xin bà ấy mua cho cái gì hết cả”. Vừa dứt lời, Mạc Phi liền đưa tay lên xoa xoa, tỏ vẻ vô tội, ngây ngô.

Mạc Bắc nghe thấy liền hỏi: “Vậy con có cảm ơn bà hay không?”

Mạc Phi nhanh chóng đáp: “Con cảm ơn rồi ạ”. Sau đó lại nói với Mạc Hường Văn: “Mẹ ơi, hay là lần sau con đem tiền tiêu vặt của mình mua thứ đồ gì mời lại bà được không? Mình không thể nào ăn của người ta mãi được, đúng không ạ?”

Mạc Hường Văn gật đầu đồng ý: “Điều đó nên làm. Bà đối xử tốt với con thì con cũng không thể ăn đồ bà mua mãi được, đúng không? Lần sau nếu như gặp được bà thì phải cảm ơn thật tử tế vào, dùng lời lẽ cảm ơn cho thật khéo léo, nhã nhặn đấy.”

Mạc Phi chớp chớp mắt: “Thế nào được coi là lời cảm ơn khéo léo ạ?”

Mạc Hương Văn lại phải mất công giải thích thêm một hồi, Mạc Bắc ngồi bên cạnh im lặng lắng nghe, không nói xen vào lời nào.

T-T

Sau khi đưa mấy đứa trẻ đến trường, Mạc Bắc mới lên tiếng: “Có lẽ người ta cũng chỉ có ý tốt, em không cần phải căng thẳng thế đâu.”

Mạc Hương Văn không đồng ý: “Nếu như là ý tốt thì lại càng áy náy hơn. Không công bất hưởng lộc, phải để cho Phi Phi biết rằng, dù cho được ăn miễn phí kiểu gì thì cũng là chuyện không tốt đẹp gì. Hơn nữa...”. Cô ngừng lại đôi lát rồi mới nói thêm: “Người xa lạ, chúng ta đâu thể nào hiểu hết được.”

Mạc Bắc mỉm cười nhìn Mạc Hương Văn: “Con người em đúng là quá mức thận trọng.”

Trong lòng Mạc Hương Văn chợt bùng lên chút tức giận, tính cách dễ gần của Mạc Phi đương nhiên là tốt, nhưng nói cho cùng vẫn là trẻ con, không có chút phòng bị nào với người lạ tuyệt đối không phải là tốt. Thế nhưng, trước kia, Mạc Phi không hề như vậy, tuy rằng tính tình hòa nhã, dễ chịu, nhưng vẫn có đôi chút thận trọng và miễn cảm riêng của những đứa con trong gia đình đơn thân.

Những gì được di truyền lại từ Mạc Bắc không phải điều gì cũng tốt. Mạc Hương Văn quay sang nhìn người ngồi cạnh mình, vừa hay Mạc Bắc cũng đang nhìn cô. Ánh mắt hai người lập tức chạm nhau, Mạc Hương Văn là người trốn tránh trước.

Cô nghe rõ tiếng cười vui vẻ phát ra từ phía anh, trong lòng lại cảm thấy mơ màng, tâm thần bất định, bây giờ cô mới nhận ra anh đã đi qua trạm chờ tàu điện ngầm từ lâu rồi.

“Anh sẽ đưa em tới công ty.”

“Không cần đâu.”

“Em nhìn xem, em lúc nào cũng như vậy, luôn luôn căng thẳng trước ý tốt của người khác.”

Anh nói xong liền hạ bàn tay trái xuống, đưa qua nắm chặt lấy tay cô, ép cô phải mở ngón tay ra rồi anh càng nắm chặt hơn.

Lòng bàn tay cô toàn là mồ hôi, có lẽ chính vì ngồi bên cạnh anh nên thế. Khi được anh nắm lấy, cô mới chợt nhận ra rằng lòng bàn tay mình lại toát nhiều mồ hôi đến vậy.

Như thế này lại càng không ổn, không thể để cho anh phát hiện ra được, cô thử giãy ra mà không tài nào làm được nên đành phải dùng giọng nói nghiêm túc nhắc nhở anh: “Chú ý lái xe đi.”

Mạc Bắc đáp: “Anh vẫn luôn chú ý, chưa bao giờ bị phạt vì vượt tốc độ cả.”

Cô vẫn đang cố kéo tay ra khỏi tay anh: “Anh đừng như thế này.”

Mạc Bắc đột nhiên nói: “Hương Văn, em có thể chấp nhận anh được không?”

Phía trước vừa hay đến đèn đỏ, anh cho xe dừng lại rồi quay sang nghiêm nghị nhìn thẳng vào mắt cô.

Mạc Hương Văn quay đầu sang phía khác, tâm trạng hỗn loạn, cô nói: “Chấp nhận cái gì chứ? Không phải tôi đã đồng ý cho Phi Phi gọi anh là bố sao?”

“Hương Văn, em biết rõ anh đang nói cái gì mà.”

Mạc Hương Văn quay đầu lại nhìn anh: “Mạc...”

Anh điềm đạm tiếp lời: “Mạc Bắc.”

“Mạc Bắc, nếu như chỉ muốn cho Phi Phi có một gia đình hoàn chỉnh mà ghép hai chúng ta lại một chỗ, thì không ổn chút nào. Chúng ta có thể dùng phương pháp hòa hữu để giải quyết vấn đề này”. Mạc Hương Văn nói liền một hơi những suy nghĩ ấp ủ trong lòng.

Ánh mắt của Mạc Bắc chưa bao giờ sắc bén như lúc này, nhìn chăm chăm vào cô, thậm chí như thể đã nhìn thấu mọi tâm can của cô.

Anh nghiêm nghị nói: “Bỏ ngay suy nghĩ đó đi. Em biết rằng anh không hề chỉ có việc đó.”

Mạc Hương Văn không tỏ thái độ gì, cũng không biết phải tỏ thái độ như thế nào nữa. Tim cô lúc này đang đập loạn xạ, mạnh mẽ, tâm trí vô cùng phức tạp. Từ trước đến nay, cô không bao giờ có thể đưa ra những quyết định quan trọng khi bản thân vẫn còn chưa suy nghĩ thật thấu đáo.

Thế nhưng, Mạc Bắc lại nói: “Vậy nhất định là do anh biểu hiện thành ý còn thiếu sót. Không sao cả, chúng ta có thể bàn lại mà.”

Mạc Hương Văn hoàn toàn không thể ứng phó nổi với anh mỗi khi dùng thái độ nghiêm túc rồi sau đó lại nói những lời thế này. Hơn nữa, Mạc Bắc còn nắm chặt lấy bàn tay cô, khiến cho cô chỉ hít thở thôi cũng cảm thấy khó khăn.

Cô hạ cửa kính xuống, đèn đỏ phía trước đã chuyển thành màu xanh, là lúc phải tiếp tục cuộc hành trình của họ. Anh từ từ buông tay cô ra, tập trung vào việc lái xe.

Xe đang tiến vào đường cao tốc, hôm nay đường đi khá thuận lợi, không bị tắc. Anh cho xe chạy rất nhanh, gió cứ tấp vào mặt cô mát rượi.

Mạc Hương Văn thấy mình giống như một người không có chút phòng bị nào đứng trên đoạn đường cao tốc, bao năm nay đã quen chịu đựng những khó khăn không ngừng ập tới, lại còn phải cố gắng kiên cường đứng vững ở đó, nhất định không thể ngã xuống. Đến một ngày bỗng có một chiếc xe đi qua, bằng lòng cho cô bước lên, cùng cô đi trên con đường ngập tràn tình yêu.

Cô... liệu có nên ngồi vào trong chiếc xe này hay không?

T-T

Mãi tới khi xuống xe, Mạc Hương Văn vẫn chưa nghĩ ra rốt cuộc có nên tiếp tục “ngồi vào trong chiếc xe đó” hay không nữa.

Người lái của chiếc xe đó dịu dàng đưa cô đến trước cửa công ty rồi dặn dò: “Đừng có nghĩ đến những chuyện khác, tập trung làm việc đi!”

Chính anh là người khiến cho tâm trạng cô hỗn loạn như lúc này, vậy mà lại có thể nói ra những lời như thế. Mạc Hương Văn phản bác: “Đương nhiên rồi, anh cũng như thế nhé!”

Thế nhưng, người ngồi trong xe lại tỏ ra vô cùng hứng chí, phấn khởi nói: “Anh e rằng mình không tập trung vào công việc được, có lẽ hôm nay anh chẳng thể làm nổi gì rồi.”

Mạc Hương Văn đối mặt với Mạc Bắc thế này, chẳng biết phải mềm mỏng hay cứng rắn nữa, đành phải nghiêm nghị nói một tiếng: “Cám ơn anh, tạm biệt nhé!” Nói xong, cô liền đi mất.

Mạc Bắc ngồi ở trong xe vươn vai một cái, sau đó từ từ cho xe rời khỏi. Qua gương chiếu hậu, anh nhìn thấy một người đàn ông bước ra mở cửa cho người phụ nữ, sau đó hai người trao nhau nụ hôn tạm biệt như ở chốn không người.



Mạc Bắc kéo tấm che nắng xuống, Mặt trời lúc này vô cùng rực rỡ, giống như tâm trạng anh hiện giờ vậy. Anh thầm nghĩ, tối qua anh hôn cô, cô không hề né tránh, điều này là một dấu hiệu thật tốt. Nghĩ đến đây, anh bắt đầu hứng khởi huyết sáo, vẫn là bài hát Ánh thái dương chiếu rọi giữa bầu trời.

T-T

Mạc Hương Văn nhanh chóng bước vào công ty, cô cảm thấy tốc độ của thang máy quá chậm, cô chỉ mong thật mau có thể ngồi vào phòng làm việc của mình, như vậy mới có cảm giác an toàn, được bảo vệ.

Có lẽ do đi quá vội vã, nên khi bước vào văn phòng, Sử Tinh đã hỏi ngay: “Mặt em sao lại đỏ bừng lên thế?”. Khi bước vào phòng làm việc, gặp Trâu Nam, cô cũng hỏi: “Lão đại, hôm nay khí sắc của chị rất tốt, mặt mày hồng hào, rạng rỡ.”

Mạc Hương Văn mở máy tính rồi lấy gương ra soi, người phụ nữ hiện lên trong gương với trái tim đang loạn nhịp nên sắc mặt mới đỏ bừng một cách bất định như vậy

Cô hít thở thật sâu, quyết định đi vào phòng trà nước pha một cốc trà Kim Ngân Hoa để hạ hỏa.

Lúc này, Hứa Hoài Mẫn và Lâm Tương cũng đang ngồi trong phòng trà tán gẫu, thấy Mạc Hương Văn đi vào. Lâm Tương liền nói: “Mary, chào buổi sáng, hôm nay chúng ta sẽ kí hợp đồng quay phim truyền hình đấy!”

Trước kế hoạch phát triển cận kề của Chu Địch Thần, Lâm Tương quyết định vừa tập trung ca hát vừa tập trung vào diễn xuất, cố gắng làm cho sự nghiệp mình thật rực rỡ, huy hoàng. Thế nhưng, Mạc Hương Văn không mấy tán thành, bởi vì lịch trình cuối năm của Lâm Tương gần như đã lấp đầy hết cả. Đây là giai đoạn đỉnh cao của các lễ trao giải thưởng lớn, lúc này không đến tham gia để nhận giải thưởng thì còn đợi lúc nào nữa.

Bộ phim truyền hình lần này Chu Địch Thần muốn ký kết cũng chính là bộ phim thu hút sự chú ý của giới báo đài. Thế nhưng, đối với một ca sỹ, đây chỉ có thể coi là nghề tay trái, hơn nữa bộ phim này lại còn chuẩn bị quay ngay.

Mạc Hương Văn vừa uống trà vừa hỏi Lâm Tương: “Em liệu có chịu nổi không?”

Lâm Tương mỉm cười đầy kỳ quái rồi nói: “Em diễn vai nữ chính, La Phong vẫn ngàn năm đóng vai nam hai. Dù anh ấy có đi cửa sau nhận được kịch bản hay đi chăng nữa thì vẫn chẳng thể nào thoát nổi vận mệnh của người chuyên đóng vai nam thứ chính, không thể trở thành ngôi sao lớn cũng là vì vậy. Trong phim, anh ta hết lòng hết dạ yêu thương nhân vật nữ chính, sau cùng còn hiến dâng tính mạng cho nàng giống như nhân vật Viễn Diêu Ca trong bộ phim Thiên Kiều Phong Vân vậy. Mary, kịch bản bộ phim này có hay không?”

Thì ra là vậy!

Sau khi mỉm cười, Lâm Tương khẽ chớp mắt, cố gắng che đi sự lạc lõng, chán nản ẩn sâu trong đáy mắt nhưng Mạc Hương Văn vẫn nhìn thấy rõ ràng.

Phụ nữ lúc nào cũng dùng sự nghiệp để tạo nên bản lĩnh của riêng mình. Giả dụ sau này có thành công, tuy rằng bề ngoài tỏ ra khoái trá, thỏa thuê, nhưng bên trong vẫn lạc lõng, đắng cay, đơn côi vô ngần.

Mạc Hương Văn cũng chỉ biết đưa ra lời dặn dò: “Em phải cố gắng giữ gìn sức khỏe, nếu như vậy thì một ngày em chẳng thể nào ngủ được ba tiếng đồng hồ đâu.”

Hứa Hoài Mẫn cũng nói thêm: “Đàn ông ấy mà, chẳng quan trọng đến mức đó đâu, Tương Tương, em cũng nghĩ quần quá đấy. Em còn nhớ Triệu Lộ mà trước kia từng đi sàn catwalk cùng em không? Người ta bây giờ cập

kè với một đại gia ở Bắc Kinh, đã là chủ sở hữu một căn hộ chung cư cao cấp đấy. Thậm chí, đến cả anh em họ của cô ấy cũng đều tìm được công việc như ý ở đó rồi. Như vậy mới đáng được xem là có đầu óc. Em cứ liều mạng kiểu thế này, có thể tranh giành được cái gì chứ? Sau cùng người mệt mỏi nhất chẳng phải vẫn là bản thân em sao?”

Lâm Tương cúi đầu không nói thêm gì. Mạc Hường Vân thì chẳng tán đồng với những lời nói như vậy nên nói giúp Lâm Tương mấy câu: “Thế nhưng Tương Tương vẫn luôn chú tâm vào công việc chứ không hề lười biếng. Mỗi người có một cách sống riêng của mình mà.”

Lâm Tương nghe thấy thế liền ngẩng đầu lên: “Nhưng đại gia, con nhà danh giá kia cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì. Lẽ nào số tiền họ bỏ ra cho phụ nữ đều là phí công vô ích sao? Em thà rằng tự đầu tư vào bản thân để giữ gìn sự trong sạch còn hơn.”

Hứa Hoài Mẫn thấy ngại ngùng, vì ý kiến của mình bị mọi người phản bác, đành phải lên tiếng lấy lại thể diện: “Người khác dùng chính nguồn vốn của mình, dùng nó kiếm ra tiền thì mặc họ thôi. Có điều, đừng có coi tất cả những người đàn ông trong làng giải trí này đều là kẻ bạc bẽo, xấu xa. Cứ lấy Mạc Bắc làm trước đây tư vấn về mẫu hợp đồng mới cho chúng ta ra làm ví dụ, hơn ba mươi tuổi đầu rồi mà vẫn chưa có bạn gái. Hồi còn học cấp ba, cậu ấy yêu đương hẹn hò cùng một thiên kim tiểu thư, kết quả, sau khi bố cậu ấy gặp tai nạn, gia đình bên kia liền rút lui. Vậy là xong, hai người họ từ kim đồng ngọc nữ, một đôi trời sinh biến ngay thành Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài. Năm đó, cậu ấy đã từng chạy đến trước cửa nhà thiên kim tiểu thư kia cầu xin người ta đừng có tuyệt tình như vậy. Bao năm trôi qua rồi, vậy mà chưa thấy cậu ấy yêu ai nữa cả, khiến cho gia đình, bố mẹ lo lắng sốt vó lên, đi khắp nơi kiếm bạn gái cho con trai. Điều kiện của cậu ấy tốt như vậy, cần gì phải giới thiệu bạn gái chứ? Cô nói xem, như vậy chẳng phải si tình quá còn gì nữa?”

Mạc Hương Văn đã rót trà xong, ưỡng một ngụm, cảm giác vừa nóng vừa đắng. Cô vờ như không quan tâm, nói với Hứa Hoài Mẫn: “Phiền chị nhường đường một chút.”

Hứa Hoài Mẫn vẫn cố kéo cô lại nói thêm một câu nữa: “Giám đốc Mạc, cô cũng không nhìn ra đúng không?”

Mạc Hương Văn bình thản đáp: “Mỗi ngành nghề đều có người tốt kẻ xấu, đây là chuyện chẳng thể nào khẳng định rõ ràng được.”

Cô quay về phòng làm việc của mình, lại nhấp thêm một ngụm trà nữa, vẫn cảm thấy nóng bỏng cả miệng. Cốc trà này không ổn lắm, đã bỏ hơi nhiều Kim Ngân Hoa, màu sắc trở nên quá vàng. Mạc Hương Văn đành để cốc trà sang một bên.

Trâu Nam cầm một tập công văn đến cho cô ký duyệt, cô liền lấy lại tinh thần bắt đầu làm việc. Trâu Nam đứng bên cạnh thông báo: “Lão đại, bên phía chị Quản muốn mở một bữa tiệc hội ngộ tại quán bar, chị ấy định mời người cùng ngành bên Hồng Kông sang, muốn hỏi ý kiến chị xem sao?”

Mạc Hương Văn chẳng buồn quay đầu sang, giọng hơi gắt gỏng: “Hỏi chị làm cái gì chứ? Chị ấy đâu phải không quen biết gì những người trong ngành giải trí, hơn nữa, những hoạt động riêng tư không cần phải thông qua chị.”

“Chị ấy muốn mời chị Tần Cầm tới.”

Mạc Hương Văn liền dừng bút lại.

“Tính cách của chị Tần không được hiền hòa lắm, dù cho ở Đài truyền hình hay Đài phát thanh cũng đều không mấy thuận lợi. Có lẽ đây là một cơ hội chuyển đổi tốt. Thế nhưng chị ấy cao ngạo như vậy...”

Mạc Hương Văn không ngừng đầu lên, tiếp tục đọc tài liệu, rồi trầm ngâm nói: “Vậy thì chị sẽ nói chuyện với chị Tần Cầm.”

# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

www.dtv-ebook.com

## Chương 17

Mạc Bắc đưa Mạc Hường Vân đến chỗ làm rồi phóng xe đến công ty ngay. Chủ nhiệm Giang vừa mới nhận điện thoại xong, đi ra ngoài gặp anh liền nói luôn: “Mạc Bắc, tiểu tử cậu thật giỏi quá! Muốn đổi nghề đi làm nhà đầu tư sao?”

Mạc Bắc mỉm cười: “Cháu đâu dám! Cháu núp dưới bóng quan lớn của Chủ nhiệm là được rồi, cần gì phải tự chuốc khổ vào thân chứ? Bây giờ tình hình kinh tế thế giới cũng chẳng có gì khởi sắc cả.”

Chủ nhiệm Giang không nói đùa cùng anh nữa, sắc mặt trở nên nghiêm nghị: “Cậu đích thực đang đùa với lửa đấy. Phía nhà máy bên đó không ngờ lại muốn bàn bạc lại điều khoản hợp đồng với bên nước ngoài, còn nói là sẽ phải quản lý cả nguồn ngoại vốn nữa. Cậu phải biết rõ một điều là vụ này đã có cấp trên dặn dò trước rồi, tại sao cậu vẫn cứ chọc gậy bánh xe thế? Đó là vấn đề trong nội bộ lãnh đạo của người ta, cậu có cần thiết phải làm hỏng chuyện tốt của người khác hay không vậy?”

Mạc Bắc ngồi xuống, cầm chiếc cốc chuẩn bị đi pha trà rồi nói với Chủ nhiệm Giang: “Chủ nhiệm Giang, chỗ Chủ nhiệm có chuột bọ đấy, lúc nào thì lãnh đạo cấp trên đến bắt vậy?”

Chủ nhiệm Giang vừa tức giận lại vừa căng thẳng, ông nói: “Cậu đừng có nói bóng nói gió, làm thế với tôi thì được chứ với người khác cậu có làm được không?”

Mạc Bắc chậm rãi ra ngoài rót trà rồi quay lại nói một cách nghiêm túc: “Vẫn còn khoảng trống trong khoản lợi nhuận đó, chỉ cần doanh

nghiệp nước ngoài kia chịu đầu tư thì chẳng ai thiếu phần của mình hết. Bây giờ môi trường đầu tư quốc tế không tốt, rất nhiều nhà đầu tư nước ngoài vô cùng coi trọng tiềm lực tiêu dùng lớn của thị trường Trung Hoa chúng ta, vô cùng khát khao nhưng vẫn kiên ngạo khi rút tiền đầu tư. Nếu như doanh nghiệp nước ngoài kia có thể đạt được lợi nhuận, chịu thiệt đôi chút, sau này làm tốt vẫn có thể kiếm được, nhà máy chúng ta tư vấn năm được quyền tự chủ, đây mới là kết quả đáng mừng nhất cần đạt được.”

Chủ nhiệm Giang lắc đầu nói: “Núi cao còn có núi cao hơn, không phải bất cứ người nào cậu cũng có thể giải quyết được đâu.”

Mạc Bắc không nói gì thêm, mở máy tính và bắt đầu làm việc.

Thế nhưng ngày hôm đó, anh phải nhận rất nhiều điện thoại, phiền phức đến độ anh chẳng thể nào chuyên tâm làm việc được.

Người đầu tiên gọi là Vu Trực: “Hừm, huynh đệ, cậu được lắm! Có người ra mặt hỏi thăm về cậu rồi đấy. Cậu theo tư vấn cho vụ đầu tư của một doanh nghiệp nước ngoài đúng không? Bây giờ thì hay rồi, người ta đang muốn mời cậu ra khỏi tổ chức nhà nước để làm nhà đầu tư chuyên nghiệp đấy.”

Mạc Bắc cười: “Cậu đùa mình sao? Ngay cả Dale Carnegie và Prada[1] đều suy sụp cả rồi, bây giờ còn ai dám làm đầu tư nữa? Tình hình gần đây cậu không biết sao? Hôm qua, KPMG[2] đã sa thải hơn hai trăm nhân công đấy”

[1] Hai doanh nghiệp hàng đầu thế giới.

[2] Nhà cung cấp dịch vụ kiểm toán, thuế và các dịch vụ tư vấn hàng đầu thế giới.

“Đã là thời vàng phát sáng thì cho dù có khủng hoảng kinh tế kinh khủng hơn nữa thì vẫn có người tranh giành”. Vu Trực dừng lại đôi chút rồi

lại nói tiếp: “Vu Chính nhà mình dạo này đang tiếp xúc làng giải trí bên Hồng Kông, cậu nể mặt mình chút đi, bao giờ thì giúp anh ấy coi vụ đầu tư này được đây?”

Mạc Bắc chẳng suy nghĩ nhiều đã gật đầu đồng ý đầy hào sảng.

T-T

Cuộc điện thoại thứ hai là của Quan Chi, cậu ấy vừa mở miệng là khen anh trên trời dưới biển.

“Mình vừa nghĩ thông suốt rồi, thì ra từ “kéo” mà cậu dùng rất tuyệt vời, xác đáng. Kéo xềnh xệch doanh nghiệp nước ngoài vào giữa chốn hùm beo hổ báo, các cổ đông trong nhà máy đó đang chuẩn bị đánh nhau sút đầu mẻ trán rồi, kết quả doanh nghiệp nước ngoài kia bị “sói” cắn cho một miếng, lui lại sau đến hơn ba trăm dặm.”

Mạc Bắc mắng cậu bạn một câu “Vớ vẩn!” sau đó hỏi tiếp: “Cậu có gì thì cứ nói thẳng ra đi!”

Quan Chi lập tức đi thẳng vào vấn đề: “Mình với mấy người bạn định đầu tư mở rộng một công ty tư vấn nhỏ, rất cần một người đằng sau chỉ đạo về kiến thức, cậu có thể làm một chức ở đó giúp mình được không?” Cậu ta ngừng lại đôi chút rồi lại nói: “Với tình hình kinh tế hiện nay có nguồn thu nhập ổn định càng tốt hơn chứ, sau này còn phải nuôi vợ nuôi con cơ mà.”

Mạc Bắc “ừm” một tiếng, không hề tức giận, hơn nữa còn bày tỏ thái độ đồng ý.

Quan Chi thấy thế lại tiếp tục khoe khoang công trạng của mình: “Trước mặt dì, mình đã phát huy hết sở trường của bản thân, cậu đúng là rất thấu hiểu hai cụ, lúc đó chú Mạc suýt chút nữa lấy roi da tìm cậu đánh cho một trận nên thân. Chỉ có mỗi dì Mạc là bình tĩnh, trước tiên hỏi cậu đang ở đâu, mình bảo không biết, bà cũng không hề hỏi thêm gì nữa. Có



điều mình đã cho Tử Tư số điện thoại, bảo cậu ta giả vờ tiết lộ dạo này cậu đang chui rúc ở chỗ nào rồi.”

Mạc Bắc bật cười, nói một cách chân thành: “Cám ơn sự phối hợp nhịp nhàng của các đồng chí.”

Quan Chi tỏ ra đặc chí: “Thấy thế nào? Mình có đủ nghĩa khí hay không? Lần này mình làm quá tốt rồi còn gì, khi nào cậu kết hôn, mình nhất định phải ăn gấp mấy lần mới hả.”

“Muốn ăn bao nhiêu cũng được.”

Quan Chi không cười nữa, đột nhiên tỏ ra nghiêm túc hỏi: “Nếu như mình nhớ không nhầm thì tám, chín năm trước cậu đi theo Vu Trực làm thanh niên bắt lương đống không? Lúc đó không phải cậu vừa vấp vào nỗi đau khổ khốn cùng khi phải chia tay Điền Tây hay sao? Tại sao lại có thể cùng người phụ nữ khác sinh ra đứa con được chứ?”

Mạc Bắc không muốn nhớ lại chuyện của ngày xưa cũ, anh chỉ nói đúng mấy chữ: “Nhân duyên thôi.”

“Được, như vậy thì mình cũng an tâm được phần nào. Hai vợ chồng nhà Điền Tây cũng rất ổn, nếu như cậu không hạnh phúc thì chẳng công bằng chút nào.”

“Không nghiêm trọng như cậu nghĩ đâu, cũng giống như những gì cậu nói, đã tám, chín năm rồi còn gì.”

“Cậu có yêu mẹ của con trai mình không?”

“Ừm, mình còn sợ cô ấy cơ”. Khi nói ra câu này, khóe miệng Mạc Bắc vẫn còn nhoẻn lên một nụ cười.

“Mẹ cậu đang chú ý đến người ta lắm đấy. Ngay cả mình cũng nghe thấy tin tức rồi, liệu dì có điều tra cả hộ tịch nhà người ta ở đâu không nhỉ? Thế nhưng tại sao dì lại không đến tìm cậu chứ? Bao nhiêu ngày nay rồi mà nhà cậu vẫn không có chút động tĩnh gì, có lẽ là sự bình yên trước khi bão tố ập tới đấy.”

Mạc Bắc quát cậu bạn: “Cậu biến đi cho nhanh!”

Sau khi chào tạm biệt Quan Chi, anh nhìn lại đồng hồ, đã đến giờ ăn trưa. Anh liền gọi điện về nhà, vừa hay mẹ anh nhắc máy.

Đầu dây kia vọng lại giọng nói lạnh lùng: “Cuối cùng anh cũng đã nhớ đến hai ông bà già này rồi hả?”

Mạc Bắc mỉm cười trả lời: “Mẹ à, hôm nay mẹ muốn ăn gì? Con sẽ mua về ạ.”

Mẹ anh ở đầu kia liền nói: “Món măng xào thịt, anh có muốn ăn không?”

Buổi chiều ngày hôm đấy, Mạc Bắc trước tiên đi đến trường học đón Mạc Phi và Vu Lô về nhà, sau đó lại lái xe đến khu buôn bán thủy sản trên đường Đồng Xuyên mua về rất nhiều bào ngư. Mẹ anh là người thích ăn cá, trên đường về anh còn tạt qua siêu thị mua thêm rất nhiều loại cá nữa.

Lúc về đến nhà, chị giúp việc đang bận tối mắt tối mũi bên cạnh mẹ. Mẹ tìm người thợ may đến may bộ xường xám, đang thay đồ trong nhà.

Thời còn trẻ, Mạc phu nhân cũng là người chú trọng đến thời trang, nhưng do thời kỳ đó khó khăn nên cũng chẳng thể nào làm được theo tâm nguyện. Đến nay, ngay cả đồng phục công ty cũng đã may rất thời trang, cho nên bà đương nhiên phải đáp ứng theo đúng tâm nguyện của bản thân.

Chiếc xường xám đó có màu xanh lam, phía dưới tà in hoa mẫu đơn, quá bó sát thân người nên trông hơi thô. Bà rất không vừa ý, liền nói ngay với người tiệm may đo: “Vẫn cứ làm theo kiểu cách bộ xường xám mà Hồ phu nhân mặc khi đi dự tiệc đi, vừa sang trọng lại vừa đoan trang.”

Bà Mạc là khách hàng thân tín của tiệm may đo này, nên được chính bà chủ tiệm đích thân phục vụ. Bà chủ tiệm may đó hơi béo, tay nghề rất giỏi, hơn nữa cũng biết ăn nói, ngày thường thỉnh thoảng cũng hay đánh mặt chược cùng Mạc phu nhân, cho nên hai người nói chuyện khá hợp nhau.

Bà chủ tiệm may nói một cách chân thành: “Bây giờ thời tiết không nóng lắm, chị nên mặc loại vải mỏng thì tốt hơn. Mạc phu nhân, chị cứ nghe theo lời em, không sai đâu, đợi em chọn một mảnh vải thêu loại hoa khác là ổn ngay ấy mà.”

Mạc phu nhân gật đầu đồng ý, thần sắc dịu dàng, Mạc Bắc liền thừa cơ cất tiếng gọi mẹ rồi hỏi: “Mẹ lại sắp đi tham dự buổi tiệc nào sao?”

“Phụ nữ về hưu rồi thì còn tham gia tiệc tùng gì nữa? Thành phố chuẩn bị tổ chức ngày lễ phụ nữ với chương trình Thượng Hải ấm áp tình thương.”

Mạc Bắc nghe vậy nói đùa một câu: “À thì ra là mẹ đi làm công tác phụ nữ. Giai cấp vô sản giờ cũng “ấm áp tình thương” rồi ạ? Liệu có phải khu nhà ở Thường Đức của bà Tống Ái Linh[3] tổ chức hoạt động không ạ?”

[3] Là một trong sáu người con trong gia đình họ Tống nổi tiếng ở Trung Hoa đầu thế kỉ XX (chị của Tống Khánh Linh và Tống Mỹ Linh), vợ của Khổng Tường Hy, một chủ nhà băng lớn, đồng thời là Thủ tướng kiêm Bộ trưởng Tài chính của Chính phủ Quốc Dân Đảng.

Mạc phu nhân mắng ngay: “Anh đừng có đánh trống lảng, hôm nay tôi sẽ tính sổ đầy đủ mọi chuyện với anh. Sau đó, đợi bố anh quay về rồi sẽ xử lý anh luôn một thể.”

Bà chủ tiệm may kia nhìn thấy Mạc Bắc đưa cho bà Mạc rất nhiều bảo ngư liền mỉm cười nói: “Chị đúng là có phúc quá, con trai hiếu thuận thế này còn gì.”

Mạc phu nhân bỏ chiếc xường xám xuống rồi nói: “Đúng là rất hiếu thuận, hiếu thuận đến mức tôi với bố nó đều phải há mồm há miệng vì kinh ngạc đây.”

Mạc Bắc lui về sau ngồi lên chiếc sô pha, mỉm cười và tuôn thủ theo đúng nguyên tắc “im lặng là vàng”.

Ngay lúc bà chủ tiệm may thu dọn mọi thứ chuẩn bị ra về, bỗng nhiên bất cẩn đánh rơi mấy tờ giấy để trên bàn xuống, vội vàng nhặt lên, nhìn lướt qua rồi sau đó cau chặt đôi mày nói với Mạc phu nhân: “Anh bạn nhỏ trong bức ảnh này trông xinh xắn, hoạt bát quá, là con cái họ hàng nhà chị sao?”

Mạc Bắc nghe vậy, cảm thấy hơi ngạc nhiên, anh nhanh chóng đứng lên, bước lại gần, cũng liếc mắt nhìn vào tờ giấy trắng nọ, tất cả những nhân vật hiện lên trong đó anh đều biết, anh liền bật cười: “Mẹ ơi, mẹ đã từng làm việc ở Cục Tình báo sao?”

Mạc phu nhân giành lại tờ giấy đó rồi cốc đầu anh một cái: “Đừng có mà lẻo mép.”

Thế nhưng, bà chủ tiệm may đột nhiên lại nói: “Phụ huynh của anh bạn nhỏ trong bức ảnh này trông quen mặt lắm ấy”

Mạc phu nhân ngạc nhiên: “Cái gì?”

Bà chủ tiệm may im lặng trong giây lát rồi mỉm cười: “Không có gì ạ, trông cô ấy hơi giống người quen trước kia của em, chắc là em nhớ nhầm thôi.”

Mạc Bắc liếc qua nhìn, bà chủ tiệm may vẫn cứ mỉm cười, sắp xếp lại hết mọi việc cần kíp, sau đó nhanh chóng ra về.

Mạc Bắc liền quay sang nói với Mạc phu nhân: “Mẹ ơi, mẹ đã mặc sườn xám may ở tiệm này ba năm rồi, tại sao không đổi sang tiệm khác đi?”

“Sau giải phóng, trước Tỉnh An tự có một tiệm may tên là Tiêu Giai Nhân, bà ngoại con rất thích tiệm may này, bà chủ tiệm may đó tay nghề rất giỏi, chọn chất liệu may xường xám cũng rất tốt, mặc lên người, cho dù không có ba đường cong gợi cảm thì cũng làm nổi bật ít nhiều vẻ đẹp của người phụ nữ. Tay nghề của bà chủ tiệm may lúc này kén hơn đôi chút, nhưng cũng vào hàng nhất nhì hiện nay trên đất Thượng Hải này đây.”

Mạc phu nhân kéo Mạc Bắc ngồi xuống rồi tiếp tục nói: “Mẹ không quan tâm trước kia thanh danh cô ấy tốt hay xấu, chỉ cần bây giờ làm ăn thật thà tử tế, lại có kiến thức, nghề nghiệp đàng hoàng, thì mẹ sẽ hoan nghênh vô cùng.”

Mạc Bắc mỉm cười: “Mẹ ơi, mẹ đúng là cao nhân đặc đạo.”

Mạc phu nhân liếc xéo anh: “Làm sao đã cao chiêu bằng anh?”

Mạc Bắc mỉm cười “gian manh” và không nói thêm gì nữa.

T-T

Một lúc sau, chị giúp việc đi vào báo cáo: “Tiểu Vu đến rồi thưa bà.”

Mạc Bắc lập tức than ngắn thở dài, anh bạn thân thiết Tiểu Vu Trực này lại tới đây để xem kịch hay đây mà. Vừa mới than xong quả nhiên đã nghe thấy tiếng của Vu Trực vọng vào: “Dì ơi, hôm nay con sang nhà dì ăn cơm, có được không ạ?”

Mạc phu nhân mỉm cười niềm nở đón tiếp: “Dì mong con ngày nào cũng sang ăn ấy chứ.”

Vu Trực còn dẫn theo cả người vợ Đài Loan sang cùng. Mạc phu nhân rất thích đông vui nhộn nhịp, nhìn thấy mấy người trẻ tuổi cảm thấy vô cùng vui vẻ, hứng khởi, nhanh chóng gạt Mạc Bắc sang một bên, nắm tay cô vợ trẻ của Vu Trực hân hoan đi vào bếp nghiên cứu các món ăn.

Mạc Bắc nhìn anh bạn thân nói: “Lại sang ăn chực hả?”

Vu Trực thì thầm: “Quan nhị gia điều mình sang ứng cứu cậu đấy. Chỉ sợ bố cậu sẽ coi cậu như Giả Bảo Ngọc, đánh cho một trận nên thân.”

Đây chính là điều mà Mạc Bắc đã đoán trước trong lòng, anh liền nói: “Bố mẹ mình đã chuẩn bị tâm lý đâu ra đấy, tức giận cũng gần như tiêu hết rồi, nhiều lắm là mắng cho một trận thôi, mình có thể tự đối phó được.”

Vu Trực lắc lắc đầu: “Có người con nào toan tính sách lược với cả bố mẹ mình như cậu không hả?”

Mạc Bắc cười đáp: “Có chứ.”

“Ai cơ?”

“Con trai mình.”

Vu Trực đẩy anh một cái rồi cả hai kéo vào làm phụ bếp giúp cho Mạc phu nhân và cô vợ trẻ của Vu Trực.

Mãi cho tới khi Mạc Hạo Nhiên quay về nhà, không khí trong gia đình vẫn cứ vui vẻ, hân hoan như thường.

Mạc Bắc vẫn luôn để ý đến thái độ và hành động của bố mình, chẳng có gì khác lạ so với mọi khi, đến lúc này anh mới cảm thấy an tâm hơn đôi chút.

Vu Trực nhìn thấy mọi sự vẫn bình an nên sau khi ăn cơm xong liền kéo Mạc Bắc ra ngoài tản bộ. Hai người đi men theo sân vận động gần nhà hai vòng, Vu Trực bắt đầu hàn huyên lại những chuyện hồi còn nhỏ, tỏ ra vô cùng xúc động.

Sau cùng, Vu Trực vẫn quay lại đề cập đến chuyện buổi tối hôm nay, anh đột nhiên nói: “Lúc nãy khi vào nhà cậu, mình gặp một người.”

“Vậy nhất định là bà chủ tiệm may xường xám cho mẹ mình rồi.”

“Cậu có biết trước kia bà ta làm nghề gì không?”

Mạc Bắc đưa mắt nhìn chăm chăm vào Vu Trực, anh đương nhiên là không biết rồi.

“Mình thật không ngờ chị Phi Phi năm nào giờ đây cũng ra ngoài làm việc. Cậu còn nhớ đến cô gái mà mình tìm cho cậu vào sinh nhật lần thứ hai mươi không? Chính là nhờ chị Phi Phi dắt mối đấy, vị đại tỉ này năm đó là “tú bà” nổi tiếng cả vùng, làm môi giới không biết bao nhiêu phi vụ rồi.”

“Chị ấy có thể quay về con đường chính đạo, đúng là không dễ dàng gì.”

“Đúng vậy, làm cho mình sợ chết khiếp. Vị đại tỉ này nhìn thấy mình lại còn chào hỏi nữa chứ. Lúc đấy vợ mình đang đứng ngay bên cạnh.”

“Cậu cũng đâu có làm chuyện gì khuất tất, sợ cái gì?”

“Thời trai trẻ làm nhiều chuyện hoang đường, chỉ sợ đến ngày nào đó sẽ phải trả nợ. Gia đình của người bị đâm năm xưa, bây giờ mình vẫn rất sợ chạm mặt, mỗi tháng ngoài việc nhờ chuyển tiền cho họ, mình cũng chẳng còn cách nào khác.”

Mạc Bắc mỉm cười: “Món nợ từ những chuyện ngớ ngẩn thời trẻ đương nhiên là phải trả rồi.”

Hai người đi về phía cây ngô đồng bên ngoài nhà họ Mạc, lấy thuốc ra hút rồi lặng im suy ngẫm trong làn khói trắng mờ ảo.

Mạc Bắc đột nhiên nói với Vu Trục: “Không phải các cậu đều hiếu kỳ muốn biết người phụ nữ đã sinh con trai cho mình là ai sao?”

Vu Trục gật đầu với thái độ hoài nghi tột độ.

“Chính là cô gái mà các cậu tìm cho mình vào lần sinh nhật lần thứ hai mươi đó.”

Vu Trục ngay tức khắc ném điều thuốc trên tay xuống mặt đất rồi thốt ra câu: “Mẹ kiếp!”

“Lúc sinh con trai cho mình cô ấy mới có mười tám tuổi, cùng năm đó mình đã quay lại trường học, làm con ngoan trò giỏi.”

Vu Trục trầm tư hỏi: “Cậu sẽ cưới cô ấy chứ?”

Mạc Bắc cũng dập điều thuốc trong tay rồi nói: “Mình muốn cưới nhưng chưa chắc cô ấy đã chịu.”

“Đừng nói cậu cảm thấy bản thân mình là một kẻ tồi tệ đấy!”

“Lúc vừa mới biết chuyện mình có một đứa con, đích thực là mình cảm thấy như vậy, hơn nữa mẹ của con trai mình cũng cảm thấy mình là một thằng khốn.”



Vu Trục bật cười: “Đời người đúng là một vở kịch trớ trêu vĩ đại đầy kịch tính.”

“Nhưng so sánh với một số người khác thì mình vẫn chưa đến nỗi bị coi là cái gì đó ghê tởm.”

Vu Trục gật đầu đồng ý: “Điểm này thì hai đứa mình tự biết rõ với nhau. Vị đại tử vừa mới bước ra khỏi nhà cậu đó, mình thật sự không thể nào ngờ được chị ấy lại có thể biến thành một người phụ nữ nhà lành, hiền lương thực đức như vậy.”

Mạc Bắc vỗ nhẹ lên vai Vu Trục: “Cho nên chúng ta phải cố gắng từng ngày, hết mình tiến lên phía trước mà thôi.”

Mạc Bắc nói chuyện với Vu Trục một lúc nữa rồi tiễn hai vợ chồng cậu bạn ra về. Đột nhiên cảm thấy trong lòng trống trải, anh quay vào bếp nói chuyện với mẹ.

Bà Mạc đang gọt hoa quả cho hai bố con, nhìn thấy Mạc Bắc bước vào liền hỏi: “Lúc nào thì anh định đưa con trai về? Bố anh vẫn còn chưa được gặp đấy.”

Mạc Bắc nhanh nhẩu đáp: “Thế thì phải đợi mẹ thẳng bé đồng ý đã ạ.”

“Bắc Bắc, mẹ thật sự không biết phải nói con thế nào nữa. Lúc cô gái đó sinh con thì mới được bao nhiêu? Con thì mới bao nhiêu chứ?”

Mạc Bắc ôm phía sau mẹ: “Mẹ ơi, con đi lấy chiếc roi da cho mẹ nhé!”

Bà Mạc cầm con dao gọt hoa quả, chỉ biết than ngán thở dài: “Không ngờ tôi nói tầm phào mà chuyện lại xảy ra đúng như vậy. Anh thật sự tạo ra một sinh linh oan nghiệt bên ngoài, tôi cũng chẳng biết phải giải quyết

chuyện này thế nào nữa? Theo suy nghĩ của tôi, anh phải mau chóng kết hôn cùng với mẹ của cháu tôi đi thì mới hợp đạo lý.”

Mạc Bắc liền hỏi mẹ: “Mẹ ơi, mẹ đã đi gặp con trai và mẹ của con trai con chưa ạ?”

“Lại còn chưa sao? Trong đầu thằng nhóc Quan Chi đang nghĩ điều gì tôi lại còn không biết hay sao? Đầu óc anh đang toan tính những gì tôi lại không hiểu thấu hết chắc? Con người như anh đúng là chỉ khiến cho mẹ phải mặt dày mày dạn nhờ người khác tìm hiểu cho. Tôi đi gặp cháu mình mà lúc nào cũng lén la lén lút như đi ăn trộm ấy, xác định đi xác định lại, anh đến đón con trai cũng chẳng thèm tránh mặt tôi, cố tình để cho tôi nắm rõ xem anh đón đứa trẻ nào, đúng là tình quái quá đỗi. Lúc về nhà tôi còn bị bố anh càu nhàu một hồi rằng không đủ quang minh chính đại, tôi làm như vậy là vì ai đây?”

Mạc Bắc liền bê trà đến tạ tội: “Mẹ ơi, mẹ đã chịu khổ nhiều rồi. Có điều, không phải mẹ đã bí mật tới thăm hay sao? Trước mặt trẻ con, con cũng đâu tiện đưa lời giải thích chứ?”

Bà Mạc “hừm” một tiếng rồi nói thêm: “Anh đã định sẵn kiểu gì thì anh cũng sẽ nằm đằng chuôi đúng không? Là muốn chúng tôi nhìn thấy đứa cháu, nhìn đến mức cháy bỏng khát khao, sau cùng chẳng thế nào nữa lòng phản đối anh được nữa, đúng không nào?”

Mạc Bắc mỉm cười tán thưởng: “Mẹ ơi, mẹ đúng là anh minh thần toán quá!”

Bà Mạc dùng ngón tay chỉ vào đầu anh, vừa cảm thấy tức giận lại vừa vui mừng trước việc này. Sau cùng bà thu tay lại, dáng vẻ đích thực độ lượng, khoan dung, bỏ qua hết mọi chuyện: “Tôi đã nhìn thấy mẹ của con trai anh rồi, nhưng đừng có nghĩ là tôi cố tình điều tra gì đấy, chẳng qua là tình cờ gặp nhau mà thôi, cũng coi như là có duyên phận. Cô bé đó đúng là

rất nhân ái, tốt bụng, chỉ là không biết tại sao còn trẻ tuổi non nớt như vậy đã cùng anh sinh ra đứa con rồi.”

Điều này khiến cho Mạc Bắc căng thẳng, có lẽ bố mẹ anh vẫn chưa biết rõ được mọi chuyện năm xưa, bản thân anh cũng thực sự không muốn nhắc lại quãng thời gian đen tối đó nữa. Vậy nên anh không nói tiếng nào, chờ đợi mẹ tiếp tục răn dạy.

Bà Mạc nói tiếp: “Sau đó thật không ngờ lại là cô gái ấy, như vậy thì mẹ coi như cũng an tâm. Con bé nuôi cháu mẹ lớn đến mức này đúng là không dễ dàng gì, chuyện trước kia giữa hai đứa mẹ cũng chẳng quản hết được. Có điều, chuyện sau này thì anh phải nhớ cho rõ, nhà họ Mạc chúng ta từ trước đến nay không thiếu nợ ai bao giờ, đừng có làm bại hoại gia phong.”

Mạc Bắc cuối cùng coi như cũng an tâm lại được, đôi mày giãn ra, ôm chặt mẹ vào lòng, làm tóc tai bà rối bời lên, khiến bà phải mắng yêu anh một câu “nhẹ tay thôi”. Bà đã gọt và cắt xong cam và táo lên đĩa, đặt vào tay anh rồi bảo mang vào cho bố.

Mạc Hạo Nhiên đang ở trong thư phòng đọc báo, trong tay đang cầm tấm ảnh vui tươi đầy màu sắc mà bà Mạc in ra cho.

Mạc Bắc bê khay hoa quả vào đặt bên cạnh bố mình, đợi chờ lời giáo huấn của Mạc Hạo Nhiên. Nhưng Mạc Hạo Nhiên lại chỉ hăng giọng rồi nói: “Chắc hẳn là mẹ anh đã nói với anh rồi, đấy cũng là ý kiến của tôi. Chuyện đã đến nước này nói nhiều cũng chẳng có ích lợi gì, phải xem sau này thế nào mới được.”

Mạc Bắc đứng thẳng lưng đáp: “Con cảm ơn bố nhiều.”

“Thế nhưng...”. Mạc Hạo Nhiên cau chặt đôi mày, nghiêm nghị nói: “Đây là chuyện nhà chúng ta thiếu nợ người khác, cần phải nói lời xin lỗi trịnh trọng nhất đến gia đình của người ta. Chuyện này tôi giao cho anh đi

sắp xếp, đến cuối năm nhất định phải làm xong. Tôi hy vọng cháu tôi có thể đón Tết năm nay tại căn nhà này.”

Mạc Bắc há hốc miệng kêu lên: “Bố ơi, thời gian như vậy có hơi gấp gáp quá không ạ?”

Mạc Hạo Nhiên liền mắng: “Còn gấp sao? Chẳng lẽ không phải là anh đã lên kế hoạch sẵn từ trước? Tính được cả khoảng thời gian tôi nguôi hết cơn giận, lại còn chê thời gian gấp gáp quá hả? Là bản thân anh đã sống cuộc sống quá thoải mái dễ chịu mà thôi”. Ông lại cầm tấm ảnh lên, nhìn vào đứa trẻ xinh xắn, hoạt bát, tinh ranh, đôi mày lại khê giãn ra, than dài một tiếng rồi nói thêm: “Nếu như mẹ của cậu bé này không chịu gật đầu đồng ý thì chúng ta cũng chẳng thể nào ép người ta được.”

Mạc Bắc nhanh chóng gật đầu nói: “Dạ vâng, con biết rồi.”

T-T

Thật vậy, chuyện bất ngờ lúc nào cũng có thể xảy ra, mà Mạc Bắc đương nhiên không thể nào dự liệu trước được. Anh cảm nhận rõ ràng mấy ngày hôm nay Mạc Hường Văn lại bắt đầu lảng tránh anh.

Mạc Bắc chẳng thể nào đoán biết, thấu hiểu được tâm tư của Mạc Hường Văn, nên lúc này đang cực kỳ vô vọng.

Quá khứ của anh được truyền tới tai cô thông qua người khác, điều này khiến cho tâm trạng cô mấy ngày nay cảm thấy bất an.

Tám, chín năm trước, người thanh niên đau khổ với nụ cười mỉa mai, nỗi niềm chán chường và cả làn da lạnh giá nữa. Chiếc ôm của anh vừa bá đạo lại vừa cấp thiết, giống như muốn xé cô ra làm đôi. Trong nỗi đau đớn thấu tim này, cả hai cùng vùng vẫy, muốn thoát ra, khiến nó bật máu, đến nay đã thành một vết thương liền sẹo.

Thì ra, tất cả mọi chuyện lại bắt nguồn từ nguyên nhân này.

Người đàn ông này thất tình nên mới ra ngoài mua vui.

Mạc Hương Văn chẳng thể nào tập trung đọc sách được nữa, cô phải làm một số chuyện hy vọng có thể quên đi tất cả. Đúng lúc Mạc Phi đang đòi ăn món sủi cảo, cô liền đi mua nhân thịt và vỏ sủi cảo về. Cô vào bếp thái thịt với nhân rau thật nhỏ, phải cắt ra nhỏ xíu giống như tâm tư của cô lúc này vậy.

Mạc Phi ngồi chờ ăn sủi cảo, cầm chiếc bát con của mình trên tay lượn qua lượn lại quanh người Mạc Hương Văn, mở miệng là bố, khép miệng lại cũng bố. Mạc Hương Văn nghe nhiều đến mức thấy bức mình gất lên: “Đừng làm phiền mẹ nữa, con mau đi hoàn thành bài tập cô giáo giao đi, đợi một lúc nữa là có đồ ăn ngay thôi.” Giọng nói cô vô cùng nghiêm nghị, Mạc Phi chớp chớp mắt, tỏ ra khá uất ức, nhưng cậu bé vẫn kiên định đến cùng, cố tình hỏi: “Có mang một ít sang cho bố không ạ? Mẹ ơi, đã mấy hôm nay rồi mẹ không ngồi xe của bố đấy.”

Mạc Hương Văn đặt dao thái rau xuống, thầm mắng bản thân vì đã không kiềm chế được cảm xúc. Bản thân trầm tư suy ngẫm như vậy là vì cái gì chứ? Người đàn ông đó đi ra ngoài mua vui chả lẽ cô lại đang ngồi đây mong chờ điều gì sao?

Vừa nghĩ đến đây, cô mím chặt môi, thật sự không muốn bản thân bị rơi vào tình trạng khốn khổ như vậy.

Cô cúi xuống thơm nhẹ lên má con trai rồi nhẹ nhàng nói: “Con mau đi làm bài tập đi, cứ lượn lờ quanh đây mẹ chóng mặt lắm, làm sao có thể làm sủi cảo cho Phi Phi ăn được chứ?”

Mạc Phi liền thở thê: “Mẹ ơi, con rót ly trà cho mẹ nhé, mẹ cứ từ từ làm cũng được.”

Anh bạn trẻ vẫn quyết không chịu đi, ngoan ngoãn ngồi một bên chờ đợi, nhìn mẹ nắn nắn bóp bóp, làm ra từng chiếc sủi cỏ xinh xắn, ngon lành.

Mạc Phi cứ ngồi một bên như vậy không chịu được liền xông tới giúp đỡ, cậu bé được giao việc cho nhân vào chiếc vỏ sủi cỏ. Hai mẹ con cùng hợp tác, loáng cái đã làm xong hai chục cái, Mạc Hương Văn bắt đầu đặt nước lên bếp.

Mạc Phi lại tiếp tục hỏi mẹ: “Mẹ ơi, bố sẽ ăn mấy cái ạ?”

Mạc Hương Văn thầm than thở trong lòng, hiểu ý con lại bắt đầu làm thêm mười cái sủi cỏ nữa, nghĩ bụng ăn như vậy chắc anh sẽ không no được, nên lại làm thêm mười cái nữa, rồi lại nghĩ vẫn chưa đủ, cuối cùng làm thêm năm cái nữa. Hai mươi lăm cái này cô không thả luôn vào nồi nước mà đặt hết vào một bao đựng thực phẩm sau đó dặn dò Mạc Phi: “Mau mang sang cho bố đi.”

Mạc Phi nhẹ “vâng” một tiếng, rồi hân hoan bắt đầu công việc của anh đưa bưu kiện.

T-T

Một lúc sau, Mạc Bắc cùng Mạc Phi quay lại, mặt mày hớn hờ nói cùng cô: “Anh mượn nhà bếp bên em một chút có được không?”

Mạc Hương Văn ngược mắt lên hỏi: “Bếp bên nhà anh không nấu được hay sao?”

Mạc Bắc hoàn toàn không hiểu vì cớ gì mà cô lại quay về thái độ lạnh nhạt như xưa, thế nhưng, nghĩ đến việc cô đã cho Mạc Phi mang sủi cỏ sang tặng chứng tỏ cho dù cảm thấy không thoải mái vì chuyện gì thì giờ cũng đã nguôi ngoai hơn nhiều rồi nên anh thẳng thắn nói luôn: “Anh muốn ăn cơm cùng với hai mẹ con em.”

Giọng nói, thái độ này của anh sắp sửa giống y như Mạc Phi, Mạc Hương Văn chưa bao giờ chịu đựng nổi bộ dạng cầu khẩn thiết tha này của con trai mình, chẳng khác nào một sinh linh bé nhỏ vô tội đáng thương. Thì ra điều này thằng bé có được là do di truyền từ anh.

Cô cũng chẳng thể nào chịu đựng nổi bộ dạng này của anh, nhưng cũng không chịu trả lời trực tiếp, bèn quay sang phía khác, bắt đầu bật bếp ga.

Mạc Phi lập tức vui mừng ra mặt, liên tục nháy mắt với Mạc Bắc, hai bố con truyền tín hiệu mật qua lại với nhau. Mạc Hương Văn thấy thế không chịu được liền đi ra khỏi phòng bếp.

Di động đặt trên mặt bàn đã reo lên mấy lần, là Tần Cầm gọi cho cô. Mạc Hương Văn nhanh chóng gọi lại cho chị.

Tần Cầm nghe thấy giọng nói của cô liền ngậm ngừng đôi chút, sau đó bắt đầu lên tiếng: “Hương Văn, chúng ta đã quen biết nhau từ lâu rồi, có nhiều lời chị không ngại nói thẳng.”

Mạc Hương Văn nghe thấy ngầm ý trong lời nói của chị, đột nhiên cảm thấy hơi lo lắng.

Tần Cầm ở đầu dây bên kia nói tiếp: “Làng giải trí của chúng ta, ở ngoài nhìn vào thấy bóng bẩy, sung sướng, hào nhoáng, ở trong như thế nào thì chị em mình đều biết rõ cả. Lưu Hiểu Khánh đã từng nói: “Làm người đã khó, làm phụ nữ càng khó hơn nhưng làm người phụ nữ nổi tiếng mới là khó nhất”. Chị em mình thì vẫn chưa tới mức độ đó, nhưng có thể giữ được tấm thân an lành, trong sạch trong cái ngành giải trí này đúng là chẳng dễ chút nào.”

Lời nói này thật quá nghiêm trọng, Mạc Hương Văn vừa nghe thấy đã cảm thấy hỗn loạn, đồng thời cũng chẳng hiểu đang có chuyện gì xảy ra: “Chị Tần, có phải em đã làm chuyện gì không phải với chị?”

Tần Cầm thẳng thắn: “Tôi qua chị đã đến buổi tiệc của Quán Huyền, chỗ của cô ấy trước nay vẫn “tôm cá” phức tạp, điều này cũng không thể trách cô ấy được.”

Trái tim của Mạc Hương Vãn như rớt từ trên thiên đàng xuống địa ngục, đập thành thạch, cô miễn cảm cất tiếng hỏi chị: “Có phải đã xảy ra chuyện gì khiến cho chị khó xử chẳng?”

Tần Cầm nói ngay: “Em thay chị chuyển lời cho Quán Huyền, có một vài chuyện đối với chị không thể trực tiếp trao đổi được, chị cũng không hề muốn đắc tội với khách hàng của cô ấy.”

“Có phải người mà chị ấy mời đến đã có ý đồ bất chính với chị?”

Mạc Hương Vãn thật sự muốn hét lớn tiếng lên, từ trước đến nay, cô chưa bao giờ nghĩ rằng chỉ vì lời mời của mình mà Tần Cầm lại phải chịu khổ chịu nạn ở chỗ Quán Huyền. Dựa vào những lời nói và thái độ của Tần Cầm, cô hoàn toàn có thể tưởng tượng ra khung cảnh đáng sợ, nguy nan đến mức nào đã diễn ra.

Điều này thật sự quá đáng buồn, cả hai bên đều là người thân thiết của cô, bản thân cô lại tin tưởng, tín nhiệm Quán Huyền là vậy.

Tần Cầm không hề trả lời trực tiếp câu hỏi của cô mà chỉ nói: “Có người tinh thần có vấn đề, vì người với việc không xứng đáng mà lãng phí cả cuộc đời, tư tưởng cũng lạc sang hướng khác, chị cũng chẳng biết phải nói thế nào nữa. Chỉ là, Hương Vãn, em hãy suy nghĩ cho kỹ vị trí mà mình đang đứng đi.”

Mạc Hương Vãn nghe vậy liền gật đầu theo phản xạ tự nhiên.

Cô hoàn toàn chẳng thể nào chấp nhận được sự thật này.



Thời còn trẻ, Tần Cầm trông diễm lệ, xinh đẹp, cũng đã từng có biết bao nhiêu người say mê, theo đuổi, thế nhưng, bản thân chị có niềm kiêu hãnh của riêng mình, nên đã lèo lái được mọi chuyện êm đẹp đến tận bây giờ. Chỉ riêng điều này đã khiến cho Mạc Hường Văn vô cùng khâm phục, kính nể. Những người trong ngành hầu như đều biết được niềm kiên định có phần hơi thái quá của chị, vậy mà vẫn có người muốn vượt qua ranh giới mà chị đã vạch sẵn.

Người này lại còn coi bạn bè là một nhịp cầu bắc nổi. Mạc Hường Văn dập điện thoại rồi ngồi phệt xuống sofa, người cô dường như đang khẽ run lên, cô chẳng thể nào xác định rõ mọi chuyện. Mạc Hường Văn ngay tức khắc gọi đến một số điện thoại khác.

Quản Huyền để một hồi lâu mới nhắc máy, giọng nói có đôi phần nũng nịu, lúc nghe máy lại còn quay sang nói với người ngồi bên rằng: “Đừng động chạm lung tung.”

Mạc Hường Văn nghe thấy vậy, cảm thấy nổi hết cả gai ốc.

Cô cất tiếng nghiêm nghị hỏi Quản Huyền: “Tối qua, chỗ chị đã tổ chức bữa tiệc vì lý do gì?”

Quản Huyền quả nhiên làm theo tinh thần “binh đến thì chặn”, không hề tỏ ra bất ngờ, dịu dàng nói với Mạc Hường Văn: “Tiểu cô nương, bản thân em phải biết chuyện này chứ?”

Mạc Hường Văn không kìm được mà hét lên: “Em thì hiểu điều gì chứ? Rốt cuộc chị Tần Cầm đã phải chịu bao uất ức?”

Quản Huyền chuyển giọng lạnh lùng: “Chẳng qua là một quan chức lãnh đạo bên Hồng Kông bày tỏ chân tình với cô ấy thôi mà, còn người đó xuất thân từ Đại Lục, đã nghe chương trình phát thanh của Tần Cầm hơn mười năm nay rồi. Chỉ có điều, fan hâm mộ hơi quá nhiệt tình với thần tượng, cô ấy cần gì phải làm như vậy chứ? Chúng ta đều là những người

trong ngành này, chuyện tiếp đãi lãnh đạo cấp trên thế nào thì trong lòng mọi người đều rõ cả. Tiểu cô nương, đáng lẽ em phải biết từ lâu rồi mới phải chứ?”

“Chuyện lần này lại còn do Trâu Nam đưa đường dắt lối nữa.” Mạc Hường Văn bực mình nói.

“Cô bé do một tay em đào tạo, làm việc vẫn luôn cẩn trọng hết mực, chưa bao giờ để xảy ra sai sót, là em đã dạy dỗ tốt.”

“Chị Quán, tại sao chị có thể làm vậy được chứ?” Mạc Hường Văn gần như bật khóc.

Thế nhưng Quán Huyền vẫn bình thản: “Tiểu cô nương, em vẫn biết rằng từ trước đến nay quán bar của chị mở ra để làm gì mà, chỉ là giả vờ ngốc nghếch không hỏi han mà thôi. Bây giờ mạo phạm đến Tần Cẩm, em mới tìm chị hỏi tội, liệu chẳng có bên trọng bên khinh quá không? Người ta thật sự chỉ là fan hâm mộ của Tần Cẩm, chị tìm cô ấy đến cho họ thỏa nguyện, chẳng qua là nể mặt họ mà thôi. Mới sáng ngày ra em đã gọi điện đến trách móc chị như vậy, chị cảm thấy rất buồn lòng, em có hiểu không?”

Mạc Hường Văn hoàn toàn ngây người đờ đẫn.

Những lời Quán Huyền nói đều là sự thật, từ đầu đến giờ cô đã biết rõ quán bar đó được chị mở ra với mục đích không hề trong sạch. Có điều, cô chưa bao giờ mở lời hỏi han, hoặc có lẽ vì đối tượng là chị Tần Cẩm nên mới thành ra như vậy. Ngay bản thân Trâu Nam cũng ngầm hiểu ý đồ bên trong, vậy mà cô lại trót bất cẩn trong vấn đề của Tần Cẩm.

Việc này đúng là cô tự làm tự chịu, cảm giác áy náy, tội lỗi này khiến cô chẳng thể nào nói ra điều gì.

Quán Huyền bị đánh thức vào buổi sáng cũng không vui vẻ gì. Bây giờ đã tầm mười một giờ, chị cảm thấy mệt mỏi, toàn thân ra rời. Quán

Huyền hạ thấp giọng nói, ngữ khí cũng mềm mỏng hơn, gần như chỉ đang thì thầm: “Tiểu cô nương, em cũng nên thương hại cho tấm thân chị chứ.”

Mạc Hương Văn không nở dặt má xuống buồn bã đến cực độ.

Cô chẳng thể nào ngờ được sự việc sẽ thành ra thế này, cô thật sự cảm thấy áy náy vì sự bất cẩn, hời hợt của chính mình. Cô dựa vào cái gì mà luôn luôn tin tưởng vào quán bar của Quán Huyền chứ? Tần Cầm từ lâu đã nói bóng nói gió về điều này rồi, cô không phải không biết, nhưng bản tính cô cố chấp, đã tin tưởng người nào, chuyện gì là luôn luôn mặc định điều đó.

Mạc Hương Văn muốn tát thật mạnh vào má mình vài cái, lúc gọi điện thoại cho Tần Cầm, cô còn thành khẩn nói: “Bên chỗ chị Quán có mối quan hệ với bên Hồng Kông, em nghĩ đi tiếp xúc nhiều một chút sẽ có lợi hơn với chị, có rất nhiều người nhảy sang thị trường Hồng Kông lại nổi lên nhanh như cá gặp nước.”

Tần Cầm cũng không phủ định điều đó, đắn đo một hồi lâu nhưng cô cứ hồi thúc mãi, cuối cùng chị đã lựa chọn nghe theo ý kiến của cô.

Mạc Hương Văn chỉ biết tự nói với bản thân một câu: “Mình thật quá ngốc nghếch.”

Tại sao bấy lâu nay cô vẫn luôn ngây thơ tin rằng quán bar mà Quán Huyền mở ra là phục vụ cho nhân dân? Những việc trong các bar như nào căn bản trong ngoài ngành mọi người đều biết cả, mấy năm nay cô cũng nghe nhiều, gặp nhiều rồi. Vậy mà khi dính đến Quán Huyền cô lại lựa chọn mù quáng, tin rằng Quán Huyền cũng không đến mức hại cả người “thân quen” của mình.

Thế nhưng quán bar của Quán Huyền cũng chưa bao giờ bị lộ những chuyện không vui, Mạc Hương Văn thầm nghĩ, đột nhiên cảm thấy rùng mình sợ hãi. Chị đã làm chuyện này quá dối thuần thực, điều này cho thấy

những phi vụ trước đó chị đều làm thuận lợi, gọn gàng, sạch sẽ đến mức độ nào, khách chủ đều vui, nghĩ sâu thêm nữa thì đúng là bản thiêu, đáng khinh.

Người thân thiết nhất ở bên cạnh làm những chuyện mà cô cảm thấy kinh tởm, căm ghét nhất, vậy mà cô vẫn luôn phớt lờ cho qua, cứ chăm chăm chờ cho tới khi người ta động chạm đến mình, thậm chí còn gây nên nỗi đau đớn cho một người bạn khác thì mới chịu tỉnh ngộ.

Cô nuốt nỗi đau này vào trong, không biết phải mở miệng nói sao, thế nhưng vẫn cứ chẳng thể nào chịu được.

Đúng là không chịu được. Mạc Hương Văn ngồi trên sô pha, toàn thân bứt rứt, bồn chồn như đang bị thiêu đốt.

Mạc Bắc loay hoay làm hết tất cả mọi việc trong bếp quay ra, nhìn thấy cô đang ngồi trên sô pha, thần thờ cắn móng tay, chẳng khác nào một cô bé đầy sầu muộn.

Anh liền bước lại gần hỏi han: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Mạc Hương Văn ngược đầu lên, người đàn ông trước mắt đầy vẻ quan tâm, chân thành, tha thiết. Điều này càng khiến cô cảm thấy áy náy, hình như đã động lòng trước anh. Những lúc Trâu Nam đưa ra yêu cầu quá đáng, cô đều kịp thời phân tích. Nhưng gặp phải anh thì trí óc cô đúng là chẳng còn đủ dùng nữa.

Mạc Hương Văn tựa vào sô pha, toàn thân mệt rũ như thể sắp ngã. Cô nói: “Anh về đi, có được không? Tôi muốn yên tĩnh một lúc.”

Cô thật sự không muốn nhìn thấy anh lúc này.

Mạc Bắc nhìn cô, bàn tay cô đang nắm chặt vào tay vịn chiếc sô pha, chính chỗ có bông hoa “Nghênh mùa đông”. Cánh hoa thon dài mỏng manh, bông hoa trắng cao ngạo kiên cường, có thể mang hương vị mùa hè

đến giữa trời đông giá lạnh. Mạc Hương Văn cũng giống như những bông hoa này vậy.

Cô không muốn để cho người khác cũng gánh vác những mưa gió bão táp mà cô đã từng gặp phải.

Lúc này, khi cô nói chuyện điện thoại, anh đã nghe thấy toàn bộ, vậy nên anh đã cẩn thận dọn dò Mạc Phi ngoan ngoãn ăn sủi cỏ trong phòng bếp không ra ngoài làm phiền, vậy mà cô đã bày tỏ thái độ không cần đến anh.

Cảm giác này khiến cho anh vô cùng khó chịu, kèm theo cả nỗi thất vọng lớn lao trước nay chưa từng có.

Thế nhưng anh không chịu bỏ đi, cứ đứng trước mặt cô và nói: “Em đừng tức giận, em nên nhớ rằng, ngoại trừ bản thân mình ra, không có ai là chướng ngại vật hết, chỉ là bản thân có chịu bước qua chỗ đó không thôi.”

Mạc Hương Văn lại ngược đầu lên nhìn anh, ánh mắt anh chẳng khác nào mặt trời mọc giữa tháng Ba, sưởi ấm cho trái tim đang lạnh băng, giá buốt của cô.

Cô lại không muốn anh đi nữa, ngập ngừng nói một câu: “Thật không ngờ tôi vô tình lại biến thành Tú bà lâu xanh.”

Mạc Bắc ngời xuống cạnh cô: “Đó chẳng qua chỉ là một công việc, em đã gánh vác quá nhiều rồi.”

Đúng, đây vốn dĩ chỉ là một công việc, nhưng Mạc Hương Văn chưa bao giờ coi đó là công việc. Cô khẽ thở dài: “Có lẽ từ lâu tôi đã trót coi đó như một phần của cuộc đời mình. Công việc và Phi Phi chính là những thứ quan trọng nhất của tôi.”

Mạc Bắc không kiềm chế được, đột nhiên ôm chầm lấy cô. Mạc Hương Văn ngỡ ngàng trong giây lát, rồi dần dần một cảm giác ấm áp, ngọt ngào lan tỏa khắp cơ thể, xóa sạch mọi buồn đau, khổ sở đang vò xé tâm can cô.

Cô chợt hoảng hốt, bởi vì cột chống vững trãi mọi khi gần như sắp đổ xuống.

Mạc Hương Văn thì thầm: “Em đã biết chuyện này từ lâu, chỉ là tự lừa mình lừa người mà thôi.”

“Chỉ là em đã bước đi quá nhanh, bỏ qua hết mọi quang cảnh tươi đẹp xung quanh, em giống như một đoàn tàu hỏa luôn liều mạng lao về điểm hẹn phía trước. Hương Văn, rốt cuộc em muốn đi đâu?”

Mạc Hương Văn mím môi quay sang nhìn Mạc Bắc, giống như một đứa trẻ đã chịu nhiều uất ức, hết như bộ dạng lúc phải chịu thiệt thòi của Mạc Phi.

Mạc Bắc thật sự muốn đưa tay vuốt lên mái tóc của cô, giống như đã làm với Mạc Phi, thế nhưng anh lại không dám, chỉ có thể nói: “Em đã quá mệt mỏi rồi đấy!”

Lúc này, Mạc Hương Văn mới hoảng hốt thốt lên: “Em cũng chẳng biết mình muốn đi về đâu nữa.”

Mái tóc cô đang rối tung lên, cô lắc đầu liên hồi khiến số tóc đó buông lòa xòa ra phía trước. Cuối cùng, Mạc Bắc chẳng thể nào kìm nén được nữa, anh đưa tay vén số tóc đó ra phía sau tai cô một cách thận trọng, cẩn thận hết mức, chỉ sợ cô sẽ đẩy tay mình ra. Khi làm động tác này, đưa mắt sang, anh nhìn thấy Mạc Phi đang lén la lén lút thò đầu từ nhà bếp ra hóng hớt, lại còn đưa tay lên che miệng mỉm cười.

Anh có thể hiểu được tâm nguyện, mong muốn lớn nhất của con mình là gì và có lẽ đó cũng là tâm nguyện lớn nhất của anh.

Anh liền đưa ra một ý kiến với Mạc Hương Vân: “Em đã bao giờ nghĩ tới việc đổi công việc khác chưa?”

T-T

Mấy ngày cuối tuần này Mạc Hương Vân đều suy nghĩ đến vấn đề mà cô chưa bao giờ mảy may nghĩ tới.

Sự việc phát triển nhanh như đoàn tàu đi chệch khỏi đường ray, cô phải từ từ điều chỉnh lại tâm tư, suy nghĩ của bản thân. Đối với cô, Quản Huyền thật sự đã từng có ơn cứu mạng, thường ngày cách đối nhân xử thế của chị cũng rất tử tế, tốt bụng. Thế nhưng, hành động của chị lúc này đối với những người thân thiết xung quanh thật sự cũng đã biến họ trở thành vật lợi dụng hết rồi.

Là điều gì đã khiến cho chị phải hành động như vậy? Mạc Hương Vân nghĩ, bản thân cô đã biết chắc đáp án.

Đây chính là nguyên nhân khiến cho cô cảm thấy hoảng sợ, công việc của cô có ảnh hưởng đến bạn bè và tư tình của cấp trên, cắt không đứt mà động đến lại rồi bời, vậy mà cô cứ mãi đắm chìm trong mớ bòng bong này bao năm nay.

Lời nói của Mạc Bắc chẳng khác nào một lời cảnh tỉnh đúng lúc, chạm đúng vào nỗi day dứt suốt một quãng thời gian dài trong cô.

Cô cứ im lặng mãi, cố cất giấu hết mọi nỗi hoảng sợ bất an lại. Mọi chuyện sẽ không thể nào tồi tệ hơn được nữa, cô còn có Mạc Phi, vì Mạc Phi, cô phải suy nghĩ cho thật kỹ con đường phải đi trong tương lai.

Suốt cả ngày Chủ Nhật hôm ấy, Mạc Hương Văn bình tâm, thanh thản đưa Mạc Phi sang căn phòng của Mạc Bắc chơi trò đua xe.

Mạc Bắc mua thêm một bộ máy tính mới, kết hợp tay chơi điện tử. Vào mỗi Chủ Nhật, anh thường cùng Mạc Phi chơi đến ba giờ đồng hồ liền.

Anh đang học theo cách của cô để giáo dục con trai, nghỉ ngơi kết hợp dạy dỗ con nên trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ. Lúc Mạc Bắc chơi điện tử với Mạc Phi, anh có thể dạy cho cậu bé cách tư duy sắc bén và động tác phản ứng nhanh lẹ.

Bởi vì, buổi tối hôm trước đã làm rất nhiều sủi cỏ cho nên hôm nay Mạc Hương Văn lấy món này làm chủ đạo, nhưng cô vẫn muốn làm thêm một vài món ăn nữa cho hai bố con. Cô liền hỏi Mạc Bắc: “Anh muốn ăn gì?”

Mạc Bắc nhìn thấy khí sắc của cô đã tốt hơn rất nhiều, liền vui vẻ đáp lại: “Hai mẹ con em thích ăn cái gì thì anh sẽ ăn thứ đó.”

Đáp án này đương nhiên là tùy theo cô, anh thế nào cũng được. Xem ra, anh đang thật sự muốn làm tới, muốn hòa thành một thể với gia đình cô vậy.

Mạc Phi đang say sưa chơi, nghe thấy thế cũng vội vàng lên tiếng nói giúp Mạc Bắc: “Mẹ ơi, bố rất thích ăn cay đấy.”

Điều này, Mạc Hương Văn hoàn toàn không biết, càng chẳng hiểu Mạc Phi biết được từ lúc nào, cậu bé thật sự rất quan tâm đến bố mình. Cô không muốn suy nghĩ sâu thêm nữa, liền hỏi Mạc Bắc: “Vậy thì em mua một con cá tươi về làm cá hấp được không?”

Mạc Bắc vốn dĩ định đưa cả nhà ra ngoài ăn, nhưng nghe thấy cô nói vậy đột nhiên tò mò muốn thử xem tay nghề đầu bếp của cô ra sao. Anh liền đáp: “Anh đưa em đến đường Đồng Xuyên nhé?”



Mạc Hương Văn không hề từ chối, Mạc Phi thì rất tự giác trả lời: “Mẹ ơi, vậy thì con sẽ sang nhà bác Thôi tìm chị Tình Tình để học tiếng Anh nhé.”

Mạc Bắc khẽ cốc lên đầu Mạc Phi một cái, con trai anh càng ngày càng thông minh lanh lợi, anh cảm thấy vô cùng tự hào về điều này.

Mạc Hương Văn đưa Mạc Phi sang gửi nhà bác Thôi. Bác Thôi liền thì thầm hỏi nhỏ: “Cô thật sự đang hẹn hò với Tiểu Mạc phòng 403 à?”

Mạc Hương Văn đang định phủ nhận, nhưng đúng lúc ấy, Mạc Bắc lại bước ra ngoài khóa cửa, còn gọi cô một tiếng: “Mẹ Mạc Phi, em đã xong chưa hả?”

Cái này phải gọi là: “không đánh tự khai”, cô quay đầu lại lườm anh một cái.

Bác Thôi không hề biết ẩn tình bên trong, lại vô cùng đặc ý vì nghĩ mình đã đoán trúng, vui vẻ nói: “Người ta gọi đây là “Nhân duyên ngàn dặm chấp lại một” đấy.”

Mạc Hương Văn vội vàng bào chữa: “Bác Thôi, bác hiểu lầm rồi ạ.”

Mạc Bắc cố tình để cho bác hàng xóm hiểu lầm, nên cô vừa nói xong là anh đã nắm chặt lấy bàn tay cô, thậm chí còn chào hỏi bác Thôi: “Phi Phi lại phải làm phiền bác rồi.”

Bác Thôi cười tít cả mắt: “Không phiền gì đâu.”

Mạc Hương Văn giậm mạnh chân, thầm trách mình đúng là tự chuốc khổ vào người.

Sau khi bước lên xe của Mạc Bắc, cô tức giận không thềm nói chuyện với anh.

Mạc Bắc thì tỏ vẻ như vô tội, vui vẻ hân hoan hỏi cô: “Mẹ Mạc Phi. Em thích hoa hồng hay hoa bách hợp?”

Bộ dạng của anh lúc này đúng là “được đăng chân lên đăng đầu”.

Thế nhưng cô vẫn còn nhớ lời nói của Hứa Hoài Mẫn, anh là con người có nhiều ả tình, và ả tình đó khiến cho cô cảm thấy không vui chút nào, thậm chí cô còn là nạn nhân gián tiếp của ả tình đó.

Mạc Hương Văn khẽ nhếch môi, lạnh lùng nói: “Tôi chỉ thích cỏ sâu róm thôi.”

Mạc Bắc nhìn qua chiếc kính chiếu hậu thấy mặt cô đanh lại.

Mấy ngày hôm nay, anh không ngừng suy nghĩ, thắc mắc, rối cuộc tại sao thái độ của cô lúc nóng lúc lạnh như vậy, bỗng bao nhiêu ngày gần đây cố tình ra khỏi nhà từ rất sớm, mặc dù vẫn để cho anh đưa đón Mạc Phi đến trường.

Có một bài hát mang tên Bạn đừng đoán tâm tư của phụ nữ, vậy nên Mạc Bắc nghĩ, có lẽ anh chẳng thể nào đoán biết được sự tình.

Thật ra, anh cũng không muốn võ đoán mọi chuyện, giữa hai người lúc này không nên đoán mò lẫn nhau nữa, chỉ cần sát lại gần hơn mà thôi. Anh chỉ muốn đối xử với cô thật tốt.

T-T

Mấy hôm trước, sau khi nghe tin giật gân về bạn mình, Quan Chỉ chẳng thể nào kìm nén được sự hiếu kỳ trong lòng, đích thân tới căn phòng 403 thăm anh bạn chí cốt một phen, vừa hay bắt gặp Mạc Phi đang ngồi làm bài tập.

Quan Chi tỏ ra vô cùng kinh ngạc nói khẽ: “Rõ ràng, đây là một bản thu nhỏ của cậu mà. Thật sự không cần phải đi xét nghiệm AND đâu.”

Mạc Bắc cũng thầm thì: “Quan hệ huyết thống đúng là một điều vô cùng thần kỳ.”

Đích thực, Mạc Phi là sự dung hòa tổng thể giữa anh và cô, chỉ một con người nhỏ bé như Mạc Phi đã có thể kéo được hai người vốn dĩ xa lạ lại gần bên nhau.

Khi Quan Chi lại nói chuyện với Mạc Phi, cậu bé tỏ ra vô cùng nghiêm túc nói: “Cháu sẽ không đeo kính giống như bố mẹ cháu đâu, sau này cháu còn phải làm phi hành gia.”

Quan Chi quay sang Mạc Bắc cười: “Người làm bố như cậu đang bị chê bai kìa.”

Mạc Bắc xoa đầu Mạc Phi: “Chê bai cũng là điều đương nhiên.”

Lúc Mạc Bắc đưa Mạc Phi trở về nhà bên kia, Quan Chi âm thầm ngắm qua Mạc Hướng Vân. Khi Mạc Bắc quay về, Quan Chi liền xuýt xoa: “Cô ấy còn đẹp hơn cả Điền Tây.”

Mạc Bắc thừa nhận: “Cô ấy đúng là rất đẹp.”

“Có phải cậu đang đắm say trong mỹ sắc không hả?”

Mạc Bắc mỉm cười không nói gì.

Kể từ sau khi cả bố lẫn mẹ anh đều gật đầu đồng ý, trong đầu anh đột nhiên nảy ra một tâm tư kỳ lạ, đó là cảm xúc ham muốn của người đàn ông, suy nghĩ này đã làm loạn hết mọi tâm trí của anh, khiến anh ngày càng muốn lại gần cô hơn.

Anh tâm sự nỗi niềm này cho Quan Chi nghe, Quan Chi liền đáp lại một câu vô cùng đáng đánh: “Đơn giản thôi, đó là vì lâu quá rồi cậu không động đến phụ nữ.”

Mạc Bắc thật sự chỉ muốn đánh cho Quan Chi một trận.

Quan Chi lại nói thêm: “Mình có thể hiểu được dự vọng của đàn ông. Nếu cậu không yêu người phụ nữ đó, thì dự vọng không phải là gánh nặng, chỉ cần tìm một căn phòng giải quyết là ok thôi. Một khi cậu đã yêu người phụ nữ này thì dự vọng đã trở thành gánh nặng. Có phải bản thân cậu cảm thấy vô cùng sợ cô ấy không?”

Mạc Bắc tán thưởng bạn: “Cậu đã học môn Tâm lý học ở trường Đại học Sư phạm Hoa Trung đúng không?”

Quan Chi tỏ vẻ khiêm tốn: “Một năm, mới chỉ một năm thôi, một thiên tài như mình chỉ cần lật mấy trang sách là ổn. Cái đó gọi là gì nhỉ, Tâm lý học xã hội, nói cho cậu biết, cuốn sách này cực kỳ tuyệt, hôm nào cậu cũng mua một cuốn đi”. Quan Chi lại luyện thuyên thêm một hồi rồi mới trở về đề tài chính, quay sang nói tiếp với Mạc Bắc: “Mình nói này Mạc Bắc, đây cũng không phải lần đầu tiên cậu hẹn hò, có cần thiết phải căng thẳng như vậy không?”

Mạc Bắc nằm trên giường, chân thành nói với Quan Chi: “Cô ấy cho mình cảm xúc hoàn toàn khác Điền Tây.”

“Mẹ cậu đã tìm không ít tư liệu về cô ấy, bao nhiêu năm nay thân phụ nữ một mình nuôi con mà vẫn làm được thế này, con người mạnh mẽ như vậy đương nhiên Điền Tây không thể nào so sánh được.”

“Ừm, bố mẹ mình đều coi trọng cô ấy, ngay cả việc đến gần cháu mình cũng không dám để lộ quá mức. Đây chính là sức mạnh của người mẹ. Bố mẹ mình còn để ý đến cả gia đình cô ấy nữa.”

Quan Chỉ bật cười: “Cậu cho rằng điều này nghĩa là sao?”

“Đối với những người như chúng ta, điều đó đương nhiên chính là kiểu so sánh gia đình, thanh danh, tiền bạc, xem có môn đăng hộ đối không, điều này ngàn năm không đổi. Bố mẹ cậu là người có tư tưởng hiện đại nhưng có mấy người làm được như vậy đâu?”

Quan Chỉ gật đầu: “Đó chính là sự may mắn của mình.”

Mạc Bắc thầm nghĩ, anh cũng may mắn nên mới có thể gặp được Mạc Hướng Văn, sau đó lại có cơ hội để tái sinh lại tình yêu.

T-T

Cho nên, Mạc Bắc không bao giờ chùn bước trước sự lạnh nhạt của Mạc Hướng Văn, anh vẫn cứ tươi cười đáp lại: “Cỏ sâu róm không có vào tiết trời này đâu.”

Mạc Hướng Văn mím chặt môi không nói gì thêm. Bộ dạng này giống y như Mạc Phi, mang theo đôi chút đáng yêu mỗi khi bực bội điều gì. Anh thật sự rất muốn đặt một nụ hôn lên đôi môi đó nhưng đáng tiếc lại không đủ dũng khí.

Hai người đi đến khu chợ thủy sản, sau khi thương lượng giá cả với người bán hàng, họ liền mua cá tươi về. Bởi vì Mạc Phi thích ăn đồ thủy hải sản, không mấy thiết tha với thịt thà cho nên Mạc Hướng Văn mua thêm tôm và cua nữa.

Tất cả đều do Mạc Hướng Văn thanh toán, Mạc Bắc biết rằng chỉ cần anh đòi trả tiền là cô sẽ không vui ngay, thế nên tội gì anh lại phải chuốc khổ vào thân? Anh chỉ đi theo giúp cô xách đồ mà thôi.

Thói quen ăn uống của Mạc Phi, anh đã nắm rõ từ lâu, e rằng tất cả đều được di truyền lại từ bà nội thẳng bé. Anh biết rằng, mẹ mình đã đến

Cung thiếu nhi mua rất nhiều đồ cho Mạc Phi, không phải là khoai tây chiên mà là mấy món tôm cua, cá mực.

Người một nhà có cũng khẩu vị cũng là chuyện rất hay.

T-T

Trên đường quay về, hai người chỉ nói đôi chút về bí quyết nấu món ăn. Cả hai đều là người biết nấu nướng cho nên có thể trao đổi nhiều thứ ở đề tài này.

Mạc Bắc nói, lúc anh ra nước ngoài du học rất tham ăn, đi chợ mua cá về, thế nhưng không ngờ lại mua được cá Cháy[4]. Khi mang về nhà anh làm sạch nội tạng bên trong rồi hấp với bia. Lúc ăn cảm giác cũng khá ngon, không biết tại sao loại cá này lại được Trương Ái Linh[5] biến thành nổi hận thứ ba trong cuộc đời để mà tiếc nuối. Sau khi về nước, hỏi bạn bè mới biết loại cá này không cần phải đánh vẩy, hơn nữa phải nấu bằng thứ dầu ăn đặc biệt mới ngon.

Mạc Hương Văn nghe thế liền bật cười hỏi lại: “Muốn nấu món cá Cháy thì phải dùng nồi lớn, anh đúng là buồn cười quá, tại sao lại có thể nấu món này ở trong ký túc xá được chứ?”

[1] Tên khoa học: *Tenualosa révesii*.

[2] Trương Ái Linh (1920-1995) là một trong năm nhà văn có ảnh hưởng lớn nhất trong đời sống văn học Trung Hoa thế kỉ XX.

Mạc Bắc thản nhiên nói: “Tay cầm dao giơ lên, chặt cá thành ba khúc.”

“Thật đúng là phí của trời.”

“Đúng là vậy mà. Lưu học sinh khốn khổ, nghèo khó, mua được con cá Cháy đâu phải dễ dàng gì? Thế mà anh lại nở xuống tay phá hoại, từ giờ về sau sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy nữa”. Anh thầm nghĩ, thật sự không thể nào tiếp tục làm những chuyện tương tự như vậy nữa.

“Anh cũng háu ăn quá nhỉ?”

“Phi Phi cũng rất thích ăn uống, hơn nữa không bao giờ kén chọn.”

Thật ra, cả anh và cô đều biết rõ một điều Mạc Phi có kén ăn, những lúc có tôm, cá, cua, mực thì cậu bé ít khi chạm đến thịt thà. Có điều, Mạc Hương Văn vốn khá nghiêm khắc trong chuyện ăn uống nên Mạc Phi cũng không dám biểu hiện sự kén ăn của mình ra ngoài rõ ràng mà thôi.

Sau khi nghe câu này, Mạc Hương Văn không nói gì thêm, trong lòng đột nhiên cảm thấy buồn bã.

Mạc Bắc muốn nắm lấy bàn tay cô, nhưng hai tay cô đang nắm chặt, lại là một biểu hiện của sự phòng bị.

Những lúc cô như thế này, anh chẳng thể nào tiếp cận nổi.

Nếu như cô cứ nhất quyết không chịu mở lòng, không chịu hiểu cho trái tim của anh thì anh thật sự rất đau đớn.

Khi bọn họ quay về đến đầu khu nhà, lại có chuyện bất ngờ xảy ra, bức tường bảo vệ bên ngoài không hiểu sao lại đổ sập xuống, chặn hết cả đường vào bên trong.

Mạc Bắc hoàn toàn không thể nào lái xe vào bãi đỗ, anh mặt rỗ trông xe vừa nhìn thấy Mạc Bắc liền hét lớn tiếng: “Mau cho xe vào bãi đỗ ở khu vực gần đây, hôm nay ở đây không thể đỗ xe được đâu.”

Thế là anh đành phải lái xe sang bãi đỗ xe khu nhà gần đó, sau đó đi bộ về nhà mình, lúc này con đường vào nhà vẫn chưa được dọn dẹp gọn gàng.

Anh mặt đỏ đứng phía xa vẫn nói giọng đầy áy náy: “Hai người đi lại cẩn thận chút. Mạc tiên sinh, anh hãy đỡ lấy mẹ cháu Phi Phi đi.”

Mạc Hương Văn nhìn lại đôi giày mình đang đi, không hiểu hôm nay ma sai quỷ khiến thế nào mà cô lạ đi đôi giày cao gót ra ngoài, dẫm lên bề mặt toàn đất với đá, đi giày cao gót đúng là một cơn ác mộng đáng sợ.

Mạc Bắc một tay xách đồ, bước một chân qua, sau đó đưa tay còn lại về phía cô rồi nói: “Nào, hãy giao mọi việc cho anh.”

Mạc Hương Văn vẫn tỏ ra dẫn đo, thế nhưng khi nhìn vào ánh mắt anh tràn đầy sự kiên định, cánh tay anh đưa tay ra một cách dứt khoát, cô thấy an tâm hơn hẳn, trái tim bỗng trở nên ấm áp lạ thường.

Muốn về nhà thì chỉ có duy nhất một con đường này mà thôi, Mạc Phi vẫn còn đang ở trong nhà đợi cô quay trở về. Cô nhất định phải đi qua, dù là cái gì thì cũng phải dũng cảm đối mặt.

Mạc Hương Văn liền đưa tay ra đặt lên bàn tay anh...



# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

www.dtv-ebook.com

## Chương 18

Mạc Bắc cứ thế nắm tay cô cho tới khi về đến nhà mới chịu buông ra, rồi đi sang nhà bác Thôi đón Phi Phi về.

Sau khi dùng xong bữa tối, Mạc Hường Văn đi ra ngoài ban công thu quần áo, gió thu nhẹ lướt qua, cô ngược mắt ngắm ánh trăng sáng, một vầng trăng đầy đặn, mỹ mãn. Cô ôm đống quần áo tựa lan can hướng mắt ra xa vời, dường như đang hồi ức lại một điều gì đó.

Hồi còn bé, mỗi lần đến dịp Tết Trung thu, bố mẹ lại bày hoa quả, bánh trái cúng trăng, cô thường hay ngồi ngoài ban công ăn thạch lựu, cuộc sống lúc đó cũng tuyệt vời, ngọt ngào hạnh phúc y như vị trái thạch lựu vậy. Từ sau khi bố mẹ ly hôn, đã rất lâu rồi cô không còn ngắm ánh trăng tròn nữa, bởi vì gia đình bé và gia đình lớn của cô đều không hề được đoàn viên, hạnh phúc.

Lúc ấy, bỗng có người đứng ngay phía sau lưng cô, hơi thở của anh rất nhẹ nhàng, hân anh đang vô cùng thận trọng. Anh đưa tay chống vào lan can ban công, tạo nên một không gian nhỏ hẹp bao quanh người cô.

Mạc Hường Văn đang định quay người lại, nhưng cô nhận thấy quay người lại lúc này không ổn lắm, rất có thể sẽ đối diện thẳng với khuôn mặt của anh.

Cô lại nhỏ tiếng cáu giận: “Anh lại đang muốn làm gì thế?”

Mạc Bắc cứ quây lấy thân người cô như vậy, không để cho cô rời đi, còn anh cũng không có ý định tiến lại gần thêm. Anh chỉ nói: “Tại sao mặt

trắng lại tròn vành vạnh như vậy chứ?”

Đây đúng là một câu hỏi ngớ ngẩn, Mạc Hương Vãn đưa tay lên đẩy cánh tay anh ra, nhưng tay anh lúc này chắc như cột đá, không thể nào lay chuyển được. Điều này làm cô nhớ lại đêm Giáng sinh của nhiều năm trước, anh cũng ôm chặt lấy cô, cô chẳng thể nào đẩy anh ra được, tiếp đó nửa đẩy nửa không, sau cùng cô đành bỏ cuộc chịu thua.

Cô lại nghiêm mặt nói: “Mạc tiên sinh.”

Mạc Bắc chấn chỉnh lại: “Gọi anh Mạc Bắc.”

Cô không nói gì, anh lại tiếp tục nói thêm: “Hương Vãn, em không chấp nhận anh cũng chẳng sao cả, anh cứ ở bên cạnh hai mẹ con em như vậy suốt đời. Dù gì sau này khi Mạc Phi kết hôn, ly trà của con dâu kiểu gì cũng sẽ được dâng đến tay anh mà thôi.”

Mạc Hương Vãn quay đầu lại định mắng anh, Mạc Bắc lại nhanh mồm nhanh miệng nói tiếp: “Em đừng có mắng anh đầu óc không bình thường, đây là thứ duy nhất anh có thể cho Phi Phi. Anh vẫn còn muốn làm nhiều điều khác nữa, có điều đáng tiếc là người làm mẹ như em vẫn còn chưa đồng ý.”

Cô nghe thấy, suy nghĩ, đắn đo, rồi mới nói: “Anh làm như vậy chỉ lãng phí thời gian thôi.”

Anh nghe xong, nhưng không hề suy nghĩ, đắn đo gì, nhanh chóng đáp lại cô: “Người không phải cá, sao biết được niềm vui của cá?”

Mạc Hương Vãn liền nói ngay: “Là vì anh đã ăn quá nhiều cá hấp rồi đấy.”

Mạc Bắc cười đáp: “Anh thừa nhận là tài nghệ nấu ăn của em hơn đứt anh. À đúng rồi, có nên mở một nhà hàng cá hấp thượng hạng không nhỉ?”

Anh đảm bảo tài nghệ nấu ăn của em sẽ vượt qua món gà rán Tân Hương Hối nổi tiếng hiện nay cho mà xem.”

“Tân Hương Hối chẳng qua là mô phỏng bắt chước theo người ta, bán hàng vô cùng rẻ mạt, chẳng có chút giá trị nào hết, làm sao có thể so bì với công phu hạng nhất của hãng Dư Tín chứ?”

Mạc Bắc rất thích nói chuyện với cô về những đề tài kiểu như vậy, lúc này món cá hấp, gẹ tách vỏ hấp với tôm bao muối cô làm đích thực có thể đệ danh là mỹ vị nhân gian, làm hai bố con anh ăn một mạch không kịp thở, luôn miệng khen ngon.

Thông qua Mạc Phi, anh biết được Mạc Hương Văn hàng ngày rất ít khi làm những món ăn đắt tiền. Thông thường, cô vẫn hay nấu các món ăn đơn giản, để qua ba bữa một ngày, chỉ có những dịp lễ tết đặc biệt thì cô mới làm những món ăn đắt tiền như thế.

Mạc Bắc nghĩ mình lại sắp sửa vợ bỏ rồi, cô làm một bàn toàn món ăn ngon cho hai bố con anh ăn, phải chẳng đã coi ngày Chủ Nhật hôm nay như một ngày lễ tết, hay đại diện cho ngày đặc biệt nào đó?

Trong khi anh đang miên man với ý nghĩ thú vị đó thì bản thân Mạc Hương Văn lại thấy hối hận vì chút bất cẩn mà hôm nay đã trót để lộ ra tài nghệ nấu nướng của mình.

Mạc Phi vẫn luôn nói rằng “Bố làm đồ ăn ngon lắm”, mấy ngày Phi Phi ở với anh, anh toàn làm mấy món sandwich, salad hoa quả gì đó, đều là những món ăn hợp với khẩu vị của bọn trẻ con. Cho nên, Mạc Phi liên tiếp khen tài nghệ của anh “thật chẳng khác nào đầu bếp ở các nhà hàng khách sạn nổi tiếng, đắt tiền”.

Nhưng cô mới đích thực là một đầu bếp hàng đầu. Lúc Mạc Phi mới được một tuổi, cô không tìm nổi công việc thích hợp, cũng không muốn tiếp tục làm việc ở quán bar của Quán Huyền để nhận “ân huệ” của khách

hàng nữa, nên quyết định xin vào làm nhân viên phục vụ cho một nhà hàng. Bắt đầu từ nhân viên chuyên làm các món rau, hàng ngày đều có cơ hội nhìn các đầu bếp nổi tiếng nấu nướng. Đầu bếp nhà hàng thấy cô hiếu học, nên những lúc rảnh rỗi cũng hay chỉ bảo một vài tuyệt chiêu, cô học rất nhanh, luôn nghĩ rằng học xong sau này có thể nấu cho con trai mình ăn những món ấy.

Thế nhưng sau này, cô lại chẳng mấy khi có cơ hội thi triển tài nghệ, phần vì công việc bận rộn, phần cũng bởi phải tiết kiệm, dành dụm để sống qua ngày.

Hôm nay, cô ngửa tay động thủ thế này có lẽ là do tâm trạng cảm thấy thoải mái, hoặc cũng có thể do con người đang đứng sau lưng cô lúc này.

Mạc Bắc cho tay mình sát lại gần cô thêm chút nữa, một bàn tay của cô lúc này cũng đang nắm lấy lan can.

Mạc Hương Văn là một người phụ nữ đẹp, thế nhưng bàn tay của cô không hề đẹp.

Hình ảnh bàn tay cô năm xưa trong ấn tượng của anh trơn tru, mềm mại, mịn màng, vuốt ve trên cơ thể anh, gợi lên mọi cảm hứng ân ái trong anh.

Sau này, khi ở trong xe ô tô, anh lấy hết dũng khí nắm lấy bàn tay cô, mới phát hiện ra bao nhiêu năm nay, cô thật sự đã thay đổi rất nhiều. Lòng bàn tay cô có biết bao nhiêu chai sần, cũng không còn mềm mại như trước nữa, điều duy nhất không đổi chính là mười ngón tay vẫn thon gầy, trắng trẻo.

Đây là một đôi tay đã chịu quá nhiều gian lao vất vả, vì vậy trở nên thô ráp, cứng đờ, đầy chai sạn.

Cảm giác thương xót, thấu hiểu khiến anh không kìm lòng được liền nắm chặt lấy đôi bàn tay đó. Anh hy vọng có thể phần nào sưởi ấm, chia sẻ với cô, được cùng cô bước tiếp quãng đường phía trước.

T-T

Mạc Hương Văn kinh ngạc, định rút tay ra, nhưng anh vẫn cứ kiên quyết nắm chặt lấy.

Anh nói tiếp: “Mẹ bé Phi Phi, em cảm thấy đề nghị của anh thế nào? Nếu như chúng ta thật sự không thể nào trở thành người một nhà, thì cứ thế làm hàng xóm tốt của nhau cả cuộc đời này nhé?”

Lời nói của anh thật sự khiến cô cảm thấy dao động.

Rốt cuộc anh đang muốn gì? Cô đoán không ra mà cũng không muốn suy nghĩ thêm nữa, chỉ lên tiếng: “Anh không cần thiết phải làm như thế, tôi không bắt anh phải bù đắp bất cứ cái gì cả.”

Mạc Bắc lắc lắc đầu, bàn tay càng nắm chặt hơn rồi kéo cô ôm chặt vào lòng mình, trước khi cô kịp phản ứng, anh cố gắng siết chặt vòng tay. Anh lại lên tiếng chọc ghẹo: “Em không phải là anh, làm sao mà em biết được rằng anh đang muốn bù đắp cho em? Mẹ bé Phi Phi, khuyết điểm lớn nhất của em chính là tự coi mình thông minh đấy.”

Cả thân người của Mạc Hương Văn bị kẹp trong lòng anh, chẳng thể nào vùng vẫy thoát ra được, thậm chí anh còn áp sát lại để mặt anh kề bên cạnh mặt cô. Tám, chín năm trở lại đây, cô chưa bao giờ lại gần một người đàn ông như thế này.

Cô vốn dĩ định quay lại tát cho anh một cái thật mạnh vì hành động quá xác xược này, thế nhưng ở trong vòng tay anh, cô cảm thấy ấm áp đến mức mềm nhũng cả thân thể, vậy nên cứ đứng yên, chẳng làm điều gì khác cả.

Mạc Hương Văn tức giận vì sự yếu mềm của bản thân, mím chặt môi không nói bất cứ câu nào.

Mạc Bắc lại thì thầm bên tai cô: “Hương Văn, em đừng có đóng chặt cửa con tim mãi thế, hãy cho anh một cơ hội nhé.”

T-T

Buổi tối hôm đó, trước khi đi ngủ, Mạc Phi nằm trên giường nhìn cô hỏi một cách nghiêm túc: “Mẹ ơi, liệu mẹ có kết hôn với bố không vậy?”

Câu hỏi này hoàn toàn khiến cho Mạc Hương Văn ngây lạng người đi.

Mạc Phi lại tiếp tục truy hỏi: “Mẹ ơi, nếu như mẹ không chịu kết hôn cùng bố thì bố chẳng thể nào ở cùng với chúng ta được đâu.”

Mạc Hương Văn lúc này mới phản ứng lại, đỏ hồng khuôn mặt nạt con trai: “Đầu óc con lại suy nghĩ lung tung rồi đúng không? Trẻ con thì nên chăm chỉ học hành, đừng có lo đến chuyện người lớn nhiều như thế.”

Không ngờ Mạc Phi lại kéo tấm chăn trùm qua đầu, tỏ rõ rằng mình đang rất tức giận. Mạc Hương Văn kéo tấm chăn xuống, nhìn thấy khuôn mặt bé xinh của con trai đỏ bừng bừng, bất giác bật thành tiếng cười.

Mạc Phi tỏ ra vô cùng bất mãn: “Mẹ ơi, mẹ đừng có coi thường con như vậy.” Cậu bé nghĩ rằng, vì bản thân chưa trưởng thành, những lời nói ra không có sức nặng, nên sẽ bị mẹ coi thường, bỏ qua. Thế nhưng Mạc Hương Văn vẫn tắt đèn, bắt cậu bé phải đi ngủ.

Lúc về phòng cô không thể nào ngủ được, cô quẩn mình trong chăn, dáng vẻ chẳng khác nào đứa trẻ nằm trong vòng tay của mẹ, cảm giác an toàn, ấm áp vô cùng.

Khi này, cái ôm của Mạc Bắc cũng cho cô cảm giác an toàn, ấm áp như vậy, cô không thể không thừa nhận điều đó. Cảm giác ấy bao bọc lấy cô, ru cô dần dần chìm vào giấc mộng đẹp.

Sáng hôm sau, Mạc Bắc đã đỗ xe dưới lầu từ lâu, tiếp tục làm lái xe riêng cho hai mẹ con cô như mọi khi.

Khi đến trường học, trước khi Mạc Phi xuống xe lại nói với Mạc Hường Văn rằng: “Mẹ ơi, mẹ phải suy nghĩ thật kỹ đề nghị của con, con không làm hại mẹ đâu.”

Câu nói này khiến cho Mạc Hường Văn vừa cảm thấy kinh ngạc lại vừa muốn bật cười. Ngay cả Mạc Bắc nghe thấy cũng cười ồ lên rồi hỏi: “Bảo bối của chúng ta đang nói cái gì thế? Từ lúc nào nó đã trở thành phụ huynh của em vậy?”

Chỉ có một câu nói ấy đã khiến cô cảm thấy vô cùng thiệt thòi, hai bố con đúng là có khả năng kết hợp tuyệt vời, không chút sơ hở. Mạc Hường Văn ngồi thẳng người lên, không cười nữa, nghiêm mặt nói: “Cứ tập trung vào việc lái xe của anh đi.”

Cả chặng đường đi, họ cũng không nói nhiều thêm nữa, câu nói ban nãy của Mạc Phi thật sự khiến hai người suy ngẫm rất nhiều.

Hai người im lặng, trái tim của Mạc Hường Văn bắt đầu loạn nhịp, đập thành thịch, thịch thịch như đang gõ trống, ngay bản thân cô cũng có thể nghe thấy rõ mồn một. Quan hệ giữa cô và anh mong manh như tờ giấy, sau khi giấy rách thì sẽ phải làm thế nào?

Cô lại sợ sệt theo bản năng, sau khi hoảng sợ thì chẳng thể nào nghĩ thêm được bất cứ điều gì khác.

May mắn là Mạc Bắc không hề tái diễn lại sự việc của tối hôm qua, anh vẫn giữ được chừng mực, tiến một bước, lùi nửa bước. Mạc Hường

Văn đột nhiên có linh cảm, lén lút quay sang nhìn anh. Mạc Bắc là người chân thành, nhẹ nhàng, dịu dàng, khiến cô càng ngày càng cảm thấy thân thiết.

Vừa mới quay sang nhìn anh, tâm trạng đang rối bời của cô bỗng trở nên bình thản lạ lùng, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, khuôn mặt bất chợt lại nóng ran.

Mạc Bắc không phải không nhận ra khuôn mặt cô lúc đỏ bừng lúc lại trắng bệch, còn thận trọng liếc sang nhìn anh. Anh giả bộ như không biết, thế nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng vui sướng, bắt đầu yêu đời huyết sáo. Ngay sau đó, anh liền nghe thấy Mạc Hường Văn lên tiếng: “Anh đừng có huyết sáo nữa, anh chưa từng đi hát karaoke bao giờ sao?”

Mạc Bắc mỉm cười: “Từ trước đến nay, chưa có người bạn nào mời anh đi hát karaoke hết.”

“Bọn họ đúng là vô cùng thông minh”. Lúc nói câu này, Mạc Hường Văn còn mỉm cười thâm nghĩ, con người đúng là không phải cái gì cũng biết, cái gì cũng giỏi.

“Hay là hôm nào anh sẽ đưa em với Phi Phi đi nhé?”

Mạc Hường Văn từ chối ngay tức khắc: “Không cần đâu, môn duy nhất Phi Phi hay bị điểm kém chính là môn Âm nhạc.”

Mạc Bắc nhún vai, anh luôn luôn tuyệt đối tôn trọng quyết định của phụ nữ.

Khi đến phía dưới tòa nhà công ty của cô, anh liền nói: “Nhớ rõ, đây chỉ là một công việc mà thôi.”

Mạc Hường Văn ngoan ngoãn gật đầu.



Sau khi bước vào thang máy, cô nhìn vào tấm gương, chỉnh lại nhan sắc. Hình ảnh cô hiện lên trong gương ăn mặc chỉnh chu, đầu tóc gọn gàng, đeo kính nghiêm nghị. Đối mặt với công việc, cô sẽ luôn bình thản, thoải mái.

Suốt dọc đường đi về văn phòng của mình, cô lên tiếng chào hỏi những người đồng nghiệp trong công ty. Trâu Nam đương nhiên phải đến công ty sớm hơn cấp trên, tính cô ấy luôn cẩn thận, tỉ mỉ, đích thực là một người trợ lý tốt.

Mạc Hương Văn nhếch miệng lên nở một nụ cười với Trâu Nam: “Chào em.”

Trâu Nam chào cô bằng một lời khen rất kín đáo: “Lão đại, em đoán tối qua chị ngủ rất ngon, gần đây khí sắc của chị tốt hơn trước kia rất nhiều.”

Mạc Hương Văn bình thản tiếp nhận lời khen của cấp dưới, Trâu Nam nói không sai, lúc này, qua tấm gương trong thang máy, cô nhìn thấy khuôn mặt tươi rói của mình, hoàn toàn khác biệt với bản thân cô trước kia, mang theo nét hân hoan thường thấy ở những cô gái bắt đầu yêu đương.

Có lẽ, bên cạnh có một người đàn ông chăm sóc tận tình như vậy thật sự có thể điều tiết được tâm trạng của cô, ngay cả những áp lực từ cuộc sống, công việc đều có thể giải trừ được. Mạc Hương Văn chỉ đành biết lý giải như vậy mà thôi.

Cô nhìn sang Trâu Nam, cô bé đã thay đổi kiểu tóc, mô phỏng theo kiểu tóc búp bê đáng yêu như diễn viên nổi tiếng Đài Loan Dương Thừa Lâm, nhìn theo góc độ nào trông cũng vô cùng ngây thơ, thuần khiết. Nhớ lại khi cô bé mới vào ngành này, nghe nói có nghệ sỹ phải đi ăn cơm tiếp khách hàng, liền tóm lấy cấp trên truy hỏi: “Những việc như thế này liệu có bị coi là nghề tay trái của nghệ sỹ không ạ?”

Lúc đó Mạc Hương Văn cũng có mặt, cô nghe thấy vị tiền bối đó mỉm cười trả lời: “Bây giờ có ai mà không làm thêm kiếm tiền cơ chứ?”

Trâu Nam hồi ấy vẫn còn buộc tóc đuôi gà, mỗi khi kinh ngạc, tức giận điều gì, đuôi tóc cũng lắc lư theo thân người. Nghe câu trả lời này, đuôi tóc cô cứ ngúng nguẩy, tỏ vẻ bực dọc, không cam tâm.

Bây giờ, mái tóc cô buông xõa xuống, mặt không biến sắc, lòng không bận tâm, người trẻ tuổi đúng là dễ dàng thích ứng với thế sự mới.

Mạc Hương Văn giấu đi tâm trạng đau đớn của mình, đây là do sự thất trách của bản thân cô, vậy nên cần phải kiểm điểm bản thân mình trước.

Cô vờ như không có chuyện gì, hỏi Trâu Nam: “Thần sắc của em cũng rất tốt, em dùng loại phấn gì thế?”

Trâu Nam mỉm cười, ngây thơ đặc ý: “Đâu có ạ. Em dùng giấc ngủ để làm đẹp đấy, buổi tối đúng mười giờ lên giường, vừa đặt đầu lên gối ngủ ngay, hiệu quả tốt hơn tất cả mọi loại thần dược, mỹ phẩm dưỡng da.”

“Ừm, người còn trẻ ăn ngon ngủ tốt là điều quá tuyệt còn gì.”

Cô vừa dứt lời, Thư ký của Tổng Khiêm đứng ngoài liền gọi Trâu Nam đi họp. Buổi tổng duyệt khai mạc chuẩn bị tiến hành, Trâu Nam đi theo Tổng Khiêm bận tối mắt tối mũi, lượng công việc cũng nhiều hơn ngày trước rất nhiều.

Mạc Hương Văn quay ra nói với thư ký của Tổng Khiêm: “Hãy bảo Giám đốc Tổng chờ mấy phút, Trâu Nam vẫn còn bận chút việc ở bên này.”

Trâu Nam đánh mắt với Thư ký của Tổng Khiêm, cô kia không hiểu, Trâu Nam cũng đành lực bất tòng tâm. Mạc Hương Văn chú ý thấy, biết được họ đang có chuyện gì đó nhưng không tỏ thái độ gì, chỉ quay sang nói với Trâu Nam: “Mau báo cáo mấy dự án gần đây cho chị nghe nào.”

Trâu Nam đành lấy số tay ra, thận trọng đứng bên cạnh, bắt đầu báo cáo tình hình công việc.

Mạc Hương Văn lắng nghe từng mục một và phát hiện ra trong chương trình nghệ thuật của Tống Khiêm có rất nhiều mục do Trâu Nam tự mình hoàn thành mọi chuyện. Như vậy thì quá tốt, cô ấy bắt đầu có tính tự chủ cao trong công việc. Mạc Hương Văn liền nói: “Sau này, mỗi khi làm xong một đề mục nhỏ, đều phải báo cáo tiến triển công việc cho chị nghe.”

Trâu Nam khá ngạc nhiên: “Trước đây, chị có bao giờ bắt em làm vậy đâu?”

Mạc Hương Văn mỉm cười: “Vậy thì bây giờ bắt đầu cần thiết rồi.” Cô không đưa ra thêm bất cứ lời giải thích nào, để mặc cho Trâu Nam tự mình nghi hoặc rồi suy đoán lấy. Cô bé thông minh là vậy chắc chắn sẽ suy nghĩ ra ý đồ của cô.

Sau khi Trâu Nam rời khỏi phòng, Mạc Hương Văn bắt đầu xem xét các công việc nằm trên bàn, rồi mở trình duyệt IE, bắt đầu lên mạng tìm việc làm. Cô chỉnh sửa lại lý lịch của bản thân, tấm bằng đại học tại chức của cô chỉ còn một môn học nữa là có thể lấy được rồi, tiếng Anh cũng lên tới cấp bốn, trước đây cô không hề điền những thứ này vào lý lịch của mình trên web.

Chỉ cần tình trạng lúc này ổn định là lòng cô cũng có thể an lành theo. Có lẽ, những bất cần vừa rồi là do bản thân đã ẩn dật quá lâu, cho nên cảm giác nhạy bén cũng dần dần yếu đi.

Trên mạng đang có rất nhiều cuộc thảo luận, tất cả đều bàn xem làm thế nào để có thể tìm cho mình một công việc thích hợp trong thời buổi khủng hoảng kinh tế như hiện nay, có người nói ngành bảo hiểm, tiền tệ và ngoại thương tổn thất rất nghiêm trọng, còn nói những sinh viên mới ra

trường năm nay sẽ khó mà tìm được việc làm, toàn quốc đang phát động phong trào chiêu sinh nghiên cứu sinh học cao thêm nữa.

Cô nhẹ than dài một tiếng, lúc này đúng là không phải một thời cơ tốt. Tuy nhiên, cô vẫn cứ gửi lý lịch đến những công việc phù hợp với bản thân, trong lòng thầm nghĩ, nếu như bất đắc dĩ bị thất nghiệp thì cô sẽ để cho Mạc Bắc nuôi nấng Mạc Phi một thời gian cũng chẳng có vấn đề gì cả.

Thế những, khi nghĩ xong cô lập tức nghiêm mặt lại kiểm điểm bản thân, bắt đầu từ khi nào cô trở nên ỷ lại vào anh như thế? Đương nhiên cũng vì thế mà cô lại phải đắn đo thêm, làm việc gì cũng nên cân trọng thì tốt hơn.

Sau khi gửi lý lịch trên mạng, Mạc Hương Vãn tập trung toàn bộ tinh thần vào công việc hiện tại.

Trước giờ ăn trưa, Trâu Nam ngoan ngoãn báo cáo lại nội dung những công việc làm vào buổi sáng, sau đó nói với Hương Vãn: “Giám đốc Tổng không đồng ý cho tiết mục của Diệp Hâm vào buổi biểu diễn.”

Mạc Hương Vãn giải thích cho cô bé: “Anh ấy cũng có cái lý riêng của mình, Lâm Tương thích hợp lên sóng những chương trình kiểu này hơn Diệp Hâm. Đợi đến khi sự nghiệp của Diệp Hâm tiến thêm một bước nữa, cô ấy tự nhiên sẽ có vô vàn những cơ hội như thế này.”

“Diệp Hâm cảm thấy rất buồn, cô ấy hy vọng công ty có thể cho cô ấy một cơ hội, bản thân cô ấy thời gian qua cũng đã rất nỗ lực.”

Cô gái trẻ này thường dùng ngữ khí như khi ở nhà để mặc cả, nũng nịu cùng cấp trên, Mạc Hương Vãn cảm thấy phiền lòng, nhưng vẫn nhẫn nại trả lời: “Lâm Tương cũng đã chuẩn bị từ rất lâu rồi, hãng mời cô ấy quảng cáo cũng hy vọng cô ấy tham dự vào chương trình này.”

Trâu Nam vẫn không phục: “Trạng thái của Tương Tương gần đây không tốt, thường xuyên gây người trên phim trường, em e rằng sẽ xảy ra chuyện khi tham dự chương trình.”

Mạc Hương Văn cảm thấy kinh ngạc liền hỏi: “Chuyện này xảy ra lúc nào thế?”

“Khoảng hai tuần trở lại đây.”

Mạc Hương Văn mở tin tức gần đây ra, lập tức tìm được một tin viết như sau: “Lãng tử lãng nhãng, chuyên đóng nhân vật nam thứ năm nào đã đón kiều nữ nổi tiếng về nhà chung sống”. La Phong đã kết hôn cùng người bạn gái hiện nay, hôn lễ tổ chức tại khách sạn nổi tiếng bậc nhất trên phố Vương Phủ Tỉnh, Bắc Kinh, gia thế người bạn gái kia bỗng nhiên cũng được làm sáng tỏ. Bố của cô dâu là Chủ tịch Hội đồng Quản trị của một doanh nghiệp tư nhân lớn, nằm trong top 100 doanh nghiệp mạnh nhất toàn quốc.

Vì nguyên do này mà La Phong xin nghỉ quay phim hai tuần. Nam thứ chính nhất mục si tình trong phim đã không hề bại trận trước Lâm Tương. Tuy rằng, sau sự kiện lộ ảnh phòng the từng bừng mấy tháng trước, Lâm Tương đã có một chiến thắng lấy lòng, nhưng trong chuyện tình cảm yêu đương, cô vẫn chẳng thể nào chiến thắng nổi bản thân mình.

Mạc Hương Văn cảm thấy có chút đau lòng, cô đã xem mục tin tức này mấy ngày trước đó, nhưng lại chẳng để tâm, bỗng dưng hôm nay nhìn lại sao mà gai mắt đến thế. Cô nhắc điện thoại lên, định gửi một tin nhắn cho Lâm Tương, thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại cô chẳng biết nên nhắn thế nào nữa.

Sau khi cuộc họp Giám đốc các bộ phận buổi chiều kết thúc, quay về phòng làm việc của mình, Mạc Hương Văn nhìn thấy màn hình hiển thị tin nhắn mới. Mở xem, không ngờ chính Lâm Tương gửi đến cho cô.

Cô ấy viết: “Các vị, nhận được sự quan tâm, vô cùng cảm kích, vạn phần tạ ơn.”

Chỉ có mấy chữ ngắn ngủi, nhưng đã khiến cho Mạc Hường Văn hoang mang đến toát mồ hôi lạnh.

Cô vội vàng gọi điện cho Chu Địch Thần, chị cũng hết hoảng kêu lên: “Tôi sẽ đến trường quay ngay.” Thì ra, chị cũng nhận được một tin nhắn với nội dung y hệt.

Lần này tuyệt đối là vô cùng, vô cùng nghiêm trọng, hai người ở hai đầu điện thoại nhưng lúc này trái tim đều cùng hoảng hốt, sợ hãi về một điều.

Chu Địch Thần chỉ kịp nói: “Có lẽ cô ấy lại nghĩ quẩn rồi, chúng ta đến trường quay rồi nói tiếp.”

Dập điện thoại, Mạc Hường Văn nhanh chóng thu dọn túi xách, đang định ra ngoài thì di động lại reo lên, là Mạc Bắc: “Anh đang ở phía dưới công ty em, có thể nể mặt mà đi dùng bữa trưa cùng anh được không?”

Mạc Hường Văn gấp gáp nói với anh: “Mạc Bắc, anh hãy đưa em đến một nơi.”

Khi Mạc Hường Văn vội vã đi xuống thì Mạc Bắc đã đậu xe bên lề đường. Cô ngồi vào xe, nói ra địa chỉ rồi hỏi: “Liệu có ảnh hưởng đến công việc của anh vào buổi chiều không đấy?”

Nơi cần đến là vùng ngoại thành xa xôi, Mạc Bắc nhanh chóng gọi điện về văn phòng, báo rằng buổi chiều anh sẽ không quay về cơ quan. Sau đó, anh quay sang nói với Mạc Hường Văn: “Em đợi một chút.”

Rồi anh xuống xe chạy đến tiệm bán bánh mì bên đường, một lúc sau, anh quay lại cầm theo sữa tươi và chiếc sandwich đưa cho Mạc Hường

Văn.

Anh thật sự quá đỗi tỉ mỉ và chu đáo. Mạc Hương Văn đón lấy, cảm thấy vô cùng xúc động.

Mạc Bắc bắt đầu nổ máy, lúc này cô mới phát hiện ra anh chỉ mua mỗi một phần, liền ngại ngùng hỏi: “Vậy phần của anh đâu?”

Mạc Bắc không biết nên trả lời thế nào, anh quên mất không mua cho mình, tại sao lại có thể như vậy chứ? Anh cũng không biết, có điều nếu như nói thật ra cô nhất định sẽ cảm thấy áy náy nên đành phải nói dối: “Anh cảm thấy không đói bụng.”

Mạc Hương Văn liền bẻ đôi chiếc sandwich, để lại cho anh một nửa, thế nhưng sữa tươi đâu thể phân ra được, chỉ có đúng một chiếc cốc thôi. Mạc Bắc nhìn thấy thái độ của cô liền mỉm cười, cô thì ngượng ngùng, để nửa chiếc sandwich vào giấy bọc sau đó định đặt vào tay anh, thật không ngờ anh lại chủ động đưa tay ra lấy.

Nhân lúc anh đang đỡ lại chờ đèn xanh, anh đem nửa chiếc sandwich cô đưa cho ăn một cách ngon lành.

Mạc Hương Văn cũng từ từ ăn hết nửa chiếc bánh còn lại.

Cửa tiệm bánh mì phía dưới công ty là do người Đài Loan mở. Họ rất chú trọng đến hương vị món ăn, bánh mì ở đây rất hợp khẩu vị của cô và nửa chiếc sandwich mà hôm nay Mạc Hương Văn ăn là hợp khẩu vị nhất.

Sau khi ăn xong nửa chiếc sandwich, uống cốc sữa nóng, cô cảm thấy vô cùng ấm áp, lại có sức lực để suy nghĩ đến những chuyện đau đầu trước mắt.

Mạc Bắc quay sang hỏi: “Chuyện gì xảy ra thế?”

“Một nghệ sỹ rất có thể sẽ gặp chuyện chẳng lành”. Cô thấy thái độ chăm chú của anh, nên đem hết mọi ngọn nguồn câu chuyện kể lại tường tận rõ ràng.

Mạc Bắc cau chặt đôi mày, chắc là sau khi nghe xong cũng cảm thấy chuyện này vô cùng gấp gáp, đáng sợ.

Trong lòng Mạc Hương Văn có rất nhiều nỗi hoang mang sợ hãi, cô khẽ thở dài: “Những người như bọn họ tuy bên ngoài trông lúc nào cũng kiêu diễm, xinh đẹp, thế nhưng những áp lực tâm lý bên trong thì ít người thấu hiểu nổi. Có rất nhiều chuyện dù có bị đánh gãy răng cũng phải ngậm ngùi nuốt cả máu vào trong, điều đó không phải ai cũng có thể hiểu rõ. Thu nhập cao thì áp lực phải gánh chịu cũng sẽ lớn, về mặt trước và sau sân khấu đều không bộc lộ được đúng bản thân con người họ”. Rồi cô lo lắng thốt lên: “Mong rằng cô ấy không gặp chuyện gì!”

Thế nhưng, hy vọng này của Mạc Hương Văn đã không trở thành sự thật.

Cô và Chu Địch Thần không phải là những người đầu tiên phát hiện ra thi thể của Lâm Tương. Lúc các cô đến nơi, cảnh sát địa phương đã có mặt ở hiện trường để giữ trật tự.

Lâm Tương lặng lẽ nằm trên thảm cỏ xanh mướt, mệnh mông. Thân thể ngọc ngà, trắng trẻo của cô đang khoác một tấm áo cưới thướt tha. Cả người sạch sẽ, mịn màng, khí sắc vô cùng tươi tỉnh, khuôn mặt xinh đẹp, mỹ miều, hướng lên bầu trời xanh thẳm, trông giống như đang chìm vào giấc ngủ, hoặc như vì đã ngủ rất nhiều cho nên mới có được sắc đẹp tuyệt vời, kiêu diễm đến thế.

Đạo diễn bộ phim sắc mặt trắng bệch, đang khai báo tình hình với cảnh sát địa phương.



“Hôm nay không có phần diễn của cô ấy, Lâm Tương chỉ đến đây thăm hỏi đồng nghiệp và mọi người thôi. Khi đến giờ cơm trưa, chúng tôi chẳng tài nào tìm được cô ấy, tất cả mọi người đều tưởng rằng cô ấy đã quay về, không ngờ sau đó các diễn viên quần chúng phát hiện cô ấy đang nằm ở đây.”

Người đầu tiên phát hiện ra thi thể của Lâm Tương đã không còn nói năng được gì, lúc này chỉ ngậy thần ra, liên tục run rẩy.

Cảnh sát địa phương làm rõ hết thân phận của những người đang ở hiện trường, rồi quay sang nói với Mạc Hường Văn và Chu Địch Thần: “Phiền hai vị đi sang bên kia cung cấp lời khai cho chúng tôi.”

Lâm Tương xinh đẹp tuyệt trần nằm trên bãi cỏ xanh mướt được đưa lên một chiếc cáng màu trắng. Lúc này, Mạc Hường Văn mới hoảng hốt nhận ra rằng mình đã đến được hiện trường nhưng cô chẳng thể nào thốt ra được lời nào, Chu Địch Thần đứng bên cạnh cũng vậy.

Cô nhắc chân lên bước đi, thấy chân mình nhẹ bẫng, may mà có người đứng phía sau đỡ lấy người cô.

Mạc Bắc nói: “Trước tiên chúng ta hãy tới phòng lấy khẩu cung đã.”

Cô gật đầu, trong lòng thầm nghĩ, chắc môi mình bây giờ đang trắng bệch vì sợ hãi.

Khi chiếc cáng đưa thi thể của Lâm Tương đi ngang qua người họ, Chu Địch Thần run run lên tiếng: “Tôi vẫn luôn cho rằng cô ấy tự sát là vì muốn đùa nghịch, cô ấy đang giở trò gì đây chứ?”

Trong câu nói xen lẫn cả sự tức giận lẫn nỗi đau đớn, xót xa khôn cùng.

Đúng vậy, chẳng qua cũng chỉ vì người bạn trai cũ kết hôn thôi, không thể nào lại là lý do để Lâm Tường phải tự sát.

Người cảnh sát lấy cung họ cũng không dám tin, luôn miệng hỏi: “Lần trước cô ấy tự sát là lúc nào?”

Mạc Hương Văn rưng rưng: “Gần nửa năm rồi.”

Chu Địch Thần cũng nói thêm: “Nửa năm nay, cô ấy làm chuyện gì cũng khá thuận lợi, đĩa hát mới phát hành xếp hạng cao trên mạng, thành tích rất tốt. Phim thần tượng đang đóng cũng thuộc vào những bộ phim hot nhất hiện nay, đã bán được bản quyền, chuẩn bị nhận rất nhiều giải thưởng lớn tại các lễ trao giải cuối năm”. Đang nói, chị ngừng lại rồi hỏi anh cảnh sát: “Có thể cho tôi xin một liều thuốc không?”

Anh cảnh sát lắc đầu, cô thầm chửi một câu “khốn kiếp” trong đầu.

Đạo diễn đứng một bên đường như vừa nghĩ ra điều gì, liền cung cấp thêm lời khai: “Ngoại cảnh hôm nay là do chính Lâm Tường gợi ý đó, cô ấy nói trước kia đã từng đến đây cùng bạn trai cũ ăn hải sản, phong cảnh vô cùng đẹp.”

Người nữ cảnh sát ghi chép lời khai ngồi bên cạnh đường như cảm xúc dâng trào, mà có vẻ cũng rất quan tâm đến những chuyện trong làng giải trí, nhẹ nhàng than thở một câu: “Từ trước đến nay chỉ nghe thấy người nay cười, ai biết được người xưa khóc.”

Lúc ấy, một anh cảnh sát từ bên ngoài đi vào báo cáo tình hình với bọn họ: “Theo kết quả khám nghiệm tử thi, bước đầu cho thấy nạn nhân chết vì trúng độc Kali-Cyanate[1]”

[1] Công thức hóa học là KCNO, khiến cơ tim không còn năng lượng để đập, dẫn tới tử vong nhanh chóng

Chu Địch Thần quay sang nhìn Mạc Hương Văn cười đau đớn: “Con nha đầu lần này thật sự quyết tâm ra đi, tất cả những cách không hiệu quả như cắt mạch, mở khí gas, nhảy lầu đều không dùng nữa”. Nói xong, chị bắt đầu sụt sùi, rơi nước mắt.

Mạc Hương Văn vỗ vỗ vai Chu Địch Thần an ủi rồi hỏi anh cảnh sát: “Lúc nào chúng tôi mới có thể đưa thi thể của cô ấy về?”

“Phải đợi sau khi chúng tôi làm khám nghiệm sâu hơn nữa, xác định rõ nạn nhân chết do tự sát thì mới được đưa thi thể về.”

Rồi bên Cảnh sát hỏi cách liên lạc với La Phong.

Sau khi ra khỏi phòng lấy lời khai, trời đã tối sầm, Chu Địch Thần ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, nghiêng răng mắng: “Tên đàn ông khốn kiếp đó!”

Mạc Hương Văn im lặng không nói gì, người đứng cạnh liền đưa tay bóp nhẹ lên vai cô, dường như đang muốn an ủi. Mạc Hương Văn hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh, lúc này mới nhận ra trái tim mình đang đập mạnh, thân người cũng run rẩy không thôi.

Chu Địch Thần lấy khăn giấy lau nước mắt rồi quay sang nói với Mạc Hương Văn: “Chúng tay phải quay về nghĩ cho thật kỹ xem nên đối phó thế nào với phóng viên thôi. Ở hiện trường có biết bao nhiêu người, giấy chẳng thể nào bọc nổi lửa đâu. Tương Tương chọn cách thức khoa trương thế này để ra đi, chắc hẳn muốn sự việc được lan truyền ra ngoài càng nhanh càng tốt. Hôm nay, không có phần diễn của cô ấy, vậy mà còn gửi tin nhắn để chúng ta chạy đến đây, chắc lại sợ không có người phát giác.”

Lời nói của Chu Địch Thần câu nào cũng có lý, cái chết của Lâm Tương không thể dễ dàng mà kết thúc như cô tưởng tượng được.

T-T

Sau khi đến hiện trường nhìn thấy cảnh tượng này, Mạc Hường Văn thật sự cảm thấy kinh ngạc, hãi hùng.

Lâm Tương trên người khoác bộ váy trắng tinh khôi, “diễn” cái chết thuần khiết, trong sáng đến vậy. Thế nhưng, xung quanh cô bốn bề ồn ào huyền ảo, những diễn viên, nhân viên hậu trường trong đoàn làm phim, người thì suy sụp tinh thần, người thì hoảng sợ, người thì phiền nào, không một ai có thể giữ được bình tĩnh. Cái chết của cô ấy hoàn toàn chẳng thể nào phù hợp với mong muốn ban đầu của bản thân là ra đi trong sự tĩnh mịch, im lặng.

Mạc Hường Văn vẫn đứng lặng nơi này nhìn về phía Lâm Tương, cô thật sự mong muốn cô bé giống như trước kia, cả ngày giả bộ đòi sống đòi chết, nhưng giờ thì cô ấy chẳng thể nào giả bộ như vậy được nữa, Lâm Tương đã thật sự lựa chọn cái chết.

Tại sao cô ấy lại phải ra đi như thế này?

Mạc Hường Văn không thể nào nghĩ đến lý do cô ấy chết là vì người bạn trai trước đó vừa mới kết hôn. Một lúc sau, cô gạt mọi ưu phiền và khổ đau sang một bên, gọi điện cho Vu Chính.

Lúc nhận được điện thoại của cô, Vu Chính đã biết tin này, sau khi nghe thấy Mạc Hường Văn báo cáo, anh giao cho cô công việc mới: “Trước tiên, em hãy lập một tổ lo liệu việc báo tang và hậu sự cho cô ấy đã.”

Mạc Hường Văn liền nói: “Bố mẹ cô ấy vẫn còn đang ở Giang Tô, em nghĩ nên cho người tới đón hai bác đến.”

Vu Chính không có ý kiến gì khác, tiếp tục giao nhiệm vụ cho Mạc Hường Văn: “Báo bên Bộ phận Kế hoạch lập một bản thông cáo với giới báo đài, truyền hình đi. Em hãy thương lượng đâu ra đấy với tất cả các đoàn làm phim, hãng quảng cáo ký hợp đồng với Lâm Tương, sau đó chuẩn bị danh sách các nghệ sỹ thích hợp đưa cho họ làm phương án thay thế.”

“Em biết rồi ạ.”

Sau khi kết thúc điện thoại, Chu Địch Thần đã bắt đầu nhận được điện thoại của nhà báo, đúng là vô cùng phiền phức, ảo não. Mạc Bắc lập tức lấy di động của Mạc Hương Văn và tắt máy.

Suốt cả quá trình đó, Mạc Bắc luôn ở bên cạnh cô, không nói bất cứ điều gì, chỉ lặng thầm quan sát mọi cử chỉ và lời nói của cô mà thôi.

Đối mặt với tử thi, cô run lên bần bật theo đúng bản năng nhưng vẫn cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, bình tĩnh trả lời đâu vào đấy từng câu hỏi của phía cảnh sát, sau đó lại sắp xếp hết thảy mọi công việc cần làm tiếp theo. Anh hiểu là cô đang rất sợ hãi và hoảng loạn. Cô thật sự cần có anh ở bên.

Trên đường quay về trung tâm thành phố, Mạc Bắc đề nghị cô ngồi ra ghế sau: “Em hãy ngủ một chút đi!”

Mạc Hương Văn mỉm cười, nghe anh nói vậy, cô mới bất giác nhận ra lúc này bản thân đã thật sự mệt mỏi, rệu rã. Kể từ buổi trưa, thần kinh của cô luôn ở trong trạng thái căng như dây đàn chưa hề được thoải mái một giây phút nào. Cô ngại ngùng nói: “Hôm nay, em đã làm lỡ nhiều việc của anh rồi.”

Vào những lúc thế này, Mạc Bắc cũng chẳng thể nào nói lời đùa cợt cùng cô được. Anh lên tiếng an ủi: “Anh đã gọi điện cho bác Thôi nhờ bác đi đón Phi Phi hộ chúng ta rồi. Chốc nữa khi về đến nhà, em hãy ăn cơm tối trước đã, mọi chuyện sau đó thì để mai hãy tính tiếp.”

Đây chính là ý kiến hợp lý nhất, ngoài nó ra cũng chẳng còn bất cứ cách giải quyết nào khác tốt hơn nữa.

T-T

Một mình Mạc Hương Văn chiếm trọn cả chiếc ghế sau xe anh, cô điều chỉnh dáng nằm thoải mái nhất, sau đó nhắm mắt lại.

“Tại sao em lại làm trong ngành này?” Mạc Bắc nhìn qua gương chiếu hậu hỏi.

Mạc Hương Văn mơ màng buồn ngủ nhưng vẫn trả lời: “Bởi vì có người giới thiệu, em rất tin tưởng chị ấy, chị đã giúp đỡ em rất nhiều. Trước đây, em đã từng làm nhân viên phục vụ trong nhà hàng, không có bằng cấp cũng chẳng biết tiếng Anh, chẳng thể nào làm được nhân viên văn phòng bình thường. Yêu cầu bằng cấp của ngành này cũng không cao, nếu như làm việc chăm chỉ đôi chút thì lương cũng khá.”

“Thế nhưng em làm việc quá vất vả.”

“Chẳng có công việc nào nhàn nhã cả. Bây giờ trên đầu em là đám mây đen, sắp sửa mưa gió bão bùng rồi.”

Mạc Bắc bật cười: “Em phải biết chuẩn bị chiếc ô cho bản thân chứ?”

“Không, em đã ướt đẫm nửa thân người rồi, chẳng qua không muốn ướt toàn bộ mà thôi.”

Nói xong câu này, không gian trở nên im lìm, cô dần chìm vào giấc ngủ. Cô chỉ lơ mơ nghe thấy giọng nói của Mạc Bắc: “Ngoan nào, bây giờ thì hãy ngủ một giấc thật ngon vào!”

Giấc ngủ này dường như kéo dài khá lâu, Mạc Hương Văn còn nhớ rõ cả giấc mơ nữa.

Người đứng trước mặt cô mặc trên người bộ đồ màu trắng tinh khôi, quyết đoán, bình thản nói: “Em chẳng thà tự đầu tư cho mình còn sạch sẽ hơn.”

Giọng nói vô cùng hùng hồn, thì ra trong đó còn ẩn chứa biết bao huyền cơ khác. Khuôn mặt cô ấy tuy đẹp mà nghiêm nghị, hai mắt đánh lại như đỉnh núi mùa đông, ẩn chứa nỗi sầu muộn khó giải, trên tay cầm một bông cỏ lau, mỏng mảnh phiêu linh giống y như thân người cô vậy. Rồi cô ấy quay người, vứt bông cỏ lau đi và biến mất giữa trời đất, để lại một mình Mạc Hường Văn chẳng biết phải nói gì, có bao nhiêu nghi hoặc mà không thể giải đáp được.

Mạc Hường Văn cầm bông cỏ lau, cố lên tiếng gặng hỏi: “Là cái gì đã khiến em không thể vượt qua được? Em vẫn luôn nói muốn để cho mình thật sạch sẽ, trong trẻo cơ mà?”

Cô giật mình tỉnh lại, trên người cô đang đắp một chiếc áo vest.

Bên cạnh không có ai, Mạc Hường Văn định thần lại, thấy mình vẫn còn trong xe của Mạc Bắc. Cả không gian chật hẹp này chỉ nghe thấy mỗi tiếng hơi thở của bản thân khiến cô cảm thấy rất sợ hãi. Cô mở cửa xe gọi vọng ra ngoài: “Mạc Bắc.”

Mạc Bắc đang đứng tựa người vào bên xe hút dở điếu thuốc, nghe thấy tiếng gọi của Mạc Hường Văn, anh liền dập thuốc rồi đi đến gần chỗ cô.

Anh mỉm cười: “Đã về tới nhà rồi.”

Mạc Hường Văn đưa mắt lên nhìn, quả nhiên là cảnh tượng xung quanh tòa nhà họ đang sống. Cô liền hỏi: “Phi Phi đâu rồi?”

“Đã ăn cơm tối ở nhà bác Thôi, bây giờ đang ngồi trong nhà làm bài tập.”

Mạc Hường Văn bước ra khỏi xe, ôm chiếc áo đưa lại cho anh.

“Đáng lẽ anh nên gọi em dậy.”

“Nhìn thấy em ngủ trông rất ngon anh không nỡ gọi.”

Anh nhận lấy chiếc áo rồi khoác lên cánh tay mình.

Có lẽ, bản thân cô không hề biết rằng, ngay cả trong lúc ngủ say, đôi mày cô vẫn luôn cau chặt lại, không lúc nào được thư giãn. Cô đã vô cùng nghiêm túc với công việc của mình, đem hết mọi tình cảm đặt vào trong đó, mặc dù ngoài mặt tỏ ra lãnh đạm, lạnh lùng, nhưng kỳ thực trong lòng lại luôn ấm nóng, tràn đầy nhiệt huyết.

Lúc cô ngủ, anh nhẹ nhàng vuốt lên đôi má, thân nhiệt của cô quả thật rất thấp. Anh sợ cô lạnh, liền cởi chiếc áo ngoài khoác lên cho cô. Sau đó, Mạc Bắc lại sợ cô vẫn ngủ chưa đủ, nên khi về đến nhà, không đành lòng gọi cô dậy, liền bước ra ngoài đợi cô tỉnh dậy rồi cùng lên.

Anh đứng ở đầu xe, chậm rãi hút thuốc chờ cô thức giấc.

Anh mặt rỗ trông xe trong khu nhìn thấy anh, cũng nhìn thấy người ngồi trong xe, liền nở nụ cười đầy ám muội. Anh mỉm cười đáp lại, có điều là nụ cười thản nhiên, chân chính. Tất cả những người hàng xóm ở đây đều biết rằng anh đang theo đuổi cô, một người mẹ đơn thân nuôi con. Anh cho rằng, tất cả mọi người ở đây biết chuyện này cũng chẳng có gì đáng sợ hết, bởi đó là sự thật.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của anh dần lắng xuống.

Mạc Bắc thật sự mong muốn cuộc sống đơn giản như trong truyện cổ tích, anh mong mình sẽ là chàng hoàng tử trong câu chuyện Người đẹp ngủ trong rừng, chỉ cần đặt một nụ hôn lên môi nàng công chúa đáng thương là có thể đánh thức nàng dậy, từ đó về sau, công chúa và hoàng tử mãi mãi hạnh phúc bên nhau cho đến khi đầu bạc răng long.

Tưởng tượng thế, anh lại thầm mắng mình là con người gốc ghếch, thơ đại.



T-T

Mạc Hương Văn sau khi tỉnh dậy, cảm thấy bàn chân tê buốt, vừa bước xuống xe, thân người đã mềm nhũn, may mà anh kịp đỡ lấy, cả người cô lập tức ngã vào lòng anh.

Cô đành nói chuyện để che giấu sự ngỡ ngàng: “Khoảng thời gian trước, trạng thái tinh thần của Lâm Tương khá tốt, em cứ tưởng rằng cô ấy đã có thể vượt qua mọi chuyện, sau đó phát hiện ra cô ấy có dấu hiệu bất thường, nhưng cũng không để tâm nhiều.”

Mạc Bắc thấu hiểu lòng cô, anh an ủi: “Đấy không phải là lỗi của em, cuộc sống có rất nhiều chuyện bất ngờ không nằm trong dự đoán của chúng ta.”

“Cô ấy đã dùng thuốc lắc, có lẽ còn hút cả ma túy. Em cứ tưởng rằng những người nghệ sỹ như bọn họ sẽ có khả năng điều tiết tâm trạng tốt, ai ngờ chỉ bất cẩn một chút mà mọi chuyện đã chẳng thể nào trở lại được như xưa nữa rồi. Em đã quá đổi cố gắng, đến mức không kịp thời đưa ra lời khuyên giải, động viên cô ấy.”

Mạc Bắc đỡ cô lên lầu, anh vừa đi vừa nói: “Ngày mai còn rất nhiều chuyện chờ em đến giải quyết, nếu như em không chuẩn bị sẵn sàng tinh thần, e rằng sẽ chẳng thể nào gánh vác nổi đâu.”

Điều anh muốn nói là, cô đừng nghĩ rằng bất cứ ai cũng có thể kiên cường như cô. Thế nhưng sau cùng anh cũng không nở thốt ra miệng, cô lúc này đã quá đổi đau đớn vì sự ra đi của một đồng nghiệp, anh không muốn cô lại buồn khi nghĩ đến chuyện của mình nữa. Anh chỉ biết khuyên cô: “Hương Văn, em đừng có đặt hết tất cả mọi chuyện của người khác lên đôi vai mình, nếu không sẽ vô cùng nặng nề, mệt mỏi đấy.”

Khi bước đến cửa nhà mình, Mạc Hương Văn nghiêm túc thương lượng cùng Mạc Bắc: “Em nghĩ, ý kiến của anh hoàn toàn đúng, thay đổi

một công việc khác cũng là một ý rất hay.”

Mạc Bắc tiến lại gần, nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn, một cảm giác vừa ấm áp lại vừa dễ chịu dần dần lan tỏa khắp thân người cô, khuôn mặt cô lại bừng đỏ. Anh mở cửa, Mạc Phi vừa nghe thấy tiếng mở cửa liền ôm theo đôi dép đi trong nhà ra rồi reo lớn: “Mẹ ơi, mẹ đã về rồi à? Bố ơi, bố kiểm tra bài tập về nhà giúp con được không?”

Mạc Bắc bế bổng Mạc Phi lên rồi hỏi: “Buổi tối nay con ăn cơm có ngon không? Không làm phiền bác Thôi đấy chứ?”. Mạc Phi trả lời đồng dạng từng câu một, sau đó còn liên miêng kể những chuyện vui vẻ ở lớp học hôm nay.

Mạc Hương Văn nhìn thấy cảnh hai bố con ngồi xuống sofa, Mạc Phi còn tận tình đem chiếc gối ôm đặt ra sau lưng Mạc Bắc, sau đó anh liền nhắc thẳng bé cho ngồi lên đùi mình, điều này như tiếp thêm nghị lực để cô cố gắng thêm. Cô vui vẻ đi vào gọt táo, gọt cam mang ra cho hai bố con anh ăn.

T-T

Ngày hôm sau thật sự hỗn loạn y như những gì Mạc Hương Văn đã tưởng tượng trước đó, tất cả giới truyền thông báo đài từ khắp nơi đến, ai ai cũng muốn biết được nguyên nhân khiến cho Lâm Tương tự sát. Vu Chính đưa lệnh xuống cho tất cả mọi người trong công ty dùng một câu “chờ đợi thông tin cụ thể, chính xác từ phía cảnh sát rồi thông báo sau” để đối phó với cánh phóng viên.

Tổ chuyên trách hậu sự tang lễ cho Lâm Tương nhanh chóng được thành lập, nhưng lần này người đứng đầu không phải Tổng Khiêm của Bộ phận Kế hoạch, hay Trương Bản của Bộ phận Nhân sự, càng không rơi lên vai của Mạc Hương Văn mà do một tay chị Sử Tinh ở bộ phận Hành chính lo liệu.

Mạc Hương Văn cảm thấy rất bất ngờ vì Sử Tinh không hề từ chối mà nhanh chóng nhận lời, có điều, việc này liên quan đến pháp luật, cho nên chị muốn Hứa Hoài Mẫn giúp sức một tay.

Sắc mặt của tất cả mọi người đều thâm trầm, không có ai tỏ ra quá đổi ủ dột, u sầu ngoại trừ Trâu Nam.

Lúc đi ngang qua phòng trà nước, Mạc Hương Văn nhìn thấy Trâu Nam vừa rót trà vừa nghẹn ngào thút thít, khá là thương tâm. Khi Mạc Hương Văn đặt tay lên vai cô, Trâu Nam giật bản mình, kính ngạc tới mức làm đổ cả ly nước trong tay, chiếc cốc rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Trâu Nam vừa khóc lóc vừa liên tục xin lỗi Mạc Hương Văn.

Mạc Hương Văn hiểu rõ tình cảm giữa Trâu Nam và Lâm Tương nên có thể hiểu thấu được nỗi bi thương của cô, chỉ là hình như có phần hơi quá. Lúc thu nhặt các mảnh vỡ trên mặt đất, cô do không kiềm chế được nên Trâu Nam bật khóc thành tiếng.

Mạc Hương Văn hoàn toàn hoảng loạn, nghe tiếng khóc của Trâu Nam mà rầu cả lòng, liền bước lại gần đưa lời an ủi: “Em đừng khóc nữa, bản thân Lâm Tương chắc cũng không muốn nhìn thấy những người thân bạn hữu của mình lại đau khổ, bi thương đến mức này đâu.”

Trâu Nam liên tục lắc đầu, nước mắt lã chã rơi. Vừa hay lúc này Tống Khiêm với thư ký của mình đi qua nhìn thấy. Tống Khiêm cau chặt đôi mày lại, quay sang nhìn Mạc Hương Văn với ánh mắt quái lạ. Mạc Hương Văn cảm thấy vô cùng áy náy, nói cho cùng thì cũng do trợ lý của mình đã không giữ được bình tĩnh trước mặt người ta. Cô liền nói: “Tình cảm của cô ấy với Tương Lâm khá sâu đậm, nên không kiềm chế nổi.”

Tống Khiêm gật gật đầu, đưa mắt nhìn sang phía Trâu Nam. Trâu Nam im lặng không khóc nữa, nắm lấy tay Mạc Hương Văn đứng dậy rồi ngồi vào vị trí của mình.

Buổi chiều, Tống Khiêm gửi mail cho Mạc Hương Vân, anh đề cập đến hai chuyện: “Thứ nhất, tiết mục biểu diễn của Lâm Tương hãy để cho Diệp Hâm lên thay thế. Thứ hai, kinh nghiệm của Trâu Nam vẫn còn chưa đủ, vậy nên Mary, chương trình biểu diễn lần này, cô có thể đích thân theo sát tiến độ được không?”

Mạc Hương Vân cũng nghĩ, cú đả kích này có khả năng sẽ ảnh hưởng đến công việc của Trâu Nam, hơn nữa người đứng đầu dự án đã lên tiếng rồi, cô cũng chẳng thể nào từ chối được. Thêm vào đó, chuyện của Lâm Tương đã có Sử Tinh lo liệu, cô chẳng có lý do gì để chối từ, nên đành phải đồng ý.

Trâu Nam với đôi mắt đỏ lừ, sắc mặt buồn bã nộp các tài liệu cho cô, cô liền quan tâm nói với trợ lý của mình: “Mau chỉnh đốn lại tâm trạng của mình đi, sau khi bố mẹ của Lâm Tương tới, em còn phải làm trọn đạo nghĩa của người bạn đấy.”

Trâu Nam mím chặt môi rồi gật đầu.

Tất cả mọi chuyện sau đó đều vô cùng hỗn loạn, phức tạp.

Cục Công an sau một thời gian điều tra, đã loại trừ khả năng Lâm Tương bị người khác giết hại, đem thi thể cô trả về. Bố mẹ của Lâm Tương vô cùng đau xót, chẳng thể nào nguôi ngoai nỗi nỗi mất mát quá lớn lao này. Trâu Nam cũng làm trọn đạo nghĩa của một người bạn, giúp đỡ Sử Tinh lo liệu chỗ nghỉ ngơi cho bố mẹ Lâm Tương, sau đó lại liên hệ đến các nơi lo việc hậu sự cho cô ca sỹ xấu số.

Có điều giới truyền thông vẫn đang vô cùng nhiệt huyết, tất cả mọi người đều chĩa mũi nhọn chỉ trích La Phong, người vừa mới kết hôn. La Phong bị giới phóng viên báo đài làm phiền đến mức không thể nào chịu nổi, có lần, trong một quán bar, vì không giữ được bình tĩnh, anh ta đã đổ cả cốc rượu Queen Mary lên đầu của một phóng viên.

Hành động này đã khơi dậy làn sóng phản đối mãnh liệt của tất cả những người trong giới truyền thông báo chí. Lần này, phóng viên Kim Thanh nổi tiếng đã viết một bài trên tuần báo như sau: “Lâm Tương người đẹp giọng hát hay, đích thị là một ngôi sao lấp lánh mới nổi trên bầu trời nghệ thuật quốc gia. Kể từ khi khởi nghiệp đến nay, ngoại trừ duy nhất một lần dính vào vụ scandal ảnh nóng phòng the, cô hoàn toàn không dính vào bất cứ chuyện thị phi, tầm phào nào khác nữa, có thể coi là một tấm gương mẫu mực trong làng giải trí đầy phức tạp, hỗn loạn ngày nay. Rốt cuộc, điều gì, cái gì, con người nào đã đẩy cô đến bước đường buộc phải lựa chọn lấy cái chết? Tất cả mọi người đều sẽ bất giác tự hỏi mình câu này: một minh tinh đang ngan ngát hương sắc đã phải cảm thấy tuyệt vọng đến mức nào mà lại tìm đến cái chết đáng thương như vậy?”

Tiếp đó, có người lên mạng tiết lộ sự tình rằng, trước khi Lâm Tương tự sát đã từng mặc bộ váy trắng xuất hiện trong lễ thành hôn của La Phong. Lúc đó, có người hiếu kỳ đã chụp ảnh lại, tuy rằng hình ảnh mờ ảo, nhưng ai nhìn vào cũng có thể đoán ngay đó chính là Lâm Tương. Tất cả cư dân mạng bắt đầu bắt chước thám tử Conan, phân tích mọi án tình, sau cùng còn chỉ ra La Phong là kẻ sát nhân có động cơ giết người.

Người quản lý của La Phong thật sự phẫn nộ, trực tiếp gọi điện cho Chu Địch Thần, giọng nói vô cùng bất mãn. Chu Địch Thần lúc này đang họp tại Kỳ Lệ, suốt mấy ngày nay đau đầu nhức óc, tinh thần của chị vốn đã rất mệt mỏi, thêm vào đó là nỗi đau mất đi một “ái tướng”, vốn dĩ đã tức giận hằm hằm rồi. Lúc nhận được điện thoại của anh quản lý kia, cuối cùng chẳng thể nào kìm nén nổi nữa, Chu Địch Thần thở dốc tức giận, sắc mặt đỏ bừng lên, chị nói: “Tương Tương đúng là một người ngốc nghếch, tại sao lại không mặc đồ đỏ chứ? Mặc bộ váy màu trắng, chết đi cũng đành buông tay tên đàn ông phụ bạc, ác độc kia.”

Lời nói này có phần hơi quá đáng, Mạc Hường Vân vỗ nhẹ lên tay chị rồi nói: “Judy, người cũng đã không còn nữa rồi.”

Cuối cùng, Chu Địch Thần cũng đành nén giận lại.

Có lẽ, người quản lý của La Phong cũng cảm thấy mình đã nóng giận, quá lời nên lúc sau đã gọi lại, nhưng lần này là gọi cho Mạc Hương Văn nghe.

Anh hỏi: “Chuyện đã đến nước này, làm gì có lý người sống lại phải chịu đựng một tội danh oan nghiệt như vậy chứ? Chuyện tình yêu ân ái vốn dĩ là chuyện tình nguyện từ hai phía. Vào hôm La Phong kết hôn, Lâm Tương thật sự có đến, cô ấy còn nắm cả tay tân nương tử, thái độ vô cùng hòa nhã, rất nhiều người đã nhìn thấy. Bây giờ cô ấy không còn nữa, cảnh sát cũng đã xác định cô ấy chết do tự sát, tại sao lại đẩy cho La Phong cái tội danh chết người kia chứ?”

Mạc Hương Văn bình tĩnh thương lượng cùng với anh: “Ngày mai là ngày phát tang của Lâm Tương, anh xem La Phong liệu có thể xuất hiện không?”

Đầu kia không thấy nói gì, chắc anh ta cũng đang suy nghĩ.

Mạc Hương Văn liền nói tiếp: “Có lẽ, Lâm Tương cũng hy vọng La Phong đến tiễn cô ấy đoạn đường sau cùng. Nói cho cùng, sau khi chia tay với La Phong, cô ấy chưa hề hẹn hò thêm bất cứ ai khác. Nếu như La Phong có thể xuất hiện, thái độ thật lòng thương tiếc đưa tiễn, báo đài cũng chẳng thể nào viết khác đi được nữa.”

“Bố mẹ cô ấy cũng có mặt mà.”

“Lúc này, hai bác đầu còn tâm trí mà nghĩ đến chuyện khác nữa. Tương Tương không hề để lại bất cứ lời nhắn nhủ nào hết, chẳng có ai biết được rốt cuộc nguyên nhân khiến cô ấy nghĩ quẩn là chuyện gì.”

“Có phải Tương Tương đã hút ma túy?”

Mạc Hương Văn chỉ sợ bản thân sẽ than dài khi nghe thấy câu nói này. Kết quả khám nghiệm thi thể Lâm Tương cho thấy rõ, trong cơ thể cô có ma túy, cảnh sát tuy đã giao trả lại thi thể cô, nhưng chính vì vậy mà tiếp tục điều tra đến cùng.

Lâm Tương đã lấy chất ma túy này từ đâu? Thật ra, câu hỏi này cũng không cần thiết, Mạc Hương Văn biết một điều rằng, những người trong ngành này chỉ cần muốn có ma túy thì kiểu cũng có con đường để mua.

Sự việc này thật sự khiến cho cô tỉnh ngộ, một lần nữa cảm thấy run người trước công việc của chính mình.

Cô nghiêm giọng đáp: “La Phong là một người đàn ông, bản thân anh ấy tự phải biết rằng, một người đàn ông thì nên gánh vác trách nhiệm gì trong vụ việc này.”

# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

www.dtv-ebook.com

## Chương 19

Buổi tối, khi về đến nhà, Mạc Phi cầm trên tay bản nội quy do nhà trường phát về để học thuộc, trong đó có một bức hình vẽ bác sỹ, thầy giáo, cảnh sát, cán bộ Đảng ủy và một đứa bé cầm trên tay cành cây mơn mơn tràn đầy sinh lực.

Ngoài ra, trên tờ giấy còn ghi một hàng chữ rất lớn: “Trân trọng sinh mệnh, tránh xa ma túy.”

Mạc Hương Văn cảm thấy đầu mình đang rất nặng nề.

Ngày hôm đó, Mạc Bắc không về nhà đúng giờ như mọi khi, cô bỗng cảm thấy như thiếu vắng cái gì đó, lại hy vọng có anh ở bên cạnh mình, anh cùng Phi Phi chơi trò chơi, làm bài tập, hoặc anh đang ở bên căn phòng 403 làm nốt số công việc được mang về nhà.

Khi định thần lại, Mạc Hương Văn cảm thấy mình thật ngốc nghếch. Đúng lúc ấy, Mạc Bắc gọi điện về hỏi cô: “Buổi tối em đã ăn gì rồi?”

Cô cũng dụi dàng đáp lại: “Em đã làm cho Phi Phi món sườn rán, rán hai quả trứng và nấu một bát canh rau cải.”

Anh liền hỏi tiếp: “Em muốn ăn đồ ăn đêm gì?”

“Em không ăn nữa đâu.”

“Anh mua cháo trứng thịt nạc được không?”



Rõ ràng, anh đã đưa ra quyết định từ trước rồi nên cô chẳng buồn phản bác lại anh nữa.

Mạc Bắc tiếp tục “báo cáo” tình hình: “Phải tầm chín giờ tối anh mới về nhà được.”

Cô “ừm” một tiếng, bày tỏ rằng mình đã biết rồi.

Mạc Bắc vẫn không chịu tắt máy: “Hương Văn, em quyết định rời hẳn ngành này hay là chỉ thay đổi sang một chỗ làm mới thôi?”

Mạc Hương Văn suy nghĩ một hồi rồi trả lời Mạc Bắc: “Có lẽ, nếu làm sang hẳn ngành khác thì sẽ phải bắt đầu lại từ con số không.”

Mạc Bắc mỉm cười rồi nói: “Vậy thì anh biết rồi.”

Cô ngạc nhiên: “Cái gì cơ?”

“Có người muốn mời em sang làm việc, nhưng anh nghĩ em không hề muốn làm vậy.”

Mạc Hương Văn nhanh chóng hiểu ra vấn đề, cô nói: “Thay em chuyển lời cảm ơn đến họ, tất cả những con người và sự việc trong ngành này, em đã ngán đến tận cổ, mệt mỏi lắm rồi, một khi hứng thú đã biến mất thì toàn thân đều rệu rã, đau nhức.”

“Anh hiểu rồi.”

Hai người cách nhau rất xa, nhưng qua điện thoại có thể nghe thấy hơi thở của người còn lại, cứ như thể hơi thở của chính bản thân mình, chẳng ai nữ dập điện thoại trước, cho đến khi đèn đỏ trên điện thoại lóe lên, Mạc Hương Văn đành nói: “Em có cuộc điện thoại khác.”

Mạc Bắc cố nói một câu “Tạm biệt” rồi mới tắt máy.

T-T

Người gọi điện thoại đến là Tần Cầm.

Tần Cầm gọi điện đến để tạm biệt Mạc Hương Văn, chị nói: “Chị đã nộp Đơn xin thôi việc ở Đài truyền hình rồi.”

Mạc Hương Văn hoàn toàn ngây người.

Tần Cầm không nghe thấy phản ứng gì từ cô liền lên tiếng nói tiếp: “Hương Văn, mặc dù sự việc rất đột ngột, nhưng em đừng lo lắng quá, không phải vì chuyện mà em đang nghĩ trong đầu đâu.”

Mạc Hương Văn chỉ biết gọi tên Tần Cầm. Đột nhiên trong tim cô ngập tràn nỗi cô đơn, buồn đến vô tận.

Tần Cầm bật cười: “Nói cho cùng, em vẫn chỉ là một tiểu cô nương mà thôi.”

Mạc Hương Văn lại luyến tiếc gọi tên chị thêm lần nữa.

Tần Cầm khẽ ho một tiếng rồi nói tiếp: “Chuyến bay mừng năm tháng sau, nơi chị bay đến chính là Amsterdam, nghe nói môi trường ở Hà Lan rất tuyệt, thích hợp làm nơi dưỡng già. Chị đã học tiếng Pháp một thời gian dài rồi, cuối cùng cũng có cơ hội để sử dụng.”

Mạc Hương Văn nhẹ nhàng nhích người sang một bên, cảm thấy mọi việc xảy ra quá đột ngột, tất cả mọi thứ đều bất ngờ, khiến cô có cảm giác như đang ngồi trên bàn chông vậy.

“Từ lâu rồi chị đã có ước mơ là đến khi tròn ba mươi tuổi, đi ra ngoài sẽ không phải ngồi lên chiếc xe công vụ, lúc tròn bốn mươi tuổi, phải có đủ tiền bạc để đi ra nước ngoài, tìm một nơi không có người biết đến mình để dưỡng lão, tịnh thân. Chị còn muốn nuôi hai chú thỏ, một con tên là Đoàn

Đoàn, một con tên là Viên Viên. Nếu như may mắn đôi chút thì có thể lấy một anh Tây đẹp trai, lập gia đình, nếu như sống với nhau không thoải mái thì sẽ ly hôn, không có gánh nặng về con cái.”

Chị vừa nói vừa bật cười, Mạc Hương Vân cũng cười theo.

“Chị Tần, giấc mộng của chị nhất định sẽ thành hiện thực.”

“Tất nhiên là vậy, đã thành sự thật rồi, cho nên chị chẳng buồn so đo tính toán với những chuyện thị phi ở nơi này nữa.” Tần Cẩm còn nói thêm: “Hương Vân, chị không giống em, em vẫn còn khát vọng đối với gia đình, dù phải liều mạng cũng quyết nuôi Phi Phi khôn lớn. Từ nhỏ chị đã hoàn toàn tuyệt vọng với hai chữ gia đình, chị chỉ mong cả cuộc đời này được tự do tự tại sống thanh thoi, hạnh phúc mà thôi.”

“Chị Tần, em chúc chị mãi mãi được tự do tự tại.”

Tần Cẩm nhận lời chúc của Mạc Hương Vân, ngậm ngùi nói: “Hương Vân, chị cũng đành tự do tự tại mà thôi, tình yêu đã chết trong chị từ lâu lắm rồi.”

Vào tối hôm đó, lần đầu tiên Mạc Hương Vân lắng nghe đầy đủ chương trình Lắng nghe lúc đêm khuya của Tần Cẩm, nghe chị dốc bầu tâm sự về câu chuyện của chính bản thân.

Vị hôn phu trước kia của Tần Cẩm là một phóng viên ở Tân Hoa Xã, một tài tử Khoa Trung văn trường Đại học Thanh Hoa danh giá, đã từng viết vô số lời bài hát cho các ca sỹ dòng nhạc dân ca trong trường đại học vào những năm chín mươi của thế kỷ trước. Anh đã từng viết những câu ca ám ảnh thế này: “Sau khi tuổi thanh xuân dần dần héo úa, sầu muộn không còn nơi nào trút bỏ, tình yêu của chúng ta sẽ đi đâu về đâu? Có phải em vẫn luôn đi tìm kiếm?”

Anh mang theo tình yêu của Tần Cầm đến đất nước Cô Oét, nơi chiến tranh khốc liệt, tên bay đạn lạc, rồi chẳng bao giờ quay lại nữa.

Tần Cầm đã phát mãi đoạn cuối khúc ca đó - “Tình yêu vĩnh viễn không bao giờ chết đi, trong trái tim em trở thành vĩnh hằng. Nếu như có một ngày tình yêu đó biến thành một bông hoa, hãy để anh thành tâm thành ý chúc em hạnh phúc.”

Tần Cầm nói với Mạc Hương Văn: “Nếu như có một ngày trái tim em nở nụ hoa của tình yêu, thì chị sẽ thành tâm thành ý chúc em hạnh phúc.”

Nghe vậy, nước mắt của Mạc Hương Văn từ từ chảy xuống.

“Chị không phải là kẻ ngốc, sẽ không chờ đợi anh ấy cả cuộc đời, nửa cuộc đời còn lại chị nhất định sẽ sống thật thoải mái, hạnh phúc.”

“Đúng đấy chị.”

“Cô bé ngốc, đừng có khóc nữa, con trai em mà nhìn thấy nhất định sẽ cười cho đấy.”

Mạc Phi đã nhìn thấy mẹ vừa nghe điện thoại vừa khóc, cậu bé cầm giấy ăn đến nhét vào tay mẹ, lo lắng ngồi bên cạnh nhìn mẹ. Mạc Hương Văn nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc của Mạc Phi, ra hiệu cho con mau đi làm bài tập về nhà.

Mạc Phi rất ngoan, tất cả mọi việc đều nghe theo lời cô nói, biết được ý của mẹ, cậu bé liền đi vào phòng ngay.

Mạc Hương Văn nhìn con vô cùng hài lòng. Cô nói với Tần Cầm: “Thằng bé sẽ không cười em đâu.”

Tần Cầm cười vui vẻ, chị nhắc nhở cô: “Nếu như em muốn rời khỏi ngành này thì đó là một quyết định vô cùng sáng suốt. Sự chăm sóc mà

Quản Huyền dành cho em cũng chỉ có hạn mà thôi, bao nhiêu chuyện thị phi trong ngành này không có mắt đâu, em không biết nó, nó cũng chẳng cần biết em là ai. Thế nhưng, nhiều khi vì lợi ích cá nhân nó sẽ tìm đến em thôi”. Sau đó, chị lại nói thêm: “Chị biết rằng, nhiều khi giúp đỡ người khác em không cần người ta phải báo đáp, nhưng trước hết cứ chăm lo cho bản thân thật tốt đi rồi hãy nghĩ đến chuyện đó.”

Mạc Hương Văn nghe những lời khuyên bảo của Tần Cầm, đúng là cũng có cái lý riêng của chị, từ trước đến nay chị chưa bao giờ nói xấu sau lưng người khác. Lúc này chẳng qua vì sắp rời khỏi nơi này, cho nên Tần Cầm mới phân tích mọi tốt xấu, thực hư, được mất một cách thẳng thắn cho cô nghe mà thôi.

“Mấy năm nay, Kỳ Lê phát triển với tốc độ nhanh chóng mặt, tất cả những món nợ bên ngoài đều do Vu phu nhân một tay thu vén, lo liệu. Ông chủ lớn một tay giữ ngành chính, một tay quản ngành phụ, bây giờ càng nhìn lại càng rõ ràng, nếu như một ngày nào đó trở thành trạng thái hoạt động kiểu buông rèm nhiếp chính thì với hoàn cảnh của em, rất khó tìm được chốn dung thân. Tất cả những điều này chỉ là nguyên nhân bên trong, còn có rất nhiều nhân tố bên ngoài ảnh hưởng nữa. Về việc công, trước đây em vẫn luôn trung thành, làm tốt mọi nhiệm vụ, đây là trách nhiệm với công việc, ông chủ phát lương thì em phải tận tụy làm việc thôi, tất cả đều là chuyện nên làm. Về việc tư, khi Phi Phi mới chào đời, việc làm hộ khẩu khó khăn vô cùng. Em bị bên Kế hoạch hóa gia đình phạt tiền đến mức không còn đủ tiền để đóng tiền điện, nước, ga, sau cùng hộ khẩu của Phi Phi được nhập vào cùng một nơi với chị Quản, tất cả đều nhờ anh ấy hết. Thế nhưng chuyện của Lâm Tương gần đây khiến cho em vô cùng đau lòng, trước mặt người cười, sau lưng người khóc, em cảm thấy vô cùng mệt mỏi, rệu rã”. Mạc Hương Văn thành thật bày tỏ những suy nghĩ của mình.

Tần Cầm an ủi cô: “Nếu cảm thấy mệt mỏi thì em hãy nghỉ ngơi đi, đừng lại nghỉ đôi chút rồi lại xuất phát tiếp. Em đâu phải là làm chuyên

môn giống như chị, với trình độ hiện tại của mình, em thừa sức đảm nhiệm được rất nhiều công việc khác.”

Mạc Hương Văn gật đầu: “Chị Tần, em nhớ rồi ạ.”

Trước khi dập điện thoại, Tần Cầm đưa ra lời cảnh báo sau cùng: “Từ trước đến nay, chị không bao giờ thích nói xấu người khác sau lưng, lần trước Quản Huyền đích thực làm chuyện quá đồi bá đạo, nhưng cô ấy vẫn là người biết điều, sau chuyện đó cũng đã gọi điện đến nói chuyện lại cùng chị. Nói thật lòng, chị không thể thấu hiểu được cô ấy, cô ấy có cần thiết phải vì Vu Chính mà làm đến mức độ này không?” Chị dừng lại vài giây, để cho Mạc Hương Văn có thể nghe thấu những lời này, sau đó lại tiếp tục: “Còn một người nữa mà bản thân em cũng phải chú ý. Không phải bất cứ người nào em đã từng giúp đỡ cũng đều nghĩ rằng em là người tốt đâu.”

Mạc Hương Văn nghiêng đầu suy nghĩ rồi nói ra một cái tên: “Diệp Hâm?”

Tần Cầm cười nhạt một tiếng: “Một nha đầu miệng còn hôi sữa mới khởi nghiệp, không biết tri ân người khác là một đại kỵ, nhưng em giúp đỡ người ta thì em cũng phải nhìn người cho chuẩn vào.”

“Em biết rồi. Có lẽ vì em không để cô ấy tham dự vào chương trình nghệ thuật sắp tới nên mới nói năng thiếu suy nghĩ thế.”

“Em hiểu được là tốt rồi.”

Sau khi dập máy, Mạc Hương Văn ngồi thượt trên sofa. Cô quay đầu nhìn đúng vào những cánh hoa trên thành ghế, nhỏ xinh mà trắng như tuyết, một cảm giác ấm áp lại tràn ngập tâm hồn cô.

Suốt buổi tối hôm đó, cô thật sự bận rộn, không được yên ổn chút nào, lại có điện thoại gọi đến, gọi thẳng vào di động của cô. Cô nhìn số điện

thoại đó và vô cùng ngạc nhiên, khi mở máy thì nghe thấy ngay người đầu dây kia đang khóc lóc thút thít.

Giọng của Mai Phạm Phạm vẫn cứ nũng nịu, nhõng nhẽo như trước đây, ngay cả trong lúc mệt mỏi, căng thẳng nhất vẫn chẳng hề đổi khác.

“Vân Vân, mình phải làm thế nào đây?”

Mạc Hương Vân lại ngồi xuống chiếc xô pha, gấp gáp hỏi: “Cậu sao thế?”

Mai Phạm Phạm dường như lại sắp bật khóc.

“Mình sắp tiêu đời rồi, lần này nhất định là toi hẵn. Vân Vân, chị Phi Phi đã tìm đến mình.”

Lớp bụi mờ đã nén xuống tận cùng đáy lòng của Mạc Hương Vân lại được khơi dậy, trở thành những hạt bụi bay loạn xạ chẳng thể nào lắng đọng lại được nữa. Cô đã tổn biết bao tâm tư, công sức mới có thể quên lãng, không ngờ sau cùng vẫn bị người ta gọi lại một cách không thương tiếc.

Có người giống y như cô, cũng bị kéo lại thời xưa cũ.

Mai Phạm Phạm kêu than: “Chị ta muốn mình cho chị ta một triệu nhân dân tệ, nếu không sẽ bán số ảnh trước kia của mình cho giới báo chí. Bộ phim mới của mình vẫn còn chưa khởi quay, Chúc Hạ nói, nếu như mình để xảy ra vụ scandal nào thì đạo diễn sẽ không dùng mình nữa. Mình không thể nào để xảy ra chuyện được, không thể nào như vậy được.”

Lúc này, trái tim của Mạc Hương Vân cũng rối bời, cô cố gắng sắp xếp lại mọi suy nghĩ của bản thân rồi nói: “Những bức ảnh thế nào?”

“Lại còn ảnh thế nào nữa? Trước đây, một số người có sở thích giống y như Trần Quán Hy ấy, mình đã cầm tiền của họ thì phải chiều đến cùng. Mình chỉ là một nghệ sỹ mới, ngay đến A Kiều[1] được bao người bao bọc là thế còn khốn khổ vì chuyện này, thì mình biết phải làm sao đây? Tiền đồ của mình sắp bị hủy hoại rồi.”

[1] Biệt danh của Chung Hân Đồng, một trong những người bị dính vào vụ scandal ảnh nóng của Trần Quán Hy.

Mạc Hương Văn ghét cay ghét đắng những dĩ vãng năm xưa mãi chẳng thể nào cắt đứt đi được, cô nghiêm nghị nói: “Vậy thì cậu phải báo cảnh sát, có biết không? Cậu nhất định phải báo cảnh sát.”

“Báo cảnh sát thế nào đây? Báo cảnh sát một cái là mình sẽ tiêu đời luôn. Chị Phi Phi nói, nếu như mình báo cảnh sát thì ngày hôm sau tất cả những bức ảnh đó sẽ được phát hết cho toàn bộ giới truyền thông. Chị ta đã làm trong ngành đó nhiều năm, quen biết rất rộng, mình chẳng thể nào thay đổi được nữa. Cậu có biết không? Bao năm nay, mình đã vất vả đến mức độ nào? Trước kia mình chỉ là một học sinh trung cấp, mình muốn có được cuộc sống tốt hơn nên đã liều mình thi vào trường Đại học Điện ảnh Bắc Kinh. Các đạo diễn đều bảo mình có năng khiếu, mình không cam tâm để mọi thứ sụp đổ hết thế này”. Cô cứ nói mãi nói mãi, sau đó bắt đầu quay sang nhờ vả: “Văn Văn, cậu giúp mình với? Mình lấy đâu ra một triệu tệ bây giờ, mình chỉ có thể thu xếp được một trăm hai mươi nghìn, mình cần phải bàn bạc lại cùng với chị Phi Phi. Nếu như mình đến đó nói chuyện với chị ta một mình thế nào cũng sẽ bị bắt nạt. Cậu đi cùng mình để hư trương thanh thế được không?”

“Có lần đầu tiên kiểu gì cũng có lần thứ hai, cậu có thể đưa tiền cho chị ta hết lần này đến lần khác được không?”

Nghe Mạc Hương Văn hỏi vậy, Mai Phạm Phạm liền đáp lại: “Mình biết thế, mình biết rõ mà, nhưng mình có quá nhiều điểm yếu, tuổi tác, học



lực rồi đoạn đời bê tha trước kia nữa. Ở trong làng giải trí này, mình lại chẳng có bất kỳ chỗ dựa vào hết, một khi những thứ này bị đưa ra trước công luận, tất cả mọi thứ đó đều sẽ đẩy mình vào chỗ chết. Đừng nói đến việc sau này sẽ chẳng còn đạo diễn nào dám dùng mình, mà ngay cả người quản lý cũng chẳng thèm quan tâm đến mình đâu!” Cô lại tiếp tục khẩn cầu tha thiết. “Vãn Vãn, trước tiên mình phải qua cửa ải này đã, đợi đến khi mình nổi tiếng rồi, giàu có rồi, thì sẽ giải quyết triệt để vấn đề này. Cậu cùng mình đi mặc cả giá tiền với chị ta được không?”

Cô đang khẩn khoản cầu xin, không còn là một Mai Phạm Phạm đặc ý, kiêu kỳ của trước đó nữa, càng chẳng phải một Phạm Mỹ bất cần, kêu gọi của năm nào.

Cô giống ai chứ?

Mạc Hường Vãn hoảng hồn suy nghĩ. Cô giống như Lâm Tương, khi dẫn thân vào ngành này, con người ta dường như bị một sợi dây vô hình quấn quanh cổ rất nhiều vòng, càng quấn lại càng chặt. Không một ai biết được nút thắt này ở đâu, vì thế cũng chẳng thể nào giúp họ tháo gỡ chiếc nút đó ra được.

Cuộc đời của Phạm Mỹ, à không, Mai Phạm Phạm mới đang bắt đầu, dù thế nào đi nữa thì một tương lai xán lạn, tươi đẹp cũng đang chờ đợi cô phía trước.

Mai Phạm Phạm tiếp tục nài nỉ: “Vãn Vãn, ngoài cậu ra mình thật sự không còn biết phải tìm ai nữa.”

Mạc Hường Vãn chẳng thể nào phớt lờ đi những lời cầu khẩn thiết tha của Mai Phạm Phạm. Lúc đầu cô lắc đầu một cách mơ hồ, thế nhưng cứ nghĩ tới Lâm Tương, cô lại đau đầu, còn cả những chuyện trong quá khứ của mình nữa.

Mạc Hương Văn lặng yên ngắm Mạc Phi đang ngồi làm bài tập ở phía xa.

Chuyện quá khứ của cô, trước khi có đứa trẻ này, không thể tan biến trong không khí theo thời gian.

Những chuyện như cắt vào thịt, cứa vào xương.

Cô thấy mình cũng chẳng khác gì Mai Phạm Phạm, vì vậy, dù không muốn đồng ý nhưng cũng chẳng thể nào từ chối được. Sau khi nói lời đồng ý, cả người cô vẫn như chiếc cung căng dây, hoảng sợ và lo lắng. Bỗng nhiên, chuông cửa reo lên, cả người cô cũng run bắn theo. Mạc Phi nhanh chân chạy ra ngoài mở cửa rồi hét lớn: “A, bố.”

Mạc Bắc đang cầm trong tay bữa ăn đêm, vui vẻ bước vào, nhưng khi nhìn thấy Mạc Hương Văn đang ngồi trong nhà, cố gắng hết sức để kiềm chế thân người run rẩy, sắc mặt của anh nhanh chóng biến đổi. Cô đứng bật dậy, dáng vẻ như thể muốn đuổi anh ra về.

Cô có vẻ không ổn lắm, dường như cả người đang chìm trong nỗi hoảng sợ, đau đớn.

Mạc Bắc đỡ dành Mạc Phi ăn xong những đồ vừa mua rồi mở nước cho cậu bé đi tắm. Mạc Hương Văn cũng để mặc cho anh lo liệu, sắp xếp mọi thứ. Cô cố lấy lại bình tĩnh, thận trọng hít thở, khi anh bước tới gần, bao nhiêu ký ức trong quá khứ của cô lại tràn về.

Cô những tưởng rằng mình đã thoát khỏi quá khứ. Cô muốn trốn tránh anh nên vội vã nói một câu: “Em phải vào ngủ đây.”

Thế nhưng Mạc Bắc đã kịp nắm tay cô kéo lại.

Anh nhẹ nhàng nói: “Hương Văn, em đừng có sợ anh.”

Mạc Hương Vân quay lại nhìn anh, anh thành tâm thành ý nói ra câu này. Không, anh không còn là Mace của nhiều năm trước, một mình một ý rồi chiếm đoạt lấy cô.

Mạc Bắc đưa tay lên vuốt nhẹ khuôn mặt cô, hơi ấm từ bàn tay anh truyền sang người cô khiến cô cảm thấy như đang được bảo vệ, bao bọc, sinh lực vừa mất đi lúc nãy dường như đang quay trở lại.

Mạc Bắc cứ như vậy nắm chặt lấy bàn tay cô, không muốn để cô rời khỏi anh.

Anh đưa tay còn lại vòng qua eo cô, tiến sát lại gần. Anh thì thầm: “Hương Vân.”

Giọng nói của anh ấm áp, ngọt ngào, tràn đầy cảm xúc, nhưng như vậy vẫn chưa đủ, vẫn chưa thể nào giúp cô vượt qua được nỗi sợ hãi trào dâng trong lòng lúc này.

Mạc Bắc nhìn vào khuôn mặt cô, đôi mày từ trước đến nay vẫn luôn xếch lên kiên cường, mạnh mẽ, giây phút này cô đang nhìn thẳng vào anh, trong ánh mắt chứa đầy sự rụt rè, e sợ.

Không kìm được, anh liền cúi xuống hôn cô.

Chiếc hôn này không hề giống như chín năm trước, không kỹ thuật như xưa, cũng chẳng có chút dục vọng nào mà vô cùng ấm áp, dịu dàng, làm tan biến tất cả mọi phiền não, khổ đau chất chứa trong lòng cô.

Bất giác, Mạc Hương Vân cũng đưa tay vòng qua cổ anh, như thể đây chính là chỗ dựa vững chắc duy nhất của mình. Cô thật sự trân trọng hơi ấm và tình cảm anh trao.

Mạc Bắc chỉ muốn hòa thành một thể với cô, giúp cô gạt bỏ đi mọi u sầu, đau khổ. Hai người dựa vào nhau, cứ như vậy sống cùng nhau cho tới

khi bách niên giai lão, răng long đầu bạc.

Mạc Bắc thì thâm bên tai cô: “Hương Văn, anh vẫn luôn ở đây, anh sẽ không bao giờ đi mất.”

“Mạc Bắc, em...”. Giây phút này cô như nghẹn lời.

“Anh chỉ hy vọng em đối xử với anh bằng một thái độ công bằng như bao người khác mà thôi.”

Anh ôm chặt lấy cô khẽ nói: “Mạc Hương Văn, anh yêu em.”

Mạc Hương Văn ngây người nhìn người đàn ông trước mặt mình, tim đập loạn lên, toàn thân run rẩy.

Mạc Bắc vẫn không buông cô ra mà dùng hai tay ôm chặt lấy, tiếp tục đặt nụ hôn dịu dàng, ấm áp, chan chứa tình cảm lên đôi môi xinh xắn của cô.

Cô chẳng thể nào lui được nữa, ngay cả bức tường ở đằng sau lưng cũng trở thành tấm nệm êm ái, ấm áp, khiến cô chẳng còn đường trốn chạy. Đôi tay lạnh giá của cô hòa trong luồng hơi ấm này, chỉ sợ cũng chẳng mong muốn rời xa nữa.

Mạc Hương Văn vừa sợ lại vừa luyến tiếc, nửa đẩy nửa níu.

Mạc Bắc nhìn cô đang nép trong vòng tay mình, khuôn mặt đỏ ửng hồng hào, khiến anh lưu luyến mãi không muốn rời khỏi đôi môi ấy.

Anh lại khẽ gọi tên cô: “Hương Văn.”

Cô dùng chút sức lực dư lại cuối cùng đáp lời anh: “Ừm.”

“Chúng ta là người một nhà nhé!”

“Cái gì?”

“Hương Vãn, em đã quá mệt mỏi rồi, sau này có thể để anh gánh vác, san sẻ một nửa gánh nặng cho em được không?”

Mạc Hương Vãn khẽ tựa vào bờ vai vững chắc của anh, ý thức của cô dần dần được lấy lại.

Người đàn ông này nói yêu cô, anh đang nói lời yêu cô. Biết bao năm nay, cô những tưởng rằng bản thân không còn cần đến thứ tình yêu hư vô, nhạt nhẽo đó nữa.

Mạc Bắc hiểu những điều cô chuẩn bị nói: “Em đừng nói với anh những lời rằng, em không cần anh phải chịu trách nhiệm nữa, như vậy thật chẳng công bằng với anh chút nào.”

Cô nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình, không suy nghĩ gì nữa, chỉ đứng đó trân trân nhìn anh mà thôi.

“Nếu như bây giờ em vẫn chưa yêu anh, không sao hết, anh sẽ đợi.”

Anh nói như vậy thì cô biết từ chối thế nào chứ?

“Hương Vãn, anh muốn có một gia đình hoàn chỉnh, Phi Phi cũng cần mái ấm đó với đầy đủ tình yêu thương, sự bao bọc của cả bố và mẹ”. Anh nhìn cô, đôi mắt long lanh, vô cùng chờ mong.

“Em cũng vậy”. Hương Vãn nhẹ nhàng nói.

Anh lại hôn cô, cô cũng để mặc cho anh hôn.

Anh vẫn luôn thận trọng, từng chút từng chút mang đến sự dịu dàng ấm áp, sưởi ấm trái tim cô.

Mạc Hương Văn thì thầm bên cạnh khuôn miệng của anh: “Mạc Bắc, tại sao anh lại phải tốt như vậy?”

Mạc Bắc khẽ mỉm cười: “Bởi vì làm Trần Thế Mỹ áp lực quá lớn.”

“Mạc Bắc, chúng ta trước kia...”

“Trước kia, chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, bây giờ anh thua em một đoạn khá xa, vậy nên phải bước thật nhanh, như vậy thì mới có khả năng đuổi kịp em được.”

“Xưa nay em chưa bao giờ dám huyễn tưởng, bởi vì trong cuộc đời mình, em chưa từng gặp may mắn.”

“Anh cũng thế”. Anh lại hôn khẽ khàng lên vầng trán của cô. “Bây giờ sự may mắn này cũng phải chờ xem em có chịu trao cho anh không.”

Anh thành thật và kiên định, dần dần len lỏi vào trái tim vốn nhiều lo sợ của cô, khiến trái tim cô bỗng nhiên sáng bừng lên, giống như bông hoa trắng trắng nhỏ xinh đang bay bổng trong không trung. Cảm giác này vừa lâng lâng lại vừa chân thực.

Mạc Hương Văn cúi đầu xuống, không dám động đậy, cũng không dám đáp lại.

Trong cảm giác ngọt ngào cũng len lỏi đôi chút vị đắng, trái tim đang rung động, trí não cũng đang bàng hoàng.

Cô không đáp, Mạc Bắc vẫn cứ ôm chặt lấy cô không chịu buông, tưởng chừng cứ như vậy đến khi trời long đất lở cũng chẳng có bất cứ vấn đề gì hết.

Giống như những gì đã nói, anh có thể chờ đợi, anh cam tâm tình nguyện chờ đợi cô đồng ý.

Hai người cứ đứng lặng yên ôm nhau như thế, mãi cho tới khi một giọng nói con trẻ ngây ngô cất lên: “Bố mẹ ơi, hai người đã hôn nhau thì coi như kết hôn rồi đúng không?”

Mạc Phi trốn phía sau cửa nhà vệ sinh không biết đã nhìn cảnh tượng này được bao lâu rồi.

Mạc Hương Văn ngượng đỏ mặt liền đẩy mạnh Mạc Bắc ra. Mạc Bắc mỉm cười thu tay lại, dắt con trai tới rồi hỏi: “Bố với mẹ kết hôn, Phi Phi có cảm thấy vui không?”

Mạc Phi quay sang nhìn Mạc Hương Văn, khuôn mặt mẹ không có chút phản ứng nào, tức là không hề cáu giận. Điều mà bố vừa hỏi chính là tâm nguyện, mong ước lớn nhất của Mạc Phi, vậy nên cậu bé đương nhiên cảm thấy vô cùng vui sướng, vỗ tay reo hò: “Con tất nhiên là vui rồi”. Mạc Phi kéo tay của Mạc Bắc rồi chạy đến trước mặt mẹ, lại kéo lấy bàn tay của mẹ mình, ngược khuôn mặt bé xinh lên nói: “Mẹ ơi, đã có bố rồi, mẹ sẽ không còn phải mệt mỏi nữa, đúng không nào?”

Lời nói của con trai lại khơi dậy cơn sóng trong lòng Mạc Hương Văn. Vào giây phút Mạc Bắc ôm lấy cô và đặt lên trán nụ hôn, mọi cơn sóng trong lòng cô đều đã bình lặng trở lại. Lúc đó, cô vô cùng sợ hãi, sợ rằng sau khi trời yên bể lặng, cô nhìn thấy bên đố là anh thì sẽ dừng lại ngay tức khắc.

Hành động này thật quá mềm yếu. Gần đây, cô thường xuyên như vậy, lại còn hay cảm thán cuộc sống nữa. Cô thật sự muốn chống lại điều đó, thế nhưng dường như lực bất tòng tâm, trong lòng bỗng cảm thấy bức bối vì bản thân không còn mạnh mẽ như trước.

Mạc Bắc nhìn cô, cô khẽ tựa vào anh, gần đấy mà cũng xa đấy. Điều này cho thấy cô vẫn cần thời gian để suy ngẫm rồi mới an tâm tiếp nhận

được. Anh liền bế Mạc Phi lên rồi nói: “Được rồi, được rồi, mau vào đi ngủ thôi.”

Thế nhưng Mạc Phi quá đổi mừng vui, mặt mày hớn hở, tay chân múa loạn, cậu bé lại hét lớn: “Bố mẹ ơi, buổi tối hôm nay có phải hai người sẽ ngủ cùng nhau không? Bố mẹ bạn Vu Lô thường ngủ chung một giường, hai bác ấy từ trước đến nay không bao giờ cho mấy đứa bọn con vào đó. Vậy thì từ giờ trở đi có phải là phòng của bố mẹ, con cũng không được vào đúng không?”

Lúc này, Mạc Hương Vân hoàn toàn biến thành con tôm lược chín, quay sang mắng con trai: “Trẻ con sao cứ nói mấy lời linh tinh thế hả?”

Mạc Phi chu miệng ra, không hiểu được bản thân đã nói sai chỗ nào.

Mạc Bắc nhẹ véo yêu chiếc mũi của Mạc Phi, bế cậu bé vào chiếc giường nhỏ xinh để đi ngủ. Mạc Phi với khuôn mặt tràn đầy uất ức hỏi Mạc Bắc: “Bố ơi, con đã nói sai ở chỗ nào ạ? Bố mẹ Vu Lô ở cùng một phòng là chuyện quá bình thường mà. Bố mẹ của các bạn con cũng đều làm như vậy hết.”

Mạc Bắc trầm nghĩ, điều này thật không ổn. Tuy rằng, lúc này cô đang bắt đầu lay động, nhưng anh vẫn còn giữ đủ bình tĩnh, không ngờ con trai của anh lại gấp gáp thúc giục anh nhảy vượt cấp. Anh bắt buộc phải sửa đổi suy nghĩ này của cậu bé.

Mạc Bắc nghiêm mặt lại: “Các quy định trong nhà đều sẽ do mẹ đặt ra, chúng ta chỉ cần làm mọi chuyện theo đúng yêu cầu, và mong muốn của mẹ là được rồi, con biết không?”

Mạc Phi gật đầu, hứa với bố là hai bố con sẽ cùng nghe theo lời mẹ nói. Nhưng câu hỏi sau của cậu bé đã khiến Mạc Bắc quá bất ngờ, tí nữa ngã ngửa người ra: “Bố ơi, hai người đã hôn nhau rồi, liệu mẹ có sinh thêm một em trai hoặc em gái cho con không?”



Mạc Bắc hoàn toàn ghen ngào. Tư duy của con trai anh phát triển quá sớm, anh nào chỉ không theo kịp tư duy của mẹ thằng bé, mà bây giờ đến ngay cả tên tiểu quỷ này anh cũng thua xa mất thôi. Thằng bé đúng thật là tư duy vượt trội, bây giờ đã nghĩ đến cả em trai, em gái rồi.

Mạc Bắc đang dẫn đo đến việc giáo dục sinh lý cho con mình, nên nghiêm nghị nói: “Chỉ là hôn trên miệng thôi, mẹ con chưa thể sinh em trai hay em gái cho con được đâu.”

Mạc Phi “ồ” lên một tiếng, không hề chùn bước mà tiếp tục hỏi: “Vậy thì làm thế nào mới có thể sinh em cho con được ạ?”

Mạc Bắc không biết trả lời con thế nào. Câu này thật sự làm khó anh, anh đành phải làm giống như Mạc Hương Văn mỗi lần gặp câu hỏi đánh đố của Mạc Phi, nghiêm mặt giục con trai: “Được rồi, bây giờ nhắm mắt vào ngủ thôi.”

Anh nhanh chóng tắt chiếc đèn đầu giường, lúc đi ra còn nghe thấy tiếng Mạc Phi lầm bầm: “Chẳng có chút bản lĩnh nào cả.”

Lúc Mạc Bắc bước ra ngoài phòng khách, Mạc Hương Văn đang ngồi bên cạnh bàn, ăn món cháo anh mua về. Anh bước tới ngồi đối diện, nhìn cô ăn.

Dáng vẻ của cô khi ăn rất đẹp, rất nho nhã, không chút tiếng động gì cả.

Chờ cô ăn xong, Mạc Bắc liền nói: “Anh đang nghĩ, anh đã làm đúng.”

Mạc Hương Văn dường như biết được anh đang muốn nói điều gì, lại nhanh chóng cúi đầu xuống.

“Hương Văn, anh không muốn trốn tránh thêm nữa. Nếu như chín năm trước, chúng ta gặp gỡ nhau theo một cách thức khác, có lẽ sẽ chỉ như những người dừng khẽ lướt qua nhau rồi mãi mãi không bao giờ gặp lại. Bây giờ, anh chỉ muốn ở bên cạnh em, nhìn thấy em là anh cảm thấy vui vẻ rồi. Điều này không phải vì Phi Phi, anh muốn em hiểu như vậy.”

Mạc Hương Văn nhìn lên chiếc khăn trải bàn, đầu óc hỗn loạn, chẳng biết nói gì.

“Chúng ta đừng nhớ về quá khứ nữa, những gì đã qua hãy để nó qua đi, tương lai vẫn còn rất dài. Anh muốn nhìn thấy Phi Phi thi vào trường cấp hai trọng điểm, sau đó mời một giáo viên về dạy môn Toán cho thằng bé, rồi đi thi lấy giải thưởng, được tuyển thẳng vào trường cấp ba điểm của thành phố. Anh sẽ mua thêm nhiều cổ phiếu, tiết kiệm khoản tiền để cho con học hành, đợi đến khi học hết lớp mười hai, tiếng Anh của con nhất định sẽ rất khá, anh sẽ động viên con thi vào Học viện Công nghệ Massachusetts[2], sau đó cho con ra nước ngoài du học vài năm. Mấy năm đó, chắc chắn chúng ta sẽ cảm thấy cô đơn. Có điều, chúng ta có thể du lịch trong nước hai lần trong năm, đi ngắm núi sông hùng vĩ, tráng lệ của Tổ quốc, anh rất thích đi leo núi mà. Đợi sau khi Phi Phi quay về, có lẽ chẳng cần người làm bố như anh phải cho tiền nữa, nó sẽ tự tạo lập sự nghiệp riêng mình, nói không chừng còn lập một công trình công nghệ sinh học, trở thành một Trương Triều Dương hoặc Mã Vân[3] của thế kỷ mới. Còn hai chúng ta có thể dùng tiền của Phi Phi để hưởng phúc, chúng ta sẽ ra nước ngoài du lịch, Châu Âu, Châu Mỹ, Châu Đại Dương đều được hết. Sau khi Phi Phi kết hôn, chúng ta sẽ quay về giúp con chăm sóc cháu. Lúc em sinh Phi Phi, anh không có ở bên cạnh, vậy nên hoàn toàn không biết phải chăm trẻ con ra sao, có điều sau này, lúc em giúp Phi Phi chăm sóc con, anh sẽ ngồi bên cạnh học hỏi chăm chỉ, nghiêm túc.”

[2] Một trong những trường đại học nổi tiếng thế giới, viết tắt là MIT, là học viện nghiên cứu và giáo dục ở Cambridge, Massachusetts, Hoa Kỳ.

[3] Hai nhân vật thương nhân nổi tiếng của Trung Hoa.

Sau khi nói xong một mạch về dự định tương lai, anh khẽ nở nụ cười mãn nguyện.

Chỉ có vài câu nói ngắn ngủi vậy thôi, Mạc Hương Vãn dường như đã có thể nhìn thấy cả một quá trình Mạc Phi trưởng thành từ một đứa bé nhỏ nhắn, non nớt, đến một chàng thanh niên khỏe mạnh, giỏi giang, sau cùng còn trở thành người bố hiền hậu. Quan trọng hơn đã có người cùng với cô trải qua những ngày tháng dài thườn thượt đó.

Mạc Bắc lại hỏi: “Mẹ Phi Phi, em xem vậy có ổn không?”

“Được vậy thì quá tốt”. Cô thật sự muốn nói như vậy.

Sau khi Mạc Phi tạo lập cuộc sống riêng, bên cạnh cô vẫn còn một người cùng chung sống, tận hưởng mọi đắng cay, ngọt bùi.

Mạc Hương Vãn đặt chiếc thìa múc cháo xuống, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi ấy thôi, Mạc Bắc đã nắm chặt lấy tay cô. Chiếc bàn được trải tấm khăn có hình sông núi, vốn dĩ hai người cách nhau cả ngàn sông vạn núi, nhưng chỉ cần đưa tay ra là có thể nắm chặt lấy nhau.

Bông hoa ẩn giấu trong góc trái tim cô đang tung bay trong gió, vì thế mà trái tim cô cũng rung rinh theo, niềm khát vọng chưa từng nổi dậy trong lòng bỗng dưng cũng dâng lên mạnh mẽ.

Mạc Hương Vãn không hề rút tay ra mà cứ để cho anh nắm lấy. Tất cả mọi thứ sau khi được vớt ra khỏi đầu, nào là lo lắng, nào là muộn phiền, nào là quá khứ, nào là tương lai, tất cả đều chẳng còn ý nghĩa gì hết. Giây phút đó là của hai người đang thuộc về nhau.

Con người đang ngồi trước mặt cô chẳng hề che giấu niềm kiên định của mình, anh quyết không để cho cô trốn tránh nữa.

Cô hoàn toàn có thể nhìn thấy, sau khi vượt qua sự xa cách trong quan hệ với anh, niềm khao khát yêu đương vốn dĩ bị cô nén xuống tận đáy con tim, giờ phút này lại đang sắp sửa trỗi dậy, thống trị cả trái tim của cô.

Thật lòng, Mạc Hương Văn không muốn buông tay anh ra nữa.

T-T

Ánh nắng ban mai bừng lên, bầu trời trở nên xán lạn, những tia nắng ấm áp len vào trong phòng qua khe cửa sổ, chiếu vào thân hình của một người vốn tưởng sẽ chẳng bao giờ bắt được ánh thái dương. Có tiếng người nói chuyện lao xao ngoài kia.

“Hôm nay, rau cải lên giá bốn đồng một cân rồi.”

“Làm sao rồi? Con Siberian Husky[4] nhà bà cứ thế là bỏ đi sao?”

[4] Sói tuyết.

“Đúng vậy đó. Ớt xanh cũng tăng lên năm đồng một cân, tôi đành phải mua hai đồng bí đao vậy.”

“Tôi đã dán rất nhiều cáo thị, không biết có tìm được về hay không? Chuyện này khiến tôi buồn quá đi mất.”

Vốn dĩ không gian xung quanh đang rất ồn ào, vậy nhưng Mạc Hương Văn tỉnh dậy trong những tiếng động đó lại không hề cảm thấy âm ỉ, ngược lại còn tìm thấy cảm giác khoan khoái, thoải mái giữa những sự vật, sự việc bình thường xung quanh.

Một bàn tay nhỏ xinh ôm chặt lấy cánh tay cô, Mạc Phi ấm áp rúc lại gần cô nói: “Mẹ ơi, con chỉ ngủ thêm năm phút nữa thôi.”

Mạc Hương Văn mỉm cười, kéo chăn lên cho con trai.

Là bản thân cô đã thức dậy sớm, cô liếc qua nhìn đồng hồ, bây giờ mới sáu rưỡi sáng.

T-T

Tối hôm qua, sau khi Mạc Bắc ra về, Mạc Phi ôm chiếc gối và chăn xinh xắn của mình sang giường Mạc Hương Vân rồi nói: “Mẹ ơi, con muốn ngủ cùng mẹ mấy hôm.”

Mạc Hương Vân hỏi con trai: “Tại sao phải làm thế?”

Mạc Phi nhảy lên giường cô, sắp xếp chăn gối của mình đâu ra đấy rồi nghiêm nghị nói: “Thì sau này mẹ sẽ phải ngủ cùng bố rồi”. Nói xong thẳng bẻ liền rúc đầu vào chăn, khiến cho cô không biết nên ngượng ngùng hay tức giận nữa.

Cô hoảng hốt tưởng mình đang ngủ mơ, nhưng thật ra đêm qua cô không hề nằm mơ gì hết. Tối qua, cô đã ngủ rất ngon lành, sau khi tỉnh dậy, tinh thần vô cùng sáng khoái, vừa mở mắt liền nghe thấy rất nhiều âm thanh của cuộc sống. Cô đặt tay lên ngực trái, nơi này còn biết bao hơi ấm, biết bao khát khao...

Mạc Hương Vân kéo chăn ngồi dậy, vào nhà tắm làm vệ sinh buổi sáng. Hôm nay sẽ có rất nhiều việc diễn ra: Chính thức phát tang cho Lâm Tương, La Phong sẽ tới tiễn đưa cô ấy về nơi an nghỉ cuối cùng, bố mẹ của Lâm Tương cũng được an ủi.

Kể từ buổi tối hôm qua, những việc này không còn chiếm vị trí quan trọng nhất trong lòng cô nữa. Cô vừa rửa mặt bằng sữa rửa mặt vừa nhìn vào tấm gương để lấy tinh thần. Một ngày mới bắt đầu, cuộc đời cô cũng sẽ bước sang một trang mới từ đây.

Bỗng khuôn mặt cô lại đỏ ửng lên, hơi thở ấm áp của người đó dường như vẫn còn lưu lại nơi đây, còn cả những lời nói ngây ngô, thơ dại của

Mạc Phi nữa.

Mạc Hương Văn rửa thật sạch mặt bằng nước ấm.

T-T

Khoảng 7 giờ 15 phút, chuông cửa nhà cô vang lên như thường lệ. Mạc Phi xách chiếc quần ngủ mới mặc được có một nửa chạy ra ngoài mở cửa. Người đó bước vào, đặt những đồ đang xách trên tay xuống, rồi ngồi xỏm thắt dây quần cho Mạc Phi.

Mạc Phi reo lên vui vẻ: “Hôm nay con được ăn cơm dẻo cuộn quấy giòn, còn có cả rong biển và xúc xích nữa.”

Mạc Hương Văn búi tóc xong, bước ra lấy dao cắt miếng cơm dẻo cuộn quấy giòn thành hai rồi nói với hai bố con: “Ăn thứ này ít thôi, coi chừng mỡ máu đấy!”

Mạc Bắc cầm lấy nửa miếng rồi nói: “Nghe theo lời mẹ đi, không sai bao giờ đâu.”

Cô lại đỏ bừng mặt, liền đi vào trong bếp lấy bánh trôi và rót cho hai bố con mỗi người một ly sữa tươi.

Mạc Bắc tò mò: “Em không bao giờ uống sữa sao?”

Tất cả số sữa tươi được đặt mua đến nhà đều dành cho Mạc Phi hết, Mạc Hương Văn không bao giờ động đến, anh ở bên cạnh hai mẹ con cô lâu rồi nên cũng biết đặc điểm đó của cô.

Mạc Hương Văn trả lời rất tự nhiên: “Em cứ uống sữa vào là sẽ buồn nôn.”

Mạc Phi đang nhai nhồm nhoàm mà vẫn mở miệng bổ sung thêm: “Mẹ nói rằng chỉ uống sữa hồi nhỏ, sau này lớn lên thì không uống nữa.”

Mạc Bắc liền hỏi cô: “Tại sao lại thế?”

“Sau khi bố mẹ em ly dị không còn ai đặt mua nữa.”

Căn phòng bỗng nhiên trầm lắng lại, đây là lần đầu tiên cô nhắc tới bố mẹ của mình trước mặt anh, chịu tiết lộ một phần cuộc đời mình cho anh biết.

Mạc Bắc uống hết cốc sữa trước mặt rồi nói thêm: “Sau này hãy đặt hai bình đi.”

Mạc Hương Văn liền xua xua tay: “Không cần đâu, em đã quen không uống sữa rồi.”

“Có một vài thói quen có thể thay đổi, chỉ là em có muốn hay không thôi.” Mạc Bắc đưa giấy ăn cho con trai lau vệt sữa bên mép rồi nói: “Có đúng không nào, con trai?”

Mạc Phi đang còn nuốt số thức ăn trong miệng ra sức gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

Cô chẳng thể nào nói lại nổi với hai bố con anh, nên đành cười trừ cho qua chuyện.

T-T

Suốt dọc đường đi, Mạc Bắc và Mạc Hương Văn lại nói thêm một số chuyện khác, rồi thảo luận xem tối nay sẽ ăn món gì. Cô nói điều gì anh cũng đưa ra những ý kiến đóng góp khá tốt, kết hợp vô cùng ăn ý.

Trong cuộc sống đời thường, anh nhất định cũng là một đối tác vô cùng tuyệt vời. Cô thầm nghĩ rồi tự mỉm cười.

Mạc Bắc cũng mỉm cười quay sang nhìn cô: “Em nhìn xem, hai chúng ta vô cùng tâm đầu ý hợp nhé!”

Mạc Hương Văn cũng bật cười tán thành.

Anh liền nói: “Em nên cười nhiều hơn nữa, mỗi khi cười trông em vô cùng xinh đẹp.”

Cô quay mặt sang, nhìn vầng thái dương đỏ rực bên ngoài đang rọi những tia nắng gay gắt trên mặt cô, cảm giác chẳng dễ chịu chút nào.

“Trước đây hình như anh đã từng nói những câu tương tự như thế.”

“Hãy để cho Thảo Thảo và Mace của trước kia biến mất đi. Đây là những lời Mạc Bắc nói với Mạc Hương Văn, mẹ của Phi Phi.”

Lời nói của anh khiến cho Mạc Hương Văn hơi thất thần, cô và anh đều ghi nhớ rõ đoạn ký ức kia, trước đây chẳng bao giờ động tới, bây giờ hồi tưởng lại, tất cả mọi thứ đều rất rõ ràng.

Cô quay sang nhìn anh: “Có lẽ, chúng ta đều cảm thấy quá khứ qua đi rồi nhưng chưa chắc nó đã thật sự qua đi”. Cô cúi đầu nói tiếp: “Mạc Bắc, anh biết là trước kia em rất hư hỏng.”

Mạc Bắc đưa tay nắm chặt lấy bàn tay cô rồi nhẹ nhàng nói: “Trước đây anh cũng hư hỏng, anh đã nói rồi, hai chúng ta kẻ tám lạng, người nửa cân mà”. Anh lại nói thêm: “Một nghệ sỹ ở công ty em khoảng thời gian trước khi trả lời phỏng vấn có nói một câu mà anh cảm thấy rất hay.”

Cô không hề biết anh đang muốn nói đến ai, nên nhẫn nại chờ anh nói tiếp.

“Muốn vươn ra khỏi bùn đất, thì phải vấy hết số bùn dính trên người, thật vô cùng khó khăn”. Đúng vậy, vô cùng gian khổ. Tên tiểu tử đó đã rũ bỏ được quá khứ đen tối, lại còn trở nên nổi tiếng. Đúng là người phạm trần mà lại làm được chuyện vĩ đại.”



Người nghệ sỹ mà anh nhắc đến cô biết đó là ai. Chính là Phan Dĩ Luân, người đã từng phải vào trại cải tạo thanh thiếu niên hư hỏng.

“Bây giờ cậu ấy có quay quảng cáo, đóng phim, tất cả đều là những nhân vật chính diện, lại còn có một cô bạn gái làm công chức. Ông trời vẫn luôn rất công bằng.”

Mạc Hương Văn mỉm cười.

Ngã rồi đứng lên được, khó biết bao?

Đặc biệt là đứng giữa thanh thiên bạch nhật, vẩy bằng sạch tất cả lớp bùn đất bẩn thỉu của bản thân ra ngoài.

Nhưng đôi lại sẽ cảm thấy thanh thản, thoải mái, chỉ cần không sợ hãi thì sẽ làm được điều này.

Mạc Hương Văn lấy hết dũng khí nói thêm: “Trước kia...”. Cô liếm đôi môi hơi khô của mình, cảm thấy rất khó khăn, nhưng cuối cùng cô vẫn nói tiếp: “Người giới thiệu chuyện đó, bà ta lại xuất hiện rồi.”

Mạc Bắc khẽ đẩy gọng kính trên mũi, trong đầu dường như sực nhớ ra điều gì.

“Người phụ nữ có tên là Phi Phi?”

Mạc Hương Văn mở bàn tay đang nắm chặt lại của mình rồi đặt lên đầu gối, cô bắt đầu tường thuật lại nỗi phiền não của Mai Phạm Phạm. Khi xe anh lái đến trước tòa nhà công ty thì cô cũng kể xong mọi chuyện giữa Mai Phạm Phạm và chị Phi Phi.

Nghe xong, Mạc Bắc đưa ra hướng giải quyết một cách đầy dứt khoát: “Em có một lựa chọn, đó là hoàn toàn đứng ngoài vụ việc. Trong việc này, em không phải là người quan trọng.”

Mạc Hương Văn đang suy ngẫm, anh biết được cô đang nghĩ những gì.

Anh liền nói thêm: “Cô gái họ Lâm đã tự sát cũng không phải là trách nhiệm của em.”

Mạc Hương Văn khẽ thở dài một tiếng. Anh nắm chặt tay cô: “Chuyện của Phạm Mỹ cũng chẳng phải lỗi của em.”

Cô liền đáp: “Đúng vậy.”

“Thế nhưng uy hiếp tổng tiền không chỉ phạm pháp mà cũng vi phạm vào điều cấm kỵ trong ngành của bọn họ.”

Mạc Bắc kéo cô lại, nhẹ nhàng, dịu dàng đặt lên trán cô một nụ hôn.

“Hôm nay, em còn rất nhiều việc phải làm, làm cho thật tốt công việc của mình là quan trọng nhất, đừng suy nghĩ quá nhiều đến những chuyện linh tinh. Mạc Hương Văn, hãy chuyên nghiệp một chút.”

Mạc Hương Văn liếc nhìn anh rồi nói: “Từ trước đến nay, em vẫn luôn rất chuyên nghiệp.”

Mạc Bắc bước ra khỏi xe, mở cửa cho cô đi xuống. Hai người đứng giữa bầu trời đầy nắng, anh nhẹ vỗ lên đôi vai cô: “Năm giờ chiều phải tan làm đúng giờ, nếu không tất cả các thứ rau quả tươi ngon trong chợ sẽ hết mất, cho dù chịu bỏ ra bốn đồng cũng chẳng thể nào mua được bó rau cải ngon đâu.”

# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

www.dtv-ebook.com

## Chương 20

Dù thế nào đi nữa thì mấy lời nói của Mạc Bắc cũng khiến Mạc Hương Văn trấn tĩnh ít nhiều.

Tối hôm qua, sau khi nhận điện thoại của Mai Phạm Phạm, cô hoảng loạn, sợ hãi, tâm trạng rối bời, bây giờ, trước khi bước vào công ty, tất cả mọi thứ đều đã bình ổn trở lại.

Sau khi nói ra tất cả, mọi việc chẳng qua cũng chỉ có thế. Vào trong thang máy, cô sửa sang lại đầu tóc trang phục, khi cửa thang máy mở ra, đối mặt với tất cả mọi phong ba bão táp, cô vẫn có thể giữ vững được trạng thái tinh thần ổn định nhất.

Đoạn quá khứ đau khổ nhất đã trôi qua rồi, không trốn tránh, không dấn vặt, đó mới là nguyên tắc làm người của cô, nhờ thế mà tám năm nay cô đã kiên định trụ vững trước bao nhiêu sóng cuộc đời, không phải sao?

Mạc Hương Văn tự hỏi mình như vậy rồi ngẩng cao đầu bước ra khỏi thang máy.

Lễ tang của Lâm Tương, tất cả các nhân viên trong Kỳ Lệ đều có mặt làm công tác hậu cần.

Ngôi sao đang nổi trên bầu trời bỗng dưng rơi xuống, dùng cách thức kết liễu cuộc đời mà người khác chẳng thể cứu chữa nổi để vĩnh biệt nhân gian, khiến cho bố mẹ cô đau như cắt từng khúc ruột.

Ở hội trường tổ chức tang lễ, Trâu Nam luôn ở bên cạnh bố mẹ Lâm Tường, đưa khăn giấy cho họ, an ủi, động viên họ, nhưng tất cả mọi thứ đều chẳng ích lợi gì. Kể từ khi đến thành phố tham dự đám tang của con gái, hai người chưa giây phút nào thôi tuôn dòng lệ thương xót.

Trâu Nam cũng nghẹn ngào, nước nở nói: “Lâm Tường nhất mực hiếu thảo, tháng nào cũng gửi tiền về cho bố mẹ, gần đây còn mua một căn nhà rất đẹp...”. Quá xúc động, Trâu Nam chẳng thể nào nói tiếp được nữa, lấy chiếc khăn giấy che lên mặt rồi òa khóc thành tiếng.

Mạc Hương Văn lau nước mắt cho cô rồi nhắc nhở: “Một lúc nữa là phóng viên sẽ tới đây đây.”

Trâu Nam vừa khóc nấc vừa gật đầu.

Thế nhưng, ở phía ngoài hội trường đã có một vài phóng viên đến, đặt chân máy quay vào góc đẹp nhất. Những chuyện động trời như thế này trong làng giải trí rất hiếm gặp, vậy nên họ vẫn còn cãi cộ mãi không thôi để có được một góc đứng thuận lợi nhất.

Mạc Hương Văn ngồi phía trong nhìn ra, đột nhiên nhìn thấy Kim Thanh, cô phóng viên vài ngày trước đã trực tiếp phỏng vấn về vụ tự sát của Lâm Tường xuất hiện giữa đám đông. Dáng người của cô phóng viên này không cao lắm, lại ôm một chiếc máy ảnh to đùng, sau đó để tranh một vị trí tốt, còn quay sang cãi nhau với một anh phóng viên cao lớn bên cạnh.

Những phóng viên này đều là những người hùng tâm tráng chí, nhận được nền giáo dục cao khi đi theo ngành, chuyên tâm vào những việc u tối nhất, xót xa nhất trong làng giải trí vẫn cảm thấy vui vẻ, không mệt mỏi, cả năm không nghỉ ngơi phút giây nào. Liệu có bị coi là vì đạo đức nghề nghiệp mà lương tâm con người đều biến mất hết rồi chẳng?

Mạc Hương Văn càng nghĩ càng cảm thấy hãi hùng.

Đột nhiên, bên ngoài im ắng hẳn, tất cả máy ảnh đều được sắp đặt đầu vào đây, chuẩn bị lóe sáng. Thật không ngờ, một người lạ mặt, ăn mặc rất bình thường đang bước vào.

Mạc Hương Văn cũng cảm thấy kinh ngạc, ngay cả Sử Tinh, người phụ trách lễ tang cũng thắc mắc hỏi cô: “Đây là ai vậy?”

“Bác sỹ Châu, người đã khám bệnh cho Lâm Tương trước kia.”

Bác sỹ Châu bước vào trong, nhìn vào quyển sổ ký tên tham dự, cau chặt đôi mày, lắc đầu, biểu thị ông không muốn ký. Sử Tinh thấy đó không phải người trong ngành giải trí nên cũng không miễn cưỡng, chỉ bảo trợ lý đưa ông lên trước, tiễn đưa Lâm Tương chặng đường cuối cùng.

Mạc Hương Văn nhìn thấy ông cúi đầu ba cái, khuôn mặt nghiêm nghị.

Bác sỹ Châu cũng nhìn thấy Mạc Hương Văn, liền bước lại gần chào hỏi.

“Tôi cảm thấy vô cùng tiếc nuối vì chuyện này”. Ông ngậm ngùi.

Mạc Hương Văn nhìn thấy nỗi xót xa, tiếc nuối trên khuôn của ông, nhẹ nhàng đưa lời khuyên giải: “Xin ông đừng như vậy, đây là chuyện ngoài ý muốn, chẳng ai có thể liệu trước được.”

Bác sỹ Châu lắc lắc đầu: “Cục Công an gọi tôi đến lấy lời khai, Lâm Tương được chẩn đoán là mắc chứng trầm cảm nhẹ.”

“Chứng trầm cảm nhẹ?” Mạc Hương Văn hoàn toàn kinh ngạc. Chưa có bất cứ ai nói với cô chuyện này cả, có lẽ mọi người không phải ai cũng biết được.

“Tôi đã giới thiệu bác sỹ tâm lý ở cùng bệnh viện cho cô ấy, nhưng cô ấy không chịu đi khám. Có lẽ bản thân cô ấy có thành kiến với bác sỹ tâm lý. Thông thường những người mắc bệnh trầm cảm đều không thích tiếp xúc với các bác sỹ tâm lý ở Khoa Thần kinh. Tôi đã không kiên trì khuyên nhủ cô ấy đến cùng, đây là do tôi sơ suất, quá coi nhẹ chuyện này.”

Trâu Nam đứng bên cạnh Mạc Hương Vân không hiểu tại sao lại bắt đầu rơi nước mắt, chiếc khăn giấy cầm trong tay lau đi lau lại, động tác còn nhanh hơn cả thỏ.

Bác sỹ Châu nói ngắn gọn rồi đi ra bằng cửa phụ.

Nhân vật vô danh này vừa mới đi khỏi thì những nhân vật nổi tiếng đã xuất hiện ngay tức thì, lại còn có vệ sỹ mở đường để bước vào. Những người bạn năm xưa cùng tham dự cuộc thi với Lâm Tương, người nào người nấy sắc mặt u sầu, buồn bã.

Ai ai cũng dùng khăn giấy lau nước mắt, tiền hô hậu ủng, lần lượt đi vào, người sau khóc còn thảm thương hơn người trước.

Ánh đèn flash bắt đầu lóe lên. Tất cả các nhân viên của Kỳ Lệ đều tìm chỗ tránh đi.

Mượn đám tang của người đã khuất để gây chú ý, tạo danh tiếng, đúng là vô nhân đạo. Mạc Hương Vân ra hiệu cho Trâu Nam đưa bố mẹ của Lâm Tương vào bên trong, làm sao có thể để bố mẹ của người chết nhìn thấy màn kịch kịch cỡm, lỗ bịch này được chứ?

Lâm Tương hiện đang khá nổi tiếng, nguyên nhân cái chết là một câu hỏi lớn, cho dù Kỳ Lệ có muốn tiến đưa thềm lạng đến mức nào thì lễ tang của cô ấy vẫn bị người khác lợi dụng bằng mọi thủ đoạn. Đây là điều khó lòng tránh khỏi, tiền lệ trong ngành giải trí cay nghiệt xưa nay, không có gì thay đổi. So với lễ tang vạn người đưa tiễn năm xưa của Nguyễn Linh Ngọc thì đám tang lần này đã thềm lạng hơn rất nhiều rồi.

Cuộc náo động thứ hai là do Diệp Hâm khơi mào. Cô ta mặc bộ đồ đen từ trên xuống dưới, lại còn đeo cả kính râm. Vừa mới bước vào hội trường, đã có rất nhiều người đoán mò xem cô là ai, bởi vì còn là người mới cho nên chưa đủ tỏa sáng trước ống kính máy quay. Lần này, nhân dịp lễ tang của Lâm Tương, cô cũng tận dụng cơ hội tỏa sáng trước ống kính một lần.

Diệp Hâm bỏ kính râm xuống, khóc lóc khá thương tâm, nhưng vẫn đủ tỉnh táo để tạo dáng ở góc độ đẹp nhất.

Có người hỏi: “Cô này là ai thế?”

Đã có người trả lời giúp Diệp Hâm. Một câu lạc bộ các fan hâm mộ của cô ta đang đứng bên ngoài giờ tắm biển đề chữ: “Tương Tương lên đường bình an, chúng tôi yêu chị!”, nhưng trở trêu thay, ở góc dưới lại viết “Câu lạc bộ fan hâm mộ Diệp Hâm”.

Lần này, bởi vì hội trường quá hỗn loạn, Sử Tinh lại là người coi trọng lễ tiết nên trước đó chị đã dời khu vực cho fan hâm mộ đứng ở phía bên kia đường. Fan hâm mộ của Lâm Tương cũng tập hợp thành từng đoàn đến hội trường, nhưng thần tượng trong lòng đã khuất, bản thân họ ai nấy đều hồn siêu phách tán, bị nhân viên hậu cần “lừa” đi, cũng tán loạn chẳng thành hàng lối. Địa điểm dễ nhìn, thuận lợi nhất đã bị nhóm fan của Diệp Hâm chiếm mất, tuy rằng số người không nhiều, nhưng thống nhất hợp thể, giống như đã tập luyện từ trước đó vậy.

Sử Tinh vô cùng đau đầu nói: “Mấy đứa nhóc trẻ tuổi này chạy tới đâu làm cái gì chứ?”

Mấy bạn trẻ gọi càng to thì Diệp Hâm cũng phối hợp theo, càng khóc thảm thiết hơn. Trâu Nam vừa bước ra nhìn thấy cảnh tượng này liền ngây người, không biết chuyện gì đang xảy ra nữa.

Mạc Hương Văn nhìn Diệp Hâm một cách lạnh lùng. Cái chết của một người lại là thời cơ tạo cơ hội tỏa sáng cho một người khác, đây là một chuyện quá đổi bình thường trong làng giải trí khốc liệt, lạnh lùng này. Diệp Hâm bước ra ngoài với dáng vẻ liễu yếu đào tơ tựa Lâm Đại Ngọc, khi bước qua trước mặt Kim Thanh, liền bị cô ta níu lại, hỏi một câu: “Cô có điều gì muốn nói với Tương Tương đang ở trên thiên đàng?”

Câu hỏi được đưa ra quá thuận lợi, người được hỏi cũng tận dụng cơ hội thể hiện mình: “Chị ấy là tiền bối đi trước, đã chỉ bảo cho lớp hậu bối chúng tôi rất nhiều điều, tôi đã từng nhận sự giúp đỡ của Tương Tương. Tôi sẽ viết một bài hát trong album mới của mình để tặng riêng cho Tương Tương.”

Sử Tinh nghe thấy vậy liền cười nhạt buông một câu: “Tôi thật không ngờ con chó bấy lâu không sủa, luôn luôn ngoan ngoãn mà nay cũng biết nhe nanh cắn người.”

Chỉ một câu nói này cũng khiến Mạc Hương Văn thay đổi hoàn toàn cách nhìn về Sử Tinh. Cô cũng mỉm cười chua chát nói: “Thế nhưng cô ấy nói cùng cũng không sai, nếu như Lâm Tương không xảy ra chuyện thì cô ấy cũng chẳng thể nào lên sân khấu biểu diễn được.”

“Cái làng giải trí này đúng là một bộ máy đào tạo con người, chỉ cần em muốn được cứng cáp trưởng thành, kiểu gì cũng có ngày trở thành bộ dạng như vậy.”

“Chúng ta đều sắp trở thành yêu tinh quý quái hết rồi.”

Hai người nhìn nhau, thở ngắn than dài.

T-T

Tang lễ lần này, tất cả mọi người đều biết được cao trào sẽ nằm ở ai. Ngay lúc La Phong mặc lễ phục màu đen, đeo kính đen bước vào hội



trường, con đường phía trước, sau anh đều đều bị chặn đến không còn một khe hở, phải chờ đến khi đội vệ sỹ của anh cùng các nhân viên trong Kỳ Lê ra quân mở đường thì mới đi vào trong được. Điều khác với Diệp Hâm chính là anh không hề nói bất cứ lời nào với phóng viên, khuôn mặt lạnh như băng, nhanh chóng tiến vào phía trong.

Người quản lý của anh đã nói chuyện trước cùng với Chu Địch Thần, yêu cầu khi La Phong vừa bước vào trong hội trường thì sẽ đóng cửa lại để tránh làm ảnh hưởng đến vong linh người đã khuất. Đến khi La Phong bước vào, Sử Tinh liền ra hiệu cho nhân viên bảo vệ khép cửa lại, tất cả mọi ánh đèn flash đều bị chặn lại phía ngoài.

Cuối cùng, La Phong đã có được không gian tự do cho bản thân, anh đứng nghiêm nghị trước di ảnh của Lâm Tương. Tình xưa người cũ, có biết bao nhiêu nhân duyên, tình cảm, kỷ niệm của những ngày tháng bên nhau, đến nay mỗi người chia cắt chân trời, chỉ có ba cái cúi đầu, có lẽ đây chính là cả một kiếp người giữa hai người họ.

Trâu Nam lại được Mạc Hường Văn phái vào chăm sóc bố mẹ của Lâm Tương, không thể để bố mẹ cô đột ngột xuất hiện vào lúc này. Nếu gặp mặt La Phong, chắc chắn là họ sẽ cảm hận đến mức muốn xé thịt rút xương anh ta mất.

Sau khi cúi đầu ba cái, La Phong đứng trước di ảnh của Lâm Tương một hồi lâu rồi quay người lại, anh đi thẳng tới chỗ Mạc Hường Văn đang đứng.

Anh nói với Mạc Hường Văn: “Mary, tôi có thể nói chuyện cùng cô một lát được không?”

Mạc Hường Văn nhìn anh với ánh mắt lạ lẫm, khuôn mặt anh tràn đầy thành ý, xen lẫn cả sự khẩn cầu. Sử Tinh là người mẫn cảm, nhìn thấy cảnh

này liền nói luôn: “Phía bên trái có một gian phòng nhỏ”. Cô nhìn La Phong gật đầu.

Cạnh căn phòng đó chính là gian phòng nơi bố mẹ Lâm Tương đang ngồi nghỉ ngơi. La Phong vừa bước vào đã nghe thấy tiếng khóc thảm thương, đau xót của bố mẹ cô, anh liền cau chặt đôi mày lại.

Mạc Hương Văn bắt đầu ngay: “La Tiên sinh, có việc gì thế?”

La Phong lấy một tấm ngân phiếu từ trong túi lễ phục ra đưa cho cô rồi nói: “Mary, khi Tương Tương còn sống đã từng nói, những người trong ngành giải trí này đều rất phức tạp, trong công ty các người có lẽ chỉ có mình cô là thật lòng chăm sóc, quan tâm đến cô ấy mà thôi.”

Mạc Hương Văn nhận lấy, đây không phải là một con số nhỏ, vậy nên cô lại càng cảm thấy kinh ngạc.

La Phong tiếp tục nói: “Phiền cô hãy đổi tấm ngân phiếu này thành tiền mặt rồi đưa cho bố mẹ cô ấy. Cô ấy mua căn nhà cho bố mẹ vẫn còn một khoản sau cùng chưa trả nốt”. Anh nhìn thấy nét mặt nghi hoặc, xen lẫn đôi chút hoang mang của cô. “Tôi tin rằng việc này chỉ duy nhất mình cô chịu nhận và hoàn thành một cách chân tâm. Thực lòng, tôi không còn mặt mũi nào mà gặp bố mẹ cô ấy.”

Cô nắm chặt tấm ngân phiếu, tâm trạng vô cùng hoảng loạn, xen lẫn thêm nỗi sầu muộn vô danh. Thì ra, Lâm Tương đã tin tưởng, tin nhiệm cô đến vậy.

Cô không giấu nổi tò mò: “Xin cho tôi mạo muội hỏi một câu, La tiên sinh, rốt cuộc chuyện giữa anh với Tương Tương là thế nào?”

La Phong nhìn cô mỉm cười: “Không phải tất cả mọi người đều coi tôi là một phụ tình lang bạc bẽo, phải chịu trách nhiệm trước sự ra đi của Tương Tương hay sao?”

Nhìn thấy khuôn mặt nghiêm nghị của Mạc Hương Văn, anh cũng nghiêm túc nói tiếp: “Tôi với Tương Tương đã chia tay nhau từ ba năm trước. Cô ấy vẫn luôn bị mắc chứng trầm cảm. Lúc ban đầu, khi mới bên nhau, hai chúng tôi gặp rất nhiều khó khăn, tôi làm người mẫu quèn ở Bắc Kinh, còn cô ấy đi hát cho các quán bar. Những người như chúng tôi, trong lòng đều cho mình là một nghệ sĩ không gặp thời, không có cơ hội, không có lối thoát, nên thường cảm thấy day dứt, khó chịu. Sau đó, tôi đưa ra lời chia tay và cô ấy đồng ý. Ngay lúc cô ấy mới nổi danh, chúng tôi đã chia tay, thế nhưng, để tuyên truyền cho bản thân, nên trên danh nghĩa mới treo mãi cái mác người yêu. Cô ấy hoàn toàn không có ý định đi chữa bệnh, cô ấy nói mình không mắc phải chứng thần kinh, nên không đi khám tại khoa Thần kinh. Tất cả những biểu hiện ngạo mạn, kiêu căng trước các fan hâm mộ đều do căn bệnh đó đã phát tác.”

“Tôi vẫn luôn cho rằng cô ấy rất kiên cường.” Mạc Hương Văn cất lời nói thêm.

La Phong cũng buồn bã: “Tôi cũng nghĩ rằng cô ấy là người mạnh mẽ, cho tới khi những bức ảnh thân mật giữa tôi và cô ấy bị lộ, rồi cô ấy tự sát. Tôi nghĩ cô ấy đã thật sự có ý muốn đó, thế nhưng, tất cả mọi người lại đều cho rằng cô ấy đang giả bộ. Công ty các cô đặt rất nhiều tình cảm vào cô ấy, vừa hay gặp cơ duyên, sự nghiệp của Tương Tương cũng có khởi sắc vượt bậc, tôi những tưởng cô ấy đã ổn hơn rồi.”

Mạc Hương Văn liền hỏi tiếp: “Chẳng phải cô ấy đã đến gặp anh vào ngày hôn lễ của anh sao?”

La Phong liền giải thích: “Cô ấy tới là để mượn tiền tôi.”

“Cái gì?” Mạc Hương Văn hoàn toàn kinh ngạc. Mức lương của Lâm Tương không hề thấp, lại còn có thể mua nhà cho bố mẹ, chưa bao giờ nghe cô ấy nói đến những khó khăn về kinh tế.

“Cô ấy đã dùng ma túy một thời gian và càng ngày càng lún sâu. Có lẽ, cái này khiến cô ấy quên đi căn bệnh của mình. Tôi nghĩ rằng cô biết rõ, bước vào nghề đã lâu nhưng cô ấy không bao giờ “làm thêm” kiếm tiền. Cô ấy ngoan cường, kiêu hãnh, luôn luôn muốn kiếm tiền bằng bằng chính thực lực của bản thân, bất kể ai đến tìm, cô ấy cũng nhất quyết không đồng ý. Cô ấy thường tự trách bản thân bởi vì áp lực mà dẫn đến nghiện ma túy. Tương Tương đã từng thử cai nghiện, nhưng chẳng thể nào bỏ nổi. Để tạo thể diện cho bố mẹ mình, cô ấy mua nhà, mua xe ở dưới quê, tiêu hết sạch toàn bộ số tiền tích lũy mấy năm nay, những lúc lên cơn nghiện, cô ấy không có tiền nên đành phải chích. Ngày hôm đó, cô ấy gọi điện vay tiền của tôi, tôi không đồng ý, thật không ngờ cô ấy đã chạy tới. Cô ấy nói, nếu như tôi không cho cô ấy được sáng khoái, thì cũng đừng mong được sống yên thân. Vậy mà trong hôn lễ, cô ấy cũng chẳng hề gây rắc rối gì cho tôi hết, tôi nghĩ thôi bỏ đi, tôi liền đem tiền tìm cô ấy, thế nhưng cô ấy đã quay về rồi.”

Mạc Hương Văn ngồi phệt xuống ghế, quá choáng váng vì chuyện này, không còn biết nói thêm gì nữa.

La Phong lại nói tiếp: “Nếu như cô ấy ngoan ngoãn hơn hơn đôi chút, chịu đi gặp bác sỹ, có thái độ tích cực với bản thân hơn thì đâu có đi đến bước đường này? Tôi thật không ngờ cuối cùng cô ấy lại tuyệt vọng đến mức chọn con đường này, tìm đến loại thuốc độc kia. Khi cảnh sát đến gặp, tôi hoàn toàn không biết đó là thứ gì. Cảnh sát cho biết loại độc này thông thường phải đến các xưởng sản xuất hoặc Viện nghiên cứu Hóa học mới có được. Không ngờ cô ấy lại mất nhiều công sức tìm một thứ như vậy để kết liễu cuộc đời mình. Tất cả là tại tôi, nếu như năm xưa tôi không động viên cô ấy thi vào trường nghệ thuật, mà để cô ấy tìm một công việc bình thường nào đó, thì chắc mọi việc đã không xảy ra thế này.”

La Phong vò đầu dứt tóc, bắt đầu cảm thấy áy náy, ân hận vô cùng: “Cô ấy mua nhà cho bố mẹ, chỉ còn lại chút tiền này chưa trả hết. Tương

Tương nói bố mẹ cô ấy đã làm nông cả một đời, nhà tranh vách nứa, lại còn bị mấy người họ hàng trên thành phố coi thường, cả nhà chỉ trông mong vào mình cô ấy để đổi đời. Trong nhà vẫn còn một người em trai, năm sau chuẩn bị thi vào đại học, cô ấy mua nhà, mua xe, tích lũy đủ tiền cho em trai học hết đại học rồi. Sau khi sa vào con đường nghiện ngập, Tương Tương vẫn kiên trì gửi tiền về cho bố mẹ, sau này không đủ tiền nữa, cô ấy đi khắp nơi tìm cách để tính cho đủ. Tôi nghe bạn bè nói, vì chuyện này mà cô ấy còn sang cả Ma Cao đánh bạc.”

Mạc Hương Văn cầm chắc tấm ngân phiếu trong tay, đau buồn đến mức run rẩy toàn thân.

Tấm ngân phiếu này trên đó ghi dòng chữ trị giá ngàn vàng, là tấm lòng sau cùng của đứa con gái đã đưa chân vào con đường không lối về dành tặng cho bố mẹ.

La Phong nói thêm: “Đó là một toà thành lớn, có người muốn len vào, cũng có người muốn thoát ra, có người len vào rồi chẳng thể nào thoát nổi.”

T-T

Khi La Phong rời khỏi, không khí im ắng một hồi, sau đó, lại đón tiếp một số minh tinh tới khóc lóc tiễn đưa, đều là những nhân vật bé nhỏ, hạng thấp trong làng giải trí. Cuối cùng hội trường cũng vắng lặng, phóng viên bên ngoài đã ra về hết. Gió bên ngoài thổi mạnh vào, cuốn theo rất nhiều giấy bụi, giống như đang thu dọn hiện trường của một buổi quay phim.

Mạc Hương Văn cầm tấm ngân phiếu đưa cho bố mẹ của Lâm Tương, nói rằng đây là của La Phong.

Bố mẹ cô cầm tấm ngân phiếu vò chặt trong tay như muốn xé tan, nhưng sau cùng chẳng thể nào làm được.

Mạc Hương Văn nói: “Vài ngày nữa, sau khi đã sắp xếp ổn thỏa mọi thủ tục, cháu sẽ chuyển tiền vào tài khoản ngân hàng của hai bác.”

Bố mẹ Lâm Tương chỉ biết sụt sùi khóc.

Mạc Hương Văn đứng dậy, nhìn vào di ảnh của của Lâm Tương ngoài hội trường, cô cũng im lặng không nói thêm gì.

Đôi mắt đẹp Lâm Tương đang nhìn khắp chốn, dường như còn thì thầm nói: “Phải ra đi thật trong sạch.”

Mạc Hương Văn thầm nói với cô ấy: “May mà người em yêu thương nhất đã vẹn nghĩa trọn tình. Tương Tương, tm hãy an nghỉ.”

Sau khi thu dọn linh đường, đích thân bố mẹ Lâm Tương đẩy di thể của cô vào nơi hóa tro cốt, một ngọn lửa hồng bùng lên, cuộc đời của một người đã kết thúc vĩnh viễn từ đây.

Mạc Hương Văn cảm thấy mệt mỏi, rệu rã vô cùng. Cô cùng Sử Tinh và Trâu Nam lần lượt rút lui, nhìn về phía bên kia đường xa xôi, fan hâm mộ của Lâm Tương vẫn đang im lặng đứng đó, xếp một dãy hoa dài trên đường đi, viết những lời yêu thương vĩnh biệt thần tượng của mình.

Là người trong ngành giải trí nhiều năm, Mạc Hương Văn rất ít khi rơi nước mắt vì những người, những chuyện trong ngành, hoặc có lẽ do cô đã quá quen với những cảnh tượng này và cô cũng biết được những nguyên nhân không đơn thuần ẩn giấu đằng sau mọi chuyện.

Tuy nhiên, giữa những thứ xô bồ, hỗn loạn, có nhiều thứ vẫn rất thuần khiết, ví như tấm chân tình của những fan hâm mộ đang đứng trước cô lúc này.

Bọn họ hoàn toàn không hiểu chút nào về tính cách thật sự, cuộc đời thật sự của người mình yêu quý, chỉ dựa vào chút ít tư liệu được cung cấp,

tiếp nhận số thông tin đó, sau cùng toàn tâm toàn ý yêu thương, trân trọng, thần tượng của mình.

Thế nhưng, những gì bọn họ tôn thờ có lẽ chỉ là một giấc mộng. Giấc mộng tan vỡ mới là điều thâm, đau đớn nhất.

Mạc Hương Văn nhìn thấy trong dòng người đến viếng thăm Lâm Tương có dì Lý - người nửa năm trước đây đã nỗ lực động viên, tiếp sức cho Lâm Tương. Trong tay bà vẫn còn ôm một con Hello Kitty, lặng lẽ khóc. Bên cạnh có một vài phóng viên đang phỏng vấn bà, vẫn là cô phóng viên Kim Thanh vô cùng kính nghiệp nọ. Thế nhưng, dì Lý do đau lòng quá mức chỉ lắc đầu không nói thêm lời nào.

Mạc Hương Văn lấy khăn giấy ra lau những giọt nước mắt nơi khóe mắt mình.

Trâu Nam ở bên cạnh cô, đột nhiên khựng lại. Mạc Hương Văn nhận thấy liền hỏi: “Làm sao thế?”

Trâu Nam không trả lời, chỉ nhìn về một hướng.

Phía góc khuất kia có một người đang nhìn về phía linh đường tổ chức tang lễ của Lâm Tương lặng lẽ khóc.

Mạc Hương Văn quay sang nhìn cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Trâu Nam cúi đầu chuẩn bị bước lại gần, Mạc Hương Văn liền tóm chặt lấy. Cô hỏi Trâu Nam: “Tại sao Quán Huyền lại đến vào lúc này?”

Cả người Trâu Nam dường như đang run rẩy, câu hỏi của Mạc Hương Văn đặt ra đúng lúc cô không có chút phòng bị nào.

Mạc Hương Văn đã thấu hiểu gần hết mọi chuyện, chỉ là không nói lời nào, đến khi mọi thứ sắp kết thúc, cô mới lên tiếng: “Tám tiếng một ngày

cần phải chuyên tâm làm việc, có lẽ khá là nghiêm khắc. Sau khi sự việc hôm nay kết thúc, chẳng thể nào thiếu đi được kế hoạch và tổng kết sau cùng. Chị sẽ sắp xếp nội dung công việc phù hợp với em, đảm bảo hiệu suất và lượng công việc thích hợp với mong muốn làm việc kết hợp nghỉ ngơi.”

Thế nhưng Trâu Nam vẫn vô cùng căng thẳng.

Mạc Hương Văn thấy thế liền nói: “Chúng ta tìm một quán cà phê nào đó nói chuyện đi.”

Trâu Nam dẫn đi, ngượng ngùng, sợ hãi, nhưng dưới ánh mắt nghiêm khắc của Mạc Hương Văn, cô vẫn đành phải nghe theo.

Mạc Hương Văn gọi chiếc taxi, quay về trung tâm thành phố, tìm một quán cà phê Stars Buck nổi tiếng vào ngồi.

Không gian và những con người ở đây đều lạ lẫm, âm nhạc du dương, lãng mạn, cô gọi cho Trâu Nam một cốc sô cô la đá và một chiếc bánh kem, hy vọng cô ấy có thể thư giãn đầu óc.

Tinh thần dần trấn tĩnh lại, Trâu Nam dùng thìa xúc từng miếng, từng miếng bánh kem đưa lên ăn. Mấy lần ngược lên, cô cứ ngập ngừng định nói gì nhưng lại thôi.

Mạc Hương Văn gọi cho mình một ly Latte, chưa uống vội mà cầm trên tay để làm ấm lại lòng bàn tay đang lạnh giá.

Cô đang chờ Trâu Nam mở lời trước.

Mạc Hương Văn uống một ngụm Latte, thân người cô dần dần ấm lên, cô không muốn đợi chờ thêm nữa, liền hỏi Trâu Nam:



“Tương Tương đi rồi, chị biết rằng em đang buồn. Trâu Nam, em vẫn còn trẻ tuổi, nhiều áp lực vẫn chưa thể gánh vác nổi. Nhìn thấy em thế này chị cũng cảm thấy rất buồn. Em đã đi theo chị hai năm rồi, trong thời gian đó đã cộng tác cùng Tương Tương khoảng sáu tháng.”

Trâu Nam chậm chậm rút chiếc thìa đang ngậm trong miệng ra, hai hàng lệ lại từ từ tràn khỏi bờ mi.

Cô nói: “Lão đại, em thật không ngờ Tương Tương lại hành động như vậy. Thật đấy, em thật sự không thể ngờ nổi.”

Mạc Hương Văn nhìn Trâu Nam bằng ánh mắt dịu dàng, động viên hy vọng cô bé sẽ nói những chuyện ẩn sau bức màn bí mật kia ra.

Trâu Nam bắt đầu lấy lại được bình tĩnh nhưng giọng nói vẫn còn hơi run run.

“Tương Tương mắc chứng trầm cảm, ngay từ lúc em bắt đầu làm việc với cô ấy đã biết rồi. Cô ấy cho rằng bản thân mình rất xuất sắc xinh đẹp, hát hay hơn rất nhiều người tham dự cuộc thi hồi đó, vậy mà La Phong lại nói lời chia tay ngay vào lúc cô ấy vừa mới nổi, lý do là áp lực cô ấy tạo ra quá lớn. Cô ấy cũng hy vọng La Phong có được thành tích như minh tinh Lưu Diệp, thế nhưng cô ấy chẳng thể nào chịu được những hành động lấy lòng, nịnh nọt của anh ta. Nhìn thấy La Phong vì một vai diễn trong một bộ phim mà chạy theo đuôi đạo diễn xin vai, cô ấy không thể chấp nhận được. Tuy nhiên, sau khi chia tay, cô ấy lại càng không cam tâm, ngày nào cũng gọi điện làm phiền La Phong, khiến La Phong phải tìm mọi cách trốn tránh.”

Mạc Hương Văn lặng lẽ than thở, hoàn toàn có thể tưởng tượng ra một Lâm Tương trong lòng tràn đầy mâu thuẫn. Không cam tâm nhưng lại quá đổi kiêu hãnh, cô còn thanh cao hơn nhiều lần cô nàng Diệp Hâm luôn cố tỏ thanh cao ngoài mặt.

“Những lần tự sát trước kia của cô ấy không hoàn toàn là vì La Phong?”

Trâu Nam gật đầu: “Cô ấy cảm thấy mất mặt, cô ấy tưởng dựa vào mối quan hệ giữa cô ấy với La Phong, khi đối mặt với phóng viên báo đài, anh chắc hẳn sẽ nói đỡ cho, thật không ngờ La Phong lại hoàn toàn đứng về phía bạn gái hiện tại. Còn trước đó, còn trước đó...”. Trâu Nam đưa giấy lên lau nước mắt, giọng nói run run, sắc mặt trắng bệch: “Lão đại, chị biết không, lúc mới vào nghề, Lâm Tương đã từng từ chối một người có thân phận rất cao.”

Sắc mặt của Mạc Hương Văn cũng nhanh chóng trắng bệch, cô đột nhiên nghĩ ra điểm mấu chốt của vấn đề liền hỏi: “Trước đây em từng là trợ lý của Lâm Tương, làm sao cô ấy lại quen biết được loại người đó?”

Trâu Nam lau khô nước mắt, thì thầm: “Lão đại, làm những chân sai vặt như chúng ta ở trong ngành này mỗi tháng chỉ có thể kiếm được chút ít tiền lương mà thôi. Có người nói với em rằng, chỉ cần mời được minh tinh đi ăn cơm, uống nước thì sẽ cho chút tiền, chị cũng biết mà.”

Mạc Hương Văn đích thực biết rõ, có rất nhiều người chịu khó đi làm dây nối kiểu này và đã kiếm được không ít tiền. Cô luôn giữ mình trong sạch, nên tránh xa những vụ giao dịch như thế, trước nay đều gạt sang không bao giờ để tâm, chỉ có điều hoàn toàn không biết những vụ làm ăn này lại lan dây bén rễ đến ngay gần mình như vậy.

Cô cảm thấy trong lòng đau nhói.

Vốn dĩ cho rằng mình không tệ đại, có nguyên tắc, không ngờ bản thân cô đã tệ đại, phớt lờ nguyên tắc này từ bao giờ không hay.

Cô nghiêm giọng hỏi Trâu Nam: “Là ai đã cho em tiền?”

Trâu Nam lại định khóc, nhưng đang cố mím chặt môi kiềm chế. Mạc Hương Văn nghe thấy cái tên đó, cô cảm thấy như thể trời đất sụp đổ, cô nắm chặt lấy mép bàn để bản thân không đến mức vì quá buồn đau mà ngã bật ra sau. Khi tâm trạng bình ổn lại, cô mới nhắc ly cà phê lên nhấp một ngụm lấy lại bình tĩnh.

Trâu Nam thì thầm nói với cô: “Lão đại, chị ấy không tìm đến chị bởi vì biết rằng chị sẽ không bao giờ đồng ý. Lúc đó, bản thân em đã nghĩ, đây là một chuyện vặt vãnh, người khác đều làm nên em cũng làm”. Nói xong, Trâu Nam liền bật khóc, khóc đến mức mũi đỏ ửng cả lên.

“Thế nhưng Tương Tương không chịu. Cô ấy khiến cho người đó mất mặt ngay tại trận, người đó vô cùng tức giận, còn nói rất nhiều lời lẽ nặng nề, xúc phạm. Tương Tương là một người ngang ngạnh lúc nào cũng muốn giữ thể diện đến cùng, thế là liền lôi La Phong vào cuộc. Cô ấy hoàn toàn không ngờ một tháng sau, chuyện đó lại xảy ra, La Phong lại hoàn toàn không nói giúp cô lời nào cả. Người đó cũng không nói gì, nhưng Tương Tương cảm thấy bản thân không còn chút thể diện nào nữa.”

“Lúc cô ấy tự sát, em đoán không phải là giả vờ. Cô ấy vốn dĩ đã mắc bệnh trầm cảm, chịu một số áp lực về tâm lý nên sẽ suy nghĩ lung tung, càng nghĩ càng tiêu cực. Con người Tương Tương vốn dĩ hấp tấp, vừa mới khởi nghiệp đã nổi tiếng quá nhanh, cảm thấy bản thân mình cái gì cũng tốt. Lúc đầu, cô ấy luôn được fan hâm mộ động viên, tiếp sức, nên nghĩ người khác sẽ phải tìm đến mình, không chịu nể mặt bất cứ ai, ngay cả Judy cũng mấy lần bị cô ấy chọc cho tức điên người. Sau đó, danh tiếng của cô ấy dần dần giảm sút, lại nghĩ không thoát, lúc nào cũng trong tình trạng lo âu, buồn bã. Vậy nhưng cô ấy lại không chịu đi khám bác sỹ, mỗi khi bệnh tình phát tác, đối tác và cả fan hâm mộ đều không thể nào chịu đựng nổi. Tương Tương không bao giờ chịu thừa nhận điểm này. Trong làng giải trí, ai cũng chỉ lo việc của mình, ai thèm đi quản lý chuyện của người

khác? Cho nên, tình trạng của cô ấy cứ tiếp diễn, chẳng mấy ai phát hiện ra điều khác thường.”

Mạc Hương Văn liền hỏi: “Vậy em có biết chuyện cô ấy dùng ma túy không?”

Trâu Nam ngưng lại đôi chút, sau cùng cũng gật đầu khẳng định.

“Em biết cô ấy dùng ma túy từ khi nào?”

“Vào lần đầu tiên cô ấy tự sát. Em không biết cô ấy đã dùng được bao lâu rồi, cô ấy nói luôn cảm thấy bản thân đang đi trên chiếc cầu độc mộc, người nhà sống dựa vào tiền lương của cô ấy. Bố mẹ cô ấy từ sau khi cô kiếm được tiền không còn làm ăn gì nữa, em trai còn phải dựa vào cô ấy để thi đại học. Tương Tương nói em trai cô ấy rất giỏi, năm nào cũng đạt hạng nhất, cho nên dù thế nào đi nữa cũng phải tiếp sức gửi tiền nuôi em trai ăn học. Thế nhưng tinh thần và sức khỏe cô ấy ngày một giảm sút, có lần còn theo một đám người ở Bắc Kinh ra ngoài đi bar. Cô ấy thử dùng thứ đó, cảm thấy có tác dụng trị liệu, tốt hơn nhiều so với đi khám bác sỹ.”

Mạc Hương Văn lại nhấp một ngụm, cà phê để lâu đã nguội nên vị rất đắng.

Luôn luôn có người chấp nhận cắt đứt cơn đau, tham thú khoái cảm trong giây lát mà từ chối những loại thuốc tốt bác sỹ kê cho. Không biết cô cảm thấy đắng nơi đầu lưỡi là vì vị cà phê hay đắng đắng trong lòng nữa? Ngoài cửa sổ, đàn bồ câu trắng ngợp bầu trời, chúng đang giang rộng đôi cánh tự do bay lượn. Mạc Hương Văn ngậy người nhìn ngắm, một lúc sau cô mới quay sang hỏi Trâu Nam: “Khi sự nghiệp của cô ấy đã khởi sắc trở lại, tại sao không cai nghiện đi?”

“Lão đại không phải người nào cũng có thể biết sai là sửa được, như vậy thì mọi việc dễ dàng quá!”

Câu nói này không hề sai chút nào. Việc lún xuống bãi bùn bẩn thỉu sau đó rút chân ra vô cùng khó khăn, gian khổ đến mức có người thà ngày càng lún sâu trong đó còn hơn là phải chịu đau khổ. Bởi vì quá thấu hiểu, cho nên Mạc Hưởng Văn lại càng cảm thấy thương tâm hơn.

“Công việc của cô ấy ngày càng nhiều, sợ rằng tinh thần của mình không tốt nên tiếp tục dùng vì thế càng ngày càng nghiện nặng hơn. Vì chuyện này mà Judy đã mắng cô ấy mấy lần rồi, thế nhưng cô ấy vẫn không chịu nghe. Sau đó, bố mẹ cô ấy viết thư, gọi điện thậm chí còn đích thân tìm đến, muốn cô ấy đưa tiền mua nhà, mua xe, nói rằng mấy người họ hàng cười chê cô rằng thường xuyên xuất hiện trên truyền hình thế nhưng vẫn cứ ở nhà tranh vách nứa. Tương Tương tức giận liền mua ngay căn nhà ở khu vực đắt đỏ nhất vùng quê hương mình, sau đó còn tu sửa lại, mua ô tô, dùng hết sạch số tiền tích lũy của cô ấy trong hai năm nay.”

“Cô ấy đã hỏi vay em tiền, cũng vay tiền của Judy và chị Quân. Em không có nhiều tiền để cho cô ấy vay, còn chị Quân, chị ấy nhờ em hỏi qua ý của Tương Tương, người trước kia cô ấy đã từ chối đang đầu tư một bộ phim truyền hình, có thể mời cô ấy diễn vai nữ chính trong phim, rồi đưa tiền thù lao cho cô ấy trước. Vốn dĩ ban đầu cô ấy không chấp nhận, sau đó biết được có thể nhận được tiền, lại còn có thể mở miệng nói phải để cho La Phong diễn vai nam thứ, loại vai diễn không thể nào theo đuổi nổi cô. Tất cả những việc ấy, người đó thật sự đã làm được, nên cô ấy trong lúc hồ đồ, mơ màng đã...”

Trâu Nam lại tiếp tục khóc lóc, nghẹn ngào: “Sau đó cứ nhắc đến chuyện này là Tương Tương lại khóc, con người đó đã làm rất nhiều chuyện khiến cô ấy tuyệt vọng, lại còn chụp cả những bức ảnh đó, nói rằng không thể nào thua một diễn viên quèn như La Phong được. Tương Tương nói, cô ấy hoàn toàn tiêu đời rồi. Cô ấy đã bước tới bước đường này, chính là do bản thân cô ấy đã tự vùi dập mình. Người đó đã nói với cô ấy rằng, muốn dùng năm triệu để mua năm năm của cô ấy. Chị Quân nói, mỗi năm

em có thể nhận được chút tiền hoa hồng từ số tiền năm triệu đó, thế nhưng lúc đó, em nói không cần khoản tiền ấy, em không dám nhận. Em chẳng biết tại sao lại có thể biến từ ăn cơm uống nước chuyên sang sự việc như thế. Đó là khoản tiền Tương Tương phải bán thân.”

Mạc Hương Văn cảm thấy vô cùng đau đầu, cô hỏi thêm: “Như vậy là sau cùng, Tương Tương không chấp nhận làm chuyện đó, cũng không thể tiếp tục ra vào con đường ma túy cho nên đã kết liễu cuộc đời mình như tìm kiếm một sự giải thoát?”

Trâu Nam òa khốc to lên khiến cho mọi người xung quanh đều nhìn về phía hai người. Mạc Hương Văn không hề đưa lời an ủi Trâu Nam, cô dùng giấy ăn lau nước mắt trên mặt mình, quay nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đàn bồ câu trắng không biết đã bay về phương nào, bầu trời lúc này là một khoảng không mênh mông, không mưa gió cũng chẳng xán lạn, cứ im lìm, lặng lẽ, âm u.

Cuộc đời này có biết bao câu chuyện khóc không ra nước mắt? Chốn hồng trần hỗn loạn này thắng thua tự mình gánh chịu, mỗi lần đấu tranh cùng với đạo đức, lương tâm, bất cứ lúc nào cũng có thể bị thương tổn. Có người chẳng thể nào gánh vác nổi hậu quả của lựa chọn ban đầu, cũng chẳng thể nào thay đổi được, nên lương tâm luôn cảm thấy áy náy, hối hận.

Mạc Hương Văn lau đi những dòng nước mắt rơi xuống vì xót xa cho số phận của Tương Tương, cô nói với Trâu Nam: “Mau ăn hết điểm tâm đi. Ngày mai còn phải đi làm nữa.”

# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 21

Mạc Hương Văn và Trâu Nam cùng nhau đi xuống trạm tàu điện ngầm. Dọc đường đi, cô mơ màng, ứ dột, nghĩ hết điều này đến điều khác mà lại giống như chẳng nghĩ gì hết, tưởng chừng đã nghĩ thông rất nhiều thứ, nhưng lại như chưa hiểu thấu được gì.

Cô cảm thấy đầu óc nặng trĩu, trong lòng khó chịu, ngọt ngọt đến mức dường như không thể thở nổi.

Khi đến trạm tàu điện ngầm, hai người chia tay, mỗi người đi một ngã. Sau khi khóc lóc quá lâu, mắt mũi của Trâu Nam đỏ ửng lên khiến Hương Văn cảm thấy vô cùng xót xa.

Trâu Nam mới bao nhiêu tuổi? Hai mươi tuổi đã bắt đầu gia nhập ngành này, đến nay mới sắp được hai mươi ba tuổi, là độ tuổi có thể bắt đầu tạo lập sự nghiệp riêng cho bản thân. Nhìn thấy Trâu Nam đau khổ, cô cảm thấy không đành lòng chút nào.

Trâu Nam ngoan ngoãn nói lời tạm biệt, cô nhẹ vỗ lên vai Trâu Nam, dặn dò người em đáng thương đi đường cẩn thận.

Con đường sau này vẫn phải đường ai người nấy đi, chuyện người nấy lo thôi.

Lúc này đúng vào thời điểm giờ tan tầm đông đúc, trạm điện ngầm đầy người, khó khăn lắm cô mới xếp vào hàng lên được tàu. Người nào người nấy chen chúc len lén, ai chậm một chút là coi như rớt lại.

Mạc Hương Văn vẫn cảm thấy lo lắng cho Trâu Nam nên quay đầu lại nhìn. Hình bóng của cô bé đã bị che khuất trong dòng người đông đúc, khiến Mạc Hương Văn chẳng thể nào tìm nổi.

Cô chỉ thất thần có đôi giây vậy mà đã bị dòng người đẩy vào trong khoang tàu. Cửa tàu đóng lại, như chuyển sang một thế giới hoàn toàn khác, thế nhưng ở trong này vẫn như mọi khi, bốn bề chật chội, người nào người nấy chen chúc, cố gắng tìm được một vị trí đứng thoải mái, để chịu hơn.

Mạc Hương Văn bị đẩy lên đẩy xuống, cuối cùng không chịu được liền đưa tay đẩy người đang chen mình ra. Cô thầm nghĩ, tại sao Lâm Tương lại không chịu đưa tay ra tự bảo vệ bản thân chứ? Nếu như ngay bản thân mình mà còn không lo được thì làm sao có thể chăm sóc được người khác?

Mạc Hương Văn nghĩ vậy liền rút di động ra gọi cho trợ lý nhân sự dưới quyền của Trương Ân, muốn cô ấy xem xét đôi chút tư liệu về Lâm Tương. Quả nhiên, đã tìm được cách thức liên lạc với em trai của Lâm Tương, đây chính là người đầu tiên liên hệ khi gặp chuyện gấp mà Lâm Tương để lại, tiếp theo đó mới là bố mẹ của cô.

Cô liền hỏi: “Lần này không liên hệ được với em trai của cô ấy sao?”

Trợ lý nhân sự liền đáp: “Bộ phận Hành chính đã đặt ba tấm vé máy bay, nhưng bố mẹ cô ấy đã thỉnh cầu hết lần này đến lần khác là đừng làm phiền con trai họ, sợ ảnh hưởng đến việc học tập của cậu ấy, nói rằng cậu ấy sắp thi cuối kỳ rồi, sau đó còn phải thi lên cấp độ sáu gì đó.”

Phần thịt ở phía lòng bàn tay với mu bàn tay nói cho cùng thì cũng có khác biệt. Mạc Hương Văn buồn bã thở dài, rồi cúp máy. Một lúc sau, di động của cô lại reo lên, là Mạc Bắc đang gọi đến.



Anh nói: “Anh muốn đưa con ra ngoài ăn một bữa, em an tâm, tuyệt đối không đi ăn KFC đâu.”

Cô không có bất cứ lý do gì phản đối nên đáp: “Vậy thì hai bố con đi đi.”

“Máy giờ thì em mới về đến trạm tàu điện ngầm gần nhà?”

Cô đang định nói câu “Em không đi” thì đã nghe thấy anh đề nghị: “Cả nhà ba người chúng ta cùng nhau đi ăn nhé!”

Trong khoang tàu chật ních toàn người, Mạc Hương Văn nhắc đi nhắc lại cụm từ “cả nhà ba người chúng ta” mấy lần liền, trái tim cô đột nhiên cảm thấy ấm áp hẳn lên. Cô thật lòng không muốn từ chối.

Vừa xuống tàu điện ngầm, cô nhìn thấy ngay chiếc xe của Mạc Bắc đang đỗ ở góc đường phía xa. Khi bước gần tới, Mạc Phi nhìn thấy cô liền quay sang hồ hởi nói với Mạc Bắc: “Mẹ đã tới rồi.”

Mạc Hương Văn bước lại cốc nhẹ lên đầu con trai, mắng yêu: “Từ đằng xa đã nghe thấy tiếng con rồi.”

Cô mở cánh cửa đằng sau ra, đang định vào ngồi nhưng Mạc Phi nũng nịu nói: “Đừng mà, đừng mà, mẹ hãy ngồi lên phía trước đi, con phải chơi nữa.”

Mạc Bắc liền mở cửa trước cho cô rồi mỉm cười: “Mau vào đi!” Sau khi cô ngồi vào chỗ, anh lại nói thêm: “Vốn dĩ, anh định đi đến chợ mua ít rau cải, có điều đã muộn nên mấy hàng bán rau đều đã dọn hàng về nhà cả rồi.”

Mạc Hương Văn nhẹ thở dài một tiếng, định nói “Tại sao anh lại nói nhiều giống y như con trai anh thế?”, nhưng may đã dừng kịp, không thốt

ra khỏi miệng, có điều chỉ nghĩ vậy mà không nói ra được, cô liền cảm thấy cổ họng đặc lại, không thoải mái.

Mạc Bắc không hề nhận ra, lại tiếp tục nói: “Chúng ta đi ăn thứ gì đó, mấy món cơm thường ngày thôi, cũng không đắt đỏ gì”

Cô “ừm” một tiếng rồi để mặc cho Mạc Bắc lái xe đi. Nghe anh nói là “tùy chọn” không ngờ là “tùy chọn” thật, Mạc Bắc lái xe đến một khu nhà theo kiến trúc cũ ở gần trung tâm thành phố, sau đó dừng xe lại ở vùng đất trống phía sau bức tường đổ nát.

Mạc Hương Văn hoàn toàn chẳng thể nào hiểu nổi rốt cuộc Mạc Bắc đang muốn làm chuyện kỳ quái gì, nên nhìn anh bằng đôi mắt thận trọng. Mạc Phi thì cười hi hi nói: “Bố đưa con đi ăn món gà cà ri.”

Mạc Hương Văn hỏi lại: “Ăn gà cà ri?”

Mạc Bắc dẫn hai người rẽ sang một con đường nhỏ, rồi đi vào phía trong tòa nhà cũ kỹ kia.

“Đúng thế, là món cà ri bình dân.”

Đây đúng là một nơi bình dân đến mức triệt để, một nửa tòa nhà này là của công ty sản xuất túi da, còn một nửa là nhà ở.

Bọn họ đi thang máy cũ kỹ lên tới tầng mười, rồi tiến về phía nhà ở dân cư.

Mạc Hương Văn ngẩng đầu lên nhìn. Nếu như ở phía trên cửa không có tấm biển sáng đèn có đề chữ “Quán ăn Trường Lạc”, thì bản thân cô thật sự cho rằng mình đang đi vào nhà riêng của người ta.

Cô còn đang lạ lẫm thì Mạc Bắc đã dắt theo Mạc Phi đi vào phía trong nhanh như cắt.

Cửa tiệm này mở trong chính ngôi nhà họ đang ở. Phía trong được chiếu sáng bằng chiếc đèn dài cũ kỹ, ngay cạnh cửa là một quầy tính tiền nhỏ, trên đó còn đặt một chiếc ti vi, bên cạnh là một bình hoa, phía sau bình hoa là một khung ảnh, phía sau khung ảnh là một bức tường có dính khá nhiều bức ảnh chụp lưu niệm của rất nhiều người đến từ nhiều vùng trên thế giới. Mạc Hường Văn cảm thấy vô cùng kinh ngạc, không ngờ đây lại là một quán ăn nổi tiếng toàn thế giới!

Một người phụ nữ tầm khoảng ba mươi tuổi đứng ở quầy thu tiền, nhìn thấy Mạc Bắc bước vào liền dừng việc tính toán sổ sách lại, ngẩng đầu mỉm cười chào hỏi, lại còn hàn huyên vài câu. Xem ra, Mạc Bắc là khách thường xuyên của quán.

Mạc Hường Văn vẫn chăm chú quan sát cách bài trí ở bên trong cửa tiệm.

Phía trong nhà có đặt bốn, năm chiếc bàn gỗ và nhiều chiếc ghế dài, đã có ba bàn có khách ngồi. Rẽ sang phía trái chính là khu nhà bếp, bởi vì phía trước chỉ treo một tấm rèm mỏng nên chẳng thể nào ngăn nổi mùi vị cà ri nồng nặc phía trong. Phía bên phải còn có một căn phòng nữa, nhưng đã bị đóng lại.

Mạc Phi nhìn thấy nơi đây giống y như ngôi nhà của mình nên liền hỏi Mạc Bắc: “Liệu chúng ta có phải tự làm rồi ăn không ạ?”

Đúng lúc này, cửa căn phòng bên trái bật mở, một người đàn ông trung niên ngồi trên xe lăn từ từ đi ra, nhìn thấy Mạc Bắc liền hân hoan chào hỏi, khi nhìn thấy có Mạc Phi và Mạc Hường Văn đứng cạnh, ông ấy quay sang hỏi: “Mạc tiên sinh, cuối cùng cậu đã có bạn gái rồi sao?”

Mạc Bắc mỉm cười, không hề phủ nhận, ngược lại chính Mạc Hường Văn cảm thấy ngượng ngùng, khẽ ho một tiếng.

Anh quay sang nhìn cô rồi giới thiệu Mạc Phi với người đàn ông ngồi xe lăn: “Cậu bé này chính là con trai của em.”

Từ trước đến nay, Mạc Phi luôn lễ phép lại lạnh lợi, nên nhanh chóng lên tiếng: “Cháu chào bác ạ!” Người đàn ông ngồi trên xe lăn tỏ ra vô cùng kính ngạc, sau đó nhiệt tình dẫn mấy người họ vào căn phòng bên phải.

Lần này, Mạc Hường Văn lại càng thêm kính ngạc.

Thì ra, đây là một phòng ăn riêng. Cả bức tường đối diện là chiếc cửa sổ lớn, từ đây có thể nhìn ra cảnh đêm trắng lệt trên con sông Hoàng Phố, tất cả mọi cảnh vật đặc sắc đều thu gọn trong mắt cô, cảm giác lung linh huyền ảo như đang ở chốn Bồng Lai chứ không còn ở trần gian nữa.

Mạc Bắc hỏi người đàn ông ngồi xe lăn: “Tiểu Nghiêm, gần đây công việc làm ăn của anh có tốt không?”

Người đàn ông ngồi xe lăn có tên Tiểu Nghiêm liền đáp: “Gần đây khủng hoảng kinh tế, mọi người ít khi tới những nhà hàng lớn đắt tiền, nên cũng hay đến những quán ăn nhỏ như chỗ này. Quán ăn trên đường Vân Nam mà bố mẹ anh quản lý ngày nào cũng đông nghìn nghịt.”

Thật ra, căn phòng này có thể đặt được hai chiếc bàn, thế nhưng Tiểu Nghiêm là người biết điều, nhìn thấy Mạc Hường Văn hơi xấu hổ nên liền nói: “Tôi không nói nữa, hai người mau gọi món đi. Hôm nay, ở đây chỉ tiếp đón duy nhất một bàn của cậu thôi.”

Mạc Phi mau miệng cảm ơn nói: “Con người bác thật tốt quá!”

Tiểu Nghiêm bật cười: “Mạc tiên sinh, đúng là tôi đánh giá cậu hơi thấp mất rồi!”

Khuôn mặt Mạc Hường Văn lại đỏ bừng lên, cúi sụp đầu xuống nhưng Mạc Bắc liền nắm chặt lấy bàn tay cô, đây là lần đầu tiên hai người hành

động thân mật như vậy trước mặt người xa lạ. Tiểu Nghiêm mỉm cười tế nhị rồi đi ra.

Mạc Hương Văn định rút tay lại, nhưng anh không chịu buông ra, trong khi đó, con trai hai người đang đứng trước cánh cửa sổ lớn thốt lên đầy vui sướng:

“Con cảm thấy bản thân mình thật quá nhỏ bé!”

Mạc Bắc cười lớn: “Phi Phi, con đã biết dùng từ nhỏ bé rồi cơ đấy.”

Mạc Phi quay đầu lại vô cùng nghiêm túc trả lời bố: “Cô giáo của con đã từng nói rằng, con người ta đứng trước thiên nhiên thì vô cùng bé nhỏ.”

Mạc Bắc cũng làm vẻ nghiêm túc nói: “Ngoài con sông, bầu trời và những ngôi sao kia là người mẹ thiên nhiên vĩ đại, thì tất cả những thứ còn lại đều không phải.”

Mạc Phi cảm thấy khó xử, liền áp mặt vào tấm kính nhìn ra ngoài, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Chẳng phải con người đang bị thiên nhiên bao vây lấy sao? Bố ơi, bố nhìn xem, những ngôi nhà đều bị con sông Hoàng Phố vây quanh kìa.”

Mạc Hương Văn mỉm cười: “Phi Phi đúng là thông minh.”

Mạc Bắc gật đầu đầy tự hào: “Con hơn cha là nhà có phúc, như vậy thì thế giới này mới phát triển được.”

Mạc Hương Văn chẳng muốn “đôi co” với anh thêm nữa, liền ngồi xuống rồi hỏi: “Gọi món gì đây?”

Anh liền nói: “Anh đã gọi xong hết rồi.”

Quả nhiên, vài phút sau liền có người đưa món ăn vào, chính là người phụ nữ đứng bên quầy thu tiền ban nãy. Món ăn đầu tiên chính là tôm xắt

miếng, được xếp lên đĩa, đĩa thìa đều giống hệt như những thứ dùng trong nhà, khiến cho Mạc Hường Văn cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

“Đồ uống anh chỉ gọi mỗi trà sữa kiểu Thái, vị sữa không nồng lắm, bọn họ vẫn phải học tập thêm nhiều.”

“Không sao đâu”. Mạc Hường Văn không khó tính lắm trong ăn uống nên không kén chọn.

Mạc Phi cứ đòi được uống Coca, liền bị bố từ chối bằng ánh mắt nghiêm nghị. Không ngờ khi tỏ thái độ một người bố nghiêm khắc, anh cũng có đôi chút oai nghiêm. Mạc Phi liền ngậm miệng lại, bố gọi thứ gì thì cậu đành uống thứ đó.

Những món ăn tiếp theo chính là đồ ăn kiểu Thái, có món nem mi ni, thịt gà gói lá chuối, tôm bao bột, và thịt bao bột. Mạc Phi lại đòi ăn thịt gà, Mạc Bắc nhăn nạy bỏ lá chuối bọc bên ngoài ra cho con trai.

Không cần phải chăm sóc cho con ăn uống, Mạc Hường Văn có thời gian nhàn nhã thưởng thức các món ăn ngon. Vị của món tôm bao bột rất vừa miệng, cô ăn hai miếng liên tiếp, Mạc Bắc nhìn thấy cô ăn ngon, liền gấp cho cô thêm vài miếng, bản thân anh lại không động đến miếng nào cả.

Món thứ hai chính là thịt gà nấu cà ri, vừa mới bùng ra hương thơm đã tỏa ngào ngạt khắp căn phòng. Mạc Hường Văn không chịu nổi mùi vị đặc biệt quá mức của cà ri, vừa ngửi đã cảm thấy mất ngon, thế nhưng Mạc Bắc đã quảng cáo: “Đây là món ăn tủ của Tiểu Nghiêm, lượng cà ri cho vào đây không nhiều như những chỗ khác, mùa đông sắp đến, ăn món này là hợp nhất, lại có lợi cho sức khỏe nữa.”

Anh nói xong liền nhìn cô bằng ánh mắt mời mọc, Mạc Hường Văn đành phải húp một chút nước dùng. Ban đầu, cô cảm thấy không hợp khẩu vị lắm, hít một hơi dài rồi uống thêm chút nữa. Lúc này, cô mới nhận ra

những món ăn thường ngày tưởng không thể ăn được thì ra vẫn có thể dùng bình thường, hơn nữa còn rất ngon lành.

Cô liền hỏi anh: “Anh rất thân với ông chủ ở đây sao?”

“Anh đã chứng kiến Tiểu Nghiêm phát đạt.”

Cô tỏ vẻ muốn nghe tiếp nội tình câu chuyện ẩn giấu bên trong, anh hiểu ý kể tiếp: “Mấy năm trước, Tiểu Nghiêm gặp tai nạn mô tô, sau đó hai chân không thể đi được nữa nhưng anh ấy là một thanh niên có tính tự lập cao, nên đã tạo dựng được sự nghiệp thành công như ngày hôm nay, cuộc sống hiện giờ cũng rất ổn.”

Vừa hay lúc ấy, Tiểu Nghiêm một tay di chuyển xe lăn một tay bê đĩa thịt lợn nướng vào, Mạc Bắc liền đứng dậy, ái ngại nói: “Chúng em có thể tự làm mà.”

Anh quyết không cho Mạc Bắc động tay vào: “Cậu đến chỗ tôi thì cậu là khách hàng.”

Mạc Bắc chiều lòng anh, cũng không động đến nữa, Tiểu Nghiêm liền bê thức ăn lên. Vừa đặt đĩa lên bàn, Tiểu Nghiêm quay sang nói: “Mạc tiên sinh, có vài câu tôi muốn nói với cậu.”

Mạc Bắc chăm chú nhìn anh ấy: “Anh cứ nói đi.”

Tiểu Nghiêm nhẹ than một tiếng, sau đó mới nói: “Mạc tiên sinh, nhờ cậu nói với Vu tiên sinh một tiếng, mấy năm nay cậu ấy đã làm rất nhiều việc cho gia đình tôi, tôi không trách cậu ấy đâu. Cậu ấy vừa mua nhà, vừa đầu tư mở cửa tiệm nhỏ cho chúng tôi. Hai năm nay, công việc làm ăn ở đây càng ngày càng tốt, bên phía cửa hàng ở đường Vân Nam lại càng tốt hơn nữa. Mấy hôm trước, tôi tìm gặp cậu ấy để chia cổ phần, nhưng nói thế nào cậu ấy cũng không chịu nhận. Cậu xem thế nào”

Mạc Bắc hiểu ra vấn đề liền bật cười: “Hãy, anh cứ mặc kệ cậu ta, đừng có để trong lòng làm gì.”

Tiểu Nghiêm nghiêm túc nói: “Làm sao mà anh không lo được? Làm người thì phải biết đạo lý. Cậu ấy chịu trách nhiệm với tôi cũng phải có điểm dừng chứ. Trước đây, gia đình tôi không có khả năng kinh tế, nhưng bây giờ thì làm ăn khấm khá rồi. Làm sao có thể sống dựa vào người ta mãi thế được? Cậu nói xem có đúng không?”

Mạc Bắc cau mày: “Anh xem, anh xem, em tới chỗ anh dùng bữa chẳng qua muốn một không khí thật mộc mạc, yên tĩnh, không ngờ anh lại đưa em bài toán khó thế này. Anh đưa cho em, phía Vu Trực lại không chịu nhận, chỗ anh cũng không chịu nhận lại, em chẳng phải là rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan sao?”

Nghe thấy Mạc Bắc nói vậy, Tiểu Nghiêm cũng sực nhớ ra mấu chốt, cảm thấy vô cùng ảo não. Mạc Bắc tiện tay đẩy anh ra phía bên ngoài, đến chỗ Mạc Hướng Văn không nghe thấy mới thì thầm nói: “Em khó khăn lắm mới dỗ dành được bà xã ra ngoài dùng bữa, anh đừng có ở đây làm kỳ đà cản mũi nữa.”

Tiểu Nghiêm bật cười: “Mạc tiên sinh à, rốt cuộc cậu đã kết hôn từ lúc nào thế?”

Mạc Bắc nghiêm nghị trả lời: “Từ rất lâu rồi.”

Tiểu Nghiêm đành bỏ cuộc, định nhường đường cho vợ đưa món canh Đông Âm Công vào, nhưng Mạc Bắc đã đỡ lấy ngay, đích thân anh mang vào trong.

Mạc Phi đang nhai món thịt lợn nướng ngon lành, ngẫu nhiên. Mạc Bắc ngồi xuống bên cạnh, cầm lấy giấy ăn lau miệng cho Mạc Phi, rồi tiếp tục câu chuyện ban nãy.



“Anh có một người bạn vẫn luôn trợ giúp tiền bạc cho gia đình họ. Ban đầu chỉ là muốn bồi thường vì bạn anh do hồi trẻ nông nổi đã gây tai nạn cho Tiểu Nghiê, nhưng nhìn thấy gia đình họ làm ăn đứng đắn, Tiểu Nghiê tàn mà không phế, còn học được cách nấu các món ăn Thái, cho nên hết lòng giúp đỡ. Và sự thật đã chứng minh, họ không phụ công ơn, lại còn tạo phúc cho rất nhiều thực khách. Em thấy như vậy có đáng không?”

Mạc Hương Văn nghe xong liền thốt lên: “Đằng sau đó ẩn chứa biết bao nỗ lực chứ?”

Mạc Bắc trầm ngâm: “Mỗi bước đi đều để lại dấu ấn nhưng lâu dần cũng mờ nhạt đi.”

Mạc Hương Văn nhìn con trai ăn ngon lành nên bản thân cô vốn ít khi ăn đồ nhiều dầu mỡ nhưng hôm nay cũng phá lệ gắp một miếng thịt nướng ăn, rồi đưa lời khen ngợi: “Quả thật là tay nghề rất tuyệt!” Cô còn chan nước cà ri trộn với cơm, gắp thêm vài miếng thịt nướng, ăn thi với Mạc Phi xem ai nhanh hơn.

Mạc Bắc hầu như không động đũa đến những món này, chỉ mỉm cười nhìn Mạc Hương Văn chẳng khác gì con nít đang ganh đua cùng Mạc Phi. Anh nhìn cảnh tượng hai người thân yêu nhất đang ăn uống vui vẻ trước mặt mình, rồi lại quay sang nhìn cảnh vật diễm lệ bên sông Hoàng Phố, cảm thấy mãn nguyện vô cùng.

Lúc thanh toán, Tiểu Nghiê kiên quyết không lấy tiền, Mạc Bắc thì nhất định đòi trả, hai người cứ đưa qua đẩy lại mãi. Cuối cùng, Mạc Hương Văn đứng bên cạnh đưa ra biện pháp dung hòa: “Thôi anh giảm 20 % giá tiền đi.”

Đây là một biện pháp khá hay, Tiểu Nghiê đành phải đồng ý.

Lúc ra ngoài, Mạc Hương Văn liền nói: “Anh ấy vô cùng tri ân anh.”

“Làm ăn thì không nên như vậy, như thế kiểu gì cũng chịu thiệt.”

Khi vào xe, Mạc Hường Văn ngồi lên ghế đằng trước, vì hôm nay quá đổi mỗi mệt, nên cô chỉ hỏi Mạc Phi vài câu liên quan đến học tập rồi nhắm mắt ngủ quên luôn. Mạc Bắc liền ra hiệu cho Mạc Phi im lặng. Cả hai bố con đều không nói lời nào để cho người phụ nữ duy nhất và quan trọng nhất đối với cả hai người trên xe được nghỉ ngơi, tịnh dưỡng.

Vào khoảng thời gian dừng lại chờ đèn xanh, chốc chốc Mạc Bắc lại quay sang nhìn cô, mái tóc cô có phần hơi rối, rú lòa xòa lên mặt, thế nhưng anh vẫn nhìn rõ đôi lông mày kiên nghị của cô. Từ góc độ này nhìn cô đúng là đẹp nhất. Mỗi lần mỗi mệt, rệu rã, khuôn mặt cô thường hơi ửng đỏ, giống như được phủ lên một lớp phấn hồng, trông vô cùng xinh đẹp.

Mạc Bắc thư thái tinh thần, bất giác nhoén miệng cười, ai ngờ bị Mạc Phi nhìn thấy, cậu bé liền hỏi: “Bố ơi, bố cười cái gì thế?”

Mạc Bắc thì thầm hỏi lại con trai: “Mẹ con chẳng phải rất đẹp sao?”

Mạc Phi liền ưỡn ngực: “Bố à, mẹ của Phi Phi đương nhiên là xinh đẹp rồi.”

Mạc Bắc lại hỏi thêm: “Thế còn bố thì sao?”

Mạc Phi ôm lấy cổ của anh thì thầm: “Bố là anh chàng cực kỳ đẹp trai, còn đẹp trai hơn cả đại minh tinh”. Sau đó, cậu bé lại tự hào nói thêm: “Cho nên con cũng rất đẹp trai.”

Mạc Hường Văn chợt tỉnh giấc, vừa hay nghe thấy hai bố con anh đang tự đàn tự khen, cô thầm nghĩ, đây là một thói quen không tốt nên lên tiếng nhắc nhở: “Đàn ông con trai coi trọng sắc đẹp như thế làm cái gì?”

Mạc Phi thè lưỡi nhưng vẫn có lý do: “Bởi vì bố mẹ đều xinh gái đẹp trai, cho nên con cũng đẹp trai, con tự hào cũng không được sao? Mẹ à, cái

này đâu thể gọi là kiêu ngạo được.”

T-T

Khi về đến trước cửa khu nhà, Mạc Bắc dừng xe lại, Mạc Phi nhanh nhẩu nói: “Con lên nhà trước mở cửa nhé!” Nói rồi, cậu bé cặp chiếc cặp sách bé nhỏ của mình, mở cửa xe chạy nhanh về phía trước.

Mạc Hương Văn chỉ kịp nói một câu: “Cẩn thận đấy!” nhưng con trai cô đã xông vào cầu thang rồi.

Cô lắc lắc đầu, định xuống xe luôn nhưng Mạc Bắc liền chặn lại. Cô nhìn anh, sắc trời tối mịt, nơi bọn họ dừng xe không có ánh đèn, lại quay lưng về phía mặt trăng cho nên chẳng nhìn rõ được gì.

Mạc Bắc mừng thầm, nhìn không rõ thì mới ổn. Trước khi cô kịp phản ứng, anh liền xông tới hôn cô.

Mạc Hương Văn muốn đẩy ra, nhưng anh vừa tiến lại gần, cô đã mềm lòng, toàn thân không có chút sức lực nào cả. Nhiều khi con người muốn giãy giụa thoát khỏi điều gì đó cũng chỉ là vô ích. Lần này anh đã quá trực tiếp, trực tiếp đến mức bá đạo, dùng lưỡi mở đường, quyến luyến cùng chiếc lưỡi của cô.

Cô gần như đã quên mất, ngày xưa nụ hôn của anh cũng mãnh liệt, nồng ấm như thế. Còn lúc này, sự nhiệt thành nơi anh đang dần xóa đi dĩ vãng, xóa đi từng chút từng chút một, rồi tiếp đó châm lên một ngọn lửa mới, chỉ trong chốc lát, bầu trời như sáng lên, lấp lánh trước mắt cô. Anh nắm chặt lấy tay cô, không để cho cô chút đường lui nào cả.

Hai người cứ như vậy hôn nhau, say đắm đến mức cả người như bay bổng phiêu linh giữa không trung, dường như đã tận hưởng hết nỗi khát khao cả cuộc đời.

Thời gian như đang ngưng đọng, trái tim cũng theo đó mà ngừng đập. Mạc Hương Văn thân người mềm nhũn, ngã trong vòng tay anh, mãi cho tới khi anh dừng lại.

Hai người cứ im lặng ngồi đó, hai tay không biết từ khi nào đã đan chặt lấy nhau, quấn quýt không chịu buông ra. Cứ ôm nhau thắm thiết thế này thì khoảng cách trái tim cũng gần lại hơn, họ dường như nghe rõ được nhịp đập trái tim của người kia.

Bây giờ thật sự chẳng thể nào cắt đứt được mối quan hệ này nữa. Mạc Hương Văn không hề rút bàn tay lại, cô cứ để im tay mình trong bàn tay vô cùng ấm áp của anh. Mạc Bắc nắm chặt bàn tay cô, cô cúi đầu xuống, xấu hổ, thẹn thùng đến mức không nói được câu gì.

Vừa hay điện thoại reo lên, phá vỡ sự yên tĩnh giữa hai người. Cả hai cùng tìm di động, thì ra là di động của Mạc Hương Văn. Chuông điện thoại vang lên khúc ca nhẹ nhàng: “Xin anh hãy nghĩ cho kỹ, nhìn cho thấu, ánh trăng kia nói hộ lời trái tim em.”

Mạc Hương Văn nhận điện thoại, đầu dây kia là giọng nói của Mai Phạm Phạm: “Văn Văn, mình đã hẹn gặp bọn họ lúc một rưỡi chiều ngày mai. Cậu có rảnh đi cùng mình không?”

Mạc Hương Văn định thay đổi tay cầm di động, nhưng anh không chịu buông ra, cô đành phải điều chỉnh lại dáng người đáp: “Mình biết rồi, ngày mai sẽ gọi điện cho cậu, chúng ta cần phải lên kế hoạch từ trước.”

Mai Phạm Phạm nghe thấy cô đồng ý một cách sáng khoái, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, ngây ra một lúc rồi mới nói: “Ừm, vậy được.”

Mạc Hương Văn nhanh gọn dập máy, thế nhưng Mạc Bắc vẫn không chịu buông tay ra, cô liền dùng bàn tay còn lại vỗ nhẹ lên nói: “Anh đừng làm thế.”

“Ngày mai em chỉ đến đó làm nhân chứng thôi đấy, nhớ kỹ là không được thay nạn nhân chấp nhận làm bất cứ điều gì khác.”

Thì ra anh đã nghe hết cuộc nói chuyện.

Mạc Hương Văn dựng thẳng lưng lên theo bản năng trở về trạng thái bình thường, giống y như chú mèo đang đề phòng, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công hoặc rút lui.

Mạc Bắc lại nói thêm: “Những người như Tiểu Nghiêm rất đáng nhận được sự giúp đỡ, giúp được người nào hay người đấy, coi như tạo phúc cho xã hội.”

Mạc Hương Văn hoàn toàn hiểu rõ ý của anh, cô biết được anh đang muốn ngầm ám chỉ điều gì. Cô mỉm cười rồi đáp: “Em tự biết chừng mực, em còn phải chăm sóc Phi Phi nữa mà.”

“Em là nữ anh hào vô địch, không sợ cái gì hết, cứng rắn hơn thép”. Anh vừa nói, trên mặt lại nở nụ cười.

Tuy nhiên, đối với phái nữ thì đây không phải là một phép ẩn dụ hay, Mạc Hương Văn nghiêm mặt lại, Mạc Bắc liền buông tay cô ra, chập hai tay lại rồi nói: “Để anh tự đưa tay chịu trời, ngồi đây đợi em phán xử vậy.”

Nói xong, Mạc Bắc lại cảm thấy vô cùng lo lắng. Anh đang muốn do thám, chỉ sợ vừa nói xong, cô lại nghiêm mặt lại, lạnh lùng nhìn anh. Thế nhưng cô không hề làm vậy, chỉ bất lực quay mặt sang một bên, tỏ ra then thừng, xấu hổ.

Trái tim của người đàn ông vừa mới mạo hiểm thăm dò kia bỗng nhiên ấm hẳn lại, liền vừa huýt sáo vừa yêu đời ngắm ánh trăng vàng vạc giữa bầu trời. Có điều, anh vẫn cảm thấy phiền não bởi chỗ ngồi này, không gian này quá chật hẹp, khiến anh chẳng thể nào ôm cô vào lòng được.

Anh tự an ủi mình, hai người vẫn còn nhiều thời gian mà, cần gì phải buồn bã vì một chỗ ngồi chật hẹp trên ô tô lúc này chứ?

Anh liền xuống xe, đưa người phụ nữ đang thẹn thùng đỏ mặt về nhà bình yên.

T-T

Suốt cả khoảng thời gian sau đó, trái tim Mạc Hương Văn vẫn chẳng thể nào bình tĩnh lại được, ngay cả lúc rửa mặt, cô cũng cảm nhận được hai má của mình nóng rục lên. Ngẩng đầu nhìn vào gương, hình ảnh cô hiện lên tươi tắn, xuân phong mỹ mãn.

Làm sao lại có thể như vậy được chứ?

Cô lắc lắc đầu để bản thân có thể trấn tĩnh lại.

Trước khi đi ngủ, cô vào kiểm tra bài vở cho Mạc Phi, thằng bé liền nói: “Bố đã kiểm tra cho con từ lâu rồi.”

Cô đột nhiên cảm thấy hoảng hồn, tức khắc nhớ lại lời nói của con trai trong xe trước đó, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Lẽ nào, Mạc Phi còn nhập tâm hơn cả cô, không ngờ lại thật sự coi Mạc Bắc là bố đẻ của mình, cho dù không hề hay biết gì về chuyện xưa kia?

Cô liền hỏi con trai: “Tại sao con lại cảm thấy trông mình giống bố chứ?”

Mạc Phi nghiêng nghiêng đầu nói: “Chính cô giáo Cát đã nói vậy. Cô nói với con rằng, trông con rất giống bố, có điều cô dặn phải giữ đôi mắt của mình cho tốt, đừng để phải đeo kính giống bố.”

Thì ra là vậy, Mạc Hương Văn vừa an tâm lại vừa cảm thấy thấp thỏm, khẽ thở dài một tiếng. Cô thầm nghĩ, nếu như lúc này cô nói với Mạc Phi

rằng “Chú bốn mắt ở phòng 403 chính là bố của con, tuyệt đối không phải người bố thay thế nào hết mà chính là bố ruột của con” thì không biết con trai cô sẽ phản ứng ra sao nữa?

Hôm nay, Mạc Phi đã chơi đùa hơi nhiều, mệt quá nên vừa đặt lưng xuống là ngủ luôn, trông chẳng khác nào một chú heo con cả.

Mạc Hương Văn nhìn con ngủ, mỉm cười lắc lắc đầu rồi với tay tắt đèn. Cô nghĩ, trước mắt không cần để tâm nhiều đến vấn đề này nữa.

Khi quay về phòng của mình, nằm trên giường, cô nhẹ đưa tay lên sờ vào đôi môi của mình, nơi anh đã đặt nụ hôn nồng nàn lên đó.

Từ trước đến nay, dường như Mạc Bắc chưa bao giờ che giấu tình cảm anh dành cho cô.

Mạc Hương Văn hoàn toàn kinh ngạc trước ý nghĩ này của bản thân.

Có lẽ, anh thật sự yêu cô? Chỉ trong khoảng thời gian có vài tháng, anh đã hoàn toàn phải lòng cô?

Nhưng điểm bắt đầu của cô với anh không chính đáng, lúc ấy anh đã có người trong lòng rồi, chỉ là muốn dùng cô làm vật thay thế mà thôi. Có điều, thời gian đã qua lâu, anh tốn nhiều công sức như vậy là vì cái gì chứ, nếu đó không phải là tình yêu?

Mạc Hương Văn lắc lắc đầu để xua mọi suy nghĩ ấy ra khỏi tâm trí. Rồi cô chợt nhớ đến chuyện của Mai Phạm Phạm.

Mạc Bắc nói rất đúng, phải giúp đỡ những người đáng được giúp đỡ thì mới gọi là tạo phúc cho xã hội.

Lúc trước, Mai Phạm Phạm gọi điện thoại tới, cô ấy nói thật sự là không còn đường lui. Một chuyện cơ mật như vậy, giải quyết riêng với

nhau không phải thỏa đáng hơn sao? Phải mời cô đến thế này, hư trương thanh thế chỉ là một nguyên nhân, nguyên nhân lớn hơn có lẽ muốn cô làm một người chứng kiến hành vi phạm tội này, để cho chị Phi Phi có thêm nhiều âu lo, sợ hãi. Đối phó với một người thì dễ, với hai người thì sẽ khó khăn hơn, trong tay chị có những bức ảnh của Mai Phạm Phạm, Mạc Hương Văn là nhân chứng chứng kiến vụ giao dịch, tổng tiền của chị Phi Phi. Đương nhiên chị cũng là người biết được quá khứ xưa kia của Mạc Hương Văn. Đây đúng là một dây chuyền kỳ lẩn nhau, lập thành thế ba chân, không ai trốn tránh nổi.

Mai Phạm Phạm đưa ra quyết định này là vì biết rõ cô sẽ đưa tay giúp đỡ, đương nhiên cũng vì quá đổi hiếu con người của cô.

Nghĩ đến đây, cô lại bật ra một tiếng thở dài. Mai Phạm Phạm làm vậy liệu có phải là đang lợi dụng lòng tốt của cô không?

Mạc Hương Văn chỉ biết mỉm cười cay đắng. Bản thân cô luôn tỏ ra như một nữ anh hào giống Mạc Bắc vừa hình dung, sao còn trách người khác đến cầu cạnh, nhờ vả chứ?

Cô tự biết rằng phải lui về sau một chút, thế nhưng tên đã nằm trên cung, không thể nào không bắn ra. Nếu như cô đã quyết ra tay nhân nghĩa thì làm gì có đạo lý thu lại được? Mạc Hương Văn liền suy nghĩ, tính toán đôi chút về việc ngày mai.

T-T

Sáng hôm sau, cô đã sắp xếp xong tất cả mọi công việc, sau đó dặn dò Trâu Nam tự động gọi thức ăn lên, nhân khoảng thời gian rảnh đó gọi điện cho Mai Phạm Phạm.

Cô nói: “Hôm nay chúng ta đến bàn bạc chuyện đó với bọn họ không thể nào tỏ ra cứng rắn được, chỉ có thể làm thế này chúng ta kẻ tung người hứng, đưa con số dần dần cao lên.”



Tất nhiên, Mai Phạm Phạm cũng hiểu rõ chuyện này liền nói: “Mình hiểu ý, cậu chịu giúp đỡ mình là đã nghĩa khí lắm rồi. Mấy năm nay mình luôn cố gắng đi theo chính đạo, cắt đứt mọi dây dưa với những người trước kia. Người duy nhất có thể giúp đỡ mình lúc này chỉ có mình cậu, ngoài cậu ra mình thật sự chẳng biết phải tìm ai khác.”

Mong rằng cô ấy thật sự suy nghĩ như vậy.

Trước khi đến nơi hẹn, Mạc Hương Văn đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, giúp bản thân vững tâm, bình tĩnh hơn. Thật không ngờ, Mai Phạm Phạm dường như có tâm linh cảm ứng với cô vậy, hôm nay cũng giống cô, trang điểm đơn giản, nhẹ nhàng.

Hai người hẹn gặp nhau ở ngoài quán trà trước, Mai Phạm Phạm kể lại chi tiết tình hình một lần nữa.

“Vốn dĩ mình cũng chẳng muốn làm phiền cậu nhưng lần này chị Phi Phi đã tìm một người giúp sức, có lẽ là tâm phúc của chị ta, giờ trò lưu manh, nói chuyện không chịu nể mặt ai cả, lại còn quen thân với phóng viên báo đài trong giới này. Biết được mình vừa mới khởi nghiệp, những người trong giới báo đài không hề quen thân mình, cũng chẳng thực lòng đối đãi. Thông thường nhìn thấy người mới như mình đã được nổi tiếng, nhiều người chỉ muốn giơ chân đạp cho vài phát mà thôi”. Nói đến đây, người đẹp Phạm Mỹ thật sự cảm thấy đau lòng, chua xót.

Đây chính là vấn đề hay gặp phải của những người đứng ở trên cao luôn cảm thấy giá lạnh. Lạnh là vì cô đơn một mình không người dựa dẫm, nhìn xuống dưới thì bốn bề đầy rẫy hiểm nguy.

Mạc Hương Văn nghĩ, có lẽ đây cũng là một trong những lý do chủ yếu khiến Phạm Mỹ coi trọng nghề nghiệp của bản thân cô. Tìm những người chuyên ủng hộ cô ấy trong làng giải trí hay là Chúc Hạ đều là không

tưởng, chỉ có cô, một người đã lăn lộn trong ngành giải trí khá nhiều năm, có đôi chút quan hệ sâu xa để làm một con hổ giấy mà thôi.

Thế nhưng, điều hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn họ chính là, người ta cũng chẳng hề đơn thương độc mã tới, mà chuẩn bị kỹ càng, đầy đủ. Xuất hiện tại quán trà hẹn trước, bên cạnh chị Phi Phi ăn mặc trang điểm giản dị là một người đàn ông với khuôn mặt nghiêm nghị, đang mặc trên người bộ vest, độ tuổi cũng đã ngoài năm mươi.

Mai Phạm Phạm và Mạc Hướng Văn quay sang nhìn nhau, cả hai đều không nói lời nào. Người lên tiếng chào hỏi trước lại là người đàn ông kia: “Mai tiểu thư, đem theo chị em tốt đến đây uống trà, đúng là niềm vinh hạnh của tôi đây.”

Mấy năm nay, chị Phi Phi trông đã già đi đôi chút, đã bắt đầu xuất hiện dáng vẻ thô kệch của người phụ nữ tuổi trung niên. Chị hất hất cằm về phía ghế ngồi rồi nói: “Ngồi đi!” Sau đó, chị quay sang nhìn Mạc Hướng Văn, tỏ vẻ ngạc nhiên: “Thảo Thảo?”

Mạc Hướng Văn mỉm cười: “Xin chào, chị Phi Phi.”

Chị Phi Phi cũng mỉm cười: “Thì ra em vẫn chịu ra giúp đỡ người chị em của mình như vậy. Năm xưa, bạn trai cô ta mua bạch phiến, cô ta hết tiền, may mà có số tiền môi giới cho em cứu kịp thời đấy!”

Chỉ một câu nói ngắn gọn như vậy đã khiến cho Mai Phạm Phạm biến đổi cả sắc mặt.

Mạc Hướng Văn nghe vậy, mặt không hề biến sắc, vẫn mỉm cười, nói chuyện bằng một thái độ chẳng mấy quan tâm: “Chuyện từ thuở tám hoánh nào rồi mà chị vẫn còn nhớ thế sao? Có điều, em vẫn còn nhớ rõ năm xưa đã nhận được không ít sự quan tâm của chị. Bây giờ gặp lại mấy người bạn cũ, em vẫn thường xuyên nói đến chị đấy.”

Mai Phạm Phạm thăm thán phục khả năng tùy cơ ứng biến của Mạc Hương Vãn, dùng lời nói mềm mỏng giả bộ che giấu hết mọi chuyện, khiến cho chị Phi Phi cảm thấy hơi lay động, bắt đầu suy đoán ý đồ của cô.

Người đàn ông kia liền ho một tiếng, gọi nhân viên phục vụ đưa món ăn lên, mấy món điểm tâm ấy không rẻ tiền chút nào. Mai Phạm Phạm và Mạc Hương Vãn nhìn nhau gật đầu, sau đó Mai Phạm Phạm liền đi thẳng vào vấn đề.

“Chị Phi Phi, em vừa mới nổi tiếng đôi chút, chị đã bắt em phải cắt thịt dăng chị rồi, như vậy thật chẳng nhân đạo chút nào.”

Người đàn ông kia đỡ lời: “Cái này chúng ta phải gọi là có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, Mai tiểu thư đừng nói khó nghe như vậy. Bạn bè cũ gặp khó khăn thì cũng nên giúp đỡ đôi chút chứ?”

Mai Phạm Phạm xéch ngược mày lên: “Em đâu thể nào xẻ thịt cắt da ra được, như vậy sẽ chảy máu đấy. Hai người muốn em chết ngay tại đây à?”

Người đàn ông bật cười, đã hơn năm mươi mà còn có vẻ vô lại thế này đúng là vô cùng đáng ghét, ông liền nói luôn:

“Tiềm năng của cô lớn, sau này sẽ bồi bổ lại được mà, sợ cái gì? Chỉ e là bây giờ không chịu đau đớn thì tất cả công sức trước đây đều đổ xuống sông xuống bể mà thôi.”

Mai Phạm Phạm cũng không vừa: “Vậy hai bên chúng ta mỗi người tự đâm một nhát, mọi người đều chảy máu thì mới gọi là đủ nghĩa khí chứ.”

Suốt cả quá trình đó, Mạc Hương Vãn chỉ ngồi nhìn, không nói gì cả. Chị Phi Phi ngồi đối diện với cô cũng im lặng. Mấy lần hai người đưa ánh mắt qua đánh giá đối phương, bất ngờ bắt gặp nhau. Đối diện với nụ cười

mềm mòng của Mạc Hường Vãn, ánh mắt của chị Phi Phi lạnh lùng, không đưa ra thêm bất cứ thái độ nào khác.

Ngay lúc Mai Phạm Phạm chuẩn bị đấu khẩu tiếp với người đàn ông kia, Mạc Hường Vãn liền nói chen vào một câu: “Chị Phi Phi, chị cũng phải nể tình xưa nghĩa cũ chút đi, sau này mọi người còn có thể giúp đỡ lẫn nhau. Bây giờ, Phạm Mỹ mới vừa nổi tiếng trong lĩnh vực này, mọi việc vẫn còn gặp nhiều khó khăn lắm.”

Chị Phi Phi liền hoài nghi: “Lĩnh vực của hai người?”

Mai Phạm Phạm tỏ ra đắc ý nói: “Bộ phim truyền hình trước đó của em là ký với công ty cô ấy, Vãn Vãn đã làm trong ngành này mấy năm nay rồi, có cô ấy đứng ra làm chứng, chị Phi Phi coi như cũng yên tâm rồi còn gì?”

Cô lặng lẽ đánh mắt qua ra hiệu cho Mạc Hường Vãn. Mạc Hường Vãn đang chú ý thái độ của chị Phi Phi. Chị quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh, người này liền cau mày nói: “Hả? Xin hỏi vị tiểu thư này đang làm ở đâu?”

Mạc Hường Vãn đã nhận được ám hiệu của Mai Phạm Phạm, bọn họ vẫn có đôi chút tâm linh tương thông, cô liền nói với người đàn ông kia rằng: “Phạm Phạm là nghệ sỹ mà Vu phu nhân, bà chủ của em rất coi trọng, cho nên về việc công hay việc tư, thì em vẫn phải đến đây một chuyến để uống ly trà giữ hòa khí này,”

Người đàn ông kia liền hỏi: “Vị Vu phu nhân nào?”

“Chính là Vu phu nhân nhà họ Chúc đó, chồng của chị ấy chính là ông chủ của em. Trước đó, để trợ lực giúp Mai Phạm Phạm, hai vợ chồng họ còn mượn sức mạnh của giới truyền thông cơ.”

Người đàn ông quay sang nhìn chị Phi Phi, chị Phi Phi lại quay đầu ra phía cửa sổ, một mình ngắm phong cảnh. Phản ứng khác lạ này Mạc Hương Văn đã nhìn thấy hết và biết được cách ứng phó thích hợp.

Mai Phạm Phạm cũng nhìn ra sơ hở tiếp tục nói: “Chị Phi Phi, số tiền lần trước chúng ta nói chị thấy sao? Chị đã dẫn dắt em một khoảng thời gian, em sẽ không quên ơn đâu, hai chúng ta phải biết tương trợ lẫn nhau thì mới có thể cùng tiến bộ được chứ?”

Người đàn ông kia nghe thấy cô nói vậy lại bắt đầu không kiềm chế được nữa, nhưng sau cùng vẫn bị chị Phi Phi níu lại, chị nói: “Chúng ta quay về suy nghĩ thêm đã, trước khi chị đưa ra quyết định sau cùng, chị sẽ giữ vững quy tắc trong ngành, em cứ an tâm.”

Nghe thấy vậy, hai cô gái liền âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị đứng lên ra về, thế nhưng đột nhiên chị Phi Phi lại gọi một tiếng “Thảo Thảo”. Mạc Hương Văn khựng lại đôi giây rồi quay đầu lại, vừa đúng lúc nhân viên phục vụ đưa thức ăn lên, đặt một một cốc trà vùng trước mặt chị Phi Phi. Chị Phi Phi nhẹ nhàng đẩy cốc trà đó ra phía người đàn ông kia.

Chị nói với Mạc Hương Văn: “Em cứ lo lấy cuộc sống riêng của mình đi, tại sao lại nhúng tay vào việc này?”

Mai Phạm Phạm nghe thấy vậy, sắc mặt lập tức trắng bệch, nhưng Mạc Hương Văn vẫn mỉm cười đáp lại: “Chẳng còn cách nào hết, công việc cần kíp mà”. Vừa nói dứt câu lại đến lượt người đàn ông ngồi bên chị Phi Phi sắc mặt trắng bệch.

Chị Phi Phi mặt vẫn không đổi sắc, chỉ gật đầu rồi nói với Mai Phạm Phạm: “Chúc mừng em đã tìm được chỗ dựa vững chắc.”

Mai Phạm Phạm che giấu hết những bất an trong lòng, nói với chị bằng một thái độ thích hợp: “Em là người cô đơn một thân một mình, từ trước đến nay vẫn được người khác chăm sóc tận tình, nói ra thì cũng phải

nói lời cảm ơn người trước giờ vẫn luôn hết lòng quan tâm đến em, chị Phi Phi, em nói thế có đúng không ạ?”

Chị Phi Phi không thèm nói chuyện thêm với cô nữa, quay sang nói với người đàn ông lộ rõ sắc mặt chán nản bên cạnh: “Mau ăn đi, để nguội lại dính hết vào răng đấy.”

Lúc này, Mạc Hướng Văn và Mai Phạm Phạm chẳng buồn để tâm đến hai người họ nữa, nhanh chân bước ra khỏi nhà hàng.

T-T

Mặt trời bên ngoài đang lúc gay gắt, Mai Phạm Phạm đưa tay lên che ánh nắng, rồi nói với Mạc Hướng Văn: “Đi thôi, Văn Văn, mình mời cậu một ly cà phê, mọi chuyện hôm nay thuận lợi quá! Tại sao cậu lại thông minh thế chứ? Biết dùng cái tên Chúc Hạ để chế áp bọn họ. Mình chỉ còn thiếu đúng một người có oai lực giúp mình nói những lời hù dọa họ nữa mà thôi.”

Mạc Hướng Văn không đáp lại lời khen ngợi của Mai Phạm Phạm. Đây chẳng qua là do cái khó ló cái khôn mà thôi, không ngờ có thể khiến cho đối phương lúng túng không biết phản ứng ra sao, hiểu lầm rằng Mai Phạm Phạm có một hậu thuẫn vững chắc. Huống hồ lúc này, cô cũng đang thật sự làm việc cho Kỳ Lệ, chỉ cần đối phương cho người đi điều tra là sẽ tin những lời cô nói đến tám chín phần là sự thật.

Làm gì có ai dám đắc tội với nữ minh tinh mà Chúc đại tiểu thư đang hết lòng nâng đỡ chứ? Cô chẳng qua là đi làm chuyện công thôi, người ta sẽ chẳng chĩa mũi nhọn về phía cô đâu. Những chuyện như thế này không nên nhúng tay vào sâu quá vẫn tốt hơn.

Thế nhưng cô cũng có một nghi ngờ: “Hai người họ làm như vậy rõ ràng là phạm điều cấm kỵ, những vị khách hàng năm xưa của cậu đều có lai lịch không tầm thường, bọn họ sao có thể dám động chạm đến chứ?”

Mai Phạm Phạm lộ rõ nét khinh bỉ, “hừm” một tiếng rồi nói: “Vì món lợi trước mắt, chị ta đâu còn để ý gì đến đạo lý giang hồ nữa? Chẳng biết người đàn ông kia có lai lịch thế nào, nhìn dáng vẻ trông cũng là một người nho nhã, vậy mà mẹ kiếp, toàn làm những chuyện bẩn thỉu.”

Đây là việc mà Mạc Hương Vãn không muốn tìm hiểu sâu thêm cô đưa tay lên nhìn đồng hồ: “Thời gian không còn sớm nữa, mình phải quay về làm việc đây.”

Mai Phạm Phạm nắm chắc lấy tay cô: “Vãn Vãn, vào những thời khắc nguy ngập chỉ có cậu là chỗ dựa vững chắc của mình mà thôi.”

Mạc Hương Vãn không biểu lộ cảm xúc gì, gạt tay cô ra.

Mai Phạm Phạm cảm nhận được chút lãnh đạm trong thái độ của Mạc Hương Vãn, thái độ tỏ ra hơi đau lòng: “Đó là tình nghĩa bạn bè cũ bao năm nay của chúng ta mà.”

Mạc Hương Vãn cười: “Đúng vậy đấy!”

Mai Phạm Phạm nói thêm: “Thôi không phiền cậu nữa, cậu muốn thế nào thì cứ làm như vậy đi”. Trước lúc đi, cô nhắc nhở Mạc Hương Vãn: “Với tư cách là một người bạn thân, mình nhắc nhở cậu, trời đất sắp thay đổi rồi đấy, cậu hãy chọn một bên mà đứng vào đi.”

Trên đường quay về công ty, Mạc Hương Vãn suy đi nghĩ lại ẩn ý trong câu nói này của Mai Phạm Phạm. Những gì Mai Phạm Phạm có thể nhắc nhở cô không gì khác ngoài chuyện công việc. Cô ấy thường xuyên đi theo Chúc Hạ nên mọi điều mắt thấy, tai nghe đều là những thứ mà Mạc Hương Vãn chẳng thể nào biết được.

Vốn dĩ, cô chưa bao giờ cố gắng thấu hiểu vấn đề, chỉ cố gắng làm thật tốt công việc của mình. Những việc cần phải biết đã nhiều vô kể rồi, nếu như còn để các sự việc bên ngoài ảnh hưởng đến cuộc sống sinh hoạt

hàng ngày của bản thân thì chẳng phải sẽ sức cùng lực kiệt hay sao? Thế nhưng, vào những lúc quan trọng, nguy nan, cô nhất định phải suy nghĩ cho thật kỹ.

Khi vào công ty, Mạc Hương Văn nhận được cuộc điện thoại mời phỏng vấn, giọng nói của người kia ôn hòa, dịu dàng nhưng cũng rất thận trọng, người đó hỏi cô: “Liệu cô có hứng thú thay đổi một công việc mới không?” Mạc Hương Văn hỏi rõ tình hình công ty của bên họ, đó hoàn toàn không phải một trong những công ty mà cô đã gửi lý lịch tới.

Người đó nói: “Là thế này, chúng tôi tìm được lý lịch của cô ở trên mạng, hy vọng cô có thể tới chỗ chúng tôi phỏng vấn một lần. Chỗ chúng tôi là một công ty chuyên làm quảng cáo theo mô hình nhỏ, không biết cô có hứng thú với lĩnh vực này không?”

Lời nói hết sức thành thật khiến Mạc Hương Văn cảm thấy rất có cảm tình, cô hỏi người đó thời gian, địa điểm cụ thể để phỏng vấn.

Khi quay về phòng làm việc, các đồng nghiệp khác vẫn đang bận rộn với công việc của mình. Cuối tuần này là lễ khai mạc chương trình nghệ thuật mà công ty đã lên kế hoạch chuẩn bị từ rất lâu, tất cả các phòng ban hữu quan đều dốc toàn lực tiến hành, giống như cả công ty đang gồng mình lên gánh một trách nhiệm lớn lao.

Trâu Nam cầm một bức thư đến trước mặt Mạc Hương Văn, nhẹ nhàng đưa cho cô.

Mạc Hương Văn điềm nhiên nhận lấy, không hề bất ngờ, cũng chẳng kinh ngạc. Đây là Đơn xin thôi việc của Trâu Nam.

Cô hỏi Trâu Nam: “Đã tìm được chỗ làm mới chưa? Với tình hình kinh tế hiện nay, tìm việc làm không dễ đâu.”



Khuôn mặt Trâu Nam có đôi chút ưu phiền: “Vẫn chưa chị ạ, thế nhưng em không muốn làm ở đây nữa. Em sẽ nghĩ tới...”

Cô không nói thêm nữa nhưng Mạc Hường Vân hoàn toàn có thể hiểu được.

Trâu Nam hít một hơi thật sâu rồi nói: “Lão đại, trước đó Giám đốc Tổng thường hay gọi em sang giúp đỡ, em hiểu ý của anh ấy. Nếu như sau này không có gì thay đổi, em đi cũng không được mà ở cũng chẳng xong.”

Mạc Hường Vân gõ nhẹ lên mặt bàn, một cái, hai cái, gần như đã hiểu thấu được điều gì. Cô hỏi: “Bên chỗ Tổng Khiêm còn làm công việc gì khác nữa sao?”

“Bọn họ thường xuyên nhận thêm công việc ở bên ngoài, làm mấy chương trình hội diễn văn nghệ hoặc quay phim quảng cáo.”

“Cho nên, ngay đến lễ tang của nghệ sỹ trong công ty cũng đến lượt Sử Tinh bên Bộ phận Hành chính đảm nhiệm?”

“Lão đại, chị có biết Sử Tinh với Hứa Hoài Mẫn là nguyên lão nhà ai không?”

“Ừm, chị biết rồi. Trước kia, em cho rằng chị với Tổng Khiêm chính là nguyên lão của bên còn lại đúng không nào?”

Khuôn mặt Trâu Nam bỗng đỏ bừng lên, mặc nhiên thừa nhận điều đó. Tất cả những gì Trâu Nam làm đều để phối hợp nhịp nhàng với con đường của cấp trên đi. Mạc Hường Vân hòa nhã nói: “Hôm nay, chị sẽ phê chuẩn Đơn xin nghỉ việc của em trên hệ thống eHR[1], lập tức có hiệu lực ngay”. Cô nghĩ một hồi rồi nói tiếp: “Em vẫn định làm ngành này sao?”

[1] Phần mềm quản lý nhân sự.

Trâu Nam do dự một hồi rồi nói: “Em vừa mới tốt nghiệp đã làm công việc này, nếu như chuyển qua ngành khác có lẽ sẽ khó khăn”.

Rõ ràng, biết rằng trước mắt sẽ gặp nhiều trở ngại, vậy mà cô bé vẫn lấy hết dũng khí đến đây nộp Đơn xin thôi việc, dù biết Trâu Nam đã không thể nào chịu nổi áp lực của công việc này.

Con người một khi đã tỉnh ngộ, biết rằng đạo không hợp thì chẳng thể nào cùng nhau làm việc được, vẫn có thể giữ được bản tính lương thiện. Vào thời khắc khó khăn, nguy nan nhất vẫn đưa ra lựa chọn rõ ràng, điều này không hề đơn giản, dễ dàng chút nào.

Sau khi Trâu Nam đi, Mạc Hương Văn liền gọi điện thoại cho Mạc Bắc hỏi: “Lần trước, anh nói có công ty đang tìm một người có chức vị như em đúng không?”

“Em quyết định rồi sao?”

“Em giới thiệu một người sang thử được không?”

Mạc Bắc thở dài, dù đang nói chuyện qua điện thoại nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng anh lẩm bẩm: “Em đúng là...”

Mạc Hương Văn khẽ khàng thỉnh cầu: “Em đảm bảo người đó hoàn toàn thích hợp với công việc này”. Cô thầm nghĩ, anh sẽ cảm thấy rất khó xử, nhưng chắc hẳn sẽ thấu hiểu cho cô.

Quả nhiên, Mạc Bắc nói: “Anh hoàn toàn tin tưởng em.”

Không biết vì sao, cô cảm thấy đôi chút đặc ý, vui vẻ, lại nói thêm: “Hôm nay, em đã nhận được lời mời phỏng vấn của một công ty khác.”

Mạc Bắc cũng cảm thấy hân hoan: “Chúc em mã đáo thành công, mộng ước thành thật.”

Cô thầm nghĩ, được gặp và yêu anh cũng có thể coi như mộng ước thành thật rồi chẳng? Thế nhưng cô vẫn cầm điện thoại không nói gì thêm, dần dần tận hưởng lời chúc tụng của anh, trong lòng trào dâng một cảm xúc khó tả khiến cả người cô như đang ở trong mùa xuân ấm áp, dịu dàng.

# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

www.dtv-ebook.com

## Chương 22

Gần đây, Mạc Bắc để quá nửa tâm sức, thời gian vào việc đưa đón và giáo dục Mạc Phi.

Công việc ở phòng luật sư không phải là nhàn nhã, thời thế thay đổi, cuộc khủng hoảng kinh tế toàn cầu khiến cho nhiều công ty chao đảo, nghĩ ra mọi cách để giảm bớt nhân viên, các ràng buộc hợp đồng lao động cũng nhiều lên. Khách hàng cũ của chủ nhiệm Giang đều vì nỗi muộn phiền này mà tìm tới sự giúp đỡ của pháp luật, nói trắng ra thì làm sao có thể dùng pháp luật giải quyết được. Vì vậy, công việc ở văn phòng dạo này cũng khá bận rộn.

Mạc Bắc nhìn thấy đã đến giờ, đang chuẩn bị đi về thì nhìn thấy chủ nhiệm Giang gọi lại: “Tiểu Mạc, gần đây cậu chẳng chăm chỉ chút nào.”

Mạc Bắc mà ông coi trọng, vốn dĩ sức lực hơn người, tinh thần chăm chỉ, nỗ lực làm việc không thua kém một bất cứ một doanh nhân nổi tiếng nào trên thế giới. Khẩu hiệu trong công việc của Mạc Bắc chính là: “Tranh đoạt từng phút từng giây thì mới có thể nhanh hơn người khác một bước được.” Tinh thần làm việc mấy năm nay của anh hoàn toàn có thể làm tấm gương trên toàn thế giới, tất cả các ông chủ của các doanh nghiệp lớn trong nước đều muốn phát cho anh giải thưởng cố vấn tuyệt vời nhất.

Mạc Bắc chính là cánh tay phải đắc lực mà ông không thể nào thiếu đi được. Thế nhưng, kể từ sau khi nhận vụ nhà máy điện khí, ông dần dần nhận ra cánh tay này của mình càng ngày càng không chịu nghe lời, thường đặt ông vào trạng thái lo lắng, bất an.

Lúc đó, Mạc Bắc đã bật cười nói: “Chủ nhiệm Giang quá lo lắng rồi, con người như cháu tự biết mình phải làm gì mà.”

Nhưng ông vẫn cảm thấy lo lắng không thôi: “Bố của cậu không còn ngồi ở chức vị đó nữa.”

Câu nói này vừa thẳng thắn lại vừa thành thật, trong lòng Mạc Bắc tự có dự định riêng của mình.

Thế nhưng tất cả những thứ này bây giờ không còn là điều quan trọng nhất trong cuộc sống của anh nữa. Hiện nay, mỗi ngày được ăn bữa sáng, bữa tối với hai mẹ con Mạc Hường Văn đã trở thành thứ “nước tinh khiết” không thể thiếu đi trong cuộc sống của anh.

Luận về tình cảm, hay đạo lý, Mạc Bắc đều đã tìm ra được vị trí thích hợp, chỉ còn đợi thời cơ chín muồi nữa thôi.

T-T

Buổi tối mấy hôm trước, Mạc Hường Văn ngồi nói với anh những điều tâm đắc trong những cuộc phỏng vấn xin việc. Công ty mà cô vừa mới đi phỏng vấn về là do mấy người trẻ tuổi tách ra khỏi Tổ chức 4A quốc tế thành lập, mục tiêu kinh doanh rất rõ ràng, chuyên cung cấp những dịch vụ cho những ngành nghề truyền thống trong nước. Bọn họ lên mạng tìm những người có năng lực chạy chương trình và phát triển dự án, nên vô cùng muốn tuyển dụng Mạc Hường Văn.

Mạc Hường Văn đã dùng những kiến thức mình học được trên giảng đường phân tích cho anh, đồng thời phân tích cho chính bản thân cô nghe.

“Hai tháng nay, chỉ có mấy ngành này là vẫn giữ được tốc độ phát triển mạnh mẽ, nhu cầu trong nước lớn, còn lâu mới đến trạng thái bão hòa. Người dân coi trọng nhất là vấn đề ăn uống, đương nhiên phải đảm bảo cuộc sống cơ bản nhất. Ngay cả Tập đoàn Liên hợp Lệ Hoa còn đầu tư ở

chúng ta, đương nhiên là vì thị trường chỗ họ đã gặp nhiều khó khăn. Từ đây có thể nhận thấy mấy ngành nghề này vẫn có tiềm năng phát triển lớn trong tình thế nguy ngập hiện nay. Anh bảo em nói vậy có đúng không?”

Anh vừa thưởng thức món sườn sốt tương Vô Tích cô làm vừa khẽ gật đầu.

Mạc Bắc rất ít khi để Mạc Hương Văn phải xắn tay áo vào bếp, bởi vì Mạc Phi thường xuyên nói: “Mẹ con rất bận rộn, khi về nhà còn phải làm đồ ăn, nhiều lúc mệt đến mức không đứng thẳng lên được”. “Mệt đến mức không đứng thẳng lên được” là phép so sánh mà gần đây Mạc Phi mới học được, thường xuyên đem ra sử dụng, hơn nữa còn nói rất thuận miệng, đến mức khiến Mạc Bắc nghe thấy mà đau lòng, thương xót vô hạn.

Mạc Hương Văn thấy Mạc Bắc nhận làm hết các món ăn, lâu dần cũng cảm thấy ngần ngại. Biết anh không thích giặt quần áo, cứ hai ba ngày lại chạy đến tiệm giặt là ở bên ngoài khu ở, thế là cô liền bảo Mạc Phi đem quần áo của anh về bên nhà mình.

Thình thoảng cô cũng kiên quyết giành quyền làm một, hai món ăn.

Mạc Bắc nghĩ, hai người phân chia công việc như vậy rất ổn.

Anh rất thích những món ăn cô nấu, tất cả đều thanh đạm, giản dị, không nhiều dầu mỡ, giống y như con người cô vậy.

Thật ra lúc đầu, anh phản đối cô làm công việc “khai thiên lập địa” cho một công ty mới kiểu này, nhưng sau khi nghe xong phân tích của cô, đành lực bất tòng tâm nói: “Như vậy em sẽ rất bận rộn đấy.”

Cô quay sang nhìn anh, dường như đang định nói câu gì đó, nhưng lại nuốt vào bên trong, sắc mặt hơi ửng hồng, xấu hổ.

Mạc Bắc thầm đoán, phải chăng cô đang định nói những câu dạng như “dù gì cũng có anh rồi”, cho nên anh liền mình đoán ý cô: “Dù gì cũng có anh rồi, em tiếp tục phát triển sự nghiệp đi.”

Mạc Hương Văn cúi đầu tiếp tục ăn cơm, thầm mắng anh một câu “đầu óc có vấn đề”.

Lúc cô rửa bát, anh nhất quyết đòi chui vào căn phòng bếp chật hẹp đó, trước khi đi vào còn bảo Mạc Phi vào trong phòng làm bài tập về nhà.

Anh đứng tựa bên thành cửa nhìn cô, nhìn cho đến khi cô phải ngước đầu lên lờm anh một cái, lúc đó anh liền tiến sát lại, vén mái tóc ra sau hai tai cô, rồi nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên đó. Đôi tai cô lập tức đỏ hồng thẹn thùng.

Anh thì thầm: “Hương Văn, chúng ta hãy làm bạn tốt của nhau trước nhé!”

Mạc Hương Văn mở to đôi mắt nhìn chăm chăm vào anh, trong tay vẫn còn cầm một chiếc bát sứ trắng tinh, nước chảy xuống từng giọt một.

Mạc Bắc nói tiếp: “Cùng nhau dạo phố, đến rạp chiếu phim, cùng tới các tòa bách hóa đi từ tầng một đến tầng cao nhất, em thử quần áo còn anh xách túi cho em. Lúc quay về có thể đến khu đất trống ngắm bờ cầu trắng..”

Mạc Hương Văn lờm anh: “Anh có nhiều thời gian rảnh thế sao?” Thế nhưng giọng điệu lại rất mềm mỏng, dịu dàng.

Anh nhẹ nhàng nói: “Gần đây, anh có nhiều thời gian rảnh, mẹ Phi Phi, anh trình trọng mời em đi tận hưởng thế giới hai người cùng với anh.”

Mạc Hương Văn quay sang phía khác không thèm để tâm đến anh.

Mạc Bắc nhìn cô, ánh mắt ngập tràn yêu thương.

Mạc Hương Văn ko phải là người phụ nữ không biết nói chuyện yêu đương, anh vừa nói mấy lời tình tứ là cô liền đỏ mặt, vừa mới đi vào vấn đề là cô lại hoang mang, thẹn thùng. Thời thanh xuân tươi đẹp nhất cuộc đời cô đã dâng hiến hết cho con trai và công việc.

Mạc Bắc thầm nghĩ, dù thế nào đi nữa thì việc cô rời khỏi Kỳ Lệ chính là một lựa chọn đúng, huống hồ là Kỳ Lệ sắp gặp biến động lớn, còn bản thân cô chưa chắc đã đạt được lợi ích gì. Đã đến lúc cô nên cắt đứt “mối tình đầu” để bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.

T-T

Gần đây, Vu Trực mời anh ra ngoài dùng bữa với Vu Chính, anh đều thoải mái nói không rảnh, chẳng ngờ Vu Trực lại trực tiếp mang mấy bản hợp đồng cho anh xem để xin ý kiến, đúng vào lúc Mạc Hương Văn đem quần áo sang, bản hợp đồng nằm một cách quang minh chính đại trên mặt bàn.

Mạc Bắc biết rằng Mạc Hương Văn đã nhìn thấy bởi cô đã đứng lại hỏi: “Lúc nào họ ký hợp đồng?”

Anh liền trả lời: “Vài ngày tới.”

“Tại sao lại trùng hợp vậy.”

“Đúng vậy, rất trùng hợp.”

Từng bộ quần áo của anh, cái cần gấp cô đã gấp gọn gàng, cái cần treo cô cũng treo lên tử tế. Anh đứng chặn ngoài cửa, nhất thiết đòi hôn cô một cái rồi mới chịu cho cô về nhà.

Ngày hôm sau, Mạc Bắc đưa Mạc Phi về nhà bác Thôi, sau đó liền lái xe đến trước tòa nhà công ty của Mạc Hương Văn đón cô đi.



Lúc này, cô đã đứng phía dưới công ty, đang nói chuyện với một cậu thanh niên bên đường, vô cùng giản dị, sạch sẽ, gọn gàng, thái độ cũng rất nghiêm túc. Sau khi nói xong, cậu thanh niên liền cúi đầu trước cô một cái, khiến Mạc Hương Văn giật mình lùi lại phía sau vài bước.

Khi lên đến xe, cô biết rằng anh đã nhìn thấy tất cả sự việc này liền giải thích: “Đó là em trai của Lâm Tương.”

Mạc Bắc không hề tỏ ra ngạc nhiên, anh hỏi: “Cậu ta đến để cảm ơn em?”

“Đứa trẻ này năm nào cũng giành được học bổng, lấy tiền mua mặt nạ đắp mặt với thuốc bổ cho chị mình, thế nhưng bây giờ Tương Tương chẳng bao giờ dùng được nữa”. Nói xong, giọng của cô hơi run run, Mạc Bắc đưa tay nắm chặt lấy tay cô. Nhận được chút hơi ấm an ủi, cô lại tiếp tục nói: “Cậu bé ngồi tàu hoả ba ngày liền để đến đây, ngồi suốt một đêm ở trạm xe lửa, không chịu gặp bố mẹ mình, thế nhưng vừa nhìn thấy tro cốt của chị gái, lại bật khóc nức nở như một đứa trẻ nhỏ. Em đem số tiền người bạn trai cũ của Lâm Tương đưa cho cậu ấy, tin rằng cậu bé đó sẽ giải quyết tốt mọi việc.”

Mạc Bắc đưa tay ra ôm lấy cô an ủi, không nói thêm bất cứ lời nào, anh tin rằng cách xử lý của cô như thế là thích hợp nhất với tình huống đó.

T-T

Ngày hôm đó, Mạc Bắc không dám đưa cô đến nhà hàng đắt tiền ấy, sợ sẽ làm cô hoảng sợ, mà dẫn cô tới nhà hàng Cảng Lệ Trà vô cùng nổi tiếng trên mạng, nhưng phải xếp hàng rất lâu. Hai người họ tới đó lấy số xếp hàng, nhìn thấy hàng còn dài chưa tới lượt mình nên đi dạo phố một chút.

Mạc Hương Văn không hề mua quần áo, có lẽ sợ anh phải bỏ tiền.

Cô đã dần dần mở rộng lòng mình ra, tuy nhiên vẫn còn rất thận trọng, chậm rãi từng chút một.

Mạc Bắc không mấy để tâm, chỉ cần có thể nắm lấy tay cô thì anh sẽ đợi được.

Đi loanh quanh mãi, lại chẳng mua bán gì, nên cả hai đành đi vào trong cửa hàng bán sách giết thời gian.

Mạc Hương Văn nhắc cuốn sách “Ba mươi năm cuộc đời” xem đi xem lại, rồi lặng yên suy ngẫm. Mạc Bắc hoàn toàn không ngờ cô lại đọc cả những loại sách thế này, thật đúng là nhàn rỗi quá tự tìm phiền phức, tạo áp lực cho bản thân, anh liền cầm lấy cuốn sách rồi nói: “Ngày mai anh sẽ hỏi xin tác giả một cuốn sách có ký tên, bây giờ cuốn sách này hot lắm, chúng ta không cần phải kiếm thêm tiền cho họ nữa.”

Cô liền nói: “Người ta vất vả lắm mới viết được cuốn sách tâm huyết và thú vị thế này đấy!”

“Thế thì cứ để cho tác giả kiếm tiền của người quen vậy.”

Món quà đầu tiên anh tặng cho cô chính là hai cuốn sách to như cục gạch đó, cô không từ chối, rõ ràng đây là một khởi đầu tốt.

T-T

Lúc gọi món, Mạc Bắc nhanh nhẹn gọi hai suất bánh bông lan, lại thêm một chiếc bánh mì mật ong và một bát sủi cảo. Sau khi món ăn được đưa ra, Mạc Hương Văn liền lắc đầu than thở, anh vội vàng nói: “Lần sau nhất định anh sẽ thay đổi.”

Cuối cùng, chiếc bánh mì mật ong đã trở thành bữa sáng, bữa điểm tâm giữa buổi học và cả bữa ăn đêm của Mạc Phi vào ngày tiếp theo.

Mạc Phi ăn đến mức ngán miệng liền “ý kiến” cùng Mạc Hương Vãn: “Mẹ ơi, hai người cần phải tình cảm một chút chứ, đến nhà hàng mà ăn. Hai người hãy đi ăn bít tết, đừng có ăn bánh mì, chẳng có chút lãng mạn nào hết.”

Mạc Hương Vãn liền mắng con trai: “Con đừng có ăn nói linh tinh.”

Mạc Phi liền chạy đến chỗ Mạc Bắc mách bố: “Bố ơi, bây giờ có mạng Internet rồi, nó sẽ dạy cho bố nên đến chỗ nào ăn uống. Chu Tình Tình nhà bên thường sử dụng đấy.”

Mạc Bắc không hiểu ra ý của con trai nên nghiêm khắc dạy bảo: “Phi Phi, sau này chỉ có kỳ nghỉ hè với kỳ nghỉ đông mới được lên mạng chơi, có biết không?”

Mạc Phi lại nũng nịu: “Bố ơi, bố ngốc quá, đi hẹn hò tại sao lại có thể ăn bánh mì được chứ? Chị Tình Tình nói phải đi ăn kem của hãng Haagen-Dazs[1], là hãng kem có cửa hàng nhìn ra con sông Hoàng Phố đó, bố biết không?”

[1] Haagen-Dazs là hãng kem nổi tiếng của Mỹ.

Mạc Bắc mỉm cười đầy khỗ sở, đành phải lãnh giáo: “Bố biết rồi, lần sau nhất định sẽ đưa Phi Phi đi cùng.”

Mạc Phi hoan hô nhiệt tình, tiện thể nhắc nhở anh luôn: “Vậy thì buổi tối thứ Sáu tuần này chúng ta đi luôn đi, trước đó đến đường Nam Kinh xem Vu Lôi biểu diễn.”

Mạc Bắc trầm nghĩ, tên quý nhỏ của anh e rằng sau này chẳng thể gạt sang một bên rồi. Lúc anh nói với Mạc Hương Vãn, chỉ nghe cô cắn nhả: “Trời đã lạnh như vậy rồi còn đi ăn Haagen-Dazs làm cái gì chứ?”

Ngày thứ sáu anh thu xếp về từ sớm, chuẩn bị đón Mạc Phi về nhà tắm rửa thay quần áo mới rồi đi. Mạc Hướng Văn cũng về nhà sớm hơn, sau khi sắp xếp xong lịch trình cho tất cả các nghệ sỹ, cô chẳng nhúng tay vào bất cứ công đoạn nào khác cho chương trình này nữa.

Điểm này rất hợp với ý muốn của Mạc Bắc.

Mạc Hướng Văn đích thực là một người hào sảng, những việc đã quyết định rồi thì sẽ kiên quyết tiến hành cho tới cùng, tuyệt đối không bao giờ phá vỡ nguyên tắc.

Với tính cách của cô, anh phải khiến cô nhanh chóng đưa ra quyết định mới được.

Bởi vì lẽ đó, vào thứ Sáu tuần này, Mạc Bắc không muốn chủ nhiệm Giang làm phiền đến thời gian sum họp riêng tư của gia đình anh, nên chân như lắp máy phản lực, hết giờ là chuồn về luôn. Trước tiên, anh đến trường đón Mạc Phi về nhà, đôn đốc con trai hoàn thành hết bài tập, chỉ đợi Mạc Hướng Văn về là có thể xuất phát.

Mạc Phi tỏ ra vô cùng hứng khởi, khuôn mặt hân hoan, hớn hờ, bởi vì lúc này cậu bé đang tay trái nắm lấy tay mẹ, tay phải nắm lấy tay bố.

Vừa ra đến cửa, bọn họ bắt gặp bác Thôi, bác cầm một bức thư đưa đến cho Mạc Hướng Văn: “May quá, may quá, nhân viên bưu điện đưa nhầm thư của cô sang bên chỗ tôi.”

Mạc Hướng Văn nhận lấy bức thư, mặt ngoài bức thư đã có phần bị rách, lộ ra một góc. Mạc Bắc có thể nhìn thấy mấy dòng chữ “thông báo di dời”, trong lòng cảm thấy hơi kinh ngạc, thế nhưng Mạc Hướng Văn nhanh chóng cất thư đi rồi nói lời cảm ơn.

Cô hoàn toàn không muốn để Mạc Bắc nhìn thấy bức thư này.

Thật ra, Mạc Bắc rất miễn cảm trước hành động đó của cô, trong lòng anh cảm thấy vừa chua chát vừa bức bối, khuôn mặt đột nhiên sượng lại.

Mạc Hương Văn cũng để ý thấy điều này, từ sau khi lên xe, anh không nói gì nữa, Mạc Phi ngồi phía sau hỏi Đông hỏi Tây, anh trả lời mà chẳng để tâm chút nào. Cô hơi do dự, không muốn làm hỏng quan hệ đang tốt đẹp của hai người. Vì vậy, khi chiếc xe đi được nửa đường, cô quyết định nói với anh: “Căn nhà cũ của ông bà nội em chuẩn bị di dời.”

Thần thái của Mạc Bắc nhanh chóng trở nên thoải mái hẳn, anh quay sang hỏi: “Anh có thể giúp được chuyện gì không?”

Mạc Hương Văn im lặng một lúc rồi nói: “Em sẽ chuyển hộ khẩu của Phi Phi từ chỗ chị Quản Huyền đi chỗ khác.”

Đây là lần đầu tiên hai người bàn đến vấn đề nhạy cảm có liên quan đến Mạc Phi, thế nhưng Mạc Phi đang ngồi phía sau, thế nên hai người rất hiểu ý không bàn bạc thêm gì, mãi cho tới khi đến nơi, Mạc Phi đi tìm bạn học của mình nói chuyện, hai người mới tiếp tục đề tài này.

Mạc Bắc nói: “Phi Phi có thể cùng em xin một căn hộ mới.”

Tình hình hiện nay của cô, anh đã nắm được khá rành rọt, bao gồm cả vấn đề hộ khẩu cho Mạc Phi. Đây cũng là vấn đề mà mẹ anh đang ép anh phải giải quyết cho bằng được.

Bà Mạc dạo này rất vội vàng, tha thiết muốn gặp cháu nội, thực lòng bà chẳng thể nào chịu nổi việc cứ phải đứng từ phía xa nhìn Mạc Phi ở trường học. Có hôm Mạc Bắc còn nhìn thấy cả bố và mẹ anh đứng lẫn trong rất nhiều phụ huynh chờ con, cháu tan học ở bên ngoài cổng trường của Mạc Phi.

Mạc Hạo Nhiên nhìn thấy Mạc Phi nhanh nhẹn, hoạt bát, lém lỉnh, xung quanh có rất nhiều bạn học, trong lòng cảm thấy vô cùng hân hoan,

nói thẳng với Mạc Bắc rằng: “Người phụ nữ đơn thân mà có thể nuôi dưỡng, dạy dỗ con cái hoạt bát, nhí nhảnh thế này không phải chuyện dễ dàng đâu.”

Bà Mạc lại càng vội vã: “Chúng ta lại gần nói chuyện với cháu nó vài câu, hay chỉ một câu thôi cũng được.”

Mạc Hạo Nhiên bèn ngăn lại: “Đừng có làm cho đứa trẻ sợ hãi, nếu như Mạc Bắc chưa thể đưa lời giải thích hợp ý cho con trẻ, chúng ta biết dùng thân phận gì để đứng trước mặt thằng bé chứ?”

Bà Mạc mong muốn đến mức sắp bật khóc, cú mắng chồng mình là “cứng nhắc, nguyên tắc quá đời”, rồi nắm lấy tay Mạc Bắc nói: “Mau lo liệu chuyện hộ khẩu cho thằng bé đi, rồi chuyển về nhà chúng ta ở, sau này khi thi lên cấp hai, thằng bé có thể thi vào trường gần đây luôn.”

Anh bật cười: “Mẹ à, mẹ suy nghĩ xa thế!”

Bà Mạc thật sự lo nghĩ quá xa, nhìn thấy Mạc Phi nhanh nhẹn, hoạt bát xuất hiện trước mặt, lại chẳng thể nào lại gần được, trong lòng thấy khó chịu vô cùng, quay đầu lại ấm ức lườm chồng mình một cái.

Mạc Bắc đã suy nghĩ kỹ lưỡng việc mẹ mình nêu ra, anh tra tìm hộ khẩu của Mạc Phi thì thấy đang được đăng ý dưới tên của anh họ của Quán Huyền, mục đăng ký thể hiện là nhận nuôi. Ngay cả bản thân Quán Huyền cũng thuộc trong hộ khẩu đó.

Anh bất giác hiểu được tại sao Mạc Hương Vãn lại tri ân, cảm kích Quán Huyền với Vu Chính đến mức độ đó. Những gì họ làm cho một cô gái mười tám tuổi chưa chồng đã có con đúng thực là ân nghĩa tái tạo, mà tất cả những việc này vốn dĩ thuộc về phần trách nhiệm của anh.

Bản thân anh hoàn toàn không có tư cách hay quyền gì để chuyển hộ khẩu của Mạc Phi về gia đình mình được.

T-T

Mạc Hương Văn nghe thấy quyết định của Mạc Bắc không phải không cảm thấy ngạc nhiên. Mạc Bắc đã nhượng bộ đến mức cho cô sự tôn trọng cực kỳ to lớn.

Anh thực sự đã làm như những gì đã nói, không can thiệp vào quyền giám hộ nuôi nấng Mạc Phi.

Mạc Bắc cười nói: “Chuyển hộ khẩu dễ mà cũng khó lắm, nếu cần anh giúp đỡ thì đừng khách khí”. Rồi anh lại hỏi thêm: “Tại sao bao năm nay em không ở nhà cùng ông bà?”

T-T

Sân khấu của chương trình khai mạc được chờ đợi bấy lâu đang hiện ra trước mắt, khung cảnh trang hoàn hoa lệ, hoành tráng, trang phục của các diễn viên đẹp mắt, tạo ra một thế giới rực rỡ muôn màu muôn vẻ. Vu Chính đã dốc toàn lực để hoàn thành tốt chương trình lần này. Tất cả các diễn viên, nghệ sỹ đều đã bỏ ra rất nhiều thời gian để luyện tập, ghép chương trình mới có thể tạo ra một sân khấu tráng lệ, tương xứng đến thế.

Mạc Hương Văn biết, để có buổi trình diễn hôm nay, những nghệ sỹ này đã phải đổ biết bao mồ hôi, công sức. Biểu hiện huy hoàng, tuyệt đẹp bên ngoài được đánh đổi bằng trăm ngàn nỗi vất vả, gian khổ trong quá trình tập luyện. Khi được sự chào đón nồng nhiệt của khán giả, tất cả những nỗi nhọc nhằn đó sẽ lập tức được hóa giải hết trong niềm vui ngập tràn.

Cô thầm nghĩ, nếu như anh biết được, sẽ không để cho cô gánh vác một gánh nặng lớn lao đến vậy.

Cô tỏ ra thấp thỏm bất an, nhưng vẫn dũng cảm nói: “Em sợ ông bà sẽ không chấp nhận hai mẹ con em.”

Chỉ một câu nói đơn giản nhưng đã biểu lộ hết những nỗi sợ hãi trong lòng của cô. Đi qua một đoạn đường dài như vậy, lần đầu tiên Mạc Hương Văn nói ra từ “sợ”, nhưng cô vẫn cứ ngẩng đầu, ưỡn ngực, không hề mất chút tự tin nào.

Mạc Bắc nhanh chóng kể cho cô nghe một câu chuyện.

“Trước đây, anh có một người bạn gái, sau khi chia tay cô ấy, anh đã làm rất nhiều chuyện hoang đường, nông nổi. Có rất nhiều chuyện sai lầm đều đang trừng phạt bản thân anh, hơn nữa lại còn ảnh hưởng đến những người vô tội xung quanh. Hương Văn, đây chính là một hiệu ứng bướm bướm, bởi vì nó có liên lụy đến em, anh thật sự không phải là một người tốt.”

Anh lại nắm lấy tay cô: “Thế nhưng, nếu không như vậy, có lẽ anh đã không có vận may này, gặp lại em vào một thời điểm thích hợp.”

Mạc Hương Văn ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào anh, đôi mắt tràn ngập tình ý. Anh lại nói: “May mà khoảng thời gian đáng sợ nhất đã qua rồi.”

T-T

Pháo hoa được bắn lên sáng rực cả bầu trời.

Mạc Phi chạy về phía hai người, cầm tay bố mẹ cùng ngẩng đầu ngắm pháo hoa rực rỡ. Mạc Bắc liền bế cậu bé lên, Mạc Phi nắm lấy tay Mạc Hương Văn rồi nói: “Chúng ta là một gia đình hạnh phúc.”

Trong dòng người nghìn nghịt, Mạc Bắc nghe thấy Mạc Hương Văn khẽ khàng nói: “Cám ơn anh, Mạc Bắc.”

Giọng hát con trẻ ngây ngô truyền lại từ xa, đó là bài Giọng hát và nụ cười. Màu sắc rực rỡ của pháo hoa rồi sẽ tan biến, mất đi, nhưng giọng hát



và nụ cười sẽ mãi lưu lại chốn nhân gian này.

Mạc Hương Văn thấy lòng mình thật thanh thản, cô nói với Mạc Bắc: “Em muốn nhanh chóng làm xong mọi thủ tục, sau khi nhận được nhà, có thể chuyển về hộ khẩu mới rồi.”

Đây sẽ là một khởi đầu hoàn toàn mới.

Mạc Phi đang vỗ tay rất lớn, bởi người bạn thân của cậu bé đang có một khởi đầu mới trên sân khấu kia, Vu Lôi với chất giọng ngây thơ, trong trẻo cất lên giai điệu bài Giọng hát và nụ cười. Ngay tại đây, vào lúc này, trái tim hai người như tỏa sáng, chiếu rọi khắp mọi ngõ ngách xung quanh.

Mạc Hương Văn dần dần đắm say trong điệu nhạc, đem theo trái tim chưa từng mở rộng đón chào ai kể từ sau năm mười sáu tuổi, để mặc cho tiếng hát của trẻ thơ quét sạch mọi sầu lo, muộn phiền. Cô tin rằng một thế giới tươi đẹp, hạnh phúc đang chờ đợi cô ở phía trước.

Cô nhìn Mạc Bắc đang đứng bên cạnh mình. Anh bế Mạc Phi, dáng vẻ chẳng khác nào những cặp bố con khác, đứng nhìn cảnh tượng muôn màu muôn sắc diễn ra trên sân khấu. Anh còn kể chuyện cười cho con trai nghe, Mạc Phi bật cười hi hi ha ha, trên mặt cậu bé hiện lên niềm vui sướng, mãn nguyện mà từ trước đến nay cô chưa từng thấy.

Đây là những gì cô nhận được từ anh.

Ký ức cô đang dần dần ghép lại thành một tấm hình, không còn đem tối, mờ mịt như trước kia nữa.

Mạc Bắc ôm chặt cô vào lòng, cô hoàn toàn cảm nhận được tình cảm ấm áp của anh, quanh người họ tiếng hát và nụ cười đang tràn ngập.

Chút nhận thức này khiến cho cô hạnh phúc đến mức không dám tin đây là sự thật.

Mọi người lại tiếp tục biểu diễn nhiệt tình trên sân khấu, sức ảnh hưởng lan tỏa rộng khắp.

Sau khi trải qua bao gian truân, khổ ải, Mạc Hướng Văn có thể nhìn thấy tia sáng rực rỡ hiện lên trước mắt. Người đứng cạnh đưa tay ôm lấy đôi vai cô, trong biển người bao la, gia đình họ hợp lại thành một thể.

T-T

Cả đêm hôm ấy, Mạc Hướng Văn nằm ngủ ngon lành, sáng hôm sau cô thức dậy từ sớm, thấy Mạc Phi đang ôm lấy cánh tay của cô ngủ say sưa như một chú mèo con ngoan ngoãn. Cô vuốt nhẹ mái tóc và đôi mắt dày của thằng bé, sau đó khẽ đặt một nụ hôn lên.

Đột nhiên cảm thấy hoảng hốt như đang hôn một người khác.

Cô cảm thấy vô cùng thẹn thùng, buổi sáng hôm nay, ánh mắt Mạc Bắc nhìn cô không ổn cho lắm. Đôi chút tình ý ẩn sâu trong trong đôi mắt tối qua dường như đã nhận được phép thuật, sau khi cánh cửa trái tim cô mở ra, tình cảm của anh cũng dồi dào tràn ra như nước lũ, đang chuẩn bị cuốn đi tất cả.

Ngay trước cửa tòa nhà, anh ôm hôn cô thắm thiết trong xe rồi nói: “Hãy quên đi quá khứ, Mạc Hướng Văn, em cần một công việc và đời sống tình cảm hoàn toàn mới.”

Cô cúi đầu xuống thẹn thùng, nhưng vẫn tỏ ra kiên cường nói:

“Em vẫn luôn nhìn về phía trước đấy chứ!”

“Hãy nhìn cả những thứ ở bên cạnh mình nữa.”

Cô liền nhìn vào khung cảnh phía sau anh: “Có một cái cây.”

Mạc Bắc liền đưa tay chạm vào cằm cô, rồi thay đổi hướng nhìn của cô: “Phải nhìn về phía này này.”

Cô đang nhìn chăm chăm vào đôi mắt của anh, một đôi mắt biết cười, kèm theo chút hiền lành, lương thiện. Thì ra cô vẫn luôn ghi nhớ hình ảnh này của anh, thế nhưng bây giờ nhớ lại, cô không còn muốn trốn tránh, cũng chẳng hề sợ hãi như trước nữa.”

Mạc Bắc dùng giọng nói điềm đạm thương lượng với cô: “Hôm nay anh phải đến trường Đại Học Sư Phạm diễn thuyết.”

“Không phải anh không hợp đạo với mấy người họ sao?”

“Có thể kiếm thêm tiền, tại sao anh lại không đi chứ? Không kiếm thêm tiền bên ngoài, cuộc sống sẽ thiếu đi khá nhiều điều thú vị, không phải sao?”

“Anh cần tiền như vậy sao?”

Trong con người cô còn bao nhiêu điều thú vị khác đây? Một khi đã mở cửa trái tim, cô cũng biết dịu dàng, nhẹ nhàng nói chuyện, khiến cho Mạc Bắc vô cùng vui sướng bông đùa lại: “Anh phải kiếm thật nhiều tiền, rồi đem tích hết vào thẻ tín dụng, sau này sẽ đem nộp cả người lẫn tiền cho người ta.”

Mạc Hương Vãn lại mắng anh “đầu óc có vấn đề”, không thèm nói chuyện tầm phào cùng anh nữa, lảng sang chuyện khác: “Hôm nay em có tiết học Toán ở đó, không đến giảng đường nghe được đâu.”

Mạc Bắc gật đầu: “Đúng là mấy cô cậu sinh viên trẻ tuổi đang bùng bùng nhiệt huyết, em không đi học cũng chẳng sao đâu. Anh đón em rồi chúng ta cùng về nhà, về nhà rồi anh giúp em làm bài tập.”

“Không được, môn Toán cao cấp của em không ổn, phải thi lại hai lần rồi đấy.”

“Vậy thì em phải cảm thấy may mắn vì anh đã xuất hiện, nếu không em chỉ còn biết chờ Phi Phi lên đại học thì mới có thể qua được môn đó thôi.”

Mạc Hương Văn khẽ “hừm” một tiếng, không muốn tiếp tục tốn thời gian quý giá buổi sáng nữa, đùa với anh chỉ có nước càng nói càng đi xa mười vạn tám nghìn dặm. Cô nhìn đồng hồ rồi nói: “Em phải đi đây.”

Mạc Bắc lại nghiêm nghị hỏi cô: “Bao giờ thì em mới nộp Đơn xin thôi việc?”

Mạc Hương Văn liền đáp: “Thứ Hai tuần sau, vừa hay là đầu tháng, có thời gian một tháng đi phỏng vấn công việc và giao phó lại công việc cho người khác. Mấy hợp đồng biểu diễn trên tay em vẫn còn chưa ký xong, theo đến cùng rồi mới đi được, tránh gây phiền phức cho người mới đảm nhiệm.”

Mạc Bắc nhìn cô lắc đầu than thở: “Em đúng là một nhân viên tốt bậc nhất.”

Mạc Hương Văn đứng bên cạnh chiếc xe, nắng chiếu xuống làm ửng hồng đôi má, cô nheo nheo mắt, quay sang nói với anh: “Mạc tiên sinh, hưởng lộc của người thì phải lo lắng thay người. Đây chính là đạo đức nghề nghiệp cần có của người nhân viên”. Cô nhìn anh rồi nói tiếp: “Anh mà không thể à, hồi trước ngày nào cũng mở họp tại nhà, không phải sao?”

Mạc Bắc mỉm cười: “Thì ra bên cạnh anh đang diễn ra những tình tiết như trong bộ phim Cửa sau vậy.”

“Đó là phim kinh dị, điều tra, vai diễn của anh chính là nghi phạm lớn.”

Cô cũng là người biết nói đùa, nói đùa hay đến mức không thẹn thùng, không ngộp ngừng chút nào. Mạc Bắc mỉm cười vui vẻ, hân hoan, đưa lời tạm biệt: “Cô gái có đạo đức nghề nghiệp, good luck!”

Thế nhưng anh vẫn muốn nhìn tận mắt cô bước vào căn nhà kia rồi mới chịu lái xe đi, còn cô thì cứ đứng bên đường nhìn theo anh, chờ anh đi trước mới vào.

Buổi sáng ở Thượng Hải, sương sớm đã tan, ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi khắp mọi nơi, bầu trời xán lạn khiến con người ta lưu luyến mãi không thôi.

Mạc Bắc trầm nghĩ, anh phải đi trước, nếu không cứ thế này sẽ lại diễn ra đoạn chia tay không có hồi kết như trong các bộ phim lãng mạn thì chẳng hay chút nào. Anh mở cửa sổ ra, vẫy tay chào tạm biệt Mạc Hương Văn, rồi từ từ lái xe đi.

T-T

Mạc Hương Văn bước vào công ty, quẹt thẻ, vẫn còn chưa đến thời gian vào làm. Cô ngồi trong phòng làm việc của mình, nhìn ngắm một hồi. Bốn năm trước, lần đầu tiên đứng ở nơi này, cô vô cùng hân hoan và thận trọng, coi nơi đây như một điểm khởi đầu hoàn toàn mới.

Trâu Nam đã nộp đơn xin từ chức, hiện đang làm công tác chuyên giao công việc. Cô trợ lý do Sở Tình phái đến sẽ tạm thời theo sát công việc của Trâu Nam.

Nhắc đến chuyện này, Trương Bân tỏ ra vô cùng bất mãn, thái độ rất khó chịu: “Gần đến cuối năm rồi, tình hình bây giờ vô cùng khó khăn, ai lại làm những việc nông nổi như vậy? Lúc này đúng chỉ là chuốc thêm khó khăn, phiền phức cho người khác.”

Mạc Hương Văn bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Mỗi người có một chí hướng khác nhau, những gì cần nói, cần làm tôi đều đã nói, đã làm hết rồi, những việc còn lại cứ theo quy định thôi. Công việc của cô ấy tôi có thể gánh bớt một phần.”

Tuy nhiên, cô không phải gánh vác phần nào hết. Cô trợ lý hành chính mà Sở Tinh điều tới cũng là một cô bé thông minh, mẫn cán, cả ngày đều ở bên cạnh Trâu Nam để Trâu Nam bồi dưỡng.

Trâu Nam nói rõ ràng, rành mạch chi tiết từng điều một, về đặc điểm, tính cách của các nghệ sỹ và người quản lý. Ai dám nói cô ấy không phải là một người nhân viên tốt tận tụy, mẫn cán nào?

Mạc Hương Văn hỏi: “Lúc nào thì em sang bên kia thử việc?”

“Đầu năm mới bắt đầu, bọn họ sắp khởi quay bộ phim chống ma túy, công việc tuyên truyền trước khi quay sẽ do em phụ trách.”

Mạc Hương Văn đưa lời động viên: “Hãy cố gắng lên nhé!”

Trâu Nam vô cùng cảm kích nhìn cô: “Lão đại, đạo diễn Thái hết lời khen ngợi chị đấy.”

“Ừm, chị sẽ rời hẳn khỏi cái ngành này.”

“Vậy thì đáng tiếc lắm. Chị có mối quan hệ rộng trong giới như vậy cơ mà.”

“Chị tin rằng tất cả mọi chuyện đều có liên quan tới nhau, ngay cả các mối quan hệ cũng vậy, em nói có đúng không?”

Trâu Nam gật đầu tán thành rồi gật đầu chia sẻ thông tin cùng Mạc Hương Văn: “Bây giờ Sở Tinh và Hứa Hoài Mẫn đang quản rất nhiều việc. Bên Bộ phận Tài vụ giữ theo đúng nguyên tắc “im lặng là vàng”, về cơ bản

Tống Khiêm không còn quản lý chút gì đến các nghệ sỹ nữa, Bộ phận Nhân sự đang tuyển chuyên viên kế hoạch với Giám đốc dự án.”

Nghe xong, Mạc Hương Văn gật gật đầu.

Vào giờ dùng cơm trưa, Sử Tinh đến mời cô cùng đi ăn ở tiệm cơm văn phòng.

Hai người họ đã làm việc nhiều năm nay nhưng rất ít khi giao lưu, gặp gỡ, thậm chí cô còn gặp Hứa Hoài Mẫn nhiều hơn là Sử Tinh, nhưng từ sau tang lễ của Lâm Tương, ấn tượng về Sử Tinh trong cô đã hoàn toàn thay đổi.

Hai người cũng chỉ có đôi chút đề tài để nói chuyện chung.

Sử Tinh hỏi cô: “Mary, nếu như cô cần, tôi có thể điều cô bé đó sang cho cô sử dụng, coi như thuộc biên chế của cô.”

Đây là một sự giúp đỡ tuyệt vời, Mạc Hương Văn tỏ ra khá ngạc nhiên, nụ cười của Sử Tinh chan chứa đầy thành ý, cho nên cô cũng không ngại nói thẳng: “Em cảm thấy thông báo tuyển người có kinh nghiệm sẽ tốt hơn.”

“Hả?”

Chị đang gợi ý cô hãy tiếp tục nói, cho nên Mạc Hương Văn cũng không phụ lòng chị: “Bởi vì như vậy mới có thể ứng phó được với việc chuyển đổi cơ cấu của công ty.”

Sử Tinh cảm thấy hơi ngỡ ngàng, một lúc sau mới nói: “Mary, thông thường cô không ở cùng Tống Khiêm và Trương Bân hay sao?”

Mạc Hương Văn mỉm cười: “Nam nữ có khác biệt, bọn em chỉ cần phối hợp nhịp nhàng trong công việc là được rồi.”

“Từ trước đến nay, chúng ta cũng phối hợp rất nhịp nhàng mà.”

“Dạ, chị đã giúp đỡ em rất nhiều. Bất cứ lúc nào bọn em có công việc gì cần kíp hoặc cần chạy chương trình, chị luôn luôn kịp thời trợ giúp, đỡ đần. Cám ơn chị, Tiểu Sử.”

Sử Tinh ăn hết một chiếc pudding vị xoài, chị có khuôn mặt baby tròn trịa, cộng thêm răng khểnh duyên dáng, mỗi khi cười lại tạo cảm giác ngọt ngào, dịu nhẹ. Chị giống hệt như tất cả những người phụ nữ tốt đẹp khác, tận hưởng công việc của mình trong một không gian làm việc thích hợp. Ở Kỳ Lệ, chị đã tận hưởng tình yêu, kết hôn, sinh con, khiến cho người khác nghĩ rằng chị sẽ gắn bó với nơi này đến khi già khô, héo úa. Thế nhưng chị không hề tê dại, cũng không hoàn toàn là đang tận hưởng. Nhanh như vậy mà chị đã có thể tiếp nhận công việc của cô và Tống Khiêm, sử dụng nhân lực trong công ty tuyệt vời anh minh đến vậy.

Trên đường về, Sử Tinh liền nói với cô: “Công việc chẳng phải là như vậy hay sao? Mary, hãy thoải mái, thư giãn đôi chút, chúng ta nhận lương của cấp trên thì làm những việc này cũng là điều đương nhiên thôi. Nếu như em có thể tiến thêm một bước, kiếm được nhiều tiền hơn nữa, như vậy chẳng phải rất tốt sao?”

Mạc Hương Văn hơi lùi về phía sau với dáng vẻ đầy phòng bị, thế nhưng, Sử Tinh vẫn chẳng thềm để tâm, nắm lấy bàn tay cô rồi cả hai bước vào công ty.

Trước quầy lễ tân đang đặt một chiếc hộp quà tặng. Trợ lý của Sử Tinh và thư ký của Vu Chính đang cùng nhau bọc chiếc hộp lại.

Thư ký của Vu Chính liền hỏi Sử Tinh: “Giám đốc Sử, lúc trước em quên không hỏi chị một chuyện, tối nay Vu phu nhân đã đặt bàn mấy giờ tại tại nhà hàng Lợi Uyển ạ?”



“Bây giờ. Hai người mang chiếc bánh kem lớn qua chỗ nhà hàng đó, nói họ bảo quản lạnh cho mình là được rồi, Vu phu nhân là khách hàng quen chỗ đó mà.”

Cô thư ký và trợ lý vẫn còn chưa bọc xong hộp quà, đứng từ vị trí của mình, Mạc Hường Vãn thấy trên mặt chiếc bánh có ghi dòng chữ màu vàng “Tình yêu của tôi”, những chữ sau đó thì cô không thể nhìn thấy nữa.

Mạc Hường Vãn quay về phòng làm việc của mình, đột nhiên nhớ ra, đã rất lâu, rất lâu rồi cô không liên hệ với Quán Huyền. Nhưng lúc này đang chuẩn bị có cuộc họp nên cô không thể gọi cho chị ấy được.

Cuộc họp này chính là buổi tổng kết Lễ khai mạc chương trình biểu diễn nghệ thuật vừa rồi. Ngoại trừ lãnh đạo Bộ phận Tạp vụ ra, ngay cả Sử Tinh, Giám đốc Bộ phận Hành chính cũng tham dự. Vu Chính tổng kết qua các hạng mục trong chương trình, thế nhưng anh không hề phân tích rõ ràng những điểm hạn chế trong buổi khai mạc đó.

Mạc Hường Vãn bình thản ngồi nghe từng câu từng chữ, càng ngày càng hiểu thấu.

Cô chọn cho mình một vị trí giữa, chẳng ngồi gần ai hết.

Đợi sau khi cuộc họp kết thúc, cô liền gọi điện cho Quán Huyền.

Quán Huyền vẫn cười với giọng điệu hào sảng như xưa: “Em đã hết giận chị rồi sao? Đã nhớ đến chị rồi à? Trong lòng em, chị không hề thấp hơn Tần Cầm đúng không?”

Mạc Hường Vãn vẫn nhẹ nhàng gọi chị một tiếng “Chị Quán” rồi hỏi: “Dạo này chị thế nào?”

Quán Huyền vẫn nói bằng giọng như mọi khi: “Đã bao lâu rồi em không tới More beautiful rồi?”

Mạc Hương Văn đành thật trả lời: “Gần một tháng ạ.”

“Em cũng biết cơ à! Hôm nay em có tới uống một ly trà cùng chị không? Ngay ở quán cà phê bên cạnh quán bar của chị đó. Em có quyền hạn được ra ngoài thoải mái mà.”

Mạc Hương Văn nhìn vào biểu tượng đồng hồ phía góc phải màn hình máy tính, nghe thấy Quán Huyền nói vậy, dẫn đo một lúc rồi đồng ý.

Trước khi cô ra ngoài, dì Phùng liền cầm theo một chiếc hộp đựng đầy trứng cuộn, đưa cho cô với thái độ cảm kích vô cùng.

“Tòa án đã chịu phúc thăm lại vụ án di dời của chúng tôi rồi, Mạc tiểu thư, tôi phải cảm ơn cô thế nào đây?”

Mạc Hương Văn thật sự rất kinh ngạc: “Làm sao mà nhanh thế ạ?”

Dì Phùng nhất định nhét hộp trứng vào tay cô mới chịu thôi. Cô nhìn qua, chiếc hộp đó đựng đầy trứng cuộn nhập khẩu. Dì Phùng lễ nhẹ tình ý nặng, dùng cách này để cảm ơn cô. Bà kể lể: “May nhờ cô giới thiệu luật sư Mạc cho chúng tôi, cậu ấy nói một câu hơn đứt chúng tôi cãi nhau với tổ di dời mười câu. Tất cả mấy người trong tổ di dời đều sợ cậu ấy. Cậu ấy tính toán hết thảy phí di dời trước mặt lãnh đạo khu, thế là ông lãnh đạo kia đồng ý luôn.”

Điều này khiến cho Mạc Hương Văn cảm thấy vô cùng tự hào, cô mỉm cười: “Được như vậy thì tốt quá rồi ạ, hy vọng lần này tòa án sẽ đưa ra biện pháp hợp lý hơn trước.”

Dì Phùng gật đầu liên hồi, rồi lên tiếng than thở: “Thời buổi hiện nay đúng là không quen biết người khác thì chẳng thể nào làm được việc gì, gặp được người tốt bụng, nhiệt tình thì đúng là có phúc lớn. Mạc tiểu thư, tôi không biết phải cảm ơn luật sư Mạc thế nào đây, cậu ấy là người thân của cô đúng không?”

Mạc Hương Vân không hề phủ nhận, chỉ mỉm cười lắc lắc hộp trứng trong tay rồi nói: “Cháu sẽ chuyển hộp trứng này cho anh ấy.”

Dì Phùng đỏ mặt nói: “Như thế thì tôi ngại chết! Cái này là dành cho Phi Phi nhà cô, đợi khi nào bên tổ dự án chuyển tiền di dời xuống, tôi sẽ mời hai người ra ngoài ăn một bữa sau.”

Mạc Hương Vân vỗ nhẹ lên tay bà nói: “Dì Phùng, dì khách khí quá”. Rồi cô bỗng sực nhớ ra: “Tình hình dì Tiên Quỳnh dạo này sao rồi ạ?”

Khuôn mặt dì Phùng lại trở nên phiền muộn: “Tình hình không tốt lắm, khoảng thời gian trước đã dùng đến số tiền quyên góp của công ty ta, không phải còn khoản tiền quyên góp mua truyền hình sao?”

Mạc Hương Vân nắm khá rõ tình hình của dự án này, Tống Khiêm đã gọi điện thoại cho bên đài truyền hình, nhưng bên đó gần đây theo sát một hoạt động nhân đạo cho một nhãn hiệu lớn bên Hồng Kông và quán quân Á vận hội, cho nên vẫn chưa triển khai dự án này.

Hiệu suất làm việc của anh chưa bao giờ thấp như thế này. Đây là chuyện hiếm khi gặp phải vì Tống Khiêm đã làm trong ngành này bao năm nay, người khác cũng phải nể mặt anh rất nhiều.

Dì Phùng lại nói tiếp: “Sau đó, Vu tổng, Giám đốc Tống và giám đốc Trương lại quyên thêm tiền.”

Câu nói này khiến cho Mạc Hương Vân cảm thấy khó hiểu, dì Phùng tiếp tục cảm khái: “Vu tổng vẫn là người niệm tình xưa nghĩa cũ.”

Đây chính là điểm khiến Mạc Hương Vân cảm thấy nghi hoặc,

Con người đối với con người thành tâm thành ý nhưng lại bất định khó nắm bắt. Có mặt lương thiện mà cũng có mặt hiểm ác, giống như một chiếc

lăng kính vạn hoa, cho dù nhìn ở nhiều góc độ vẫn chẳng thể nào thấu hiểu hết được.

Sau khi tạm biệt dì Phùng, Mạc Hường Văn liền đi ra ngoài. Trong buổi chiều xán lạn, rực nắng như hôm nay, cô đến cuộc hẹn với người bạn lâu năm. Trên đường đi, cô lại nhận được cuộc điện thoại của một người khác cũng có thể coi là bạn, giọng nói của Mai Phạm Phạm vừa bình tĩnh vừa nghi hoặc, lại như không che giấu nổi niềm vui sướng, hân hoan, cộng thêm cả đôi chút mơ màng, không giống như giọng nói được phát ra trong tình huống thông thường.

Mai Phạm Phạm lên tiếng: “Văn Văn, chị Phi Phi không còn là trở ngại của mình nữa.”

Mạc Hường Văn không hiểu mấy câu nói này.

“Chị Phi Phi đã bị trị rồi, không cần tiền của mình nữa.”

Mạc Hường Văn cũng cảm thấy nghi ngờ: “Lẽ nào chị ta đột nhiên cảm thấy hối hận, day dứt?”

Mai Phạm Phạm “hừm” một tiếng rồi nói: “Cậu nghĩ rằng chó có thể thay đổi được thói quen ăn phân sao? Có người đã đưa lời cảnh cáo đến chị ta, nên chị ta không dám làm liều thôi. Hừm! Tại sao đột nhiên lại có chuyện tốt như vậy chứ? Văn Văn, mình thật sự muốn cảm ơn cậu.”

Mạc Hường Văn lại càng thêm nghi hoặc: “Cậu cảm ơn mình vì cái gì chứ?”

“Bởi vì chị Phi Phi bảo mình phải cảm ơn cậu, tán dương rằng tiểu Văn Văn thanh cao, trong sáng, tự nhiên sẽ có người yêu thương.” Nói đến đây, Mai Phạm Phạm chẳng che giấu nổi cảm giác ganh tị. “Văn Văn, mình đã biết trước cậu có sự quyến rũ mê hồn, vậy mà mình vẫn còn ngu ngốc, u mê đẩy sự việc theo hướng phức tạp nhất. Cậu có chỗ dựa vững chãi như

vậy mà mình lại không biết đấy. Từ trước đến nay mình vẫn tưởng bản thân đơn cô một mình, Vãn Vãn, mình đúng là may mắn.”

Nỗi nghi ngờ trong Mạc Hương Vãn càng ngày càng lớn, thế nhưng có một điều cô vô cùng thấu hiểu, rõ ràng, trong lòng đột nhiên xúc động, cô hoàn toàn nghe ra thâm ý sâu ẩn trong lời nói của Mai Phạm Phạm.

Cô không muốn suy đoán, giải thích quá nhiều vào lúc này, nên thận trọng trả lời Mai Phạm Phạm: “Như vậy không phải rất tốt sao? Cậu cũng sắp quay phim điện ảnh mới rồi, tương lai nhất định càng ngày càng tốt đẹp hơn. Nghe nói bộ phim này sẽ tham gia tranh giải Oscar, Phạm Mỹ, cậu phải cố gắng đấy nhé!”

Mai Phạm Phạm mỉm cười: “Cuối cùng cậu cũng đã gọi mình là Phạm Mỹ rồi. Đúng vậy, mình thay tên đổi họ chính là chờ một ngày như thế. Mình nhất định phải chiến thắng. Thế nhưng Vãn Vãn, mình nghe mấy câu nói của chị Phi Phi liền suy nghĩ, cứ gián dị như cậu rồi tìm một chỗ dựa vững chắc, như thế cực kỳ tốt.”

Mạc Hương Vãn an ủi: “Phạm Mỹ, chúng ta đều bắt đầu lại cuộc đời mới, phải mất rất nhiều công sức. Mình chúc cậu thuận buồm xuôi gió, hạnh phúc, vui vẻ.”

Mai Phạm Phạm than thở: “Mình chỉ là một con người bình thường mà thôi.”

“Sao thế được? Có đạo diễn ủng hộ cậu, nhiều người nói cậu có năng khiếu, biết bao nữ minh tinh đang chờ đợi cơ hội ngàn năm có một như thế đấy!”

“Mình có sao? Mình không có đâu, mình biết rằng mình không có. Bọn họ đều gọi mình là “Vô địch” “ngủ” Đại học Điện ảnh Bắc Kinh. Mình “ngủ” biết bao lâu rồi mới đợi được cơ hội này. Thế nhưng sau cùng vẫn cứ bị người ta “chơi”, mình đã tát thẳng vào mặt nhà sản xuất ngủ với mình

mà không giữ lời ngay tại khách sạn. Vu phu nhân vừa lúc đó mở cửa ra, nhờ đó mình mới có được cơ hội. Thì ra mình ngủ với bao nhiêu người như thế đều tốn công vô ích cả. Vu phu nhân, chị ấy mới là một người biết coi trọng nhân tài, chỉ có điều đa tình đôi chút, nhờ mình đi “chọc” ông xã của chị ấy. Người phụ nữ này chỉ cần một cuộc điện thoại đã có thể gọi một đạo diễn phim nghệ thuật đến xem mình diễn xuất, người có chỗ dựa vững vàng hơn cướp vai diễn của mình, chị ấy vẫn nghĩ ra cách tìm một bộ phim khác cho mình đóng. Ai ngờ chính người phụ nữ ấy lại dùng một cách ấu trĩ như vậy để đối phó với chồng mình. Phụ nữ không có đàn ông yêu đúng là không đáng tiền, lúc nào cũng rẻ mạt như thế đó.”

Mạc Hương Văn không muốn nghe thêm nữa, đây là câu chuyện riêng tư, kín đáo của người khác, hoàn toàn không liên quan gì đến cô cả.

Có nhiều chuyện cô không muốn quan tâm cũng chẳng thể nào quản lý nổi. Ngay cả chị Quán Huyền, người thích lo chuyện bao đồng nhưng không phải chuyện gì cũng ôm hết vào người, hướng hồ là cô? Cô cũng không phải là nơi trú sào muộn của Mai Phạm Phạm, cô rất ít khi nói dối, nhưng thực tình không muốn nói với Mai Phạm Phạm về vấn đề này nữa liền bảo: “Mình sắp vào hạp rồi.”

Mai Phạm Phạm mỉm cười: “Văn Văn, bây giờ cậu không muốn nói chuyện với mình nữa hả? Nói cho cùng cậu vẫn cứ đánh giá thấp quá mình. Trước đây bố cậu là Phó tổng giám đốc ngân hàng, cậu ăn ngon mặc đẹp, thành tích học tập không tốt bằng mình, nhưng thầy giáo vẫn cứ đối xử tốt với cậu. Cậu muốn gạt mình hay sao? Rõ ràng cậu đang ở bên ngoài, mình còn nghe thấy tiếng còi xe ầm ĩ đấy. Cậu chẳng thành khẩn chút nào, Văn Văn. Cậu có chỗ dựa vững chắc, mình không có, cậu vẫn còn gạt mình, trước đây cậu không bao giờ như thế. Khi xưa, ngay cả lúc bụng to rồi cậu cũng tìm đến mình hỏi nơi phá thai ở đâu. Thế nhưng cậu đã lại chịu giúp đỡ mình, mình vẫn phải cảm ơn cậu. Văn Văn, chúng ta vẫn là bạn bè chứ?”

Nếu như mình không nhớ nhầm thì vị thiếu gia năm xưa có tên là Mace đúng không?”

Mạc Hương Văn không trả lời, chỉ nói: “Phạm Mỹ, ngày xưa cậu đã chăm sóc mình, thu nhận mình khoảng thời gian dài như vậy mà.”

“Đúng thế, vốn dĩ chúng ta đều quay lại con đường tốt rồi đúng không nào? Được rồi, Văn Văn, mình phải nói lời tạm biệt với cậu, mình vừa mới uống rượu cùng chị Phi Phi, mình với chị ta cạn ly quên hết thù hận.”

Trước khi dập máy, Mạc Hương Văn vẫn nhắc nhở một câu: “Phạm Mỹ, cậu đừng có dùng thuốc nữa.”

Thế nhưng đầu dây đằng kia của Phạm Mỹ chỉ phản hồi lại tiếng kêu “tút tut”.

Mạc Hương Văn cũng tắt máy, trong lòng cô bỗng thấy hơi tức giận,

Có lẽ, người ta không nhận ý tốt của mình hoặc có thể vì lý do khác.

Cô thầm nghĩ, năm xưa, bản thân mình lưu lạc khắp nơi, hồi dỉnh lấy Phạm Mỹ như chú chó con mới là khoảng thời gian tình cảm của hai người thân thiết nhất. Bởi vì Phạm Mỹ thương hại cô, nên giúp đỡ cô bằng một cách vô thức cùng hoang đường.

Nghĩ lại quá khứ, Mạc Hương Văn buột miệng than thở.

Sự giúp đỡ ấy cũng không hoàn toàn có ích.

Cô còn nhớ lúc cô hạ quyết tâm không phá thai, Phạm Mỹ liền nghiêm mặt lại, thậm chí còn nói cô rất thậm tệ: “Văn Văn, không phải mình muốn nói cậu không tự lượng sức mình, nhưng cậu chỉ là một ngọn cỏ yếu ớt, cậu còn định tìm người ta đòi nợ sao? Đem cái bụng của mình ra mà liều mạng, nhất định sẽ thua thê thảm đấy.”

Phạm Mỹ kiên quyết khuyên cô đi phá thai, thậm chí còn có thái độ bức ép.

Mạc Bắc không hề biết, sau lần thư hai họ qua đêm cùng nhau, cô còn gặp anh một lần khác nữa.

Phạm Mỹ rủ cô tới Học viện Chính trị Pháp luật, cô nhìn thấy Mạc Bắc với đôi lông mày rậm, đôi mắt sáng trong đang đánh bóng rổ. Lúc chơi bóng rổ, anh đeo kính áp tròng, kỹ thuật rất tốt, thân hình chắc nịch, còn có rất nhiều cô gái đứng bên ngoài sân cỏ vũ nhiệt tình cho anh.

Lúc đó, bởi vì cô mới có thai nên thân hình phù nề, sắc mặt vàng vọt, yếu ớt.

Phạm Mỹ chỉ vào đám nữ sinh đang nhiệt tình cổ vũ cho Mạc Bắc bên sân bóng rổ rồi nói: “Cậu có nhìn thấy không, đây chính là sự khác biệt, cậu tỉnh lại đi, có hiểu không? Tỉnh lại đi, đừng có mê man nữa.”

Phạm Mỹ tưởng rằng cô đang u mê vì người con trai đó. Điều này hoàn toàn sai lầm.

Ngày hôm đó, nhìn thấy một dáng vẻ khác của Mạc Bắc, kiên định, rắn rỏi, toàn thân toát lên nhiệt huyết, cô háo hức thầm nghĩ: “Tại sao mình lại không thể như vậy chứ?”

Cô đưa tay sờ lên bụng mình, Mạc Phi ở trong đó lần đầu tiên động đậy.

Cô dường như nhận được sức mạnh vô thường của tình mẫu tử khiến cô kiên định đi đến cùng. Cô nói với Phạm Mỹ: “Anh ấy là anh ấy, mình là mình, chẳng có bất cứ quan hệ gì với nhau hết.”

Phạm Mỹ nhìn cô như thể một quái vật ngu ngốc. Cô biết rằng điều cấm kỵ nhất trong việc này chính là ngủ với khách để bụng to. Cô thầm



nghĩ, bản thân không nên để xảy ra cấm kỵ đó, bởi vì cô muốn đón nhận lại ánh nắng mặt trời một lần nữa.

Phạm Mỹ có lẽ đã biết rằng Mạc Bắc chính là Mace, và cũng chính là chàng sinh viên đánh bóng rổ năm xưa.

Tâm tư của Phạm Mỹ, Mạc Hương Vân nghĩ rằng cô hoàn toàn thấu hiểu, suy ngẫm một hồi, cô cảm thấy không cần phải để tâm đến nữa.

Chẳng có ai lại luôn đứng mãi một chỗ không chịu tiến lên phía trước, Phạm Mỹ là người biết cầu tiến, cô ấy sẽ tự biết điều chỉnh mọi việc hợp lý.

Cô có thể không tức giận với hành động của Phạm Mỹ, bởi vì hai người họ vốn dĩ chẳng nợ nần gì nhau hết.

Đột nhiên Mạc Hương Vân muốn gọi điện cho Mạc Bắc, cô với anh bây giờ có thể quay lại với ánh nắng mặt trời, hưởng một bầu không khí trong lành, sáng khoái, có thể cùng nắm tay nhau tiến về phía trước, mong chờ một tương lai tươi sáng.

Mong muốn đó chợt dâng lên trong lòng, nhưng cô đã kịp thời dồn nén lại.

Cuối cùng, cô vẫn giữ được bình tĩnh, không gọi điện cho anh, không ngờ đúng lúc ấy lại nhận được tin nhắn của Mạc Bắc. Anh hỏi cô: “Bữa tối, chúng ta sẽ giải quyết luôn tại nhà ăn của Đại học Sư phạm, phải học theo các đôi tình nhân thời đại học chứ, để tránh những phiền phức sau này.”

Mạc Hương Vân đọc xong liền bật cười, nhớ lại cuộc gặp gỡ giữa cô và anh ở trường Đại học Sư phạm lần trước, trong lòng cảm thấy nhột ngào, cô đáp lại: “Được thôi! Thế còn Phi Phi phải tính sao đây? Chúng ta vẫn nên quay về nhà sớm thì tốt hơn.”

Mạc Bắc nhanh chóng nhận tin trả lời lại: “Có khổ không cơ chứ? Chúng ta hẹn hò yêu đương mà cũng phải chăm lo đến tiểu quỷ Phi Phi. Anh sẽ gửi cậu chàng sang bên nhà bác Thôi.”

Mạc Hương Văn chột trầm tư, cô nghĩ, nếu như Phi Phi có ông bà nội ở bên cạnh thì sẽ chẳng cần thường xuyên nhờ người khác chăm sóc cho nữa. Suy nghĩ này hừng hực trong đầu, nhưng chỉ một lúc sau, Mạc Hương Văn dần lấy lại được bình tĩnh, cô nhận thấy không nên thúc mọi việc quá gấp gáp.

Cô cất di động đi, chọn đúng số tàu điện, đi đến nơi cần đến.

# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

www.dtv-ebook.com

## Chương 23

Bên cạnh quán bar More Beautiful của Quán Huyền là một quán cà phê theo phong cách phương Tây, không khí tĩnh lặng mà nho nhã. Mạc Hương Văn cũng rất ít khi vào đây. Trước kia, mỗi lần tới nơi này, cô đều đi thẳng vào quán bar của Quán Huyền luôn.

Hôm nay, Quán Huyền hẹn cô sang quán cà phê này, có lẽ do cảm thấy hơi mất cảm vì thái độ lạnh nhạt của cô trong thời gian gần đây, nên không muốn khiến cô cảm thấy quá đổi đường đột.

Điều này khiến cho Mạc Hương Văn hơi động lòng trắc ẩn.

Giữa bạn bè bao giờ cũng mong có điểm tương đồng, nhưng vẫn chẳng thể tránh được sự khác biệt. Đối với cô, một là một mà hai là hai, vậy nên rất dễ dàng khiến tình bạn mất đi, hoặc giảm bớt. Bất cứ chuyện gì cũng có mặt phản diện của nó, nên bình tĩnh nghe xem Quán Huyền giải thích ra sao.

Cho nên, khi bước vào quán cà phê nhỏ này, Mạc Hương Văn mang theo chút tâm trạng áy náy và mong đợi.

Lúc này, Quán Huyền đã ngồi sẵn tại chiếc bàn tròn cạnh cửa sổ đợi cô. Chỗ ngồi này có vị trí khá nhã nhặn, bóng cây bên ngoài in lên mặt bàn, tĩnh lặng không động đậy, một chỗ ngồi khá kín đáo giúp con người ta dễ dàng bộc lộ tâm trạng thầm kín trong lòng.

Mạc Hương Văn ngồi xuống, Quán Huyền liền nói: “Chị đã gọi sẵn một cốc Latte rồi, hương vị bánh Donut chỗ này cũng có đôi chút khác biệt,

em cũng ném thử xem sao?”

Mạc Hương Văn hoàn toàn không có ý kiến gì.

Kể từ khi quen biết Quán Huyền đến nay, cô thường không có ý kiến với bất kỳ quyết định nào của chị, ngoại trừ sự việc xảy ra với chị Tần Cầm. Và cũng chỉ ngoại trừ sự việc của Tần Cầm ra thì Quán Huyền đã chân thành giúp đỡ cô ở mọi phương diện trong cuộc sống.

T-T

Hôm Mạc Phi ra đời, cô bị vỡ nước ối sớm, nhưng vẫn cố gắng cắn răng chịu đựng, đi làm như mọi ngày. Quán Huyền nhìn thấy vậy, vô cùng lo lắng, không nói lời nào đã ngay lập tức gọi xe đưa cô đến bệnh viện.

Suốt dọc đường, cô đã bộc lộ hết tất cả nỗi sợ hãi của người lâm bồn.

Cô nói: “Chị thích lo chuyện bao đồng, nếu như em chết đi, chị có thể nuôi con em khôn lớn được không?”

Quán Huyền vỗ nhẹ lên vai rồi lại sờ lên bụng của cô, như muốn vỗ về đứa trẻ đang quấy đạp không thôi. Chị động viên: “Đừng sợ, chỉ cần em không sợ thì có thể vượt qua được bất cứ quan ải khó khăn nào. Em đã hạ quyết tâm thì không được chùn bước, đây là con đường duy nhất có thể đi.”

Chính chị là chỗ dựa tinh thần giúp Hương Văn vượt qua được quan ải gian khổ khi đó.

T-T

Vì vậy, lúc Mạc Hương Văn ngồi xuống chỗ đối diện với Quán Huyền, cô cũng vẫn gọi chị một tiếng rất thân mật: “Chị Quán.”

Quán Huyền nhếch nhẹ đôi mày, cất lời nói với ý tứ trách móc: “Chị nghe nói gần đây em đang hẹn hò?”

Mạc Hương Văn không hề giấu giếm gì: “Chính là bố của Mạc Phi đấy ạ.”

Quản Huyền vỗ tay nói: “Được vậy thì tốt quá, có đầu có cuối như vậy mới được coi là niềm hạnh phúc lớn nhất. Chị còn nghe nói ngày nào cậu ta cũng đưa em tới cửa công ty, tiểu cô nương, cuối cùng em đã có được hạnh phúc của riêng mình rồi.”

Mạc Hương Văn mỉm cười, không nói thêm gì.

Quản Huyền tiếp tục: “Vậy thì cô gái hạnh phúc, bây giờ cô đã có thể tha thứ cho bà chị đây rồi chứ?”

Chị vẫn luôn là một con người thẳng thắn, Mạc Hương Văn không hề cảm thấy bất ngờ. Con người của chị Quản Huyền, từ trước đến nay làm chuyện gì cũng dứt khoát, chưa bao giờ vòng vo tam quốc.

Mạc Hương Văn cũng thẳng thắn trả lời chị: “Em chưa bao giờ nghĩ rằng mọi chuyện sẽ thành ra như thế.”

Quản Huyền liền cười: “Quy tắc trong làng giải trí này, chị đã nói rồi, chỗ chị không nhận những vụ làm ăn như vậy, bọn họ ra ngoài giải quyết hoàn toàn không thuộc phần trách nhiệm của chị.”

“Thế nhưng chị đã cung cấp cho bọn họ một nơi giao dịch.”

“Đây chính là một trong những tác dụng của quán bar, không phải sao?”

Chị quá đỗi thẳng thắn, lần này Mạc Hương Văn không tránh khỏi cảm thấy kinh ngạc. Chị là một người thẳng thắn, nhưng nói đến chuyện này mà chị vẫn thản nhiên như vậy. Cô bỗng cảm thấy lúc này vô cùng xa lạ với chị.

Quản Huyền than thở: “Tiểu cô nương, từ trước đến nay, em chỉ luôn thấu hiểu bộ mặt mà em muốn thấu hiểu. Em luôn nghĩ mọi chuyện theo hướng tốt đẹp nhất, em cần một cách sống tích cực, lương thiện để thôi miên bản thân. Em thử nghĩ xem, mình có phải là con người như vậy không?”

Trong chốc lát Mạc Hường Vãn bỗng thần người ra, lời nói của Quản Huyền như một cái búa đập tan lớp vỏ bọc bằng đường mà bấy lâu nay cô đã dày công tạo ra.

Nhân viên phục vụ bê cà phê và bánh Donut ra, hương thơm tỏa ngào ngạt, đầy hấp dẫn. Quản Huyền nhìn Mạc Hường Vãn: “Tiểu cô nương, chị đã giúp em rồi, tất cả những việc đó chị đều tình nguyện hết. Em làm việc luôn nỗ lực hết sức mình, em biết tri ân báo đáp, em chịu thật lòng kết giao với chị, chị mới tiến cử em với Vu Chính. Em cần một công việc mà tiền lương không thấp quá, chị cũng cần một người bạn tốt của mình ở bên cạnh anh ấy.”

Mạc Hường Vãn nhấp một ngụm cà phê, nhẹ thở dài một tiếng rồi nói: “Chị Quản, em biết những điều này. Về mặt nào đó, chúng ta cũng là những người đáp ứng nhu cầu lẫn nhau, cho nên không ai nợ ai cả.”

Quản Huyền lắc đầu: “Không, chị không hề muốn ép em. Nếu như em đồng ý hẹn hò cùng Tống Khiêm, chúng ta mới thật sự là những đối tác đôi bên cùng có lợi. Thế nhưng, nếu vậy thì tình bạn của chúng ta đã không còn trong sáng, thuần khiết nữa rồi, đúng không?”

Mạc Hường Vãn đặt cốc cà phê xuống, vị và phê ở đây thật sự khá nồng, còn cô lại không mấy lưu luyện mùi vị nồng như vậy.

“Nếu như em với Tống Khiêm hẹn hò cùng nhau thì Vu tổng sẽ có thêm một trợ thủ đắc lực, thân thiết hơn nữa, đúng không?”

Đôi mắt của Quán Huyền chất chứa đầy tiếc nuối: “Đáng tiếc thực tế lại không phải như vậy.”

“Quan hệ giữa em với Vu tổng chẳng qua chỉ là cấp trên với cấp dưới, chị cảm thấy nuối tiếc lắm sao?”

Quán Huyền cũng uống một ngụm cà phê: “Đúng vậy. Thế nhưng đây cũng là điểm chị thấy khâm phục ở em. Có thể giữ được khoảng cách như vậy, tiêu cô nương, em cũng không phải người bình thường đâu”. Chị lại cười chua chát: “Em, thật sự quá giống với chị của ngày xưa, đi một bước tính một bước, không chịu thiệt thòi bao giờ.”

Mạc Hương Văn cúi đầu, khẽ khàng lên tiếng: “Chị Quán, em đang muốn bảo vệ lấy bản thân mình, em còn có con trai.”

“Cho nên chị mới chính là người hùng hổ xông lên phía trước?”

“Chị Quán, nhiều khi lùi lại một bước sẽ thấy trời cao đất rộng.”

Quán Huyền nhanh chóng phủ định: “Lùi một bước sẽ thua cả ván cờ”. Rồi chị lại chậm rãi nói thêm: “Khi mời Tần Cẩm, chị không hề có ý định đen tối gì, người bên đó chỉ đích danh cô ấy, chị chỉ đáp ứng nhu cầu của khách hàng mà thôi.”

“Vậy bọn họ đã cho chị những gì? Hoặc nói chính xác hơn là cho Vu tổng những gì?”

“Những thứ bọn họ cho không phải vì một mình Tần Cẩm mà không cho nữa. Tần Cẩm không nể mặt, nhiều lắm cũng chỉ khiến cho mọi người mất vui mà thôi. Công ty không đăng ký của Vu Chính đã đi vào hoạt động từ lâu rồi, sau khi tích đủ số vốn, là có thể đăng ký chính thức bên Hồng Kông. Bao nhiêu năm nay, cuối cùng anh ấy cũng đã tích lũy được số vốn lớn, lấy lại được tự do của mình rồi. Về điểm này, tuy rằng em không thể trực tiếp hỏi, nhưng chắc từ lâu đã cảm nhận được rồi đúng không?”

“Vậy còn Lâm Tương thì sao?” Mạc Hường Văn vừa nghĩ tới Lâm Tương là giọng nói lại cao vút lên vì mất bình tĩnh.

Quản Huyền nghe thấy vậy, đôi mày liền cau lại: “Em đừng chắt vấn chi, trong làng giải trí này đâu cũng chứa đầy sự mê hoặc, ai là rỗng ai là giun chẳng mất bao lâu thời gian là có thể nhận ra chân tướng thôi. Chị đã nói rồi, quán bar của chị chỉ là nơi giao dịch, có người bạn tốt hỏi, chị chỉ thay họ chuyển lời, còn bản thân người kia có chấp nhận hay không, chẳng hề liên quan gì đến chị. Thế nhưng Lâm Tương làm xong lại hối hận, cô ấy vẫn chẳng thích hợp ở trong cái làng giải trí này.”

“Chị Quản, chị thu tay lại đi.”

Quản Huyền cười lạnh lẽo: “Trong thời thế danh lợi là trên hết này, người nào cũng có thể lực riên của mình, đã gia nhập vào thì bắt buộc phải tuân thủ theo quy tắc sẵn có.”

“Thứ Hai tuần sau em sẽ nộp Đơn xin thôi việc cho Vu tổng.”

“Làm rất tốt, bây giờ em thoát thân là thời điểm tốt nhất đấy. Quay đầu lại còn có người đàn ông tình sâu nghĩ nặng đang chờ đợi em, thời cơ này đúng là rất tốt.”

Quản Huyền xua tay: “Thật ra có chuyện em không biết nhiều lắm đâu. Những gì em biết chẳng qua chỉ là một phần của sự thật mà thôi. Trước nay chị vẫn luôn là một con bạc, dẫn thân vào sòng bạc, có nhiều khi không phải muốn rút là rút lại được đâu.”

“Là vì Vu Chính? Anh ấy không phải có một mình chị đâu.”

“Em không biết là chị cũng có một người tình khác hay sao?”

Mạc Hường Văn nhìn chị với ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, dường như đây không còn là người chị mà cô quen biết nữa.



“Chị với Vu Chính là thanh mai trúc mã, thế nhưng thanh mai trúc mã chẳng cũng địch lại nổi sự phồn hoa, muôn sắc của bên Thượng Hải này, mỗi người tự xô về một hướng, xem ai là người thắng, ai là kẻ thua. Nếu như Vu Chính chỉ quay lại đây để đi học, được gia đình sắp xếp cho một chỗ làm nào đó trong cơ quan hành chính nhà nước, rồi kết hôn cùng chị, thì sau đó cứ vậy mà sống một đời an bình, giản dị. Thế nhưng, tại sao mọi chuyện lại thành ra như bây giờ?”. Quán Huyền nhấp một ngụm cà phê. “Vu Trực nhà họ học hành không ra gì thì được đưa thẳng ra nước ngoài du học, lúc quay về, dễ dàng, bình thản mở một công ty, lập sự nghiệp, còn Vu Chính thì ngay cả vốn làm ăn ban đầu cũng không có.”

Mạc Hương Văn chẳng thể nào nuốt nổi số đồ ăn trước mặt mình nữa.

“Vị trí của Chúc tiểu thư trong nhà còn cao hơn Vu Chính đôi chút. Ít ra, người bố vĩ đại của cô ấy còn chịu cung cấp tiền vốn và các mối quan hệ cho cô ấy lập nghiệp. Bọn chị đã tiến bộ từng bước, tích lũy từng chút một, mọi người tự kiếm được mới được coi là thành công, không phải sao? Em cho rằng những gia đình quyền thế đó lúc nào cũng đòi phải môn đăng hộ đối, nam thanh nữ tú à? Không đâu, đó chỉ là cảnh tượng mà người ngoài nhìn thấy thôi, trên thực tế, điều bọn họ coi trọng là mối quan hệ đi lại giữa nam nữ không còn trở ngại, kết hợp làm ăn không mệt mỏi mới là người thắng cuộc.”

Mạc Hương Văn càng ngày càng cảm thấy kinh ngạc: “Lẽ nào Chúc tiểu thư biết hết tất cả mọi chuyện sao?”

“Trong trận cờ thương trường này, ai cũng phải biết rõ vị trí của mình ở đâu. Chúc Hạ, cô ấy là một người phụ nữ hào sảng, thế nhưng cuối cùng vì Vu Chính mà đã đánh mất đi sự hào sảng của bản thân. Đã đánh bạc thì phải chấp nhận thua, nếu không chấp nhận thì lại đánh cược tiếp, đánh cho tới khi nào thắng mới chịu thôi. Cả thế gian này đều như vậy hết.”

Quản Huyền vẫn mỉm cười, thế nhưng nụ cười đó có đôi phần chua chát. Mạc Hường Văn cúi đầu xuống, không muốn nhìn thấy khuôn mặt của chị lúc này, nhưng vẫn thành thật nói: “Chị Quản, chị trông như vậy khó coi lắm.”

Quản Huyền dần chuyển sang nụ cười đầy bất lực: “Tiểu cô nương, tinh thần bảo vệ lấy thân mình của em thật là đáng yêu. Người mà không nhìn thấy quá nhiều thứ mới là người hạnh phúc.”

Mạc Hường Văn miễn cưỡng ăn từng miếng chiếc bánh Donut đặt trước mặt mình.

Khoảnh khắc đó mọi thứ bỗng trở nên yên tĩnh, hai người họ bị ngăn cách bởi bóng cây Trúc Đào bên ngoài, mỗi người đuổi theo một suy nghĩ khác nhau, lặng lẽ ăn nốt chiếc bánh Donut của riêng mình. Bóng cây in trên mặt bàn chẳng thể nào xóa bỏ đi được.

Một lúc sau, Mạc Hường Văn hỏi Quản Huyền: “Chị Quản, tại sao chị lại nói cho em nghe những điều này?”

Quản Huyền uống hết số cà phê còn lại trong cốc, chậm rãi dùng khăn giấy lau miệng mới nói tiếp: “Chị đã suy nghĩ mấy ngày hôm nay, tiểu cô nương, em thực lòng coi chị là bạn bè, vậy nên chị có nghĩa vụ phải thành thật với em.”

Phải một lúc sau, Mạc Hường Văn mới có thể chấp nhận nỗi cái thông tin lạnh lùng, khốc liệt này từ chị, gộp chung tất cả mọi suy đoán và nghi ngờ của mình lại thành một, cô vẫn chẳng thể nào tin được vào chuyện này, vẫn chẳng biết phải làm thế nào.

Di động của Quản Huyền bỗng vang lên, chị đưa lên nghe, sắc mặt càng ngày càng nghiêm trọng, sau khi gạt máy lên, chị chỉ nói với Mạc Hường Văn một câu: “Em về trước đi.”

Mạc Hương Văn hoàn toàn không hiểu, sắc mặt của Quán Huyền vừa lo lắng vừa hoảng loạn, hình như đã xảy ra chuyện gì đó vô cùng đột ngột và nghiêm trọng.

Thế nhưng không còn kịp nữa, lúc này nhân viên phục vụ đã dẫn hai người cảnh sát vào, Mạc Hương Văn cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Một người cảnh sát liền hỏi Quán Huyền: “Chị có phải là bà chủ của quán bar More beautiful không?”

Quán Huyền đứng bật dậy, kinh hoàng, hãi hùng, nhưng vẫn gật đầu khẳng định.

Người cảnh sát liền nói: “Chúng tôi phát hiện hoạt động mại dâm phi pháp trong quán bar của chị, mời chị về đồn hợp tác điều tra cùng chúng tôi.”

Khuôn mặt Quán Huyền nhanh chóng chuyển sang trắng bệch, chị dường như đang muốn phân giải điều gì đó, nhưng hoàn toàn chẳng có lợi ích gì với hai người cảnh sát mặt lạnh lùng không chút biểu cảm trước mặt. Mạc Hương Văn đứng dậy, giọng nói không dấu được vẻ kinh ngạc, nhẹ nhàng hỏi: “Đồng chí cảnh sát, liệu các anh có nhầm không?”

Một người cảnh sát khác nhìn cô, đột nhiên rút một tờ giấy từ trong túi ra, cau chặt đôi mày hỏi: “Cô có phải là Mạc Hương Văn, Giám đốc Bộ phận Quản lý nghệ sỹ của Tập đoàn Kỳ Lệ?”

Mạc Hương Văn không hiểu tại sao người cảnh sát đứng trước mặt lại biết được đầy đủ tên và chức vụ của mình, chưa kịp thắc mắc thì người đó đã nói: “Diệp Hâm, nghệ sỹ của công ty cô đã hoạt động mại dâm và bị bắt quả tang ngay tại hiện trường. Cô ấy khai rằng chính cô là người liên hệ bán dâm trực tiếp, vậy nên, cũng xin mời cô về đồn phối hợp điều tra cùng chúng tôi.”

Mạc Hương Vân suyt chút nữa ngất lịm, cô cố gắng, cũng chẳng hỏi tại sao nữa, chỉ lạnh lùng hỏi thêm: “Liệu tôi có thể liên hệ với công ty trước được không? Sự việc này vô cùng nguy hiểm và nghiêm trọng.”

“Tất cả mọi việc đều phải về đồn rồi mới tính tiếp được.”

Mạc Hương Vân quay sang nhìn Quảng Huyền, chị cũng quay sang nhìn cô. Khuôn mặt của Quán Huyền tràn ngập sự kinh hãi, mơ màng, sự việc đột ngột thế này khiến cho tâm trí của chị hoàn toàn hỗn loạn. Còn về phần mình, Mạc Hương Vân chỉ tỏ ra ngạc nhiên, nếu như đây là một sự việc đột ngột, tại sao cảnh sát lại biết được thân phận của cô tưởng tận đến thế?

Cô rất muốn tìm Mạc Bắc, thế nhưng ánh mắt sắc bén của người cảnh sát đã thúc ép hai người phải ngay lập tức đi theo bọn họ.

Mạc Hương Vân và Quán Huyền theo hai vị cảnh sát nọ về đồn. Ở phòng tạm giam, cô gặp Diệp Hâm.

Diệp Hâm mặc quần áo chỉnh tề, nhưng đã khóc lóc thảm thương này giờ, mặt mũi đỏ bừng lên. Khó khăn lắm cô mới trèo lên được cành cao, không ngờ gặp phải kiếp nạn này, đã mất đi tất cả mọi thứ.

Vừa nhìn thấy Mạc Hương Vân, Diệp Hâm lại bắt đầu bật khóc, hét gọi: “Mary, em không có. Mary, chị hãy giúp em.”

Vị nữ cảnh sát đứng bên cạnh dường như đã cảm thấy phiền phức từ rất lâu rồi, liền đưa lời mắng mỏ: “Làm ồn gì ở đây chứ? Còn gây ồn nữa chúng tôi sẽ nhốt cô vào phòng tối riêng biệt đấy.”

Nghe vậy, Diệp Hâm liền ngậm ngay miệng lại, nhìn Mạc Hương Vân bằng ánh mắt vô vọng, cầu cứu, không dám nhìn sang Quán Huyền lấy một lần.

Quản Huyền chẳng tỏ bất cứ thái độ gì, một vị cảnh sát đưa họ về đây liền nói: “Mời chị đi theo chúng tôi”. Thì ra, vị cảnh sát này muốn dẫn chị sang một căn phòng khác để lấy khẩu cung, chị nhìn sang Diệp Hâm, ánh mắt sắc bén, khiến cho Diệp Hâm phải cúi rạp đầu xuống.

Sau khi Quản Huyền đi, vị nữ cảnh sát nọ liền mỉm cười nói với đồng nghiệp ngồi cạnh: “Đúng là khí thế của một người có nghề.”

Mạc Hương Văn chẳng quen với mấy lời này, cau chặt đôi mày lại.

Cô nhẹ nhàng, ôn hòa hỏi chị cảnh sát: “Liệu tôi có thể báo cáo với công ty được không?”

Vị cảnh sát đưa họ về đồn bình thản đáp: “Đừng vội, cô điền vào biên bản này trước đã.”

Vị nữ cảnh sát liền nói với Mạc Hương Văn: “Mời chị đưa hết những đồ trên người ra cho chúng tôi. Trước mắt, chúng tôi sẽ bảo quản thay chị.”

Mạc Hương Văn không hiểu, liền hỏi: “Tại sao thế?”

Vị nữ cảnh sát chỉ sang Diệp Hâm rồi nói: “Lúc này, vị tiểu thư này khai tất cả mọi hành vi của cô ấy đều do công ty chỉ thị, cô chính là cấp trên trực tiếp của cô ấy, phải chăng sẽ chịu trách nhiệm về việc này?”

Mạc Hương Văn vô cùng kinh ngạc, quay sang nhìn thẳng vào Diệp Hâm.

Diệp Hâm lại run rẩy, không dám nói gì.

Vị nam cảnh sát liền nói: “Mạc tiểu thư, mời chị phối hợp với chúng tôi một chút, đợi điều tra xong mọi việc, chúng tôi sẽ bàn giao lại hết mọi thứ cho chị.”

Nghe vậy Mạc Hương Văn ngậy thân người ra.

Nói như vậy, bọn họ đã tạm giam cô như một kẻ bị tình nghi, hơn nữa, người trực tiếp phạm tội lại lôi cô vào vụ việc này, thật đúng là hết sức hoang đường. Cô chỉ biết thốt lên một câu: “Đây là một chuyện không có chút đạo lý gì hết.”

Vị nữ cảnh sát mở sổ, cầm bút lên, bình thản trả lời: “Nếu như vô lý thì chị đã giống như người ban nãy, trực tiếp đi vào căn phòng khác để lấy khẩu cung. Đừng có làm ồn nữa, người nào lần đầu phạm tội bị bắt cũng hành động như vậy hết. Sau khi điều tra rõ mọi chuyện, đương nhiên sẽ chẳng còn vấn đề gì cả.”

Với tình trạng này, ngoài việc hợp tác điều tra cùng cảnh sát, cô cũng chẳng còn biết làm thế nào nữa. Mạc Hương Văn cố nén nổi tức giận trong lòng, không thèm quay sang nhìn bộ dạng đáng thương của Diệp Hâm nữa, cô giao hết di động, ví tiền, đồng hồ trên người ra, vị nam cảnh sát kia liền lấy tờ báo bọc hết lại.

Người cảnh sát kia liền đưa một tờ giấy đến, cô điền chi tiết vào đó, viết vào đó cách thức liên hệ của bản thân, ở ô ghi người cần liên lạc khi có việc gấp, cô suy ngẫm một hồi, nhanh chóng viết tên và số điện thoại của Mạc Bắc vào.

Vị nam cảnh sát kia liền nói: “Chị yên tâm đi, tạm giam không phải là trừng phạt, chỉ là một phương thức để người dân phối hợp điều tra cùng cảnh sát mà thôi. Chúng tôi sẽ thông báo cho người nhà của chị”. Anh nhìn lên tờ giấy, rồi hỏi: “Họ Mạc đúng không nào? Là anh trai của chị à?”

Mạc Hương Văn lắc lắc đầu rồi đáp: “Là bạn của tôi.”

“Bạn trai à?” Lần này đến lượt vị nữ cảnh sát nọ lên tiếng.

Mạc Hương Văn không mấy vui vẻ khi cô cảnh sát hỏi thăm kỹ càng như vậy, thế nhưng lúc này, tình thế đang vô cùng nghiêm trọng, không thể

nào thiếu đi lễ độ, cũng chẳng thể nào nuốt được sự tức giận này, nên đành im lặng thừa nhận.

Vị nữ cảnh sát kia lại tiếp tục nói thêm: “Thật kỳ lạ, tìm một người bạn trai mang họ giống mình.”

Mạc Hương Văn chẳng buồn để ý đến cô ấy nữa.

Anh cảnh sát kia thấy khuôn mặt Mạc Hương Văn thuần lương, dường như đang uất ức đầy mình, nên khi lấy khẩu cũng cũng khách khí hơn bình thường.

Anh bắt đầu hỏi cô.

“Tên?”

“Mạc Hương Văn.”

“Tuổi?”

“Hai mươi bảy.”

“Chị đã làm ở Tập đoàn Kỳ Lệ được bao lâu rồi?”

“Bốn năm.”

“Chúng tôi nhận được mật báo, các nghệ sỹ của Kỳ Lệ thường xuyên sinh hoạt động mại dâm ở khu vực gần quán bar More Beautiful.”

Mạc Hương Văn rất muốn dùng ánh mắt tràn đầy kinh ngạc để bày tỏ rằng mình là người trong sạch, nhưng cô hoàn toàn lực bất tòng tâm. Cô mệt mỏi trả lời đồng chí cảnh sát: “Tôi hoàn toàn không biết việc này.”

Vị nữ cảnh sát kia liền đành giọng hỏi: “Không biết sao? Trong phòng nghỉ của khách sạn cao cấp bên cạnh quán bar đó, hai đàn ông, một phụ nữ

toàn thân không mặc gì, trên bàn còn đặt tiền, bên cạnh số tiền nợ còn có thẻ đặt chỗ ở bên quán bar, trên đó còn viết rõ số phòng và giá tiền bên khách sạn. Số tiền trên thẻ và số tiền đặt trên bàn không chênh lệch nhau chút nào.”

Mạc Hương Văn ngược đầu lên. Nắm chặt hai bàn tay lại.

Quản Huyền vừa nói với cô những vụ trao đổi mua bán sau khi bước qua ngưỡng cửa quán bar chị không thể nào quản nổi, thế nhưng, những vụ trao đổi bản thiêu này được diễn ra ngay gần quán bar của chị, đều là do một tay chị sắp xếp, an bài hết.

Những chuyện ám muội, đen tối đó một khi đã được lộ ra ngoài ánh sáng, khiến cho Mạc Hương Văn bất giác run rẩy cả thân người.

“Rất nhiều người vừa ra khỏi quán bar là trực tiếp đi sang khách sạn kia để tiến hành trao đổi”. Nữ cảnh sát liếc qua nhìn Diệp Hâm, Diệp Hâm đưa tay che miệng, không dám khóc thành tiếng. Nữ cảnh sát kia bật cười, nụ cười mang đầy ý mỉa mai.

Diệp Hâm lần đầu phạm tội, đã bị người ta bắt ngay tại trận, đây chẳng qua chỉ là một đồn cảnh sát nhỏ, vậy mà lại có tác phong làm việc nghiêm nghị như vậy. Mạc Hương Văn bắt đầu cảm thấy có gì đó không ổn.

Sau đó, nam cảnh sát kia lại hỏi cô thêm mấy câu, đại đa số đều không quan trọng lắm, bọn họ đã biết hết tất cả mọi thứ, bao gồm những việc xảy ra trong More Beautiful, thời gian, địa điểm, nhân vật, cả số lần phạm pháp. Cũng giống như những gì đã nói, bọn họ thật sự đã để ý điều tra vụ này từ lâu rồi.

Việc này ứng đúng vào câu: “Nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm.”



Mạc Hương Văn thầm nghĩ, tất cả mọi việc đều là tự làm tự chịu, sao có thể trách bọn họ tung lưới bắt gọn cả ổ được?

Câu hỏi quan trọng nhất mà phía cảnh sát hỏi cô cũng chỉ là “Cô có dám chắc công ty các cô thật sự không biết chút nào về việc này hay không?”

Thật sự không biết về vụ việc này?

Nếu như trả lời là “Đúng” thì ngay đến bản thân Mạc Hương Văn cũng cảm thấy nực cười, cô biết phải trả lời sao đây? Cô bắt đầu cảm thấy đau đầu, căn bệnh cũ bao năm bắt đầu tái phát ngay lúc này. Cô những tưởng mình đã thoát khỏi rồi, thế nhưng, trên thực tế, chẳng hề dễ dàng thoát thân chút nào.

Cô sống trong một môi trường như vậy, làm sao mà tốt được?

Mạc Hương Văn liền đáp lại: “Tôi không biết.”

Cô thật sự không hề biết được chuyện này.

Anh cảnh sát thấy dáng vẻ mệt mỏi, rệu rã của cô nên không muốn gây khó dễ thêm nữa, chỉ nói rằng, đêm nay có lẽ cô phải nghỉ ngơi lại phòng tạm giam này, bởi vì vẫn chưa lấy xong lời khai của Quản Huyền, nên bất cứ lúc nào cũng cần sự hợp tác của cô.

Cô hoảng hốt: “Nhất định tôi phải ở lại đây một đêm sao?”

Vị nữ cảnh sát kia gật đầu trấn an: “Đồng nghiệp chúng tôi sẽ trực lại đây, không bắt các cô phải chịu khổ đâu.”

Mạc Hương Văn vô cùng lo lắng cho Mạc Phi, kể từ khi cậu bé ra đời, chưa bao giờ xảy ra tình trạng cô đi qua đêm mà không về nhà. Cô vô cùng

lo lắng, hỏi anh cảnh sát: “Các anh đã thông báo cho người bạn của tôi chưa?”

Vị cảnh sát kia liền đáp: “Tôi đã gọi điện cho anh ấy rồi.”

Mạc Hương Văn gật đầu, an tâm hơn đôi chút.

Quản Huyền được dẫn ra, sắc mặt bình thản, dường như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì, ngược lại, Diệp Hâm thì khóc lóc đến mức không còn biết trời đất gì nữa. Cảnh sát tạm giam cả ba trong một phòng, còn lấy ba suất cơm đưa đến, nhắc nhở họ mau ăn cho no.

Mạc Hương Văn mở hộp cơm ra, bên trong cơm ngon, nóng hổi, màu sắc cũng ổn, có điều khi đưa lên miệng, cô cảm thấy hết sức nhạt nhẽo, vô vị, chẳng thể nào nuốt nổi.

Diệp Hâm ăn vài miếng rồi lại nấc nghẹn, bật khóc tu tu.

Cả hai đồng chí cảnh sát đều quá ngán ngấm trước tình trạng khóc lóc, i ê của cô này, cũng chẳng còn nhiều lòng nhẫn nại quan tâm đến bọn họ, liền mang hộp cơm ra ngoài ăn cho ngon miệng.

“Khóc gì mà khóc”. Quản Huyền quát.

Diệp Hâm thút thít hỏi: “Tại sao bọn họ lại thả hai người đàn ông kia ra?”

“Bọn họ là khách làng chơi, chỉ cần nộp phạt là được tha rồi.”

“Chúng ta cũng nộp tiền phạt có được không? Em chỉ muốn ra khỏi chỗ này.”

Quản Huyền mỉm cười lạnh lùng: “Em cho rằng ra được khỏi đây là mọi việc đều ổn sao? Không biết bây giờ bên ngoài đang hỗn loạn đến mức nào đâu.”

Mạc Hương Văn nghe vậy, ngậy thân người ra.

Đúng vậy, bên ngoài chắc chắn còn xảy ra rất nhiều vấn đề khác, trên thế giới này không bao giờ có bức tường nào kín gió cả, bước ra khỏi đây, tương lai sẽ ra sao chứ? Chẳng ai trong bọn họ có thể biết chắc được.

Đây không phải chính là ngành giải trí sao? Lẽ ra, cô nên sớm bình thản nhìn thế sự, coi tất cả mọi thứ quái lạ diễn ra quanh mình đều là việc đương nhiên.

Từ trước đến nay, bản thân cô vẫn luôn kiên cường, mạnh mẽ, cố gắng nhẫn nhịn, không quan tâm đến chuyện thị phi.

Cô liền hỏi Diệp Hâm: “Tại sao em lại nghĩ tới việc tìm đến chị?”

Diệp Hâm cúi đầu lau nước mắt.

“Trâu Nam đã từng nói rằng, nếu gặp khó khăn thì cứ tìm chị Mary.”

Những việc xảy ra ngày hôm nay khiến cho Mạc Hương Văn lạnh cả người, nhưng khi nghe được câu nói này, cô dần cảm thấy ấm áp hơn đôi chút.

Cô quay sang hỏi Quản Huyền vẫn đang bình thản, chưa nói bất cứ lời nào với mình: “Chị Quản, cảnh sát tạm giam chúng ta ở đây có phải đang muốn định tội chứa chấp, dung túng cho hành vi mua bán mại dâm không?”

Diệp Hâm hét lớn: “Không, không không, đây không phải là phạm tội, đây là phạm pháp, tại sao mọi việc lại thành ra thế này?”

Quản Huyền nhếch mép lộ ra nụ cười đầy mỉa mai, lãnh đạm, quay sang nói với Diệp Hâm: “Dám làm thì dám chịu, nhìn lại cái dáng vẻ ngớ ngẩn của em lúc này đi”. Chị lại quay sang nói với Mạc Hương Văn: “Tiểu

cô nương, việc này không liên can gì đến em hết. Thế nhưng, thật là trùng hợp, hôm nay em lại ở cùng một chỗ với chị.”

Mạc Hương Văn khẽ mỉm cười, nhích người sang bên trái, giữ chút khoảng cách với Quán Huyền.

Cô cố gắng ăn hết toàn bộ số cơm và thức ăn trong hộp, thầm nghĩ, việc đầu tiên sau khi ra khỏi đây chính là nhanh chóng chuyển hộ khẩu của Mạc Phi ra khỏi chỗ chị Quán Huyền.

Mạc Hương Văn đợi Quán Huyền và Diệp Hâm ăn xong cơm, thu dọn gọn lại một chỗ, định gọi mấy người cảnh sát đến mang ra ngoài vứt đi giúp. Đúng lúc ấy, cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, anh cảnh sát bước lại gần nói: “Hai người có thể về được rồi.”

Anh đang chỉ Mạc Hương Văn và Quán Huyền, Diệp Hâm lập tức xông tới, hét lớn: “Thế còn tôi thì sao? Còn tôi thì sao?”

Diệp Hâm lại nắm chặt lấy bàn tay của Mạc Hương Văn tha thiết cầu khẩn: “Mary, chị hãy cứu em với, cứu em với. Em chỉ vừa mới bắt đầu sự nghiệp, không thể nào kết thúc mọi thứ ở đây được. Em sợ lắm, em vô cùng sợ. Hai chị đừng bỏ em lại một mình.”

Mạc Hương Văn cảm thấy vô cùng hỗn loạn, nhìn Diệp Hâm tâm trạng đốn đau, khổ sở nhưng chẳng biết phải an ủi như thế nào.

Diệp Hâm đã bước đến con đường này, đây là kết cục mà cô không bao giờ muốn nhìn thấy, làm sao có thể gánh vác được đây? Nếu như đã không gánh chịu nổi thì tại sao còn bước tới?

Mạc Hương Văn chỉ còn biết đưa tay ra để mặc cho Diệp Hâm nắm chặt lấy. Đây là việc duy nhất cô có thể làm lúc này.

Anh cảnh sát chán nản nói: “Không làm việc gì khuất tất thì không phải sợ.” sau đó, anh nhanh chóng gạt tay Diệp Hâm ra rồi nói với Mạc Hường Vãn: “Mời chị ra ngoài, đi mau đi.”

Quản Huyền ngược mắt lên nhìn Diệp Hâm: “Em hãy yên tâm đi. Đồng chí cảnh sát nói rất đúng, không làm việc gì khuất tất thì không phải sợ. Tất cả mọi chuyện rồi sẽ có cách giải quyết thôi.”

Mạc Hường Vãn quay đầu lại nhìn Quản Huyền, cô đã hoàn toàn thoát ra khỏi nỗi hoang mang hoảng sợ lúc đầu, khuôn mặt vô cùng bình thản, tự tại, lạnh lùng, không chút biểu cảm gì.

Mạc Hường Vãn cảm thấy sự lạnh lùng này xuất phát từ tận đáy lòng mình, hoàn toàn chẳng biết lúc này bản thân có cảm giác gì nữa.

Người đến đón Quản Huyền là một luật sư, Mạc Hường Vãn nhìn qua là thấu hiểu hết. Cô đã từng nhìn thấy vị luật sư này, là đồng nghiệp làm cùng văn phòng với Mạc Bắc, cô nghĩ, xem ra Vu Chính đã “chào hỏi” những nơi cần thiết rồi. Anh ấy, nói cho cùng cũng vẫn còn chút tình nghĩa, không bao giờ vô tình bỏ mặc Quản Huyền một mình.

Vị luật sư đó vô cùng khách khí với Quản Huyền, rồi quay sang nói với Mạc Hường Vãn: “Mạc tiểu thư, Mạc Bắc đang trên đường tới đây.”

Mạc Hường Vãn chân tay vốn dĩ đang lạnh giá, bỗng nhiên ấm áp hẳn lên, cô gạt đầu, tỏ ra đôi chút chờ mong.

Quản Huyền mỉm cười nhìn cô: “Người đó đối xử với em tốt quá!”

Cô cũng nhìn Quản Huyền nói một câu xã giao: “Vu tổng cũng đối xử với chị rất tốt còn gì.”

Tốt hay không tốt thì chỉ có người trong cuộc mới biết rõ mọi chuyện.

Vị luật sư kia trao đổi vài câu cùng cảnh sát, Quán Huyền chỉ được coi là được bảo lãnh tại ngoại, còn Mạc Hướng Văn thì là điều tra hoàn tất, lập tức thả người. Xem ra cảnh sát vẫn còn phải tiến hành điều tra sâu thêm nữa.

Khi ra khỏi đồn cảnh sát, vị luật sư kia liền nói với Quán Huyền và Mạc Hướng Văn: “Dựa vào các điều lệ xử phạt, quản lý trị an, chỉ cần chuẩn bị tiền nộp phạt là coi như xong. Ngày mai, công ty các cô còn phải tổ chức sự kiện, trước tiên phải bảo lãnh cho Diệp Hâm ra rồi tính sau.”

Mạc Hướng Văn im lặng không nói gì, cô không muốn nói thêm bất cứ lời nào với Quán Huyền. Quán Huyền cũng chẳng nói gì nữa.

Dường như sau một đêm âm đạm, đen tối này, cả hai người đều vô thức từ từ tránh xa nhau.

Bên ngoài trời se lạnh, thời tiết đã bắt đầu sang đông, buổi chiều nay ra ngoài, nhìn thấy ánh mặt trời khá gắt nên cô cũng chẳng mang theo áo khoác dày. Lúc này, khi bước ra khỏi đồn cảnh sát, cô mới nhận ra tiết trời lạnh ngoài sự dự liệu của mình.

Cô đang co ro thì đồng nghiệp của Mạc Bắc nói: “Mạc Bắc đến rồi kìa.”

Anh vừa nói xong, người mà Mạc Hướng Văn đang vô cùng mong ngóng đã chạy lại từ phía xa. Mạc Hướng Văn nhìn thấy Mạc Bắc càng ngày càng đến gần chỗ mình, cả người bắt đầu mềm nhũn, trái tim cũng tan chảy, như thể chỉ cần được ở bên cạnh anh thì tất cả mọi vấn đề đều sẽ biến mất ngay tức khắc vậy.

Khuôn mặt Mạc Bắc không che giấu nỗi sự lo lắng, bất an, anh nói với cô bằng thái độ áy náy: “Anh đã đến muộn quá!”

Mạc Hướng Văn lắc đầu không nói được gì nữa.

Mạc Bắc đưa tay ra, nắm chặt lấy bàn tay cô.

Đồng nghiệp của anh cười nói: “Hừm! nếu như không có sự việc ngày hôm nay, bọn mình thật sự không biết cậu đã có bạn gái rồi đấy.”

Mạc Bắc khoác vai Mạc Hương Văn giới thiệu: “Đây là bạn gái của mình, Mạc Hương Văn”. Anh quay sang nhìn Quán Huyền rồi hỏi Mạc Hương Văn: “Em không giới thiệu cho anh sao?”

Khuôn mặt nghiêm nghị của Quán Huyền đột nhiên đổi sắc, nhìn thấy nét do dự trên mặt Mạc Hương Văn, chị liền tự giới thiệu “Quán Huyền.”

Lời nói của chị ngắn gọn, bình thản, chị cũng không tự giới thiệu là bạn thân của Mạc Hương Văn. Điều này khiến cho Mạc Hương Văn vừa mới nhận thấy sự xa cách trong quan hệ giữa họ bỗng cảm thấy nghi ngờ, cô đang nghĩ, liệu hai người họ có thật sự đã từng là bạn bè không?

Mạc Hương Văn vẫn im lặng, Quán Huyền chỉ mỉm cười, rồi quay người đi thẳng.

Cô rưng rưng mắt đứng nhìn hình dáng của Quán Huyền dần dần khuất xa.

Đồng nghiệp của Mạc Bắc liền nói: “Phía cảnh sát nói có người gọi điện tố giác, tôi nghĩ chắc là do cánh phóng viên gây ra. Dù thế nào đi nữa, ngày mai là mọi việc sẽ rõ ràng ngay thôi.”

Mạc Hương Văn cảm thấy vô cùng buồn chán, Mạc Bắc dường như cảm nhận được, càng nắm chặt bàn tay cô hơn. Anh liền nói lời tạm biệt với đồng nghiệp của mình rồi ôm Mạc Hương Văn rời khỏi nơi này.

T-T

Khi trở về nhà, Mạc Phi đã làm xong bài tập, đang chờ Mạc Hương Văn quay về kiểm tra.

Từ trước đến nay, cậu bé chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ lạc lõng, buồn bã của mẹ mình như lúc này, tuy rằng không biết có chuyện gì xảy ra, cậu bé vẫn làm mặt đáng yêu với mẹ rồi nói: “Mẹ ơi, hãy thư giãn, hãy thoải mái tinh thần đi. Suốt ngày căng thẳng, bất an là sẽ nhanh già lắm đấy. Con đấm lưng cho mẹ nhé!”. Nói xong, cậu bé liền đưa tay ra đấm lưng cho Mạc Hương Văn, cô nắm lấy bàn tay nhỏ bé ấy đưa lên miệng hôn.

Mạc Bắc vuốt mái tóc của Mạc Phi rồi nói: “Con mau lên giường đi ngủ đi.”

Bây giờ đã chín giờ tối, đúng là thời gian Mạc Phi phải lên giường đi ngủ. Thường ngày, cậu bé sẽ đi ngủ muộn đôi chút, ăn thêm chút đồ ăn hoặc xem thêm ti vi, thế nhưng hôm nay, Mạc Phi không bày trò nữa, vì không muốn gây thêm muộn phiền cho mẹ. Mạc Phi ngoan ngoãn nghe lời bố vào nhà vệ sinh, đánh răng rửa mặt rồi đi ngủ.

Mạc Hương Văn pha cho mình một cốc cà phê, ngồi trên sofa tĩnh tâm một lúc. Nhưng cô còn chưa kịp uống thì Mạc Bắc đã lấy đi mất, anh thay vào đó một ly sữa tươi.

Cô lấy di động ra, do dự mãi không thôi.

Mạc Bắc thấy dáng vẻ như đứng trong chảo lửa của cô liền nói: “Em không cần phải gọi điện cho Vu Chính đâu, anh ấy đã biết chuyện này rồi.”

Mạc Hương Văn liền đặt di động xuống: “Trước đây, em chỉ nghi ngờ thôi, không ngờ chị Quán thật sự giúp Vu tổng làm những việc như thế này.”



Nhìn thấy dáng vẻ buồn bã, thất vọng của Mạc Hường Văn, Mạc Bắc nhẹ vuốt tóc cô rồi nói: “Hường Văn, em đừng buồn quá!”

Mạc Hường Văn chán nản: “Em đúng là quá tê dại.”

“Em còn phải nuôi Phi Phi mà.”

“Từ trước đến nay, chị Quân luôn đối xử tốt với em.”

“Anh biết điều đó”. Mạc Bắc nói với cô. “Nếu như em cảm thấy mình còn tình cảm với Quân Huyền thì vẫn có thể làm bạn với chị ấy được. Con người trên thế giới này không phải ai cũng phân rõ thành trắng đen, thiện ác đâu.”

“Cũng có thể vì chị Quân đã quá yêu Vu Chính.”

Mạc Bắc quay sang nói với cô bằng vẻ mặt chân thành: “Hường Văn, liệu em có thể vứt bỏ hết những chuyện không vui trong công việc đi được không? Nó đã chiếm lĩnh quá nhiều thời gian của em rồi.”

Thế nhưng, Mạc Hường Văn chẳng thể nào làm vậy được, cô cắn môi nói: “Mạc Bắc! Có thể mọi chuyện vào ngày mai, ngày kia sẽ vô cùng hỗn loạn.”

Mạc Bắc nhún vai: “Vậy thì đã làm sao chứ? Hường Văn, anh hy vọng em biết rằng, bên cạnh em còn có anh.”

Ánh mắt chân thành đó của anh chẳng khác nào một làn gió xuân ấm áp thổi vào trái tim cô. Cô nhớ lại mọi chuyện đã diễn ra vào buổi chiều hôm nay, mang theo thái độ tràn đầy cảm kích rồi đáp lại một câu: “Vâng.”

Mạc Bắc tiến lại gần, ôm cô vào lòng, lại muốn hôn cô, nhưng Mạc Hường Văn liền quay đầu sang phía khác, vì thế, Mạc Bắc chỉ có thể hôn lên tóc cô mà thôi.

Mạc Hương Văn hoàn toàn cảm nhận được sự dịu dàng của Mạc Bắc, anh hy vọng cô có thể gạt hết những chuyện không vui sang một bên. Cô liền đưa hai tay ra, ôm chặt anh vào người mình.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động, Mạc Bắc có thể cảm nhận được, hai người dường như đã tiến lại gần nhau thêm chút nữa.

Trong lòng Mạc Hương Văn vẫn còn những nỗi xúc động khác, lúc này, tất cả đều tràn ngập, dâng trào trong lòng cô, bởi vì trái tim đang lạnh lẽo nên càng cần hơi ấm bù đắp lại, tất cả đều dựa vào anh hết, cô thì thầm: “Mạc Bắc, cảm ơn anh đã giúp đỡ dì Phùng, cảm ơn anh đã giải quyết được vụ chị Phi Phi. Cảm ơn anh vì tất cả, tất cả những gì anh đã làm cho em.”

Mạc Bắc không hề bất ngờ trước lời nói của cô, anh chỉ cười: “Anh phải cảm ơn lời cảm ơn của em, điều này khiến cho anh cảm thấy anh đã làm một người bố khá tốt của Mạc Phi.”

Mạc Hương Văn ngả đầu lên vai anh, cô thầm nghĩ, thì ra có anh ở bên cạnh lại tốt đến vậy. Cô ngược đầu lên, bắt gặp Mạc Bắc cũng đang say đắm nhìn mình, ánh mắt anh ngập tràn tình yêu.

Anh lại chẳng kìm được mà hôn cô say đắm.

Mạc Hương Văn từ từ khép mắt, dần phiêu theo, cùng anh đắm đuối trong nụ hôn ngọt ngào, ấm áp.

Biết bao năm nay, Mạc Hương Văn chưa từng dựa dẫm vào bất cứ ai, thế nhưng hôm nay, cô chỉ muốn được ở bên cạnh anh, để được anh vỗ về, bảo vệ. Suy nghĩ này bắt đầu bật rễ đâm chồi trong đầu cô, cô đáp lại nụ hôn của anh, để mặc cho đôi tay anh phiêu du trên người mình.

Bàn tay anh ấm nóng, khẽ lướt trên thân thể lạnh giá của cô, một cảm giác khoan khoái, dễ chịu lan tỏa khắp người khiến toàn thân cô như tan chảy.

Anh không còn là Mace nữa, bây giờ anh là Mạc Bắc, là Mạc Bắc đã chân thành nói với cô rằng, anh muốn ở bên cạnh cô. Ở trong vòng tay anh, cô không còn cảm thấy chán ghét, không còn sợ hãi, không còn do dự, không còn phản kháng nữa. Anh đã mở cửa vào được trái tim bấy lâu nay đã khép chặt lại của cô.

T-T

Ban đầu, Mạc Bắc chỉ muốn hôn cô, đem tới cho cô sự tự tin, bình tĩnh.

Những chuyện xảy ra vào chiều nay đúng là vô cùng nghiêm trọng, anh hoàn toàn hiểu được sự lạc lõng, thất vọng trong cô.

Lúc nhận được điện thoại từ phòng tạm giam, anh đang chuẩn bị đi đến trường Đại học Sư phạm, vừa nhận được tin, anh quay đầu xe đi thẳng về văn phòng làm việc báo cáo với Chủ nhiệm Giang là Vu Chính đã xảy ra chuyện rồi. Vừa đúng lúc Vu Chính bên Kỳ Lệ đi giải quyết vụ việc lần này. Còn bản thân anh phải quay về trường tiểu học đón Mạc Phi và sắp xếp mọi việc đâu vào đấy.

Giống như những lời đồng nghiệp của anh đã nói, đây không phải là một vụ án phức tạp, Mạc Hương Văn chỉ bị mời đến đồn cảnh sát để phối hợp điều tra, thế nhưng, sau khi nhận được điện thoại, anh vô cùng lo lắng bất an, gọi ngay điện thoại đến đồn cảnh sát khu vực đó. Anh cũng có quen biết với Cảnh sát trưởng nơi tạm giam cô, người cảnh sát trưởng này tỏ ra ngạc nhiên khi thấy Mạc Bắc quan tâm đến vụ việc này: “Quán bar này rất phức tạp, hỗn loạn, đồn cảnh sát chỗ chúng tôi đã coi đây là đối tượng điều tra hàng đầu từ lâu rồi. gần đây đã có người cung cấp chứng cứ, truy quét các hoạt động mại dâm là công việc cần thiết, chỉ bắt bên đó phải dừng kinh doanh, chính đốn lại, bỏ hết mọi hành vi phạm pháp đi thì sẽ chẳng còn vấn đề gì nữa.”

Thì ra, đây vẫn chỉ là một vấn đề không quá nghiêm trọng.

Mạc Bắc nghĩ, sau khi trải qua vụ việc lần này, không biết Mạc Hường Văn sẽ cảm thấy buồn bã đến mức nào. Anh biết rằng, Quán Huyền là người bạn tốt của cô, vào lúc cô gặp khó khăn nhất, chị ấy đã vô tư đưa tay ra giúp đỡ.

Mạc Hường Văn là cô gái trọng tình cảm, giờ lại tận mắt chứng kiến chuyện này, chả chẵn sức ảnh hưởng của nó đối với cô khó mà diễn tả được bằng lời.

Mạc Bắc lái xe rất nhanh tới nơi đó, nhìn thấy cô cúi đầu đứng bên đường, đang cố gắng giữ khoảng cách với Quán Huyền, trong lòng cảm thấy vô cùng xót xa, anh chỉ còn biết đưa tay nắm chặt lấy tay cô.

Vào thời khắc này, anh không thể mà cũng chẳng nỡ buông tay cô ra.

Trong ký ức của anh vẫn còn hình ảnh ngọt ngào của Thảo Thảo năm xưa, lạnh lùng, băng giá, giống như cảm giác ăn kem giữa trời đông rét buốt vậy.

Cô từng bất cần nói: “Mười chín tuổi, chơi cho vui.”

Rồi đôi bàn tay nhẹ lướt trên người tạo hưng phấn cho anh.

Đoạn ký ức này chân thực là thế, từng hình ảnh hiện rõ ràng trong đầu anh, khiến người anh cảm thấy khó chịu, cơ thể dần dần nóng rực lên. Anh bỏ cặp kính xuống, vút lên mặt bàn trà, đặt hết tình cảm thiết tha vào nụ hôn, tay cũng bất giác phiêu du khắp chốn.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, không khí xung quanh bỗng im lìm, chỉ còn nghe thấy hơi thở của hai người.

Mạc Hương Văn khẽ tựa vào tấm đệm mềm mại ở phía sau lưng, gánh đỡ lấy trọng lượng cơ thể anh, đón nhận nhiệt lượng nóng bỏng từ anh. Cô muốn đẩy anh ra, nhưng lại chẳng còn chút sức lực nào, Mạc Bắc vẫn cố chấp ôm chặt lấy cô, không cho cô trốn tránh mà cũng không cho phép rút lui.

Thật giống với chín năm về trước, người đàn ông này đang ôm cô bằng tư thế ấy, như muốn bóc trần thân thể cô, nhưng cũng khác xa so với chín năm trước, trái tim cô vào lúc này cũng đang dần muốn mở toang ra.

Nụ hôn của anh in đậm trên ngực cô, nơi trái tim cô đang đập rộn ràng.

Đôi tay của Mạc Hương Văn dần hạ xuống, cô mở rộng vòng tay ra. Tình yêu chân thành, dịu dàng nhưng cũng không kém phần cuồng nhiệt của anh khiến cho trái tim cô trở nên ấm nồng, Hương Văn xúc động đến trào nước mắt.

Cô khẽ cất tiếng sụt sùi và Mạc Bắc đã nghe thấy. Chính vào lúc cảm hứng trào dâng, anh chợt nhận ra mình đã cởi hết tất cả áo sơ mi của Mạc Hương Văn, từ cổ tới ngực của cô đều in rõ dấu vết của anh.

Hành động này đúng là hết sức đường đột, Mạc Phi đang nằm ngủ trong căn phòng nhỏ bé kia, vậy mà anh lại sắp làm những chuyện không có lợi cho con trẻ ở trên chiếc sofa ngoài phòng khách.

Mạc Bắc vui mặt mình vào vùng cổ của Mạc Hương Văn, anh đang cố gắng bình ổn lại tâm trạng của mình.

Mạc Hương Văn để mặc cho anh ôm lấy mình, cô nhẹ vuốt lên mái tóc mềm mại của anh, áp sát mặt vào làn da cô, trong lòng cô bỗng trào lên cảm giác yên bình trước nay chưa hề có.

“Thảo Thảo, chúng ta bắt đầu lại từ đầu nhé!”

“Được thôi, Mace.”

Mạc Bắc nhắc người dậy, rút bàn tay đang đặt trên cô ra, thận trọng, nhẹ nhàng cài từng chiếc cúc trên áo của cô. Mạc Hương Vãn cầm kính lên rồi đeo vào giúp anh.

Hai người chỉnh đốn lại đầu tóc, y phục, rồi đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều nhận thấy sắc xuân phơi phới trên khuôn mặt của người còn lại, bỗng nhiên đều tỏ ra ngại ngùng, xấu hổ.

Mạc Hương Vãn cúi đầu, cô nhận thấy khao khát dực vọng trong anh vẫn chưa hề được dập tắt.

Cô ấp a ấp úng: “Anh...”, rồi lại thẹn thùng mím môi.

“Hương Vãn, em cảm thấy Phi Phi có một người mẹ như em, một người bố như anh có phải rất hạnh phúc không? Anh nói rồi khẽ hôn lên đôi má của cô: “Anh nghĩ, chúng ta cứ làm xong mọi thủ tục pháp lý rồi mới tiến hành, như vậy thì hợp pháp hơn.”

Mạc Hương Vãn không đáp lại, chỉ chủ động ôm lấy anh, không muốn buông anh ra một lần nào nữa.

Tối hôm đó, Mạc Bắc ngủ lại trên chiếc sofa trong phòng khách của hai mẹ con họ Mạc, không quay về căn phòng 403 của mình.

Giữa đêm, Mạc Phi tỉnh dậy đi vệ sinh, sợ chết khiếp khi nhìn thấy Mạc Bắc ngủ trên chiếc sofa, cậu bé trợn tròn mắt nói: “Bố ơi, hay là bố vào ngủ trên giường mẹ đi, ở ngoài này lạnh lắm.”

Cả đêm hôm ấy, Mạc Bắc quay trái lật phải mãi mà không sao ngủ được, nửa đêm suýt chút nữa chết đứng vì mấy lời nói của con trai.

Anh không nỡ về phòng, lại không dám tiến thêm bước nữa, nên mới lấy chiếc chăn của mình sang ngủ trên chiếc sofa ngoài phòng khách của hai mẹ con cô. Trong lòng anh không ngừng nhớ lại hành động đường đột của mình trước đó, rồi thầm mắng bản thân: “Nếu như đã làm thánh nhân thì đừng có hối hận”. Lúc này, bị con trai nhìn thấu được tim gan, cảm thấy không dễ chịu chút nào, liền mắng mỏ: “Trẻ con đêm hôm ra ngoài đi vệ sinh xong thì mau về phòng đi ngủ đi.”

Mạc Phi làm ơn mắc oán, tức giận, chu miệng lên rõ cao rồi đi về phòng mình.

Thật ra, Mạc Hương Văn cũng trần trọc mãi không ngủ được.

Mạc Bắc đang nằm bên ngoài, xoay qua xoay lại, những gì anh nghĩ chẳng khác với cô là mấy. Cô thầm nghĩ, hai má đỏ ửng lên, đưa tay sờ má của mình rồi tự trách: “Mạc Hương Văn, đừng có làm như vậy nữa, mất mặt quá đi mất!”

Thế nhưng, nghe thấy anh xoay người mãi, cô sợ rằng anh bị lạnh nên lấy thêm một chiếc chăn nữa, nhưng vừa mới ôm ra, không ngờ đã thấy Mạc Bắc ôm gối vào phòng mình.

Cô vô cùng kinh ngạc, suýt chút nữa thì hét lên thành tiếng.

Mạc Bắc nhẹ vỗ lên vai cô rồi nói: “Ở ngoài lạnh quá, anh vào nằm nhờ em một lúc.”

Anh không đeo kính, gần như mò mẫm đi vào giường của cô, rồi nhanh chóng nằm xuống. Nhìn thấy vậy, như khóc mếu không xong, cô đành đắp chiếc chăn trên tay lên người anh.

May mà từ nhỏ cô đã quen nằm giường to, nên khi dọn đến nhà này cô đã mua cho mình một chiếc giường rất rộng, tuy rằng không bằng chiếc

giường khùng bố bên phòng 403 của anh, nhưng hai người nằm hoàn toàn không thành vấn đề.

Cô lắc đầu, đành phải nằm xuống bên cạnh anh.

Mạc Bắc liền quay người lại, cách một tấm chăn ôm chặt lấy cô.

Mạc Hương Văn tỏ ra khó xử gọi khẽ: “Mạc Bắc.”

Mạc Bắc “xùy” một tiếng, đưa cánh tay luồn qua phần cổ của cô, ôm cô càng chặt thêm rồi bảo: “Đừng nói chuyện nữa, mau ngủ thôi.”



# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 24

Có lẽ phải trần trọc đến quá nửa đêm, hai người lại hết sức mệt mỏi sau một ngày giải quyết công việc nên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ ngon lành.

Sáng sớm hôm sau, Mạc Bắc thức dậy trước. Anh tranh thủ lúc còn sớm đi ra ngoài mua đồ ăn sáng, đồng thời qua chỗ bán sữa tươi đầu khu đặt ba tháng sữa tươi thay cho Mạc Hương Vãn, lúc quay về liền gặp anh mặt rỗ trông xe ở khu nhà. Anh ta đang ngồi trước cổng khu đọc báo sáng, nhìn thấy Mạc Bắc, thần thái liền hoảng hốt.

Mạc Bắc mỉm cười chào hỏi anh, anh trông xe liền đưa tờ báo ra trước mặt Mạc Bắc hỏi: “Mạc tiên sinh, anh nhìn xem đây có phải là mẹ của Phi Phi không?”

Mạc Bắc nhìn thấy thái độ của anh trông xe, trong lòng cảm thấy bất an lạ thường. Trước tiên, anh cầm lấy tờ báo, một phần hai trang báo đăng một bài viết bình luận. Tiêu đề chính là “Vấn đề đạo đức trong làng giải trí vô cùng nghiêm trọng, là do tố chất nhân viên chưa đủ hay do thiết sót hẳn đạo đức nghề nghiệp?”. Bài báo còn đăng cả tấm ảnh chụp Mạc Hương Vãn và Quán Huyền tối qua khi bước ra khỏi đồn cảnh sát, tuy rằng khuôn mặt của hai người đã được xử lý hình ảnh, nhưng những người quen đều có thể nhận ra.

Hình ảnh hai người họ vô cùng rõ ràng, mỗi người đi về một hướng, góc độ chụp ảnh rất thích hợp với nội dung trong bài báo.

Phóng viên đăng tải vụ giao dịch xác thịt trong làng giải trí bị cảnh sát phát giác, nói thẳng ra chính nhân viên làm trong ngành này đã âm thầm điều khiển mọi thứ, còn nói thêm chính vì vậy mà chị Mạc B, Giám đốc Bộ phận Quản lý nghệ sỹ của công ty truyền thông A đã bị mời đến phối hợp điều tra cùng cảnh sát, còn người nghệ sỹ bị tạm giam chính là Diệp C, một nghệ sỹ mới nổi.

Anh trông xe lo lắng hỏi: “Có phải nơi mẹ Phi Phi công tác xảy ra chuyện gì không?”

Mạc Bắc mỉm cười trả lại tờ báo cho anh rồi nói: “Không có chuyện gì đâu.”

Lúc quay về nhà, hai mẹ con cô đã thức dậy rồi, Mạc Phi đang bắt đầu học thuộc bài khóa tiếng Anh. Gần đây, giờ học tiếng Anh ở trường Mạc Phi dần được nâng cao, giáo viên hy vọng Mạc Phi có thể nói chuyện với bạn cùng lớp bằng tiếng Anh cho nên cậu bé vô cùng căng thẳng.

Mạc Hương Văn đang chải đầu, nhìn thấy Mạc Bắc bước vào, sắc mặt không tốt lắm liền hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Mạc Bắc nghĩ một hồi, quyết định vẫn nên nói với cô thì hơn.

“Chuyện tối hôm qua bị đăng lên báo rồi.”

Mạc Hương Văn đang cầm chiếc lược trên tay, nghe thấy vậy liền ngây người.

Đáng lẽ cô phải biết chuyện này từ trước, những chuyện thế này trước sau đều là cây muốn lặng mà gió chẳng dừng. Cô liền hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Bài báo đăng cả bức hình của em với Quán Huyền lên minh họa.”

Mạc Hương Văn buông thông tay xuống, mỉm cười khổ sở: “Ở công ty bốn năm rồi, chưa bao giờ làm nghệ sỹ trong ngành, vậy mà nay cũng có vinh hạnh được đăng báo, đúng không biết phải nói gì đây.”

Mạc Bắc ôm lấy đôi vai cô.

“Đừng vội vã, anh nghĩ em sẽ giải quyết tốt mọi việc, càng nhanh từ chức, càng sớm thoát khỏi được nơi đó.”

Mạc Hương Văn gật gật đầu.

Thế nhưng, cả hai người đều cảm thấy chuyện này rất khó giải quyết. Sau cùng, họ đưa ra một quyết định, Mạc Bắc sẽ đưa Mạc Phi đến trường rồi cùng Mạc Hương Văn đến công ty.

Tất cả mọi thứ đều loạn cào cào đúng như những gì hai người dự liệu.

Ngồi trên xem, Mạc Bắc nói đùa với Mạc Hương Văn: “Từ khi vào ngành này, em chưa bao giờ thấy hối hận sao? Từ sáng đến tối đều phải đối phó với súng đạn, đao thương.”

“Những lúc cần thiết thì cũng phải học theo Vương Thành[1], hùm, cứ việc bắn về phía tôi.”

[1] Nhân vật anh hùng trong tác phẩm điện ảnh cùng tên nổi tiếng Trung Hoa.

Anh liền nhắc nhở cô: “Nếu gặp chuyện gì phiền phức, em cần nhớ rằng “im lặng là vàng” đấy.”

“Anh yên tâm, các phóng viên đều gọi em là ếch tinh, chuyện gì cũng ngậm miệng kín tiếng mà.”

Mạc Hương Văn quay sang nhìn anh mỉm cười, nụ cười ngọt ngào, quyến rũ, Mạc Bắc lại hôn cô một cái. Cô cũng bắt đầu lưu luyến nụ hôn

của anh, đặc biệt vào những lúc bản thân đang hoang mang, lo lắng.

Bất cứ khi nào gặp chuyện khó khăn trong công việc, cô vẫn luôn một mình đối mặt, một mình nhìn vào gương động viên, an ủi bản thân, nhưng giờ đã có Mạc Bắc ở bên cạnh, anh hoàn toàn có thể làm cột chống tinh thần cho cô.

Dù gì thì cũng chẳng còn cách nào khác cả, đành phải đi bước nào tính bước đấy mà thôi.

Trên thế giới này tốc độ truyền thông tin là nhanh nhất, mà nhất là những tin tức không hay thì tốc độ lan truyền lại vô cùng khủng khiếp. Mạc Hương Văn thâm nghĩ, cô đã gia nhập ngành này, thì biết rõ rằng tin tức không hay bao giờ cũng có giá trị hơn các tin tức tốt.

Vụ lộ ảnh nóng của Lâm Tương, tang lễ của Lâm Tương và cả vụ việc lần này nữa.

Mạc Bắc đỗ xe lại trên con đường quen thuộc, từ đây có thể nhìn thấy đám người đông nghịt tập trung phía trước, tất cả đều là những khuôn mặt lạ lẫm, đang chăm chú dõi theo tình hình xảy ra ở tòa nhà trước mặt. Có lẽ đội bảo vệ đã nhận được chỉ thị từ Kỳ Lệ nên ra sức ngăn cản.

Mạc Hương Văn nhận được điện thoại của Sử Tinh, chị nói ngắn gọn: “Hãy lên công ty từ hầm đỗ xe.”

Mạc Bắc cũng biết điều này, nên quay đầu xe, đi thẳng vào khu đỗ xe của tòa nhà.

Thế nhưng, nơi nào cũng như nhau, ngay cả bãi đỗ xe dưới hầm cũng có rất nhiều ánh đèn flash tỏa sáng, đang gây náo loạn với bảo vệ.

Mạc Hương Văn muốn tránh mà chẳng thể tránh nổi, Mạc Bắc liền hỏi cô: “Em muốn xuống không?”

Cô gạt đầu, mở cửa bước ra ngoài.

Những ống kính phóng viên kia dường như đã tìm được mục tiêu, tất cả đều hướng về phía cô. Tất cả bọn họ đều nhận ra cô. Cô chính là Giám đốc Bộ phận Quản lý Nghệ sỹ của Kỳ Lệ, là một trong hai nhân vật chính trong bài báo sáng nay, bọn họ vô cùng hy vọng có thể lấy được chút ít thông tin mới từ chỗ cô.

“Mạc tiểu thư, xin hỏi nữ nghệ sỹ bị bắt quả tang mại dâm đó có phải là Diệp Hâm?”

“Nghe nói Diệp Hâm có hành vi bất chính cùng với hai người đàn ông, xin hỏi chuyện này có đúng không ạ?”

“Quý công ty có cách nhìn thế nào về những chuyện thế này?”

“Album mới của Diệp Hâm liệu có được phát hành đúng theo dự định?”

Có một vài người thậm chí còn xấu bụng, như thế muốn đẩy người khác xuống địa ngục thì mới vừa lòng.

“Mạc tiểu thư, cô đóng vai trò gì trong vụ việc lần này? Lẽ nào cô thật sự không tham dự vào sao?”

Mạc Hương Văn không trả lời bất cứ câu hỏi nào, Mạc Bắc ôm lấy cô, ngăn ống kính của các phóng viên lại, làm chỗ dựa vững chắc cho cô, bảo vệ cô trước đám người kia. Thế nhưng, phóng viên kéo đến đông như kiến, bu quanh chỗ họ đứng, khiến hai người chẳng thể nào bước tiếp được.

Phóng viên lại tiếp tục truy hỏi: “More Beautiful liệu có phải là một ô mại dâm? Vu tiên sinh, Tổng giám đốc của quý công ty có biết chuyện này hay không? Phải chăng anh ta đã biết chuyện này từ lâu?”

Mạc Hương Vân vẫn kiên quyết ngậm miệng không nói lời nào. Thang máy từ trên xuống, mấy người bảo vệ bước ra, giúp hai người tách ra khỏi đám phóng viên, lúc ấy, họ mới có thể thoát khỏi chỗ này.

Mạc Bắc không hề buông Mạc Hương Vân ra bất cứ giây nào, ngay cả khi đi vào thang máy, anh vẫn ôm chặt lấy cô, còn đưa tay lên vuốt lại mái tóc cho cô.

Mạc Hương Vân nhìn thấy nỗi lo lắng hiện lên trong mắt anh, cô cười nói: “Không sao đâu, trước đây em đã nhiều lần bị phóng viên chặn lại để săn tin rồi.”

Anh có thể hiểu được, cho nên gật đầu rồi nói: “Anh tin rằng em có thể xử lý tốt việc này.”

Thế nhưng, anh vẫn muốn bảo vệ cô, muốn tận tay đưa cô tới tận phòng làm việc.

Buổi sáng hôm đó quả nhiên là hỗn loạn với Mạc Hương Vân, đây đúng là hai ngày tràn đầy căng thẳng và âu lo.

Tình cảm nồng nàn tối qua vẫn còn vương vấn đâu đây, nhưng sự việc sáng nay đã xua tan hết mọi cảm xúc trong cô. Mạc Hương Vân không ngừng thầm than thở, thế nhưng tất cả đều sẽ có một cái kết, không phải sao?

Khi bước chân vào văn phòng, cô để mặc cho Mạc Bắc ôm chặt lấy mình.

Người đầu tiên nhìn thấy hai người họ chính là Hứa Hoài Mẫn, dáng vẻ chị như thể sắp sửa đi dự họp, nhìn thấy cảnh tượng lạ lẫm này bất giác “a” lên một tiếng. Mạc Bắc lại là người lên tiếng chào hỏi trước: “Xin chào buổi sáng, chị Hứa.”

Người thứ hai chính là Chúc Hạ, Chúc Hạ xuất hiện tại đây vào lúc này, hoàn toàn không khiến Mạc Hường Văn cảm thấy ngạc nhiên. Có điều, Mạc Bắc xuất hiện ở đây lại khiến cho Chúc Hạ kinh ngạc. Hai người họ đã quen biết nhau từ trước, Mạc Bắc còn nói đùa cùng với Chúc Hạ: “Em đưa bạn gái đi làm thôi.”

Có điều, Chúc Hạ cũng không quá đổi kinh ngạc, chị nhanh chóng thay đổi sắc mặt, mỉm cười: “Thật không ngờ đâu đấy”. Sau đó lại quay sang nhìn Mạc Hường Văn. “Đúng là rất được.”

Mạc Hường Văn chỉ mỉm cười.

Chúc Hạ thông báo với cô: “Sắp sửa vào họp, chúng ta sẽ bàn thảo về vụ việc kia”. Nói xong, chị liền đi thẳng vào phòng hội nghị. Chỉ còn lại mỗi Hứa Hoài Mẫn đứng đó vẫn chưa hết kinh ngạc, trân trân nhìn bọn họ từ trên xuống dưới.

Mạc Hường Văn trầm nghĩ, Mạc Bắc vẫn còn ở bên cạnh mình, không thể làm được gì hết, nên thúc anh: “Anh mau đi làm đi.”

“Họp xong nhớ gọi điện thoại cho anh đấy.”

Cô không tiện từ chối, Hứa Hoài Mẫn vẫn đang nhìn chăm chăm về phía họ. Cô liền đẩy Mạc Bắc giục anh mau đi.

Người tiếp theo bước ra chính là Sử Tinh, không nhìn thấy khuôn mặt của Mạc Bắc, chỉ biết là có người đàn ông đưa Mạc Hường Văn đến nên nói đùa: “Mary, hoa đào nở rồi sao?”

Mạc Hường Văn vẫn im lặng, Hứa Hoài Mẫn thì bình thản nói một câu: “Giám đốc Mạc, đúng là nhìn không ra đâu. Xem ra hồi đó Vu tổng bảo cô theo sát hợp đồng, tiện thể cũng làm luôn ông mai.”

Chị vừa nói xong thì Vu Chính xuất hiện, phía sau vẫn như thường lệ là Tống Khiêm và Trương Bân. Mạc Hương Văn liền gật đầu chào hỏi, Tống Khiêm cứ nhìn cô mấy lần liền.

Mạc Hương Văn coi như không để ý.

T-T

Buổi họp hôm nay trình tự cũng vô cùng đơn giản, vẫn là Vu Chính chủ trì, Chúc Hạ chỉ ngồi bên cạnh.

Vu Chính ra chỉ thị tất cả mọi người trước tiên cứ im lặng ứng phó với việc này, lặng lẽ quan sát xem tình hình thay đổi ra sao.

Chúc Hạ liền hỏi: “Bài báo sáng nay là do ai viết?”

Sử Tinh trả lời: “Chính là Kim Thanh, phóng viên chuyên mục báo sáng.”

Chúc Hạ cười: “Cô phóng viên trẻ tuổi nổi tiếng trong ngành, được, tối nay mời cô ấy bữa cơm.”

Sử Tinh liền ghi lại.

Thế nhưng trong lòng Mạc Hương Văn vô cùng lo lắng, thì ra chính là cô phóng viên có tên Kim Thanh kia. Cô với Kim Thanh đã đối mặt với nhau mấy lần rồi, con người Kim Thanh tỉ mỉ, cạnh kẽ vô cùng, rất hay phát giác tin tức mới. Trước kia, trong chuyện của Lâm Tương, cũng chính câu hỏi của cô này sâu sắc, tinh tế nhất, hơn nữa lúc đó còn trao đổi qua lại cùng Diệp Hâm.

Trong lòng cô đã thấu hiểu đôi chút, làm phóng viên sợ nhất là không có được tin tức mới. Vụ việc của Diệp Hâm không biết Kim Thanh đã mất



bao công sức đổi lại được, bây giờ gặp được vụ việc này coi như đã đến lúc đại công cáo thành.

Nói về những quy tắc trong giang hồ, khác ngành khác nghề không phải cứ có địa vị là không chế được mọi thứ. Bất cứ ngành nào cũng có một quy tắc riêng, e rằng việc này không dễ lay động người ta được.

Cô nhẹ nhàng than thở, những việc này đúng là khiến cho cấp trên đau đầu nhức óc, nhưng lại chẳng liên can gì đến cô cả.

Chúc Hạ lại lên tiếng: “Mary, sự việc tối qua tại sao cô không báo cáo kịp thời?”

Vu Chính đưa mắt về phía khác, không quan tâm lắm, chắc trong lòng đang nghĩ đến những việc khác.

Mạc Hương Văn thẳng thắn trả lời: “Tôi tưởng rằng chuyện này sẽ được giải quyết một cách dễ dàng, hơn nữa, luật sư cũng đã đến nơi kịp thời để xử lý mọi chuyện.”

Chúc Hạ mỉm cười, mềm giọng lại nói: “Ừm, hy vọng sau này việc gì cô cũng báo cáo lên cấp trên kịp thời, cứ coi như báo trước để phòng bị vậy.”

Thái độ, giọng nói này khiến cho Mạc Hương Văn phải thay đổi cách nhìn về chị.

Trong Kỳ Lệ, Chúc Hạ đảm nhiệm chức vụ Phó Tổng giám đốc nhưng không bao giờ can thiệp đến việc kinh doanh, tất cả đều do một tay Vu Chính lo liệu. Trước đây, Mạc Hương Văn đã âm thầm cảm thấy cơ cấu quản lý trong công ty sẽ có sự biến động lớn, không ngờ lại chuyển biến thần tốc như vậy. Trước mặt mọi người, Chúc Hạ không kiêu ngạo, không mềm mỏng, không đáo đẽ cũng không ỷ lại, giữ đúng đạo nghĩa thông

thường. Ở trong tình trạng như lúc này, chị vẫn có thể giữ được bình tĩnh, đúng là không dễ dàng gì.

Cũng có thể đây chính là thực lực vốn có của Chúc Hạ, chỉ là chưa từng biểu lộ cho mọi người thấy mà thôi.

Cô nhìn sang Sử Tinh, đúng là nhìn nhân viên xét chủ, binh hùng tướng mạnh, nhìn thấy dáng vẻ, thực lực, tài năng của Sử Tinh là có thể tưởng tượng ra tác phong hành xử hăng ngày của Chúc Hạ rồi.

Mạc Hương Văn nghĩ tới đây, lại lắc đầu, việc này cũng chẳng hề liên quan gì tới cô.

Hội nghị lần này khá đơn giản, bên ngoài thì là cấp trên cấp dưới thống nhất đưa ra cách giải quyết cho vấn đề này, ngầm ý thì chẳng qua là phát tín hiệu chuyển giao quyền lực.

Sau cuộc họp, Sử Tinh nói với Mạc Hương Văn: “Em đúng là chẳng cẩn thận chút nào, hôm qua lúc đi ra sao lại để cho phóng viên chụp được ảnh chứ?”

Mạc Hương Văn đang cảm thấy áy náy trong lòng, dù sao đi nữa, đây cũng là sai sót của cô. Cô chỉ biết thở dài: “Là do em đã quá vô ý.”

Sử Tinh liền an ủi: “Hãy, sự việc đã đến nước này, chúng ta sẽ tận lực giải quyết. Gặp phải chuyện như thế, hy vọng em sớm điều chỉnh lại tâm lý, tất cả những thứ khác đều là giả, tâm trạng của mình mới là điều quan trọng nhất.”

Mạc Hương Văn biết trả lời câu này ra sao đây?

Sử Tinh đang dùng câu nói này để ám chỉ cô không đủ thận trọng khi kết bạn. Cô cũng chỉ đành mỉm cười khổ sở.

Quản Huyền không ngờ lại trở thành điểm chí mạng và chuyện nực cười của cô với Vu Chính.

Mạc Hương Văn quay đầu lại nhìn phòng làm việc của Tổng giám đốc, Vu Chính và Chúc Hạ đang đứng nói chuyện với nhau, hai người đều ngẩng cao đầu, không hề nhường nhịn nhưng thái độ vẫn tỏ ra vô cùng ôn hòa.

Sử Tinh đột nhiên thì thầm bên tai cô: “Em có biết không, Vu tổng với Vu phu nhân đã thỏa thuận ly hôn rồi.”

Mạc Hương Văn giật mình, đây vốn là điều nằm trong dự liệu của cô từ trước nhưng cô không ngờ nói lại đến nhanh như vậy.

Sử Tinh lại bổ sung thêm một câu: “Cũng một thời gian rồi.”

Tất cả mọi việc đều đã được sắp xếp từ trước, giờ chỉ chờ một “thiên tử mới lên ngôi” nắm quyền mà thôi.

Những người nắm quyền chủ động trong trò chơi ở chốn quan trường này từ trước đến nay không bao giờ giống như những người làm công ăn lương tất bật cả ngày. Cô chẳng qua cũng chỉ là một con cờ mà thôi, trong đó bao gồm cả Quản Huyền, Vu Chính và có thể cả Chúc Hạ nữa.

Sau tất cả những biến động này, tâm tư của Mạc Hương Văn càng trầm tĩnh, bình an hơn.

Ai ngờ đúng lúc ấy, Trâu Nam vô cùng hoang mang, hoảng loạn chạy tới gọi cô: “Lão đại!”

Mấy hôm nay là thời gian làm việc cuối cùng của Trâu Nam ở Kỳ Lệ, thế nhưng cô vẫn giữ vững tinh thần làm việc, đi làm tử tế, nghiêm túc. Điều này khiến cho Mạc Hương Văn cảm thấy khá an ủi, cô gái do đích

thân mình chỉ bảo, hướng dẫn sau cùng đã không khiến bản thân cô phải thất vọng.

Thất vọng, đích thực lúc này cô đang cảm thấy như vậy. Ngày hôm qua, tâm trạng cô cũng đang tràn đầy thất vọng.

Cô tưởng rằng tình yêu ấm áp, bao la của Mạc Bắc sẽ sưởi ấm trái tim nhiều phiền não của cô, không khiến cô phải nghĩ tới hai từ chán nản, sầu muộn, thế nhưng, vừa không để tâm đôi chút, trong đầu cô lại tràn ngập nỗi thất vọng tràn trề.

Cô nghĩ, cô chẳng thể nào tiếp tục làm bạn với Quán Huyền được nữa, phải làm sao, làm sao đây?

Tiếng gọi của Trâu Nam vừa hay kéo cô thoát ra khỏi tâm trạng đó. Khuôn mặt cô bé hiện rõ nét kinh hoàng, không biết cái gì đã khiến cô bé hoảng sợ đến vậy. Mạc Hường Vân liền hỏi: “Lại xảy ra chuyện gì sao? Nếu như phóng viên gọi điện tới, em không để tâm là được rồi.”

Trâu Nam lắc lắc đầu: “Lão đại, chị hãy lên mạng mà xem.”

Vừa nói xong, Trâu Nam đã nhanh tay mở luôn chiếc máy tính trên bàn của Mạc Hường Vân, sau đó khởi động trình duyệt IE, lên diễn đàn nổi tiếng nhất trong nước. Mỗi ngày có đến hàng triệu người đăng nhập vào trang này, còn thu hút sự quan tâm của mọi người hơn cả các loại báo chí khác.

Trâu Nam mở ra một mục tin, có rất nhiều người cũng đang theo dõi, bởi vì trên đó có hai chữ rất to “tin sốc”. Trâu Nam ấn vào đó, Mạc Hường Vân liền tập trung dõi theo.

Thời gian gần như quay ngược lại, tất cả mọi thứ đều lặng im.

Mạc Hương Văn quay trở về ký ức năm mười sáu tuổi. Cô mặc những bộ quần áo gợi cảm, mỏng tang, lang thang ở vũ trường, quán bar, quán game. Cô đứng trong một đám thanh niên nam nữ choai choai ăn chơi, trụy lạc, tạo ra rất nhiều dáng hình quyến rũ, đối diện với chiếc máy ảnh lớn.

Lúc đó, máy chụp ảnh còn dùng phim, chứ nào có máy ảnh kỹ thuật số như bây giờ. Cho nên khi scan ảnh lên máy tính, hình ảnh hơi mờ ảo, mơ hồ, như chính đoạn ký ức không đẹp để đã dần bị quên lãng trong cô.

Trong bức ảnh, cô nhuộm mái tóc màu hạt dẻ, bông xõa trên bờ vai, giống hệt như một con yêu tinh không biết chui ra từ nơi nào. Sau khi dùng thuốc tẩy xong, ánh mắt cũng gần như biến sang màu hạt dẻ.

Thật sự là quá xa vời, bản thân cô cũng sắp nhớ không nổi nữa.

Mạc Hương Văn nhìn vào tấm ảnh đó, có một anh chàng đang để tay lên bầu ngực của cô. Trong bộ trang phục gợi cảm, cô gần như để lộ hết cả bộ ngực đang ở trạng thái đầy đặn, hoàn mỹ nhất của tuổi mười sáu, mười bảy, đúng thật là phóng đáng quá mức tưởng tượng. Khi đó, cô còn đang đưa đôi mắt u buồn, mơ màng nhìn về phía xa xăm.

Lúc này cô đang mơ màng, xác nhận lại mọi thứ.

Con người trong tấm ảnh kia vừa lẳng lơ, vừa hư hỏng, phóng đảng, bông xuôi bản thân. Chỉ cần một tấm ảnh là quá đủ, thời khắc đó được ghi lại cũng đồng nghĩa với việc nó sẽ mãi mãi hiện diện, mãi mãi tồn tại.

Mạc Hương Văn toát mồ hôi lạnh.

Bài báo đó viết một câu: “Thì ra, nhân viên trong ngành giải trí cũng chẳng hề sạch sẽ gì.”

Ba từ “không sạch sẽ” chẳng khác nào tia sét đánh mạnh vào đầu cô. Biết bao năm nay, cô đã ra sức gột rửa, ngu ngốc tưởng rằng có thể thay đổi

được vận mệnh của mình, nhưng chỉ cần một bức ảnh, cô lại lộ rõ nguyên hình.

Mạc Hương Văn nắm chặt bàn tay lại.

Trâu Nam hỏi cô bằng giọng đầy lo lắng: “Lão đại?”

Mạc Hương Văn xua xua tay: “Em ra ngoài đi!”

Trâu Nam đi rồi, vẫn có người tới, Hứa Hoài Mẫn tỏ vẻ kinh ngạc, hoảng hốt đi đến bên cạnh cô nói: “Giám đốc Mạc, cô có thể điều tra IP của người post bài báo này lên, những thông tin liên quan đến riêng tư các nhân thể này bây giờ có thể khởi tố ra tòa được đấy.”

Những thông tin gây sốc kiểu này truyền đi nhanh hơn bất cứ cái gì, Mạc Hương Văn chẳng thể kiềm chế được mình, thở dài một tiếng rồi nói: “Cảm ơn ý tốt của chị.”

Hứa Hoài Mẫn vẫn không chịu thôi: “Có lẽ Mạc Bắc sẽ có cách đấy.”

Mạc Hương Văn mỉm cười: “Đúng vậy, anh ấy là một luật sư giỏi mà, những vấn đề kiểu này giao cho anh ấy thế nào cũng đạt được kết quả tốt, có đúng không ạ?”

Giọng nói của cô khá mỉa mai, trả lại phân nửa ý định đến thưởng thức chuyện vui cho chị, đúng là vô vị, nhàm chán. Phía ngoài lại có đồng nghiệp gọi, nói rằng Phó Tổng giám đốc Chúc Hạ gọi cô tới văn phòng làm việc của chị. Hứa Hoài Mẫn liền quay ra lo việc của mình.

Hứa Hoài Mẫn rời khỏi khiến Mạc Hương Văn thoải mái hơn nhiều, thế nhưng trái tim cô vẫn đập liên hồi, mạnh mẽ.

Biết bao sợ hãi, biết bao u sầu, phiền muộn?

Cô quyết tâm đoạn tuyệt với quá khứ, dũng cảm tiến về phía trước, vứt bỏ hết quãng thời gian hoang đường, hư hỏng của mình đi thật xa, thật xa, tưởng rằng tất cả đều đã trôi theo dòng nước sông Hoàng Phố đi mất, vĩnh viễn không còn trở lại được nữa, thế nhưng vẫn có chuyện nằm ngoài ý muốn, có người còn ghi nhớ quãng thời gian đó hơn cả bản thân cô.

Bỗng nhiên, cơn ác mộng cũ tràn về, cô cảm thấy mình như đang rơi xuống tận cùng của thế giới, toàn thân không ngừng run rẩy, sợ hãi.

Mạc Hương Văn muốn gọi một cuộc điện thoại cho Mạc Bắc nhưng nhìn đồng hồ mới biết lúc này đã đến tầm trưa, cô không nhẫn tâm làm phiền đến anh nữa.

Đúng vậy, cô đang hoảng sợ.

Cô sợ điều gì?

Người ta thường nói “có tật giật mình”, nếu như là trước kia thì chắc cô đã không có quá nhiều nỗi sợ hãi như lúc này.

Hứa Hoài Mẫn đã biết, Chúc Hạ cũng đã biết, bọn họ và Mạc Bắc là những người quen biết, gia đình Mạc Bắc cũng nằm trong vòng quen biết này.

Nghĩ tới đây, cô cảm thấy lo lắng vô cùng, hoảng sợ những giây phút ngọt ngào tối qua sẽ tan thành mây khói.

Có người cầm ly trà nóng đến cho cô.

Cô gắng đầu cảm ơn, chính là Tống Khiêm.

Tống Khiêm nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng rồi nói: “Mary, cô phải nghỉ ngơi một lát đi.”

“Cám ơn anh”. Cô nhận ly trà của anh.

Tống Khiêm ngồi xuống: “Gần đây, tôi cũng đang nộp Đơn thôi việc, những việc ở đây không muốn mà cũng chẳng thể quản lý được nữa rồi.”

Điều này Mạc Hường Văn đã cảm nhận được từ trước, cô gật gật đầu.

“Từ trước đến nay, cô vẫn luôn giữ trong sạch cho bản thân, vạch ra giới tuyến rõ ràng với chúng tôi âu cũng là một chuyện tốt.”

Đây chính là chuyện Mạc Hường Văn luôn giữ kín trong lòng, bản thân cô đã nắm rõ đã đành, nhưng ngay cả Tống Khiêm cũng hiểu, điều này khiến cô hoàn toàn cảm thấy ngạc nhiên. Đây là người thứ hai trong ngày hôm nay khiến cô phải thay đổi cách nhìn.

Tống Khiêm tiếp tục nói: “Thế nhưng, sự việc này ập đến đúng là không hay chút nào, con người khi gặp vận đen thì làm gì cũng không giải hạn nổi, e rằng đây chính là chiêu chuyển đổi trọng điểm vấn đề của người ta. Cô phải thận trọng hơn nhé!”

Mạc Hường Văn nghe thấy Tống Khiêm nói vậy cũng hỏi thêm: “Tất cả những gì bọn họ làm, anh vẫn luôn biết đúng không?”

Tống Khiêm im lặng giây lát rồi hỏi lại cô: “Làm hay không làm thì trong mắt cô có phải vẫn cứ là hành động tội ác đúng không?”

“Trọng sự việc này, rốt cuộc chị Quán có bao giờ chủ động liên hệ không?”

Tống Khiêm lại âm trầm: “Người trong giang hồ có một vài chuyện không phải mình muốn là được. Cô cũng biết trong ngành này có những “quy tắc ngầm”. Ít nhất tôi có thể khẳng định với cô một vài điều, quán bar của Quán Huyền chưa bao giờ diễn ra những vụ làm ăn phi pháp.”

“Thế nhưng những chuyện bên ngoài quán bar các anh không thể quản được?”



Tống Khiêm không nói gì, sắc mặt anh hơi ửng đỏ lên, có lẽ cảm thấy tức tối vì có ý tốt đến nhắc nhở mà còn bị người ta truy hỏi liên hồi.

Mạc Hương Văn liền nhìn anh với vẻ đầy áy náy: “Xin lỗi anh, anh đến đây cũng vì ý tốt.”

Tống Khiêm nhìn cô bằng đôi mắt thăm sâu: “Mary, từ chức là một lựa chọn tốt nhất của cô. Nếu như đã không thể nào thích ứng với ngành này thì hãy tránh xa nó ra. Những tin sốc đối với người bình thường kiểu này, chỉ cần ngủ qua một đêm là tất cả mọi người đều quên hết thôi.”

Mạc Hương Văn thành tâm thành ý nói với Tống Khiêm: “Cảm ơn anh nhiều!”

Tống Khiêm cúi đầu xuống: “Tôi không cần lời cảm ơn này, Mary, đối với cô, tôi chỉ cảm thấy nuối tiếc. Mỗi người có may mắn và vận mệnh của riêng mình, nếu như cô đã gặp được một nửa thật sự thì tôi chúc cô hạnh phúc. Đừng tự hạ thấp giá trị bản thân”. Rồi anh chỉ vào màn hình vi tính: “Ai mà chẳng có khoảng thời gian chán nản, buồn bã chứ? Đừng có hủy hoại tương lai của mình chỉ vì ngày hôm qua đen tối.”

Đúng vậy, anh nói rất có lý.

Tống Khiêm chọn lựa cùng tiến cùng lui với Vu Chính cũng dựa trên đạo lý này. Mỗi một con người đều có may mắn và vận mệnh của riêng mình. Những con người, sự việc xung quanh, nếu như bản thân có đủ sức đề kháng chống chọi lại thì cần gì phải để tâm nhiều nữa chứ?

Vì cuộc nói chuyện ngày hôm nay, Mạc Hương Văn sẽ luôn cảm kích Tống Khiêm.

Lúc quay người bước đi, Tống Khiêm nói lời sau cùng: “Vu tổng đã bỏ chút công sức, thời gian ra, nên sáng nay chị Quản chỉ bị gọi đến đồn

cảnh sát lần nữa nộp khoản tiền phạt, tất cả sẽ không có vấn đề gì nữa đâu. Chỉ sợ mỗi đám phóng viên làm phiền mãi không dứt thôi.”

Mạc Hương Văn nhấp một ngụm nước, rồi đi sang phòng Chúc Hạ, trong lòng vẫn không khỏi lo lắng cho chị Quán.

Lại có thêm một người tới, Hách Mạ vừa bước vào cửa đã vô cùng vội vã, gấp gáp, nam nhi đại trượng phu mà ghé góm, vừa bước vào cửa là chửi bới liên tục, ngay đến Chúc Hạ cũng phải giật mình.

“Mẹ kiếp, hát hò mãi chẳng thấy nổi được, đã thế còn lôi về biết bao nhiêu là rắc rối, tôi đúng là có mắt không trông.”

Sử Tinh liền khuyên giải anh: “Trước tiên đến đón người ta về đã, tất cả những việc khác để sau rồi tính.”

Hách Mạ đập mạnh lên mặt bàn nói: “Nếu như tôi đi đón một con người như cô ta thì chẳng còn mặt mũi gì nữa, sáng nay phóng viên gọi điện đến muốn điên cả đầu. Tôi luôn cho rằng mình có mắt nhìn người tốt, chưa bao giờ nhìn sai ai cả, lần này chịu thảm bại trong bàn tay của con tiểu nha đầu muốn nổi tiếng nhanh chóng này, còn gì đau hơn nữa chứ?”

Sử Tinh mỉm cười rót ly trà cho anh: “Nói cho cùng thì vẫn cứ phải đi, là “đưa con” do mình một tay chăm sóc nên đau đón hơn chút. Chị Hứa đã ở phòng tạm giam rồi, chị ấy nói đã có thể đón Diệp Hâm về, có điều phóng viên ở bên ngoài nhiều quá.”

Nghe xong, Chúc Hạ liền dặn dò: “Hai người cùng tới đó đi, chị Hứa và Diệp Hâm chắc chắn không thể đối phó với đám phóng viên được đâu.”

Sử Tinh không biết nghĩ gì lại quay sang nhìn Mạc Hương Văn: “Mary, cô có đi không?”

Hách Mại nghe thấy vậy liền quay sang nhìn chăm chăm vào cô, như muốn có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu vậy.

Mạc Hương Văn chỉ đành mỉm cười khổ sở, cô thầm nghĩ, việc này nên gọi là gì đây? Diệp Hâm gia nhập làng giải trí, cô coi như cũng góp một phần công sức, đương nhiên sẽ có đôi chút cảm giác trách nhiệm, có nhiều việc, đích thực cần phải dũng cảm tiến lên. Đây là một nguyên tắc thuộc về trách nhiệm cần phải tuân thủ.

Cô liền đứng dậy nói: “Chúng ta cùng đi thôi!”

Chúc Hạ tỏ ra rất hài lòng, gật gật đầu, còn phái thêm hai anh bảo vệ to lớn, lực lưỡng mà công ty thuê về lên đường cùng bọn họ.

Trên đường đi, Sử Tinh quay sang nói với Mạc Hương Văn: “Mary, em đích thực là một nhân viên đẳng cấp số một.”

Mạc Hương Văn nghe thấy câu nói này, trong lòng chẳng khác nào lò lửa, nhanh chóng đáp lại: “Có một nhà văn từng viết rằng, ông chủ muốn tôi chết đứng thì tôi không thể hy sinh trong tư thế ngồi được, không phải sao?”

“Em nói rất đúng.”

Hách Mại ngồi bên nghe thấy cũng góp chuyện: “Hai người đúng là đều tốt đẹp, đáng tiếc là con bé gốc nghề kia lại chẳng có chút cảnh giác nghề nghiệp nào cả, ăn vụng bên ngoài cũng không biết cách chùi mép cho sạch.”

Khi đến nơi, đây đích thực là một sự việc phiền phức được gây ra mà không dọn dẹp gọn gàng. Đồn cảnh sát không còn yên lặng, tĩnh mịch như tối qua nữa, cánh phóng viên vây chặt quanh đó, mấy người cảnh sát buộc phải đi ra ngoài làm công việc của nhân viên bảo an, yêu cầu đám phóng viên giữ im lặng.

Xe dừng ngoài công, từ xa họ đã thấy Hứa Hoài Mẫn và Diệp Hâm đang đứng trốn trong đại sảnh của đồn cảnh sát, che mặt lại định đi ra ngoài rồi lại quay vào trong. Tình hình đúng lúc này hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát, bọn họ quyết định sẽ ở lại trong xe quan sát một lúc rồi tính sau.

Từ trong đồn cảnh sát có một người phụ nữ đi lướt qua Hứa Hoài Mẫn và Diệp Hâm rồi lạnh lùng bước ra ngoài. Đó là Quán Huyền, thái độ chị bình thản, nói chính xác là lãnh đạm, vừa bước ra ngoài đã bị phóng viên bao vây chặt xung quanh.

Thật ra đến quá nửa số phóng viên có mặt tại đó không biết mặt Quán Huyền, nhưng cũng có người biết, có lẽ do thường xuyên tới More Beautiful tiêu khiển.

Một phóng viên hỏi: “Quán tiểu thư, xin hỏi có phải Diệp Hâm bị bắt ngay tại quán bar của chị hay không? Trong quán bar của chị phải chăng có các phi vụ làm ăn phi pháp?”

Quán Huyền bước đi không trả lời, có cảnh sát đi trước mở đường cho chị, ánh đèn flash không ngừng lóe lên trên thân người chị. Chị vừa bước ra, ngược đầu lên đã nhìn thấy mấy người đang chuẩn bị rời khỏi chiếc xe đi vào phía trong.

Sứ Tinh khẽ lên tiếng hỏi: “Đúng là không hay, chúng ta đợi chút nữa rồi vào cũng được.”

Mấy người họ lại quay vào bên trong chiếc xe, nhìn Quán Huyền bước ra ngoài, bị phóng viên hỏi liên tục đến mức không thể không đưa ra câu trả lời.

Quán Huyền nói: “Quán bar của chúng tôi hoàn toàn không liên quan gì đến vụ việc này. Chúng tôi mở cửa làm ăn, đón tiếp khách hàng cũng có năm bảy loại người, việc này không thể kiểm soát được. Nếu như người ta có động cơ, mục đích không chính đáng, trái phải luật, chúng tôi cũng

chẳng thể nào tổ giác, ngăn chặn được, chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt mà thôi. Đúng là không biết phải tìm ai để kêu mỗi oan này. Các bạn đều biết rằng, đây là những khách hàng có động cơ, mục đích vi phạm pháp luật mà chúng tôi chẳng thể nào kiểm soát nổi.”

Quản Huyền là một người rất biết cách ăn nói, sử dụng tiếng phổ thông rất chuẩn, đặc biệt là khi đám phóng viên chẳng thể đợi được Diệp Hâm, nên nghe thấy câu trả lời của Quản Huyền, cảm thấy rằng đây là một tin rất đáng đăng. Vậy nên lúc chị trả lời phóng vấn, nơi đó đột nhiên im lặng như tờ, khiến cho những người đang ngồi trong xe cũng nghe thấy rõ mồn một.

Mạc Hương Văn cố gắng hết sức nhìn chị từ cửa sổ của chiếc xe màu nâu. Một Quản Huyền như vậy đối với cô vừa lạ lẫm lại vừa quen thuộc, chị đứng giữa đám phóng viên, bình tĩnh, thản nhiên, thái độ tự tại, lại còn tỏ ra bản thân vô can, đúng là lão luyện đến mức đáng sợ.

Mạc Hương Văn chợt nghĩ, chị đúng là một ảnh hậu Oscar tồn tại giữa chốn nhân gian. Càng nghĩ cô lại càng cảm thấy không thoải mái, giống như cảm giác trước khi bị cảm mạo vậy.

Một phóng viên khác lại hỏi, đúng vào trọng điểm của vấn đề: “Hôm nay, trên mạng có người đăng tin, một nhân viên làm việc tại Kỳ Lệ đã ra ngoài hành nghề mại dâm khi còn niên thiếu, chị có biết chuyện này hay không?”

Ánh đèn flash bên ngoài không ngừng lóe lên trên người Quản Huyền, mọi người trong xe đổ ánh mắt vào Mạc Hương Văn.

Quản Huyền mỉm cười, Mạc Hương Văn cũng mỉm cười nhưng là nụ cười gượng gạo, đắng cay, khổ sở.

Cô không biết Quản Huyền sẽ trả lời ra sao, chị đứng ở nơi đó, bởi vì nhận được câu hỏi như vậy nên dường như đã trở thành tâm điểm chú ý của

cả khu. Tất cả các phóng viên đều nhìn chị với ánh mắt đầy mong đợi, thái độ của người trong xe cũng trở nên kỳ quái, lạ lùng.

Chuyện riêng của cô bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị phơi bày toàn bộ ra trước bàn dân thiên hạ.

Mạc Hương Văn bất giác nắm chặt bàn tay, giờ mới nhận ra lòng bàn tay cô đầy mồ hôi lạnh, thì ra cô đang vô cùng căng thẳng, càng cách quá khứ gần bao nhiêu, cô lại càng hoảng hốt bấy nhiêu.

Mạc Hương Văn cảm thấy đạo đức nghề nghiệp của mình có phần hơi cao quá, mảnh đất bằng phẳng vững chắc dưới chân cô dường như sắp sụp đổ rồi.

Đến lúc này, cô mới nhận ra rằng, bản thân đã không còn tín nhiệm Quán Huyền như xưa nữa.

Sau khi nghe thấy câu hỏi này, Quán Huyền nhanh chóng trả lời: “Việc này tôi không biết.”

Không có ai gắng hỏi thêm nữa, chỉ nghe thấy tiếng đèn flash vẫn không ngừng vang lên.

Mạc Hương Văn vẫn chưa thể yên tâm thở phào nhẹ nhõm được. Cô có một dự cảm không lành, sau câu nói này, mọi chuyện vẫn chưa thể kết thúc.

Quả nhiên là vậy.

Quán Huyền lại tiếp tục nói thêm: “Có điều thông thường mà nói, cấp trên không ra gì thì sao có thể yêu cầu cấp dưới tử tế được chứ”. Chị xua xua tay. “Không phải các người đều đã nghe thấy tin tức rồi sao?”

Mạc Hương Văn nhanh chóng nhắm chặt mắt lại, tiếng đèn flash vang lên phía ngoài cửa sổ dần dần lớn lên, khiến cho đầu cô đau như búa bổ.

Lúc này đã vào dịp cuối năm, bắt đầu vào quãng thời gian tổng kết cả năm, tất cả mọi tốt xấu rồi sẽ đều kết thúc.

Khi đi học, điều khiến Mạc Hương Văn sợ hãi nhất chính là khi nghe đọc điểm thi, bởi vì cô lúc nào cũng nỗ lực học hành, nhưng kết quả nhiều khi vẫn không được như ý muốn. Đây chính là một kết thúc, kết thúc tất cả mọi nỗ lực trước đó của cô.

Sẽ chẳng có bất cứ ai tin rằng trước đây cô đã vô cùng nỗ lực chăm chỉ.

Cô ngồi nơi đó, trấn tĩnh lại tâm trạng, trái tim vẫn đang đập rất mạnh, đến mức ngay cả bản thân cô cũng nghe thấy rõ ràng.

Thế nhưng mọi việc vẫn chưa dừng lại ở đó.

Một phóng viên khác lại đặt câu hỏi cho Quán Huyền: “Giám đốc Bộ phận Quản lý Nghệ sỹ năm xưa dường như hành nghề không chính đáng, phải chăng việc này có liên quan chặt chẽ đến vụ việc của Diệp Hâm?”

Quán Huyền liền đáp: “Đừng có hỏi tôi, đừng có hỏi tôi, tôi chỉ là một người làm ăn nhỏ lẻ vô tình bị cuốn vào vụ việc này mà thôi, xin các anh chị giơ cao đánh khẽ, bỏ qua cho tôi nhé”. Chị còn nhún vai một cái, miệng nở nụ cười tươi tắn, xán lạn như cơn gió xuân ấm áp.

Mạc Hương Văn khẽ mấp máy đôi môi, cô muốn gọi chị một tiếng “chị thích lo chuyên bao đồng”, thế nhưng, cụm từ này cứ mãi nghẹn nơi cổ họng, không phát ra ngoài được, cảm giác vô cùng khó chịu.

Tại sao lại trở nên khó khăn đến vậy?

Lúc ấy di động của cô chột vang lên, Sử Tinh phải đẩy tay cô một cái thì cô mới lấy lại được hồn phách. Cô mở máy, giọng nói của người đầu dây kia cất lên lạnh lót: “Mạc tiểu thư, xin hỏi hình ảnh của cô gái trong bức ảnh tung lên trên mạng sáng hôm nay có phải là cô không? Cô có nhìn nhận thế nào về vụ việc của Diệp Hâm?”

Cô tê dại thân người nghe điện thoại, vào thời khắc những việc hoang đường trong quá khứ bị đào bới lại khiến cô cảm thấy nhục nhã, xấu hổ thế này, làm sao có thể kịp thời phản ứng?

Nhưng có người đã phản ứng rất nhanh, Sử Tinh ngồi bên cạnh nghe thấy vậy liền cầm lấy chiếc điện thoại của cô nói: “Mạc tiểu thư không đem theo di động ra ngoài, xin hỏi ai đây ạ? Tôi có thể chuyển lời lại cho.”

Hách Mạ liền hỏi: “Hay chúng ta quay về?”

Mạc Hường Văn hít một hơi thật sâu, ngẩng cao đầu, cô đã lấy lại được bình tĩnh, không để cho bản thân chìm đắm mãi trong đau khổ, hoảng loạn thế này được. Cô nói: “Chúng ta quay về thôi, nếu như ở lại, e rằng tôi sẽ ảnh hưởng đến công việc của mọi người.”

Sử Tinh đã xử lý xong người gọi điện thoại đến cho Mạc Hường Văn. Chị nói: “Mary nói rất đúng, chúng ta nên về trước, một lúc nữa sẽ quay lại đón Diệp Hâm sau.”

Khi quay về công ty, có khá nhiều đồng nghiệp nhìn thấy Mạc Hường Văn, thái độ đều tỏ ra khá kỳ quái, chỉ mỗi mình Trâu Nam là lo lắng thật sự cho cô mà thôi.

Thế nhưng, tất cả đều không nói gì, chỉ im lặng nhìn theo cô, sau đó lại cúi đầu làm tiếp công việc của mình. Đây chính là thắng lợi của im lặng với huyên não.



Sử Tinh vỗ nhẹ lên bàn tay Mạc Hường Văn: “Không sao đâu, em có muốn về trước không?”

Có lẽ đây cũng chính là chỉ thị của Chúc Hạ, nếu cô ở lại nơi này chỉ có thể làm tăng thêm tính phức tạp, phiền phức của sự việc mà thôi. Bọn họ đang còn rất nhiều vấn đề cần giải quyết, không có thời gian và tâm tư lo nghĩ đến cô được.

Mạc Hường Văn gật gật đầu, không muốn gây thêm phiền phức cho người khác nữa, đây là tôn chỉ làm việc của bản thân. Cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc của mình, rồi dặn dò Trâu Nam thêm vài câu. Trâu Nam tỏ ra vô cùng lo lắng, nhưng lại chẳng biết phải nói với cô thế nào, cuối cùng an ủi một câu: “Lão đại, em tin rằng người tốt sẽ được bình an cả đời.”

Trâu Nam nói xong liền gật đầu, Mạc Hường Văn cũng gật gật đầu.

Cả hai đều hy vọng người kia có thể nhận được sức mạnh của mình.

Hường Văn bước ra khỏi phòng mình thì gặp Tống Khiêm, anh bước lại gần đề nghị: “Tôi đưa cô về nhé?”

Mạc Hường Văn khéo léo từ chối: “Không cần đâu, tôi sẽ đi về bằng cửa sau của tòa nhà, những con đường tắt quanh đây tôi đều biết rõ, các phóng viên chắc không đuổi theo được đâu.”

Tống Khiêm thành khẩn nói: “Mary, xin cô hãy tin vào suy đoán của tôi.”

Mạc Hường Văn mỉm cười, lúc này mới nhận thấy cơ mặt mình cứng đờ lại, chẳng thể nào cười nổi: “Tống Khiêm, hy vọng sau này anh và Vu tổng muốn gì được nấy”. Cô lại không nhịn được hỏi thêm một câu: “Liệu Vu tổng có kết hôn với chị Quân không?”

Tống Khiêm mỉm cười đầy mơ hồ: “Hy vọng chúng ta sẽ muốn gì được nấy. Còn việc kia tôi không tiện trả lời câu hỏi của cô, tối qua Vu tổng vẫn còn tổ chức sinh nhật cho Vu phu nhân. Có nhiều chuyện chúng ta không phải là người trong cuộc nên thật sự chẳng thể nào hiểu nổi.”

Mạc Hương Văn đưa tay ra bắt tay anh: “Nếu đã không hiểu thì chúng ta đừng nhìn nữa. Tống Khiêm, tạm biệt.”

Lúc bước ra khỏi văn phòng công ty, cô vẫn còn nhìn thấy Vu tổng và Chúc Hạ đang ngồi trong phòng làm việc của Tổng giám đốc, hai người nhìn nhau, không biết đang nói những gì. Cách một bức tường bằng kính, chẳng khác nào cả ngọn núi cao, không thể nghe thấy điều gì hết.

T-T

Mạc Hương Văn đi men theo một con đường nhỏ, rẽ trái rồi rẽ phải, cô biết cần đi ra khỏi tòa nhà bằng con đường nào là an toàn nhất. Bước ra khỏi đây, phía ngoài là một dãy phố buôn bán sầm uất, gần đó là một con đường lớn, dòng người lướt qua vội vã, làm gì có ai để ý xem người đi đường có sắc mặt khổ sở, buồn bã là vì sao?

Mạc Hương Văn rút di động ra, muốn gọi điện thoại cho Mạc Bắc. Lúc này, cô chỉ muốn gặp mặt anh, nhưng khi rút di động ra, cô phát hiện nó đang ở trạng thái tắt máy. Lúc này Sử Tinh đã tắt giùm cô, cô không nhớ bật lại máy.

Có lẽ bật máy lên cũng không phải là chuyện tốt lành gì nhưng Mạc Hương Văn vẫn chẳng kìm nén được mà bật lên. Có rất nhiều người không gọi được điện thoại liền gửi tin nhắn, tất cả đều cùng một câu hỏi – “Người trong bức ảnh đó có phải là cô không?”

Đoạn dĩ vãng đen tối trước kia của cô đã hiện lên trước mặt mọi người, khiến tất cả đều tò mò, quan tâm tới cô. Bọn họ biến sự tò mò và quan tâm của mình thành những tin nhắn điện thoại gửi vào di động của cô,

chẳng khác nào những bàn tay với bộ móng sắc nhọn, kéo rách tấm áo khoác ngoài, nhất thiết muốn cô phải trần trụi trước đám đông mới cam tâm.

Mạc Hương Văn dừng lại trước một tòa nhà mua sắm lớn, đưa tay lên sờ vào khuôn mặt của mình.

Đây là một khuôn mặt đang nghiêng răng nghiêng lợi mà chịu đựng mọi thứ sao? Cô thầm nghĩ, quá khứ của cô thì có liên quan gì đến bọn họ. Cuộc đời của cô chẳng có bất cứ quan hệ gì đến ai, tại sao bọn họ phải quan tâm như thế?

Thế nhưng, khi di chuyển đến tin nhắn cuối cùng, cô đọc được: “Mạc tiểu thư, rất tiếc phải thông báo với cô rằng, sau khi Bộ phận Nhân sự bên công ty tôi bàn luận với nhau, cảm thấy điều kiện của cô có đôi chút khác biệt so với yêu cầu bên phía chúng tôi, vậy nên chúng tôi đành phải hủy bỏ buổi phỏng vấn. Hy vọng cô có thể thông cảm.”

Mạc Hương Văn đọc lại tin nhắn này một lần nữa, tất cả mọi tâm trạng khác đều bị tin nhắn này đè xuống tận đáy lòng, một nơi lạnh lẽo giá băng.

Đằng sau lưng cô vài bước chính là con đường cao tốc, ô tô phóng vù vù, khá là nguy hiểm, tiến lên trước một bước chính là bức tường ngăn bằng kính trong suốt, lạnh lẽo. Cô đang đứng trong một dòng người đông đúc mà giống như đang đứng ở một nơi hoang vắng không người vậy.

Chuyện quá khứ dần dần hiện lên trước mắt cô, không phải cô muốn lắc đầu là có thể quên ngay được, cũng không thể nào hòa giải toàn bộ bằng cái ôm hay nụ hôn của Mạc Bắc như tối qua. Quá khứ ấy đã bị tung ra, kéo cô lại điểm ban đầu, cô đã chạy lâu như thế, nhưng tất cả đều chỉ là đã tròng xe cát mà thôi.

Mạc Hương Văn từ từ nhấc chân lên, muốn lựa chọn một hướng thích hợp để bước đi tiếp.

Di động lại reo lần nữa, cô giật nảy mình như đang cầm hòn than nóng bỏng trên tay, vội vàng tắt máy.

Lúc này, cô thật sự muốn suy nghĩ lại thật kỹ, thật kỹ tất cả mọi chuyện.

Mạc Hương Vân biết rằng mọi chuyện hôm nay thật vô cùng gay go, thế nhưng không ngờ lại có thể tới mức độ này, hoặc có thể nói là những phiền phức, gay go của nhiều năm trước cuối cùng cũng đã đến ngày phải chịu báo ứng.

Cô như mất hết sức lực, vội đưa tay chống vào tấm kính bên cạnh, không muốn nhìn thấy mình sụp đổ ngay tại đây.

# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 25

Mạc Hương Văn hít một hơi thật sâu, kiên cường bước tiếp, muốn đi về một nơi nhưng lại chẳng biết phải đi về đâu. Chiếc di động bọc ngoài bằng lớp kim loại lạnh như băng, vào tiết trời tháng Mười hai càng lạnh đến mức như muốn đóng băng bàn tay cô lại. Cô chẳng suy nghĩ nhiều, tắt luôn nguồn di động, cứ như thể đã đóng lại được tất cả mọi ồn ào, huyên náo, thị phi đáng sợ.

Nhưng con đường giữa thanh thiên bạch nhật thế này làm sao có thể không huyên náo, ồn ào? Cô lại đứng ở giữa con đường đó nên càng chẳng thể nào trốn được. Mạc Hương Văn vô thức bước vào một con đường nhỏ.

Hai bên đường là những căn nhà cũ kỹ, nơi đây ánh mặt trời cũng dịu nhẹ hơn, không đón nhận được nhiều ánh nắng ấm áp như bên ngoài. Cô thận trọng tiến từng bước về phía trước, chỉ sợ sẽ đi nhầm, thế nhưng, cô cũng muốn nhanh bước để đi hết con đường này, trong lòng cảm thấy vô cùng nặng nề, chán nản.

Đây là nơi cô xuất phát, thật không ngờ giờ lại bị bức ép quay về chốn này.

Cánh cửa lớn in đậm dấu vết thời gian hiện ra trước mặt, trong vô thức cô đã loạn bước đi tới nơi này. Rất nhiều năm trước, cô cầm theo một bọc đồ bé nhỏ bước đi từ đây, sau đó chẳng bao giờ quay lại nữa.

Mạc Hương Văn lại muốn quay về điểm xuất phát, trái tim không chịu khuất phục trong cô bắt đầu hoang mang, bất lực.

Căn nhà vẫn còn đó nhưng người thì chẳng còn đây nữa. Mạc Hường Văn bình tĩnh lại nhìn, xung quanh đều là các hộ gia đình đã di dời, nơi này sắp sửa không tồn tại nữa.

Cô thầm nghĩ, tất cả đã sắp biến mất rồi, tại sao cô vẫn chẳng thể nào rũ bỏ được quá khứ? Hay do chính cô đã gieo mầm đó, cho nên cô nhất định phải nhận quả kia.

Đang nghĩ miên man thì đột nhiên có người gọi tên cô.

“Mạc Hường Văn?” Giọng nói mang theo thái độ hồ nghi không chắc chắn.

Mạc Hường Văn quay lại nhìn, người hỏi chắp tay sau lưng, khuôn mặt hài hòa, đang nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên, xúc động. Cô nhìn một hồi rồi kinh ngạc kêu lên: “Thầy Ngô?”

Thầy chủ nhiệm thời cấp ba của cô giờ đây mái tóc đã bạc nhiều nhưng khuôn mặt vẫn hiện rõ sự quan tâm tận tình năm xưa. Thầy vẫn còn nhận ra người học sinh của mười năm trước, ngay cả tên cũng không hề gọi sai, điều này khiến cho Mạc Hường Văn cảm thấy vô cùng xúc động.

Cô bước tới trước mặt người thầy cũ, cúi đầu theo đúng lễ trò cũ gặp thầy: “Em chào thầy Ngô.”

Thầy Ngô nhìn thấy cô, trong lòng cảm thấy vui mừng vì bất ngờ gặp lại học trò cũ, nở nụ cười hiền hậu nói: “Nhiều năm không gặp lại, nhìn em trông rất ổn.”

Đúng thế, thầy Ngô sẽ tưởng rằng cô đang sống rất ổn, bởi vì cô đang mặc trên người bộ quần áo đúng tiêu chuẩn văn phòng, trang điểm nhẹ, đứng đắn, chỉnh tề, búi tóc gọn phía sau, không còn chút vết tích hư hỏng nào của năm xưa nữa.

Mạc Hương Văn thật sự muốn nói: “Thầy ơi, thầy đã nhầm rồi, bây giờ em không ổn chút nào”, thế nhưng cô chẳng thể nào thốt ra khỏi miệng được, cô chỉ cầm lấy tay của thầy Ngô, nói qua về tình hình công việc hiện nay của mình. Cô nghĩ rằng, thời gian qua mình đã hy sinh rất nhiều cho công việc, mọi người đều công nhận thành tích cô đạt được, đây là một thành tích khá ổn, xứng đáng được đem ra để báo cáo với người thầy tận tâm này.

Thầy Ngô vừa nghe vừa gật đầu, tỏ ra vô cùng mãn nguyện: “Mạc Hương Văn, em đã làm rất tốt, cho nên thầy mới nói cuộc đời của mình thì mình phải nắm lấy, những chuyện mà em muốn làm, thế nào cũng sẽ làm được. Thầy luôn luôn tin tưởng vào em.”

Mạc Hương Văn thì thầm nói: “Thầy ơi, em thật sự...”

Thầy Ngô mỉm cười hiền hậu: “Cuộc đời của em đã từng gặp nhiều sóng gió, nhưng điều đó không quan trọng, nhìn thấy em bây giờ sống tốt như vậy là thầy an tâm rồi. Công sức mình bỏ ra nhất định sẽ thu nhận lại được thành quả. Trước kia, thầy vẫn thường dạy các em rằng, vấp ngã một lần không sao hết, nếu như sau khi vấp ngã không biết đứng dậy thì đó mới là điều bất hạnh nhất. Mạc Hương Văn, em vẫn luôn là một học sinh ngoan, bây giờ có phải em đã làm được điều mà mình mong muốn?”

Việc mà cô muốn làm là gì?

Ngày trước, thầy Ngô từng hỏi cô: “Rốt cuộc em muốn làm gì?”

Lúc đó, cô mơ màng nói với thầy Ngô rằng: “Em thật sự không biết mình muốn làm gì nữa.”

Thế nhưng đến bây giờ, cô hoàn toàn có thể trả lời được câu hỏi này của thầy Ngô. Từ trước đến nay, cô vẫn luôn nỗ lực làm mọi việc, làm cho tới mức bản thân vừa ý mới thôi, đây là sự thật mà không có gì có thể hủy hoại được.

Cô nhìn thầy Ngô gật gật đầu, muốn hoàn thành lời hứa mà trước kia cô đã không làm được. Cô nói: “Thầy Ngô, bây giờ em đã biết được em muốn làm gì và em đang nỗ lực làm mọi việc.”

Thầy Ngô nở nụ cười hiền từ: “Thế thì đừng có nghĩ lại chuyện ngày xưa nữa, Mạc Hướng Văn, bây giờ em đang bước vào một trường học mới, học một học kỳ mới, hãy quên hết tất cả những điểm số dưới trung bình trước kia đi.”

Đây là một người thầy rất hóm hỉnh, lời nói của thầy khiến cho Mạc Hướng Văn bật cười, nụ cười trên khuôn mặt khiến cho sâu muộn tích tụ trong lòng cũng tan biến.

Chợt nhớ ra, cô liền hỏi: “Tại sao thầy lại đến đây?”

Thầy Ngô mỉm cười: “Đến thăm nhà học sinh”. Thầy nhìn vào cánh cửa cũ kỹ phía sau lưng cô nói: “Ông bà nội của em ở nước ngoài vẫn khỏe chứ?”

Mạc Hướng Văn không biết phải trả lời như thế nào, bởi vì cô hoàn toàn không biết. Lúc này, cô mới hoảng hốt nhận ra, bản thân sau chừng ấy năm thật sự đã vứt bỏ quá khứ sang một bên, không quan tâm gì hết. Thế nhưng, quá khứ vẫn luôn đi theo cô như hình với bóng, không phải cứ vứt bỏ đi là mãi mãi không bao giờ nhìn thấy nữa.

Cô chỉ biết im lặng rồi lắc đầu.

Người thầy hiền hậu không hỏi thêm nữa, nói lời tạm biệt rồi tiếp tục công việc của mình.

Thế nhưng, câu hỏi của thầy khiến cho Mạc Hướng Văn cảm thấy áy náy, hối hận, cô tìm chìa khóa trong túi xách của mình, thật ra chiếc chìa khóa này vẫn luôn nằm trong chùm chìa khóa của cô, chỉ là cô không bao



giờ động đến mà thôi, bây giờ lấy ra mới chợt nhận ra rằng nó vẫn luôn nằm ở đây.

Trước khi ra nước ngoài, ông bà nội đã đưa chìa khóa cho cô. Ông nội nói: “Cháu hãy dọn đến ở căn nhà này, hộ khẩu của cháu vẫn ở đây, sau này nếu được thì hãy chuyển cả hộ khẩu của đứa bé về đây. Nói cho cùng, đây cũng là nhà của cháu.”

Vậy mà kể từ khi người thân ra đi hết, cô vẫn luôn khóa cửa bỏ trống căn nhà này, không quay lại thêm lần nào nữa.

Mấy hộ hàng xóm gần đây đều truyền tai nhau rằng cháu nội của ông mới tí tuổi mà đã mang bầu, bị nhà trường đuổi học. Khi ông bà ra đi vẫn còn mang trong lòng biết bao sầu muộn. Vì vậy, cô không thể nào về đây ở được.

Hôm nay, khi quay lại con đường nhỏ hẹp này, cảnh vật còn đây mà người đã không còn nữa, thỉnh thoảng nhìn thấy người đi đường nhưng cũng đều là những khuôn mặt lạ lẫm, mơ hồ.

Mạc Hương Văn hít một hơi thở sâu, chuẩn bị bước vào căn nhà cũ của mình.

Bỗng có người đứng phía sau gọi cô “Hương Văn”. Mạc Hương Văn giật mình quay lại, thì ra là Mạc Bắc.

Mạc Hương Văn ngạc nhiên nhìn anh đang đi rất nhanh về phía cô. Vào một ngày trời lạnh như hôm nay, vậy mà anh vẫn vã cả mồ hôi, nhưng vừa nhìn thấy cô, ánh mắt anh hiện rõ nét vui vẻ và an tâm.

Mạc Bắc lại gần nắm lấy tay cô rồi nói: “Thì ra em đang ở đây.”

Anh nói xong liền cầm lấy chùm chìa khóa trong tay cô mở cửa, bên trong sực ra mùi ẩm mốc lâu ngày. Mạc Hương Văn đưa tay xua xua trước

mặt, do dự không biết có nên đi vào trong hay không nữa?

Mạc Bắc cảm nhận thấy liền dừng lại hỏi: “Em có vào không?”

Mạc Hương Văn dừng bước bên ngoài cửa, ngó đầu vào nhìn khoảng tối đen bên trong. Cô không muốn bước vào nên nói: “Em chỉ muốn xem qua thôi.”

Chợt nhớ ra điều gì, cô quay sang nhìn anh: “Tại sao anh lại đến đây?”

Mạc Bắc dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô đầy trách móc: “Em tắt di động, anh đành phải dùng đầu óc suy đoán xem em sẽ đi đến đâu.”

Cô áy náy đáp lại: “Em xin lỗi.”

Mạc Bắc đưa tay đóng cánh cửa rồi khóa lại, sau đó nói: “Không xem nữa thì thôi, ở đây cũng sắp phá bỏ rồi, nhà cũ cũng không cần thiết phải vào xem làm gì.”

Anh nắm lấy tay cô rồi nói tiếp: “Chúng ta đi ra ngoài dạo phố đi!”

Mạc Hương Văn liền đi theo Mạc Bắc bước ra khỏi con đường nhỏ, quay trở lại đường cái rộng rãi, huyên náo.

Ngồi trong xe của Mạc Bắc, anh nắm chặt lấy bàn tay cô, rất chặt, không chịu buông ra. Mạc Hương Văn có thể cảm nhận được, cô quay sang nhìn anh, anh mím chặt môi, có lẽ đang không vui vẻ gì.

Cô bất giác nói với anh: “Mạc Bắc, em không muốn giấu giếm anh điều gì, có được một người có thể để em an tâm nói ra hết mọi thứ là phúc phận của em. Mạc Bắc, lúc này em thật sự cảm thấy rất hoảng sợ.”

Mạc Bắc khẽ khàng nói: “Lúc không thể nào liên lạc được với em, anh cũng cảm thấy vô cùng hoảng sợ.”

“Mạc Bắc, em không phải con người có lòng độ lượng, em không thể nào chịu nổi quá nhiều áp lực, vậy nên đành tắt di động đi.”

“Hương Văn, nếu không chịu nổi thì đừng một mình gánh chịu nữa, em chỉ cần nói cho anh biết là được rồi.”

“Liệu em có gây ảnh hưởng xấu đến anh không?” Cô nhìn anh bằng ánh mắt tràn đầy lo lắng.

“Nếu như anh dễ dàng bị người khác gây ảnh hưởng đến vậy thì chẳng thể nào sống được đến bây giờ rồi”. Anh nghiêm mặt nói với cô. “Hương Văn, nhiều lúc em đã nghĩ sự việc quá mức nghiêm trọng đấy.”

Nói xong, Mạc Bắc liền rút một tập thư từ trong túi ra, có bức ố vàng, có bức rách nát, một tập khá dày, khiến cho Mạc Hương Văn ngây thần người ra.

Anh đặt chồng thư này lên trên đùi cô.

“Khi nào về đọc hết đi, không phải tin xấu đâu.”

Trong số thư này có bức gửi đến từ thành phố phía Nam, có bức gửi về từ nước ngoài, địa chỉ đều là ở khu nhà cũ, người nhận thư đều là cô cả.

Mạc Hương Văn nhẹ nhàng cầm những bức thư rách nát này, dường như đang vô cùng sửng sờ, cô mở từng bức ra đọc. Thật sự, có rất nhiều thư, còn có cả những tờ giấy chuyển khoản. Cô đọc không hết, chỉ nhìn ngày tháng ở ngoài phong bì, bức gần nhất là khoảng hai tháng trước, lâu nhất chính là khoảng tám năm trước.

“Em đang thu người lại quá mức đó.”

“Thế nhưng em không muốn nhìn thấy những thứ này. Từ trước đến nay, bọn họ đều không đến tìm em.”

“Hai người họ đều đã quay về đây, chỉ là em không muốn gặp lại cho nên họ không thể nào gặp em được. Có lẽ cả hai người đều đang cảm thấy áy náy, hối hận vô cùng.”

Cô cúi đầu xuống thì thầm: “Làm như vậy thì có ý nghĩa gì chứ? Em thật sự cảm thấy mệt mỏi, em không muốn đọc thư nữa.”

“Được thôi.”

Mạc Hương Văn nắm lấy bàn tay của Mạc Bắc rồi nói: “Mạc Bắc, hãy đưa em tới một nơi có thể nghỉ ngơi dưỡng sức được không?”

Mạc Bắc nhìn cô vui vẻ nói: “Tuân lệnh.”

Trên suốt đường đi, Mạc Hương Văn ôm chầm thư trong lòng, nhưng trái tim lại đang nghĩ về Mạc Bắc.

Làm sao anh có thể tìm được cô? Nhưng quá trình và nguyên nhân đều không quan trọng, điều quan trọng là bây giờ người đàn ông này đang ở bên cạnh cô, đúng vào lúc cô không biết đi đâu, làm gì, ngần ngại đứng đó thì anh liền xuất hiện như một phép màu vào kéo cô vào lòng.

Mạc Bắc lái xe đưa cô đến một nơi, nơi mà cô có thể nhìn thấy khu nhà cũ của mình từ xa, kiến trúc cổ xưa trải qua bao năm tháng vẫn sừng sừng đứng đó.

Mạc Bắc cho xe dừng lại ở bãi đỗ, hai người đi ra ngoài, lúc bước qua cánh cửa, cô đã nắm chặt lấy bàn tay anh.

“Hương Văn, có muốn nhìn thấy căn phòng trước kia không?”

“Căn phòng nào?”

“Chính là một khởi điểm.”

Mạc Hương Văn nhớ rõ rằng, sảnh lớn ở nơi này có một mái vòm màu trắng sữa, sau buổi trưa sẽ không nhìn thấy ánh đèn nữa, thế nhưng lúc nào cũng có thể nhìn thấy chiếc đèn treo bên ngoài cửa kính. Tất cả đều hiện lên trong đầu cô lúc này.

Mạc Bắc dẫn cô bước lên tấm thảm mềm mại mà dày dặn, từng bước từng bước tiến vào nơi hai người đã bắt đầu.

Tất cả mọi thứ ở đây đều là đồ cũ, được sửa sang rồi mở cửa lại, nhìn mọi thứ cũng trở nên mới mẻ hơn. Kiến trúc của nơi đây vẫn được giữ nguyên như tám năm về trước, sau khi sơn sửa lại, cảm giác đã hoàn toàn khác.

Hai người bước vào phía căn phòng ấy, trong này cũng đã khác trước rất nhiều.

Mạc Hương Văn buông tay Mạc Bắc ra, tiến lại gần cửa sổ. Nơi này không còn cột chống nữa, chỉ còn lại tấm thảm đỏ tươi, đặt chân lên phía trên cảm giác cũng không còn như trước nữa.

Cô tựa bên khung cửa sổ ngắm con sông Hoàng Phố đang được phủ một màu vàng lóng lánh của ánh hoàng hôn.

Mạc Bắc ôm cô từ phía sau.

Mạc Hương Văn khẽ run người.

Cô vẫn nhớ rõ, người thanh niên mặc chiếc áo khoác bông chẳng khác gì những khách làng chơi khác với cái ôm lạnh lẽo tựa băng, cô đã cam tâm tình nguyện dâng hiến tấm thân mình. Còn anh của lúc này thân người ấm áp, mềm mại giống như tấm thảm phía dưới chân đang bao bọc lấy cô.

Mạc Bắc ôm lấy phần eo của cô, thì thầm: “Em không phải là Thảo Thảo, em chính là Mạc Hương Văn”. Anh mở cánh cửa sổ ở phía trước mặt

cô ra, để cho luồng không khí tươi mới, trong lành tràn vào khắp phòng.

Cô hít một hơi thật sâu.

Trên mặt kính cửa sổ vẫn in rõ dòng chữ “Giáng sinh vui vẻ” và cả hình ảnh ông già Noel đang tươi tắn mỉm cười.

Cô chỉ vào ông già Noel rồi nói: “Em nhớ rõ trước kia, đây là dòng chữ tiếng Anh.”

“Thời đại đã thay đổi, bây giờ người Trung Hoa cũng đón lễ Giáng Sinh, đương nhiên phải viết chữ Hán rồi.”

“Có phải tất cả đều đã đổi thay? Thật sự là đã thay đổi hết rồi sao? Những vết tích của quá khứ đều không còn nữa?”

Mạc Bắc im lặng, cùng cô nhìn về con sông ngoài cửa sổ.

Kiến trúc ở phía bên kia con sông Hoàng Phố hiện đại, sang trọng, các tòa nhà chọc trời thi nhau xếp hàng, phản chiếu lại ánh nắng hoàng hôn rực rỡ.

Anh nói: “Khi em còn nhỏ, nhất định đã đi đến những nơi thế này, có còn nhớ cảm giác khi nhìn về phía bên kia sông không?”

Cô khẽ “ừm” một tiếng.

“Ai ngờ được khu vực đổ nát năm xưa lại biến thành khu vực tiền tệ huy hoàng, tráng lệ như bây giờ. Chỉ cần chúng ta muốn, tất cả đều có thể.”

“Đây chính là có nỗ lực ắt có thành công.”

“Hương Vãn, bởi vì có công sức của con người, cho nên rất nhiều thứ đã thay đổi.”

Mạc Bắc hôn lên vành tai cô, khiến cô cảm thấy nhồn nhột nhưng lại không hề trốn tránh, cô để mặc cho anh truyền hơi ấm sang mình.

“Em sắp sửa thất nghiệp rồi, đúng vào thời kỳ khó khăn thế này. Bên công ty mới cũng không cần em nữa, em thất bại hoàn toàn rồi. Bây giờ là lúc em phải gánh chịu hậu quả của tất cả những sai lầm mắc phải trước kia.”

“Đối mặt với thử thách, em sẽ càng ngày càng mạnh mẽ hơn, ông trời có mắt mà, em nhất định phải tin vào bản thân.”

Mạc Hương Văn quay người lại nói: “Đúng vậy, em phải tự tin vào bản thân. Mạc Bắc, tất cả rồi sẽ tốt đẹp, ngày mai chúng ta vẫn có dũng khí tiến lên để đón nhận ánh nắng mặt trời, đúng không nào?”

Mạc Bắc mỉm cười: “Ai dám nói không phải chứ?”

Anh cúi đầu hôn nhẹ lên bờ môi cô.

Cách thức anh đặt nụ hôn cũng đã khác, dù rõ ràng vẫn cùng một bờ môi ấy.

Mạc Hương Văn nghĩ, đây không phải là quá khứ mà là hiện tại. Trên cùng một địa điểm nhưng tâm trạng của hai người đã hoàn toàn khác xưa.

“Hương Văn, lúc không tìm được em, anh thật sự cảm thấy cô cùng sợ hãi. Anh không hy vọng em nhớ lại quá khứ, em hãy dũng cảm tiến lên phía trước.”

Mạc Hương Văn thì thầm gọi tên anh: “Mạc Bắc.”

Nụ hôn của anh ngày càng nồng nàn hôn, quấn quýt lấy lưỡi cô, quyến luyến mãi không chịu rời.

Nếu như tiếp tục thì mọi chuyện sẽ chẳng thể nào không chế được nữa, nhưng lúc này, Mạc Hương Văn không hề muốn rời khỏi anh, chỉ muốn thân mật ở bên anh cho tới thiên trường địa cửu.

Bàn tay của Mạc Bắc nhẹ lướt trên khắp thân người cô, dần dần làm tê dại mọi suy nghĩ trong cô.

Nhưng anh nghĩ, lúc này không được, càng không phải là nơi đây. Nơi này ẩn chứa đoạn ký ức kinh khủng nhất trong cuộc đời của Mạc Hương Văn, đối với cả anh và cô, nơi đây chất đầy những ám ảnh về một tuổi trẻ bồng bột, đen tối.

Anh đưa cô đến đây là để cho cô thấy nơi đây đã thay đổi thế nào. Anh cố gắng kiềm chế bản thân, vốn dĩ muốn rời khỏi người cô vậy mà lại chẳng nỡ buông ra. Anh thì thầm gọi tên cô: “Hương Văn?”

Anh không biết nên tiến lên hay lui về, cho nên tỏ ra vô cùng thận trọng.

Mạc Hương Văn đang nằm trọn trong vòng tay của anh, cái ôm của anh hoàn toàn khác với chín năm trước, anh đưa cô tới đây để nhìn thấy một vùng trời hoàn toàn đối khác ngoài kia.

Không biết tại sao cô lại cảm nhận được, sau đó xúc động vô ngần.

Cô chủ động hôn anh, mỗi một phút quyến luyến bên anh đều giúp cô hòa giải phần nào cảm giác hoang mang, hoảng loạn trong lòng. Cô ôm chặt lấy anh, hai người sẽ chẳng bao giờ chia cách nữa.

Mạc Hương Văn tựa vào ngực anh thì thầm: “Nơi này có phải đã từng sửa sang rồi?”

Mạc Bắc bật cười: “Không, vòi nước trong nhà vệ sinh vẫn làm từ bạc.”



Cô lại hỏi anh: “Mạc Bắc, em thật sự có thể tìm được một điểm xuất phát mới chứ?”

Mạc Bắc không trả lời, anh tự cảnh báo bản thân không nên quá đường đột, thế nhưng cô như ngọn lửa mãnh liệt, đã thiêu đốt cả thân người anh. Anh ôm chặt lấy cô, trong khoảng khắc đó, trời đất như xoay chuyển, anh đặt cô lên giường, thận trọng hôn lên người cô.

Mạc Hương Vãn khẽ hít thở, một luồng khí nóng rực truyền từ trái tim ra khắp thân người.

Lúc này, người đàn ông ở bên cô đã kịp thời tìm đến vào lúc cô mất hết phương hướng, nắm chặt lấy tay cô. Cô gần như tan chảy trước nụ hôn nồng nhiệt, ấm nóng của anh.

Đôi tay của Mạc Bắc đặt lên thân người cô, anh nói trong hơi thở gấp gáp: “Hương Vãn, cứ tiếp tục thế này anh sẽ lại mắc sai lầm mất. Anh vốn dĩ không muốn...”. Lời còn chưa dứt, Mạc Hương Vãn đã ngẩng đầu lên đặt nụ hôn lên môi anh.

Bàn tay ôm chặt lấy bầu ngực cô, tai anh áp sát vào đến mức nghe rõ mồn một nhịp đập trái tim cô.

Mạc Hương Vãn nắm chặt lấy bàn tay, nhìn anh trầm nghĩ, anh không chỉ là bố của con trai cô mà còn là người đàn ông mà cô hết lòng yêu thương. Vật cản giữa cô và anh dường như đã bị đập đổ từ rất lâu rồi.

Mạc Bắc nhìn Mạc Hương Vãn đang nằm trong vòng tay mình, ánh mắt cô tràn ngập tình yêu, lòng nhiệt thành, sự háo hức, cô đang bắt đầu hòa quyện thành một thể với anh. Cô đã tiếp nhận hơi ấm mà anh mang tới, anh hy vọng bản thân có thể mang đến cho cô những gì mà cô hằng khao khát.

Anh và cô của hôm nay không còn là Mace và Thảo Thảo ngày xưa nữa. Anh là Mạc Bắc, còn cô là Mạc Hương Văn. Giờ phút này họ là của nhau, hòa vào làm một, trao nhau nụ hôn nồng cháy, nụ hôn đó giống như ngọn lửa mãnh liệt thiêu cháy hết mọi chuyện trong quá khứ, cả cái lần đầu tiên không vui vẻ gì tại chính nơi đây cũng theo đó mà tan theo mây khói.

Lúc Mạc Bắc tiến vào, Mạc Hương Văn cảm thấy hơi đau, nhưng không hề trốn tránh. Qua bờ vai anh, cô nhìn thấy ánh hoàng hôn rạng rỡ chiếu rọi vào trong phòng, in bóng lên mặt đất. Thân thể cô tiếp nhận anh, cho nên trái tim cũng mở rộng chào đón.

Mạc Bắc cúi đầu nhìn cô, chậm rãi kết hợp cùng cô, để tiến vào nơi thâm sâu nhất.

Cô đang căng thẳng, cơ thể cũng trở nên căng cứng, anh liền dùng nụ hôn để khiến cho cô cảm thấy thoải mái hơn, để cô dần dần mở rộng con tim hơn nữa. Giờ đây đã không còn vật cản gì, họ dùng sự tiếp xúc thân mật nhất thay cho ngôn ngữ để thấu hiểu lẫn nhau.

Lúc này, Mạc Hương Văn chẳng còn suy nghĩ được gì nữa, người đàn ông trên cơ thể mình đang dần tăng sức mạnh, mỗi lần anh tiến vào cô lại cảm thấy trái tim mình như nhẹ nhõm hơn.

Anh cũng nỗ lực kết hợp nhịp nhàng với cô, hoàn toàn khác với anh của nhiều năm trước. Thân thể anh tràn đầy sức lực, mang trong mình dự vọng chiếm lĩnh và bảo vệ.

Mạc Hương Văn dần vứt bỏ nỗi sợ hãi của nhiều năm trước, toàn tâm toàn ý đón nhận anh cùng tình yêu sâu đậm của anh nữa. Hành động thân mật lúc này giữa họ mang theo một sức công phá lớn khiến toàn thân cô như đang thay đổi hoàn toàn, thật sự chẳng cần phải suy nghĩ gì, cũng chẳng còn tâm sức mà nghĩ tới nữa. Có lẽ cứ như vậy, giao phó tất cả cho

người đàn ông này, vì anh đã tiến được vào nơi thẳm sâu nhất trong lòng cô, cô còn lý do gì mà tiếc nuối, mà trốn tránh nữa đây?

Giây phút này, Mạc Hường Văn chỉ còn nghe thấy mình đang thì thầm gọi tên anh: “Mạc Bắc, Mạc Bắc!”

Vào thời khắc sau cùng, anh đặt tay lên ngực, lắng nghe nhịp đập trái tim cô và nói: “Thật sự, anh vô cùng vui sướng, cuối cùng đã tìm được chỗ cho mình ở trong này, chính là ở bên cạnh Phi Phi.”

Tất cả mọi thứ sau đó đều không còn nằm trong tầm kiểm soát nữa. Mạc Hường Văn dường như đã tỉnh dậy giữa bao năm tháng ngủ vùi, tỉnh rồi lại ngủ tiếp, tâm hồn cô như đang trôi dạt trên mặt sông Hoàng Phố, lúc chìm lúc nổi, nhưng có một điều cô luôn được ôm chặt bởi một đôi tay rắn chắc, một cơ thể ấm áp, với cô như thế đã là quá đủ.

Một lúc sau, cô mở mắt, ngược đầu lên nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ. Cô khẽ xoay người, người bên cạnh vẫn ôm chặt lấy ngực và eo cô. Cô đưa tay rút lấy chồng thư trong túi xách.

Mạc Hường Văn bóc từng bức thư ra một, giống như đang đọc từng mục trên tờ báo vậy. Cô nhìn thấy tất cả cảm xúc hối hận, trách mắng, không hiểu và cả sự quan tâm trong những bức thư đó.

Mạc Bắc xoay người lại, ôm chặt cô vào lòng.

“Tại sao em lại gửi lại hết những bức thư đó về căn nhà cũ?”

“Thà rằng, từ trước đến nay bọn họ chưa bao giờ gửi thư về, còn hơn là mỗi năm gửi về một phong thư, sẽ khiến cho em nhớ lại chuyện năm xưa.”

Mạc Bắc lại càng ôm chặt cô hơn: “Cả hai người họ đều đã quay về tìm em, có điều không dám gặp mặt em mà thôi. Chính bởi thái độ kiên

quyết không trả lời thư của em đấy.”

Mạc Hương Văn điều chỉnh lại dáng người trong lòng anh, cô quay sang hỏi: “Anh đã liên hệ với họ?”

Mạc Bắc chỉ biết than dài.

Mạc Hương Văn vuốt lên mái tóc mềm mại của anh, đây là một người đàn ông thật dịu dàng, ấm áp.

“Mạc Bắc, những chuyện nên làm, không nên làm với em thì anh đều đã làm cả rồi.”

Mạc Bắc bật cười nói: “Bởi vì em chính là món quà sinh nhật tuyệt nhất trong cuộc đời anh.”

Dựa vào sự nhanh nhạy của mình, cô bỗng hỏi anh: “Có phải anh sinh đúng vào ngày Giáng Sinh không?”

“Thật ra, anh sinh muộn hơn chúa Giê Su năm ngày”. Anh đưa tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt cô rồi lại quay về đề tài chính. “Hương Văn, hai người họ rất muốn quay về thăm em.”

Mạc Hương Văn cúi gằm mặt xuống.

“Em không thể nào quên được quá khứ chính là do em chưa bao giờ chịu tha thứ cho hai người họ”. Anh càng ôm chặt cô hơn, muốn cho cơ thể của Mạc Hương Văn có thể ấm hơn nữa. “Nếu vậy, bản thân em sẽ càng ngày càng cảm thấy khổ sở hơn.”

Mạc Hương Văn vẫn im lặng không nói gì.

Mạc Bắc nhẹ hôn lên mái tóc cô, thay đổi tư thế ôm lấy cô, hai tay vòng qua chiếc eo thon gọn, mềm mại của cô, động tác vừa thận trọng lại

vừa dịu dàng. Anh đột nhiên hỏi: “Lúc sinh Phi Phi có phải em đã rất vất vả, khổ sở?”

Đây là chuyện đã qua, khi anh hỏi đến liền gọi lên trong cô đoạn ký ức gian truân mà cô không muốn nhớ.

Anh chính là một nửa còn lại, là người đàn ông đã đem đứa con đến cho cô. Phi Phi chính là đứa con yêu dấu, là một phần máu thịt của hai người họ.

Ý nghĩ này lại khiến cô cảm thấy ngọt ngào, ấm áp.

Mạc Hương Văn liền nói với Mạc Bắc: “Em đau suốt tám tiếng đồng hồ liền, sau cùng phải lên bàn mổ. Phi Phi ở trong bụng em chẳng mấy khi khiến em chịu đau đớn, sau khi ra đời cũng vô cùng ngoan ngoãn, dễ nuôi, có lẽ thời gian đau đớn nhất chính là tám tiếng đồng hồ ấy.”

Anh xoa người cô lại và nhìn thấy vết sẹo in trên bụng cô, dù rằng bây giờ đã mờ nhạt đến mức gần như không nhìn thấy nữa. Anh nhẹ nhàng vuốt lên chiếc bụng mềm mại, nhỏ nhắn của cô, rồi nói: “Thật sự xin lỗi vì khi ấy anh đã không có ở bên cạnh em.”

“Anh có ở đó cùng chẳng làm được gì mà.”

“Ít nhất thì anh cũng có thể ở bên cạnh em.”

Đột nhiên, Mạc Hương Văn thấy lạnh nên khẽ kêu lên: “Lạnh quá.”

Lúc này, Mạc Bắc mới nhận ra cửa sổ đang mở, anh liền đứng dậy đóng chặt cánh cửa lại, không khí ấm áp lại lan tỏa trên thân thể hai người.

Mạc Hương Văn lại ôm lấy Mạc Bắc: “Em hiểu được ý anh muốn nói.”

“Em hãy thử giải phóng bản thân, đây không chỉ đơn giản là tha thứ. Hương Văn, em có thể quay đầu lại thì mới có thể nhìn về phía trước xa hơn nữa.”

Mạc Hương Văn thở dài: “Ở nơi này, em đã từng là một món quà của anh.”

Mạc Bắc đưa tay lên trán, khẽ than: “Tốt nhất là hay quên điều đó đi, mẹ Phi Phi của anh ạ.”

Anh thấy Mạc Hương Văn không phản ứng gì, liền đưa tay cù cô, thế là cô co người muốn trốn tránh, có điều anh không chịu thôi, không bao giờ lui nữa, mãi mãi nắm chặt lấy tay cô.

Mạc Bắc nói với Mạc Hương Văn bằng thái độ ăn vạ đến cùng: “Mẹ Phi Phi, em đã để anh tiến sâu vào trái tim em rồi thì đừng mong đuổi được anh đi nữa.”

Mạc Hương Văn chỉ còn biết gật đầu mỉm cười dịu dàng.

Mạc Bắc lại nói: “Thật ra, bây giờ nghĩ lại thì chuyện ngày xưa cũng không đến nỗi tồi tệ như mình nghĩ, đúng không? Ví dụ như anh vậy.”

Mạc Hương Văn không nhin được bật cười.

Mạc Bắc nhìn thấy Mạc Hương Văn cuối cùng đã có thể bật cười tươi tắn, vui vẻ, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn.

T-T

Vào buổi sáng sau khi đọc được bài báo về cô ở trên mạng, Mạc Bắc nhận được điện thoại của mẹ. Bà Mạc nghiêm nghị hỏi: “Bắc Bắc, những gì viết trên mạng có phải là thật không?”

Mạc Bắc trước tiên không nói gì, anh ngẫm nghĩ một hồi rồi mới chậm rãi nói: “Mẹ à, không phải mẹ đã điều tra rồi sao?”

“Mẹ vẫn luôn nghĩ là hai đứa yêu quá sớm, con người của con bé đó tốt, mẹ cũng chẳng truy cứu làm gì. Thế nhưng sự thật thì hai đứa không phải là như vậy. Những chuyện đó bị người ta bới móc ra, làm sao mà mẹ chịu đựng nổi, mất mặt thế nào con có biết không? Lần này lại còn mất mặt trước bàn dân thiên hạ nữa chứ!”

“Mẹ ơi, lúc đó bản thân con cũng mắc phải lỗi lầm. Những người mắc phải lầm lỗi, mẹ không cho người ta con đường làm lại từ đầu sao? Đừng có lúc nào cũng nghĩ tới việc mất mặt có được không ạ?”

Bà Mạc nghe thấy ý muốn biện hộ, che chở cho cô gái kia của Mạc Bắc, ban đầu lặng người ngạc nhiên, bà thật không ngờ con trai mình cũng có lúc kiên quyết đến vậy. Từ trước đến nay, tính cách Mạc Bắc ôn hòa, nhã nhặn, luôn luôn kính trọng, lễ phép với bố mẹ. Chính vì thế bà cảm thấy căng thẳng liền ra lệnh cho anh: “Bắc Bắc, mẹ đề nghị con mau đi làm xét nghiệm AND.”

Mạc Bắc lập tức phản đối: “Mẹ à, không phải mẹ đã gặp đứa trẻ rồi sao? Thằng bé lẽ nào trông không giống con khi còn nhỏ? Nếu như trong không giống thì làm gì có chuyện mẹ đến thăm thằng bé hết lần này đến lần khác như thế?”

Bà Mạc hoàn toàn không thể đối đáp lại được.

“Mẹ, con vẫn luôn tin tưởng rằng mẹ là người thấu tình đạt lý.”

Bà Mạc liền nghiêm nghị nói lại: “Lúc đó, mẹ vẫn chưa hề biết trước kia cô ta làm những chuyện đó, hôm nay biết được thật sự là mẹ đã hồn bay phách tán.”

“Hồi trước, con còn làm những chuyện hoang đường, bại hoại hơn, chẳng lẽ mẹ lại không biết?”

Bà Mạc đang rất tức giận, nhưng Mạc Bắc vẫn cứ hỏi liên tục: “Mẹ ơi, bây giờ mẹ muốn con phải thế nào chứ? Sau khi xét nghiệm AND, nếu như đó là con của con thật thì cướp đứa trẻ về rồi bỏ mặc mẹ đứa bé không quan tâm sao? Mẹ à, mẹ còn nhớ bộ phim Đài Loan Mẹ ơi, xin hãy yêu con thêm lần nữa mà lần trước hai mẹ con mình cùng xem không, lần đó mẹ đã khóc rất nhiều, mẹ vẫn nói rằng bố của đứa trẻ là người không ra gì, tại sao lại đối xử với mẹ của đứa trẻ như vậy. Mẹ ơi, con không muốn làm người bố như vậy đâu.”

Bà Mạc hoàn toàn ghen lời, tức tối quát lên: “Con đừng có ăn nói lãng nhăng với mẹ, tự đi mà nói với bố con ấy.”

Mạc Bắc dập điện thoại, đứng bật người dậy, đi đến chỗ Chủ nhiệm Giang xin phép nghỉ. Anh nghĩ chuyện này không thể nào chậm trễ được, cần phải nói rõ ràng tất cả mọi chuyện.

Lúc về đến nơi, mẹ anh cũng có nhà, chị giúp việc nói buổi sáng thấy mẹ anh vội vàng vàng từ đâu về, vừa vào nhà đã hôn hà hôn hển nói với bố anh rất nhiều chuyện. Từ lúc đó đến giờ bà vẫn đóng chặt cửa phòng mình, còn bố anh thì đang ở trong thư phòng luyện thư pháp.

Mạc Bắc trước tiên đi gặp bố.

Anh bước vào thư phòng, nhìn thẳng vào bức tự lớn trên tường, còn Mạc Hạo Nhiên đang quay lưng lại phía anh viết chữ. Từ chỗ đứng của mình, Mạc Bắc nhận thấy mái tóc của bố đã bạc quá nửa, thân thể cao lớn của bố giờ đây cũng đã già nua, lụ khụ đi nhiều.

Anh gọi nhỏ: “Bố ơi.”

Mạc Hạo Nhiên khẽ “ừm” một tiếng.



Mạc Bắc bước tới, tinh tâm mài mực cho bố. Vốn ban đầu anh nghĩ, liệu có nên để bố mở lời trước để đi vào chuyện chính không, nhưng thấy bố chỉ đưa tay cầm bút, chăm chú đặt từng nét sỗ, dấu chấm, không hề có ý nói gì hết, Mạc Bắc đành chậm rãi mở miệng đi vào vấn đề anh cần nói.

“Bố à, lúc con gặp lại cô ấy, cô ấy đã là một bà mẹ đơn thân chăm chỉ làm việc. Buổi tối cô ấy còn tới trường Đại học Sư phạm để học lớp tại chức, thường xuyên phải làm thêm giờ. Cô ấy hoàn toàn khác với lần đầu khi hai đứa con gặp nhau.”

Mạc Hạo Nhiên lại “ừm” một tiếng nữa.

“Con không biết tại sao tám, chín năm trước cô ấy lại làm như vậy, nhưng lúc đó con cũng là một người chẳng ra gì, không hề nghiêm chỉnh chút nào. Thế nhưng cô ấy đã sinh con của con ra đời, sau đó sống đứng đắn nuôi con chùng ấy năm nay. Bố à, trước kia chính bố từng nói, con người quan trọng nhất chính là phải sống một cách “nghiêm túc”. Cho nên, cô ấy cũng đã dạy dỗ và nuôi nấng ra một đứa trẻ ngoan ngoãn, đáng yêu như thế.”

Mạc Hạo Nhiên vẫn chỉ quan tâm đến việc luyện thư pháp, Mạc Bắc nhìn qua, bố anh đang viết “Thái cực mọc hướng Đông, ưu nhã ngắm Nam Sơn”. Anh không nhịn được, đành bật cười ra tiếng.

Mạc Hạo Nhiên nghiêm mặt lại nói: “Nói cho cùng thì bố chẳng thể nào hiểu mẹ đứa trẻ được như con.”

“Bố ơi, các báo, đài tối nay chắc sẽ còn đăng nhiều tin tức tầm bậy tầm bạ khác nữa, có điều con vẫn cứ tuân theo đúng lời dạy dỗ của bố, vào dịp đón năm mới sẽ đưa cháu trai về, chỉ cần bố đồng ý là được ạ.”

Mạc Hạo Nhiên chắp tay ra sau lưng nhìn bức tự mình vừa viết, đột nhiên than thở: “Bố già thật rồi, tay cầm bút không còn đủ sức nữa, con

nhìn chữ “Thái” mà xem, trông mềm yếu quá, làm sao có thể “ưu nhã ngấm Nam Sơn” được nữa chứ?”

Mạc Bắc vẫn im lặng chờ câu trả lời của bố.

Mạc Hạo Nhiên tiếp tục ngấm bức tự, trầm ngâm nói: “Từ trước đến nay, bố luôn giữ sự thanh bạch của bản thân, con hiểu điều này mà.”

Mạc Bắc đưa ánh mắt vừa thận trọng vừa cung kính nhìn ông.

“Nếu như ngay cả bố cũng không đồng ý thì con sẽ làm như thế nào?”

Mạc Bắc từ từ bước tới bên chiếc bàn viết chữ, anh đứng bằng một tư thế cung kính nhất rồi nói với bố: “Bố, mấy năm đi làm, con cũng tích lũy được một khoản tiền nhất định, con sẽ mua một căn phòng ba phòng ngủ, hai phòng khách ở gần đây để gia đình ba người chúng con sinh sống. Hai năm nữa thì con trai con sẽ thi vào cấp hai, con hy vọng có thể cho thằng bé học ở trường trong khu nhà mình. Bố à, chỉ cần bố mẹ điện thoại một cuộc, con sẽ quay về làm trong đạo hiếu, bất cứ lúc nào bố mẹ cũng có thể sang thăm Phi Phi.”

Mạc Hạo Nhiên cũng đứng bật dậy, nhìn vào đứa con trai đang đứng trước mặt mình. Một ánh mắt trong sáng, không tức giận, không tự ti, đứng nghiêm trang ở đây, biểu đạt rõ mọi suy nghĩ trong lòng.

Mạc Bắc tiếp tục nói: “Mẹ đứa trẻ bị công việc làm ảnh hưởng quá nhiều, cho nên con đã đề nghị cô ấy rời khỏi ngành này. Cô ấy đang đi tìm việc, con sẽ không can thiệp vào chuyện công việc của cô ấy. Mấy năm nay cô ấy đã chăm chỉ học tập để lấy tấm bằng đại học, tiếng Anh cũng khá, năng lực làm việc cao, nhanh nhẹn, năng động lại cần cù, chăm chỉ. Con tin chắc rằng dù cho đang trong thời kỳ khủng hoảng kinh tế thì cô ấy vẫn có đất dụng võ. Con hy vọng cô ấy có thể sinh thêm một đứa bé nữa cho con, để con làm trọn hết trách nhiệm của một người bố. Con cũng sẽ khuyên cô

ấy nên đi học bằng MBA, đợi khi nào nhóc thứ hai lớn hơn một chút, cô ấy sẽ tìm được công việc thích hợp và tốt hơn nữa.”

Anh nói xong liền nhìn bố bằng ánh mắt chân thành, không phải không hy vọng sẽ nhận được cái gật đầu đồng ý của bố mình.

Bố anh chấp tay sau lưng, suy ngẫm kỹ càng, sau đó liền mỉm cười nói: “Mạc Bắc, bây giờ có phải con đang uy hiếp ông già này không?”

Mạc Bắc lắc đầu: “Bố, từ trước đến nay con không bao giờ dám làm vậy.”

“Mẹ con muốn đi xét nghiệm AND của đứa trẻ.”

“Bố cảm thấy có cần thiết phải làm vậy không ạ?” Mạc Bắc liền hỏi lại.

Mạc Hạo Nhiên không trả lời câu hỏi của con trai mà chỉ nói: “Không phải con đã dự định hết tất cả mọi thứ rồi sao? Bố và mẹ chỉ có thể đi theo kế hoạch con sắp xếp mà thôi.”

“Bố ơi, bây giờ con cũng đã là một người bố, con muốn cho con trai mình một gia đình hoàn chỉnh. Mẹ của con trai con cũng là một người mẹ vĩ đại như bất cứ ai khác trên thế giới này, con và con trai con đều không thể bì với cô ấy được.”

Mạc Hạo Nhiên liền chỉ vào bức tự mình viết đặt trên bàn rồi nói: “Bức tự này viết không ổn, con hãy đem vứt đi hộ bố. Tâm không tịnh thì chẳng thể nào viết được nét chữ ra hồn.”

Mạc Bắc đáp lại một câu “vâng” rồi cầm bức tự lên, nhưng sau đó lại gấp gọn gàng và mang về cất trong phòng mình.

Chị giúp việc liền chạy tới khuyên anh: “Liệu có nên nói chuyện với mẹ cậu không?”

Mạc Bắc đưa mắt liếc qua căn phòng của mẹ, bên trong vọng ra tiếng ti vi. Anh thầm nghĩ, phải để cho bố mẹ một khoảng thời gian nhất định thì họ mới có thể chấp nhận được việc này, vì vậy anh lắc đầu.

Sau khi rời khỏi nhà, anh không quay về văn phòng luật mà gọi điện thoại cho Mạc Hương Văn, thế nhưng máy cô luôn luôn trong tình trạng không liên lạc được. Anh gọi điện đến cơ quan của cô, trợ lý của cô nói rằng cô đã xin phép về nhà nghỉ. Anh lại điện về nhà, nhưng không có ai nhắc máy cả.

Mạc Bắc suy nghĩ một hồi, để tìm xem có chút đầu mối nào khác không. Sau đó anh cho xe phi thẳng về khu nhà cũ của cô, anh đã đoán đúng, Mạc Hương Văn đang đứng ngây người trước cánh cửa ngôi nhà cũ.

Hình dáng cô lúc ấy thật cô đơn, yếu ớt.

Mạc Bắc bước lại gần, không muốn để cô phải tiếp tục cô đơn nữa. Vào lúc cô cần, anh nhất định phải ở bên cạnh cô, giúp cô vượt qua khó khăn, trắc trở đó.

T-T

Sắc trời dần dần tối sạm, Mạc Hương Văn vội gọi anh thức dậy: “Phi Phi còn phải ăn bữa tối nữa.”

Mạc Bắc liền bật cười: “Anh đã nhờ bố Vu Lôi đón luôn Phi Phi rồi. Hôm nay Vu Lôi tổ chức sinh nhật, Phi Phi phải đến tham dự tiệc.”

Mạc Hương Văn cũng bật cười: “Phi Phi nhà ta đã lớn rồi, cũng phải đi tham dự tiệc tùng rồi.”

Mạc Bắc ôm lấy người cô: “Cho nên hai vợ chồng chúng ta phải tự tìm lấy niềm vui của riêng mình thôi”. Nói xong anh lại định hôn cô tiếp, nhưng lại bị Mạc Hường Văn đẩy ra, khuôn mặt cô đỏ ửng lên, vẫn còn lưu lại đôi chút vết tích của lần ân ái vừa rồi.

Mạc Bắc mặc lại quần áo một cách miễn cưỡng, lại còn nhìn chăm chăm khi cô mặc đồ.

Nhiều năm nay, Mạc Hường Văn chưa từng không mặc đồ đứng trước mặt một người khác, vậy nên anh cứ nhìn chăm chăm như vậy khiến cô cảm thấy không thoải mái, khi cài áo trong, loay hoay mãi mà vẫn chưa được, Mạc Bắc thấy thế liền bước lại “trợ sức”.

Anh thì thầm bên tai cô: “Hường Văn, anh muốn mời cả bố mẹ em tới đây, nói với họ rằng chúng ta chuẩn bị đăng ký kết hôn.”

Mạc Hường Văn liền ngây thần ra.

Mạc Bắc giúp cô mặc quần áo chỉnh tề rồi nói tiếp: “Hường Văn, gia đình ba người chúng ta chắc chắn hòa thuận, hạnh phúc bên nhau. Một người bố trẻ trung như anh, một người mẹ trẻ đẹp như em, Phi Phi lại là một đứa trẻ thông minh, dễ thương, nhất định sẽ khiến người khác vô cùng ngưỡng mộ.”

Mạc Hường Văn định thần lại, đẩy anh một cái rồi nói: “Anh đừng có làm bậy.”

Nhưng anh vẫn không chịu thôi: “Ai làm bậy chứ? Lẽ nào em định đến khi có nhóc tì thứ hai mới chịu đi đăng ký kết hôn cùng anh sao?”

Nghe thấy anh nói vậy, khuôn mặt Mạc Hường Văn lại đỏ bừng bừng, cô lườm anh: “Anh đúng là đồ mặt dày.”

Mạc Bắc mặc xong trang phục của mình liền đeo cặp kính lên, lại biến thành một luật sư đoàn hoàng, nho nhã. Mạc Hương Văn nhìn thấy dáng vẻ này của anh, lại nhớ đến những phút giây cuồng nhiệt trước đó giữa hai người, mặt lại nóng ran nhưng trong lòng cô lúc này hạnh phúc vô cùng.

Giờ đây, cô không còn sợ hãi. Có một người như vậy đứng bên cạnh, ôm ấp, bao bọc, che chở mọi lúc mọi nơi, cô không cần phải lo lắng, sợ sệt nữa.

Bầu trời phía ngoài chỉ còn lại một vệt sáng yếu ớt cuối ngày, màn đêm lại sắp sửa buông xuống, sau đêm đen đó sẽ là một ngày mai tươi sáng, tràn đầy hy vọng.

Mạc Hương Văn đi đến quầy báo mua một tờ báo tối.

Mạc Bắc nhìn cô lắc đầu đầy ngao ngán, hai người cùng ngồi trong xe đọc chuyên mục về làng giải trí.

Lại là bài báo của cô phóng viên Kim Thanh sắc sảo nọ, mũi giáo chỉ trích trực tiếp chĩa thẳng vào nhân viên làm việc trong các công ty giải trí, tuy không trực tiếp nói ra tên của Mạc Hương Văn, thế nhưng lại viết rõ ràng về chuyện năm xưa xảy ra với cô.

Mạc Bắc cảm thấy hơi lo lắng nhìn về phía cô nhưng Mạc Hương Văn lại mỉm cười một cách bình tĩnh: “Cô phóng viên tên Kim Thanh này tuy rằng viết rất cay độc, nhưng có rất nhiều thứ viết rất đúng.”

Mạc Bắc liền hỏi: “Là cái gì?”

Cô bèn chỉ vào một câu trong bài báo nói: “Kim Thanh viết rằng, quy phạm ngành nghề trong làng giải trí vì không có quy củ gì nên lại càng cần phải lập nên phép tắc cụ thể. Không có nguyên tắc sao phân được đúng sai, chính vì thế mà rất nhiều nhân viên trong ngành không thể nào phát huy tốt được sở trường của bản thân được.”

“Chúng ta nên mua thêm một tờ báo tìm việc làm nữa”. Mạc Bắc đưa ra ý kiến.

Mạc Hương Văn vỗ lên ngực mình rồi nói: “Đúng rồi, em quên khuấy đi mất, cần thiết phải mua tờ báo đó.”

Cả hai người nhìn nhau rồi cùng bật cười.

Mặt trăng sáng trong, treo cao giữa bầu trời, nhẹ nhàng rải ánh vàng xuống khắp muôn nơi. Mạc Hương Văn đặt tờ báo kia gọn vào một chỗ, ngẩng đầu ngắm nhìn màn đêm tuyệt đẹp, trong lòng cảm thấy vô cùng thanh thản.

# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 26

Buổi sáng hôm sau, Mạc Hương Văn đến công ty và chuẩn bị đơn xin từ chức. Lúc biết chuyện, Trâu Nam vô cùng tán thành, nhưng vẫn hỏi lại: “Lão đại, chị thật sự không muốn làm trong ngành này nữa sao?”

Mạc Hương Văn nhấp một ngụm cà phê rồi cười nói: “Ngành nào mà chẳng có anh tài? Chị chuyển sang làm một ngành khác, nói không chừng sẽ đạt được thành tích nổi trội ở đấy.”

Trâu Nam ra sức tán thưởng: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Nói vậy nhưng trong lòng Mạc Hương Văn vẫn vô cùng trống rỗng, kể từ hôm nay, cuộc sống của cô sẽ chỉ là quản lý, chăm sóc Mạc Phi thật tốt, gửi Đơn xin việc, rồi đi phỏng vấn... Đột nhiên đang bận bịu lại trở nên rảnh rỗi, nhất thời cô chưa thể thích ứng ngay được.

Sáng sớm cô đã nói cùng Mạc Bắc rằng hôm nay sẽ nộp Đơn xin thôi việc. Mạc Phi ngồi bên cạnh liền nói: “Mẹ ơi, có phải mẹ muốn sa thải ông chủ của mình không?”

Cô hôn nhẹ lên khuôn mặt của con trai rồi nói: “Mẹ sắp đổi sang một công việc mới.”

Không ngờ con trai cô liền vỗ tay cổ vũ: “Mẹ ơi, con hy vọng mẹ có thể tìm được một công việc mà năm rưỡi chiều là có thể tan làm, như vậy thì ngày nào mẹ cũng có thể kiểm tra bài tập về nhà cho con.”



Mạc Bắc cũng nói: “Thật ra, Phi Phi là một đứa trẻ rất quấn mẹ, nhưng công việc của em bận rộn quá, thằng bé chạy từ nhà này sang nhà kia tất cả đều vì bất đắc dĩ mà thôi.”

Câu nói này khiến Mạc Hương Văn cảm thấy áy náy vô cùng.

Trên đường đưa cô tới công ty, Mạc Bắc nói: “Sau này có thể giao nhiệm vụ đưa đón Phi Phi cho ông bà nội của thằng bé rồi, vậy nên em có thể tìm một công việc bận rộn cũng không sao cả.”

Đây lại là một tâm sự khác nữa chất chứa trong lòng Mạc Hương Văn, cô không nói thêm lời nào, thầm dự tính và ngẫm nghĩ trong đầu. Mạc Bắc nhận ra điều này, liền vỗ nhẹ lên tay cô: “Đừng lo lắng, bố mẹ anh không phải là những người cổ hủ, khắc nghiệt đâu.”

Mạc Hương Văn bất giác bật cười, nhưng vẫn cảm thấy lo lắng: “Em phải giải thích với Phi Phi thế nào về việc anh là bố ruột của thằng bé đây?”

Điều này cũng chính là việc bấy lâu nay khiến Mạc Bắc sầu muộn. Anh làm người bố quá thuận lợi cho nên bây giờ nghĩ đến vấn đề quan trọng này, thật sự chẳng biết phải giải quyết ra sao.

Mạc Phi vẫn luôn coi anh là bố, thế nhưng chưa từng ngờ rằng anh chính là bố ruột của mình. Anh ngẫm nghĩ rồi đề nghị: “Trước kia, Phi Phi có nói với cô giáo rằng bố ra nước ngoài công tác, hay là chúng ta cũng nói thế với cu cậu?”

Mạc Hương Văn lắc đầu: “Con trai mình trí tuệ không kém đến vậy đâu.”

Mạc Bắc đành phải tiếp tục đau đầu suy nghĩ, không chỉ mỗi vấn đề này mà cả ông nội, bà nội, sau này còn có cả ông, bà ngoại nữa. Từ trước đến nay, Mạc Phi vẫn quen rằng chỉ có duy nhất một mình mẹ là người

thân, bỗng nhiên lại xuất hiện nhiều người thân đến vậy, liệu thằng bé có kịp thích ứng không?

Còn Mạc Hương Văn chỉ ít cũng không hề phản bác đề nghị mời bố mẹ cô ấy quay về, thế nhưng trong dự tính của mình, Mạc Bắc nghĩ sẽ sắp xếp việc này sau khi bố mẹ anh chịu gật đầu đồng ý.

Biết bao nhiêu vấn đề đó đã khiến cho Mạc Hương Văn, người sắp sửa thất nghiệp không cảm thấy lạc lõng là mấy, bởi vì những việc cần cô phải suy ngẫm thật sự quá nhiều. Cô cũng biết rằng, tất cả các tin tức kinh thiên động địa trong ngành giải trí, một khi đã qua thời kỳ thì sẽ chìm lắng xuống tận đáy sâu, cho tới khi công chúng quên sạch sẽ.

Mạc Hương Văn cũng muốn từ đây có thể quên đi một số thứ, Quán Huyền là một trong số đó.

T-T

Sau khi xảy ra chuyện này, cô bình tĩnh nộp Đơn xin thôi việc cho Bộ phận Nhân sự, lúc này, báo đài truyền thông vẫn còn đang đưa ra vô số các giả thiết, suy đoán về quãng thời gian khi cô còn trẻ, thậm chí còn đề cập đến cả “Kỳ Lệ”.

Một trong những lý do được Mạc Hương Văn viết trong Đơn xin thôi việc chính là “Để việc riêng tư ảnh hưởng đến công việc hàng ngày”.

Trương Bản thân là Giám đốc bộ phận Nhân sự, không hỏi han quá nhiều liền chấp nhận ngay, nhưng ngược lại, Sử Tinh rất nhiệt tình thuyết phục Mạc Hương Văn, chị nói: “Em chẳng việc gì phải viết Đơn xin thôi việc, cả trong chuyện này em cũng chỉ là một người bị hại mà thôi, tại sao lại phải từ chức chứ?”

Mạc Hương Văn khéo léo cảm ơn ý tốt của Sử Tinh, cô chỉ nói: “Em thật sự không thích hợp ở trong ngành này, em muốn thay đổi một môi

trường làm việc hoàn toàn mới.”

Sử Tinh thấy ý cô đã quyết nên chỉ tỏ ra tiếc nuối: “Chúc tổng khá coi trọng năng lực và con người của em đấy.”

Gần đây, bởi vì sự việc của Diệp Hâm với đoạn quá khứ hoang đường của Mạc Hường Văn bị loan ra, cho nên Kỳ Lệ gần như đã trở thành trọng điểm công kích của báo đài và công chúng. Vì vậy, Chúc Hạ liền thúc đẩy thực hiện chương trình từ thiện quyên góp ủng hộ cho dì Nguyễn Tiên Quỳnh để nhanh chóng dập tắt làn sóng công kích ấy.

Chương trình này rất chú trọng chất lượng nên đều do một tay Chúc Hạ lên ý tưởng và lập kế hoạch, gần như đã tường thuật lại hết quãng thời gian khó khăn, vất vả của lớp diễn viên Thượng Hải năm xưa, nên thu hút được sự quan tâm của phần đông công chúng và báo đài. Kỳ Lệ cũng đi đầu trong công tác quyên góp, không chỉ riêng tiền viện phí của dì Nguyễn Tiên Quỳnh, phí sinh hoạt của con trai dì mà còn thu hút, cổ động các giới ra sức hỗ trợ, giúp đỡ cho những diễn viên trung niên xưa cũ hiện nay có hoàn cảnh gia đình khó khăn.

Dự án này, Kỳ Lệ đã hoàn thành tốt đẹp. Ngay cả Kim Thanh, cô phóng viên lúc đầu đã đăng bài chỉ trích sự việc của Diệp Hâm cũng trực tiếp viết bài tán dương trên chuyên mục của mình. Chính dự án này đã giảm nhẹ sức ảnh hưởng của sự việc không hay trước đó, bài viết đăng trên mạng về quá khứ của Mạc Hường Văn cũng bị xóa bỏ.

Ảnh hưởng của sự việc này theo thời gian càng ngày càng mờ đi, rồi cũng đến ngày biến mất hoàn toàn.

Mạc Hường Văn cầm trên tay tờ báo rồi thầm nghĩ, sự việc thâm hiểm của dì Nguyễn Tiên Quỳnh sau cùng lại trở thành một mấu chốt quan trọng để đưa công ty thoát khỏi thời kỳ khủng hoảng. Tương sinh tương khắc trong làng giải trí này thật sự khiến người khác chẳng thể nào ngờ được,

còn bản thân Chúc Hạ cũng chẳng phải tốn quá nhiều công sức để thu dọn bãi chiến trường.

Trương Bản và Tống Khiêm sau đó cũng lần lượt nộp Đơn xin từ chức, mọi thủ tục đều rất thuận lợi. Mạc Hương Vân vẫn cảm thấy vô cùng kỳ lạ, tại sao chỉ mỗi mình cô được Chúc Hạ coi trọng, còn phái Sử Tinh tới làm thuyết khách. Bản thân cô cùng với vị Vu phu nhân này chưa tiếp xúc nhau nhiều lắm. Cũng chính vì lý do này nên từ sau khi cô nộp Đơn xin từ chức, tuy rằng bên ngoài rất nhiều lời bàn tán không hay, thế nhưng đến tai cô lại chẳng đáng sợ cho mấy.

Có điều, kiểu gì cũng vẫn có người bàn tán xôn xao về việc này.

Một hôm, Mạc Hương Vân nghe thấy Hứa Hoài Mẫn cùng hai đồng nghiệp nữ đọc báo, một nữ đồng nghiệp nói: “Thật không thể nào ngờ được khi còn trẻ tuổi Mary lại như vậy.”

Hứa Hoài Mẫn liền bật cười mỉa mai: “Đến bây giờ mà bảo đao vẫn còn chưa cùn đấy. Các cô có nhìn thấy vị ngày nào cũng đưa đón cô ấy đến công ty không?”

“Chính là luật sư Mạc mà.”

“Đừng ai nói rằng người làm luật sư thì luôn luôn anh minh nhé, anh chàng Tiểu Mạc này đúng là một người cứng đầu, ở nhà bố mẹ đều phản đối, ngăn cản mà đâu có nghe theo.”

Nữ đồng nghiệp kia liền bật cười, biết rằng ý Hứa Hoài Mẫn muốn nói là gì.

Có điều, Hứa Hoài Mẫn cũng biết chừng mực, chỉ nói đến đây rồi ngừng ngay. Chị liền chuyển qua đề tài khác: “Khi theo các vụ án, cậu ta đều chẳng để ý, dẫn đo trước sau gì cả, gây sự đến người ta thì cũng đừng trách họ ác, ai bảo cậu ấy thích chơi trội?”

Mạc Hương Văn nghe thấy vậy liền cảm thấy lo lắng cho Mạc Bắc, rất muốn tiến lại gần tóm lấy Hứa Hoài Mẫn hỏi cho ra lẽ. Vừa hay lúc này Trâu Nam đi tới gọi cô về nghe điện thoại, Mạc Hương Văn đành phải đi về chỗ mình trước.

Người gọi điện thoại đến là Mai Phạm Phạm, ngay câu đầu tiên cô ta đã nói: “Văn Văn, cậu thay đổi số điện thoại di động cũng chẳng nói với mình một tiếng.”

Những chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay, Mạc Hương Văn đã cảm thấy quá mệt mỏi rồi, vì thế về phần Mai Phạm Phạm, hay là Phạm Mỹ, cô thật sự chẳng muốn quan tâm thêm gì nữa, nên chỉ nghiêm túc hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Mai Phạm Phạm bật cười ha ha rồi nói: “Văn Văn, có phải là cậu đang tức giận không?”

“Không hề.”

“Nếu như không phải vậy thì chiều nay sau khi tan làm, cậu có thể đến đây được không?”

“Mình không rảnh đâu.”

“Cái gì mà không rảnh chứ! Cậu đã nộp Đơn xin thôi việc rồi, người trong ngành đều biết cả, bọn họ đều nói cậu từ chức để cho qua chuyện.”

Mạc Hương Văn vẫn chẳng bày tỏ thái độ gì, cô nói: “Họ nói lăng nhăng ấy mà.”

Mai Phạm Phạm mỉm cười: “Văn Văn, cậu đừng căng thẳng. Cậu ra ngoài một chút đi, mình muốn nói lời xin lỗi với cậu.”

T-T

Kể từ sau năm mười tám tuổi, Mạc Hường Văn vẫn luôn tự nhắc nhở mình phải thận trọng hơn khi kết giao bạn bè, vậy mà cô vừa mới mất cảnh giác đôi chút là đã rơi vào tình cảnh thê thảm như bây giờ. Cô thầm nghĩ, phải chăng bản thân mình đã quá không thấu hiểu người khác? Thế nhưng nghĩ lại, Phạm Mỹ cũng đã từng giúp đỡ cô tận tình trong quá khứ.

Mạc Hường Văn chẳng thể nào kìm nén được, sau cùng vẫn cứ phải đồng ý ra ngoài hẹn gặp Mai Phạm Phạm.

Mai Phạm Phạm hẹn cô tới một con đường gần khu vực trung tâm náo nhiệt, cô cũng rất quen thuộc với con đường này. Rất lâu về trước, cô đã từ con đường này rẽ ra ngoài đi tới ngôi nhà của chị Phi Phi, ngay đầu con đường chính là khu vực trung tâm thành phố náo nhiệt, đông đúc, có tòa nhà bách hóa cao nhất, một bộ đồ trong đó giá thấp nhất cũng vài nghìn đồng.

Mai Phạm Phạm ăn mặc không nổi bật, không hề trang điểm, trông chẳng khác những cô gái bình thường trên đường. Cô ấy đeo kính râm, đang đứng chờ Mạc Hường Văn, nhìn thấy cô bước đến, không nói gì nhiều, trực tiếp kéo cô tới đầu kia của con đường, rồi bước vào một con đường khác. Đây là nơi mà Mạc Hường Văn chưa từng tới, đứng ở trong này cô nhìn thấy một biển hiệu viết chữ: “Nhận đặt may xường xám”, bên trên còn in hình người phụ nữ thướt tha, điểm lệ trong tà áo xường xám truyền thống.

Mai Phạm Phạm kéo cô đứng ra phía sau biển hiệu đó, Mạc Hường Văn đang cảm thấy kỳ lạ thì bỗng nhiên thấy chị Phi Phi mặc chiếc áo giản dị, uốn tóc, với khuôn mặt vàng vọt tiền một vị phu nhân ra khỏi con đường. Chị cười vừa thân thiện lại vừa ôn hòa, đối đãi lịch sự, chu đáo cùng vị phu nhân nọ, tỏ rõ vẻ người làm ăn chân chính, lương thiện. Tiền khách xong, chị liền thu lại nụ cười, rồi quay về cửa tiệm của mình.

Mạc Hường Văn liền hỏi: “Cậu đưa mình tới đây để gặp chị ta?”

Mai Phạm Phạm lắc lắc đầu rồi nói: “Trước giải phóng, nơi này có một tiệm may, nổi tiếng nhất là may xường xám, người thợ may tay nghề cao đến mức kiếm tiền nhiều vô kể. Có rất nhiều khách yêu quý, tin tưởng. Sau giải phóng, người thợ may truyền lại nghề cho con gái mình, người con gái khi bị đưa về vùng quê lao động thời kỳ Cách mạng văn hóa cũng dựa vào nghề này mà nổi tiếng xa gần.”

Mạc Hương Văn lại hỏi thêm: “Phạm Mỹ, rốt cuộc cậu đang muốn nói gì?”

Mai Phạm Phạm lại tiếp tục: “Khi về vùng quê lao động, chị ta đã kết hôn, sau này vì muốn quay về thành phố nên đã ly hôn. Bởi vì bố của chị ta có để lại địa chỉ, nên chị ta đã liên lạc được. Lúc mình quen chị ta, thì chị ta đã không làm thợ may nữa mà trở thành chị Phi Phi.”

Mạc Hương Văn nhìn chăm chăm vào Phạm Mỹ, thực lòng không hiểu cô đang định làm gì.

Mai Phạm Phạm thấy dáng vẻ đầy phòng bị của cô, liền bật cười: “Lẽ nào cậu không muốn làm rõ ràng mọi việc hay sao? Tại sao chị Phi Phi lại sa chân vào con đường này, mình thì đi theo chị ta, còn cậu lại đi theo mình nên thành ra hư hỏng?”

Mạc Hương Văn lắc lắc đầu nói: “Phạm Mỹ, không còn cần thiết nữa.”

Mai Phạm Phạm lại nói tiếp: “Đúng thế, Hương Văn, cậu đã thật sự tìm về được với mặt trời rồi.”

Phạm Mỹ lôi cô quay lại đoạn đường khi nãy, chỉ vào một căn nhà cửa đang mở. Mạc Hương Văn nhìn qua thấy mấy người đang ngồi chơi mạt chược rất hứng khởi. Một người trong số đó đang nhìn về phía này, dáng ngồi khá là nhã nhặn, nhưng nét mặt nhăn nhó, có lẽ đã thua khá nhiều ván.

Mạc Hương Văn vừa nhìn qua liền hiểu ra.

“Người đàn ông đó, cậu có nhìn thấy không? Chính là người lần trước đến uy hiếp mình đó. Trước giải phóng, gia đình của ông ấy cũng là đại tư sản, sau đó bắt đầu lụn bại dần, đại thiếu gia khi về vùng quê đã gặp được cô thợ may khéo léo Triệu Lệ Phi. Sau khi kết hôn, Triệu Lệ Phi phải trả nợ cho ông ta, nên đã tập hợp hết tất cả những cô gái như chúng ta ra ngoài bán thân kiếm tiền. Sau đó, lại vì trả nợ cho hắn mà chị ta tìm đến uy hiếp một người có bí mật chết người là mình đây.”

“Phạm Mỹ, những chuyện đã qua không cần phải nghĩ nhiều nữa.”

Mai Phạm Phạm đeo chiếc kính râm, đứng trên con đường tấp nập xe cộ, nhìn Mạc Hương Văn rồi nói: “Văn Văn, vận may của cậu vẫn luôn rất tốt, không gặp phải người đàn ông vô lại, quá thể như chồng Triệu Lệ Phi, lại không vô tình bạc nghĩa giống những người khách trước kia của mình. Cậu có biết không, mình thật sự muốn cảm ơn cậu, nếu như không có người đàn ông của cậu, mình thật sự chẳng thể nào thoát khỏi Triệu Lệ Phi. Người đàn ông của cậu đã giới thiệu tay nghề của chị ta cho một Trung tâm triển lãm, những vị khách nước ngoài đều thích sùng bái Trung Hoa, chị ta đã nhận được rất nhiều đơn đặt hàng, thậm chí kiếm nhiều đến mức có thể mua được nhà xưởng. Văn Văn, mình thật sự rất ngưỡng mộ cậu.”

Mạc Hương Văn kéo cô đứng vào chỗ tránh gió, đứng ngay đầu gió giữa trời đông giá lạnh thế này, thật sự chẳng biết thương xót bản thân chút nào cả.

Mạc Hương Văn chậm rãi nói: “Phạm Mỹ, tấm ảnh trước kia của mình là do chính cậu chụp.”

Mai Phạm Phạm bất giác lùi mấy bước, tựa lưng vào bức tường sau lưng rồi rút bao thuốc từ trong túi ra. Cầm một điếu trên tay, cô lấy bật lửa ra, nhưng gió quá lớn, lửa nhanh chóng bị thổi tắt.



Mai Phạm Phạm đành phải đưa điếu thuốc chưa châm lên miệng.

“Là những người phóng viên kia đã tìm đến chỗ mình. Họ tự coi mình như đấng cứu thế, phát hiện một vụ làm ăn phi pháp liền kích động đi khắp nơi tìm người để phỏng vấn điều tra. Mình đã uống quá say.”

Mạc Hương Vân bật cười, nụ cười này đối với Mai Phạm Phạm mà nói hoàn toàn chưa đủ khả năng đánh động lòng người. Cô đáp lại bằng một nụ cười hơi hơi hiểm độc.

“Vân Vân, cao hơn cảm giác ngưỡng mộ một chút chính là đố kỵ.”

Mạc Hương Vân đột nhiên cảm thấy trong lòng nhẹ nhàng, cô ngước đầu lên, vuốt tóc về sau tai, chân thành nói với Mai Phạm Phạm: “Phạm Mỹ, mình luôn hy vọng cậu sống tốt, chỉ cần cậu chịu khó, chăm chỉ, sau này nhất định sẽ quay được những bộ phim hay.”

Mai Phạm Phạm liền rút điếu thuốc ở trong tay, gần như nghiền răng nghiền lợi nói: “Vân Vân, cậu đang tỏ ra bất cần, không quan tâm sao, vì đã tìm được chỗ dựa vững chắc nên cho rằng có thể gột rửa được tất cả phải không?”

Mai Hương Vân đưa tay lên che ánh nắng chói mắt, giữa mùa đông mà ánh nắng vẫn vô cùng chói chang. Cô nói: “Mình còn rất nhiều chuyện phải bàn giao cho người khác, thật sự đến lúc phải quay về rồi.”

Giọng nói của Mai Phạm Phạm hơi run run, cô nắm lấy ống tay áo của Mạc Hương Vân: “Vân Vân, cậu có trách mình không? Lúc đó mình quá hồ đồ.”

Mạc Hương Vân lắc đầu: “Phạm Mỹ, cậu không phải là người xấu, cậu sẽ thành công.”

Phạm Mỹ cũng nhìn cô gật đầu, đột nhiên giọng điệu tự tin hẳn lên: “Vãn Vãn, mình thật sự không hề kém cỏi, hôm nay mình sẽ tới Bắc Kinh quay phim, thời gian kéo dài tầm một năm. Cậu cũng biết vị đạo diễn đó nổi tiếng là kéo dài thời gian quay mà, có điều ông ấy đã dự định sẽ đưa phim đi tranh giải Oscar năm sau, cậu thấy mình có hy vọng gì không?”

“Cậu rất có năng khiếu, đạo diễn cũng rất giỏi.”

Mai Phạm Phạm mỉm cười, định đưa tay đặt lên bàn tay cô tỏ vẻ thân thiết, nhưng Mạc Hường Vãn nhanh chóng rút lại. Phạm Mỹ chỉ còn biết ngại ngừng thu tay về rồi tự cười nhạo bản thân: “Không ngờ cậu lại nói những lời khách sáo là vậy.”

“Không. Phạm Mỹ, chỉ cần cậu nỗ lực làm việc thì nhất định sẽ thành công thôi, mình nói thành tâm thành ý đấy.”

Mai Phạm Phạm xéch ngược mày lên, bỏ kính râm xuống, cô nói: “Cậu nói không sai chút nào, Vãn Vãn, bây giờ cậu đã trở thành người thất nghiệp, mình là ảnh hậu tương lai, không kém chút nào.”

Mạc Hường Vãn cũng bật cười: “Ảnh hậu, mau chăm chỉ đóng phim đi.”

Mai Phạm Phạm gửi một nụ hôn gió đến cô, vẫn rất cao ngạo, tuy rằng “mãi nghệ giang hồ” nhưng cô vẫn luôn giữ được bản lĩnh độc đáo của riêng mình. Cô đưa tay ra vẫy một chiếc taxi, đi lên rồi biến mất không chút tung tích nào nữa.

Ánh mặt trời gay gắt cũng dần dịu xuống sau khi Mai Phạm Phạm rời khỏi chỗ này. Một đám mây trắng đã trôi đến che bớt ánh mặt trời, cũng như vậy, thế sự vô tình, thông thường cũng sẽ tan dần theo mây khói.

Mạc Hường Vãn trầm nghĩ, bản thân cô phải tự cứu lấy mình, cô cũng gọi một chiếc taxi, dần dần thoát khỏi chốn này.

Chính vào lúc rời khỏi đây, cô nhìn thấy chị Phi Phi đứng tựa vào bức tường trước cửa tiệm của mình, nói gì đó với người đàn ông cô gặp lần trước. Người đàn ông đó liền hất tay ra, con người với khuôn mặt nho nhã kia không hiểu tức giận gì, nhổ một bãi nước bọt xuống mặt đất, chị Phi Phi quay mặt lại, nét mặt vô cùng đáng thương.

Nhân loại nói cho cùng cũng chỉ vậy thôi, cô hà tất phải tức giận làm gì chứ?

Buổi chiều, cô xin nghỉ phép rồi về nhà sớm. Bởi vì, gần đây Mạc Bắc lại bắt đầu bận rộn, việc đưa đón Mạc Phi hàng ngày lại do cô đảm nhiệm, nhưng sau khi cô nấu bữa tối xong, Mạc Bắc luôn luôn về nhà ăn cơm đúng giờ.

Lúc ăn cơm, Mạc Hương Văn liền hỏi tình hình công việc gần đây của anh nhưng anh chỉ trả lời qua loa là mọi việc vẫn ổn.

Nhìn thấy khuôn mặt cô hơi nghiêm nghị, anh liền hôn rồi ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng dỗ dành cô.

Mạc Hương Văn bỗng nhận ra, không biết bắt đầu từ khi nào, bản thân cô chẳng thể nào né tránh nổi những nụ hôn và cái ôm của anh nữa.

Khi cô vào kiểm tra bài của con, Mạc Phi liền hỏi: “Mẹ ơi, có phải sắp đến sinh nhật bố rồi không?”

Mạc Hương Văn cũng cảm thấy ngạc nhiên: “Tại sao con lại biết thế?”

Mạc Phi lấy quyển sổ liên lạc với phụ huynh, bây giờ cuốn sổ liên lạc này được thiết kế khá tâm lý, yêu cầu học sinh ghi lại ngày sinh của bố mẹ ở đây để nhắc nhở các em biết hiếu thảo với cha mẹ. Trước đây, cuốn sổ này chỉ ghi mỗi ngày sinh của Mạc Hương Văn, bây giờ có thêm của cả Mạc Bắc nữa.

Mạc Hương Văn lật vở ra liền nhận thấy mình lâu nay không để tâm đến chuyện này, Mạc Bắc đã viết ý kiến vào phần dành cho phụ huynh mấy lần liền. Trong gần đây nhất, Mạc Bắc có để lại lời nhắn, hy vọng các giáo viên có thể bảo ban các em học sinh học hành chăm chỉ và không được bàn tán chuyện riêng tư của gia đình các bạn khác trong giờ nghỉ giải lao.

Lồng ngực cô đột nhiên đau nhói, buổi chiều, khi đối diện với Mai Phạm Phạm và chị Phi Phi cô thấy bình thường, cô vẫn tưởng mình không hề quan tâm đến chuyện thị phi này, thế nhưng lúc xảy ra với con trai mình, cô lại cảm thấy buồn bã vô cùng. Cô cau chặt đôi mày, hỏi Mạc Phi: “Gần đây các bạn trong lớp nói chuyện thị phi gì với con?”

Mạc Phi chu miệng ra rồi lắc lắc đầu, không chịu nói. Cậu bé nhận ra mẹ mình đang tức giận, liền sán lại gần: “Mẹ ơi, trước kia chẳng phải mẹ thường nói trên báo đăng rất nhiều tin tức tầm bậy sao? Mấy bạn học của con đều rất ngốc nghếch, quê mùa, bọn họ nhiều chuyện y hệt như dì Trâu, con là người biết độ lượng, nên không thèm so đo tính toán với các bạn ấy”. Nói xong, Mạc Phi liền ngẩng cao đầu, xua xua tay.

Mạc Hương Văn nhìn thấy vậy cảm thấy vừa áy náy vừa thương xót, đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc của con trai.

Điều khiến cô cảm thấy buồn chán nhất chính là để con trai ngây ngô của mình biết được việc này. Tất cả dĩ vãng trước kia cô luôn trốn tránh, chỉ sợ rằng sẽ phải đối mặt với chuyện như hôm nay, rồi ngày này cuối cùng cũng ập tới, còn bản thân cô cũng đành bất lực chịu thua.

Đợi sau khi Mạc Phi đi ngủ, cô liền đề nghị với Mạc Bắc: “Mình chuyển Phi Phi sang trường học khác có được không?”

Mạc Bắc nhìn cô khẳng định: “Không cần thiết phải vậy đâu.”

“Em không muốn việc đó ảnh hưởng đến tâm lý con trẻ.”

“Chính em đã từng nói, tin tức trên báo chí chỉ một khoảng thời gian là sẽ dịu xuống mà, phóng viên nào đó trước kia viết linh ta linh tinh về công ty em bây giờ lại viết bài tán tụng Chúc Hạ hết lời đầy thôi. Huống hồ anh cũng đã...”. Anh quay sang nhìn Mạc Hường Văn, rồi không nói thêm gì nữa.

Mạc Hường Văn truy hỏi: “Anh đã làm những gì?”

Mạc Bắc nghiêm mặt lại, thẳng thắn nói: “Anh đã lấy thân phận là phụ huynh của Phi Phi nói chuyện trực tiếp cùng với cô giáo Cát, để tạo nên tâm lý lành mạnh cho các em học sinh, hy vọng cô có thể chỉ dẫn các em hãy biết cách giữ nét trong sáng vốn có của trẻ thơ.”

Mạc Hường Văn nhìn anh, bất giác bật cười, thật lòng lúc này cô đang cười một cách thoải mái, không thể nào ngừng lại được.

Mạc Bắc liền đặt nụ hôn lên miệng cô, ôm chặt Mạc Hường Văn vào lòng: “Hôm nay, anh sẽ không về bên kia nữa.”

Mạc Hường Văn vội vàng lắc đầu: “Không được, không được.”

Mạc Bắc tinh quái nói: “Buổi sáng, anh sẽ nhẹ nhàng quay về nhà.”

“Đáng ghét.”

Anh ôm chặt lấy cô, hai má cô lại đỏ ửng lên: “Phi Phi đang ở phòng bên đây.”

Mạc Bắc nắm lấy tay cô: “Vậy thì mau qua bên chỗ anh.”

T-T

Vào lúc nửa đêm, hai người lại lục tục quay về phòng 402, nhẹ nhàng bước vào căn phòng của Mạc Phi. Lúc này cu cậu đang ngủ rất ngon lành,

Mạc Bắc và Mạc Hương Vân đều nhìn chăm chăm vào đứa con trai đáng yêu đang say sưa giấc nồng.

Mạc Bắc ngồi lên đầu giường của Mạc Phi, vuốt vuốt má con trai rồi nói: “Anh đã nhờ người đi tìm nhà, ở ngay gần chỗ bến tàu điện ngầm, sau này em tìm được việc làm cũng sẽ thuận tiện hơn.”

Mạc Hương Vân gật gật đầu, cô ngồi ở phía đuôi của Mạc Phi.

Một đêm tĩnh mịch, an lành thế này chính là mong ước bao năm nay của cô. Cô từ từ đưa tay ra nắm lấy bàn tay Mạc Bắc đang đưa tới. Mạc Phi đột nhiên xoay người một cái, trông y như đang nằm trong vòng tay ấm áp của bố mẹ vậy.

Mạc Hương Vân liền nói với Mạc Bắc: “Vài ngày nữa là sinh nhật của anh, Phi Phi vẫn luôn nhớ trong đầu đấy. Em sẽ mua bánh ga tô cho anh nhé?”

Mạc Bắc liền đáp: “Được thôi, Phi Phi rất thích ăn vị sô cô la.”

Cô chu miệng lên: “Là sinh nhật của anh hay của con?”

“Đến sinh nhật của thằng bé, anh sẽ mua tặng nó kem sô cô la của hãng Haagen-Dazs”.

Mạc Phi tưởng đang ngủ rất say liền mở to đôi mắt sáng long lanh, thần thái vô cùng tỉnh táo, cậu bé nói: “Bố ơi, sinh nhật của con sau sinh nhật bố mười ngày đấy.”

Mạc Bắc búng vào trán con trai mình một cái khá kêu rồi nói: “Bố biết rồi. Nếu tâm trạng mẹ vui vẻ, bố với Phi Phi đều sẽ có bánh ga tô sô cô la để ăn đấy.”

T-T

Tâm trạng của Mạc Hương Văn thật sự rất tuyệt. Tuy rằng bây giờ đang là mùa đông, vạn vật đáng lẽ phải khô cong héo tàn, thế nhưng trông cô lại tươi mới, mơn mớn, tràn đầy sức sống.

Vào mấy ngày cuối cùng làm việc tại Kỳ Lệ, mấy người bạn kết giao khá thân trong ngành đều đến chia tay, tiễn biệt. Tề Tư Điềm và Chu Địch Thần nhất nhất đòi mời được cô đi ăn mới chịu thôi.

Bộ phim lịch sử Tề Tư Điềm đóng hiện đang rất hot trên thị trường, ngay cả một kênh truyền hình bên Bắc Mỹ cũng đã đề nghị mua bản quyền. Mạc Hương Văn vui vẻ chúc mừng thành công của Tề Tư Điềm.

Chu Địch Thần nhấp một hớp rượu xong liền mắng Mạc Hương Văn: “Cô dứt áo ra đi không làm nữa, sau này tôi biết tìm ai sắp xếp lịch trình hoạt động cho đàn con của mình đây?”

“Đương nhiên sẽ có người thay thế vào vị trí đó ngay thôi.”

“Cô đúng là vừa gặp được tình lang là đã chẳng còn chút bản lĩnh nào nữa.”

Mạc Hương Văn mỉm cười, lặp lại thừa nhận: “Tôi đúng thật là chẳng còn chút bản lĩnh gì.”

Tề Tư Điềm uống rượu hơi quá chén, lè nhè nói: “Đi rồi cũng hay, ngành này quá phức tạp. Diệp Hâm khó khăn lắm mới nổi tiếng được, vậy mà nói giải nghệ là phải giải nghệ ngay. Em nhớ Tương Tương quá...”. Tiểu cô nương vừa nói vài câu, đôi mắt đã đỏ lên, diễn viên đều là những con người sống cảm tính, dễ xúc động.

Chu Địch Thần theo đà mà kêu than một trận: “Vu tổng từ lâu đã người một nơi, lòng một nẻo rồi, nghe nói công ty riêng bên ngoài đang làm ăn cực kỳ ổn định, phát đạt, Trương Bản và Tống Khiêm đã sang đó

đảm nhiệm trọng trách rồi, cổ đông còn là người bên phía Hồng Kông nữa.”

Rồi chị quay sang Mạc Hường Văn: “Đừng nói là cô cũng đi theo sang đó đấy.”

Mạc Hường Văn giơ hai tay lên: “Tôi tuyệt đối không liên quan gì đến bọn họ.”

“Vu tổng lúc nào thì mới rời khỏi chức vị? Bây giờ tất cả mọi việc chính sự đều do Chúc nương nương một tay quản lý hết cả.”

Mạc Hường Văn uống một ngụm rượu rồi nói: “Chúc tổng là một người mạnh mẽ.”

Chu Địch Thần đột nhiên hỏi: “Cô đã gặp lại Quán Huyền chưa?”

Bởi vì đã một thời gian khá dài không nghe thấy cái tên này, Mạc Hường Văn phải ngây người đi một lúc rồi mới định thần lại được, sau đó cô lắc lắc đầu.

Đương nhiên là cô không hề đi tìm gặp Quán Huyền, Quán Huyền cũng không chủ động đi tìm cô.

Có nhiều lúc cô nghĩ, đoạn tình cảm chị em giữa cô và Quán Huyền có lẽ cũng chỉ đến thế này thôi.

Sóng gió dù lớn đến độ nào thì cũng qua đi, bởi vì cuộc sống là đại dương bao la có thể dung nạp tất cả mọi thứ.

Trâu Nam vào ngày cuối cùng làm việc ở Kỳ Lệ đã mời Mạc Hường Văn cùng mấy người đồng nghiệp một bữa cơm. Mạc Hường Văn biết rằng Trâu Nam vẫn tiếp tục làm trong ngành, có một vài người sau này vẫn



thường xuyên phải chạm mặt, thậm chí hợp tác, nên đề nghị cô nên mời thêm một số người khác nữa.

Những đồng nghiệp ở Kỳ Lệ đều là những người thích náo nhiệt, vui vẻ, có người mời đi dùng cơm, hát hò, đương nhiên là nhiệt tình hoan nghênh. Lúc đi ngang qua, Chúc Hạ nghe thấy cuộc thảo luận của mọi người liền nói: “Mọi người đi đâu thì tính thêm tôi một phần nữa nhé.”

Tất cả mọi người đột nhiên im lặng, còn Chúc Hạ dường như không nhận ra, nhanh chóng quay về phòng làm việc của mình.

Trâu Nam cảm thấy hơi căng thẳng, liền hỏi Mạc Hương Văn: “Hàng ngày Chúc tổng đều đến những nơi cao cấp, chỗ chúng ta chọn đều là những nơi bình thường, liệu có ổn không hả chị?”

Mạc Hương Văn nhanh chóng nói: “Nhập gia tùy tục thôi, nếu như chị ấy đã đưa ra lời đề nghị này thì đương nhiên sẽ không làm khó mọi người đâu.”

Từ trước đến nay, Trâu Nam luôn tin nhiệm Mạc Hương Văn, nên vẫn tiến hành theo đúng kế hoạch ban đầu. Trước tiên đặt bàn tại nhà hàng Tứ Xuyên nổi tiếng tại Thượng Hải, sau đó còn đặt một phòng hát karaoke. Thế nhưng, lúc đặt phòng hát tại quán karaoke, Trâu Nam vẫn thận trọng đôi chút, đặt căn phòng khá là sang trọng.

Quả nhiên, Chúc Hạ không có bất cứ ý kiến gì trước kế hoạch này, lại còn nhanh chóng hòa nhập với cấp dưới, lúc dùng cơm còn buôn đủ mọi thứ chuyện từ chuyện trong ngành cho tới quần áo vào mùa xuân năm sau sẽ đi theo một gì, không khí vô cùng náo nhiệt, vui vẻ.

Ngược lại, Mạc Hương Văn nói chuyện ít hẳn, chỉ thỉnh thoảng mới tiếp chuyện vài câu, trong lúc đó cô còn gửi tin nhắn cho Mạc Bắc.

Tối hôm nay, Mạc Bắc không cần phải làm thêm giờ cũng chẳng phải đi tiếp khách, cho nên đã về sớm với Mạc Phi, tiện thể nhắn tin cho Mạc Hương Văn.

Bây giờ, anh đã mặt dày mày dạn đến mức ngay cả khi nhắn tin cũng gọi Mạc Hương Văn là “bà xã đại nhân”, rồi báo cáo rằng anh đã chịu trách nhiệm và hoàn thành việc cho Mạc Phi ăn tối và làm hết bài tập về nhà. Mạc Hương Văn thấy vậy liền mỉm cười, đáp lại một tin: “Bởi vì biểu hiện của anh khá tốt, nên đặc biệt dành lời khen ngợi.”

Mạc Bắc lại trả lời: “Khen ngợi kiểu gì? Có phải là tối nay đến phòng 403 không?”

Tin nhắn này ám chỉ quá lộ liễu, rõ ràng, Mạc Hương Văn nhắn lại anh bằng sáu dấu chấm dài.

Hình ảnh cô lúc thì mỉm cười, lúc thì khuôn mặt đỏ hồng, Chúc Hạ đã nhìn thấy hết nên khi cô ngẩng đầu lên nâng ly cùng mọi người thì nhìn thấy Chúc Hạ đang nhìn mình cười với ý tứ thâm sâu.

Mạc Hương Văn khẽ cúi đầu xuống, cụng ly cùng Chúc Hạ.

Lúc mọi người ra quầy thanh toán, quả nhiên không ngoài dự đoán, Chúc Hạ đứng dậy, thì thầm bên tai Mạc Hương Văn: “Chúng ta ra ngoài đi dạo một lát đi.”

Mạc Hương Văn cũng đành phải “cung kính chi bằng tuân mệnh”. Nói cho cùng, Chúc Hạ hiện nay vẫn là cấp trên của cô, cô liền đứng dậy, đi theo Chúc Hạ xuống quán cà phê ở tầng dưới. Đương nhiên, Chúc Hạ không chỉ bảo cô ra ngoài đi dạo theo nghĩa đơn thuần. Vào quán cà phê, chị gọi một ly cà phê Lam Sơn, rồi hỏi Mạc Hương Văn: “Cô uống thứ gì?”

Mạc Hương Văn trầm nghĩ, hôm nay cô không mấy tập trung, nên cố gắng ngẫm nghĩ xem Chúc Hạ đang có ý định gì. Cô chỉ gọi một ly nước

khoáng của hãng Perrier.

Chúc Hạ lên tiếng hỏi cô một cách thẳng thắn mà chân thành: “Cô thật sự không muốn ở lại Kỳ Lệ sao?”

Mạc Hương Văn cũng trả lời thành thật: “Chúc tổng, tôi thật sự muốn thử sức mình ở một ngành khác.”

Chúc Hạ nhấp một ngụm cà phê rồi thở dài: “Cả tôi và Vu Chính đều không có được một người nhân viên giỏi như cô, thật sự vô cùng đáng tiếc.”

“Thời đại này nhân viên giỏi có vô số, chỉ cần có người lãnh đạo giỏi thì tự nhiên sẽ chiêu mộ được rất nhiều nhân viên giỏi.”

Chúc Hạ mỉm cười: “Tôi tự coi là cô đang tán tụng tôi.”

Mạc Hương Văn cũng mỉm cười.

“Tôi vẫn luôn cho rằng Vu Chính điều hành Kỳ Lệ là quá ổn rồi, tôi đứng ở phía sau, làm những công tác hậu cần là được. Đáng tiếc ông trời không bao giờ chiều lòng người.”

Chúc Hạ buông ra một câu như thế khiến cho Mạc Hương Văn ưỡn thẳng người về phía trước, dáng vẻ như muốn tự bảo vệ bản thân.

Chúc Hạ không để ý, lại nói tiếp: “Tôi với Vu Chính đã ly hôn ngay khi xảy ra vụ việc của dì Nguyễn Tiên Quỳnh. Bây giờ, anh ấy đã hoàn toàn được tự do, cuộc đời sau này của anh ấy sẽ hoàn toàn thuộc về chị Quán Huyền của cô rồi.”

Mạc Hương Văn tỏ ra vô cùng kinh ngạc vì Chúc Hạ lại nói ra những lời này.

“Sau một loạt chuyện gần đây, chắc cô cũng biết ít nhiều về những việc mà Quán Huyền và Vu Chính vẫn làm từ trước tới giờ. Sự việc này đến sau cùng lại khai ra câu chuyện năm xưa của cô, trở thành một trong những chiêu tấn công Kỳ Lệ, tôi thật sự cảm thấy rất ngại.”

Chúc Hạ cúi đầu xuống, đang thành tâm xin lỗi Mạc Hương Văn.

Mạc Hương Văn tỏ ra vô cùng ngạc nhiên: “Chúc tổng?”

Chúc Hạ nâng ly cà phê trên tay lên: “Cô là bạn bè của Quán Huyền, không cần biết sau này hai người có còn như vậy nữa không, trước đây cô luôn luôn giữ khoảng cách với tôi, thế nhưng cô đã tận tâm, tận lực vì Kỳ Lệ bao năm nay, nên tôi vẫn cảm thấy vô cùng cảm kích. Trong ngành giải trí này, những người có thể “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn” không nhiều lắm, cô chính là một trong số đó. Ở hiền gặp lành, người tốt sẽ luôn được may mắn, Mạc Bắc là một người nổi tiếng nhân ái, hai người đúng là xứng đôi vừa lứa. Tôi chúc hai người hạnh phúc bên nhau đến bạc đầu giai lão.”

Đây là một Chúc Hạ mà Mạc Hương Văn chưa từng nhìn thấy, thẳng thắn, chân thành tiễn biệt một người cấp dưới. Hoặ hành động này cũng có thể coi là một nghệ thuật quản lý, điều hành hiệu quả, thế nhưng thật sự khiến cho cô cảm thấy vô cùng thanh thản, thoải mái.

Mạc Hương Văn bắt tay với Chúc Hạ: “Tôi luôn cảm ơn vì Kỳ Lệ đã nâng đỡ, trọng dụng tôi mấy năm nay.”

Chúc Hạ cũng mỉm cười: “Hy vọng có thể uống được rượu báo hỷ của cô và Mạc Bắc.”

“Chúc Kỳ Lệ càng ngày càng phát triển tốt hơn.”

“Cảm ơn lời chúc của cô.”

Hai người nhìn nhau mỉm cười, Chúc Hạ nói thêm: “Tôi phải đến quán karaoke hát bài Chậm rãi bước trên đường đời của Đặng Lê Hà đây.”

Lúc quay về phòng hát, Mạc Hương Văn nhận được điện thoại của Mạc Bắc, giọng nói của anh đứt quãng, giống như đang thở rất mệt mỏi: “Hương Văn... anh đang ở bệnh viện.”

# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 27

Mạc Hương Văn vô cùng hoảng sợ hỏi ngay: “Ở bệnh viện nào?”

Mạc Bắc nhanh chóng nói tên bệnh viện ra, cô không suy nghĩ gì thêm, liền cầm lấy túi rồi tạm biệt các đồng nghiệp, vội vã rời đi.

Khi đến bệnh viện mà Mạc Bắc nói, cô liền hỏi rõ xem anh đang ở phòng bao nhiêu, rồi đi thẳng lên đó. Cảnh sát đang lấy khẩu cung. Mạc Bắc nằm trên giường bệnh, phần đầu và cánh tay đều băng bó, có thể thấy rõ là anh đã bị thương khá nặng.

Thế nhưng đầu óc của Mạc Bắc vẫn rất tỉnh táo, tường thuật lại rõ ràng sự việc xảy ra.

Mạc Bắc đi ra ngoài đổ rác, liền bị bọn người lạ tấn công từ phía sau, dùng một chiếc gậy đập vào sau gáy gây bất tỉnh, sau đó đưa anh đến một nơi hoang vắng, trói hai tay anh ra phía sau.

Nhóm đó gồm có ba người, một người trong đó nói rằng: “Luật sư Mạc, xin lỗi nhé, đã đắc tội rồi.”

Một người liền cầm gậy đánh từ bên cạnh qua, khiến cho cặp kính của anh vỡ tan, rồi đầu cũng trúng một gậy. Máu trên đầu chảy xuống, vào cả phần mắt.

Anh hét lên: “Các người phải biết hậu quả là gì chứ?”

Bọn chúng lại đánh vào cánh tay anh một gậy nữa và nói: “Chúng tao lấy tiền của người ta thì cũng phải trừ hại thay cho họ chứ, sau này xin anh đừng có lo chuyện bao đồng nhiều quá, vừa vất vả mà còn phải chịu thiệt nữa”. Giải quyết xong, chúng quay người bỏ đi.

Sau đó, Mạc Bắc cố gắng hết sức gọi điện cho cảnh sát và được đưa tới bệnh viện. Người đầu tiên anh gọi chính là Mạc Hương Vân, anh nghĩ kiểu gì cô cũng sẽ đến để chăm sóc anh. Người thứ hai anh gọi là bác Thôi, cũng phải có người chăm sóc cho Mạc Phi.

Cảnh sát nhìn thấy Mạc Bắc liền nhận ra anh ngay.

Mạc Bắc nghiêng rặng nhện đau rồi hờn hển nói: “Cũng chỉ như thế thôi, bọn họ cũng không ra tay quá ác.”

Anh cảnh sát tỏ ra khá tức giận: “Coi như bọn chúng biết điều, lại còn dám ra tay nặng hơn nữa sao?”

Lúc này, Mạc Hương Vân đã đi tới cửa phòng bệnh. Vừa nhìn thấy anh, đôi mắt cô bỗng nhiên đỏ lên, long lanh đầy nước mắt.

Anh cảnh sát nhìn thấy liền nói: “Tôi đi ra ngoài, anh hãy nói chuyện với bà xã trước đi.”

Mạc Bắc đưa cánh tay không bị thương lên vẫy Mạc Hương Vân lại gần phía mình.

“Hôm nay, anh hơi xui xẻo.”

“Có phải do vụ án mà anh đã theo trước đó?”

Mạc Bắc lúc này thật sự không muốn giấu giếm cô chuyện gì hết.

“Bị đánh một trận, chắc sau chút xui xẻo này mọi chuyện sẽ an lành thôi.”

“Tại sao bây giờ còn có người biết mà vẫn phạm luật chứ?”

“Pháp luật đương nhiên sẽ xử phạt bọn họ thích đáng.”

Mạc Hương Văn cảm thấy vô cùng buồn bã: “Trước tiên, anh đã bị trừng trị đấy”. Rồi cô chợt nhớ ra: “Liệu có cần thông báo cho bố mẹ anh không?”

Mạc Bắc trầm nghĩ, như vậy cũng hay, chịu trận đòn này cũng rất đáng, anh liền động viên cô: “Em gọi điện báo cho bố mẹ anh một tiếng, mấy ngày tới anh chắc phải nằm viện rồi, Phi Phi không có ai chăm sóc cả.”

Mạc Hương Văn nghĩ như vậy cũng ổn, chỉ có điều vẫn thấy hơi sợ hãi.

Y tá tới truyền dịch cho Mạc Bắc, Mạc Bắc khẽ trở người, cảm thấy toàn thân vô cùng đau đớn. Bọn chúng đã ra tay khá mạnh, tuy không muốn lấy mạng, nhưng cũng đủ dạy cho anh một bài học nhớ đời.

Mạc Bắc lại nói thêm: “Mấy ngày này đừng để cho Phi Phi đến gặp anh, nhìn thấy bộ dạng anh thế này chắc con sẽ sợ lắm.”

Mạc Hương Văn gật gật đầu: “Em biết rồi.”

Cô lấy số điện thoại bàn nhà Mạc Bắc, bước ra khỏi phòng bệnh, gọi điện đến cho Mạc gia. Lúc chờ người nhắc điện thoại, cô cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Người nhận điện thoại chính là bà Mạc, Mạc Hương Văn chỉ kịp báo lại qua loa tình hình của Mạc Bắc. Bà Mạc cảm thấy lo lắng vô cùng, không kịp nói gì thêm nữa, hai vợ chồng bà vội vã tới bệnh viện ngay.



Từ trước đến nay, Mạc Hướng Văn chưa bao giờ nghĩ rằng, lần đầu tiên cô gặp mặt bố mẹ Mạc Bắc lại diễn ra trong hoàn cảnh như thế này. Còn cô khi nhìn thấy bà Mạc cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Cô nhớ hình như đã từng gặp mặt bà ở đâu đó, có điều nghĩ mãi mà vẫn không ra.

Mạc Bắc nằm trên giường nắm chặt lấy bàn tay của Mạc Hướng Văn rồi giới thiệu: “Bố, mẹ, đây là Hướng Văn.”

Mạc Hướng Văn cũng tự mình giới thiệu: “Cháu chào hai bác, cháu tên là Mạc Hướng Văn.”

Cô đứng một cách nghiêm chỉnh, đoan trang, để cho hai vị trưởng bối đưa mắt đánh giá. Mạc Bắc nắm chặt lấy một tay của cô, cô cũng để mặc cho anh nắm lấy.

Lúc này, bà Mạc chẳng còn tâm trí nào để tâm đến cô nữa, chỉ lo lắng nhìn trên nhìn dưới con trai mình, cứ liên miện kêu “Khổ quá, đúng là tạo nghiệt mà!” Đây là hành động mà bất cứ người mẹ nào trên thế gian này cũng làm vào những tình cảnh thế này. Mạc Hướng Văn bất giác mỉm cười rồi ngẩng đầu lên, nhận thấy bố Mạc Bắc đang chăm chăm nhìn cô.

Cô lại cung kính gọi một tiếng: “Bác trai.”

Bà Mạc đột nhiên hỏi: “Hai đứa ở trong này, vậy còn cháu tôi đâu rồi?”

Mạc Bắc đang định trả lời thì Mạc Hướng Văn đã lên tiếng trước: “Liệu con có thể làm phiền hai bác chăm sóc Phi Phi một thời gian được không ạ?”

Bà Mạc liền thận trọng hỏi: “Cô đồng ý để chúng tôi đem Phi Phi về nhà sao?”

Mạc Hương Văn quay sang nhìn Mạc Bắc, anh liền mỉm cười nhìn cô động viên, cô liền nói: “Cháu nghĩ rằng, nếu được vậy thì thằng bé sẽ được chăm sóc tốt hơn nhiều.”

Mạc Bắc cũng nói xen vào: “Mẹ ơi, phiền mẹ chăm sóc con trai con mấy hôm.”

Buổi tối hôm đó, Mạc Hương Văn liền đón Mạc Phi từ chỗ bác Thôi về. Mạc Phi đang ngủ ngon giấc, mơ mơ màng màng không biết tại sao phải thức dậy, nhìn thấy mẹ mình đưa hai người già về nhà, lại càng không hiểu tại sao.

Thế nhưng cậu bé nhanh chóng nhận ra một trong hai người già đó, liền vui vẻ gọi một tiếng: “Bà ơi, con chào bà.”

Mạc Hương Văn ngồi xổm xuống nói với con mình: “Phi Phi, đây là bố và mẹ của bố, mau chào ông nội, bà nội đi.”

Mạc Phi vừa ngủ dậy nên vẫn còn ngái ngủ, nhìn kỹ lại bà nội rồi hỏi mẹ mình: “Có phải con sẽ gọi là ông nội, bà nội không ạ?”

Nhìn thấy mẹ gật đầu, cậu bé liền ngoan ngoãn khoanh tay chào: “Con chào ông nội, bà nội.”

Tiếng gọi của con trẻ khiến cho khối băng trong lòng bà Mạc hoàn toàn tan chảy. Bà liền giơ tay về phía cháu trai nói: “Phi Phi, lại đây với bà nội nào!”

Mạc Hương Văn đẩy con trai lại phía trước, Mạc Phi liền ngoan ngoãn sà vào lòng của bà Mạc, ôm bà rất chặt.

Thật ra, cậu bé không hiểu mấy chuyện bố và mẹ của bố, chỉ bị động đi theo họ về nhà của bố. Sau đó khá nhiều ngày, Mạc Phi không hề nhìn thấy bố, chỉ có mỗi mình mẹ thỉnh thoảng đến đây nấu ăn.

Ông nội sáng nào cũng đưa Mạc Phi đến trường học, trước khi đến trường, bà nội đều nấu bữa sáng cho cậu bé, thông thường sẽ là món cháo trứng nấu thịt nạc. Bà nội sợ Mạc Phi ăn không đủ no nên thường để thêm sữa đậu nành và bánh quy trong cặp xách bé.

Mạc Phi hỏi bà Mạc: “Bà nội ơi, không phải bà có một đứa cháu ở Cung thiếu nhi sao?”

Bà Mạc liền đỏ mặt, lắp ba lắp bắp không biết nên nói gì.

Vừa hay lúc đó Mạc Hương Văn về nhà để lấy quần áo thay cho Mạc Bắc, cô vuốt nhẹ lên trán của con trai rồi nói: “Cháu trai của bà nội không phải là Phi Phi sao?”

Mạc Phi lại hoài nghi hỏi thêm: “Thế nhưng trước đó bà nội chưa bao giờ tới thăm con.”

Mạc Hương Văn liền giải đáp ngay khúc mắc: “Trước kia, bố với mẹ đã chia cách một khoảng thời gian dài, Phi Phi thật lợi hại đã tìm được bố về, cho nên bây giờ ngày nào ông bà nội cũng có thể nhìn thấy Phi Phi.”

Mạc Phi không tin những lời nói lừa gạt trẻ con này, cậu bé nghiêm nghị nói với hai người lớn trước mặt mình: “Hai người đừng có kể chuyện lừa gạt con nữa.” Sau đó cậu bé ngồi xuống chiếc sofa, ưu tư hỏi: “Mẹ ơi, có phải trước đây mẹ đã ly hôn với bố không?”

Mạc Hương Văn đành để mặc cho con trai mình hiểu lầm, cô gật đầu, bà Mạc cũng gật đầu theo.

Mạc Phi liền quay sang nói với bà Mạc: “Bà ơi, nếu như bố và mẹ không ở bên nhau có phải ông bà cũng không cần cháu nữa?”

Điều này khiến cho Mạc Hương Văn khá ngại ngùng, bà Mạc cũng không biết trả lời thế nào.

Lúc này, may mà Mạc Hạo Nhiên đi tới giải vây cho hai người, ông liền giảng giải cho Mạc Phi nghe: “Là bố con đã phạm sai lầm, nhiều năm nay không chăm sóc được cho con, ông nội sẽ mắng bố con một trận.”

Mạc Phi biết rằng Mạc Bắc đang bị ốm, chỉ có điều người lớn không đưa cậu bé đến thăm bệnh mà thôi. Thế nhưng Mạc Phi vẫn rất quan tâm, lo lắng cho bố, cậu bé nắm lấy bàn tay của Mạc Hạo Nhiên rồi nói: “Không cần đâu ông nội, bố con mắc sai lầm, ông nội mắng bố, sau này con phạm sai lầm, bố con lại mắng con, cứ oan oan tương báo như thế đến bao giờ mới hết được.”

Tất cả mọi người đều không nhịn được mà bật cười lớn tiếng.

Thật ra Mạc Phi là một đứa trẻ có khả năng thích ứng cao, mới có vài hôm mà đã quen được những người thân mới, lại còn giới thiệu ông bà nội cho cô giáo chủ nhiệm và các bạn học cùng lớp nữa.

Có lần, vào lúc Mạc Hương Văn đang giặt đồ cho Mạc Bắc, bà Mạc liền nói với cô: “Cháu dạy dỗ, chăm sóc đứa trẻ này rất tốt, thằng bé rất có lòng độ lượng, đúng là hiếm có.”

Mạc Hương Văn mỉm cười: “Phi Phi không phải là một đứa trẻ dễ nuôi ạ.”

“Về điều này thằng bé rất giống với Bắc Bắc.”

“Hai người họ đều rất lương thiện.”

Bà Mạc đứng nhìn cô, khiến cô cảm thấy ngại ngùng, cô cũng lén ngược lên để xem thái độ của bà Mạc, ánh mắt của bà Mạc tràn đầy tình cảm ấm áp, không hề có chút ác ý nào hết. Không biết vì lý do gì, cô cảm thấy lòng ấm áp hẳn lên, liền kể lại một số chuyện thú vị trong quá trình nuôi nấng Phi Phi cho bà Mạc nghe.

Bà Mạc cứ đứng đấy lắng nghe, không hề nói chen vào.

Người mẹ trẻ tuổi này một thân một mình nuôi con, còn ít tuổi như vậy mà đã phải gánh chịu áp lực lớn của cuộc sống, nhưng lúc này lại chỉ kể lại những chuyện vui, những thiếu sót của bản thân mà không hề nhắc tới cực khổ, nhọc nhằn suốt quãng thời gian qua. Bà thầm nghĩ, cô đúng là người mẹ vô cùng hiếm có.

Bà vừa quay đầu lại liền nhìn thấy chồng mình đang đứng ở phía ngoài, hai người bốn mắt chạm nhau, bất giác mỉm cười.

T-T

Mạc Phi làm xong bài tập về nhà liền thò đầu ra khỏi phòng.

Nhà của bố có rất nhiều phòng, Mạc Phi có phòng ngủ và thư phòng riêng của mình, điều này khiến cậu bé vẫn chưa thích ứng kịp. Cậu bé gọi ông nội vào kiểm tra bài tập, kiểm tra xong, nếu như không có bất cứ lỗi sai nào, cậu bé sẽ có cơ hội cùng ông nội ra ngoài đi chơi bắn súng.

Việc này thật đúng là làm xúc động lòng người, là khoản “phúc lợi” mà bố không hề cho cậu bao giờ. Ông nội là một người bắn súng tài ba, động tác cầm súng nhắm đích vô cùng “đăng cấp”, giống như cảnh hay thấy trong các bộ phim điện ảnh vậy, dần dần, Mạc Phi bắt đầu sùng bái người ông oai phong này của mình.

Mạc Hạo Nhiên rất thích được chơi đùa cùng với cháu, hơn mười năm nay ông chưa tận hưởng được niềm vui quanh con trẻ như thế này. Đứa trẻ này không chỉ ngoan ngoãn mà còn khéo mồm, khiến cho người lớn vô cùng yêu quý. Ông cảm thấy thật sự hạnh phúc, vui sướng, bởi vì có thể đưa Phi Phi đến dự các buổi họp mặt, tiệc tùng, giới thiệu cho bạn bè, thân hữu về thành viên mới trong gia đình mình.

Nói cho cùng, Mạc Phi cũng là một đứa trẻ, chỉ cần có đồ ăn, đồ chơi là có thể nhanh chóng thân thiết với người lớn. Hơn nữa, Mạc Hương Văn dạo này phải bận rộn chăm sóc cho Mạc Bắc, cậu bé không bị mẹ quản lý, nên hết lòng ở cạnh đem lại niềm vui cho ông bà nội.

Theo lời Mạc Phi nói thì: “Ông bà nội ra ngoài đi chơi mà không mang theo con trẻ thì thật là mất mặt. Cho nên con phải cùng ông bà đi ra ngoài”. Nghe thấy vậy bà Mạc mặt cười tươi như hoa, nói với cháu mình: “Tiểu tổ tông của tôi còn bé mà đã tinh quái rồi.”

Mạc Hương Văn cảm thấy rất vui vì Mạc Phi nhận được sự sủng ái, yêu chiều của ông bà. Cuộc sống vốn có nhiều thiếu thốn của con trai cô dần dần cũng được lấp đầy.

Không chỉ riêng con trai mà ngay chính cuộc sống của cô cũng vậy.

Bố của Mạc Bắc tuy là một người nghiêm khắc nhưng thái độ đối với cô luôn luôn tôn trọng, đến mức khiến cô cảm thấy hơi sợ hãi. Ngay cả Mạc Bắc cũng nói rằng, khuôn mặt lạnh băng của bố mình đã được cải thiện khá nhiều sau khi có được con dâu và cháu trai. Lúc ban đầu, thái độ của bà Mạc với cô cũng hơi lạnh nhạt, sau đó cũng dần dần tỏ ra nhiệt tình, quý mến hơn.

Có một lần, Mạc Hương Văn vừa từ bệnh viện về, bà Mạc liền gọi cô vào để nhận xét chiếc xương xám mới may của mình.

Ngay trong phòng khách nhà Mạc Bắc, cô nhìn thấy chị Phi Phi đang quỳ thấp xuống để vuốt lại tà xương xám cho bà Mạc. Mạc Hương Văn nhìn chị Phi Phi mỉm cười, khuôn mặt chị trắng bệch, trát dày phấn, khí sắc đã tốt hơn lần gặp trước khá nhiều. Chị cũng nhìn Mạc Hương Văn mỉm cười, nhưng không nói gì nhiều.

Mạc Hương Văn ngồi xuống bên cạnh bà Mạc rồi đưa ra ý kiến của bản thân, bà Mạc nói: “Tay nghề của chị Triệu này rất tốt, ngay cả những

người ngoại quốc ăn mặc thời trang cũng đều đặt may xường xám nhà chị ấy, một đơn đặt hàng lên đến mấy trăm nghìn liền. Sau này, con cũng nhờ chị ấy may cho nhé!”

Mạc Hương Văn chân thành trả lời: “Dạ vâng.”

Chị Phi Phi quay sang nhìn cô, ánh mắt vô cùng phức tạp, lúc rời khỏi, đi lướt qua người cô, chị khẽ nói: “Thảo Thảo, em đúng là rất có phúc khí đấy.”

Mạc Hương Văn không muốn suy ngẫm nhiều về ý nghĩa trong lời nói của chị, chỉ thay người giúp việc tiễn chị ra ngoài cửa rồi nói: “Chị Phi Phi, chị về nhé!”

Cô đứng ngoài cửa nhìn theo dáng chị rời đi. Bà Mạc vẫn cầm chiếc xường xám trên tay hết lời tán thưởng, buổi tối bà còn phải mặc chiếc xường xám này rồi dắt Mạc Phi đi tham dự một bữa tiệc. Thế nên, bà Mạc đã giao cả căn nhà này lẫn Mạc Bắc cho cô đảm đang.

Mạc Hương Văn lặng lẽ đứng nghe bà Mạc dặn dò, sau đó cùng chị giúp việc vào bếp nấu cơm. Trong bữa tối, cô ngồi ăn cơm rồi bàn luận một số chuyện chính trị, kinh tế với Mạc Hạo Nhiên, thậm chí ông còn khá tán đồng với một vài quan điểm của cô.

Ăn cơm xong, cô liền vào bệnh viện chăm sóc Mạc Bắc.

Lúc này, vừa hay đến giờ vào thăm bệnh nhân, dòng người đi qua đi lại cũng có thể coi khá là náo nhiệt.

Mạc Bắc đang nằm trên giường đọc báo, nghe thấy tiếng Mạc Hương Văn bước vào, anh nhanh chóng đặt báo xuống, ngẩng đầu lên mỉm cười. Trong phòng lúc này chỉ có một ngọn đèn vàng ấm áp, tạo cảm giác như đang ở nhà vậy.

Mạc Hương Văn ngồi bên cạnh Mạc Bắc, đem những chuyện xảy ra trong nhà kể lại một lượt cho anh nghe, khiến anh vừa vui sướng lại vừa đắc ý, miệng cười không đóng lại được. Mạc Hương Văn đành phải vỗ lên vai anh một cái, muốn anh đừng động đậy.

Cô nói: “Trước đây em đúng là hồ đồ, anh thật sự là người tính toán quá giỏi, có ai thoát khỏi tính toán của anh được chứ.”

Mạc Bắc lười nhác ngáp một cái rồi nói: “Điều này cũng thể hiện trình độ cả. Phi Phi cũng có bản lĩnh này, giúp anh giải quyết vấn đề trong gia đình thật mỹ mãn.”

Mạc Hương Văn bật cười theo anh. Hai cha con anh đúng là đều có bản lĩnh này.

Vụ án Mạc Bắc bị người lạ mặt tấn công đã được đưa lên Viện kiểm sát thành phố xử lý, lãnh đạo cấp trên vô cùng tức giận, hạ lệnh phải tra xét triệt để, rõ ràng, lật ra hết những vụ án trước kia của khu vực đấy. Đương nhiên, điều này khiến cho một số người đứng ngồi không yên. Lúc đến thăm bệnh, Chủ nhiệm Giang đã nói rằng: “Cậu đúng là ghê gớm! Vụ án ở khu vực kia bị lật lại, cậu thì gặp nạn mà hưởng phúc. Lần này đúng là làm lớn chuyện rồi, khổ nhục kế của cậu đã khiến cho bao người bị mất mũ ô sa[1] ấy chứ?”

[1] Mũ dành cho quan lại, người Việt Nam thường gọi là mũ cánh chuồn.

Mạc Hương Văn vừa nghe lập tức cảm thấy vô cùng lo sợ, thế mà Mạc Bắc lại còn làm mặt xấu với cô, cô nghiêm nghị nói với anh: “Những trò chơi nguy hiểm thế này có thể tránh được thì anh nên tránh đi.”

Mạc Bắc mỉm cười: “Chuyện này sẽ không xảy ra nữa đâu, vụ việc lần này cũng khiến cho họ biết được sự nghiêm trọng của vấn đề, có một vài chỗ không thể tùy tiện động đến được.”



Mạc Hương Văn tức giận: “Có phải anh cố tình chịu đòn đúng không?”

Mạc Bắc không trả lời, nũng nịu gối đầu lên đùi của cô, để cô thay băng cho anh, sau đó mới nói: “Anh đúng là có vấn đề, cứ thích ngược đãi bản thân. Anh đã nộp những chứng cứ về hành vi gian lận thương mại của vụ án này lên trên, bọn họ biết được thông tin nên đã ra tay, may mà mấy người thi hành nhiệm vụ vẫn còn biết nặng nhẹ, chừng mực.”

Mạc Hương Văn định cốc lên trán anh mấy cái, nhưng nhìn thấy đầu anh vẫn còn cuốn băng, nên không nỡ.

Mạc Bắc nhẹ nhõm, thoải mái nhắm mắt lại nói: “Ý của ông bà nội em là cho em khoản tiền đền bù cho căn nhà cũ của gia đình làm của hồi môn nên anh sẽ nhường quyền mua nhà cho em.”

Mạc Hương Văn ngậy người ra, dừng tay lại.

Mạc Bắc lại nói thêm: “Anh đã hẹn bố mẹ em sau khi đón Tết Nguyên Đán sẽ tới đây. Mấy năm nay em toàn trả lại thư của họ, đúng là chẳng hợp lý hợp tình tí nào. Phi Phi đã nhận lại ông bà nội thì cũng nên nhận cả ông bà ngoại nữa.”

Mạc Hương Văn không nói gì lại tiếp tục việc đang làm.

“Hương Văn, không phải anh bắt em phải tha thứ, nhưng cứ đặt mình vào tình cảnh đó, nếu như Phi Phi lớn lên rồi không gặp em nữa thì em sẽ buồn thế nào?”

Mạc Hương Văn chuyển sang đề tài khác: “Ngày mai là sinh nhật anh, em sẽ mua bánh ga tô, ngày mai cũng là ngày cuối cùng của em ở Kỳ Lê rồi, vậy mà vẫn chưa tìm được công việc mới. Anh xem, em thì thất nghiệp còn anh bị thương, đúng là đen đủi quá.”

“Nói không chừng đây cũng là một khởi đầu tốt đẹp.”

Mạc Hương Văn buộc chặt băng cuốn trên đầu cho anh, rồi đẩy anh ngồi dậy nhưng Mạc Bắc không chịu. Cô cười bất lực: “Anh đã bao nhiêu tuổi rồi mà cứ nũng nịu chứ, đến giờ thật chẳng khác nào Phi Phi.”

Đột nhiên Mạc Phi thò đầu vào, nhanh chóng lên tiếng: “Ha ha, bố cũng chỉ cùng độ tuổi với con mà thôi.”

Mạc Bắc chẳng buồn so đo cùng con trai: “Con không thấy là mẹ đang băng bó lại vết thương cho bố sao?”

Mạc Phi cũng chạy lại gần rúc vào trong lòng Mạc Bắc, nhất nhất đòi dính lấy người anh. Mạc Hương Văn chỉ biết lắc đầu rồi đưa tay lên vuốt ve mái tóc của hai bố con.

“Được rồi, con trai lớn và con trai bé đừng có quậy nữa.”

Hai người một lớn một bé đã thật sự khiến cho cuộc sống của cô trở nên tròn đầy, mỹ mãn.

Bà nội của Mạc Phi đứng ngoài thốt lên: “Đứa bé này nhất quyết đòi đi vào thăm bố. Mau lên nào, bà nội sắp đến muộn bữa tiệc gặp mặt rồi.”

Mạc Hương Văn liền đẩy Mạc Phi ra phía ngoài: “Đừng để bà nội phải chờ lâu.”

Mạc Phi liền quay sang nói với Mạc Bắc: “Bố ơi, nhìn con đây này. Con nhường mẹ cho bố đấy nhé! Bố vẫn còn chưa biết giặt quần áo đâu”. Trước khi bố kịp nhìn mình bằng ánh mắt thiếu thân thiện. Mạc Phi nhanh chóng chuồn ra ngoài. Ngoài cửa truyền vào tiếng cười khanh khách của con trẻ.

Mạc Bắc liền than thở: “Chết mất, thằng bé sắp trèo lên đầu lên cổ anh rồi.”

Mạc Hương Văn bình thản nói: “Hừm, người ta thường bảo cha nào con nấy mà”. Rồi cô nói tiếp: “Ngày mai là ngày cuối cùng em làm ở Kỳ Lệ rồi, có một vài việc nhất định phải hoàn thành. Sau khi tan làm còn phải đến chỗ tư vấn học bồi dưỡng thêm trước khi đi thi MBA, vậy nên chắc phải khá muộn mới vào đón sinh nhật cùng anh được.”

“Học hành vẫn quan trọng nhất. Nhớ đấy, không cần phải lo lắng về môn Toán cao cấp. Anh với Phi Phi sẽ hỗ trợ hết sức sự nghiệp học hành của em.”

“Sáng nay, một doanh nghiệp nước ngoài gọi điện mời em đi phỏng vấn, em đã hỏi rồi, điều kiện cũng khá tốt. Bọn họ khá hài lòng với lý lịch và kinh nghiệm làm việc của em.”

“À, vậy thì tiền mua đồ đạc trang trí trong nhà cũng do em chi luôn nhé!”

“Có phải anh đã mua vé tàu hỏa cho mẹ em không? Và cũng đã đặt vé máy bay cho bố và ông bà nội em rồi?”

“Hả... cái gì cơ?”

Mạc Hương Văn mỉm cười nhìn Mạc Bắc, anh đưa tay ra vuốt mái tóc của cô rồi nói: “Em đã nghĩ thông rồi sao?”

Cô không trả lời câu hỏi của anh: “Ngày mai, em sẽ mua chiếc bánh thật lớn cho anh, hình Hắc sơn lâm được không? Phi Phi cũng rất thích ăn.”

“Em đúng là chỉ nghĩ cho con thôi.”

“Vậy anh muốn món quà thế nào?”

Anh tinh quái đáp: “Anh muốn món quà giống như chín năm trước.”

Cô liếc xéo anh một cái trêu chọc: “Anh bây giờ sao nhận nổi.”

Anh nhanh chóng đặt nụ hôn lên môi cô, sau đó thả cô ra rồi ra về nghiêm túc nói: “Em đang nghĩ gì thế hả?”

Bên ngoài cửa sổ, gió Đông Bắc không ngừng gào thét, đây có lẽ là một đêm lạnh giá, nhưng trong căn phòng này, hơi ấm đang vây quanh thân người Mạc Hương Vãn.

Mạc Bắc chống tay bên góc giường rồi kéo Mạc Hương Vãn vào vòng tay mình.

Cô khẽ nói: “Khi bố mẹ em đến đây, em sẽ bình tâm nói chuyện với họ nghiêm túc.”

Anh nhìn cô mỉm cười, chắc hẳn lúc này cô cũng đang rất vui. Anh nhẹ hôn lên mái tóc cô, rồi vàng trán, hai người cứ thế ngồi yên tựa vào thành giường, trông chẳng khác nào đôi vợ chồng già. Anh chợt quay sang hỏi cô: “Mẹ Phi Phi, ngày mai Phi Phi nhà chúng ta sẽ ăn món gì thế?”

“Hay là mua bánh bao nhân thịt?”

“Ý rất hay.”

Mạc Hương Vãn khẽ tựa vào anh, nhắm mắt lại.

Anh nhìn cô đang dần chìm vào giấc ngủ, thầm nghĩ, hôm nay cô nhất định sẽ ngủ một giấc ngon lành cho tới tận sáng mai. Và ngày mai đương nhiên lại là một ngày tươi mới, tràn đầy hạnh phúc và niềm vui. Người phụ nữ nằm cạnh anh lúc này tinh thần vui vẻ, thoải mái, chắc chắn sẽ có những xuất phát điểm hoàn toàn mới.

Mạc Bắc quyết định hôm nay sẽ cùng cô tận hưởng giấc ngủ ngon lành.

T-T

Quả nhiên, sáng hôm sau, Mạc Hương Văn tràn đầy năng lượng, vui vẻ đến công ty từ sớm. Cô dọn dẹp đồ dùng của mình, sắp xếp gọn gàng tất cả tài liệu, văn kiện.

Một lúc sau, Sử Tinh đi tới thông báo: “Ba giờ chiều ngày hôm nay, Vu tổng mở một cuộc họp báo.”

Mạc Hương Văn ngậy người hỏi: “Từ chức cũng phải tổ chức họp báo sao?”

Cô chưa bao giờ nghe thấy chuyện tương tự. Gần đây, vì cô bận rộn chuyện gia đình của mình, đến công ty cũng chỉ bàn giao công việc, nên không hề liên hệ với Tống Khiêm hay Quán Huyền, vì thế khi nghe thấy thông tin này thật sự cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Sử Tinh mỉm cười nói: “Coi như đây là món quà anh ấy tặng cho Chúc tổng.”

Mạc Hương Văn cũng chẳng hiểu hàm ý trong câu nói này.

Và đến buổi chiều, cô liền hiểu ngay mọi chuyện, cũng hiểu triệt để một câu nói: “Cuộc đời đúng là một vở kịch lớn.”

Lần này từ chức, Vu Chính tổ chức một cuộc họp báo với quy mô lớn, thái độ rõ ràng của anh chính là từ chức, rút lui khỏi Kỳ Lệ. Vì sao phải làm vậy thì tất cả các vị phóng viên ngồi đây đều hiểu rõ, anh đứng vững chãi trước ánh đèn flash nói: “Tôi tin rằng, Kỳ Lệ dưới sự lãnh đạo của cô Chúc nhất định sẽ ngày càng phát triển mạnh mẽ hơn, quy củ hơn. Tại đây,

tôi cũng xin chịu hết trách nhiệm về những vấn đề xảy ra trong thời gian đương chức.”

Đây là câu nói hùng hồn, có uy lực nhất mà Mạc Hương Văn nghe thấy kể từ khi quen biết Vu Chính đến nay, hơn nữa, anh còn dành những lời này cho người vợ cũ của mình.

Mạc Hương Văn đứng ở hậu trường, hoàn toàn không dám tin vào tai mình nữa.

Từ đầu tới cuối, ngồi bên cạnh Vu Chính, Chúc Hạ vẫn luôn giữ được dáng vẻ đoan trang, cao quý, anh minh lại uy nghiêm đến mức bất khả xâm phạm. Kỳ Lê mà chị tiếp nhận là hoàn toàn mới mẻ, sạch sẽ, tất cả những chuyện không vui trước kia đều biến mất cùng với sự ra đi của người chồng cũ.

Thì ra đây chính là món quà mà Sử Tinh nhắc đến, nguy nan cuối cùng của công ty được người tiền nhiệm gánh đỡ hết, coi như đã dọn sạch sẽ chiến trường cho bộ máy lãnh đạo mới của công ty.

Điều này cũng biểu thị rõ sau này Vu Chính sẽ không làm trong ngành này nữa, chỉ cần quay lại nghề này, nhất định sẽ có người nhớ lại buổi họp báo ngày hôm nay, anh đã gánh chịu hết mọi trách nhiệm về thông tin mại dâm của công ty.

Ánh đèn flash không ngừng nháy lên, phóng viên cũng đưa rất nhiều câu hỏi, bao vây quanh người Vu Chính. Vốn không hề để tâm đến cánh phóng viên, nhưng lần này Vu Chính đã đứng ở giữa hội trường, trả lời chi tiết từng câu một.

Mạc Hương Văn cảm thấy hơi đau đầu.

Cô nghĩ, có một vài việc, cô và Quán Huyền đều đã nghĩ sai. Vu Chính đã thật sự làm những việc này vì Chúc Hạ khiến cô cảm thấy rất

khâm phục.

Chợt có người đến trước mắt cô rồi hỏi: “Mạc tiểu thư, nghe nói cô cũng đã xin từ chức, có phải sẽ cùng với Vu tổng đi xây đắp một vương quốc mới? Cô có suy nghĩ như thế nào khi Vu tổng đã nhận mọi trách nhiệm về những vụ bê bối gần đây?”

Cô liền trả lời: “Không, tôi cảm thấy mình không thích hợp với ngành giải trí, cả Vu tổng và Chúc tổng đều là những chuyên gia trong ngành, đi theo họ bao năm nay tôi đã học được rất nhiều thứ. Bây giờ, tôi muốn thử sức mình trong một lĩnh vực mới”. Cô nhìn cô phóng viên trẻ tuổi luôn luôn hiếu kỳ trước tất cả mọi sự việc, rồi nói tiếp: “Có rất nhiều người trẻ tuổi không biết phải chọn con đường nào cho bản thân, có thể vấp ngã vài lần, rồi hiểu ra đạo lý, đứng dậy thì theo con đường đúng đắn, đó cũng là một chuyện tốt. Thế nhưng cái hố khiến cho bạn vấp ngã không nhất định là một việc xấu, ít nhất sau đó bạn đã hiểu được đó là một cái hố. Mỗi một quãng thời gian trong cuộc đời mình đều có giá trị bản thân của nó hết.”

Ánh mắt của Kim Thanh sáng rực lên, hình như đã hiểu được ngầm ý bên trong.

Mạc Hương Văn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Cô đi ra phía ngoài tòa nhà, ngẩng đầu lên hít sâu bầu không khí tươi mới, trong lành, lúc cúi đầu xuống, cô liền nhìn thấy người đang đứng phía đối diện mình.

Quản Huyền đang đứng ở phía bên kia con đường, ngẩng đầu lên nhìn vào tòa nhà trước mặt, có lẽ chị đang đợi người ở trong đó.

Mạc Hương Văn đứng bên này đường nhìn thấy chị. Con đường ngăn cách giữa họ đông đúc mà ồn ào, xe cộ đang đứng lại chờ đèn xanh nên tạm thời bọn họ không nhìn thấy nhau. Đúng lúc này bỗng di động của Mạc Hương Văn vang lên.

Cô nhận ra số điện thoại này, là của Quán Huyền. Sau khi đổi số điện thoại, cô không hề báo cho Quán Huyền biết. Cả hai người họ không ai bước tiếp, cứ đứng đó nhìn về phía người kia, đến khi đôi mắt long lanh ướt nhòe.

Mạc Hương Văn thầm nghĩ, cô đã nhìn không rõ chị nữa rồi.

Di động của cô lại reo lần nữa, cô mở máy, giọng của người đầu dây bên kia rất vui vẻ: “Chị đã đến được Venice rồi, con người ở đây nhiệt tình lắm, có người đàn ông trung niên đang mang đồ giúp chị.”

Mạc Hương Văn cũng cảm thấy vui vẻ hẳn lên: “Chị Tần.”

“Nghe nói rằng vận đào hoa của em cuối cùng cũng đã sinh sôi nảy nở đúng không? Chị không uống được rượu hỷ của em rồi, thơm Phi Phi một cái hộ chị nhé!”

Mạc Hương Văn nước mắt long lanh nói: “Chị chẳng báo cho em để em ra tiễn chị.”

“Thôi đừng có hỏi tội chị nữa, chị biết rằng bây giờ em đã có người quan trọng hơn để chăm sóc rồi.”

Từ trước đến nay, Tần Cầm vẫn luôn quan tâm, tận tình với người khác như vậy.

Tần Cầm còn nói: “Phải đến thăm chị đấy, đến đây mà hưởng tuần trăng mật, người đàn ông đó thiếu nợ em nhiều, phải bắt đền bù xứng đáng vào.”

Mạc Hương Văn liên tục nói câu “Được rồi ạ”, sau khi kết thúc cuộc điện thoại với Tần Cầm, cô mới nhận ra trên di động có một tin nhắn. Quán Huyền nhắn một câu: “Tiểu cô nương, chị xin lỗi em.”



Mạc Hương Văn ngược đầu lên nhìn, chị đứng ở phía bên kia đường, nhìn cô vẫy vẫy tay.

Lần này, hai người thật sự phải tạm biệt nhau.

Cô thầm nghĩ, nếu như lúc này cô mới quen biết Quản Huyền thì có lẽ tình bạn giữa họ sẽ kéo dài suốt đời. Cô và chị đúng là có duyên phận với nhau, có điều thời điểm gặp nhau lại không đúng.

Cô cũng đưa tay lên vẫy, vô cùng tiếc nuối, thế nhưng, thời gian chẳng thể nào dừng lại được, hai người có cuộc sống riêng cần phải tiếp tục. Mạc Hương Văn thầm nghĩ, lúc này tốt nhất nên quay lưng lại đi về hướng riêng của mình, tạm biệt quá khứ từ đây.

Cuộc sống vẫn cứ tất bật, bận rộn như vậy, cô vẫn còn rất nhiều việc chưa làm xong. Cô còn phải đến xin tư vấn của cô giáo về các lớp học bồi dưỡng thêm cho đợt thi MBA, sau đó đi mua bánh sinh nhật cho Mạc Bắc, rồi đến trường đưa Mạc Phi về nhà, hai mẹ con cùng nhau đến bệnh viện tổ chức sinh nhật cho bố.

Cô nên làm mọi việc càng nhanh càng tốt, đón lấy ánh mặt trời cuối ngày mau chóng lên đường, trở về bên người thân của mình, đón một buổi tối vui vẻ, rồi tiến đến ngày mai xán lạn đầy hy vọng.

# TRÁCH EM THẬT QUÁ XINH

Vị Tái

www.dtv-ebook.com

## Chương 28: Ngoại Truyện

Vào ngày Mạc Bắc nhận được thiệp cưới của Phương Trúc, Mạc Phi đang nằm trên chiếc giường của bố mẹ đọc truyện tranh.

Anh liền hỏi Mạc Phi: “Con có muốn đi uống rượu hỷ với bố không?”

Mạc Phi liền hỏi: “Vậy mẹ có đi cùng không ạ?”

“Mẹ con còn phải đi làm.”

Anh làm sao có thể đưa mẹ của Mạc Phi đi cùng được? Trong hôn lễ đó sẽ có đối tượng anh đã xem mặt trước đó, cho Hương Văn đi hoàn toàn không tiện chút nào. Anh thầm nghĩ vậy.

Khi đến lễ đường tổ chức hôn lễ của Phương Trúc, anh giới thiệu Mạc Phi cho tân nương tử và phù dâu: “Đây là con trai của anh.”

Mạc Phi ngoan ngoãn khoanh tay chào và gọi người đó là dì.

Phương Trúc tỏ ra vô cùng kinh ngạc, còn Dương Tiểu Quang thì ngỡ ngàng tới mức đứng ngậy người ngay tại chỗ một hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Này Mạc Bắc, có phải đầu óc anh có vấn đề gì không? Anh có con trai lớn từng này rồi mà trước đây còn đi xem mặt với em?”

Phan Dĩ Luân liền đẩy tay cô một cái, ra hiệu rằng nên đặt hôn lễ lên hàng đầu. Thế nhưng, Dương Tiểu Quang chẳng thể trấn tĩnh lại được, quay sang nói với Phan Dĩ Luân: “Liệu có nhầm không đấy? Suýt chút nữa thì em đã làm mẹ kế của người ta rồi.”

Mạc Phi liền nói với Dương Tiểu Quang: “Dì ơi, cháu có mẹ rồi, dì không thể nào trở thành mẹ kế của cháu được đâu. Hay là để cháu nhận dì làm mẹ nuôi nhé, dì đừng tức giận nữa.”

Dương Tiểu Quang nhìn thấy đứa trẻ trước mặt lạnh lợi đáng yêu, không tiện nổi đóa, thầm nghĩ, làm mẹ nuôi thì làm mẹ nuôi. Thế là Mạc Phi nhanh chóng gọi cô một tiếng “mẹ nuôi” rồi quay sang nhìn Phan Dĩ Luân.

Mạc Phi có biết Phan Dĩ Luân, bộ phim truyền hình gần đây đang chiếu trên ti vi có anh diễn viên đẹp trai này. Tất cả các bạn nữ trong lớp Mạc Phi đều coi anh là bạch mã hoàng tử. Thế là Mạc Phi liền chào Phan Dĩ Luân một tiếng: “Em chào anh.”

Dương Tiểu Quang nhanh chóng hóa đá, cô quay sang chỉ vào Phan Dĩ Luân rồi nói với Mạc Bắc: “Tại sao anh lại làm bố vào độ tuổi không nên làm bố thế? Việc này không hợp luân thường đạo lý chút nào. Anh phải sinh một đứa con vào độ tuổi thích hợp làm bố, để nó gọi anh ấy một tiếng là chú chứ?”

Câu nói này đã khiến Mạc Bắc suy ngẫm một lúc khá lâu ngay trong hôn lễ, lúc tàn tiệc, anh liền nháy mắt nói với Dương Tiểu Quang: “Ý kiến của em rất được.”

Lúc quay về nhà, Mạc Hương Văn đang giặt quần áo cho hai bố con anh. Hôm qua, anh với Mạc Phi ra ngoài đá bóng, biến bộ quần áo thể thao của hai bố con bẩn y hệt như mấy bộ quần áo mà hãng bột giặt Omo quảng cáo trên truyền hình. Thế nhưng lúc này, Mạc Hương Văn đang dùng loại bột giặt Kỳ Cường. Kỳ Cường đương nhiên là cực kỳ cường mạnh, có thể loại bỏ hết mọi vết bẩn trên áo, trả lại màu sắc ban đầu cho y phục.

Mạc Bắc ngồi trên sô pha, thương lượng cùng Mạc Hương Văn: “Em chắc có lẽ là con gái độc nhất trong nhà đúng không?”

Mạc Hương Văn liền đáp: “Chắc là không phải đâu.”

“Tại sao lại không phải? Bố em ly hôn xong thì mới sinh con thứ hai mà.”

“Ồ, thế thì cứ coi là vậy đi. Anh hỏi cái này để làm gì chứ?”

Mạc Bắc liền ôm cô từ phía sau rồi nói: “Mẹ Phi Phi, em cứ làm mẹ của mình Phi Phi mãi có thấy buồn chán, đơn điệu không?”

“Không buồn chán, cũng chẳng đơn điệu, người khác đều nói em có hai người con trai.”

Mạc Bắc tỏ ra hơi kích động: “Lẽ nào em...”. Hơi kích động suýt nữa chuyển thành cực kỳ kích động, anh nghĩ, từ trước đến nay hai người sử dụng các biện pháp phòng tránh khá cẩn thận, thế nhưng bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra bất ngờ, ngoài ý muốn. Nếu như lần này là ngoài ý muốn thì anh chẳng cần phải suy nghĩ tính toán nhiều làm gì nữa.

Mạc Hương Văn đặt bộ quần áo thể thao giặt sạch sẽ xong lên tay Mạc Bắc, hân hoan ra lệnh: “Con trai lớn, mau mang quần áo của con trai bé ra ngoài phơi cho khô đi.”

Thế là Mạc Bắc đành phải ngậm ngùi đem hai bộ quần áo thể thao ướm nhẹp ra ngoài phơi nắng.

# Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28: Ngoại Truyện](#)